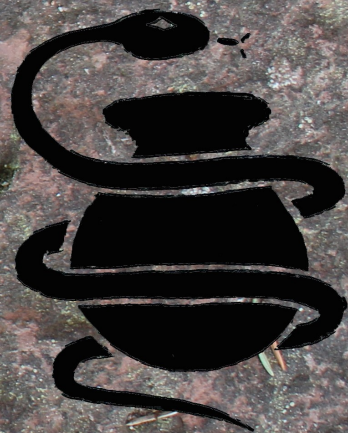
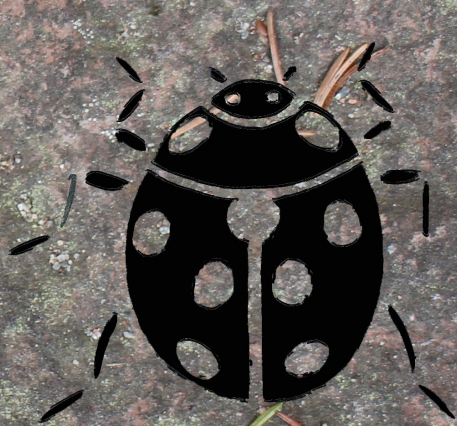

Tjuven och Alkemisten

Peter Gimle

Tjuven & Alkemisten

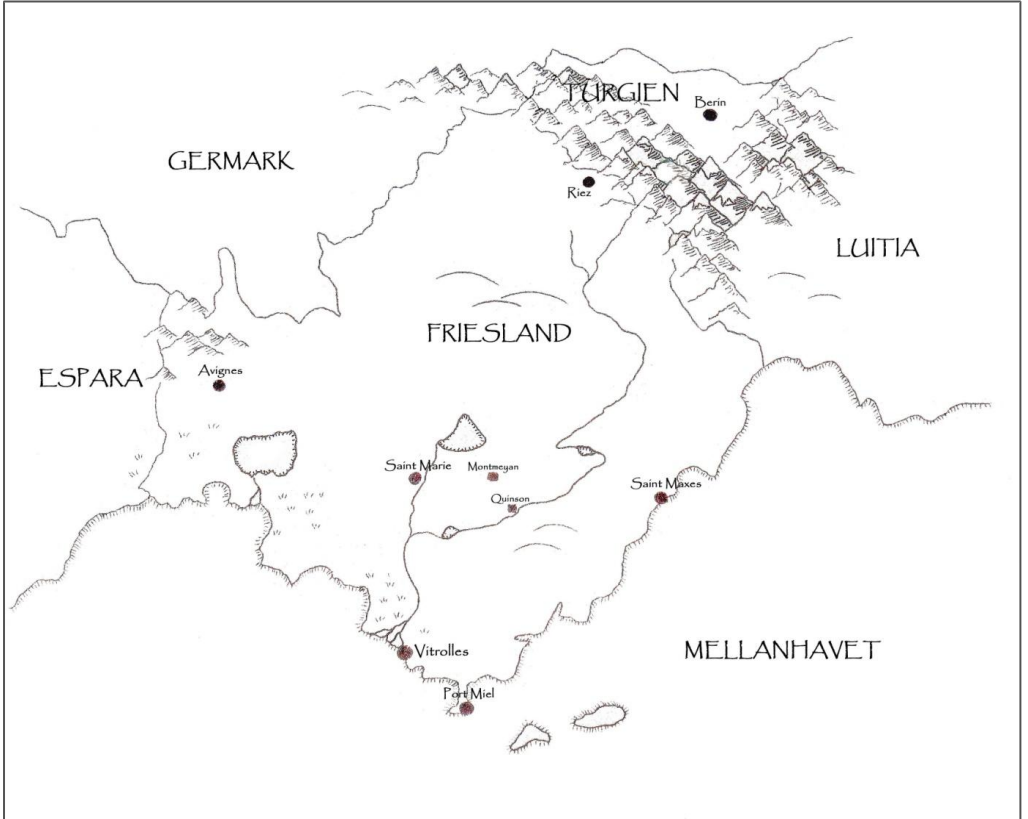
Del 1

Konungarikets fall

Till mina nära och kära, som på olika sätt inspirerat mig till denna historia.

Ett stort tack till mamma och Claes, som hjälpt till att rätta en hel del fel i boken.

Om nu vissa nämnda platser skulle finnas i verkligheten, så är det bara en ren slump...

Tjuven & Alkemisten

Kapitel 1

Uppe i ett tio meter högt vaktorn tillverkat av rustikt timmer stod Renée och betraktade den tomma vinflaskan i sin hand. Han suckade. Renée kände sig torr i strupen. Trots att hans ansikte visade upp tunga påsar under ögonen och att ett vilt skäggstubb markerade hans haka, så var han ganska ung, endast trettiosex år gammal.

En bris, som var både varm och frisk blåste in från söder. Den medförde att natten var mer behaglig än på länge, vilket gjorde Renée på bra humör. Han vände sig mot vinden, drog in ett djupt andetag och log. För bara en vecka sedan hade temperaturen gått ner under noll på nätterna och Renée hade genomlidit dessa vaktpass med att ständigt vara frusen. Han rättade till hjälmen på huvudet och pillade förstrött på svärdfästets blanka knapp.

Renées blick gick åt väster, mot alla små gator och hus, vilka utgjorde den gamla staden Riez, som låg skyddad bakom en fem meter hög träpalissad. Klockan hade passerat midnatt och de flesta av stadsborna hade sedan länge gått och lagt sig.

Staden Riez låg i det gamla kungariket Friesland, uppe vid dess nordöstra gräns och var storleksmässigt en ganska liten stad. Öster om Riez kunde man se höga berg, som tillhörde det lilla grannriket Turgien. Bergskedjan, vars namn var Palladierna, sträckte sig söderut ända till det luitianska riket. Turgien var ett litet kejsardöme, som mestadels bestod av höga berg och djupa dalar. Det lilla riket räknades dock inte som en maktfaktor i varken krig eller handel. Sedan flera hundra år hade det varit fred mellan Friesland och Turgien och det sades att de diplomatiska förbindelserna fortfarande var goda.

Att vara tornvakt i denna stad var ett tråkigt och händelse-löst arbete där det nästan aldrig inträffade något spännande. För ett par veckor sedan, när det också varit Renées tur att med vaktpasset, hade han faktiskt skymtat några figurer, som rört

sig i skogsbrynet på andra sidan bäcken, men när han ropat hade figurerna försvunnit och incidenten hade inte lett till något mer än en liten notering i vaktprotokollet.

Denna natt verkade dock helt lugn och flaskan med rödvin hade fått Renée att glömma grälet med exfrun. Hon tjatade bara om mer och mer pengar till barnen. Det yngsta av dem var troligen inte ens hans eget. Renées nya fru var mycket trevligare mot honom och de hade även planerat att skaffa egna barn ihop.

Renée hade börjat dåsa till av vinet, när han plötsligt hörde ett ljud från palissaden precis nedanför tornet. Han gick några steg mot räcket för att titta efter, men då hörde han två liknande ljud bakom sig. Ett av ljuden hade varit starkare och påmint om ett där en yxa träffade ett vedträ. Han vände sig om och fick syn på en änterhake, som hade kastats över räcket.

Förskräckt sprang han fram till änterhaken för att få loss den, men repet som var fäst i den från utsidan var nu ordentligt spänt, vilket gjorde att det var omöjligt för Renée att lossa på de två krokar som satt ordentligt fast i räcket. Vakten böjde sig över kanten och fick syn på ett flinande ansikte, som stirrade upp mot honom. Ansiktet var brett, skäggigt och munnen saknade några tänder. Renée såg direkt att det var en turgier som klättrade uppför repet.

Plötsligt for en pil in i räcket bara någon decimeter från Renées hand. På marken nedanför palissaden stod ett tiotal bågskyttar, som nu hade siktat in sig på den ensamme vakten. Renée backade snabbt bakåt och snubblade omkull på sina egna fötter, samtidigt som ytterligare ett par pilar sköts upp och satte sig i trätaket ovanför honom. Han reste sig på ostadiga ben och fumlade med att få fram ett horn, som satt fast i hans bälte. Nu var det bråttom att blåsa en varningssignal och väcka stadsborna innan det var för sent. Slutligen fick han loss hornet från remmarna.

Renée skulle precis sätta hornet till munnen när en tung klubba träffade hans bakhuvud. Han föll ihop medvetslös och blev liggande stilla på tornets golv. Turgiern som klättrat uppför repet flinade och spottade föraktfullt på den nedslagne vakten. Sedan gick mannen fram till räcket och gjorde ett tecken med

ena handen. Efter bara några sekunder kastades ytterligare fem änterhakar upp på palissaden.

Inne i Riez populäraste värdshus *Glada Ankan*, höll värdshusvärden Tom Gilette på att städa upp sin lokal efter en jäktig kväll. Det hade varit löning och en hel del gruvarbetare från järnmalmgruvan norr om Riez hade släckt törsten ordentligt. De sista besökarna hade han varit tvungen att släpa ut till gatan, där de fått sova ruset av sig. De som vaknat hade sakta stapplat iväg hemåt, men han misstänkte att det fortfarande låg någon på gatan utanför. Tom bodde i värdshuset tillsammans med sin fru Eiva och deras dotter Cecille. Han var en ganska lång och senig karl i femtioårsåldern. Hans mörka hår och grova skäggstubb hade med tiden börjat bli allt gråare, men han såg fortfarande frisk och pigg ut. Tom ansågs av de flesta vara en mild och gladlynt person, som gillade att dela på några öl tillsammans med sina vänner. I sin ungdom hade han tjänstgjort som spanare åt Konungens elittrupper, men för femton år sedan hade han lämnat armélivet för gott.

Att starta upp och driva ett värdshus hade visat sig passa honom perfekt. Värdshuset hade snabbt fått ett mycket gott rykte bland den lokala befolkningen och ölet, som bryggdes av hans fru Eiva, ansågs vara ett av landets bästa. Hennes mörka lageröl hade året innan vunnit första pris på den årliga ölprovar-tävlingen i Saint Maxes.

Den här kvällen var Tom på lite dåligt humör efter att ha grälat med sin dotter, som mer än allt annat ville att de skulle flytta bort ifrån den lilla staden. Hon ville hellre bo i en storstad vid kusten längre söderut; helst huvudstaden Vitrolles. Den artonåriga Cecille hade tröttnat på livet i den lilla lugna staden där det aldrig hände något. Hon ville kunna besöka teatrar, handla moderna kläder och träffa lite intressantare människor. Enligt henne var nästan alla i Riez insnöade torrbollar eller lantisar.

Plötsligt slogs ytterdörren upp på vid gavel och fem kortvuxna män klev in i värdshuset. Männerna var klädda i turgiernas traditionella pälsbeklädda mantlar och tre av dem bar hornprydda hjälmar på sina huvuden. De var beväpnade med svärd

och yxor och såg mycket buttra ut. En svarthårig medelålders turgier, med långt flätat skägg, verkade vara ledaren. Hans armar var kraftiga och fyllda av slingrande tatueringar. En stor stridsyxa satt fast med remmar på hans rygg. Turgien ställde ner sin tunga träsköld på golvet och tittade sig föraktfullt omkring. Tom avbröt sin torkning av ett klabbigt bord och mötte mannens blick.

”Det är stängt!” sade värdshusvärden med barsk ton. ”Ni får vara vänliga att komma tillbaka imorgon.”

Mannen tog några steg in i lokalen och tittade surt på en halvfull ölmugg, som stod på ett av borden. Muggen var vackert dekorerat med stadens fotbollslags vapenmärke; en guldörn över tre tunnor. Plötsligt svepte turgierna ner muggen från bordet. Den for i golvet, gick i kras och det återstående ölet for ut över golvet. Tom blev då alldeles rosenrasande.

”Vad är det du tar dig till människa? Det där var min favoritmugg. Det tog min fru flera timmar att måla bilden.”

Tom tog ett steg framåt och svingade blixtsnabbt sin sopkvast mot turgierna. Kvastskäftet träffade mannen i sidan av huvuden, med sådan kraft att hans hjälm for i golvet ett par meter längre bort. Turgierna föll ihop och blev liggandes stilla. De fyra andra turgierna spred snabbt ut sig i lokalen, för att kunna omringa den stöddiga värdshusvärden.

Just då kom Eiva in i lokalen från en dörr bakom bardisken. Eiva var en smal brunett med ganska skarpa anletsdrag. Hon hade på sig en enkel brun klänning och ett förkläde med fläckar från matlagningen. I vanliga fall hade hon ett varmt leende på sina läppar, men den rådande omständigheten gjorde att hon såg riktigt förbannad ut. Hon uppfattade snabbt situationen och kastade med stor kraft iväg en stor köttysa, som hon råkade ha i handen, mot den närmaste av turgierna. Köttysan for runt i luften och satte sig i mannens vänstra axel med ett dovt köttigt ljud. Turgierna tittade först oförstående på yxan i sin axel, blev sedan snabbt blekare i ansiktet och föll ihop avsvimmad.

En annan bergsman, vars ansikte var prytt med en lång ljus mustasch, vände sig mot Eiva och tog ett par stora självsäkra kliv emot den nu obehäpnade kvinnan. I sin högra hand hade han ett kort tveeggat svärd och i sin vänstra hade han en lätt

stridsyxan. Eiva stack in handen bakom bardisken och drog fram en stor knölpåk med spikar i. Hon lyfte påken och var redo att slå till. Turgiern saktade in sina steg och hans ansiktsuttryck blev mer tveksamt.

”Kom an då ditt äckliga kryp!” utbrast Eiva och vinkade till sig honom med handen. ”Kom hit så omvandlar jag ditt ansikte till finmalen köttfärs.”

Samtidigt angrep de två resterande turgierna värdshusvärderna från varsitt håll. Tom avvärjde ett svärdshugg med sin sopkvast och retirerade bakåt. En av männen, en kort satt man med illrött skägg, följde upp anfallet och svingade sin kroksabel mot värdshusvärdens huvud. Tom duckade, men svärdsklingan skar itu kvastskäftet. Toppen av kvasten föll ner på golvet och rullade in under en stol. Tom såg att turgiern var något ur balans efter hugget, tog ett snabbt steg åt ena sidan och sparkade mannen i skrevet med sin tunga stålförstärkta känga. Turgiern vek sig dubbel medan hans kumpan tog hans plats. Då retirerade Tom bakåt tills han hade ryggen mot väggen. Hans motståndare, en mörkhårig yngling med fjungigt skäggstubb, flinade och visade upp ett par rader med gulaktiga misskötta tänder. Tom kunde från flera meters håll känna odören från hans dåliga andedräkt.

Medan kampen pågick såg ingen att Cecille kom in i rummet, bärandes på ett stort armborst. Turgierledaren som låg på golvet, vaknade sakta upp efter slaget från sopkvasten och det första han fick se var en söt flicka med långt brunt hår och blågröna ögon. Han log med ett leende, som han trodde var charmigt, men blev plötsligt stel när han upptäckte vad hon höll i handen. Cecille log tillbaka och fyrade av armborstet. Pilen for iväg och träffade mannen i pannan.

”Där fick du, dumbom!” sade hon tyst.

En svag rysning genomför Cecilles kropp, men hon kände ingen ånger. Det var som om hon hade agerat på instinkt.

Då ingen av de andra turgierna upptäckt Cecille, laddade hon lugnt om armborstet med en ny pil. Hon tittade på den döde mannens tatueringar och rynkade på ögonbrynen. På mannens underarm fanns en ovanlig bild föreställande en döskalle med

tre ögon, med det tredje ögat placerat mitt i pannan likt en stor seende vårta.

Eiva mötte på hårt motstånd från mannen med svärd och yxa och hon tvingades retirera in längre bakom bardisken. Hon svingade plötsligt spikkklubban mot en flaska innanför baren och en bärnstensfärgad vätska stänktes ut över hennes motståndare. Turgiern fick den mycket dyrbara whiskyn rakt i ögonen. Han blundade och svingade sina vapen vilt omkring sig, medan han svor något på turgiska. Eivas nästa sving träffade mannens högra hand och yxan föll i marken.

”Det där var min finaste whisky!” ropade Tom förebrående till sin fru. ”Jag köpte ju den i Keltrasch förra året.”

”Förlåt lilla gubben”, svarade Eiva surt och duckade för ett svärd som svingades precis över hennes huvud. ”Jag lovar att köpa en ny flaska till din nästa födelsedag.”

Tom tog ett par steg åt sidan och ryckte ner ett stort tvåhandssvärd som hängde i en ställning på väggen. Han vände sig om och hann precis parera ett hugg från den unge mannens sågtandade svärd. Sedan anföll Tom turgiern med vilda hugg. Ilskan gjorde honom starkare än vanligt. Det långa tvåhandssvärdet tvingade turgiern att backa, samtidigt som han fängade upp Toms hugg med sin sköld. Varje träff gjorde en stor buckla i skölden och den unge bergsmannen blev allt räddare.

Mannen som attackerade Eiva hade fått bort det mesta av den dyra whiskyn ur sina ögon och anföll henne åter med välriktade svärdshugg. Plötsligt stannade han upp som förstenad, med ett förvånat uttryck i sitt ansikte. Han föll sakta framåt och blev liggande stilla framför Eivas fötter. Fjädrarna från en armborstpil stack ut ur hans ryggtavla.

Den rödskäggige turgiern som fått Toms tunga känga i skrevet, reste sig upp, såg på förödelserna i värdshuset och stapplade mot dörren. Samtidigt klöv Tom sin motståndares sköld med ett våldsamt hugg. Den unge bergsmannen miste ett par fingrar, släppte resterna av skölden och tog ett par steg bakåt. Men han var inte snabb nog. Nästa svärdshugg träffade honom i bröstet och trängde djupt in i ringbrynjan. Turgiern flämtade till, föll in i ett bord och blev liggande på golvet. Han var svårt skadad och andades med tunga rosslande andetag.

Den rödskäggede turgiern öppnade ytterdörren och vände en snabb blick in mot sina döda och skadade kamrater i värds-
huset. Han undrade hur allt hade kunnat gå så fel. Cecille
avfytrade ytterligare en armborstpil, som slog in i väggen precis
intill mannens huvud. Då blev det fart på turgiern och han
rusade ut på gatan utan att stänga dörren efter sig. Tom tog
ansats att springa efter mannen, men Eiva ropade:

”Låt stackaren vara. Han lär inte komma tillbaka hit igen.”

Cecille tittade sig omkring och sniffade i luften.

”Mamma! Jag känner lukten av rök. Tror du att det brinner
någonstans?”

Eiva korsade rummet med långa bestämda steg och sköt upp
ytterdörren helt och hållet. Hon gick ut och tittade sig omkring.

”Ser du något?” frågade Cecille.

Eiva vände sig tillbaka mot dörröppningen till värdshuset och
sade:

”Ni får komma ut och hjälpa till. De små krypen har startat
små bränder utmed hela gatan.”

Tom följde efter sin fru ut på gatan och tillsammans försökte
de släcka elden på några ställen. De flesta av bränderna var
fortfarande ganska små och fullt möjliga att släcka. Tom upp-
täckte att en av de fulla gruvarbetarna fortfarande låg intill en
soptunna och sov. Hans ena byxben hade precis börjat brinna,
när Tom sprang fram och kvävde elden med hjälp av sin väst.
När elden var släckt släpade han bort den fortfarande sovande
mannen ett tiotal meter, så att han hamnade i säkerhet mitt på
gatan. Sedan hjälpte han sin fru med att släcka ett par andra
bränder utanför värdshuset.

Medan de sparkade bort en hög med brinnande bräddor från
deras husvägg, hörde de andra ljud i staden. De hörde kvinno-
skrik från en gata i närheten och ljudet av vapenskrammel kom
från ett annat håll. Kvinnan lät som om hon blivit allvarligt
skadad. Då gick det uppför Tom och Eiva att det nog inte bara
var deras värdshus som drabbats av vildsinta turgier.

Hela staden hade blivit attackerad av ett stort följe med
välbeväpnade bergsmän från Turgien. De vällde nu fram genom
Riez gator likt vildsinta råttor och använde sina facklor till att
sätta i brand allt brännbart de kunde hitta. Nästan alla

människor i staden hade snart väckts upp av oljudet från pågående strider och lukten av brandrök. Stadsborna beväpnade sig med det som fanns till hands och sprang ut på gatorna för att försvara sina hem.

Snart rasade små strider på olika platser över hela staden. Angriparna, tungt beväpnade och klädda i full stridsmundering, hade ett militärt övertag, men de hade inte förväntat sig mycket motstånd från de klenst beväpnade stadsborna och de blev därför överraskade av stadsbornas mod och stridsvilja. De människor som tillhörde Riez vaktstyrka hade både rustningar och vapen, men de bestod endast av ett trettiotal män och kvinnor, medan angriparna var betydligt fler. Ganska många av de lite äldre invånarna i Riez hade i sin ungdom varit rekryter i Konungens armé i striderna mot Gemark tjugo år tidigare. När nu en ny fiende steg in i deras stad kände många att stridsruset snabbt kom tillbaka, som på den gamla goda tiden. En del av dem tog sig tid att sätta på sig sina gamla rustningar, som för vissa nu var lite trånga runt midjan, medan andra snabbt slet fram sina gamla vapen ur garderoben och rusade ut på gatan för att slåss.

En hel del av människorna i staden, mestadels kvinnor och barn, stannade dock kvar i sina hus. De som hade pilbåge eller armborst hemma besköt turgierna från sina öppna fönsterluckor. Även vissa gamla och skröpliga hjälpte till. Gubben Richard Demont, som var nittiotvå år gammal, iakttog de turgiska vandalerna från sin balkong på tredje våningen. Richard var så gott som flintskallig och började få dålig hörsel, men hans syn var fortfarande god. Han iakttog turgierna, som härjade nedanför och hötte frustrerat med näven. Hans grannar Herr och Fru Gastini rusade ut på gatan, men de blev snabbt nerhuggna av en turgier med stor kroksabel.

Richard blev då rosenrasande. Kvällen innan hade grannarna bjudit honom på en mycket god risotto och ett par krus med vin. Gubben sprang in i huset och tog fram sina välputsade bouleklot. Sedan gick han ut på balkongen igen och kastade iväg kloten med stor precision mot angriparna. Turgierna med kroksabeln fick sin tinning krossad av ett tungt järnklot och föll ihop död. Inom ett par minuter hade gubben kastat iväg alla sina tolv bouleklot och samtliga, utom ett, hade träffat sina mål med stor

förödelse. Fyra av de träffade turgierna låg kvar utslagna på marken, medan övriga som träffats blivit halta eller fått andra skador. De som kunde flydde snabbt till en säkrare gata. Richard Demont hade varit stadens boulemästare de senaste sju åren och ingen räknade med att slå honom i det spelet så länge hjärtat fortfarande slog i hans kropp.

En bit bort fick Tom syn på ytterligare fyra turgier. De hade omringat ett par friesländare, som försvarade sig rygg mot rygg. Han kände igen de två stadsborna. Det var ägaren till handelsboden; hans bästa vän Kullman och hans Fru Sophie. Kullman skulle snart fylla femtio, var lång och något gänglig, med begynnande ölmage. Han hade ett brett godmodigt ansikte och det lilla blonda hår han hade kvar på huvudet var kortklippt. Hans fru hade platinablont hår, som gick ner till axlarna. Trots att hon var över femtio så var hon fortfarande en relativt stilig kvinna. Sophie hade fått tag på ett kort svärd, men Kullman hade bara sina knytnävar att försvara sig med.

En av turgierna gjorde ett anfall och Kullman slog till honom i huvudet med sin näve. Turgiern föll ihop på marken, medan Kullman skrek ut ett antal svordomar. Slaget hade träffat rakt på turgiernes tjocka stål hjälm och benen i Kullmans hand hade brutits på flera ställen.

Hans fru vände snabbt på huvudet, suckade och tittade på sin man.

”Vad håller du på med?” klagade hon. ”Kan du inte slå ner någon utan att själv bli skadad? Hade du tänkt att jag skulle klara av de andra tre själv nu?”

Kullman bet ihop och vände sig mot sin fru. Han var nära att svara något, men kom på att det nog var bäst att låta bli det för tillfället. De återstående tre turgierna närmade sig försiktigt från alla håll och Kullman hade ingen aning om hur de skulle klara sig från detta med livet i behåll.

Då hördes ett högt stridsvrål en bit bort på gatan. Tom Gilette kom ensam springande mot deras håll, gapandes för full hals. Han svingade sitt långa svärd i vida cirklar över huvudet. Toms blick såg galen ut och stegen var spänstiga.

De tre turgierna backade först ett par steg och tittade oroligt på varandra. Den ene av dem skakade på huvudet och sedan valde de alla att vända om och fly. De hoppades att det skulle finnas lättare motstånd någon annanstans i staden. Sophie lyckades hugga en av turgierna i armen, innan han ökade på stegen och kom ikapp sina kamrater. Turgiern skrek och förbannade kvinnan med fula svordomar, men fortsatte att fly. När Tom kom fram till sina vänner stannade han och pustade ut en kort stund.

”Allt bra?” frågade Tom.

”Jodå, men jävla skit vad det gör ont!” sade Kullman och höll om sin skadade hand. ”Tack för att du kom Tom. Det såg illa ut där en stund.”

”Min stackars hjälte”, sade Sophie och tittade på sin mans hand.

Hon tog tag i handen och kände försiktig på de krokiga fingrarna.

”Aj!”

Sophie släppte handen och ryckte på axlarna.

”Doktorn får titta på det där senare.”

Turgiern, som blivit nedslagen av Kullman, började så smått att röra på sig igen och öppnade ena ögat. Sophie klev då fram och gav den lille mannen en hård spark mellan benen. Turgiern stönade till och föll åter in i medvetlöshet. Sophie tog upp turgierns spikklubba och gav den till sin man, som tog emot den med sin vänstra hand.

”Om du nu skall slå till några fler turgier med hjälm, så kan du väl använda den här. Mycket mer effektiv än din ömtåliga knytnäve.”

De små eldarna spred sig snabbt och snart fanns det större och mindre bränder utspridda över hela staden. Ett tiotal turgier, följda av en storväxt man klädd i en lång svart rock, gick in i den stora kyrkan som var belägen mitt i staden. Turgierna började snabbt söka igenom kyrkan i jakt på olika värdeföremål. Den store mannen stannade upp framför altaret, lade en hand över sin feta mage och såg sig omkring.

Då han inte verkade hitta det han letade efter frustade han missnöjt. Han gick in bakom altaret. Där fanns en stängd

träddörr. På dörren hängde en skylt med ordet PRIVAT. Mannen kände på dörrhandtaget. Det var låst. Han ropade på en av turgierna, som kom springande och ställde sig bredvid honom. Den närmaste turgiern hade ett fjuntigt blont skägg och var kortvuxen även för en bergsman. Han tog omedelbart fram ett set med dyrkar och började bearbeta låset. Låset gav snart med sig och dörren öppnades på glänt. Den lille turgiern klev ett steg åt sidan, varefter den store mannen gick fram och sköt upp dörren. Han kom in till ett skrivrum, vars hyllor var fyllda av gamla böcker och andra heliga föremål. En gammal präst kom in från en annan dörr längre in i rummet. Han var klädd i sin nattrock och tittade förvånat upp på den store mannen.

”Vad gör ni här?” fråste prästen. ”Det här är privat område. Ut genast!”

”Oroa dig inte”, sade den store mannen och log. Hans röst var mörk och hade en sarkastisk ton.

”Vad? Du? Vad gör du här?”

”Du känner inte mig”, skrockade mannen. ”Jag är bara en simpel man som hälsar på er vackra kyrka. Kan min käre broder vara så vänlig att visa mig värdesakerna? Annars måste jag kanske bli våldsam. Jag är speciellt intresserad av ett mycket dyrbart guldkors. Venitiekorset! Ni har kanske hört talas om det?”

Mannen gick emot prästen med långa flytande steg.

”Hur vågar ni. Jag ... uff!”

Prästen segnade ner på golvet efter att ha fått ett hårt knyt-nävsslag i magen.

”Då tittar jag väl mig omkring själv istället. Det skulle ha varit mycket enklare om du samarbetat.”

Den store mannens andra slag träffade prästen i tinningen, varefter han föll ihop på golvet; avsvimmad. Mannen tog av sig sitt knogjärn och stoppade ner det i fickan. Sedan gick han in genom dörren, som prästen kommit ut ifrån och nu såg mannen att han hade kommit rätt. Rummet han kommit in i var fullt av olika värdesaker. Där fanns gyllene ljusstakar, vackra kors och andra kyrkliga föremål i guld, silver och brons. Alla var utsökta arbeten. Han ögnade igenom de olika korsen, men inget av dem påminde om Venitiekorset, som han var ute efter. Hans ögon

drogs till ett bord som var tomt, förutom en enkel avlång träask. Han gick fram till bordet och undersökte asken. Den var låst, men mannen tog fram en stor kniv och började bända upp locket. Några sekunder senare gav låset vika och locket öppnades.

Ut strömmade en mörk rök. Mannen tog snabbt ett par steg bakåt och iakttog röken som spred sig uppåt i rummet. Men röken skingrades inte likt vanlig rök. Istället tog den form och snart blev dess konturer vagt mänskliga. Ett huvud och två armar blev synliga. I huvudet fanns två mörka hål, som liknade ögon. Efter några sekunder fylldes de av glödande blå ljuspunkter.

”Vad är detta för helveteskap?” utbrast mannen och i hans stämma fanns nu ett spår av rädsla blandat med vördnad. ”Vänta ett tag. Är du en demon?”

Rökvarelsens ögon blev åter mörka, likt bottenlösa hål. De riktades mot mannen och sedan talade varelsen med en viskande något rosslig röst:

”Demon? Jo, det kan man väl säga min ädle herre. De elaka prästerna kallade oss för en mörk ande, men demon låter bättre och är nog mer korrekt. Välkommen till Riez kära du och tack för att du befriade oss. Det var väldigt långtråkigt att sitta fast i den där lådan.”

”Brukar inte demoner ha tre ögon?” frågade mannen och funderade.

”Inte alla”, sade rökvarelsen snabbt. ”Och vi eh ... jag har vissa krafter. Jag ser på dig att du söker efter något. Hm. Ett särskilt kors kanske?”

”Sluta att snoka i min skalle. Vad är du för någon slags demon? En av de sju?”

Mannen fick något hoppfullt i rösten.

”En av de sju? Nej tyvärr, skulle inte tro det. Jag är tyvärr ingen vanlig demon. Mer halvdemon, kan man säga och våra ... jag menar mina magiska krafter är tyvärr mycket sparsamma. Men tankeläsning är jag ganska bra på.”

”Halvdemon? Är du verkligen en demon över huvud taget? Du betar dig mer som en förvirrad ande”, sade mannen misstänksamt.

”Ande? Nej, vet du vad! Andar ser inte alls ut som jag. De är mer genomskinliga och brukar ha på sig någon slags fånig hatt. Jag har kanske inte så mycket magiska krafter att erbjuda, men byteshandel är jag alltid intresserad av.”

”Byteshandel?” sade mannen sarkastiskt. ”Om du inte har några speciella magiska krafter förutom tankeläsning, vad har du då att erbjuda?”

”Kunskap om hur du kan få stor makt...”

Mannen skruvade besvärat på sig.

”Jo, jag ser i ditt sinne att ditt maktbegär är mycket stort. Många har redan fått sätta livet till i din jakt på större makt och jag ser att du precis satt en plan i verket, men den verkar ha vissa brister. Vad skulle du säga om jag hjälpte dig i din strävan att få makt över hela Friesland?”

”Om du nu kan läsa mina tankar så borde du redan förstått att kungariket snart ändå ligger i mina händer.”

”Det är kanske sant. Din plan kanske lyckas. Konungariket blir då ditt, men hur länge kan du sedan behålla makten? Hur skall du få folket att böja sig efter din vilja?” skrockade den så kallade demonen. ”Som du vet så kan det hända att de gör uppror ibland.”

Den store mannen var tyst en stund. Sedan sade han i en mer affärsmässig ton.

”Vad har du att erbjuda?”

Rökvarelsen flyttade sig åt sidan och visade innehållet i asken.

”Till att börja med en flöjt.”

Där låg en enkel flöjt. Mannen klev fram och tog upp flöjten.

”Men för att få folket att lyda din vilja, så kommer du även att behöva finna en mycket speciell svart kristall ... och jag kan berätta vad den finns.”

”Du pratade om byteshandel. Vad är det du vill ha?”

”Åh, så trevligt att vi förstår varandra. Jag kräver inte så mycket, bara en enkel liten sak. Det finns en viss person, som tyvärr sitter i fångenskap i Konungens fånghålor i Vitrolles. Ni kallar henne för den Svarta Häxan. Befria henne så hjälper jag dig att hitta det du söker.”

Några minuter senare omgärdades hela kyrkan av stora lågor. Ett tiotal turgier sprang ut från kyrkan med famnarna fulla av guldkors, ljusstakar och andra värdesaker. Efter dem kom den store mannen. I hans vänstra rockficka låg en mycket speciell flöjt, som rökwarelsen gett honom. Han gick ut från kyrkporten med långsamma steg och verkade fundersam.

Runt omkring i staden hade stadsbor bildat vattenkedjor för att rädda några av husen. Vattenhinkar gick snabbt från hand till hand, men vattnet som östes på husen ångade snabbt bort och människorna blev snart tvungna att ge upp på grund av den intensiva hettan.

Tom ledde en grupp stadsbor i strid mot en antal turgierna på stadens stora torg. Stadsborna blev snart fler än angriparna och de slogs med en vild frenesi, som de småvuxna turgierna i längden inte kunde stå emot. Turgiernas led började vackla. En ung man, som stridit tappert bredvid Tom, fick plötsligt ett spjut i magen och föll ihop. Tom svingade då sitt stora tvåhandssvärd våldsamt och skrek ut smädelser mot en ovanligt storväxt turgier, som skyddade sig bakom en bred träsköld. Turgiern stack ut med sitt svärd och träffade honom i höften. Tom flämtade till och backade ett steg.

När turgiern lyfte på huvudet för att ge svar på tal kom den långa svärdseggen farande och hans huvud avlägsnades från resten av kroppen med ett rent hugg. Synen av huvudet, som rullade in bland turgiernas fötter, blev för mycket för de trötta bergsmännen. Ett tiotal turgier lade benen på ryggen och sprang bort från torget österut. Då fick även de återstående bergsmännen panik och snart flydde samtliga bort från striden. Några av stadsborna följde efter inkräktarna, men Tom haltade istället norrut för att leta upp sin fru och dotter.

En bit inne på huvudgatan fick han syn på dem. Cecille kom ut från ett brinnande hus och höll ett skrikande barn i sin famn. Hon hade sot på kinderna och den nedre delen av klänningen var förkolnad efter att ha tagit eld. Bakom henne kom Eiva, som hjälpte en äldre man ut från det brinnande infernot. De hade precis kommit ut, när huset föll ihop i en stor brinnande hög.

Cecille gav barnet till en kvinna i en vagn, som samlade upp ensamma överlevande barn. Eiva tittade på sin man som med haltande steg kom gående mot henne.

”Hur är det med dig?” frågade hon oroligt. ”Är du skadad?”

”Inget allvarligt. Bara ett litet sticksår i höften. Det blir nog bra igen om jag bara får vila lite.”

Folket var på väg att överge staden och många bar på säckar med mat och andra förnödenheter. Vissa rabblade ramsor med svordomar mot turgierna, som verkade ha försvunnit från gatorna, medan andra bara var tystna och sammanbitna.

Någon timme senare brann hela staden Riez med höga heta lågor. Hus föll ihop till högar av förkolnat trä och ett stort rökmoln skymde alla stjärnorna på den mörka natthimlen. Tom och hans familj hade hunnit ut ur staden i tid och de gick nu tillsammans med övriga överlevande stadsbor. Det hade bildats ett långt tåg med människor som vandrade på vägen västerut. Där fanns också ett tjugotal vagnar fullastade med skadade, gamla och småbarn. Lyckligtvis hade alla hästar, som befunnit sig i Riez stora stall, räddats undan elden.

När Tom tittade tillbaka mot sin brinnande hemstad såg han även bort mot bergsslutningen på andra sidan staden. Där kunde han skymta ett stråk med facklor som ringlade sig uppför berget. Det var de överlevande turgierna som var på väg tillbaka till sitt eget rike i bergen. Turgiera hade lyckats med sitt uppdrag att ödelägga staden, men till ett högt pris. Drygt femhundra turgier hade tagit sig in i staden, men nu återstod endast ett par hundra. Vissa av dem bar på säckar med stöldgods som de hittat i kyrkan och i Borgmästarens hus.

En tyngd lades på Toms bröst och han fylldes av ett starkt hat mot bergsfolket från öster. Men hatet mot turgierna ebbade långsamt ut och ersattes av andra tankar.

Varför? Varför har de annars fredliga turgierna plötsligt anfällt vår stad? Har Turgiens kejsare helt tappat vettet?

Tom, Eiva och Cecille gick bakom en vagn som var fullastad med små barn, vissa av dem var nu föräldralösa. Eiva kände sig tom inombords. Hon tittade uppgivet på sin man, suckade och sade:

”Vad skall vi göra nu? Allt vi ägde brann upp.”

Tom kramade om och tröstade sin fru.

”Det viktigaste är att vår familj fortfarande lever. Ägodelar kan man ersätta. Jag föreslår att vi går till min bror Pierre och hans Fru Ullise i Montmeyan. Båda hans döttrar har flyttat ut, så vi borde få kunna bo och arbeta på deras vingård ett tag. Det tar dock nästan en vecka att gå dit, så det blir tyvärr en ganska lång vandring, men det klarar vi av. Eller hur?”

”Jag och Cecille kan nog gå dit, men du då?” frågade Eiva.

”Äh! Min höft? Det är inte så farligt. Jag kan halta mig fram ganska snabbt och jag hade ju ändå lite ont i höften innan också.”

”Men våra besparingar blev tyvärr kvar i värdshuset, så vi får stå ut med att sova under bar himmel under resan”, sade Eiva. ”Möjligen låter någon snäll bonde oss bo i sitt stall där det är lite varmare.”

Cecille avbröt sina föräldrar genom att skaka på en välfylld skinnpåse, hon hade i ena handen.

”Vad har du där gumman?” frågade Eiva.

”Bara något jag tog från en av de fula turgierna i värdshuset”, sade Cecille och log. ”Jag tror nog att vi har råd att bo på de värdshus vi passerar. Dessutom kan vi köpa en ny vagn och häst, så att pappa kan få vila sig lite.”

Hon öppnade påsen och lät sina föräldrar undersöka innehållet.

”Oj! Den är ju fylld med guldmynt. Måste vara en riktig förmögenhet”, sade Eiva.

”Jo!” sade Cecille. ”Nu har vi även råd att besöka Vitrolles och köpa lite ordentliga kläder. Vitrolles ligger ju bara ett tiotal mil från Montmeyan.”

Cecille tog fram ett stort guldmynt. Hon bet i myntet och kände att det var äkta. Hon synade det sedan noga och fick en skeptisk min. På myntets framsida fanns en ingraverad bild av en man med yvigt skägg och krona på huvudet. Runt omkring huvudet fanns en text som Cecille kände igen. Där stod:

Konung Lafette I, för riket vid havet.

”Konstigt! Det är ju ett friesländskt guldmynt med en bild på vår förre Konung”, sade Cecille. ”Jag som trodde att mynten skulle vara från Turgien.”

Kapitel 2

Det var en tidig morgon och solen var precis på väg att gå upp. En kall dimma dämpade belysningen från gatans glest utplacerade lyktor och gav luften en spöklik lyster. Gatan kantades av två- och trevåningshus med hopfällda fönsterluckor. Trots vädret var det ändå en del folk ute. De flesta gick med uppdragna axlar och såg ut som om de hellre hade velat stanna kvar i sina varma sängar.

Sira stod nonchalant tillbakalutad i ett dörrsprång och iakttog människorna som gick förbi. Hon var sjutton år och hade mandelformade gråblå ögon. Vackra mellanblonda lockar ramade in hennes breda vänliga ansikte. Denna natt hade hon klätt sig i trasiga tiggarkläder, vilka var praktiska om man inte ville att folk skulle titta på en för länge och det fungerade. Människorna som gick förbi brydde sig inte om tiggarflickan i dörrsprånget. Då det var mycket som stod på spel, var hon spänd och lite nervös för att misslyckas med det hon planerat. Lite då och då tittade hon upp mot en balkong snett till höger om henne. Där stod en ung man, Roy Beamish, och tittade ner på människorna som passerade på gatan. Den ganska korte och något mullige Roy, hade på sig en mörk kappa. En bred hatt dolde det mesta av hans runda ansikte, svarta hår och mörkbruna ögon. Sira fångade Roys blick och nickade frågande mot honom, men han skakade på huvudet. Ett tiotal sekunder senare gick en medelålders dam med pälskappa förbi Sira.

Jag undrar varför han inte valde henne? Hon verkar ju vara ett lämpligt offer. Hennes handväska var dessutom halvöppen och såg ut att kunna innehålla en del av värde.

En full soldat ragglade förbi, men även denna gång hade Roy skakat på huvudet.

Han skulle ju ha varit ett perfekt offer och troligen inte luspank heller. Det var ju löning för två dagar sedan och det är inte troligt att han redan nu hunnit suppa upp alla sina pengar.

Någon minut senare gav Roy rätt tecken genom att nicka med huvudet. En lång man med mörkt hår kom gående från en

sidogata. Han var klädd i en dyrbar blå jacka och hade en banjo på ryggen. Mannens ansikte pryddes av en mörk vaxad mustasch. Hans kattlika gång vittnade om en man med själv-säkerhet och pondus. Ljudet från mannens järnskodda gamla stövlar mot gatustenarna hördes tydligt denna annars så tysta morgon.

Okej, då var det dags.

Sira lämnade dörrsprånget och började gå i riktning mot mannen. Hon undvek medvetet hans blick och tittade istället ner på gatustenarna framför sig. Sedan stapplade hon ett par steg åt sidan och stannade framför mannen.

”Snälla, skänk en slant. Mina barn är hungriga. De har inte fått någon riktig mat på en vecka”, sade hon med en röst som lät både desperat och vemodig.

”Ur vägen kvinna”, röt mannen och sköt undan Sira med armen.

Men Sira var påstridig och tog tag i hans arm.

”Snälla! Visa barmhärtighet!” sade hon och tittade upp mot mannens ansikte med bedjande ögon.

Samtidigt kom ytterligare en ung kvinna gående från motsatt håll. Hon hade kort blont hår och var klädd i lite mer all dagliga kläder. Kvinnan bar en svart klänning, hade en brun schal över axlarna och en vit hätta på huvudet. Kvinnan *råkade* stöta ihop med den mörkhåriga mustaschprydda mannen, tog ett steg åt sidan och fortsatte oberört nedför gatan. Mannen hade inte lagt märke till henne, men hade börjat bli riktigt irriterad på tiggarkvinnan. Han sträckte ut sin vänstra hand och tog ett tag runt hennes hals. Sira reagerade blixtnabbt och slog undan hans hand. Hon funderade på att knäa mannen i skrevet, men hejdade sig i sista stund.

Det skulle nog inte uppskattas senare...

Istället stampade hon hårt på hans vänstra fot med klacken. Mannen skrek till, backade ett steg och ropade:

”Ditt irriterande satans fruntimmer!”

Då blev Sira riktigt arg. Hon tog ett steg framåt och slog till honom hårt med en rak höger. Det saknades riktig kraft i slaget, men det träffade mannens vänstra kindben och han föll ihop på gatan. Samtidigt överlämnade den andra kvinnan något till Roy,

som nu kommit ner från balkongen. Sira lämnade den nerslagne mannen och sprang in i en mörk gränd i närheten. Hon fortsatte att springa tills hon kom till slutet av gränden. Där slank hon in bakom en stor soptunna. Snart kom även hennes väninna Lilly Diette och Roy Beamish till den förbestämde mötesplatsen.

Lilly var den unga kvinnan som tidigare krockat ihop med den mörkhårige mannen. Hon hade kort blont hår, normal kroppsbyggnad och ett oskyldigt ansikte med timida melerade ögon. Det var svårt att tänka sig henne som ohederlig. Roy visade glatt upp bytet, vilket var en ganska liten och sliten pengapung av läder. Roy höll ut innehållet i sin näve. Pungen visade sig innehålla nio kopparmynt och ett silvermynt. Det var inte någon stor förmögenhet och pengarna skulle knappt räcka till en middag och övernattnings på ett värdshus för dem tre.

”Är det där allt?” frågade Sira, som kände sig besviken.

Hon tyckte mest att det var Roys fel att bytet blivit så pass litet, men hon ville inte göra honom ledsen genom att klaga på hans dåliga förmåga att läsa av människor.

Plötsligt hördes den gälla ljudet från en visselpipa. Sira, Lilly och Roy slutade att diskutera bytet och tittade upp mot hustaket. Där uppe stod en smal kvinna med kortklippt mörkt hår och en visselpipa i munnen. Runt omkring henne, på hustaken på båda sidorna om gatan, stod ett tjugotal elever som alla nyfiket tittade ner mot fiktjuvarna.

”Bra jobbat allesammans”, sade kvinnan. ”Då var morgonens fiktjuveriövning slut. Åter till klassrummet för genomgång. Jag vill att alla skall vara där inom tio minuter.”

Sira, Lilly, Roy och ungdomarna på taken var alla elever i Pelfortskolan i Saint Marie. Det var en mycket speciell skola, som inriktade sig på att utbilda blivande lagbrytare i Friesland. Sira hade härdats under sin tid i skolan och många såg henne som en tuff tjej, men längst inne var hon fortfarande en blyg flicka med huvudet fullt av fantasier och drömmar, vilka ibland avskiljde henne från omvärlden. När hon var borta i sina egna tankar brukade hon se lite butter ut och andra, som inte kände henne så väl, kunde då misstolka detta som att hon var sur eller oengagerad.

Valet till en karriär som tjuv hade hon valt själv, till hennes föräldrars förtret. Men se hade så småningom accepterat hennes val och gått med på det tystnadslöfte som krävdes av den närmsta familjen.

Sira ryckte lojt på axlarna och gick ut från den smala gränden. Gatorna och gränderna där de befann sig, tillhörde den östra delen av den gamla staden Saint Marie. Husen i just denna stadsdel, som kallades Spökstaden, hade varit övergivna i flera hundra år på grund av vålnaderna, vilka hemsökte byggnaderna. Spökerna var inte direkt farliga, men det kunde vara mycket obehagligt att stöta på skira varelser som kunde glida igenom både väggar och människor i hemmen. De människor som bott här hade flyttat, men vålnaderna hade stannat kvar. Området användes nu mest som ett träningsområde för Pelfortskolans elever. I den övergivna stadsdelen kunde eleverna fritt öva på fasadklättring, rån och ficktjuveri. Sira hade besökt stadsdelen otaliga gånger men hade bara fått syn på en vålnad två gånger.

Den första gången var när de tränat inbrott i en av Spökstadens största byggnader. Sira hade lyckats bryta upp ytterdörren och smugit sin in i biblioteket där skattkistan funnits. När hon arbetat med att dyrka upp kistan hade hon plötsligt känt en rysning längs med ryggraden och håren på hennes armar hade rest sig. Hon hade tittat sig omkring och fått syn på vålnaden av en ung pojke. Han hade svävat i luften någon meter under taket. Pojkvålnaden hade tittat ner på henne med bleka uttryckslösa ögon. Som tur vad hade hon blivit förvarnad om spökerna, men de var fortfarande obehagliga att betrakta.

Den andra gången hon fick syn på en vålnad, höll de på att öva rån och överfall i en mörk gränd. Sira hade försökt fly från elever, som agerat vaktpatrull och hon hade sprungit genom stadsdelens labyrintliknande gränder. Plötsligt hade hon fått syn på ett blekt ansikte som tittat ut på henne från en fönsterlucka. Hon hade stannat upp som förstenad. Ansiktet hade föreställt en äldre man, som lett åt henne med en nästan tandlös mun. När hon tänkte på dess halvt genomskinliga livlösa ansikte kunde hon fortfarande känna en rysning utmed ryggraden. Det hade känts som om osynliga trådar från spöket försökt att tränga sig

in i hennes medvetande. Den gången hade hon blivit fångad av vakterna. Alla hade samtidigt kastat sig över henne.

Spökstaden var en praktisk plats för lektioner, men det var inget ställe man ville besöka ensam efter mörkrets inbrott.

När de kom till nästa gata mötte de den mörkhårige mustaschprydda mannen de just stulit pengapungen från.

”Fin höger du har Sira”, sade han och fingrade på sin blåslagna kind.

”Eh. Tack!” svarade Sira.

Han vände blicken mot Lilly och räckte fram handen.

”Snyggt jobbat där borta Lilly. Du har verkligen flinka fingrar. Kan jag få tillbaka pengarna nu? De skall tillbaka till fikakassan i lärarrummet.”

”Jag har dem inte längre Fernando. Lämnade över dem till Roy.”

”Oj, en extra överlämning. Det var proffsigt gjort.”

Lilly kände en våg av stolthet strömma genom henne.

Roy tog den magra pengapungen och gav den till Fernando, som var en av skolans gymnastiklärare. Han höll ut pengarna i handflatan och räknade dem. Sedan vände han blicken mot Roy, som började se besvärad ut.

”Roy! Om du inte lämnar över silvermyntet omedelbart, så får du dig en omgång.”

Efter övningen gick eleverna tillbaka till skolbyggnaden. Pelfortskolan var belägen på en höjd vid Garonnflodens västra strand, ett par hundra meter från staden Saint Marie. Själva skolbyggnaden hade en gång i tiden varit en esparansk fästning och sedan ett slott för provinsens greve, men de senaste tjugotvå åren hade den varit Frieslands enda skola för att utbilda och licensiera rikets blivande brottslingar. Den slottsliknande byggnaden hade konstruerats om för att passa skolverksamheten, men dess höga murar fanns kvar och var fortfarande praktiska om det skulle komma rövare eller andra ovälkomna besökare som försökte att störa skolans verksamhet. Staden Saint Marie låg i utkanten av det mindre vindistriktet Veres du Garton och om man ville färdas till havet eller Frieslands

huvudstad Vitrolles, var det bara att åka söderut nedför floden med båt ett par dagar.

På Pelfortskolan, där Sira och hennes vänner utbildade sig, fanns det utbildningar med fem olika inriktningar. De flesta, inklusive Sira, utbildade sig till tjuvar med specialinriktning mot ficktjuveri, inbrott eller rån. De fyra andra huvudinriktningarna var för blivande smugglare, lönnmördare, kidnappare och lurendrejare. Lurendrejarna fick läsa en hel del ekonomi och skådespeleri för att kunna lura till sig pengar genom ohederliga affärer av olika slag. Eleverna var allt mellan femton till sjutton år gamla när de började någon av utbildningarna på skolan. Normalt stannade man på skolan i tre år, men det var ganska vanligt att elever stannade ytterligare ett år för att klara av sin examen och få sin licens.

Sira och de andra eleverna gick igenom skolans långa korridorer och fortsatte uppför trapporna. Till slut kom de fram till klassrummet för ficktjuveri, som låg på sjätte våningen i det sydvästra tornet. Rummet var runt till formen och väggarna var dekorerade med ett tiotal tavlor föreställande ökända och sedan länge avlidna ficktjuvar. Sira, Lilly och Roy gick andra året i Pelfortskolans tjuvklass. Andra året ansågs av många som det mest krävande. Skolans lärare i ficktjuveri, Fröken Posette, ställde sig åter bakom katedern och blickade ut över klassen. Elevernas mummel tystnade. Fröken Posette var kort och smal, men utstrålade en stark auktoritet. Hennes beigevita tröja stod i skarp kontrast till hennes mörka hår och svarta klänning, vilket fick henne att se sofistikerad ut.

”Jaha, kära elever! Kan någon av er berätta vad som gick fel under dagens övning?”

”Fel?” sade Roy, som lät uppriktigt förvånad. ”Stöten gick ju jättebra.”

”Räck upp handen innan du babblar på”, sade fröken med sträng ton.

Roy sjönk tillbaka i stolen och såg skamsen ut. Fröken Posette gick ut i klassrummet och spände ögonen i sina elever. Hennes ögon stack i var och en av eleverna likt vassa nålar. Roy

reste på sig igen och sträckte åter upp handen. Han var ivrig att åter få försöka svara rätt på frågan.

”Du kan ta ner handen Roy, ditt svar är ändå fel”, sade fröken kallt.

Roy tog ner handen, satte sig ner och såg butter ut. En smal flicka med rött hår, som hette Annelie, räckte upp handen och fröken nickade lätt åt hennes håll.

”Kanske använde Sira lite för mycket våld när Fernando rånades? Eh. Jag menar när offret rånades. Hon fick ju in en skaplig träff med högern.”

”Mängden av våld som användes, var befogad i den situation som rådde och dessutom tål Fernando en hel del. Dock var det en relevant gissning. Som ni vet är det viktigt att man inte skadar offren för mycket. Dels på grund av att fängelsestraffet blir längre om ni åker fast, men främst på grund av att om ni använder mindre våld, så kan ni få möjlighet att råna offret igen efter redan några dagar. Nej Annelie, den delen av stöten var lyckad. Sira använde sig av en lagom mängd våld och gjorde det dessutom mycket bra. Saken är den att ni valde ut fel offer! Ni missade signalerna, som jag tyckte var mycket tydliga. Visst hade Fernando en fin jacka på sig, som Roy tydligen noterade, men resten av hans kläder var begagnade och skorna var trasiga. Dessutom hade han en gammal banjo på ryggen. Han var alltså en spelman och som ni vet så är alla spelmän mer eller mindre fattiga. Troligen hade han hittat jackan någonstans eller till och med stulit den. Ni valde alltså ut en fattig man som rånoffer, vilket är helt emot tjuvskråets policy och inte heller särskilt lönsamt.”

Roy, Sira och Lilly såg plötsligt lite skamsna ut.

”Det fanns minst två andra lärare ute i morse, som skulle ha varit klart mer lämpliga rånoffer. För det första var det damen med pälskappan, som spelades av fröken Verdichio. Missade ni verkligen guldringarna på hennes fingrar? Och sedan var det Fabian Gusto, vår trädgårdsmästare. Jag tycker att han var mycket övertygande i rollen som berusad soldat. Beteckningarna på hans axlar visade tydligt att hans rank var kapten och lite högre officerare brukar ju inte vara några fattiglappar. Om ni skulle ha gett er på någon av dem skulle ert byte idag blivit

betydligt större och mitt omdöme bättre. Men totalt sett får ni i alla fall godkänt.”

Eleverna nickade instämmande och började skriva i sina noteringshäften. Sira var lite missnöjd på Roy. Hon hade ju hellre valt ett annat rånoffer. Med en annan utkik skulle de säkert fått väl godkänt. Sira blundade och försökte få huvudet att tänka på annat.

Fem minuter senare ringde skolans stora klocka med sin dova klang. Lektionen var äntligen slut och det var dags för rast. Sira slog ihop boken *Ficktjuveri steg 2* och lade ner den i sin bruna skinnväska. Hon stängde väskan ordentligt med spännremmarna, så att ingen annan elev skulle kunna få idén att prova sin skicklighet som ficktjuv på henne. Det hade blivit en tradition hos tjuveleverna att försöka stjäla andra elevers skolböcker och böcker om ficktjuveri räknades som det värdefullaste bytet. Den bestulna eleven återfann dock oftast sin bok dagen efter på något konstigt ställe, tillsammans med en symbol från den lyckosamme tjuven i fråga. Ingen hade ännu lyckats att stjäla Siras böcker, trots att ett par äldre elever försökt ett par gånger. Själv hade hon lyckats att stjäla ett antal böcker från andra elever och hennes ficktjuvssymbol var ett ägg med påmålade ansikte, som hon placerade bredvid boken.

För en månad sedan hade hon lyckats att stjäla en bok om gifter från en lönnmördarelev, som kallade sig Dödgrävaren. Ingen elev verkade veta hans riktiga namn, men Dödgrävaren var ett namn som passade bra på en pojke, som redan vid tolv års ålder dömts till mord efter att ha dödat en adelsman och hans fru. Han hade arresterats med spaden i handen, bredvid offrens nygrävda gravar.

För detta brott hade han dömts till döden genom hängning, men skolan, som av flera orsaker var emot dödsstraff, hade då skickat ut ett par tjuvar som befriat honom från fängelset och fört honom till skolan. Rektorn hade låtit honom bo kvar i skolan och när han fyllt sexton placerades han i lönnmördarklassen. Dödgrävaren hade sedan dess vuxit till sig och blivit både lång och kraftigt byggd. Hans ljusbruna hår var ofta flottigt och ovårdat och många tyckte att hans ögon hade ett känslokallt

drag. Sira tyckte att de påminde om fiskögon och de fick honom att se frånvarande ut, som om han varken var intresserad av eller medveten om andra människor i över huvud taget. Han visade sig dock ha många talanger som högaktaades bland lönnmördarna, men han var ovanligt rå även för dem.

När Dödgrävaren dagen efter stölden av sin bok *101 gifter* fann ett målat ägg som flinade åt honom på sitt sängbord bredvid den återlämnade boken, blev han rasande och han svor högt att han skulle döda den tjuv som stulit hans bok. Han skulle använda gift nummer trettiosju i boken, vilket gjorde att offret fick svårt att andas för att sedan kvävas till döds. Sedan den dagen var Dödgrävaren mycket misstänksam mot alla elever som hade talang för ficktjuveri, men ännu hade han inte listat ut att det var Sira som utfört stölden och det var nog bäst för henne att han förblev ovetande om detta.

Sira lämnade klassrummet tillsammans med två av sina bästa klasskompisar; Lilly och Annelie. Lilly älskade hästar nästan lika mycket som Sira och de tillbringade ofta söndagarna tillsammans på hästryggen. Annelie var en glad smal vegetarian, som gillade att fixa galna upptåg och busstreck. Ibland ledde detta till att även hennes vänner hamnade i trubbel. Hästar höll hon sig dock gärna långt ifrån. Hon tyckte att de luktade illa... Tillsammans gick de tre till flickornas sovsal, som låg på andra våningen i östra flygeln. På vägen dit mötte de Olga Miesel, som tillhörde andra årets Smugglarklass.

Olga kom ursprungligen från Turgien, var kort, lite knubbig och mycket blyg. Hennes hår var kopparrött och kinderna fulla av fräknar. Hon var skolans enda elev från Turgien och normalt sett skulle hon vara ett perfekt mobboffer, men hennes vänner stöttade henne och fick henne att trivas i skolan. Idag hade hon på sig en gammal urtvättad smutsgrön klänning och en par slitna bruna sandaler. Olga hade inga riktiga vänner bland smugglarna, men eftersom Sira tyckte att hon var en trevlig prick såg hon till att Olga fick umgås med dem på fritiden. Turgierflickan log stort när hon fick se sina tre, för henne långa, friesländska tjuvkompisar. Olga brukade för det mesta vara tystlåten, men idag pladdrade hon på om sin nya vikarie Herr Wagner. Hon var mycket imponerad av hans djupa kunskaper

om olika smuggelmetoder. Olga berättade med inlevelse om olika sätt att smugla dyrbara kryddor, som tulltjänstemännens skarpa näsor annars snokade reda på. Man kunde till exempel lägga in påsar med dyrbar saffran i styckat kött eller gömma dem i säckar med kaffeböner.

Sira kom ihåg att hon en gång sett den nya läraren i en korridor och en annan gång i biblioteket. Herbert Wagner var en lång, smal medelålders man med mörkt hår som började bli grått i tinningarna. Hennes mamma skulle säkert ha kallat honom för stilig, men Sira hade tyckt att han såg alldeles för självbelåten ut. Hon hade dock aldrig själv haft honom som lärare. I biblioteket hade han stirrat på henne en stund innan han återgått till sin bok. Blicken hade varit underlig, först igenkännande och sedan frågande. Det var ovanligt att Pelfortskolan tog in lärarvikarier och Sira undrade om han även skulle vikariera i hennes klass någon gång.

Efterföljande lektion handlade om lagstiftning, där de gick igenom olika straffpåföljder för olika brott. Sira tyckte att ämnet var mindre intressant och kom på sig själv att sitta och gäspa i slutet av lektionen.

Sedan var det dags för lunch. Sira och hennes klasskompisar gick till skolans stora matsal, som låg på bottenvåningen i skolans östra flygel. Matsalen sjöd av aktivitet och lukten av nylagad fisk och vitlök var genomträngande. Sira tog upp en bricka och ställde sig i en ganska lång kö. Framför henne stod David Gardielle, en blond pojke som gick sitt sista år i luren-drejarklassen. Han var lång, atletiskt byggd och hade ett hårsvall som hade fått många unga flickors hjärtan att brista. Han hade som alltid på sig klanderfria kläder, denna gång en tunn blå sidenrock draperad med silvertråd, matchande blå byxor och svarta läderstövlar av finaste snitt.

David var den yngste sonen i en adelsfamilj, som hade sitt residens i byn Soltaire, några mil väster om Vitrolles. Han vände sig om mot de tre flickorna och visade upp sina gnistrande vita tänder i ett bländande leende.

”Hej mina små snyggingar!” sade han och blinkade med sina klarblå flörtiga ögon.

Lilly stirrade som förtrollad på David, medan Sira mest såg uttråkad ut.

”Lägg av David!” sade Sira och gjorde en grimas. ”Ditt smicker fungerar bara på förstaårseleverna. Försök med att blinka till dig en extra efterrätt av mattanterna istället. Då blir jag riktigt imponerad.”

”De där kärringarna?” utbrast David och vände sin blick mot en bastant brunhårig kvinna bakom disken.

Hon stirrade tillbaka på honom med ihålig blick. David fick en djup rynka i pannan.

”Ingen chans att de där mattanterna är mänskliga. De måste vara zombies. Jag gissar att Rektorn grävde upp ett antal lik på kyrkogården norr om skolan och sedan fick någon trollkarl zombifiera dem. Troligen anställdes de av besparningsskäl, då zombies troligen inte kräver någon lön. Tittar man in i deras döda ögon för länge blir man nog själv förvandlad till zombie.”

Sira tacklade till Lilly lite lätt vilket gjorde att hon fann sig igen och stirrade ner i golvet.

”Oj!... Ja, zombies, eller hur?” sade Lilly.

Snart var det deras tur att få mat av de zombieliknande mattanterna. *Om sanningen skall fram var faktiskt bara en av dem en zombie, och det var den snyggaste av dem.*

Idag bjöds det på bouillabaisse, fisksoppa, och det fanns faktiskt rikligt med fisk i den. Sira hittade musslor och några andra sorters havsdjur, som hon inte visste namnen på, samt olika sorters lök. En mager gråhårig mattant med krokig rygg slevade upp fisksoppa i flickornas tallrikar.

”Intressant!” sade Sira och luktade på soppan. ”Luktar ju riktigt gott. Bättre än gårdagens pastarätt, som nästan endast bestod av överkokt pasta och grädde.”

”Vitlök!” sade Lilly och log. ”Det är massor av vitlök i den här.”

Annelie tittade misstänksamt ner i sin vegetariska variant av fisksoppa. Den hade samma färg som fisksoppa, men fisken hade ersatts av bönor, olika sorters grönsaker och rotfrukter som skurits ner i små bitar.

”Är det här verkligen vegetariskt?”

Sira sneglade på Annelies soppa, luktade och sade:

”Det där mörka ser ut som sjögurka, så det går nog bra”, sade Sira och flinade.

”Sjögurka? Jag visste inte att det växte gurkor i sjöarna.” sade Annelie och suckade.

Sira kom fram till brödbordet, där en av de större matanterna vaktade, så att eleverna inte tog mer än en bit baguette var. Sira stannade och såg intresserat på mattantens vänstra sko medan hon lade en bit bröd på sin bricka. Mattanten undrade vad Sira tittade på och slängde en snabb blick ner på sin sko, men den såg ut som vanligt. På bråkdelen av en sekund hade Sira snappat till sig ytterligare en brödbit och gömt den i sin vida tröjärm. Mattantens blick for åter upp på brödbordet och skoleleverna, men hon missade att det nu saknades ett bröd.

Sedan gick flickorna till ett bord i bortre delen av salen nära en stor öppning i väggen, som visade en storslagen vy över Garonnfloden. Flodvattnet kom in från norr och ringlade sig sakta vidare söderut.

”Tycker du verkligen att baguetterna är så goda att du måste stjåla dem?” viskade Lilly till Sira.

”Underbart goda!” sade Sira och tog en stor tugga av det frasiga brödet. ”Och färska dessutom.”

De slog sig ner på sina vanliga platser och fick syn på ytterligare en klasskamrat, som kom gående åt deras håll. Det var Sally Rousseau. Hon hade under den senaste månaden missat att komma på ett antal lektioner. Sally hade mörkt, lite lockigt hår och rådjursliknande chokladbruna ögon. Hon ställde ner sin matbricka på bordet, drog ut en stol bredvid Sira och satte sig ner med en djup suck.

”Var har du varit?” frågade Sira oroligt. ”Vi saknade dig under ficktjuvsträningen.”

Sally skulle precis börja berätta en av sina vanliga osannolika bortförklaringar, när en kniv kom farande genom luften och satte sig i väggen någon decimeter från hennes öra. Sally ryckte till och tittade oförstående på knivskaftet.

Sira lät blicken glida bort mot lönnmördarnas bord i mitten av salen. Lönnmördareleverna bar som vanligt sina svarta kläder och några av dem hade även på sig sina huvor, trots att de satt

och åt. Dödgrävaren gav Sira ett stort flin och visade upp sina sneda misskötta tänder. Han hånlog mot henne, men Sira visste att det inte var han som kastat kniven. Han var inte tillräckligt skicklig. Bredvid Dödgrävaren satt den blekhyade Ljiljana Sareiko. Hon var kort och smal. Hennes högkindade ansikte ramades in av ett välvårdat mörkt hår, hopknutet i nacken med en enkel tofs. Ljiljana däremot var definitivt tillräckligt skicklig. Pauline Soltaire, som varit lönnmördarnas klassföreståndare de senaste tre åren, skröt ofta om vilket underbarn Ljiljana var. Under skolmästerskapet, som hade ägt rum före jul, hade Ljiljana vunnit fyra av de fem lönnmördargrenarna. Den enda gren hon inte vunnit var närstridskampen utan vapen, som för andra året i rad hade vunnits av Ronaldo Asceban, en stark och smidig tredjeårselev. Ljiljana lyfte blicken från tallriken framför henne och mötte Siras. Båda stirrade på varandra en stund utan att någon vek undan sin blick. Då fick Sira se något hon aldrig sett Ljiljana göra förut; hon log.

Sally sträckte ut en hand, tog tag i Siras axel och viskade:

”Är du tokig Sira? Sluta att stirra på henne, hon är farlig och galen. Det vet alla! Innan hon kom till skolan mördade hon en massa folk i den by hon kom ifrån.”

Sira vände sig och tittade på Sally.

”Det fanns aldrig några bevis på att Ljiljana var skyldig till de där mordnen.”

”Hon är mycket skicklig på att dölja sina spår, det vet du.”

”Jo, men hennes lillebror var ett av offren. Jag tror aldrig att hon skulle ha mördat sin egen bror.”

Sally skakade bara på huvudet och sedan koncentrerade sig flickorna på sin mat. Sira tyckte att soppan var god. Inte lika god som mammas, men godkänd. Hon gissade att maten på Pelfortskolan var lite bättre än på de flesta andra skolor i landet. Skolans Rektor ansåg att maten var mycket viktig för elevernas utveckling och snålade inte på den delen av budgeten.

Efter lunchrasten, som tillbringats utomhus på skolgården, var det dags för dagens näst sista lektion. Sira och Lilly, som hade gått på en liten promenad under rasten, gick uppför den långa spiraltrappan, vilken ledde till det gamla tornet i nordvästra flygeln. Efter att ha gått upp de åttiofyra trappstegen

stannade de en stund för att pusta ut och återhämta sig. Dörren till lektionssalen stod på glänt och Sira sköt försiktigt upp den. Alla andra elever i klassen hade redan satt sig vid sina respektive bänkar. Sira gick in först, Lilly kom efter och stängde försiktigt dörren efter sig. Dörren gnisslade och deras lärare, låsmeden Jonathan Perch, vände sig mot dem.

Jonathan var en äldre skallig man med utåtstående ögon, som fick honom att se ut som en stor fluga. Ett brett skärp höll uppe hans slitna grå byxor. I skärpet hängde ett tiotal nyckelknippor fyllda av nycklar och dyrkar i alla möjliga storlekar. Jonathan rynkade pannan och sade med sin torra stämma:

”Bra! Nu är alla äntligen här. Lilly och Sira; ta och sätt er så kan vi börja lektionen. Idag skall vi gå igenom hur olika hänglås är uppbyggda, samt vilka man kan dyrka upp och vilka man behöver bryta upp med olika typer av hävstänger.”

Kapitel 3

Antoine Champigné, en gänglig trettonårig pojke, gick uppför en mörk spiraltrappa, samtidigt som han bar på en stor trave med böcker. Han hade långa smala armar och långt blont hår, vars lugg han lite då och då behövde blåsa undan för att se vart han gick. När han kom upp till en avsats stannade han en stund och lutade sig mot väggen. Traven med böcker han bar på var mycket tung. Sedan ett halvår tillbaka hade han praktiserat som bibliotekarie samt assistent i tornet och det ingick i hans uppgifter att komma med de böcker Professor Fritz bad om. Antoine tyckte egentligen inte om fysiska sysslor, utan var till sinnet en stor tänkare och han ställde ofta djupa frågor till Professorn om livets mening och universums skapelse. Den gamle lärde mannen brukade ha svårt att svara på hans frågor och brukade kalla pojken för sin lilla filosof.

De översta böckerna i Antoines famn skulle till hans kusin Idana Gilette, som var Professorns lärling. Just nu arbetade hon med något slags experiment på sjätte våning. Resten av böckerna i Antoines famn skulle till Professorn på åttonde våningen.

Suck! En våning till..., tänkte han och fortsatte uppför den långa spiraltrappan.

Efter ytterligare femton tröttsamma steg var han uppe vid dörren, som ledde till Idanas laboratorium. En ljusbeige golden retriever strosade ner från trappan, som ledde längre upp till tornet. Hunden stannade upp, tittade på honom och viftade lojt på svansen. Det var Smilla, Idanas knasiga gamla hund. Oerhört snäll, men en aning feg och mycket kelsjuk. Hon tittade upp på Antoine och hoppades att han skulle klappa henne, eller ge henne något gott. Ibland när Antoine mötte hundens blick fick han en känsla av att hunden visste mycket mer än hon låtsades.

”Inte nu, jag har händerna fulla ser du väl.”

Smilla såg ut att sucka och fortsatte sedan förbi honom och nedför trappan. Antoine sköt upp dörren med foten och gick in i Idanas laboratorium.

Plötsligt hördes en hög knall till vänster om honom. Antoine hoppade till och tappade alla böckerna.

”Vilken häftig smäll!” utbrast Idana, vars huvud tittade upp bakom ett omkullvält bord.

Idana var tjugo år gammal, hade pigga gröna ögon, en gullig liten uppåtåtnäsa och ett tjockt vågigt chokladbrunt hår. Den unga kvinnan tittade på sin yngre kusin och log. Idana var mycket intelligent och löste vanligtvis olika problem med hjälp av logiskt tänkande. Men hon hade även ett mycket romantiskt och äventyrligt sinnelag som gjorde att hon spårade ut ibland. Att hålla på med explosiva experiment var ett exempel på hennes galnare sida.

Antoine tittade snett bakom sig och såg att en stor del av väggen blivit alldeles sotig efter någon slags explosion. Idana gick fram bakom bordet och tittade förstrött på böckerna som Antoine tappat. Hon hade på sig sin vanliga grå något fläckiga rock, vilken hon ofta använde när hon experimenterade. Idana satte händerna på höfterna och lade huvudet lite på sned.

”Kanske bäst om du knackar innan du kommer in nästa gång käre kusin”, sade Idana och log varmt mot honom.

”Jo, det har du nog rätt i!”

”Jag testade en ny explosiv blandning, som jag fyllde upp i en liten rund gelatinkapsel. Tack för gelatinreceptet förresten. Fungerar mycket bra! Sprängmedelsblandningen verkar dock fortfarande vara lite instabil. Man vill ju inte att kapslarna skall explodera när man har dem i fickan, eller hur?”

”Så ditt nya experiment går ut på att ta fram sprängkulor?” frågade Antoine och borstade av dammet från sina byxor.

”Sprängkulor? Ja, det var ju ett bra namn. Tack Antoine!”

”Men hur gick det med det konstgjorda gödningsmedlet du arbetade på? Jag trodde att det skulle kunna bli något riktigt användbart.”

”Äh, det blev lite instabilt... Det var så jag kom fram till den här nya explosiva vätskan. Kan vara himla bra att ha. Tror du inte det?”

Antoine svarade inte, plockade istället upp de tappade böckerna och lade upp dem på ett stort brunt mahognybord.

Han delade upp böckerna i två högar, en med fem böcker och en med tre. Han pekade sedan på den större högen.

”Här har du böckerna som Professor Fritz ville att du skulle ha. Han sade att du skulle läsa igenom dem ordenligt till examensprovet om tre månader.”

Idana gick fram till bordet och tittade på traven med böcker. Hon suckade och kände en inre trötthet slå till mot sig.

Ännu mer att läsa...

De flesta av böckerna var gamla och dammiga. Den översta boken var en extremt tjock volym på säkert tvåtusen sidor. Boken hette *Fysikalisk Kemi och Partikellära* och var skriven av Professor Ching Tao Check, den fysikaliska kemins fader, som bott i Sydöstra Chipanprovinsen för över tvåhundra år sedan. Idana såg inte fram emot att plöja igenom den boken, vars innehåll med all säkerhet var ytterst torrt och tråkigt. Dock var det en mycket viktig bok för att kunna förstå mer om många av alkemins grundelement.

Sedan tog hon upp och synade en ganska tunn bok i svart läder. Titeln var *Trettioåtta sätt man inte kan förvandla bly till guld*. Idana suckade. Författaren var hennes egen läromästare Professor Fritz Würst.

Nu har han säkert kommit på ytterligare tio sätt att misslyckas med att framställa guld.

Hon smålog när hon tänkte på sin något excentriska läromästare.

Nästa bok var tjock och mycket gammal. Den var läderinbunden och på framsidan syntes en bild av en blomma. Färgerna hade bleknat med tiden, men man kunde fortfarande se att blomman på omslaget hade gula kronblad. Under blomman kunde man läsa texten *Helande Örter* av Doktor Johanna Davis. Idana bläddrade igenom boken och fann att den var full av vackra illustrativa bilder. Under varje bild fanns det officiella gräsiska namnet på växten, samt en text på friesländska som beskrev dess användningsområden. Idana var mycket intresserad av olika läkeörter och såg fram emot att få studera volymen närmare.

Boken under såg nyare ut. På framsidan hade någon ritat en stor döskalle, som verkade hånle mot henne. Boken hette bara

Gifter och på den övre delen av framsidan fanns en stor gul fläck. Namnet på författaren syntes dock ingenstans. Idana tog boken försiktigt med två fingrar och lade den ovanpå de andra böckerna.

Den sista boken hette *Vad tänker du på?* och var skriven av filosofen Ali Kadaffa Haffa från Gawana, ett rike långt söderut på andra sidan Mellanhavet och förbi Shahiras stora öknar. Gawana var ett frodigt land, med bördiga åkermarker, vilda djungler, vida savanner och rik kultur. Idana hade hört att det var riktigt varmt där. Hon hade hört talas om författaren, som av många lärda ansågs ha varit något förvirrad och hon undrade varför Fritz valt ut denna bok till henne.

”Boken om gifter är faktiskt ganska bra”, insköt Antoine. ”Med hjälp av den lyckades jag blanda ihop ett bra gift mot bladlössen, som angripit rosorna i trädgården på baksidan tornet. Nu är bladlössen helt borta. Bra, eller hur?”

Idana tittade upp på sin kusin med låtsad bekymrad blick.

”Vet Professorn om att du håller på och experimenterar?”

”Eh, nej”, sade Antoine lite nervöst. ”Men boken angav att giftet var ganska harmlöst.”

”Lugna dig Antoine”, sade Idana och visade honom ett lugnande leende. ”Jag säger inget. Det är jättekul att du också intresserar dig för allkemi. När jag tar min examen så kan jag föreslå att han tar dig som sin nya lärling. Skulle du vilja det?”

”Gärna!” sade Antoine och log så att hans kritvita tänder gjorde rummet lite ljusare.

Idana samlade ihop böckerna och skulle precis bära dem till sitt rum tre våningar längre ner, när Antoine avbröt henne:

”Ja, just det. Professorn ville även att du skulle komma upp till hans laboratorium. Lika bra att du följer med direkt.”

Antoine tog upp den mindre högen med böcker och gick emot dörröppningen, som ledde till spiraltrappan. Idana lade ner sina läxböcker på bordet och följde efter sin gänglige kusin. Två våningar högre upp låg Professorns laboratorium, vilket var något större än rummet som Idana fick använda. Dörren knarrade när Antoine knuffade upp den med foten. Laboratoriet var format som en halvcirkel och helt fullt med olika föremål. Det påminde mer om ett stökigt överfullt förråd än ett

välutrustat laboratorium. Runt väggarna fanns ett tiotal bokhyllor, som alla var fyllda med bågare, konstiga instrument, burkar med diverse mystiskt innehåll och en del böcker. I mitten av laboratoriet, delvis skydd bakom en stor maskin som hade till uppgift att rena vatten, stod Professor Fritz Würost och experimenterade med något. Professorn var i sextioårsaldern, lång med normal kroppsbyggnad och nästan helt flintskallig. De få hårtofsar han hade kvar var grå och spretade åt diverse håll likt ljusa blixtrar från en åskgud. Han bar en tjock läderrock som skydd ifall något i experimentet skulle gå snett, vilket ofta skedde. En gång när en glasbågare med stark syra exploderat, hade rocken med säkerhet räddat hans liv. Professorns händer bar dock fortfarande djupa märken efter frätskador.

Under den senaste veckan hade han byggt upp en ny destillationsutrustning, som tillverkade en klar vätska. Klara droppar föll sakta ner i en kopp, som innehöll en annan gul bubblande vätska. Professorn tog upp lite av blandningen med en sked och luktade på den. Tydligt luktade det inte så gott, men han såg nöjd ut. Sedan höllde han försiktigt vätskan på en blyklump som låg på en tallrik. Det fräste till och en vit rökstrimma virvlade upp från blyklumpen. Professorn undersökte blyklumpen noggrant och grymtade lite missnöjt. Han tog ytterligare en sked av den gula vätskan och höllde på blybiten. Mer vit rök ringlade upp från blyet. Professorn lutade sig fram och iakttog klumpen på nära håll.

”Skit också!” sade Professorn, som ännu inte sett att de andra klivit in i laboratoriet.

”Det är fullt att svära, det vet du väl?” sade Idana, som nu stod alldeles bakom honom.

Professorn hoppade till och vände sig om.

”Hoppsan! Jag såg dig inte, eh. ... er inte.”

Antoine stod tålmodigt kvar en bit bort och himlade med ögonen.

”Är det här ett ytterligare försök att förvandla bly till guld?” frågade Idana och sneglade på den missfärgade blyklumpen som låg på bordet. Hon log mot Professorn med ett flickaktigt leende.

”Ja! Den här gången bytte jag ut kattpisset i formeln mot saffran, men det fungerade visst inte heller. Istället verkar det som om en del av blyklumpen förvandlats till järn.”

Idana gick fram och undersökte klumpen noggrannare.

”Ser mest ut som en hinna av järnoxid, eller rättare sagt rost. Intressant förvandling. Den trodde jag var omöjlig.”

”Det borde den vara också”, sade Professorn och log. ”Det är det som gör det hela så intressant.”

”Men tyvärr helt värdelöst”, sade Antoine och lade ner traven med böcker på bordet, bredvid tallriken med bly/järn/rostklumpen. ”Jag tror inte att det finns någon stor marknad i att förvandla bly till rost. Om det nu är så svårt att förvandla bly till guld, varför provar du inte något annat. Du skulle kunna försöka förvandla bly till silver, platina eller åtminstone nickel. Det skulle kanske kunna ge lite pengar.”

”Det är tyvärr helt emot alkemins grundprinciper att förvandla bly till silver”, sade Professorn med sin besserwisser röst. ”De metallerna tycker inte om varandra, men nickel...? Hm, kanske.”

”Professorn önskade träffa mig”, sade Idana. ”Var det något speciellt du ville?”

”Ja, just det. Borgmästarens son har fått nageltrång och skulle behöva en salva för att få ner svullnaden. Skulle du kunna kila iväg och samla ihop de nödvändiga örterna till blandningen?”

”Du menar krusnejlika och lavendelrot? Inget problem, jag tänkte ändå samla lite örter till mitt senaste experiment”, sade Idana.

”Till dina sprängkapslar förstår jag”, sade Professorn. ”Ganska farliga saker du håller på med, tycker du inte det?”

”Kanske... Antoine föreslog att jag kallar dem för sprängkulor. Bra namn tycker jag.”

Professorn nickade, funderade en stund och sken sedan upp.

”Dina sprängkulor är kanske farliga, men också lärorika och det är det som är viktigast”, sade Professorn och klappade Idana på axeln. ”Fortsätt i samma anda så har du snart din examen i en liten ask. Bara tre månader kvar till examensprovet i Vitrolles.”

”Tack! Jag gör så gott jag kan och ska väl även hinna med att läsa igenom böckerna jag fick.”

Professorn nickade entusiastiskt.

De närmsta dagarna studerade Idana flitigt till sin examen. Hon började känna sig alldeles utpumpad och efter lunchen den tredje dagen hade hon faktiskt somnat, sittandes på en stol med pannan i köksbordet. Hon väcktes av Antoine som försiktigt ruskat om henne.

”Idana? Är allt bra med dig?”

Idana lyfte på huvudet och tittade upp med kisande ögon på sin kusins oroliga ansikte som var fullt av medkänsla. Hon hade ett stort rött märke i pannan från att ha legat mot bordsskivan.

”Jodå, lite trött bara”, sade hon och gäspade.

”Du ser mer än bara lite trött ut. Jag tycker att du skall ta en paus i dina studier en stund. Gör något annat idag. Kanske ta en tur på floden och fiska lite?”

Idana blev tyst och funderade en stund.

”Du har rätt Antoine. Jag skall ta en paus och göra något som jag känner för idag. Böckerna och experimenten kan gott vänta tills imorgon. Men jag avstår från fisketuren. Det är mest du, som tycker om att fiska.”

”Fiska någon annan gång kanske?” frågade Antoine och såg förhoppningsfull ut.

”Jo kanske...”

Idana gick upp på sitt rum och tittade igenom sin garderob. Det fanns inte så mycket att välja på. Hon tog fram en ganska enkel, men välgjord vinröd klänning med vita mönster.

Den här borde duga.

Iklädd sin finaste klänning och med nykammat hår lämnade hon tornet och gick ut i den lugna byn Quinson. Tunga moln rullade in över byn från öster och medan Idana gick över marknadsplatsen började det att regna. En man som bar på en låda tomater, tittade oroligt på himlen och ökade på takten i sina steg. Det var än så länge endast enstaka tunga droppar, men Idana kände på sig vad som skulle komma och satte fart. Hon kom fram till Vårdshuset *Guldgrodan* precis innan regnet

störtade ner över Quinsons gator. Hon knuffade upp svängdörren och tittade sig omkring.

Guldgrodan hade en stor lokal med ett tjugotal rustika bord och stolar. Då det fortfarande var ganska tidigt på eftermiddagen, var det fortfarande relativt få gäster på värdshuset.

Klockringaren Maurice satt ensam på sin vanliga plats vid baren och en kopp med pastis stod som alltid på bordet framför honom. Maurice var en något efterbliven, liten och tjock man i fyrtioårsåldern. Idana tyckte av någon anledning inte om hans blick, så hon brukade titta åt ett annat håll när hon passerade honom. Byn hade gett honom ett av de få jobb han kunde klara av; att sköta om och ringa i klockorna i Quinsons gamla kyrka. Detta var dock ett jobb, som han klarade mycket bra. Idana kände bara till att han missat att ringa i klockan en gång. Det var efter nyårsafton för ett år sedan då han druckit whisky och blivit alldeles för full.

Idana tittade sig runt i lokalen och hittade snabbt den person hon letade efter. Micha Hamrée satt vid deras vanliga bord lite längre in i lokalen. Bordet var beläget intill en fönsterlucka med utsikt över en liten grönskande park. Här kunde man hitta honom nästan varje onsdagseftermiddag. Han satt nu och läste ur en stor bok och på bordet framför sig hade han som vanligt en stor mugg med mjölk. Det var nu mer än en vecka sedan de träffats och hon kände att det pirrade i magen när hon tittade på honom. Micha var kanske inte riktigt någon stadig pojkvän ännu, men de var klart mer än bara vänner och han hade fått ett stort utrymme i Idanas barnsligt romantiska hjärta. Hon gick fram till bordet och kramade om honom. Micha svarade varmt, men lite tafatt, på omfamningen. Sedan satte hon sig på stolen mitt emot honom. Micha var också tjugo år gammal, endast några månader äldre än henne. Han var lång och smal, hade ljusbrunt hår utan synbar frisyr och en markerad något krokig näsa. Inte direkt någon klassisk skönhet, men Idana tyckte att han var söt och oerhört stilig. Hon tittade in i hans tidlösa grå ögon och visade upp ett varmt leende, som skulle kunna få smör att smälta.

”Är mjölken god?”

”Mm, som alltid. Kall och fräsch.”

Värdshusvärden brukade skämta med honom och kalla honom för Quinsons stora kalv, men Micha struntade i detta och fortsatte med sin favoritdryck; mjölk. Idana kände inte för mjölk denna dag utan beställde istället in ett krus rosévin och en tallrik med ost och frukt. Att få vara här med Micha gjorde att hon genast kände sig bättre, piggare och fräschare, vilket var effekten han brukade ha på henne. Det var skönt att vara med någon likasinnad. Någon hon verkligen kunde prata med och Micha var en mycket bra lyssnare.

De pratade länge om vad som hänt den senaste veckan. Micha berättade om sin senaste resa han gjort till neadafolket. De höll till vid Verdonflodens sluttningar, fem mil väster om Quinson. Neadafolket var ett något primitivt människoliknande släkte, som funnits i Friesland långt innan den moderna människan kommit till landet för mer än trettio tusen år sedan. En gång i tiden fanns det riktigt många neader i riket, men under de senaste tusen åren hade antalet sjunkit rejält. Till viss del på grund av att människor angripit deras land och byar, men mestadels på grund av de sjukdomar människorna fört med sig. En vanlig förkylning kunde vara dödlig för en neadan. Neadafolket var ganska korta, kraftigt byggda, hade breda platta näsor, sluttande pannor och klädde sig endast i skinnhudar. Vissa blandade ihop dem med trollen i de nordligare länderna, men neaderna och trollen hade helt olika ursprung.

Micha hade lärt sig neadafolkets primitiva språk, vilket innehöll en blandning av handrörelser och ljud. Den här veckan hade han hjälpt Quinsons handelsmän att handla torkad fisk, röd ambra och torkade läkeväxter från det primitiva folket. Han visade Idana några påsar med prover och Idana luktade på de olika örtblandningarna. Hon kände igen vissa växter i ett par av blandningarna, men många av lukterna var okända för henne. Hon trodde nog att Professorn skulle vara intresserad av neadafolkets varor och de bestämde att Micha skulle ta med sig några prover till tornet följande dag.

Sedan berättade Idana lite om böckerna hon hade blivit tvungen att läsa. Ibland kunde Professorn vara en riktig slavdrivare. Hon hade läst klart boken om gifter och boken om helande örter. Nu hade hon precis börjat med boken *Vad tänker*

du på? av Ali Kadaffa Haffa. Hon hade befarat att boken skulle bli ganska jobbig att plöja igenom, men den första halvan av boken hade varit riktigt intressant. Boken var en slags självbiografi skriven av en man, som påstod att han lyckats med konsten att läsa andras tankar. Hon hade dock inte kommit till tankeläsandets mysterier ännu.

Boken hade börjat med en berättelse om Alis ungdom i Nyleptien. Detta var för över trehundra år sedan. När Ali var femton år gammal blev han tillfångatagen av zascherna, ett stolt men krigiskt nomadfolk som höll till i Shahiras stora öken. Zascherna var under denna tid ytterst grymma och framgångsrika krigare. De var speciellt skickliga att skjuta med pilbåge från hästryggen. Zascherna styrdes av den mäktiga Konungen Raschna Tigris, som bodde i ett stort tempel ute i öknen. Efter att Ali hållits fången i templet under två år, lyckades han fly ut till öknen. En lång och äventyrlig färd söderut tog honom slutligen fram till det stolta och fredliga landet Gawana.

Micha, som var mycket intresserad av historia, blev inspirerad av om att höra om zascherna och han kompletterade Idanas historia med vad han kände till om de sydliga ländernas historia.

Konung Raschna hade bara varit Konung för zascherna i sjutton år när han dog av en mystisk matförgiftning. Efter honom togs styret över av en mäktig Svart Häxa, som styrde över zascherna i mer än hundra år. Under den tiden hade alla länderna runt omkring Shahiraöknen fallit under hennes välde, inklusive Nyleptien. Men när den Svarta Häxan slutligen dog vid mycket hög ålder, kunde zascherna inte enas om en ny ledare. Detta ledde till ett inbördeskrig där nomadstammarna slogs mot varandra. Snart störtade zaschernas rike samman och länderna runt omkring Shahiraöknen blev åter fria från zaschernas välde. Under nästan tvåhundra år var zascherna inget stort hot för de sydliga länderna.

Men för tio år sedan började saker att ändras igen. Flera av zaschernas nomadstammar slöt fred med varandra. Tillsammans

har de på nytt riktat sina attacker mot länderna runt omkring Shahiraöknen. Under de senaste åren har zaschernas imperium åter ökat i storlek och av länderna runt omkring den norra delen av Shahiraöknen återstår nu endast Nyleptien, ett stolt och rikt land med en stor och stark armé. Men de flesta anser att inte ens Nyleptiens stolta armé kommer att kunna stå emot det vilda ökenfolket någon längre tid. Zascherna har erövrat land efter land, som en hungrig svärm med gräshoppor och de verkar vara omöjliga att stoppa.

Micha, som ibland arbetade som ridande kurir, hade för en månad sedan vidarebefordrat ett brev från Nyleptien till självaste Konungen av Friesland. Misha hade misstänkt att brevet hade något med kriget att göra. Innan han lämnade slottet i Vitrolles hade Konungen gått förbi honom i en korridor, tillsammans med sin personlige rådgivare och Biskopen. Micha hade bara hört lite av vad de diskuterat, men det var tydligt att rådgivaren visade en viss oro för att ökenstammarna skulle kunna korska havet för att invadera ytterligare landområden och då skulle Friesland ligga risigt till.

Micha och Idana diskuterade risken för att zascherna skulle utvidga sitt imperium norrut, men båda trodde att det skulle dröja ytterligare några år innan zascherna skulle kunna bli något riktigt hot mot Friesland. För tillfället var de vilda ökenstammarna upptagna med att erövra Nyleptien och det var inte lätt, även för deras stora armé och skickliga bågskyttar. Det var dessutom mer troligt att de sedan skulle fortsätta att utvidga sina landområden söderut, istället för att korska havet norrut. Särskilt då zascherna saknade en stor flotta.

Sedan fick Idana in sin bricka med ost och frukt, tillsammans med ett stort krus rosévin. De började prata om mer all dagliga saker igen. Idana berättade att hon ofta kände sig trött och hängig. Vissa dagar kände hon sig helt utmattad. Det var jobbigt att plöja igenom alla de böcker hon fått i läxa av Professorn och hon längtade till den dag hon tagit sin examen.

”Har du fortfarande planer på att resa iväg någonstans, efter du tagit examen?” frågade Micha.

”Oh, ja Micha! Jag har bara varit i Friesland i hela mitt liv. Visst är vårt land vackert, men jag vill se något annat. Jag vill ut och se världen!”

”Vart hade du tänkt åka?”

”Vet inte ännu. Men det skall vara långt bort. Gärna till någon exotisk och varm plats där allt är helt annorlunda. Jag skulle vilja se stora hav, djungler, öknar och städer, som ser ut och luktar helt annorlunda än i Friesland.”

Micha kom då ihåg något, böjde sig ner och rotade i sin sadelväska.

”Oj! Jag glömde visst det här”, sade Micha och lämnade över ett brev till Idana.

Idana tittade på avsändaren och såg att brevet var från hennes pappa. Det var ovanligt att hennes föräldrar skickade brev, så hon kände sig lite nervös när hon öppnade kuvertet.

Hoppas att det inte hänt något...

Kära Idana,

Hoppas att allt är väl med dig i Quinson och att studierna går bra. Professorn är väl snäll...? Din farbror Tom med familj kom till oss igår kväll, efter att ha rest med häst och vagn i en vecka från Riez. De berättade att staden blivit attackerad och nerbränd av turgier. Tom, Eiva och Cecilie kom lyckligtvis undan oskadda. Tom fick visserligen en liten skada i höften, men han är bättre nu. Cecilie råkade komma över en påse med friesländska guldmynt hos en död turgisk soldat, så de kommer snart att kunna starta ett nytt värdshus igen.

Cecille har nu tillfälligt flyttat in i ditt rum. Hoppas att det går bra! Annars är det som vanligt mycket att göra här på vingården, men nu får vi i alla fall lite extra hjälp ett tag. Druvstockarna är ovanligt friska och jag hoppas på en stor skörd i år. Mamma och jag kommer och hälsar på om ett par månader, när det blir lite lugnare här. Jag tar då med mig ett par flaskor från 1306, den årgång du tyckte så bra om.

Varma hälsningar

Pappa (mamma hälsar också)

19:e mars 1310

”Oj! Riez har blivit nedbränt efter en invasion från Turgien”, sade Idana och visade brevet till Micha.

”Det var oväntat”, sade Micha efter att ha läst brevet. ”Turgierna har ju alltid varit fredliga av sig. Det var i alla fall tur att din kusins familj klarade sig.”

”Jag förstår inte varför Turgiens kejsare skulle skicka trupper över gränsen för att bränna ner en av våra städer. Det finns väl ingen mening med det?”

Idana kallade till sig servitrisen, som hette Sussie, och beställde in en pannacotta med chokladsås till Micha och en skål med oliver till sig själv. När Sussie gick ut till köket kom det in ytterligare ett par personer i värdshuset. Det var två män, båda klädda i långa mörka och slitna mantlar med huvor, som dolde det mesta av deras ansikten. Det droppade från deras kläder på grund av det ihållande regnet utanför och det bildades snabbt en liten pöl med smutsigt vatten under deras fötter. En av männen var mycket lång och smal, medan den andre var något kortare med normal kroppsbyggnad.

Den kortare bar på en stor kappsäck med kantigt utseende. Under huvorna kunde man se att båda hade toviga bruna skägg vilket gav dem ett något ovårdat intryck. De behöll sina huvor på och gick fram till bardisken. Den kortare av dem såg sig missnöjligt omkring i lokalen och beställde sedan ett par krus med rödvin. Därefter böjde han sig fram över disken och pratade tystlåtet med värdshusvärden Gaud. Efter en stunds prat avbröt länge mannen deras samtal.

”Äh sluta att pladdra och kom till saken. Vi vill veta var Profeten Fritz Wörst befinner sig.”

”Aha! Du menar Professor Fritz Würst.” sade värdshusvärden.

”Ja! Jag sade ju det. Fritz Wörst!” sade den långe, som spottade fram orden så saliven stänkte.

Den något kortare mannen himlade med ögonen. Han lade en hand på sin kamrats axel och bad honom lugna ned sig.

”Jag får ursäkta min vän här. Han är en avlägsen släkting till Professorn och längtar så efter att få träffa honom igen. Skulle ni

kunna vara så vänlig och berätta var han bor. Vi har med oss något som tillhör honom.”

Den långe mannen tittade med dum min på sin kamrat.

”Det går väl bra”, sade Gaud och ryckte på axlarna. ”Det är väl ingen hemlighet. Professorn bor i det höga tornet bakom kyrkan. Ibland hörs det höga smällar från tornet, men det har vi vant oss vid nu.”

”Tack så mycket”, sade den kortare mannen och gav värdshusvärden ett mynt.

Idana blev genast misstänksam när hon hörde dem nämna sin läromästare och undrade vad de här slitna typerna hade för ärenden hos honom. Hon trodde inte en sekund på att den långe kunde vara en släkting till Professorn.

Det är något annat de här två männen vill.

De båda männen drack ur sina krus med rödvin och hyrde sedan ett rum för natten. Idana iakttog männen när de mödosamt bar den stora packningen mellan sig, då de gick uppför trappan till rummen på andra våningen. Den långe mannen hade på sig ett par svarta skinnstövlar under den slitna manteln, medan den andre bar den typ av sandaler, som normalt används av soldaterna i Konungens armé. Nu var sandalerna alldeles leriga. Skinnstövlarna såg mycket dyrbara ut och passade inte ihop med den långe mannens övriga slitna kläder. Det var tydligt att männen inte var några vanliga luffare på genomresa.

Kapitel 4

Ett strilande regn föll tungt över Pelfortskolan i Saint Marie. I en lektionssal i norra flygeln höll fröken Gabrielle Moretti på att lära ut hur man väljer ut lämpliga berusade råoffer och hur man på ett säkert sätt klubbar ner dem för att ta deras värdesaker. Gabrielle var en ganska kraftigt byggd mörkhyad kvinna i trettiofemårsåldern. Hon var rikligt sminkad i ansiktet och hade på sig ett mörkrött läppstift vilket ramade in hennes breda läppar. Hennes kläder, som bestod av en säckig lång tröja och matchande byxor, var färggranna och skimrande i blått, gult och rött. Gabrielle hade starka armar och skulle med lätthet kunna brotta ner de flesta av sina manliga lärarkollegor. Hennes bländande personlighet och positiva attityd gjorde henne till en av de mest populära lärarna i skolan.

”Vet någon av er vilken material klubban bör vara gjord av?” frågade Gabrielle och tittade ut på de tjugotre eleverna i klassen.

Sira och ytterligare några elever räckte upp handen. Gabrielle pekade på Sira, som fick svara.

”Det viktigaste är att undvika klubbor av rent järn, bly eller liknande, för att inte skada offret allt för mycket. Klubbor av något mjukt träslag går bra, men själv skulle jag föredra en klubba inlindad i tyg eller liknande, det gör minst skada.”

”Utmärkt svar Sira! En klubba inlindad i tyg eller läder är oftast att rekommendera. Kan du nu vara vänlig och komma fram och demonstrera hur man klubbar ner en person? Du får prova på den här dockan.”

Gabrielle pekade på en ganska naturtrogen trädocka, som stod bredvid henne. Dockans färger hade börjat flagna efter alla slag den fått och dessutom hade dess högra hand lossnat. Sira, som kände sig lite nervös, nickade och gick fram till katedern där det låg fem klubbor av olika längd och material. Sira valde ut en ganska kort klubba med stålkärna, som var inlindad med dubbla lager av svart läder. Hon vägde klubban i handen, testade ett par svingar i luften och tittade frågande på läraren. Gabrielle nickade uppskattande. Det var ett bra val. Sedan gick

Sira fram till dockan, ställde sig bakom den och slog utan omsvep till den med klubban. Slaget träffade i bakhuvudet, dockan vinglade framåt och föll i golvet med en hög duns. De andra eleverna applåderade och Sira kände sig stolt.

”Bra Sira!” sade hennes fröken. ”Slaget var bestämt, träffade lagom högt och var lagom hårt, men ... jag skulle önska att svingen kom snett uppifrån, istället för rakt uppifrån.”

Gabrielle gick fram till Sira, tog över klubban och visade svingen i slow motion.

”Förstår du?”

Sira nickade.

”Vi försöker igen”, sade fröken Moretti.

Hon gav tillbaka klubban till Sira och reste upp trädockan igen. Sira ställde sig i position och koncentrerade sig. Sedan slog hon till dockan med en sned sving. Dockan föll omkull och snurrade denna gång även ett halvt varv i luften medan den föll.

”Perfekt!” utropade fröken och log. ”Du kan gå tillbaka till din plats nu.”

Sira lade tillbaka klubban på katedern och gick tillbaka till sin stol. Trots att det hon gjort inte varit speciellt svårt, så gav Gabrielles beröm upphov till att en positiv våg av stolthet genomför Siras kropp.

Efter demonstrationen fortsatte lektionen i en mer teoretisk inriktning. Fröken Posette berättade om tjuvgilletts uppbyggnad och hur man hanterade ekonomin inom skrået. Hon berättade även att skråets inkomster genom rån, inbrott och ficktjuveri endast fick uppgå till en vis kvot, motsvarande två procent av rikets bruttonationalprodukt. Det var mycket viktigt att kvoten inte överskreds för då var risken stor att riket på lång sikt skulle drabbas av ekonomiska problem, vilket i längden även skulle leda till mindre inkomster till tjuvskrået. För att det fortfarande skulle vara lönsamt att arbeta med tjuveri, så måste även antalet aktiva tjuvar i riket begränsas. Därför var det viktigt att undanröja all form av olicensierat tjuveri, som inte sanktionerats av skrået.

Det hände ibland att utländska tjuvorganisationer försökte få fäste i någon av Frieslands större städer, men hittills hade

tjuvskräet alltid lyckat *övertala* dem att lämna staden och riket, ibland med god hjälp av lönnmördarskräet.

Sedan ringde klockan för rast.

Ute i korridoren fick Sira höra en nyhet från en köpman, som besökt skolan under förmiddagen. *Staden Riez hade blivit anfallen och nedbränd av turgier*. Informationen var mycket kortfattad och Sira kände en stark oro över vad som kunde ha hänt med de människor vilka bott i staden. Det ryktades att invånarna i staden bjudit på ordentligt motstånd, men att alla överlevande ändå tvingats fly västerut eller söderut när staden stod i lågor.

I ögonvrån fick Sira syn på Olga, turgierflickan från smugglarklassen. Olga smet iväg för att undvika att bli trakasserad av de andra eleverna. Sira avslutade samtalet med Lilly och följde efter turgierflickan för att se hur det stod till med henne. När Sira kom till nästa korridor fick hon se Ljiljana stå och samtala med Olga, med en hand på turgierflickans axel.

”Är allt bra med dig Olga?” frågade Sira och tittade miss-tänksamt på Ljiljana.

Olga torkade bort en tår från ögat och svarade:

”Jodå, men vissa elever har redan anklagat mig för den där hemska attacken mot Riez. Jag kan inte förstå det. Jag kan inte förstå varför mitt folk anfallit den där staden. Riez var inte ens någon särskilt rik stad och att plundra den kan ju inte ha gett ett särskilt stort byte. Jag kan bara inte tro att Kejsar Augustus skulle beordra sina män att göra något sådant. Han är en försiktig ledare, som alltid strävat efter fred. Kejsaren måste ju ha vetat att Friesland kommer att slå tillbaka hårt för ett sådant tilltag. Nu fruktar jag för min familj, som bara bor några få mil från den friesländska gränsen.”

”De klarar sig nog”, sade Ljiljana tröstande. ”Min morfar och dina föräldrar kommer att var långt borta när Frieslands Konung orkat få upp rumpen från sin bekväma tron och skickat iväg sina styrkor mot Turgien. Det kommer nog att dröja minst en månad innan han hunnit samla ihop en tillräckligt stor här, för att marschera in i Turgien. Det är ett svårt land att erövra, med tuft väder och höga berg.”

”Din morfar?” utbrast Sira förvånad. ”Är din morfar turgier?”

Ljiljana tittade med skeptisk min mot Sira.

”Ja!... Är det något fel med det eller?”

”Nej, inte alls”, sade Sira och log. ”Det är bara det att du är så ... späd. Turgierna är ju normalt lite mer ... kraftigt byggda.”

”Späd? Jo, jag kan nog kallas för späd”, sade Ljiljana och betraktade sin kropp med ironisk min. ”Jag fick nog kroppsformen från min far. Han är lång och smal som en fura. Min mor är däremot kort och tjock som en bulle. Jag blev ganska kort och smal, fick lite av båda.”

Kommentaren fick alla tre att fnittra och den tidigare spända stämningen var som bortblåst. Sira hörde någon komma och vände sig om. Luc Boison, en smal mörkhårig kille med stora ögon, kom fram till de fnittrande tjejerna. Sira misstänkte att han var lite förtjust i henne, för han brukade ofta dyka upp där hon befann sig. Han såg väl ganska bra ut med sina mörkbruna ögon, som inramades av långa ögonfransar, men Sira var inte intresserad av honom på det sättet. För tillfället var hon inte intresserad av några killar alls. Luc var dock en ganska bra kompis.

”Vad fnittrar ni åt?” frågade han nyfiket och gick fram några ytterligare försiktiga steg.

När flickorna fick se den tafatte pojken började de att skratta, så att de nästan kiknade.

”Ni är bara dumma”, sade han surt och gick vidare i korridoren.

”Nä vänta!” sade Sira och sprang ikapp honom.

Hon lade en tröstande hand på hans arm.

”Förlåt oss. Det var egentligen inte dig vi skrattade åt.”

”Hm. Tack. Då är väl allt bra då”, sade Luc, som genast såg lite gladare ut. ”Följer ni med till gymnastiken? Idag skall vi träna i Spökstaden och nästa lektion börjar redan om femton minuter.”

”Jodå, vi kan följa med dig”, sade Sira och tittade på Ljiljana. ”Ljiljana! Häng på du också, vi skall ju ha den här lektionen tillsammans med lönnmördarklassen.”

Olga sade adjö och gick vidare till sin lektion i kreativ tulddeklaration, som skulle hållas uppe i det sydöstra tornet.

Ljiljana och Sira följde Luc genom korridoren och de skulle precis gå nedför den stora trappan, som ledde till bottenvåningen, när Sira fick syn på Sally längre bort i korridoren. Sira var orolig för att Sally skulle skolka igen och sade därför till sina kompisar att fortsätta utan henne. Hon skulle springa ikapp dem efter att hon kollat upp en sak.

”Kom bara inte för sent till lektionen igen”, sade Luc. ”Du vet hur arg Fernando blir när någon elev kommer för sent.”

”Ja, ja! Jag lovar att komma i tid.”

Förra gången hon kommit för sent på Fernandos lektion hade hon berättat en otroligt fantasifull historia om hur hon blivit tvungen att hjälpa en av skolans vakter med att begrava en katt som förvirrat sig i skolans källarregioner och svultit ihjäl. Otroligt nog hade gymnastikläraren trott på historien.

Men han skulle väl vara extra misstänksam den här gången, eftersom jag slog till honom under ficktjuvsövningen.

Sira såg Sallys brunlockiga hårsvall försvinna runt hörnet till nästa korridor och började springa för att hinna ikapp. Hon undrade vad Sally hade för sig när hon skolkade. Sally hade alltid undvikit att berätta vad hon gjort, men den här gången skulle hon inte komma undan. Sira såg till att hålla sig utom synhåll och följde efter på avstånd. När hon kom till nästa korridor såg hon att Sally stannat upp mitt i korridoren. Sira hann precis att glida in bakom en stor sexkantig stenpelare, innan Sally nervöst vände blicken åt hennes håll, för att se om någon följt efter henne. Sira kände att hjärtat pumpade snabbt, som efter en lång löprunda.

Sira stannade några sekunder bakom pelaren och hörde hur en dörr öppnades och stängdes. Då tittade hon fram igen. Sally syntes inte till längre. Sira sprang fram i korridoren till det ställe där hennes klasskamrat hade försvunnit. Där fanns en dörr och på dörren hängde en skylt där det stod FÖRRÅD. Sira kände försiktigt på dörrhandtaget. Dörren var olåst. Hon vred om handtaget och öppnade dörren. Den gamla dörren gav ifrån sig ett svagt gnisslande ljud och gick upp på vid gavel. Ljuset från korridoren lyste upp ett annars mörkt förrådsrum, men Sally syntes inte till någonstans i rummet. Sira gick in i förrådet och tittade bakom några lådor, men hennes klasskamrat verkade

vara spårlöst försvunnen. Sira var säker på att hon gått in genom den här dörren.

Vart hade hon annars kunnat ta vägen?

Hon tittade sig omkring igen, men kunde inte se något ovanligt med förrådet. Utrymmet var fyllt med verktyg, sopkvastar och annat skräp, precis som alla andra förråd. Sira kände att tiden började rinna iväg och hon önskade ju inte komma försent till Fernandos lektion en gång till. Förra gången hade han tvingat henne att springa en straffrunda på en mil efter lektionen och det ville hon helst slippa göra idag. Hon lämnade förrådet, sprang tillbaka till trappan och öppnade entrésalens tvådelade dörr genom att knuffa till den med axeln. Sira gick med snabba steg över skolgården för att kunna komma till skolans huvudport för att sedan ta sig till Spökstaden och gymnastiklektionen i tid. Hennes fötter plaskade i de stora vattenpölar och hon kände hur vattnet sipprade in genom sin vänstra sko där skosulan hade börjat lossna.

På vägen mötte hon skolans Rektor Madame Manosque, en stilig dam i femtioårsåldern. Rektorn var lång och smal, med halvblont hår som hon alltid hade uppsatt i en stram tofs. Hennes kläder var som alltid mycket vackra men strikta. Denna dag hade hon på sig en lång vinröd klänning med guldtrådsbroderade mönster. Alla lärare och elever i skolan hade en oerhörd stor respekt för Rektorn och det blev synd om den som retat upp henne, eller brutit mot skolans disciplinsregler. Straffen för överträdelser var stränga och ofta ganska pinsamma. För bara en månad sedan ertappades ekonomiläraren Galliet Bardeaux med en kidnapparstudent i linneförrådet. Sådant umgänge mellan lärare och elev var strängt förbjudet. Galliet blev då tvingad att springa naken runt skolan tre varv, medan elever kastade ner gårdagens matrester mot honom från ringmuren. Läraren fick stanna kvar, men han fick också reda på vad som gällde fortsättningsvis. Ertappades han ytterligare en gång, så skulle han mista sitt jobb och bli uppsatt på lönnmördarskråets kontraktlista. Väl uppsatt på den listan, så var det mycket ovanligt att man överlevde i mer än en månad.

Nu såg Rektorn för ovanligheten skull lite distraherad ut. Sira böjde ner huvudet och försökte komma förbi utan att bli tilltalad, men det var visst ingen idé.

”Ursäkta fröken Sira”, sade Rektorn och tittade rakt in i Siras ögon.

En annan förmåga Rektorn hade, var att hon kunde namnen på varenda elev, lärare och andra anställda på skolan. Sira stannade upp, mötte Rektorns blick och neg kort.

”Har du kanske sett den nya läraren Herbert Wagner nyligen?” sade Rektorn med en bekymrad ton i rösten. ”Jag skulle vilja prata med honom om ett par saker.”

”Nej, det var två dagar sedan jag såg honom sist. Då såg jag honom i biblioteket. Han stod och läste från en bok i historiekonktionen.”

”Hm, nåja! Jag hittar väl honom på något sätt. Då skall jag inte störa dig mer. Du har säkert bråttom till nästa lektion”, sade Rektorn och gick vidare mot huvudentrén.

Sira neg igen, sprang ut genom skolans huvudport och fortsatte över vindbryggan. Hon svängde åt höger och kom snart till en stuga alldeles utanför Spökstaden. Denna användes som omklädningsrum och flickornas del var helt tom när Sira klev in. Hon bytte snabbt om till de obligatoriska svarta gymnastikkläderna. Dräkten satt tätt på kroppen och var mycket slitstark. Hon lämnade omklädningsrummet, sprang den sista biten och kom in i Kryddgränden. Denna gränd hade en gång i tiden varit Saint Maries centrum för handel av kryddor, vin och andra livsmedelsartiklar.

Precis då slog deras lärare Fernando Estiban i gonggången. De andra eleverna stod redan i samlad trupp runt läraren, som stod på en tunna och blickade upp mot taken. Luc tittade på Sira med anklagande blick och pekade upp mot den stora klockan som satt på en hög stolpe vid gatuhörnet, men Sira tittade bara tillbaka, ryckte på axlarna och log. Hon hade ju kommit i tid.

Under denna lektion skulle de öva klättring på husfasader och tak. På husen i denna gränd hade man satt upp diverse klätterställningar och andra hjälpmedel, som skulle göra det lite lättare för eleverna att träna fasadklättring. Lektionen delades

med eleverna från lönnmördarklassen, vilket hände någon gång varannan vecka. Det andra årets lönnmördarklass hade bara tretton elever och Sira kände inte någon av dem särskilt bra. Hon tyckte dessutom att de flesta av dem bara var stöddiga självgoda snorvalpar, som inte tog lektionerna på allvar. Sira var dock på väg att omvärdera vad hon tyckte om Ljiljana, som faktiskt verkade ganska trevlig. Dödgrävaren vände sig mot Sira, flinade elakt åt henne och viskade något i örat på en klasskamrat. Sira brydde sig inte om honom och vände sig mot läraren.

Lektionen började med att Fernando visade dem den första banan de skulle klara av denna dag. Han började med att demonstrera olika sätt att ta sig uppför en husfasad, vissa svårare och snabba och andra långsammare men lite säkrare. Fernando var oerhört smidig för att vara trettioåttå år gammal och klättrade utan synbar ansträngning upp den svårare vägen. Sedan var det elevernas tur att testa fasaden. Annelie klättrade lätt uppför den första delen av fasaden, som låg ovanför en sedan länge nerlagd tebutik. Hon fick klättringen att se lätt ut, men det gick något långsammare för Sira och Lilly. Sira glädde sig dock åt att se att klättringen gick ännu sämre för Dödgrävaren, som hade stora problem att komma upp till den första balkongen. Hans främsta talang var närkamp där hans styrka kunde fälla avgörandet, men för fasadklättring var hans kropp allt för tung.

Annelie var vig och lätt, men hon hade ändå ingen chans mot den tystlåtna Ljiljana. Den lilla lönnmördarflickan verkade bryta mot gravitationen när hon nästan flög uppför fasaden. På väg till den andra balkongen tog hon även en genväg och klättrade uppför ett till synes helt kallt väggparti. Ljiljanas smala, men starka, fingrar lyckades på något sätt få fäste i de smala springorna mellan fasadens tegelstenar.

Sedan, när alla elever lyckats ta sig upp på taket, blev det dags att hoppa mellan de olika husen och öva balansgång på hög höjd. Även här visade det sig att Ljiljana var oslagbar. Hon var spänstig som ett rådjur och det såg ut som hon flög mellan hustaken. Sira tittade med förundran på henne och började undra om hon var helt mänsklig. Den något klumpige Roy

Beamish missade sitt första hopp mellan två hustak, krockade in i väggen på andra sidan och föll ner. Han fångades dock upp av ett nät som spänts upp mellan husen och klarade sig med diverse mindre blesyrer.

I den stadsdel där de tränade hade man satt upp en hel del nät, madrasser och annan säkerhetsutrustning som skulle göra klättringsövningarna mindre farliga, men olyckor var ändå ganska vanliga. Lektionen fortsatte och eleverna tog sig över från ett hus till ett annat, genom att klättra över via ett rep. Eleverna hängde upp och ner och tog sig fram med både händer och fötter. För de flesta var detta ett lätt moment och elev efter elev kom över till andra sidan. Morgan Taug, en kraftigt byggd flicka i lönnmördarklassen, var en aning höjdrädd och tog lång tid på sig för att klättra över. När hon väl kommit till den andra sidan var hon alldeles blöt av svett. Hon ställde sig på avsatsen och pustade ut med blicken riktad mot en halvt förmultnad fönsterlucka.

Plötsligt stirrade en blek vålnad på henne inifrån huset. Vålnadens halva ansikte var brännskadat och ena örat saknades. Morgan ryggade bakåt och hennes ena fot kom då utanför avsatsens kant. Hon tappade balansen och greppade då tag i Annelie, som råkade befinna sig i närheten. Tack vare detta lyckades Morgan återfå balansen, men den lättare Annelie var inte beredd på den större flickans tyngd. Hennes fötter slant och plötsligt föll hon bakåt. Hon slog i en byggnadsställning och ramlade ner ytterligare sex meter mot gatan nedanför. Med en duns träffade hon ett par madrasser, vilka var utslängda på gatan som sista säkerhetsåtgärd. Trots att den dubbla madrassen på marken var tjock och mjuk, skadade hon sig ordentligt. Annelie slog huvudet hårt i madrassen och blev medvetlös.

Fernando kom snabbt ner till Annelie och undersökte henne. Hennes andning var stadig och pulsen var jämn, men hon hade brutit både sin vänstra arm och sin högra fot. Fernando bestämde att Annelie snabbt måste bäras bort till sjukstugan. Sira erbjöd sig som frivillig att bära bort henne och till hennes förvåning kom även Ljiljana och hjälpte till. Annelie lades försiktigt på en bår som lyftes upp av de två eleverna. Ljiljana

visade att hon brydde sig om Annelie och hela vägen till skolan försökte hon att trösta den skadade flickan med vänliga ord. Annelie, som var medvetlös, kunde dock inte höra något av vad Ljiljana sade. Efter denna händelse var det slut med dagens lektioner.

Annelie hade placerats i en sjuksäng på bottenvåningen. Hon återfick medvetandet en halvtimme efter olyckan och mådde då förhållandevis bra. Hennes brutna ben och arm hade blivit ordentligt gipsade och läkaren sade att benbrotten var okomplicerade och borde läka bra.

Sira, Lilly och Ljiljana satt bredvid henne hela kvällen och vakade. Morgan Taug hade också kommit till sjuksalen med en stor bukett blommor. Morgan sade att hon blivit riktigt ledsen när hon sett vad hon ställt till med. Den stora flickan fick till och med fram en tår vid sjukhussängen, men det var något i hennes blick som gjorde Sira misstänksam. Annelie tröstade i sin tur Morgan och sade att det bara var en otulig olyckshändelse. Det var ju den där läskiga vålnaden, som skrämt henne till att börja med.

Klockan hade blivit över tolv på natten när Sira och Lilly slutligen kom upp till flickornas ena sovsal i östra flygeln. Ljuset från en lysande fullmåne sken in genom salen. Ett tjugotal flickor från årskurs två låg stilla i sina sängar, som var placerade i varsitt litet bås. Siras säng var placerad precis nedanför en fönsterlucka och månljuset lös upp den nedre delen av hennes överkast.

Den här natten kunde Sira inte sova, utan hon låg och tänkte på det mystiska förrådet.

Vart kunde Sally ha tagit vägen?

Sira satte sig upp i sängen och tittade sig omkring i sovsalen. Det svaga månljuset som sken in genom fönsterluckan, fick sovsalen att se ut som ett stilla drömlandskap. Sira tyckte att de knöliga grå sängarna liknade stora sovande stentroll. Alla andra elever verkade sova djupt. I sängen bredvid hennes närmare dörren, låg Lilly och snusade med tunga andetag.

Sira ställde ner fötterna på golvet, det var kallt. Hon drog till sig sina tofflor med hjälp av ena stortån och värmdde fötterna mot det varma fårskinnat på toffloras ovarsidor. Hon reste sig upp och lät fötterna glida in i tofflorna. Sedan öppnade hon tyst den översta lådan vid sängen och plockade fram en stålring, som var full av olika sorters dyrkar. Hon smög med tysta steg mot dörren som ledde ut till korridoren. Sira var bara klädd i sitt vita nattlinne, men det fick duga. På vägen till dörren tog hon med sig en liten lykta och ett elddon som låg på ett bord. Hon gick fram till dörren och vred på dörrhandtaget. Dörren öppnades med ett knarrande ljud. Sira höll sig stilla och lyssnade. Flickan som låg närmast dörren vände sig om i sängen, men blev åter stilla.

Sira väntade en stund. Ingen av flickorna i sovsalen verkade ha vaknat av ljudet. Hon klev ut i korridoren och stängde försiktigt dörren efter sig. Väl ute i korridoren tände hon lyktan med hjälp av elldonet. Hon gick sedan med långa steg mot trappan som ledde ner till den stora entrén. Hon fortsatte nedför trappan med smygande steg och lyssnade intensivt efter ljud. Halvvägs nere hörde hon något och stannade till. Ljudet kom från bottenplanet. Det hördes allt tydligare och Sira noterade att ljudet kom från någon som gick i riktning mot den stora entrén. Hon blåste ut lyktan och fortsatte ner till nästa trappavsats, där hon hade en bra utsikt över entrésalen. Det svaga månljuset gjorde att hon knappt kunde urskilja de leende ansiktsdragen på statyerna som stod på var sin sida om ytterporten. Hon fick snart syn på ett fladdrande ljus, som kom från en korridor vilken ledde till den sydvästra flygeln. Det var den vägen hon tänkt ta för att komma in i det mystiska förrådet. Hon hukade sig bakom en stor kruka och iakttog entrésalen nedanför. Snart såg hon en man komma gående.

Det var nattvakten som gick på sin vanliga natttrunda. Han kallades Örnkrok av eleverna på grund av sin stora örnliknande kroknäsa, men ingen visste egentligen hans riktiga namn. Han bar som vanligt på sin stora lykta, vilken lös upp omgivningen med ett varmt guldrött eldsken. Sira hoppades innerligt att han inte skulle gå uppför trappan där hon gömde sig och hon hade tur. Örnkrok gick istället ner den sista biten av trappan, svängde

av till vänster och låste upp en dörr som ledde till källarregionen, där Rektorn bland annat hade sin stora vinkällare.

Är du kanske lite törstig nu på natten?

Efter det att dörren där nere stängts, tände Sira åter sin lilla lykta och fortsatte nedför trappan. Hon gick in i korridoren, vilken ledde västerut och studerade tavlorna, som hängde på väggarna. Det var porträtt av ökända brottslingar, vilka tidigare gått på skolan, men som aldrig åkt fast eller suttit fängslade. De var skolans hjältar!

Sira gick vidare och uppför en liten trappa och snart befann hon sig utanför förrådet. Sira kände på dörren; den var öppen. Hon gick in och stängde dörren efter sig. Lyktan hängde hon upp i en krok i taket och ljuset var tillräckligt för att hon skulle kunna undersöka utrymmet. Hon tittade sig noga omkring. Alla saker verkade ligga på samma plats som när hon sist besökt förrådet. Det fanns ingen uppenbar lucka eller dörr som skulle kunna leda vidare till ett nytt rum.

Det måste väl finnas en väl dold lönngång någonstans här inne?

Hon började noggrant undersöka väggen och alla hyllorna på den bortre väggen, drog i stänger och tryckte in sådant som kunde vara knappar. Hon noterade att de flesta föremålen på hyllorna var dammiga, förutom en medelstor skiftnyckel.

Jaså, det gamla knepet...

Sira tog upp skiftnyckeln och hittade snabbt en rörledskoppling som såg lite sliten ut. Med hjälp av skiftnyckeln vred hon om kopplingen tills det hördes ett svagt "klick!". Sira tog ett steg bakåt, samtidigt som en stor del av väggen ljudlöst öppnades på väloljade gångjärn. Hon tog ner lyktan och gick in genom öppningen i väggen. Sira lät lönnporten vara öppen och lyfte upp lyktan högt för att kunna se sig omkring.

Sira hade kommit in i ett klassrum, men det var ett rum hon aldrig hade sett förut. Det verkade inte finnas någon annan väg ut, förutom genom lönnporten via förrådet. Sira undersökte det tomma klassrummet noggrannare. Luften var ganska sval, men hade en svag antydning till källarlukt. Hon hittade luftventiler vid golvet och kände med handen hur kall luft strömmade in i lokalen. Under taket fanns ytterligare luftventiler. Dessa släppte

ut den dåliga luften. På golvet fanns tolv stolar, som stod placerade i tre perfekt raka rader med fyra stolar i varje. Nedanför en stor svart tavla stod en ensam fåtölj och en liten kateder, men inte ett enda dokument eller annat föremål, som skulle kunna avslöja vad lokalen använts till, hade lämnats kvar. På den svarta tavlan hade någon skrivit två ord med en tavelkrita: KONUNGARIKETS FALL

Kapitel 5

Tunga skyar hängde olycksbådande över den lilla byn Quinson och denna natt kunde man varken se några stjärnor eller någon måne på himlen. Luften var fuktig men frisk efter ovädret som dragit förbi. Det hade slutat regna för mer än fyra timmar sedan, men gatorna var fortfarande blöta och på det stora torget hade det bildats ett antal stora och djupa lerpölar. Så gott som alla människor i byn låg och snusade gott i sina sängar och gatorna var tysta, men lugnet stördes av att ett par män kom ut från värdshuset *Guldgrodan*. Den ene var mycket lång och smal och den andre av medellängd. Båda bar mörka mantlar med huvorna uppdragna, så att det mesta av deras ansikten doldes. Den kortare av dem bar på en stor säck över sin högra axel. Männen gick över det stora torget och den medellånge svor en ohelig ramsa när lervatten sipprade in genom hans sandaler.

”Dario! Var tyst och sluta med ditt gnällande!” viskade den länge tjurigt.

”Lätt för dig att säga, Allain”, viskade den andre tillbaka. ”Du har ju vattentåta stövlar på dig.”

Männen fortsatte över torget och gick runt byns kyrka. En svart katt gick över gatan framför dem och blängde på männen med sina gulgröna ögon. Dario vred på huvudet och spottade två gånger.

”Tre gånger är det väl man skall spotta?” sade Allain och spottade en gång han också.

”Min mamma sade alltid att man skall spotta två gånger när en svart katt går över vägen. Tre gånger spottar man när en svart get går över vägen.”

Allain suckade och ryckte på axlarna. De fortsatte och kom fram till ett högt torn och hittade snabbt en gammal träport. Den långe Allain kände på handtaget; dörren var låst. Han höjde på ögonbrynen och tittade förvånat på sin kamrat.

”Vad var det jag sa?” viskade Dario. ”Inte ens i den här lilla skithålan lämnas dörrarna olåsta. Ingen litar på andra människor nu för tiden.”

Han flinade och en guldtand glimmade till i skenet från en gatulykta.

”Undrar vad det beror på?”

”Tyst och gör din grej”, muttrade Allain.

Dario tog upp ett långt stativ ur sin säck och ställde upp det framför dörren, så att dess fyra ben stod stadigt i marken. Sedan tog han fram ytterligare saker från säcken, som han monterade fast vid stativet. Det visade sig bli en slags såg, som drevs av en vev. Själva sågbladet var dock cirkelformat och riktat rakt framåt. Han satte det runda såghuvudet mot dörren och började veva. Sågen var väloljad, näst intill ljudlös och gjorde på några minuter ett cirkelrunt hål i dörren. Hålet blev ett par decimeter i diameter stort.

Dario plockade bort sågmaskinen från dörren, stoppade in handen genom hålet och låste upp dörren inifrån. Allain tände en lykta med sitt elddon och öppnade dörren. De två männen smög sedan tyst in i tornrummets hall. Sågmaskinen lämnade kvar de utanför.

Allain lyfte upp sin lykta, vilken lyste upp de mörka vråna i hallen. Rummet var sparsamt möblerat. Några kappor hängde från järnkrokar på väggen och på golvet bredvid dörren stod ett antal sandaler och kängor i olika storlekar. Allain fann en trappa längre in i hallen och nickade åt sin kamrat att följa honom upp. Den länge Allain gick först och drog fram en grov klubba ur säcken. Han flyttade klubban till sin högra hand och fortsatte uppåt. Dario höll i den stora säcken som nu var tom. Två trappor upp fann de ett par dörrar. De öppnade den ena och gick in. Dörren knarrade något, men Antoine som låg och sov i rummet märkte ingenting. Han låg på sidan och hans ansikte såg mycket fridfullt ut när det lystes upp av lyktans ljus. Dario tyckte att han såg ut som en liten ängel.

Allain skakade på huvudet och sedan lämnade de rummet. De stängde dörren försiktigt efter sig och gick istället in i rummet bredvid och där fann de en ung kvinna som låg och sov. Idana vände plötsligt på sig och började tala:

”Nej, inte ta den ... den är min!”

De båda männen tog varsitt steg bakåt och Allain lyfte sin klubba. En svettdroppe rann nedför hans näsa och föll i golvet. Männen stod alldeles stilla och tittade misstänksamt på sängen. Snart förstod de att den unga kvinnan bara pratat i sömnen. Allain pustade ut. Dario gick ett par steg närmare sängen och lade huvudet på sned.

”Jag tycker att jag känner igen henne från någonstans”, viskade han. ”Men jag kommer inte ihåg var jag sett henne.”

Allain såg surt på sin kamrat och satte fingret på munnen. Dario nickade och sedan smög de tyst ut ur rummet igen. De gick upp ytterligare ett par våningar och kom slutligen fram till en dörr som ledde till Professor Fritz sovrum. De klev in och hörde någon som snarkade högljutt i andra änden av rummet.

Rummet såg egentligen inte ut som ett sovrum, utan snarare som ett bibliotek. Utmed hela väggarna stod stora bokhyllor, som var fulla av böcker. De böcker, som inte fått plats i hyllorna, hade staplats i högar på golvet. En av bokstaplarna bakom Professorns säng hade blivit så hög att den fallit omkull och bildat en stor hög med böcker, som låg huller om buller på golvet. Professorn hade tänkt städa sitt sovrum någon dag, men det hade aldrig blivit av. För en vecka sedan hade han bett Antoine snygga till i hans rum, men den unge pojken hade vägrat. Han var visserligen bibliotekarie, men han tog endast hand om det stora biblioteket i källaren. Han hade bestämt hävdatt Professorns privata lilla bibliotek inte ingick i hans arbetsuppgifter och Professorn hade fått böja sig.

Männen smög fram och iakttog Professorn, som låg på rygg och drog sina tunga timmerstockar. Han hade på sig sin vanliga blårutiga nattsärk och strumpor, för att inte frysa om fötterna. De två männen tittade på varandra och nickade. Sedan lyfte Allain sin klubba. Han siktade noga och slog med viss kraft till den sovande mannen i tinningen.

”Hjälp oss!” ropade en röst i dimman.

Rösten var full av lidande och ångest. Det var någon som bad om hennes hjälp. Idana gick fram genom högt gräs. Själva grässtråna vek sig undan från henne när hon kom nära. Det var

som om gräset var ett levande väsen, som på grund av rädsla drog sig undan från henne. Plötslig kom hon till en by, men den liknade inte någon by hon sett tidigare. Byn hade enkla runda hus av lera och halm till tak. Den påminde om de byar som kunde finnas i länderna långt söderut bortom Shahiraöknen, där klimatet var varmt och fuktigt. Byn hon befann sig i verkade helt öde, men så hörde Idana rösten igen:

"Befria oss! Snälla! Vi är fast och kan inte komma loss."

Rösten kom från en av hyddorna i närheten. Idana gick fram till hyddan och tittade in. På golvet satt ett par unga män, vars händer och fötter var hopbundna med varandra. Båda var mörkhyade och hade svart krusigt hår. Det var tydligt att de var enäggstvillingar, så gott som exakta kopior av varandra. De såg upp mot Idana med vädjande ögon. Hon kände en kväljande känsla i magen. Det var någonting som var helt fel med dessa tvillingar.

Plötsligt drogs hon bort från dörröppningen av en fast hand. Hon vände sig om och fick syn på en gammal medicinkvinna. Av någon anledning blev hon inte rädd när hon såg henne. Medicinkvinnan såg mot henne, men hennes ögon var blinda av starr. Hennes färglada kläder verkade lysa upp den annars bleka omgivningen och runt halsen hängde några halsband prydda med diverse snäckskal, stenar och olika bendelar från djur. Kvinnan skakade sorgset på huvudet.

"Har du kommit hit för att rädda mina söner?"

Idana stirrade på kvinnan utan att kunna svara. Medicinkvinnan suckade.

"Du måste rädda dem från deras lidande innan de förvandlas vidare. De har fortfarande kvar en liten del mänsklig gnista, men den är på väg att försvinna. Skynda dig hit!"

Idana tänkte precis svara något när hon öppnade ögonen och vaknade.

Konstig dröm!

Idana gäspade och sträckte ut armarna, så att hennes gamla säng knakade. Hon sparkade av sig täcket och satte försiktigt ner sina bara fötter på det kalla stengolvet. Efter ytterligare en stor gäspning började hon att fundera på det hon läst i boken

Vad tänker du på? föregående kväll. Hon misstänkte att delar av drömmen inspirerats från historierna i filosofens bok.

Även fortsättningen av boken hade varit förvånansvärt lättläst och den handlade mycket om vad som hände efter det att Ali kommit till Gawana.

Filosofen Ali Kadaffa Haffa hade efter sin flykt från öknen och de nomadiska zascherna, tillbringat en lång tid av sitt liv i det frodiga landet Gawana. Ali blev snabbt accepterad av det vänliga folket i byn Gusua Sokoto och fick där arbete som medicinman. Det var hans mor, som för länge sedan lärt honom konsten att bereda olika läkemedel från örter och svampar, och de kunskaperna kom nu till god nytta i det nya landet. Att vara medicinman hos gawanerna var ett lugnt arbete och folket i byn var sällan sjuka.

Trots att alla i byn behandlade honom på ett vänligt sätt, så kände han sig ändå som en främmande fågel. Alis hy var ganska mörk, men bybornas hudfärg var ännu mörkare, deras hår krusigare och deras seder annorlunda än vad han var van vid. Han kände sig ensam...

Ali började fundera. Varför kände han sig ensam? Han trodde att det berodde på att han var annorlunda än alla andra i byn. Men var han verkligen så mycket annorlunda än de gawanska byborna? Hur skulle det kännas att vara en av dem?

Då Ali var filosofiskt lagd hade han svårt att släppa frågan och han funderade vidare i liknande banor. Hur skulle det till exempel kännas att vara ett djur? Han hade länge hävdad att även djuren hade tankar och känslor, trots att vissa andra i byn hänat honom för dessa vidskepliga tankar.

Men hur skulle Ali kunna få svar på sina frågor? För att kunna ta reda på vad som egentligen händer uppe i huvudet hos människor och djur, behövde man ju kunna läsa andras tankar...

En regnig dag bestämde sig Ali vad han skulle göra. Han skulle lära sig hur man läser andras tankar. Ali började forska och experimentera!

Han hittade en bok, som nämnde en legend från Shahira-öknen, där en zaschisk Konung använt en svart kristall för att styra andras tankar. Boken angav att Konungen använt musik

när han utövat sin magi, men Ali ville inte styra andras tankar, bara få reda på om deras tankar liknade hans egna.

Alis teori var att det borde vara lättare att läsa djurs än människors tankar. Därför började han med att utföra en hel del experiment, där han försökte att läsa tankarna hos olika högstående djurarter. Med hjälp av egen musik och en speciell typ av röda kristaller lyckades Ali, efter flera år av bittra misslyckanden, med att tränga in i en hunds medvetande. Boken beskrev i detalj Alis första lyckade experiment han utfört i sin källare, där han hade satt på sig ett halsband med en mycket speciell röd kristall. Ali hade suttit sig framför hunden och spelat musik på en flöjt, vilket fått kristallen att lysa. Han beskrev att det kändes som att en del av honom svävade fram i musikens toner och färdades över till hundens sinne. Det kändes lite som att bli riktigt berusad. Sedan välldes hundens starka sinnesintryck över honom och han blev väldigt förvirrad.

Ali slutade spela på flöjten, varefter allt blev som vanligt igen, men inte riktigt som vanligt. Han hade blivit mer intresserad av olika lukter än tidigare. Ali kunde plötsligt känna att grannfrun höll på att laga sin underbara vårtsvinsgryta och avbröt genast sina experiment.

I nästa kapitel beskrev Ali andra senare experiment där han låtit sin nya lärjunge Nyckmet sitta en bit bakom honom och spela på flöjten. Detta fungerade mycket bättre och Ali kunde stanna kvar i djurets sinne i flera minuter tills musiken slutade och han drogs tillbaka till sin egen kropp igen. Nyckmet hade själv suttit för långt ifrån kristallen och hunden för att påverkas av tanke-läsandet. När Ali kommit tillbaka noterade och beskrev han alla de känslor han kom ihåg. Han blev förvånad över hur lika vissa känslor upplevdes hos hunden och hos honom själv. Enklare känslor såsom smärta, kyla och smak kändes nästan exakt likadant, medan hundens luktsinne var oerhört starkt, annorlunda och förvirrande. Då hunden tänkte med ett eget slags primitivt språk missade Ali även innebörden av en hel del tankar.

Experimenten fortsatte med ett par katter, ytterligare en hund, en mus och en kamel. Varje gång han kom tillbaka till sin egen kropp verkade något litet beteende från djuret ha följt med honom

tillbaka och troligen hade även djuret påverkats något. Andra människor i byn tyckte att Ali började uppföra sig konstigt och många i byn bröt kontakten med honom. Särskilt kvinnorna blev nervösa när han ibland blev närgången och började sniffa på deras bakdel.

Nästa steg i Alis utforskande av själens hemligheter skulle bli att läsa en annan människas tankar. Efter lite övertalning ställde hans gode granne Mustafa upp som försöksperson. Mustafa arbetade som krukmakare och ansågs, till skillnad från Ali, vara en vanlig, väl ansedd och stabil person; en person som hade fötterna ordentligt rotade i marken.

Experimentet lyckades! Ali trängde in i sin grannes sinne och lyckades läsa hans tankar. Han beskrev känslan som mycket överväldigande och mycket mer givande än djurexperimenten. De flesta av Mustafas känslor hade känts exakt som hans egna, dock med fler tankar av ren praktisk natur och med en stor uppsättning helt nya minnen.

Efteråt kände sig Ali mycket upprymd. Det kändes som om Mustafas själ på något sätt blivit sammankopplad med hans egen själ. Ali kände sig inte ensam längre. Han var lycklig!

Mustafa hade berättat att han under experimentet känt sig klugen på något sätt, men känslan hade inte varit obehaglig, snarare bara konstig.

Sedan den dagen hade Mustafa och Ali blivit mycket goda vänner.

I slutet av boken berättades dock en tristare historia. Efter ett antal lyckade försök med flera bybor hade filosofen låtit sin lärjunge Nyckmet få tränga in i själen hos sin tvillingbror Teckmet. Ali tyckte att det skulle vara intressant att få höra hur lika tvillingar egentligen var. Försöket lyckades till en början mycket bra. Båda tvillingarna såg mycket harmoniska ut, men när Ali hade slutat spela på flöjten, kom Nyckmets själ inte tillbaka från sin tvillingbrors medvetande. Nyckmets kropp föll ihop på golvet. Hans tvillingbror Teckmet började skrika högt, samtidigt som han började skaka okontrollerat. Han slog sig i huvudet med sina knytnävar och verkade ha blivit helt tokig. Haranger av svordomar hördes, varav många av obscen slag. Teckmet reste sig upp från stolen och innan Ali hunnit stoppa honom, hade tvilling-

brodern hunnit springa ut från filosofens hus, Den tokige tvillingbrodern försvann in i kvällsdimman och det var det sista som Ali någonsin såg av honom.

Följande dag fick Ali höra en historia om en gammal bonde, som påstått att han sett en ung man springa ut på hans åkermark. Plötsligt hade den unge mannen upplösts till en mörk rök och blivit ett med dimman. Bonden var dock glad i honungsmjöd och Ali trodde nog att den gamle mannen kunde ha druckit lite för mycket den kvällen.

Ali hade avslutat kapitlet och boken med att varna för att det kunde vara högst olämpligt att testa tankeläsning på alltför nära släktingar.

Idana undrade varför Professorn hade valt ut just denna bok åt henne. Tankeläsning var ju inte direkt något av de vanligare ämnen man studerade innan sin examen i alkemi. Men idén att kunna läsa andras tankar var intressant. Själv hade hon ofta undrat vad hennes konstiga hund Smilla hade i tankarna. Troligen mest tankar på mat... När hon mötte Professorn skulle hon diskutera möjligheterna att kunna läsa någon annans tankar med honom. Det skulle kunna bli några väldigt intressanta experiment.

Hon klev in i köket, där Antoine satt och läppjade på en kopp med rykande varmt te.

”God morgon Antoine!”

”God morgon Idana”, svarade han och drog undan en del av den blonda luggen från ögonen. Han såg något bekymrad ut.

”Har du sett Professorn idag?”

”Nej”, svarade Idana och stannade upp. ”Jag tänkte just ställa samma fråga till dig. Han brukar ju vara morgonpigga och uppe långt före du och jag.”

Antoine nickade instämmande och återgick till sitt te. Idana satte sig till bords bredvid sin yngre kusin, skar upp ett par skivor bröd och höll upp ett krus med apelsinjuice.

Efter frukosten gick Idana ut i hallen för att ta trappan upp till Professorns rum. Hon fick då syn på några halvt intorkade leriga fotavtryck på golvet, som startade från ytterdörren och

ledde vidare uppför trappan. Hon var säker på att dessa inte hade funnits där kvällen innan. Idana undersökte fotspåren och såg att de varken kommit från några av Professorns eller Antoines kängor. Detta betydde att de hade haft oväntat besök nu på morgonen eller under natten. Idana blev orolig och sprang upp de fyra våningarna till Professorns rum.

Som Idana befarat var Professorns sovrum tomt. När hon såg att sängkläderna låg i en hög på golvet en bit från sängen visste hon helt säkert att något var helt fel. Han var alltid väldigt pedant och prydlig av sig och skulle aldrig lämna sitt rum med obäddad säng. Som tur var hittade hon inget blod i rummet. Detta lugnade henne något. Troligast var att Professorn hade blivit kidnappad. Kanske var det några som tagit honom till fånga för att få ut en lösensumma, men det verkade korkat. Professorn var inte rik och hans bekanta var inte heller förmögna. Idana kunde inte tänka sig någon som skulle gå med på att köpa tillbaka honom från kidnappare för någon betydelsefull summa, men möjligen för några silvermynt. Då hörde hon Antoine ropa något från bottenvåningen. Idana lämnade Professorns rum och sprang nedför trapporna. Hon fann sin kusin vid ytterdörren.

”Titta!” sade han upprört och pekade på ett runt hål mitt i dörren. ”Vi har haft inbrott i natt!”

Några minuter senare lämnade Antoine tornet för att anmäla kidnappningen hos sheriffen i byn. Idana hade dock bestämt sig för att själv ta upp jakten på Professorn. Hon tog med sig Fritz tröja, som hängde på en stol i hans sovrum och kallade till sig Smilla. Hunden kom långsamt lufsande, med svansen viftande bakom sig. Idana klappade om henne ordentligt, vilket fick henne på bra humör. De gick ut ur tornet tillsammans och kom ut till en liten gårdsplan. Där lät Idana hunden få lukta på tröjan, varefter hon med glad röst sade:

”Sök Smilla! Sök!”

Smilla började vifta på svansen och skällde en gång. Hon trodde att det var en ny rolig lek som matte hittat på. Hittahusse-leken var väl något som hon lätt skulle kunna klara av. Smilla vädrade i luften omkring sig och på marken. Sedan

började hon gå emot kyrkan. Smilla stannade upp, gav till ett litet skall och fortsatte sedan sökandet. Idana följde efter hunden in i en smal gränd, som ledde runt kyrkan. Några minuter senare hade de kommit fram till värdshuset *Guld-grodan*, där Idana och Micha dagen innan ätit lunch. Idana började få aningar om vilka som troligen låg bakom kidnapparna, men kunde inte göra annat än att leta vidare. Istället för att gå in på värdshuset vek Smilla av till vänster, där hon började gå runt i cirklar. Hunden såg plötsligt ledsen ut. Vart hade hennes gamle husse tagit vägen?

Idana undersökte platsen och hittade snart hjulspår från en tungt lastad vagn. Då marken hade varit lerig var märkena efter hjulen lätta att följa. Hon följde spåret som ledde vidare åt nordväst genom byns huvudgata och blev inte förvånad när det visade sig att spåren ledde ut ur byn. Idana gick ut genom byns nordvästra huvudport och såg att färskas hjulspår ledde vidare på vägen som fortsatte åt väster. Idana suckade, klappade om Smilla och gick tillbaka in till byn. Hon hittade snart Antoine och den gamla sheriffen Charles Besoir.

Charles var i sextioårsåldern, kort i växten och hade långt stripigt grått hår. Hans högra hand saknade ett lillfinger, vilket han mist i kamp mot rövare tjugo år tidigare. De senaste tio åren hade byn inte haft något riktigt behov av en aktiv sheriff och Charles arbetade nu deltid som bagare på sin frus bageri. Sheriffen hade just fått höra om kidnappningen från Antoine. Nu berättade Idana även om hjulspåren som ledde ut ur byn, samt om de två misstänkta män hon sett på värdshuset tidigare kväll.

”Hm”, sade Charles, som såg mycket bekymrad ut. ”Om min rygg hade varit bra så hade jag gärna ridit efter hjulspåren direkt, men tyvärr klarar jag inte av det i mitt nuvarande tillstånd. Men jag skall samla rådet så att vi kan utse några starka män som kan ta upp jakten efter vagnen.”

”När tror du att ni kan ha dem samlade?” sade Idana och korsade armarna på bröstet.

Sheriffen kliade sig på hakan. ”Nja, det brukar ta lite tid sådant här. Vi måste ju komma överens om arvodet och lite andra praktiska saker först. Tyvärr dröjer det nog ända tills i eftermiddag, då våra tappra män kan rida iväg efter skurkarna.”

”Då kan det vara för sent!” utbrast Idana upprört. ”Jag far iväg redan nu, så kan dina mannar komma ikapp senare.”

Sheriffen var på väg att protestera, men avbröts av Antoine.

”Jag följer med dig Idana!”

”Nej, det går tyvärr inte”, sade Idana och mötte den yngre kusinens förhoppningsfulla blick. ”Någon måste stanna kvar och ta hand om tornet. Dessutom kanske du hittar ytterligare ledtrådar här i byn, som leder oss till vilka som ligger bakom detta.”

”Du menar att du inte vill ha mig med, för att jag inte skall råka ut för något farligt”, sade Antoine besviket.

”Så kan det också vara”, erkände Idana och rufsade till Antoinens hår med en hand. ”Din mamma skulle hänga mig och din pappa skulle flå mig om det hände dig något. Men jag skall be Micha följa med mig. Han är väldigt duktig med sin pilbåge och kan nog skydda mig från ett par eländiga kidnappare om det skulle bli bråk.”

”Jag lovar att skynda på med rådsötet”, sade Charles och log ett litet snett leende. ”Jag går till Borgmästaren direkt.”

Idana tittade på när den gamle mannen, med böjd rygg, gick iväg mot Borgmästarens hus. Hon suckade.

”Ingen idé att vänta på honom! Kom Antoine, så går vi tillbaka till tornet.”

När de var tillbaka packade Idana snabbt ihop lite förnödenheter till den kommande resan; vilket inkluderade mat, dryck, kläder, lite pengar, några påsar med användbara pulver från laboratoriet och ett kort svärd, som hon fått av sin mamma i julklapp förra året. Hon hoppades slippa använda det, men var beredd på det värsta. Det var i alla fall fortfarande vasst. Sedan gick hon ut till stallet och spände fast deras trogna arbetshäst Humlan vid en lätt, men gammal och något ranglig vagn med fyra hjul. Humlan var sexton år gammal och var brun med svart man och svans. Hon var kraftigt byggd och hade riktigt stora hovar. Smilla hoppade lydigt upp i vagnen och satte sig till rätta på det lilla flaket. Idana klev upp fram i vagnen och satte sig på kuskplatsen; en träbänk som gjorts lite mjukare med hjälp av en gammal filt. Hon tog tag i tömmarna och smackade med munnen.

Humlan satte av i långsam skritt och vagnen rullade fram genom Quinsons gator. Antoine stod vid tornets port och vinkade adjö till sin kusin. Det syntes att han var missnöjd för att han inte fått följa med. Innan Idana lämnade byn stannade hon till vid ett stort vitt hus där Micha bodde med sin mor, far och syster. Idana hoppade av vagnen och knackade på huvudporten. Dörren öppnades strax av Michas mor Dittea, som hade spår av mjöl på sina armar och på ena kinden. Hennes blonda hår var denna dag uppsatt med ett par flätor. Dittea log när hon såg Idana.

”Hej lilla gumman. Kul att du kom förbi, men Micha är tyvärr inte hemma idag.”

”Inte? Jag trodde att han skulle stanna hemma och baka idag, det nämnde han i alla fall i går.”

”Jo, det var tänkt så. Men Michas vän Joani kom förbi i morse och frågade om han ville följa med ut på jakt. Du vet ju hur förtjust Micha är i att vara ute i skogen, så han tackade självklart ja. Han tog även med sig tältet, så jag gissar att de inte kommer tillbaka förrän imorgon. Kanske har de då med sig en hjort eller ett vildsvin som jag kan tillaga. Vem vet?”

Idana försökte att inte visa hur besviken hon var. Nu blev hon tvungen att ensam följa efter Professorns kidnappare. Inte riktigt ensam, för Smilla var ju med henne. Idana sade adjö till Dittea och hoppade upp i vagnen igen. Humlan hade hunnit tugga i sig några tulpaner under tiden, men Idana orkade inte skälla ut henne för det. Hon tog tag i tömmarna och körde vagnen mot byns nordvästra port. Porten stod som vanligt öppen och vagnen kom snart ut på en liten bro. Denna ledde vidare till den stora vägen. Idana vände sig om och tittade tillbaka på Quinson, som varit hennes hem de senaste tre åren.

Hon hade lärt sig att älska den lilla byn och de människor, som bodde där. Quinson låg i en stor dal och söder om byn fanns en liten sjö. Den turkosblå sjön var egentligen bara en del av den stora Verdonfloden, vars kalla vatten ursprungligen kom från de höga bergen i norr. Om man följde floden åt väster och sedan söder kom man slutligen ända ner till det stora havet, som kallades Mellanhavet. Verdonflodens utlopp delades upp i

ett delta, som till viss del rann igenom Frieslands huvudstad Vitrolles.

Mitt i byn Quinson låg en liten sliten och gammal kyrka och framför den fanns torget där hon brukade handla frukt. Bakom kyrkan fanns det höga torn, som var Professor Fritz's bostad och laboratorium. Idanas tilldelade laboratorium låg ganska högt uppe i tornet, med bra utsikt över sjön och vinodlingarna på sluttningarna runt omkring byn. Vinstockarna växte på raka rader och fick sluttningarna att se ut som gröna fält.

Hennes läromästare Fritz hade behandlat henne mycket väl de tre år hon studerat hos honom. Han hade hjälpt henne i en del svåra situationer och nu var det hennes tur att rädda honom.

Idana klatschade till Humlan med tömmarna. Hästen satte av i trav och vagnen rullade framåt lite snabbare. Idana blickade ner på vägen framför sig och följde hjulspåren västerut.

Kapitel 6

Tjuvklassens sista lektion för dagen handlade om värdering av olika stöldgods. Lektionen hölls av Berthold Hasözbek, som också var smugglarklassens huvudlärare. Berthold var en äldre man med långt grått skägg och bruna ögon, det vänstra något dimmigt på grund av en begynnande gråstarr. Han ansågs av många elever som något mossig och hans knastertorra röst gjorde inte saken bättre. Den hessa rösten hade han fått av att ha rökt cigarrer i allt för många år, men Sira tyckte ändå att hans lektioner var intressanta. Berthold var mycket kunnig i sina ämnen och Sira visste att hon kunde lära sig mycket av honom, som hon kunde ha stor nytta av i framtiden. En tjuv som inte kunde skilja på en guldklimp och en falsk förgylld blyklump skulle inte lyckas särskilt bra i sitt yrke.

Läraren höll just på att visa klassen hur man skiljde på rubiner, smaragder och safirer från andra oädlare och så gott som värdelösa kristaller och glassmycken, när Rektorn kom in i klassrummet. Madame Manosque klev in utan att ha knackat på dörren och gick direkt fram till katedern. Den här dagen hade hon på sig en stilig smaragdgrön klänning med hög hals. Hon skulle utan problem ha smält in bland Frieslands högre adelsdamer. Ansiktet var något mer sminkat än vanligt och håret var vackert uppsatt med guldnålar.

Hon stannade upp och bad Berthold om ursäkt för att ha stört lektionen. Sedan nickade hon menande mot en stol där den gamla läraren kunde sitta och vila upp sig en stund. Berthold bugade sig undernädigt och satte sig på stolen. Madame Manosque vände sig mot eleverna och log; vilket fick hennes annars stela ansikte att se något vänligare ut än vanligt. Alla elever i lektionssalen var dödysta och väntade på vad som skulle komma. Vissa var oroad för att det skulle bli en utskällning av något slag.

”God eftermiddag mina kära elever!” sade hon med en hög och klar stämma.

”God eftermiddag Rektorn”, svarade alla eleverna i kör. Vissa darrade något på rösten.

”Idag har jag en positiv nyhet för vissa utvalda elever, som vi anser besitter speciella begåvningar. De av er som efter lektionerna idag hittar ett meddelande med sitt namn på under sin huvudkudde, har blivit utvalda av klasslärarna att delta i en liten extra skolresa. Vår nya lärarvikarie Herbert Wagner kommer att föra dessa elever till en plats där de kommer att kunna pröva sina upplärda färdigheter i verkligheten. Jag är säker på att detta kommer bli en värdefull erfarenhet för dessa elevers fortsatta karriärer. Dessutom kommer eleverna under skolresan få chansen att vara med i ett mycket speciellt uppdrag, som kommer att gynna skolan. Jag är säker på att man under Wagners ledning inte kommer ha något problem att lyckas genomföra uppdraget. För de utvalda eleverna blir det samling vid hamnen klockan sju i morgon bitti. Bli man försenad så missar man resan. Så kom i tid! De av er som inte blivit utvalda ... får kämpa på lite till för att kanske bli utvalda till nästa skolresa, som planeras till hösten. Lycka till!”

På vägen till sovsalen vandrade Siras tankar och hon funderade på det hon läst på den svarta tavlan i det hemliga klassrummet bakom förrådet.

Konungarikets Fall; vad menades med det? Var Konungen hotad? Kunde texten ha något att göra med turgiernas anfall på Riez?

Sira ville veta vilka fler än Sally, som samlades i det där hemliga klassrummet. Hon gick långsamt uppför den stora trappan från entrén för att med flit hamna något efter sina klasskamrater. När de försvunnit ur sikte svängde hon till vänster och ledde sina steg till förrådet med lönngången. Hon stannade bakom en pelare, lutade sig tillbaka mot väggen och tog upp en skolbok från kappsäcken. Därifrån hade hon bra uppsikt över förrådsdörren. Hon började läsa en bok som beskrev olika system för ficktjuveri på folktäta platser. Sira skulle ha ett skriftligt prov på ficktjuveriets konst om en vecka, så det var bra att redan nu studera lite extra.

Cirka tio minuter senare öppnades förrådsdörren. Sira flyttade kort blicken mot dörren, lutade sig bakåt så att hon doldes av en nisch och fortsatte sedan att läsa igen. Två flickor klev ut från förrådet. Den ena flickan var en tredjeårselev, som hon inte kom ihåg namnet på. Hon var lång och smal och hade lite krusigt mörkt hår. Flickan såg mycket bra ut och Sira trodde att hon kunde vara en luredrejurelev. Den andra flickan kände hon igen; det var Morgan Taug. Den bredaxlade Morgan gick framåt med sin vanliga lite buffliga gångstil. På håll såg hon ut som en pojke; en ful pojke. Det var bara hennes kraftiga utstående byst, som visade att hon egentligen var en ung kvinna.

De två flickorna pratade tyst till varandra och Sira kunde höra att de nämnde något om en stor skatt. Sira försökte se nonchalant ut när de två eleverna passerade henne i korridoren. Morgan fick dock syn på henne och stannade upp. Hon blev med ens alldeles rasande. Hennes grisliknande ögon tittade hatiskt på Sira.

”Vad fan gör du här, din jävla ficktjuv?” fräste hon. ”Tjuvlyssnar du på oss?”

”Vad?” svarade Sira och försökte att bara se nonchalant förvånad ut. ”Sade du något viktigt eller? Skulle vara första gången i så fall...”

Morgan tog tag i Siras tröja och tryckte upp henne mot väggen. Sira visste att hon inte skulle ha en chans mot den starka flickan, som även var en bland de bästa närkampskämparna i lönnmördarklassen, så hon valde att inte bjuda på motstånd för tillfället. Det viktigaste var att inte avslöja det hon visste om lönngången i förrådet. Sira försökte se rädd ut, men lyckades inte särskilt bra.

”Tyckte du att du var rolig nu?”

”Inte speciellt”, sade Sira med en röst som hackade lite. ”Det är ju ingen idé att skämta med en lönnmördarelev. Alla vet ju att de helt saknar sinne för humor och de flesta av dem är ju inte speciellt smarta heller.”

”Du din!...” röt Morgan vars ansiktsfärg blev allt rödare; likt en mogen tomat.

Hon knuffade iväg Sira längs korridoren. Sira tappade balansen och ramlade ner på rygg. Det gjorde ont, men hon visade ingen smärta.

Morgan gick fram till Sira och satte foten på hennes mage.

”Nu är du inte så kaxig, eller hur? Din fåniga tjuvfjant.”

”Vad håller du på med?” hördes en röst längre bort i korridoren.

Morgan vände sig om och fick syn på sin klasskamrat Ljiljana, som kom gående med en trave böcker i famnen.

”Inget du behöver bry dig om Ljiljana”, sade Morgan. ”Jag tänkte bara klå upp en tjuvelev, som inte visar tillräckligt med respekt för oss lönnmördare.”

”Vi är inga lönnmördare ... än”, sade Ljiljana sakligt. ”Bara lönnmördarelever. Vi får inte utföra några kontraktsmord förrän vi fått vår licens. Morgan, låt Sira vara ifred! Det finns inget kontrakt på hennes huvud.”

”Sira?” sade Morgan med hånfull ton. ”Så du kan namnet på flickstackarn.”

Ljiljana lade lugnt ner sina böcker på golvet, gick fram emot Morgan och stirrade henne i ögonen.

”Vill du ha problem?” frågade Ljiljana med kall röst.

Morgan svalde och tog bort foten från Siras mage. Hennes ögon tittade nervöst åt olika håll.

”Äh!” sade hon. ”Det är ändå alldeles för enkelt att klå upp de här tjuvarna. Ingen sport alls.”

Morgan tittade på sin kompis, som gjorde ett tecken att de borde sticka därifrån. De två flickorna gick snabbt vidare utan att bry sig om flickan på golvet.

Sira tog sig upp och borstade dammet av kläderna.

”Tack Ljiljana! Jag tror att jag just blev skyldig dig en tjänst. En stor tjänst.”

”Äh! Det där var väl inget. Morgan är bara en uppblåst padda, som tror att hon är något. Hon har stora problem med sitt temperament. Morgan kommer aldrig att bli någon bra lönnmördare.”

”Men det kommer du?”

Sira synade Ljiljanas lilla späda kropp. Trots sin litenhet såg den senig och stark ut.

”En av de allra bästa, det kan du lita på”, sade Ljiljana självsäkert och visade upp sina vita men ojämna tänder. ”Jag kommer att få de stora, viktiga uppdragen.”

Den lilla lönnmördarflickan utstrålade självsäkerhet och hennes ögon var stilla som vatten. Då kom Lilly springande. Hon stannade upp och flämtade.

”Har det hänt något här? Jag hörde nyss Morgan muttra något om att hon skulle spöa upp någon.”

”Äh! Bry dig inte om vad den surpuppan säger. Det som hänt är att jag fått en ny kompis”, sade Sira glatt och klappade Ljiljana lätt på axeln. ”En himla bra tjej att ha i närheten när det kniper. Min lilla skyddsängel.”

Ljiljana rodnade och sade:

”Äh, det var ju inget. Men ... om ni behöver ytterligare en person nästa gång ni spelar kort, så ställer jag gärna upp.”

”Vågar du verkligen spela kort med tjuvar? Då måste du verkligen vara modig, eller väldigt rik”, sade Lilly och log.

”Jag spelar hellre kort med tjuvar än med lurendrejare”, sade Ljiljana.

”Du får se upp med henne”, viskade Sira till Ljiljana. ”Hon är troligen den bästa fuskspelaren i hela skolan. Inte ens lurendrejarelvorna från årskurs tre har kommit på hur hon fuskar.”

Senare rusade Sira och Lilly in i flickornas sovsal för att titta under sina huvudkuddar. Annelie satt redan på Lillys säng när de kom in. Hon hade blivit utsläppt från sjuksalen och bredvid henne låg en lång krycka. En fot och en arm var gipsade och inlindade i bandage, men annars såg hon ganska frisk och pigg ut. Hon skulle få vara med på de teoretiska lektionerna redan följande dag, men läkaren hade gett henne strikta förhållningsorder om att ta det mycket lugnt. Gymnastiklektionerna kunde hon glömma tillsvidare.

”Hej på er!” sade Annelie. ”Gissa vilka som fått små papperslappar under sina kuddar.”

”Hej!” sade Sira och gick fram till sin säng. ”Kul att se dig. Vi blev lite oroliga där en stund.”

”Väldigt oroliga”, instämde Lilly.

Sira drog undan sängöverkastet och tittade under kudden. Till hennes lycka och förvåning, så låg det där ett hopviktt pergament och Lilly verkade ha fått ett likadant under sin kudde. Sira satte sig på sängkanten och vecklade ut sitt pergament. Det fanns ett meddelande, som var skrivet med vacker skrivstil:

Sira,

Grattis! Du har på grund av dina bedrifter under lektionerna i tjuveri blivit utvald att delta i vårens skolresa. Jag hoppas att du visar dig värdig i det uppdrag som skall komma. Samlingen äger rum imorgon senast kl 07:00 vid bryggan utanför skolans östra port. Därifrån kommer du att färdas vidare till en annan destination. Utnyttja det du lärt dig på skolan och använd detta tillfälle till att lära dig mer om ditt framtida yrke.

Lycka till!

Madame Manosque

Rektor

”Hurra! Vi har blivit antagna”, ropade Lilly efter att både hon och Sira läst igenom sina pergament. Sira och Lilly jämförde sina texter och noterade att meddelandena var så gott som identiska, förutom deras namn längst upp. Sira sneglade på Annelie.

”Och du?”

”Jag har ju brutit både armen och benet”, sade Annelie och ryckte på axlarna. ”Inte kan väl jag bli uttagen till något sådant. Tyck inte synd om mig. Det lär komma fler tillfällen då man får visa upp vad man kan. Jag är stolt över att två av mina allra bästa kompisar blivit uttagna.”

Den kvällen satt de tre flickorna uppe länge och pratade. Mest var det gissningar om vart resan skulle gå och vad det hemliga uppdraget skulle kunna gå ut på. De gissade även vilka andra elever som kunnat bli utvalda och noterade att Morgan Taug från lönnmördarklassen, skröt om att ha blivit utvald, men inga andra berättade något om att just de fått ett pergament

under sin kudde. Sira undrade vilka speciella egenskaper Morgan hade, som gjorde henne värdig att följa med.

Kanske behövdes det någon som var ful som en padda och lika intelligent som en, på den här skolresan?

Det hade blivit kolsvart ute när Sira och hennes två klasskompisar slutligen slutade prata och gick till varsin säng för att sova.

Tidigt nästa morgon öppnade Sira skolans stora entrédörr och tittade ut. Hon kände sig spänd av förväntan. En kall, tung dimma hade lagt sig över hela skolgården och Sira kunde inte se längre än några meter framför sig. Luften var lika trög som vispad grädde, men i gasform.

Även Lilly kom ut och ställde sig bredvid henne. Både Sira och Lilly hade valt sina tjockare mantlar och de behövdes verkligen för att stänga ute den fuktiga kylan. På huvudet hade Lilly dessutom sin ljusblåa basker som hon älskade att bära på speciella tillfällen. Baskern var ett arvegods från hennes farmor, som stridit i Espara innan Lilly föddes. Hennes farmor hade varit en av arméns bästa bågskyttar och de blå baskarna hade endast burits av bågskyttarna i Konungens elittrupp. Tyvärr hade hennes farmor dött av en lunginflammation hon dragit på sig när de krigat under vintern. Sira tyckte att baskern klädde Lilly mycket bra.

Båda flickorna hade med sig varsin kappsäck med ombyteskläder och andra nödvändigheter. Sira hade även fyllt sitt midjebälte med en halvfylld vattenflaska, en stilettniv och sina älskade dyrkar.

”Vilken soppa! Dimman är tjock som gröt”, klagade Lilly och stötte till Sira med armbågen. ”Tror du verkligen att vi hittar till den östra porten genom den här dimman.”

”Om vi går till vänster och följer husväggen ända tills vi kommer till den östra muren, så borde det inte vara något problem.”

Lilly nickade och gick åt vänster. De gick sakta längs med skolans vägg, men kom snart till en taggig häck som hindrade deras framfart.

”Jag glömde visst den här lilla häcken”, sade Sira och log mot Lilly. ”Jag kommer inte riktigt ihåg hur långt ut häcken går, men det går nog snabbare om vi genar över skolgården istället. Jag gissar att vi skall gå ditåt.”

Sira pekade in i dimman och båda fortsatte åt det håll hon pekade. Det enda som hördes när de gick var knastret från deras skor mot gruset och flickornas lätta andetag. Efter att de gått ett tjugotal meter fick Sira tvärstanna för att inte gå rakt in i ett träd. Då hördes ett annat ljud. Sira och Lilly stod helt stilla, höll andan och lyssnade på ljudet som snabbt kom allt närmare. Det lät som en fågel kom flaxande och Sira tyckte att hon såg en ganska stor mörk skugga passera på deras högra sida. Sedan avtog ljudet och försvann helt.

”Var det där en fågel?” sade Lilly nervöst.

”Kanske det”, sade Sira. ”Det måste ha varit en ganska stor fågel. Kanske en korp eller liknande. Lite läskigt var det i alla fall. Kom så går vi vidare!”

De gick förbi trädet och fortsatte framåt med smygande steg och tittade sig oroligt omkring. Lilly var på helspänn och tyckte inte alls om att inte kunna se något. De passerade snart några vinbärsbuskar de kände igen och kom sedan fram till den östra muren. Lilly pustade ut. Sira hittade snabbt den östra porten, vilket var en ganska liten dörr av rustikt timmer. Hon vred om dörrhandtaget. Normalt brukade den vara låst, men nu svängde den upp ljudlöst på väloljade gångjärn. De gick igenom öppningen och hamnade då utanför skolans mur. Här utanför verkade dimman om möjligt ännu tätare och de gick nu mycket försiktigt nedför grässlätten som ledde till floden längre ner. Plötsligt dök det upp en mörk skugga framför Lilly och hon skrek ut av förvåning. Samtidigt kom ett liknande rop från skuggan, men dess röst lät mer ynkelig och skärrad. Figuren tog ett steg bakåt, snubblade och satte sig på baken.

Sira lutade sig fram för att titta närmare på skuggvarelse.

”Hej Luc”, sade hon.

”Oj!” sade pojken och borstade av sina kläder, som blivit gräsiga efter fallet. ”Sira och Lilly! Vilken tur att det bara var nil!”

”Jag gissar att du också fick ett pergament under huvudkudden i går kväll”, sade Lilly. ”Kul att se att fler i vår klass

blivit utvalda. Har du kanske gått vilse? Floden borde bara ligga ett femtiotal meter bort åt det hållet. Om vi går nedför backen så är vi där på ett litet klick.”

Luc tittade som förtrollad in i Lillys stora ögon.

”Jag började först gå neråt backen, men sedan så hörde jag ett konstigt snörvlande ljud framför mig. Det lät som ett stort vildsvin...”

Han pekade nedför backen med uppspärrade ögon.

”Bäst att vara försiktiga”, fortsatte han. ”Vildsvin är riktigt farliga, särskilt om man råkar överraska dem.”

”Vildsvin?” sade Sira med ironi i rösten. ”Kom så går vi ner och tar en närmare titt på ditt farliga odjur. Jag tycker om vildsvin; de är gulliga.”

”Troligen var det bara Wagners hund Baltimer du hörde”, sade Lilly och försökte se något genom dimman. ”Han har något fel i halsen, som gör att han låter underligt när han skäller.”

Luc reste sig upp och borstade bort lite gräs från sina kläder. Han hade också på sig en tjock mantel och vid bältet hängde ett kort svärd, vilket han köpt på marknaden i Saint Marie för ett par månader sedan.

Plötsligt hördes ett mörkt grymtande ljud, som på något sätt lät både hotfullt och ömkligt. Luc satte handen på svärdsfästet, men Lilly tog milt tag i hans arm och skakade på huvudet.

”Du kanske är klassens bästa ficktjuv och en relativt god klättrare, men du är lite väl lättskrämd. Släpp nu ditt lilla svärd, så går vi ner till floden. Vi vill ju inte komma för sent.”

Luc släppte taget om svärdsfästet och nickade. De tre eleverna fortsatte nedför slätten. Luc vände hela tiden på huvudet och stirrade nervöst ut i dimman. Snart kom de ner till Garonnflodens strand. Vattnet såg grått ut i dimman och strömmen gick sakta nedströms mot söder.

”Vilket håll skall vi gå åt nu?” frågade Lilly och vred huvudet åt höger och vänster.

”Var tysta en stund”, sade Sira.

De tre ungdomarna stod helt stilla och sade inget. Plötsligt hördes ett konstigt gläfsande läte från vänster. Ljudet kom från samma djur som tidigare, men denna gång lät det mer bekant.

”Det där var definitivt Wagners hund”, sade Lilly och började gå åt det håll som ljudet kommit ifrån.

De andra följde efter och inom någon minut hade de kommit fram till bryggan där Herbert Wagner och fem andra elever stod och väntade. Lilly började genast kela med Wagners hund Baltimer; en stor brunspräcklig Grand Danois. Hunden hade en gång varit i strid med en flock vargar och blivit biten i halsen. Striden hade lämnat kvar ett stort ärr på Baltimers hals och gett honom ett hundskall som lät mycket annorlunda.

Sira blev besviken när hon såg både Dödgrävaren och Morgan Taug från lönnmördarklasen. Hon visste att Morgan skulle med, men att även Dödgrävaren, som var Morgans hemlige pojkvän, blivit uttagen var lite förvånande för Sira. Dödgrävaren lade armarna i kors och tittade surt på Sira och hennes två klasskamrater när de kom fram till Bryggan. Förutom lönnmördareleverna fanns där ytterligare två elever från sista årskursens tjuvklass och en elev från sista årskursens kidnapparklass. Där fanns den storgvuxne tjuveleven Victor Rimley, vars specialitet var rån, men hans lärare klagade ofta på att han använde för mycket våld när han slog ner sina offer. Bredvid Victor stod Yvonne Deveaux och Claudette Berack. Yvonne var en lång mörkhyad tjuvelev, som var fantastisk på att finna och öppna lönnörrar samt lås med komplicerade mekanismer. Hon kunde läsa och tala ett tiotal utländska språk utan problem och ansågs av många vara ett inbrottsgeni. Kidnappareleven Claudette var en riktig skönhet, lika vacker som Yvette var klok. Hon var en ganska kort brunett, som kunde blinka oskyldigt med sina stora bruna ögon. Under förra årets skolresa hade hon använt sina förmågor till att locka in sina offer i mörka gränder, där de sedan blivit omhändertagna och bortförda. Den här morgonen bar hon en blodröd kappa med gul insida. Under denna hade hon en mer diskret, men ändå elegant, brun klänning.

Sira visste inte varför, men det var något med Claudettes sätt att ställa in sig hos lärare och andra elever, som hon inte gillade.

Wagner var klädd helt i svart och hans nyputsade läderstövlar glänste under den tjocka manteln. Han såg fundersam ut, men nickade sedan kort åt Sira och hennes vänners håll,

samt prickade av deras namn på en lista. Snart kom ytterligare två elever från skolan. Först kom den vackre luredrejaren David och efter honom ytterligare en pojke från smugglar-klassens sista årskurs.

”Bra! Då är alla här”, sade Wagner och kallade till sig sin hund genom ett tecken med handen. ”Trevligt att ingen försov sig.”

”Lustig blandning av elever”, viskade Sira till Lilly. ”Det skall bli spännande att se vad det här leder till.”

Lilly nickade och lyckades med stor ansträngning slita blicken från Davids blonda hårsvall.

”Konstigt att inte Ljiljana är här”, sade Sira. ”Jag var helt säker på att hon skulle bli uttagen.”

”Jo, det är lite konstigt efter alla tävlingar hon vunnit”, sade Lilly. ”Kanske lönnmördarklassens huvudlärare Pauline Soltaire har något emot henne. Skolresan ser i alla fall ut att starta med en trevlig båtture.”

Vid bryggan låg fem små segelbåtar och Wagner berättade att de skulle börja färden med en segeltur i sydlig riktning. Båtarna var bara mellan tre och fyra meter långa, hade varsin mast, men inget skydd om det skulle börja regna. Wagner, Baltimer och de två lönnmördarelevorna tog plats i den största av båtarna och hissade seglet. En svag nordostlig bris förde dem snabbt ut till flodens mitt. Sira och Lilly tog plats i en av de andra båtarna och snart seglade fem båtar i rad sakta söderut på Garonnfloden.

Någon halvtimme senare lättade dimman och varma solstrålar värmdes upp de förväntansfulla eleverna. Wagner hade ännu inte berättat om målet för deras resa och Sira och Lilly diskuterade olika möjligheter. Himlen blev klarblå och den tidigare tystnaden bröts av fågelkvitter från skogen på den östra stranden. Djuren hade vaknat och Sira tittade fascinerat på en stor grupp med citronfjärilar, som graciöst flög omkring ovanför vattenytan. I båtarna fanns en hel del utrustning undanstuvad i lådor. I varje båt fanns det ett tält och rikligt med proviant. Sira gissade att det skulle bli en ganska lång resa. Hon hoppades dock få slippa använda tältet. Både Lilly och Sira ville mycket hellre ligga i en mjuk säng på ett värdshus, än ligga på ett tunt liggunderlag på knölig mark i ett tält.

Första delen av skolresan visade sig bli mycket trevlig och naturen visade upp sin vackraste vårskrud. Sira och Lilly höll sin båt i mitten av floden och denna morgon skvallrade de lite om vad som hänt i skolan under den senaste veckan. Gruppen med småbåtar seglade vidare hela dagen och passerade ett par större byar på sin väg. Vinden fortsatte att komma snett bakifrån vilket gjorde båtarna lättmanövrerade. När det blev dags för en sen lunch stannade de till vid ett värdshus, som låg i utkanten av den lilla byn Brignol. De fem båtarna surrades fast vid en lång brygga, varefter eleverna klev iland och ställde sig på bryggan, för att invänta vidare instruktioner.

Wagner gick fram till en mager pojke, som haltade fram på ett träben med hjälp av en krycka. Läraren betalade honom ett par kopparmynt för att han skulle vakta deras båtar. Eleverna följde sedan Wagner till värdshuset, som hette Svarta Svanen. Det var en stor byggnad med rustik och trevlig inredning. Wagner pekade ut ett bord där alla kunde få plats, men gick själv längre in i lokalen. Sira stannade upp en stund för att se vart han tog vägen. Till hennes förvåning började han att prata med en annan man, som verkade vara en gammal vän till honom. De båda männen kramade om varandra och Sira studerade den andre mannens utseende. Trots att det var ganska mörkt längre in i lokalen kunde hon se att mannens utseende till stor del liknade Wagners, speciellt ansiktsformen. Mannens ögon var markerade av kraftiga ögonbryn. Han var lika lång som Wagner men var kraftigare byggd, med breda axlar och en mer omfångsrik midja.

De kanske är bröder?

Hon hade ingen lust att fråga ut Wagner om den främmande mannen, utan gick och satte sig med sina skolkamrater vid ett långt bord.

Ett tiotal minuter senare kom det in mat och dryck. Vårdshuset bjöd på en kraftig köttgryta, nybakat bröd och äppelcider. Sira och de flesta av eleverna tyckte att maten var makalöst god.

Efter den sena lunchen var det dags att åka vidare. Sira hade hoppats att de skulle spendera natten på värdshuset, men Wagner hade visst andra planer. Vinden hade mojnät något,

vilket gjorde att färden söderut nu gick lite långsammare. Efter någon timme kom de till ett ställe där Garonnfloden tog slut, genom att den flöt ihop med Verdonfloden från öster. Wagners segelbåt fortsatte rakt fram och färden fortsatte söderut på det vatten som nu hette Verdonfloden. Det var inte så mycket båttrafik på floden denna kväll och de passerade endast ett par fiskebåtar och ett större fraktfartyg, som sakta kryssade sig uppför floden. En ung sjöman vinkade åt Sira och blinkade åt henne när deras båtar passerade nära varandra. Hon besvarade flirten med en slängkyss. Sjömannen låtsade fånga den i handen och satte handen på sitt hjärta. Sedan föll han bara omkull och blev liggande stilla på däck. Sira tittade menande på Lilly, som lyfte på ögonbrynen ett par gånger.

Suck, killar... tänkte de båda.

Annars verkade ingen på de båtar de mötte tycka att det var något speciellt med fem små segelbåtar som seglade söderut på rad.

När solen slutligen gick ner i väst styrde Wagner in sin segelbåt i en liten vik på flodens västra sida. Alla båtarna seglade in i viken och drogs upp en bit på land. Där slog gruppen upp sina tält för att spendera natten. Sira hade mycket hellre velat tillbringa natten i en skön säng, men marken var åtminstone täckt av gräs och inte så knölig. Lilly och Luc gick iväg för att samla ihop ved och när de kom tillbaka tänkte de en stor brasa. Det började bli kyligt och eleverna samlades i en tät ring runt den sprakande elden, där de tillagade en del av det saltade kött, som fanns med i deras packningar. Wagner delade även med sig lite av sitt eget rödvin, men endast till de äldsta eleverna, som gjorde sitt sista år i skolan. De yngre eleverna fick nöja sig med vatten.

Efter att ha suttit och småpratad vid brasan en stund, gick Sira och Lilly in i sitt tält för att få lite sömn. Till Siras förvåning somnade hon in ganska fort och sov tungt hela natten utan att drömma något speciellt.

Resan söderut fortsatte även hela nästa dag, men ett strilande regn gjorde resan mindre angenäm än tidigare. Inte

heller stannade de för att rasta på något värdshus, utan resan fortsatte med endast ett par kortare raster på land. Till kvällen hade det slutat regna och Wagner hittade en ny plats för ungdomarna att slå läger på. Denna gång fick Sira ligga på knölig mark och hon längtade tillbaka till sin mjuka sköna säng i skolan.

Följande morgon vaknade Sira tidigt av småfåglarnas kvitter. Då var Lilly redan uppe och igång. Den varma filten hade hållit Sira varm under natten och hon klev endast motvilligt upp när Lilly började packa ihop tältet. Sira gäspade stort och tittade med irriterad blick upp mot fåglarna som sjöng på en gren tre meter ovanför henne.

”Godmorgon surpuppa!” sade Lilly glatt.

Sira blängde på Lilly, men tog sig sedan i kragen och satte på sig kläderna. Hennes dåliga morgonhumör var välkänt för hennes bästa vänner, men det brukade gå över efter att hon fått i sig lite mat. Lilly serverade henne därför snabbt en liten frukost. Det blev baguette med hård ost och ett äpple. Sira och de andra eleverna sköljde ner måltiden med klart vatten från floden. Sedan bar det iväg nedströms igen.

Någon timme efter frukost åkte båtarna under en stor akvedukt, som både Sira och Lilly kände igen. De befann sig nu bara någon timme från rikets huvudstad Vitrolles, som låg vid Mellanhavet. Sira hade bara varit i Vitrolles en gång tidigare i sitt liv och det var för tre år sedan. Hon såg verkligen fram emot att komma dit och kanske få prova på några av de färdigheter hon övat på ... och sova i en mjuk säng.

Kapitel 7

Under de första kilometrarna efter Quinson var kidnapparnas vagnspår tydliga och enkla att följa. Idana kände att det pirrade i magen när hon åkte längst spåret.

Tänk om det blir strid när jag kommer ifatt Professornas kidnappare?

Hon tittade på Smilla, som låg på flaket och flämtade i solen.

Världens snällaste, men fegaste hund ... Smilla skulle väl bara vifta på svansen eller fly om jag var i fara.

Idana skulle ha känt sig mycket bättre och säkrare om Micha hade ridit vid hennes sida. Nu skulle hon bli tvungen att klara av detta själv. Himlen hade blivit klarblå och solens strålar fick henne att börja svettas. Hon tog av sig manteln och lade den på vagnssitsen bredvid sig. Sedan smackade hon på Humlan, som hela tiden ville sänka farten. Humlan var ett snällt och kraftfullt sto, men hon var ganska lat och skulle mycket hellre vilja lufsa omkring i hagen och äta gräs.

Spåret efter kidnapparna ledde vidare rakt västerut och på vägen passerade Idanas vagn flera stora lavendelodlingar. Dessa fält var fortfarande helt gröna, då de väldoftande lilafärgade blommorna inte slagit ut ännu. När hon mötte folk på vägen, stannade hon vagnen och frågade om de sett några, som liknade kidnapparna och Professornas passera, men ingen verkade ha sett dem. Troligen hade kidnapparna passerat den här delen av landet tidigt på morgonen innan människorna gått uppför att arbeta på fälten. Det skulle inte bli lätt att komma ifatt dem, särskilt inte med Humlan som draghäst. Idana hoppades att även kidnapparna hade en lat gammal häst, som drog deras vagn. Den långsamma farten fick Idana att känna sig allt mer frustrerad.

Senare på dagen började spåren efter kidnapparnas vagn bli allt otydligare. Spåret blandades upp med ett flertal andra snarlika vagnsspår och Idana började bli orolig att hon snart skulle tappa spåret. Som tur var fanns det inte många avtagsvägar där hon nu körde och hon var nästan helt säker på att

kidnapparnas vagn inte svängt av in på någon av de småvägar hon passerat.

Medan hon synade spåren på marken fick hon syn på en äppelbit, som börjat brunfärgas. Hon stirrade på äppelbiten och stannade plötsligt vagnen. Hade hon inte sett en liknande äppelbit någon kilometer bakom sig? Idana lade i bromsen, klev ner från vagnen och synade äppelbiten noggrannare. Den såg ovanligt kantig ut. Då kom Idana på vad som var så speciellt med den. Någon hade tuggat på äpplet, så att det formats till en nästan perfekt liksidig triangel och den personen måste ha varit Professorn. Den gamle Fritz var som besatt av trianglar och kunde prata i timmar om olika typer av trekantiga figurer och dess betydelse för matematiken, livet och universum. Professorn måste ha hoppats på att just Idana skulle följa spåret, för ingen annan i byn skulle ha reagerat på äppelbitarna. Smilla ställde sig bredvid henne och luktade på äppelbiten.

”Ja, du får väl äta upp den om du vill”, sade Idana och tittade ner på sin knasiga hund.

Smilla tog biten i munnen, tuggade ett par gånger och svalde. Idana och hunden hoppade sedan upp i vagnen igen. Idana lossade på bromsen och tog tag i tömmarna. Hon smackade på Humlan och vagnen fortsatte framåt. Medan hon körde spanade hon på marken efter fler äppelbitar.

Några minuter senare kom hon fram till en vägkorsning. Om hon fortsatte framåt skulle hon komma till den lilla byn Perdonne. Vänstra vägen ledde vidare söderut till en hög bro som gick över Verdonfloden mot kusten. Den högra vägen ledde upp till vackra staden Saint Marie och om man fortsatte den vägen skulle man så småningom komma upp till den vackra Cerdessjön. Idana stannade vagnen mitt i korsningen och spanade åt alla tre riktningarna. Då fick hon syn på ytterligare en äppelbit. Den låg på marken ett tjugotal meter söderut.

Idana hoppade ner från vagnen och bildade snabbt en pil av några pinnar. Pilen pekade mot den södra vägen. Idana kände sig plötsligt mer hoppfull.

Nu borde även den sena hjälpen från Quinson kunna hitta rätt. Helt blinda kan de ju inte vara. Hm. Kan kidnapparna vara

på väg ända bort till någon av städerna vid kusten; Vitrolles eller Port Miel? Då kommer den här resan ta ytterligare ett par dagar.

Resan fortsatte söderut och när solen började gå ner hade Idana passerat ytterligare fyra trekantiga äppelbitar. Vid olika strategiska vägkorsningar fortsatte hon att placera ut pilar som visade vilken väg hon tagit. Humlan började dock bli trött och hade sackat av på farten den senaste tiden. Idana tänkte att det nog var tid att hitta ett ställe att tillbringa natten på.

Hon körde snart in i en medelstor by som hette Dignes. Byn låg på en liten höjd, med bra utsikt över de omkringliggande vinodlingarna. Idana stannade vid byns enda värdshus *Solrosen* och betalade för ett rum. Humlan togs omhand av en gammal gumma med vänligt utseende. Gumman sade att hon skulle se till att hästen fick rikligt med foder och en stallplats att vila ut på.

Efter att Idana lämnat sin packning på rummet en våning upp, gick hon och Smilla ner till matsalen och hittade ett litet ledigt bord i närheten av bardisken. Idana fick kontakt med en brunhårig servitris med fyllig byst och beställde in kvällsmat och dricka. Värdshuset serverade en mycket god och mustig fisk- och skaldjursgryta, vilken hon inmundigade tillsammans med en halv flaska rosévin från trakten. Smilla fick en tallrik med ben och matrester samt vatten i en skål. Idana var hungrig och grytan tog slut snabbare än vanligt.

Medan hon smuttade på det sista kruset med vin, tittade hon på de andra gästerna i värdshuset. Det verkade vara mest köpmän av olika slag, men hon såg även en grupp unga soldater och en turgierfamilj, med fyra barn, som var på resande fot. Idana frågade värdshusvärden, en tunnhårig karl med stora läppar och ölmage, om han sett några som liknade kidnapparna och Professorn. Mannen stod och tänkte en kort stund, men svarade sedan att han tyvärr inte hade sett några som liknade hennes beskrivning. Idana gissade att kidnapparna hade tagit vägen genom byn, men att de troligen bara passerat utan att stanna här. Hon hoppades innerligt att hon följande dag skulle kunna hitta nya äppelbitar, som skulle leda henne vidare.

Idana sov oroligt under natten och gick upp samtidigt som en hes tupp trumpetade ut sin morgonserenad. Efter att ha betalt för rummet hämtade hon Humlan och fortsatte sin resa söderut på den stora vägen. Hon hoppades att förstärkningen från Quinson skulle komma ikapp henne snart, men hade inte allt för stora förhoppningar om det. Idana funderade igen på vad kidnapparna kunde haft för motiv att kidnappa den gamle Professorn. Om han kidnappats för sina alkemiska kunskaper, så fanns det andra duktigare och mer kända alkemister i landet.

Idana spanade efter nya ledtrådar, som Professorn kunde ha lämnat efter sig och hade tur. Redan efter ett par hundra meter, intill en vägkorsning, hittade hon en liten äppelbit vid vägkanten på den väg som ledde rakt söderut. Den var brunfärgad och halvt uppäten, men Idana kände igen den skarpa strukturen, som i går kväll måste ha varit en trekant. Hon fortsatte resan genom ett landskap fullt av stora vinodlingar.

Efter ytterligare två timmar började hon bli orolig. Det var nu nästan en timme sedan hon sett den sista äppelbiten. Kunde hon ha missat att svänga av någonstans?

Idana kom till ytterligare en stor vägkorsning, men hon kunde inte se några ytterligare äppelbitar någonstans. Den vänstra vägen ledde till Port Miel och den högra till huvudstaden Vitrolles. Idana följde en känsla hon hade i magen och svängde åt höger.

Strax därefter mötte hon en annan vagn, som var på väg åt motsatt håll. Vagnen kördes av en mager och mycket gammal gubbe, minst åttio år gammal. Hon frågade samma fråga igen, huruvida han hade sett några på vägen som liknade Professorn och kidnapparna. Äntligen fick hon ett positivt svar. Mannen, som nästan helt saknade tänder, berättade med knarrig röst att han kört förbi en vagn med tre män, vilka liknade de Idana beskrivit, för fyra timmar sedan och de verkade ha varit på väg till Vitrolles. De hade till och med frågat gubben om han hade några nyheter från huvudstaden, vilket den gamle dock inte hade. Den gamle mannen hade dock lyckats sälja några päron till dem.

"Tack så mycket!" sade Idana och köpte även hon några päron.

Jaha, så nu blir det till att leta efter trekantiga päronbitar.

Och Idana hade rätt... Ungefär fyra timmar senare hittade hon den första trekantiga päronbiten vid sidan av vägen, precis innan vägen svängde in i en liten by, som var belägen uppe på en kulle. Byn var omringad av en hög mur, men nu på dagen var alla portarna öppna.

Idana stannade inte till i byn utan fortsatte rakt igenom den. Hennes resa fortsatte åt sydväst och lite då och då hittade hon trekantiga päronbitar vid väggkanten. Men det var ännu ganska lågt kvar till Vitrolles och hon fortsatte köra vagnen utan några pauser. Humlan verkade till sist ha accepterat att resan skulle fortsätta en bit till och höll nu en ganska god fart.

Solen hade sedan länge gått ner, när hon kom till en by som låg någon mil utanför Vitrolles. Hon visste att huvudstadens portar stängde vid solnedgången, så det skulle inte vara någon idé att färdas längre denna kväll. Hon checkade in på ett värdshus, som hette Svarta Tuppen. Värdshuset drevs av en rund och godmodig mörkhyad kvinna. Även här var maten bra och Smilla fick, utan extra betalning, en stor tallrik med matrester helt för sig själv.

Medan Idana åt sin svärdfisk med stekta grönsaker och frukt, tjuvlyssnade hon på några tonårsflickor från borgarklassen, som satt och åt vid bordet bredvid. De pratade om Frieslands unge Konung Louis III. Han hade tydligen inte visat sig för folket på flera månader. En av flickorna hade hört att han blivit spetälsk och att hans tidigare vackra ansikte förvandlats till något groteskt och vidrigt. När en av hennes väninnor, en kort mörkhårig flicka med runt ansikte och uppåtnäsa, hörde detta, fick hon en våldsam gråtattack. En av de andra flickorna fick då trösta henne och säga att detta troligen inte var sant. Flickorna diskuterade sedan kläder och det senaste modet i Vitrolles, vilket verkade vara ett ämne de kunde prata om i timmar. Idana tittade ner på sin egen välanvända klänning och suckade. Kanske skulle även hon passa på att köpa någonting nytt när hon ändå var i Vitrolles, om nu pengarna skulle räcka till det.

Efter att lyssnat på flickornas skvaller i en timme gick hon upp på sitt rum för att sova. Morgondagen skulle bli lång och det

var bäst att vara pigg när man letade efter kidnappare. Att det skulle komma hjälp från Quinson hade hon sedan länge slutat hoppas på.

Troligen hade klantskallarna inte ens sett de träpilar jag lagt ut, tänkte hon bittert.

Idana lämnade värdshuset strax innan soluppgången och åkte den sista milen till Vitrolles. Hon passerade många hus, men så här tidigt på morgonen var nästan ingen uppe. När hon kört upp på en liten kulle fick hon syn på huvudstaden, vilken hon endast besökt två gånger tidigare i sitt liv. Den senaste gången var för över två år sedan, när hennes kusin Ronine hade fyllt sju år. Staden var gigantisk för att vara en stad i Friesland. Om man räknade med de omkringliggande byarna, så var Vitrolles hem för över trehundra tusen invånare. Staden omgavs av en hög stadsmur, som gick helt runt staden, ända ut till kusten. I mitten av staden kunde hon se kungaslottets imponerande ringmur och höga torn höja sig upp i skyn. Dessa byggnadsverk fick den yttre stadsmuren att se liten och klen ut. Bortom staden kunde Idana skymta det blå havet och masterna från stora segelfartig som lagt till i Vitrolles hamn.

Hon fortsatte nedför backen och körde förbi ett myller av bostadshus, vilka byggts alldeles utanför den yttre muren, som en stad utanför staden. När hon kom fram till stadsmuren fick hon se att porten på andra sidan vallgraven fortfarande var stängd. Idana stannade vagnen och tittade sig omkring. En medelålders man med skäggstubb kom ut från ett skjul i närheten och tittade upp på henne med sömning blick. Han knäppte de sista knapparna i uniformsjackan och gäspade.

”Du är för tidig, flicka lilla. Porten öppnar inte förrän klockan sju och det är minst en halvtimme kvar till dess.”

”Jag förstår”, sade Idana lite tjurigt. ”Då får jag väl snällt vänta här tills den öppnas.”

Mannen ryckte på axlarna och gick in i skjulet igen för att klä på sig resten av sin vaktuniform och äta lite frukost.

Idana satt kvar på vagnen i en halvtimme och fortsatte att titta surt på den stängda porten. Det var fuktigt och kallt så här

tidigt på morgonen och hon fick göra åkarbrasor för att hålla sig varm. Smilla låg som vanlig snällt på vagnsflaket och klagade inte. Slutligen sänktes fallbryggan och den hann precis nudda marken när Idana körde upp sin vagn på den. Framför henne fanns fortfarande en stängd gallergrind. Även grinden öppnades, men betydlig långsammare. En smal yngling i vaktuniform klev ut genom gallergrinden och möttes av Humlans varma andedräkt.

”God morgon kära fröken!” sade han glatt. ”Har ni bråttom?”

Idana tittade irriterat på honom och smackade på Humlan med tömmarna. Vakten backade snabbt mot väggen när hästen satte upp i trav. Vagnen passerade den öppna grinden och kom in till en stad, som just vaknat. Så här dags var det nästan tomt på folk på gatorna och de flesta människorna rörde sig i långsamt tempo, som om de precis klivit upp ur sängen, vilket många av dem precis hade gjort.

De verkar morgontrötta i den här staden. I Quinson brukar det vara betydligt mer livat vid den här tiden på dygnet.

Sedan hon lämnat värdshuset samma morgon hade hon hittat ytterligare ett par av Professorns päronbitar, men nu när hon kommit in i staden skulle det bli betydligt svårare att följa hans trekantiga ledtrådar. Idana tittade sig omkring åt alla riktningar, men hittade inga fler päronbitar och detta oroade henne något. Vitrolles var en mycket stor stad och Professorn kunde befinna sig nästan var som helst. Hon hoppades innerligt att han inte lastats på något stort segelfartyg, som redan lämnat hamnen, för då skulle chanserna att hitta honom minska radikalt.

Medan Idana körde igenom den morgontrötta staden lade hon märke till affischer på väggarna, där Konungen uppmanade folket att söka sig till armén och försvara riket från de onda turgierna. På vissa av affischerna hade någon målat en karikatyrbild på en sur Konung med en stor vårta på näsan.

Vår Konung verkar inte vara så värst populär för tillfället. Jag undrar vad det beror på?

Medan hon körde genom staden kom det ut allt mer folk på gatorna. Staden Vitrolles hade slutligen vaknat. Idana svängde av åt vänster till en lugnare sidogata som sluttade lite neråt. Hon

kom till en flervägskorsning och styrde med tömmarna för att svänga vagnen skarpt åt höger. Plötsligt brast seldonet, som kopplade fast hästen till vagnen. Humlan blev skrämmd, tog ett språng snett framåt åt höger. Vagnen, som Idana och Smilla satt i, krängde till och fortsatte framåt. Tömmarna rycktes ur Idanas händer och hon svor ilsket när vagnen satte fart nedför en brant gata. Hon drog i bromsen, men bromspinnen bröts tvärt av. Nu fanns det inget sätt att varken svänga eller bromsa vagnen. Hon blängde surt på den värdelösa träbiten i sin hand och kastade iväg den så att den slog in i väggen på ett närliggande hus.

Eländiga gamla vagn!

”Ur vägen!” ropade hon högt till människorna som befann sig framför henne. ”Skenande vagn!”

En äldre dam kastade sig in mot husväggen och lyckades precis undkomma den framstormande vagnen. Idana såg en svart och vitspräcklig katt, som var på väg över gatan. Denna stannade upp och stirrade på vagnen. Idana blundade när vagnen for rätt över katten. Mirakulöst nog klarade den sig den helt oskadd. Katten vände bara på huvudet och tittade tillbaka på vagnen med outgrundlig blick.

Smilla förstod att något var helt fel, hoppade vigt ner från vagnen och landade mjukt på gatan. Idana såg att vagnen var på väg rakt mot en husvägg och tittade sig desperat omkring. Hon tog sikte på det mjukaste hon hittade, vilket var ett tiotal säckar potatis, reste sig upp och hoppade. Landningen blev inte så mjuk, som hon hoppats. Idana rullade runt på potatissäckarna och landade slutligen på marken. Hon var blåslagen men annars oskadd. Vagnen fortsatte neråt och kraschade slutligen in i en solid husvägg.

En ung man sprang fram till henne och hjälpte henne upp på fötter igen. Idana tackade för hjälpen och haltade sedan ner till vagnen för att se vad som fanns kvar av eländet. Ett hjul hade gått sönder i kraschen, men annars var vagnen förvånansvärt hel. Hon hörde en häst gnägga och tittade uppför backen. Humlan gick sakta ner emot Idana och det syntes på hästen att hon skämdes.

”Det blir inga äpplen för dig idag”, sade Idana med skarp röst.

Men när hästen kom fram till henne fick hon sig ändå en vänlig klapp.

”Nåja, det var väl egentligen inte ditt fel att den här gamla vagnen gick sönder.”

Idana andades ut och tittade på det gamla torra seldonet, som brustit och suckade.

”Förlåt att jag skällde på dig. Ett äpple blir det kanske ändå.”

Människor som gick förbi tittade förundrat på vagnsvraket och de flesta skakade bara på huvudet eller smålog hånfullt. Idana tog upp sin kappsäck och började gå iväg med hästen uppför backen. Smilla följde efter några meter bakom och stannade bara till korta stunder, för att lukta på olika gatuhörn. Idana gick till ett stall som hon visste låg i närheten. Där lämnade hon in Humlan för en natt eller två. Det kostade några kopparmynt, men det hade hon råd med.

Idana och Smilla gick sedan vidare till Kungsgatan där Idana tänkte hälsa på sina släktingar för att skaffa lite mer information. Gatan hade nu blivit full med folk, som var ute i olika ärenden. Hon blockerades av en grupp med äldre tanter, som stod och kacklade med varandra. Medan hon gick runt dem hörde hon att de babblade på om hur lömska turgierna var. En gammal gråhårig tant, som hade på sig en svart schal och en lång svart klänning, verkade riktigt hatisk när hon pratade med sina väninnor. Idana suckade och gick vidare nedför gatan.

Snart kom hon till en chokladaffär. Utanför dörren fanns en skylt där det stod NINNAS OCH RONINES CHOKLAD. Idana öppnade dörren, vilket fick en dörrklocka att plinga gällt. Samtidigt var en man med konstiga kläder på väg ut. På axeln bar han en ganska stor säck, fylld med olika läckerheter av choklad. Idana synade hans kläder och kom på att mannen troligen arbetade som narr. Bjällrororna i hans mössa var det som avslöjade honom mest.

”Tack för idag Ronine!” sade mannen och vinkade med sin lediga hand. ”Jag kommer tillbaka om en vecka.”

”Du är alltid välkommen hit Ronald. Kul att veta att Konungen uppskattar min choklad.”

Mannen lämnade affären och Idana tittade sig omkring. Affären var fylld av alla möjliga kreationer av choklad. Allt från

små praliner med fyllningar i olika smaker till ett miniatyrslott tillverkat av choklad och karameller. Hennes söta lilla kusin Ronine stod bakom disken och log vänligt. Hon var bara nio år gammal, hade tjockt mörkblont hår, härliga smilgropar och en gullig liten uppåtnäsa. Förutom den ljusare hårfärgen var hon mycket lik Idana, både till utseende och personlighet.

”Hej min lilla kusin!” sade Idana glatt och sträckte ut sina armar.

”Idana!” ropade Ronine, rusade fram till Idana och gav henne en kram. ”Jag kände inte igen dig först. Vad kul att du är på besök. Och du har Smilla med dig ser jag. Hon såg lite piggare ut sista gången jag såg henne. Nu är hon förstås lite äldre, men fortfarande lika söt.”

Idana svarade på Ronines kram och lyfte upp henne från golvet.

”Oj, du börjar bli tung”, sade Idana. ”... och mamma låter dig jobba själv i affären ser jag. Du börjar ju bli stor!”

”Jag fyller faktiskt tio år om några månader”, sade Ronine stolt. ”Då är jag nästan vuxen. Hur går det för min storebror Antoine förresten? Gör han ett bra jobb i biblioteket där du studerar?”

”Han sköter sig fint och jag skulle hälsa från honom att han kommer och hälsar på dig till din födelsedag.”

Ronine såg nöjd ut och hoppade upp på disken, där hon satte sig och dinglade med benen. Hon såg förväntansfull ut och tittade på sin kusin med busiga ögon.

”Egentligen var det en sak som jag tänkte be din mamma eller pappa hjälpa mig med, men då du blivit så stor nu kanske du hjälpa mig istället?”

”Det kan jag nog”, sade Ronine och såg lurig ut.

Hon hoppade ner och började klappa hunden, som njöt av behandlingen och lade sig på rygg för att bli kliad på magen. Idana berättade om att hennes mästare Professor Fritz blivit kidnappad från tornet i Quinson och hur hon följt efter kidnapparnas spår ända hit till Vitrolles, men att hon här tappat spåret. Hon beskrev även utseendet på de två misstänkta männen hon sett på värdshuset i Quinson.

”Hm. Det hela låter mycket mystiskt. Undrar varför någon skulle vilja kidnappa en alkemist. Troligen är det väl någon elak person, som vill tillverka dödliga gifter, förvandla bly till guld eller något annat konstigt.”

”Om det är guld de vill åt så har de definitivt kidnappat fel alkemist”, sade Idana.

”Jag skall omedelbart fråga Marie, en kompis i min klass. Hennes föräldrar har lite *annorlunda* jobb och vet lite mer än vanliga människor om vad som händer i den undre världen. Om det finns en kidnappad alkemist, som göms i staden, så borde de känna till det. Men det kommer nog ta ett par timmar att få informationen. Kan du komma tillbaka hit lite senare idag?”

”Ja det går jättebra!” sade Idana. ”Tack för att du vill hjälpa till. Då går jag till vagnmakaren så länge.”

Idana och Smilla lämnade affären och gick söderut mot den stora domkyrkan, där även vagnmakarens verkstad låg. Idana fällde upp sin huva över huvudet för att inte kidnapparna skulle känna igen henne, om hon skulle råka stöta ihop med dem. På vägen dit passerade hon en marknad där traktens bönder sålde frukt och grönsaker, som odlats på gårdarna runt omkring staden. Där fanns även exotiska frukter, såsom torkade dadlar och bananer, som skeppats in från länderna i söder. Idana satte på Smilla ett koppel och fortsatte genom marknaden. Hon kände sig lite sugen, stannade vid ett stånd och köpte ett par aprikoser av en gammal halvblind dam. Medan hon började äta av ena aprikosen fortsatte hon söderut.

Det var trångt, så hon fick halvt knuffa sig fram för att hon och Smilla skulle komma igenom den södra delen av marknaden. När de väl lämnat marknaden tog det inte lång tid att komma till vagnmakarens verkstad. Det var en sliten gammal byggnad som låg skymd bakom den stora domkyrkan. Verkstadens ägare François kände genast igen henne från hennes tidigare besök två år tidigare. Han kom ut från byggnaden och mötte henne utanför dörren. François var en storvuxen man med mörkt hår och ett kraftigt svart skägg. Han gav henne en stor kram och en puss på varje kind.

”Hej Idana! Kul att se dig igen. Problem med Professorns lilla vagn igen?” frågade han och log.

”Det kan man verkligen säga”, svarade Idana.

”Låt mig gissa, det andra hjulet har också ramlat av? Jag sade ju till Professorn att han borde ha sett till att få det lagat, men han var för snål.”

”Jo, ett hjul har gått sönder, men samma som du lagade förra gången. Saken är den att jag råkade ut för en liten olycka när jag körde i staden. Hästen svängde åt ett håll, tömmarna brast och vagnen svängde åt det andra hållet. Sedan rullade vagnen nedför en backe och krockade in i en husvägg.”

”En husvägg?”

François skrattade och höll nästan på att storkna.

”Oj oj oj, det skulle man sett. Blev någon skadad?”

”Bara vagnen”, sade Idana och suckade. ”Jag lyckades även skrämma slag på en gammal tant och körde över en svartvit katt, men båda klarade sig oskadda. Resterna av vagnen står fortfarande i korsningen mellan Storgatan och Rosbladsgatan. Tror du att du skulle kunna titta på vagnskräppet? Jag tror fortfarande att den går att laga.”

”Jag skickar grabben redan idag.” svarade François och nickade. ”Och självklart får du samma rabatt som Professorn.”

”Tack!” sade Idana och visade upp sina kritvita tänder.

En halvtimme senare var Idana och Smilla tillbaka i köpkvarteren. De svängde runt hörnet till Kungsgatan och kom åter till Ninnas och Ronines lilla chokladbutik. Idana öppnade dörren till affären och den lilla dörrklockan plingade till. Affären var för närvarande tom, men snart kom Ronine in från en dörr som ledde till köksavdelningen. Hon bar på en stor bricka med nyttillverkade chokladpraliner.

”Hej Ronine! Fick du reda på något.”

”Hej Idana! Yvonne berättade att hennes fars kusin, vars namn jag tyvärr måste hålla hemligt, i morse såg två män vilka liknade de misstänkta kidnapparna du beskrev. De körde en vagn och hade med sig en fånge, som hade en svart huva över huvudet. Troligen var det din käre Professor. Då det hela såg ytterst misstänksamt ut, förföljde han dem ända till slottet. Vakterna verkade ha väntat på dem och släppte in dem direkt utan några frågor. Det är det enda jag fick reda på. Maries

pappa tror att kidnappningen beordrats av någon högt uppsatt person på slottet.”

”Kan Konungen vara inblandad?”

”Vem vet?” sade Ronine och ryckte på axlarna. ”Konungen har inte visat sig för folket på nästan ett halvår. Det sägs att han har fått någon slags sjukdom, som gjort att han inte kan vistas ute i ljuset. Vissa säger att han blivit förvandlad till vampyr, med vad vet jag?”

”Och hur kan jag ta mig in i slottet för att hitta Professorn?”

”Det har jag fixat”, sade Ronine och log.

Hon ställde ner brickan med praliner på montern.

”Jag pratade även med min vän Alice Montachet, som jobbar som köksa i slottsköket. På baksidan av slottet finns en liten port i slottsmuren, som köket använder till att lasta in sina råvaror igenom. Gå dit efter midnatt och knacka på dörren tre gånger. Då kommer Alice att släppa in dig till köket. Sedan får du tyvärr klara dig själv.”

”Tack så mycket Ronine. Det kommer nog att gå bra. Möter jag någon vakt på vägen, så blinkar jag bara med mina stora oskyldiga ögon.”

Idana försökte att se oskyldig ut, men Ronine såg skeptisk ut.

”Du får nog öva lite på det där...”

”Ja, ja. Nu skulle jag vilja köpa lite choklad. Vad kostar de där olika sorterna med små praliner du har på brickan?”

”De kostar ett halvt kopparmynt styck, men du kan få köpa fyra praliner för ett kopparmynt.”

Idana lade handen på en liten väska som satt fast vid hennes skärp. Hon försökte att öppna den, men till hennes förvåning var den redan öppen. Idana grävde med handen i det yttersta facket, men hittade ingenting.

”Åh nej! Vem in i helv... har tagit mina pengar?” utbrast hon förargat.

Hon stannade upp och funderade en stund.

”Det var säkert någon jag krockade ihop med på marknaden, det är jag säker på. Det var massor av folk där och jag var troligen ett tacksamt offer. En okunnig flicka från landet... Om

jag någon gång får tag i honom eller henne skall jag slå den nedrans tjuven gul och blå.”

Idana suckade djupt och tittade sig omkring. Hon hade inte haft någon förmögenhet med sig, endast fyra silvermynt och ett tiotal kopparmynt, men det var ändå mycket förargligt. Pengarna hade hon behövt för att kunna betala lagningen av vagnen, köpa mat och annat hon skulle kunna behöva på vägen tillbaka till Quinson. Ronine tog ut ett silvermynt och fem kopparmynt från kassan och gav dem till Idana.

”Men inte kan jag väl?...”, började Idana.

”Knussla inte nu utan ta istället bara emot pengarna”, sade Ronine och log. ”Du kan vara skyldig mig två silvermynt, så får jag även tillbaka lite ränta. Jag vet att du betalar tillbaka senare.”

”Tack så mycket! Jag lovar att komma tillbaka när det här är klart.”

Ronine gav henne även en liten chokladpralin, dekorerad med ett blad av vit choklad.

”Det är en present från mig”, sade Ronine. ”... och den innehåller inga nötter, som jag vet att du är allergisk mot.”

”Tack kära kusin”, sade Idana och bet en tugga av pralinen. ”Mmmm, jättegod!”

Idana sade adjö till Ronine, som precis blivit upptagen med en ny kund. Hon lämnade sedan butiken tillsammans med sin hund. Gatan var full av folk som jäktade gick hit och dit på sina olika ärenden. En ung man med rött hår och tendens till ölmage tittade snabbt åt hennes håll med ett insmickrande leende, men vände bort blicken när han såg hur arg hon var. Idana vände blicken norrut och såg slottets fem torn, vilka höjde sig högt över hustaken. Slottet låg bara någon kilometer bort. Hon gick norrut med bestämda steg och de som mötte henne på vägen valde att snabbt väja undan. Smilla lufsade snällt med, tätt intill sin matte.

Kapitel 8

Sira och de andra eleverna från Pelfortskolan hade kommit till målet för sin resa; rikets huvudstad Vitrolles. Det var en vacker stad omgiven av höga murar av gråvit sten. Mitt i staden reste sig Konungens slott, vars vitkalkade murar var höga och starka. Slottets torn höjde sig högt upp i himlen och friesländska flaggor, med fem silverstjärnor på en klarblå bakgrund, vajade för vinden. Det var förmiddag. Solens strålar sken ner på Verdonfloden och fick dess yta att glittra som guld. En lätt och varm bris blåste in från Mellanhavet och Sira njöt av värmen mot sitt ansikte. Stadens lite kryddiga dofter blandades med havets saltare lukter av tång och fisk. Sira drog in de nya lukterna genom näsan och kände en ny pirrande spänning sprida sig inombords.

Även om det var några år sedan som hon var här sist, kom hon ihåg det mesta om hur staden var uppbyggd. Då hade hennes far energiskt visat upp olika byggnader för henne och hennes syster. Han hade även berättat en hel del om stadens händelserika historia. Själv hade hon inte lyssnat på honom så noga, men lite om hur staden var uppbyggd hade hon snappat upp. Vitrolles var mycket gammal och i den äldsta delen av staden hade man även hittat fornlämningar från en annan okänd kultur som var över tiotusen år gammal. Man hade hittat inskriptioner, vilka påminde om de som prydde de äldsta salarna i Nyleptiens gamla palats. Inskriptionerna i Vitrolles gamla ruiner var dock blandade med mer nordliga runor.

Det fanns endast bevis på att staden hade blivit intagen en gång under historien och det var för fyra hundra år sedan, när trupper från Espara invaderat riket via den friesländska kusten. Kriget hade varat i över fyrtio år och lämnat stora delar av riket i ruiner. Det var tack vare hjälp från Turgien och det gamla neadafolket, vilka använde giftpilar i sin stridsföring, som friesländarna till slut lyckats driva tillbaka esparierna till deras eget land. Sedan dess hade inga riktigt stora krig brutit ut mellan de två nationerna.

Den här gången var inte hennes far med på resan och det var inte historia hon skulle lära sig. Istället hoppades hon lära sig mer om hur skulle kunna använda sig av de färdigheter hon tränat upp i skolan. Sira var förväntansfull och tyckte att det skulle bli mycket spännande att besöka huvudstaden. En klar omväxling från lektionerna och läxorna i Pelfortskolan.

Båtarna fick kryssa sig ner den sista sträckan till staden och snart gled de in under en bred bro, som ledde dem in till den nordöstra delen av staden. Här hade hon aldrig varit tidigare. Husen i den här delen av staden var höga och ståtliga. Byggnaderna ägdes av de rikare invånarna i staden. Sira tittade storögt på ett av husen, vilket var lika stort som ett mindre palats. Husfasaden var alldeles vit och i dess högsta torn vajade en stor flagga med kyrkans emblem, ett svart kors inramat av ett par svarta svärd på en gul bakgrund. Vakter klädda i kyrkvaktens röda uniformer patrullerade runt huset och Sira gissade att detta var Biskopens boning. En grupp modemässigt och galant klädda handelsmän tittade slött ner på de fem segelbåtarna när de seglade förbi i den lilla kanalen nedanför dem.

Sira tittade ner på sina slitna kläder och kände plötsligt att hon inte passade in här. Tre flickor i femtonårsåldern, med fina dyra klänningar, satt på en bänk och viskade till varandra när båtarna gled förbi. David ställde sig upp i sin båt och svängde på huvudet, så att vinden fick tag på hans blonda hår. Han log mot flickorna med sina kritvita tänder och blinkade. Alla tre flickorna blev plötsligt röda om kinderna och en av dem började fnittra okontrollerat.

När de kommit utom hörhåll från flickorna sade Lilly:

”Vilka fåniga tjejer de har här.”

”Instämmer!” sade Sira. ”Men jag tror att vår käre David kommer att ha det riktigt kul här i staden.”

Lilly såg plötsligt fundersam och butter ut.

Verdonfloden delade sedan upp sig i smalare kanaler, vilka gick vidare till olika delar av staden, men som alla slutade i Mellanhavet. Vinden hade slutat blåsa och eleverna fick nu använda åroarna för att fortsätta färden framåt. Stadsbilden runt omkring dem förändrades gradvis och de kom snart till en del av

staden där husen inte såg lika pråliga ut längre och på gatorna gick det omkring folk med mer normala kläder. Sira såg vanliga familjer, hantverkare, stallpojkar, pigor och soldater, alla på väg för att uträtta sina olika ärenden. Hon kände sig plötsligt bättre till mods. Här skulle det vara lättare för henne att passa in.

Wagner fortsatte visa vägen, styrde in till land och lade till sin båt vid en lång brygga. Bryggan användes mestadels av olika handelsmän, som reste via floden inom landet. De andra små segelbåtarna följde hans exempel. Snart kom en man med gråspräckligt skägg och putande mage gående åt deras håll. På huvudet bar han en röd basker dekorerad med silverfärgad tråd och på kroppen bar han pråliga röda kläder, som matchade till baskern. En stor halskedja av silver visade att han arbetade i skattmasarnas skrå; det minst omtyckta skrået i staden och i hela landet.

Wagner skakade hand med mannen och betalade honom femton kopparmynt, tre kopparmynt per båt. Den tjocke mannen tog emot mynten och lade lojt ner dem i en tung pengapung, som satt fast vid hans breda midjebälte. Luc mötte Wagners blick och tittade sedan på den stora pengapungen. Wagner log tillbaka, men skakade på huvudet. Han tog tag om pojkens axlar och viskade i hans öra:

”Var inte så otålig min unge vän. Om du stjälar hans pengar, kommer han så småningom att märka det och vi skulle mycket snart att bli de huvudmisstänkta. Det vore inte bra om stadsvakten väntade på att arresteras oss när vi senare kommer hit igen för att hämta upp båtarna. Ta det lugnt, det kommer snart att dyka upp bättre tillfällen där du kan visa din duglighet. Hans lilla pengapung är bara småpotatis jämfört med andra skatter här i staden.”

”Du har rätt Herr Wagner”, sade Luc och suckade. ”... men du måste hålla med om att det är mycket lockande?”

Wagner log och nickade. Han samlade sedan ihop eleverna i slutet av bryggan och väntade tills skattmasen var utom hörhåll.

”Ni kommer nu få chansen att utforska vår härliga huvudstad på egen hand”, sade Wagner. ”... men om ni skulle gå runt på gatorna i en stor grupp likt en skara turister, skulle ni kunna väcka onödig uppmärksamhet. Därför tänker jag dela upp er i

mindre grupper; två och två. Utforska gärna era förmågor. Det är alltid bra att öva lite på det ni lärt er i skolan innan resans stora uppdrag, men se till att ni inte är oförsiktiga och blir arresterade. Det är dyrt att köpa ut folk från stadsvaktens arrest och jag tror inte att Rektorn skulle uppskatta den extra kostnaden. Direkt efter solnedgången skall vi alla samlas igen. Mötesplatsen är ett stall, som ni hittar norr om slottet intill den yttre stadsmuren.”

Wagner delade sedan upp eleverna i fem grupper med två elever per grupp, vilka skulle hålla ihop under dagen. Han delade därefter ut fem stycken stadskartor, som gruppmedlemmarna fick dela på. Mötesplatsen norr om slottet var markerad med ett kryss. Eleverna hade även fått studieintyg från Saint Marie, som skulle kunna vara bra att visa upp om de råkade i knipa med vissa verksamma skrän i staden.

Sira skulle hålla ihop med Luc, men hon hade hellre velat spendera dagen med Lilly. Hon gissade även att Luc också hellre skulle vilja vara med Lilly, men han var åtminstone trevlig jämfört med vissa andra av eleverna.

Tänk om jag hade blivit hopparad med Dödgrävaren? Hon rös.

Sira hade varit i Vitrolles förut, men för Luc, som var uppvuxen längre norrut nära gränsen till Gemark, var det första gången han var i rikets huvudstad. Med hjälp av Siras minne och kartan de tilldelats, började de utforska staden. De började med att gå förbi domkyrkan och några berömda kyrkoruiner i staden. Luc tittade storögt på de kolossala byggnaderna och Sira fick flera gånger be honom stänga munnen, så att han inte såg ut som en dum fisk. När de kom fram till slottet stannade de till en stund. Den vita slottsmuren var minst tjugometer hög och så slät att den verkade omöjlig att klättra uppför; även för Ljiljana.

De gick fram till huvudporten och såg ett stort torg där innanför. Slottsområdet innanför muren var som en egen stad inuti staden. Själva porten bevakades av ett tiotal vakter. Vakterna visiterade noga alla som skulle in och de två tjuveleverna från Saint Marie tyckte inte att det var värt risken att försöka ta sig in till slottsområdet. Vakterna skulle säkert miss-

tänka något om de fick se Siras uppsättning dyrkar och hur skulle de kunna förklara sina studieintyg från Pelfortskolan i Saint Marie? Slottet fick vänta till någon annan gång.

De gick vidare söderut genom staden och kom så småningom fram till den stora marknadsplatsen där kommersen var i full gång. En doftblandning av kryddor, parfymer och mogen ost trängde in i Siras näsa. Det var en intressant kombination, som på något sätt var uppfriskande, trots osten. Medan de gick igenom rader av marknadsstånd, övade Sira på det hon lärt sig i skolan. Hon sökte bland folket efter lämpliga offer, som inte skulle lida allt för mycket om de blev av med några smycken eller sin pengapung.

Soldaterna där? Nej ... de såg ut som om de redan supit bort sina löner. Den medelålders översminkade damen med den djupa uringningen? Nej, hon var bara en hora, som försökte fiska upp en eventuell kund. Med hennes slitna utseende skulle det inte bli lätt.

Hon fick syn på en ung kvinna, som stod vid ett stånd med olika frukter. Kvinnan hade med sig en söt golden retriever och på bältet hängde en fin skinnväska, som hon säkerligen förvarade sina pengar i. Sira kunde dock inte se kvinnans ansikte som var delvis dolt under en huva. Hennes kläder var enkla och lite smutsiga, men skorna var av finare snitt och det var tydligt att hon inte var fattig. Troligen var hon en resande handelskvinna eller något liknande. Sira spanade in omgivningen och planerade stöten. Hon följde kvinnan och hunden med blicken och såg att de en bit bort skulle bli tvungna att passera en trång passage med mycket folk. Sira gick runt åt ett annat håll, för att kunna möta henne på rätt ställe. När hon närmade sig rånoffret sänkte hon farten och låtsades vara intresserad av vad som salufördes i de olika marknadsstånden. När den unga kvinnan sedan passerade henne *råkade* Sira knuffa till henne från sidan. Hennes hand hittade direkt vad den letade efter. Stölden hade lyckats. Hon var kanske inte lika fingerfärdig som Lilly eller Luc, men tydligen tillräckligt bra för att klara sig som ficktjuv i Vitrolles. Sira gick vidare till Luc och lutade sig nonchalant mot en husvägg. Hon tog fram en liten

pengapung och vägde den i handen. Det fanns mynt i den, men den var inte lika tung som hon hade hoppats på.

”Snyggt!” sade Luc.

”Mycket bra!” instämde en lång smal man, som plötsligt stod lutad mot väggen på andra sidan om Sira. Han såg ut att vara ungefär femtio år, hade bruna ögon och mörkt hår, som hade börjat bli grått vid tinningarna. Sira stelnade till, blängde sur på mannen och stoppade försiktigt ner pengapungen i sin väska. Mannen betraktade henne intensivt under en sekund.

”Jag har inte sett er här förut”, fortsatte han. ”Är ni kanske på besök från en annan stad?”

Mannens röst började nu bli hotfull.

”Ni känner väl till att endast licensierade tjuvar får arbeta här, eller råkar ni ha glömt bort det?”

Mannen kavlade upp sin ärm och visade upp en liten tatuering på hans överarm. Bilden föreställde en nyckelpiga.

Sira pustade ut:

”Oj vilken tur! En liten stund trodde jag att du var från stadsvakten, men du är ju bara en tjuv precis som vi. Vissa av våra lärare har en precis likadan tatuering som du.”

”Våra lärare?” sade mannen förvånat och höjde på ena ögonbrynet.

”Jo...”, sade Luc osäkert. ”Vi är här på en skolutflykt. Normalt håller vi till på Pelfortskolan i Saint Marie.”

Han tog fram ett knöligt studieintyg från innerfickan och visade upp det för honom. Mannen tog emot intyget och granskade det snabbt.

”Jag har ett likadant”, inflikade Sira.

Mannen ändrade ställning och såg sedan mer avslappnad ut. Han log mot Sira.

”Ursäkta att jag skrämde er”, sade mannen. ”Det var länge sedan vi fick besök av elever från Pelfortskolan. Självklart är det tillåtet för er att öva upp era färdigheter medan ni är här. Mitt namn är Jean!”

Mannen räckte fram sin hand och hälsade formellt på de båda lättade eleverna.

”Är Madame Manosque fortfarande Rektor i skolan? Det var nog minst tio år sedan jag såg henne senast.”

”Jo! det stämmer”, sade Sira. ”Fortfarande Rektor. Sträng men rättvis!”

”För länge sedan var hon min kompanjon på gatan”, sade Jean och såg drömmande ut. ”Hade en liten förälskelse på gång där en stund... Nåja, när ni ändå är här så kanske ni vill titta på när vi löser ett litet problem vi råkat ut för nyligen. Skulle kunna vara lärorikt?”

”Gärna!” sade Sira. ”Vad gäller det?”

”Jo, ser ni den hindonesiska restaurangen *Karma* där borta? Ägaren Boran är ny i staden och han har fått problem med olicensierade utpressare, som varje månad kräver honom på tjugo procent av omsättningen. Om han inte betalar hotar de att elda upp restaurangen tillsammans med Boran och hans familj. Som tur var, kontaktade han tjuvskräet om saken och inte stadsvakten. Det enda stadsvakten duger till är att rensa upp efter fylleslagsmål på värdshuset. Vi har spanat lite på den här nya gruppen utpressare, som verkat inrikta sig på utländska restauranger här i staden. Nu, när det är dags för månadsinbetalning, tänkte vi slå till.”

Utan vidare förklaringar gick han mot den hindonesiska restaurangen. Luc och Sira tvekade ett par sekunder, men följde sedan efter. De klev in i restaurangen och möttes direkt av lukten från spiskummin, koriander och andra orientaliska kryddor, som var helt nya för dem båda. Sira tyckte att det luktade riktigt gott och blev glatt överraskad när Jean slog sig ner vid ett runt bord och kallade till sig en kypare. De beställde in varsin förrätt och behövde inte vänta länge förrän de fick varsin liten skål med olika kryddiga blandningar, vilka serverades tillsammans med ett vitt platt bröd som kallades nan. De hade precis börjat äta av den utsökta maten när tre män klev in genom dörren.

Det syntes direkt på deras grova skinnkläder och långa blonda flätade skägg, att de inte kom från Friesland. Troligen kom de från Nied, Gemark eller något annat land ännu längre norrut. Den längsta och tjockaste av dem verkade vara ledaren. Mannen hade en stor yxa instoppad i bältet och pälskragen på den långa kappan var av sälskinn. Han tog bryskt tag i en kypare och bad att få tala med Boran. Kyparen nickade nervöst,

gav Jean en snabb blinkning och sprang ut för att hämta ägaren. Den korte mannens båda medhjälpare tittade sig slött omkring och hånlog mot människorna som satt och åt på restaurangen. En av männen sade något på sitt eget nordliga språk, vilket fick den andre att brista ut i skratt.

En barnfamilj, som satt och åt vid bordet bredvid Siras slutade att äta, reste sig upp och gick i riktning mot dörren. Pappan i familjen lämnade lokalen tillsammans med sina tre barn medan modern stannade kvar inne. Hon tog fram ett grovt hänglås ur sin handväska och låste dörren. Sedan tog hon fram en lång läderpiska som hängde vid hennes bälte och vände sig mot de tre männen. Hon slet loss den tunna kappa hon hade haft på sig och slängde den på golvet framför de tre utpressarna. På överkroppen hade hon nu endast på sig en minimal topp av svart läder, vilket lämnade väldigt lite åt fantasin. De tre utpressarna stirrade fascinerat på kvinnans ypperliga figur. Hon log åt männen och knyckte till med piskan som nästan träffade ledaren i ansiktet.

Då blev han upprörd och tog ett par steg fram mot den utmanande kvinnan. Ingen av de tre männen lade märke till de tre restauranggäster, som unisont reste sig från sina bord och smög mot dem bakifrån. En av dem var Jean och alla bar varsitt rep med lassoknut i sina händer. Jean nickade, varpå tre lassor samtidigt föll över de tre nordliga utpressarna. Repen drogs åt och så var de fast. Då kom resten av restauranggästerna på fötter samtidigt. Ett tiotal personer, alla medlemmar i Vitrolles tjuvskrå, hoppade på de försvarslösa männen och tryckte ner dem i golvet. Snart var deras armar, händer och fötter ordenligt bundna med slitstarka rep. De tillfångatagna vred sig krampaktigt på golvet och ropade ut grova svordomar, men de hade ingen chans att göra sig fria.

Sira och Luc var mycket imponerade av tjuvarnas taktik. Tydligen hade samliga matgäster varit licensierade tjuvar och de olagliga utpressarna hade oskadliggjorts med minsta möjliga mängd våld. De hade inte haft en chans. Den lättklädda kvinnan tog på sig kappan igen, virade ihop sin piska och gick fram till de ömkliga männen på golvet. Hon suckade och tystade deras gnäll genom att binda för deras munnar med tre tygstycken.

”För ut dem till baksidan!” sade kvinnan till de andra tjuvarna. ”Gå genom köket och ut genom bakdörren. Ge dem sedan en vanlig knackning, det borde räcka.”

”Vad skall ni göra med dem?” sade Sira som hade rest sig upp och tagit ett par steg mot de fångade utpressarna.

Kvinnan vände sig mot Sira och sedan mot Jean, som snabbt förklarade vilka de två ungdomarna var.

”Nämen ser man på? Så trevligt med lite besök från skolan”, sade hon. ”Mitt namn är Rebecca. Själv var det åtta år sedan jag utexaminerades därifrån. Vi kommer inte att ha ihjäl dem, om det är det ni oroar er för. Sådant är det bara lönnmördarskrået och ibland kidnapparskrået, som håller på med. Vi slår bara in deras knäskålar med hjälp av en träklubba. Om man inte kan gå ordentligt, så har man väldigt svårt att fortsätta sin karriär som utpressare här i staden.”

De tre männen såg mycket bleka ut när de släpades ut via köket. Rebecca log ett vackert leende och vände sig sedan mot restaurangägaren Boran, som kom ner från övervåningen där han gömt sig.

”Fem procent av intäkterna är vad det kommer kosta att driva verksamheten framöver. Det är tjuvskråets standardavgift för vår beskyddarverksamhet och du verkar behöva lite beskydd. Eller hur? Betalning en gång per månad. Är det okej?”

”Fem procent är mycket bättre än tjugo procent”, sade Boran och hade ett nervöst leende på läpparna.

”Bra!” sade Rebecca.

Sedan spottade hon i sin högra handflata och sträckte ut den mot restaurangägaren. Boran tittade först oförstående mot handen, men fick se kvinnans mörkdande blick och tog då emot hennes handslag. Efteråt torkade han av handen med en handduk.

Jean och Sira satte sig åter ner vid bordet bredvid Luc och fortsatte med måltiden.

”Var det lärorikt?” frågade Jean, medan han smuttade på ett krus med öl.

”Mycket!” sade Luc hänfört. ”Riktigt proffsigt utfört. Sättet ni lurade dem på har ingen lärt ut i skolan. Hon var fantastiskt vacker ... eh, duktig och proffsig. Och sedan så avslutade hon

avtalet med ägaren genom tjuvarnas obrytbara handslag. Underbart!”

Jean skrattade och klappade Luc på axeln.

”Vackra Rebecca kan vara riktigt förtrollande, inte sant? Jag är glad att ni lärt er något på er stadstur. Vad sågs om lite mer mat?”

Någon timme senare lämnade de restaurangen, både mätta och belåtna. Alla tjuvar hade även lämnat lite extra dricks för att visa personalen sin uppskattning. Tiden hade runnit iväg och solen var redan på väg ner. Staden hade blivit gråaktig, mörk och full av skuggor. De sade adjö till Jean och gick i riktning mot det gamla stallet, som låg norr om slottet i närheten av den yttre stadsmuren.

När de kom till det stora torget lyssnade Sira på stadsborna, som stod och diskuterade i små grupper. Vissa pratade ljudligt med upprörda röster, så att alla omkring kunde höra. Andra pratade tystare, men med en bitter ton som var full av missnöje. Sira drog ner på tempot för att kunna snappa upp vad folket egentligen talade om och det visade sig mest vara prat om det kommande kriget mot turgierna. I vissa städer och byar utmed kusten hade Konungen börjat tvångsrekrytera folk till en invasionsarmé. Denna skulle redan inom ett par veckor marschera åt nordost mot Turgien. Åsikterna om kriget var olika. Vissa ansåg att det var varje mans plikt att hämnas på dådet mot Riez. Dessa människor tyckte att Konungen gjorde rätt i att rekrytera folk till armén och var själva villiga att gå ut i krig, eller låta något av sina barn rekryteras för Frieslands ära.

Majoriteten verkade dock ogilla idén med att invadera Turgien. Många unga friesländska män och även kvinnor skulle dö i ett sådant krig, särskilt om det innebar att man måste korsa Palladierna. Då skulle den bittra kylan i bergen skörda många offer. De flesta stadsbor var särskilt irriterade på själva tvångsrekryteringsprocessen av soldater till armén. De ansåg att man till att börja med endast borde rekrytera frivilliga. En fet man med flottigt ljust hår och en tjock mustasch utbrast att man borde ta hand om problemet med turgierna i Vitrolles först.

”Det är väl bara att samla ihop de oärliga små krypen, som gömmer sig här i staden och binda ihop dem. Sedan placerar man dem här mitt på torget, varefter man placerar ut höbalar och annat brännbart runt omkring dem och så tänder man på! Problemet borta och hämnden för Riez fullbordad.”

Några skrattade åt idén, medan andra bara såg funder samma ut. Sira tänkte på sin kära klasskamrat Olga och skakade sorgset på huvudet. När Sira kom närmare kyrkan såg hon en man som spikade upp affischer på kyrkväggen. Hon gick fram och läste texten på en av affischerna.

REKRYTERING

Alla män i Vitrolles mellan 18 till 30 år.

Samling på Stora Torget; fredag vid middagstid.

Inspektion för rekrytering.

Icke närvarande kan senare komma att tvångsrekryteras till en sämre position inom armén.

På order av Konung Louis III

”Vad tror du att de menar med *sämre position*?” frågade Sira och vände sig mot Luc.

”Det är nog de som får gå i första ledet på slagfältet. De som dör först...”

”Tur att det inte gäller oss. Jag är flicka och du är för ung.”

”Och vi bor heller inte i Vitrolles, men jag tror att vi bara sett början av det här. Det är inte lätt för en armé att korsa de höga bergen i Palladierna, så det lär bli ett långt krig och när alla unga män har dött i kriget, börjar de väl att rekrytera gamla gubbar och unga flickor.”

Han knuffade till henne lätt och skrattade. Sira gav honom en sträng blick och han tystnade.

”Kom nu!” sade Sira. ”Solen har redan gått ner. Om vi inte skyndar oss till stallet blir vi försenade.”

”Och missar allt det roliga?...” sade Luc och visade upp ett vansinnigt leende.

De småsprang förbi kyrkan och fortsatte norrut.

Fem minuter senare var de framme vid den norra stadsmuren och det tog dem inte lång tid att hitta det förfallna gamla stallet. Byggnaden hade delvis rasat in och var omgivet av två stora tillbommade hus, vilka troligen användes som förråd av något slag. Wagners stora hund Baltimer låg på vakt utanför stallets huvudingång och viftade lätt på svansen när de två eleverna närmade sig. Sira klappade Baltimer lite lätt på huvudet och gick in först, följd av Luc. Inne i stallet var det mörkt och lukten av gammalt möjligt hö var överväldigande. Stället var förfallet och det var länge sedan det funnits några hästar här inne. Längre in i byggnaden var det ljusare och de kom till ett stort rum som var upplyst av ett tiotal lyktor.

De andra eleverna från skolan var redan där. Dessa satt utspridda på olika bänkar och tunnor. De iakttog Sira och Luc när de kom in. Deras lärare Wagner, som stod bredvid en kort något fetlagd man med butter uppsyn, pekade ut en tom bänk åt dem. När de båda slagit sig ner på bänken började läraren tala.

”Välkomna hit allesammans. Hoppas att dagen varit bra för er alla och att stadsvakten inte gett er allt för mycket problem.”

Det hördes fnitter från de elever som satt närmast läraren. Wagner log och vände sig mot mannen bredvid sig.

”Först vill jag presentera min vän här. Hans namn är Drebesch och han skall bli vår guide i natt. Han har bott under staden i nästan hela sitt liv och hittar mycket bra i kloakernas labyrintliknande gångar.”

Drebesch nickade stelt, men sade ingenting. Sira synade mannen. Han var ungefär hundrasextiofem centimeter lång, var klädd i en smutsbrun kappa och svarta skinnbyxor med hål i. Det var något i hans råttliknande ansikte, feta brunsvarta hår och skäggstubb, som fick henne att må illa. Mannens små mörka ögon mötte hennes och hon tittade snabbt bort.

”Ni är säkert nyfikna på varför vi i år valt Vitrolles som mål för vårens skolresa...” Wagner gjorde en paus innan han fortsatte.

”Jo, vi har kommit hit för att råna Konungens kassavalv.”

Det gick ett sorl genom rummet och vissa av eleverna, Sira var en av dem, såg lite skeptiska ut. Wagner väntade en stund tills sorlet dött ut och fortsatte sedan.

”Detta uppdrag har högsta prioritet hos Rektorn, följer skolans policy och är självklart för en god sak, som på lång sikt gynnar både skolan och medborgarna i riket. Vägen in till skattkammaren går via vattenhuset.”

Wagner vände sig mot Sira och fortsatte.

”Det blir Siras och Lucs uppgift att ta sig in i vattenhuset, tillsammans med Drebesch. Vi andra beger oss till båtarna. Mer information får ni senare.”

Mötet avslutades och alla började gå ut från stallet. Wagner stannade till vid Sira och Luc på vägen ut.

”Följ bara Drebesch och gör exakt det han säger åt er att göra, så går allt nog bra. Han tycker inte om olydiga barn, så sköt er. Lycka till!”

Kapitel 9

Det var en kall natt i Vitrolles och de flesta av stadsborna låg och sov i sina varma sängar. En fuktig dimma hade svept in över gatorna från träskområdena nordväst om staden. Dimman förde med sin en svag lukt av svavel och fick stadens gator att se spöklika ut. En mörk skepnad kom gående från en gränd strax norr om slottet. Skepnaden kom fram till en gatulykta och ljuset lös upp den unga kvinnans ansikte. Idana var insvept i en mörkgrå mantel med huva, vilket fick henne att smälta in i stadsmiljön. Hon visslade en kort signal och snart kom Smilla fram till sin matte. Hunden hade fastnat en stund för att undersöka några soptunnor. Idana och Smilla fortsatte längs gatan och stannade upp ett hundratal meter från slottet. Idana tittade sig omkring och lyssnande. När hon försäkrat sig om att ingen var i närheten gick hon fram till en anonym järnförstärkt träport på slottets baksida. Porten var mycket svårforcerad och bevakades därför inte av några vakter. Hon knackade tre gången, väntade en stund och knackade sedan tre gånger till. Snart öppnades en långsmal lucka i dörren och ett par bruna ögon tittade ut.

”Vem är du?” viskade en kvinnoröst bakom dörren.

”Jag är Idana, min kusin Ronine skickade mig. Jag skulle träffa någon, som heter Alice.”

”Alice, det är jag. Vänta ett ögonblick.”

Luckan stängdes och några sekunder senare öppnades porten.

”Kom in i värmen, kära du”, sade Alice.

Idana och Smilla gick in genom portöppningen och möttes av en behaglig värme. Doften av nybakat bröd fick det att vattnas i munnen på både Idana och Smilla. Alice visade sig var en kort bastant kvinna i tjugofemårsåldern. Hon hade kolsvart hår, som var uppsatt i tofs och hennes lilla mun, som var omgiven av ett par rosenröda äppelkinder, visade upp ett varmt leende. Alice visade in Idana till den äldre delen av köket där det var högt i tak. Fem stora degar låg på ett långt träbord. I en stor stenugn

gräddades bröd och den underbara doften av nybakade baguetter fyllde det gamla köket.

”Ronine berättade att du skulle komma”, sade Alice. ”Hon sade att det var mycket viktigt att jag släppte in dig i slottet. Ronine sade inte varför, men jag litar alltid på henne. Den lilla flickan har allt hjärtat på rätt ställe och är en fenomenal konditor. Hon skulle aldrig låta mig släppa in dig om du var ohederlig.”

”Du behöver inte oroa dig”, sade Idana. ”Jag är inte någon lönnmördare eller liknande. Det här är snarare ett räddningsuppdrag. Jag måste ta mig till Professor Fritz. Vet du kanske något om var han hålls fången?”

”Jo, jag hörde något om den där mannen. Verkar vara en konstig typ. Jag vet inte om han blivit kidnappad eller kommit hit frivilligt, men igår kväll fick jag reda på att han låsts in i det sydvästra tornet, där den sedan länge avlidne trollkarlen Demonicus förut hade sitt laboratorium. Jag tror att Konungen var sur på Professorn av någon anledning.”

Alice synade Idanas något lortiga resekläder.

”Men innan du tar dig dit föreslår jag ett klädbyte. Om du går omkring i slottet med de där kläderna kommer du att dra uppmärksamhet till dig och det gissar jag att du inte vill. Kom och följ med mig!”

Idana nickade tacksamt och följde efter den breda kvinnan till ett litet klädförråd i närheten. Alice tog mått på Idana med ögonen och plockade fram en klänning och förkläde, som brukade användas av pigorna i slottet. Idana tog tacksamt emot de nya kläderna. Alice gick sedan tillbaka till köket för att ta hand om brödbaket, medan Idana bytte om till den svarta klänningen med ett vitt förkläde. Det visade sig att kläderna passade perfekt. Idana satte upp håret i en knut och tittade sig i spegeln. Kläderna var enkla, men rena och funktionella. Sedan gick hon tillbaka till köket igen. Alice vände sig om och tittade på Idana.

”Ser det bra ut?” frågade Idana, som inte var van med den här typen av kläder.

”De passar ju perfekt! Du är jättesnygg kära du. Men för att vakterna inte skall börja undra vad du gör ute i slottet mitt i natten, behövs något mer.”

Alice gav Idana en silverbricka med kakor, en sockerskål och fyra tekoppar. Sedan tog hon en stor tekanna, innehållande hett nybryggt te och ställde den mitt på brickan. Hon tog även en mindre kanna med mjölk och ställde den bredvid tekannan.

”Så där ja”, sade Alice nöjt. ”Nu kan du nog ta dig fram utan att någon kommer med onödiga frågor.”

”Tack så hemskt mycket!”

”Äh, hälsa bara till Ronine från mig när du träffar henne. Hon är så söt lilla Ronine, gör dessutom de bästa choklad-pralinerna i staden. Min man blir som salig när han ätit dem.”

Sedan beskrev Alice vilken väg Idana skulle ta för att komma till det sydvästra tornet. Idana tackade ytterligare en gång och lämnade köket tillsammans med Smilla. Iklädd den nya utstyrseln fortsatte hon genom slottet i riktning mot tornet där Professorn skulle hållas fången. Slottets korridorer var mörka nu på natten och var endast upplysta av enstaka lyktor och oljelampor. De stora rummen var något ljusare, då de även lystes upp av en hel del stora stearinljus. De få människor hon passerade på vägen noterade inget konstigt med att en piga och en hund gick runt i slottet mitt i natten.

Idana gick uppför en bred trappa och noterade att hon iaktogs av två vakter. Den äldre av dem var gråhårig och hade mustasch. Han iakttog bara Idana kallt utan att antyda något. Den yngre hade mörkt lockigt hår och var atletiskt byggd. Idana nickade artigt mot vakterna när hon gick uppför trappan. Den yngre vakten log mot henne och lyfte på ögonbrynen ett par gånger. När hon passerade dem kände hon plötsligt att den yngre vakten nöp henne i ändan. Hon vände sig snabbt om och stirrade in i mannens bruna ögon. Han hånlog mot henne och blinkade flirtigt med ena ögat. Idana balanserade om brickan, så att den endast bars upp av hennes vänstra hand och gav mannen en blixtnabb rungande örfil med sin högra. Vaktens huvud for bakåt och han stapplade ett par steg baklänges innan han stoppades upp av trappräcket. Idana blev nöjd när hon såg att hennes hand lämnat ett stort rött mörke på mannens vänstra

kind. Den unge vakten såg tillfälligt förvirrad och skamsen ut och stannade kvar vid räcket. Den äldre vaktens blick fångade Idanas. Han såg imponerad ut och nickade lätt åt hennes håll. Hon neg stilfullt åt honom och gick sedan vidare med tebrickan. Men hennes kinder hade blivit något röda. Inombords var hon rosenrasande.

Nypa mig i baken? Vilken tölp!

Hon räknade till tio och andades ut. Detta lugnade henne något. Det kändes i alla fall bra att hon lyckats med örfilen.

Fortfarande något irriterad gick hon vidare genom slottet för att komma till det sydvästra tornet. Hon klev in i ett stort bibliotek, där tre damer i dyra klänningar satt i varsin fåtölj runt ett litet bord. Alla var i övre medelåldern och hade på sig flera lager av smink för att dölja de värsta ålderstecknen. Två var smala som pinnar och liknade varandra på pricken förutom deras klänningar, som gick i olika färger. Den ena klänningen var gul och den andra var lila. Den tredje damen var en bastant tant med stor byst och dubbelhaka. Hennes klänning var gammelrosa till färgen och hade en vit halskrage av fin spets. Hon tittade irriterat på Idana och hunden när de klev in. Idanas försökte att inte möta damernas blickar och smyga förbi så omärkbart som möjligt.

”Det var på tiden!” sade den stora damen bryskt. ”Stå inte bara där! Skynda dig hit flicksnärta. Vi har väntat i evigheter på att få hit teet. Jag förstår inte varför det skulle ta så lång tid.”

”Vad gör den där fula hunden här inne?” frågade den smala damen i den lila klänningen. ”Är det verkligen tillåtet för er pigor att ha med sig sina smutsiga djur in i slottet?”

Då Idana inte visste vilka regler som gällde på slottet, mumlade hon bara något ursäktande till svar. Hon lyckades även med att se skuldmedveten ut. Idana gick fram till damerna och placerade tebrickan på det lilla bordet. Den smala damen i lila klänning verkade inte bry sig om hunden längre, utan såg förväntansfullt på tebrickan. Idana började hälla upp te i de vackra porslinskopporna och serverade mjölk, citron, socker och honung, allt efter de fina damernas önskemål. Medan hon serverade kakorna fortsatte damerna sitt pågående samtal.

”Och vet du vad min kusin Margerette berättade om sedan?” frågade den smala damen i gul klänning.

”Nej, berätta!” sade den äldre damen med dubbelhaka.

”Hennes sommarhus på ön Ciperolle, ni vet den där lilla ön norr om Nyleptien, blev rånat. De skyldiga var tydligen sådana där ökenrövare som härjar i Shahiraöknen söder om Mellanhavet. De hade seglat till Ciperolle och angripit några av byarna utmed kusten. När Margerette kom till deras sommarresidens för några veckor sedan hade hennes tjänare lyckligtvis snyggat till huset igen, men hela hennes smyckeskrin och alla vinfaten i hennes vinkällare var borta. Dessutom hade rövare tydligen haft ihjäl kocken Abdi och en av kökspojkarne.”

”Det var sorgligt”, sade kvinnan i den lila klänningen. ”Abdi som gjorde de där baconinlindade daddarna med ostfyllning. De var ju såå goda.”

”Margerette berättade även att det händer konstiga saker borta i själva Nyleptien. Tydligen har någon lyckats ta sig in och råna en av kungagravarna inne i Kletschpalatset. Vakterna utanför palatsens huvudport hade blivit nersövda. Rånarna hade sedan lyckats komma undan med en förmögenhet i guld, silver och olika konstföremål. Under rånet skall visst någon slags väktardemon släppts fri från graven. Man vet inte om det var med flit eller om det var en olyckshändelse. Demonen, som sägs ha haft ett extra öga i pannan, hade dödat alla som senare kommit i närheten av den länsade gravkammaren. Soldaterna hade sedan blivit tvungna att försegla alla ingångarna till graven med stora stenblock. Demonen har därmed blivit inlåst och borde inte kunna komma ut. För säkerhets skull bevakas samtliga utgångar dag och natt av vakter från Kejsarens elitgarde. Nyleptiens kejsare skyller rånet på ökenrövare, men min väninna tror inte på det. Angreppet på Ciperolle var det säkert rövare som stod bakom, men Margerette anser, och det håller även jag med om, att ökenrövare är alldeles för ociviliserade för att ha kunnat genomföra det avancerade rånet av graven.

Hon berättade även att Nyleptiens nuvarande kejsare är oroad för att ökenrövare kommer att försöka invadera hela riket inom ett par veckor. Det förekommer tydligen en hel del

strider längs utmed Nyleptiens västra gräns, men ännu har ökenrövarna inte kunnat inta någon av de viktigare städerna i landet.”

”Tror ni att det finns risk att ökenrövarna kommer ända upp till Friesland?” frågade damen i den lila klänningen. Hon lät lite orolig.

”De där ökenrättorna skulle aldrig våga komma in på våra farvatten”, sade damen med dubbelhaka. ”Frieslands Kungliga flotta är den bästa och starkaste i hela världen. Det kan min brorson Amiral Avantage intyga. De skulle skicka ökendjävlar tillbaka till helvetet om de bara vågade sig nära våra kustlinjer. De obildade människorna i söder är fega stackare hela bunten. Det är de små smutsiga turgierna vi skall akta oss för. Har jag inte alltid sagt att man inte kan lita på en turgier?”

”Jo det har du Beatrice!” sade damen i den gula klänningen. ”Många gånger...”

Det var intressanta nyheter ... men en härjande demon med tre ögon?...

Idana lämnade brickan hos adelsdamerna och lämnade biblioteket. Hon och Smilla kom snart till västra flygeln utan att någon mer stoppade henne. När de precis skulle gå uppför trappan såg Idana en stor dörr på sin vänstra sida, som stod på glänt. Dörren var dekorerad med vackra sniderier som fångade hennes intresse. Ovanför dörren hade någon målat en kungakrona med guldfärg.

Konungens kontorsrum? Man kanske skulle ta sig en titt?

Idana kikade försiktigt in genom dörrspringan. Rummet, som var sparsamt upplyst av ett tiotal stearinljus, var tomt. Hon puttade försiktigt upp dörren vilken öppnade sig ljudlöst. Idana släppte in Smilla, gick sedan själv in genom dörröppningen och sköt igen dörren efter sig, så att den åter stod på glänt. Rummet var större än Professorns laboratorium hemma i Quinson och möblerat med vackra bord, stolar och bokhyllor. På väggarna hängde tavlor med porträtt av gamla kungar och drottningar. Ingen av ansiktena på porträtten såg ut att le. Då hördes steg utifrån hallen och ljudet kom allt närmare. Idana tittade sig desperat omkring för att hitta ett bra gömställe till henne och

hunden. Bakom det stora skrivbordet fanns en tjock brun gardin som hängde ända ner till golvet.

Den får duga!

Idana kallade på Smilla och de hann båda glida in bakom gardinen precis när dörren öppnades. Den unge Konungen Louis III bar en röd regentmantel över sina axlar när han kom in i rummet, följd av två äldre män. Den ene av männen var ganska liten och smal. Han hade ett grått välansatt skägg, ett aristokratiskt ansikte, moderiktiga svarta kläder och på huvudet bar han en vinröd hatt dekorerad med ett gult mönster. Den andre mannen var betydligt längre och fetare. Han var klädd i en lång svart mantel och på huvudet bar han en svart biskopsmössa. Både manteln och mössan var dekorerade med band i silver. Det fete mannens ansikte var skägglöst och hans kinder var plufsiga och rosaröda.

”Men måste vi verkligen invadera Turgien?” sade Konungen och satte sig ner på en mjuk fåtölj i mitten av rummet. ”Tänk om det bara var ett rövarband som anföll Riez. Turgiens kejsare Vladimir Augustus var vän med min far. Det känns konstigt att han helt plötsligt skulle skicka sina trupper i en räd mot Friesland. Vad tror du Philippe?”

”Det är hårdare tider nu”, sade den smale mannen, som var Konungens personlige rådgivare. ”Det finns vittnen som säger att vissa av turgierna i anfallet mot Riez var klädda i det Kejsarliga gardets uniformer. Och så har vi det här dokumentet, som en av våra präster i Riez av en slump hittade i kläderna hos en död turgierbefälhavare.”

Han höll upp ett pergament med blodfläckar och skakade det i luften.

”En order att anfälla staden Riez, signerat med Kejsarens personliga sigill. Vi har kontrollerat brevet och våra experter säger att sigillet är äkta. Detta är ett otvetydigt bevis på att ordern kom från Kejsaren själv.”

”Men att invadera Turgien?” utbrast Konungen och sjönk ihop i fåtöljen. ”Det är en stor sak. Mitt första riktiga krig...”

”Även om jag är emot våld”, sade Biskop Dictionius med djup röst, ”... så måste jag hålla med Philippe. Om vi inte svarar med snabbt och med kraft på detta ohyggliga dåd kommer den

ogudaktige Kejsaren tro att vi är svaga. Hans trupper kommer då snart anfalla och plundra ytterliga byar och städer i närheten av den turgiska gränsen och vem vet hur långt den galningen är villig att gå? Enda sättet att sätta stopp för hans planer är att vi invaderar landet och går in i Turgiens huvudstad Berin. Gud är på vår sida och kommer skydda våra trupper. När du väl har Turgien i din hand kan du själv välja mellan att låta landet bli en provins i Friesland, eller lämna över styret av Turgien till en ny mer fredlig turgisk Konung eller kejsare. Din avlidne far Lafette I skulle säkerligen ha beslutat att omedelbart skicka trupper mot Turgien.”

Konungen suckade. Han strök händerna över de snidade armstöden.

”Jag får väl lita på er när ni säger att det inte finns något annat alternativ. Var är dokumentet jag skulle skriva på?”

Philippe Peyes tog fram ett annat dokument och placerade det på bordet framför Konungen. Sedan gav han honom en fjäderpenna. Konungen tog emot pennan, drog till sig bordet och signerade krigsförklaringen mot Turgien. Sedan smälte han lite rött vax över ett ljus och lät vaxet droppa ner på pergamentet. Därefter tog han av sig sin ring och avslutade signeringen genom att stämpla vaxet med sitt personliga sigill.

”Hur mycket kommer det att kosta mig?” frågade Konungen.

”Tyvärr är krig mycket dyrt”, sade Philippe sakligt. ”Förutom rekryternas löner behövs en hel del pengar till livsmedel, vapen och annan utrustning. Det kommer krävas att vi tömmer två tredjedelar av skattkammaren till detta.”

”Låt det bli så!” sade Konungen och reste sig upp från fåtöljen.

Han vände sig mot sin närmaste rådgivare och funderade en stund.

”Philippe? Vad tror du om de senaste händelserna i Nyleptien? Är det något vi behöver oroa oss för? Du vet ... rånet, den läskiga demonen och kriget mot de där vilda ökenrövarna.”

”Nyleptien är långt borta. Inget att oroa sig för”, sade Philippe med lugn ton.

”Dessutom vet man inte hur mycket som är sant av historierna”, fyllde Biskopen i. ”Nyleptierna är ett stolt men

ogudaktigt folk, som tror på nästan vilka sagor som helst. Det har ofta tidigare visat sig att historier därifrån är något överdrivna.”

”Ni vet väl bäst.” svarade Konungen och sjönk djupare ner i fåtöljen. ”Och så var det en fråga till. Vad vet ni om den där Svarta Häxan, som skall ha rymt från vår djupaste fängelsehåla för några dagar sedan? Skulle det inte vara omöjligt att rymma därifrån?”

”Häxan måste ha fått hjälp utifrån”, sade Philippe något besvärat. ”Jag har satt mina bästa män på att lösa fallet. Den där Svarta Häxan är en farlig kvinna, håller på med svart magi och liknande. Vissa säger att hon är flera hundra år gammal och att hon håller sig ung genom att plundra gravar och utföra mörka magiska riter på liken.”

”Tror du verkligen på det där?” sade Dictionius och log mot Philippe.

”Jag tror att åtminstone lite av det är sant. Hon blev ju gripen medan hon grävde upp en grav i slottskyrkogården.”

”Det hade varit bättre om ni låtit oss inom kyrkan ta hand om henne. Då hade hon brunnit på bål och problemet skulle vara borta. Guds rättvisa hade blivit skipad.”

”Ja ja! Era oegentligheter får ni diskutera någon annanstans”, sade Konungen irriterat. ”Jag känner mig trött. Kan ni vara snälla och lämna mig ensam?”

”Självklart!” sade Biskopen och bugade sig.

Biskop Dictionius och Philippe Peyes lämnade rummet, medan Konungen satt kvar i sin fåtölj och grubblade. Idana var oerhört tacksam över att Smilla varit alldeles tyst och stilla bakom gardinen hela tiden. Ofta var hon en av de mest korkade hundarna i landet, men i vissa situationer var hon den mest intelligenta hunden i hela världen. Om de kom härifrån helskinnade, skulle hon helt klart vara värd en stor belöning.

Idana hörde hur Konungen rastlöst gick omkring i rummet. Hon tog en risk och kikade fram bakom gardinen. Konungen stod och mumlade något för sig själv, vid sitt stora skrivbord av mahogny. Han hade sitt ansikte bortvänt från henne och gardinen. Plötsligt greppade han tag i kungakronan, som var placerad på bordet och kastade iväg den tvärs genom rummet.

Kronan slog i den bortre väggen och landade på golvet, till synes oskadd. Idana såg Konungen vända sig och drog snabbt tillbaka huvudet bakom gardinen igen. Han gick plötsligt i riktning mot gardinen där Idana och hunden var gömda. Idana stelnade till och tänkte:

Nu är det kört!

Men Konungen stannade upp vid en bronsstaty, bara ett par meter från den tunga gardinen. Statyn föreställde överdelen av en vacker ung kvinna, som höll i en bukett med blommor. Konungen sträckte ut en darrande hand mot statyns huvud och smekte ömsint dess vänstra kind. Idana kunde se Konungen ganska tydligt genom att sätta ena ögat mot gardintyget. Hon hörde honom mumla något och sedan såg hon att han föll ned på knä. Konungen grät och stora tårar föll ner på hans kind. Idana tyckte att det var något med hans ansikte som såg konstigt ut, så hon riskerade att titta fram bakom gardintyget i någon sekund. Hon såg då den unge Konungen tydligt, där han satt försjunken på knä framför statyn.

Idana hade aldrig tidigare sett någon med så mycket akne i ansiktet. Hon tyckte att det såg äckligt ut, men tyckte samtidigt synd om honom. Hela hans ansikte doldes bakom ett lager med finnar, varav vissa var så stora och fulla med var att de såg att kunna spricka vilken sekund som helst. Hon drog tillbaka huvudet och funderade. Hon hade hört skvaller om att den unge Konungen hade vissa problem med sin hy, men hon hade aldrig trott att det var så här illa.

Kan Konungens finnproblem ha något med kidnappningen av Professorn att göra? Professorn är ju mycket duktig på att framställa olika hudsalvor.

Konungen förflyttade sig sedan förbi sitt skrivbord och tittade in i en stor guldinramad spegel som hängde på väggen. Han satte händerna för ansiktet och skrek ut i förtvivlan över sin egen spegelbild. Sedan ropade han på narren, som omedelbart kom skuttande in i rummet. Narren Ronald var iklädd en gul- och svartrutig kostym. Denna var översållad med små bjällror, som plingade muntert när han rörde sig. På huvudet bar han en gul narrhatt med lite större bjällror.

Mycket klassiskt!

”Till er tjänst”, sade narren och bugade sig överdrivet elegant, så att hans panna nästan nuddade hans ena knäskål.

”Hämta den där oduglige Professorn!” tjöt Konungen med gäll röst. ”Han har förstört mitt liv! Nu är det till och med värre nu än tidigare. Om han inte botar mina finnar omedelbart skall han dö!”

Narren valde att inte svara, nickade bara kort och försvann ut ur rummet med raska steg.

Några minuter senare hade Konungen lämnat rummet för att gå till sitt sovgemak. Idana och Smilla kom fram från gardinen och började gå mot dörren. Plötsligt började Smilla att gnälla och gick in mellan sin mattes ben. Idana vände sig om och tyckte sig se en mörk skugga som rörde sig längre bort i rummet. Hon stod stilla och stirrade in mot rummets bortre del. Där fanns ett tiotal bokhyllor, stolar, bord och två gamla riddarrustningar. Idana fick en olustig känsla av att någon iakttog henne, men kunde inte se något misstänkt.

Troligen inbillning...

Hon böjde sig ner och kramade om Smilla. Hunden såg mycket rädd ut och backade långsamt bakåt mot porten. Idana öppnade dörren och släppte ut hunden. Hon tog en sista blick in i rummet, men kunde fortfarande inte se något konstigt. Idana stängde dörren efter sig och fortsatte genom slottet, mot den kidnappade Professorn.

Kapitel 10

Sira och Luc följde efter Drebesch genom stadens mörka gator och kom snart fram till det gamla vattenhuset, vilket var en stor tvåvåningsbyggnad med vitkalkad fasad. Huset låg några hundra meter öster från den yttre slottsmuren. Byggnadens huvudfunktioner var att pumpa in rent vatten till slottets badhus och toaletter, samt att pumpa ut smutsigt avloppsvatten från slottet via kloakerna. Huset verkade vara i gott skick och såg ut att ha blivit upprustat under det senaste året.

När de kom närmare hörde de ett svagt ljud inifrån byggnaden. Det var ljudet från de stora vattenpumparna, som pumpade förbi tusentals liter med vatten under hela dygnet. Drebesch tittade på Sira och pekade på ytterdörren. Hon förstod vad den fåordige mannen ville och tog fram sitt dyrkset ur en liten väska i bältet. Sira inspekterade låset under skenet från en oljelampa som hängde ovanför dörren och tog fram en lång och smal dyrk, med en liten krok på. Hon stoppade in dyrken i nyckelhålet och vred om. Dörren öppnades och Drebesch mörka ögon blinkade till. Han var imponerad, men försökte att inte visa något. Den buttre mannen hade dock mycket låga förväntningar om vad ett par unga elever från Pelfortskolan skulle kunna åstadkomma.

”Gammalt standardlås; A8”, viskade Sira stolt. ”Ingick i grundkursen, första året i Pelfortskolan.”

Drebesch knuffade sig bryskt förbi henne och gick först in i huset. Dörren knarrade något, men ljudet doldes av oväsendet från pumparna inne i byggnaden. De två eleverna följde efter honom. Sira stängde dörren efter dem och låste dörren med hjälp av sin dyrk.

De hade kommit in i ett stort men sparsamt möblerat rum, som endast lystes upp av ett par oljelampor på den bortre väggen. På väggarna hängde stora kartor över stadens vattensystem. Den största kartan, som täckte över hälften av den östra väggen, beskrev Vitrolles hela kloaksystem. Sira studerade kartan och tyckte att kloaktunnlarna mest liknade en gigantisk

labyrint. Mitt i rummet fanns en trappa, som ledde ner till ett väl upplyst rum. Sira hörde någon sjunga för sig själv där nerifrån och tyckte nog att sångrösten var ganska god och melodiös. Drebesch gick före eleverna och smög sig nedför trappan. Vissa av trappstegen knarrade, men personen där nere var helt upptagen av sitt arbete och sin sång. Sira, som gick alldeles bakom Drebesch, fick syn på en man som låg under en stor pumpmaskin. Hela rummet var fullt av stora pumpar, ventiler och olika reglage. Drebesch gick fram till maskinen och sparkade lätt på mannens fötter, vilket gjorde att sången tystnade.

”God kväll käre pumpoperatör!” sade Drebesch lugnt. ”Kan du komma ut därifrån? Det är en sak vi måste diskutera.”

Den unge mannen ålade sig ut från maskinen och tittade med förvånad min på den främmande mannen och de två ungdomarna. Han hade en stor oljefläck på sin vänstra kind och hans mörka hår var fuktigt av svett, men Sira tyckte ändå att han såg ganska söt ut. Maskinoperatören reste sig upp och blängde på besökarna. Han såg mycket konfunderad ut och blicken vandrade med ett frågande uttryck mellan ungdomarna och den råbarkade mannen.

”Vad i Babylons kalsonger gör ni töntar här? Vet ni inte?... Uhf!”

Drebesch knytnäve gjorde ett snabbt slut på diskussionen. Den unge operatören föll ner i backen och blev liggande stilla och medvetlös.

”Snyggt!” sade Luc som var löjligt imponerad av Drebesch effektivitet.

Drebesch gav honom ett rep och sade:

”Tyst din snorunge! Ta och bind honom istället.”

Luc gjorde som han blev tillsagd, drog upp den unge mannen till sittande ställning och band fast honom vid ett av pumpmaskinens tjocka blyrör. Sira tittade sig omkring i rummet. De stora maskinerna drev ett antal mekaniska pumpar, som pumpade upp rent vatten till slottet. Där fanns även andra maskiner, vilka reglerade flödet av klokvatten från slottet ut till Verdonfloden och Mellanhavet. En del av kanalen passerade rakt genom vattenhusets källarvåning. Hon studerade kanalen och

rynkade på näsan åt den oangenäma lukten. Till höger fanns en stor port, vilken reglerade flödet av kloakvatten från slottet och till vänster fanns ett grovt järngaller, som fångade upp större föremål innan vattnet fortsatte nedströms. Drebesch kom fram till Sira, tittade på gallret och porten och grymtade missnöjt.

”Det här var inte bra... Du grabben?” sade han.

”Eh, ja?” sade Luc oroligt. ”Vad vill du?”

”Jag vill att du fixar de här ... sakerna, så att den där porten och det där gallret öppnas. Kan du fixa det?”

Luc undersökte snabbt hur öppnandet av porten och gallret reglerades. Det var en ganska komplicerad konstruktion och han kröp själv under maskinen för att se hur de olika delarna hängde ihop. Sedan kravlade han sig ut igen och gick till en stor pumpmaskin vid den bortre väggen. Han funderade en stund och vred sedan om en stor ratt, varefter porten åkte upp och vägen till slottet öppnades. Sedan drog han i ett rep, vilket var fäst vid ett stort block. Detta gjorde att gallret sakta höjdes från vattenytan. När gallret var helt uppdraget slutade han att dra i repet.

”Så där ja! Nu var det fixat.”

”Bra grabben!” sade Drebesch och log.

Han visade då upp en mun full an vanvårdade gula tänder. På vissa platser i munnen hade tänderna ersatts av guld och olika typer av ädelstenar. Drebesch verkade ha en hel förmögenhet undangömd i sin käft. Han klappade Luc på axeln.

”Var nu en snäll pojke och förstör den där fula maskinen. Jag vill inte att gallret eller porten skall kunna stängas igen.”

Luc nickade och vände sig mot Sira.

”Kan jag få låna din kniv.”

”Varsågod”, sade Sira och lämnade tveksamt över sin stilettnniv till honom.

Kniven var mycket speciell för Sira. Handtaget var snidad i ek och det välslipade bladet var en och en halv decimeter långt och lätt böjt. Kniven var enkel, men pålitlig likt en gammal vän, som alltid fanns nära till hands. Medan Luc skar av ett antal rep i gallrets styrmekanism, gick Drebesch in i kanalen, som tidigare blockerats av gallret och busvisslade. Han väntade en stund, men inget svar hördes från tunneln. Kloakvattnet gick upp till

låren på honom, men han verkade inte bry sig. Han tog fram ett litet horn ur sin kappsäck och blåste. Ett skarpt ljud kom ut från hornet och fördes vidare in i kloaksystemet. Snart hördes en svarssignal vars ljud ekade mellan tunnelns väggar. Drebesch vände sig mot Sira och Luc.

”Bra jobbat snorungar. De är på väg!”

Drebesch klev upp ur vattnet och väntade. Sira sträckte fram handen mot Luc och nickade. Luc såg först fundersam ut, men tog sedan hennes hand och skakade den. Hon såg in i hans ögon och sade:

”Kniven...?”

”Eh, oj!... Förlåt!”

Han släppte hennes hand och gav tillbaka kniven till henne.

Inom ett par minuter kom en av Pelfortskolans båtar ut genom den vänstra tunnelöppningen och den följdes snart av de andra fyra båtarna från skolan. Båtarnas master hade monterats ner, vilket gjorde att de kunde ta sig fram i kloaktunnlarna där det ofta var lågt till tak. Drebesch hoppade på den första båten och satte sig i fören framför Wagner. Luc fick till uppgift att stanna kvar och vakta så att ingen kom och stängde kloakporten igen. Det syntes i hans ansikte att han var missnöjd med uppgiften. Dödgravaren gav honom ett laddat armborst och ett koger med ytterligare ett tiotal pilar.

”Du vann ju skyttetävlingen i år”, sade Dödgravaren och flinade. ”Så nu kanske du äntligen kan göra lite nytta.”

Luc tog emot vapnet, men tittade olyckligt på Sira. Han hade mycket hellre velat följa med i en av båtarna. Sira hoppade ombord på den andra båten och hamnade bakom den blonda David, som vände sig om mot henne och himlade med ögonen.

”Välkommen ombord stumpan”, viskade han.

Sira suckade och struntade i att svara. Hon tog istället upp en åra och hjälpte till att paddla fram båten mot den svaga strömmen i den smala kanalen. Hennes båt gled in under den nu öppna kloakporten och plötsligt blev det alldeles mörkt omkring dem. Båtarna hade dock lyktor, som lös upp kloakväggarna med ett svagt gult sken. Siras båt hade en lykta i fören och en i aktern. Stanken från kloakvatten blev värre ju längre in i tunnelsystemet de kom och Sira valde snart att endast andas

med munnen. Här och var i tunnelsystemet skymtade hon små röda ögon från råttor, som slank iväg när båtarna gled förbi. Kloakväggarna var släta, fuktiga och hade en gulgrön lyster. Vägvisaren Drebesch visade dem utan att tveka rätt väg genom det labyrintliknande kloaksystemet.

Skulle inte förvåna mig om han bott här nere i hela sitt liv. Det skulle förklara varför han luktar som en gammal sur strumpa.

Färden genom kloakerna visade sig vara relativt kort. Troligen hade de bara färdats i något mer än en kilometer i tunnarna, när de nådde sitt mål. Den första båten med Drebesch, Wagner och hans hund Baltimer stannade och lade till vid den högra väggen där det endast fanns en smal kant att stå på. David och Sira stannade också och lade till vid väggen bakom Wagners båt. Drebesch och Wagner lämnade sin båt och ställde sig på kanten.

”Kom upp du också Sira!” sade Wagner.

Sira klev ur båten och ställde sig på den smala kanten, som endast var någon fot bred. Hon blev tvungen att ta stöd mot den murade kloakväggen, vilken var alldeles fuktig och tittade sig omkring. Den här delen av kloaken såg ungefär likadan ut som de andra gångar de redan passerat. Sira eller någon av de andra eleverna skulle aldrig ha hittat just hit i den mörka labyrinten.

Drebesch pratade en stund med Wagner och pekade på olika ställen på väggen. Läraren gick sedan fram till Sira och gav henne instruktioner om vad hon skulle göra härnäst. Han gav henne en liten gul degklump, vilken kändes som en torr variant av grålera. Wagner hade även en egen degklump. Han rullade ut massan till en tunn korb och petade den in i springorna mellan de fuktiga tegelstenarna. Sira gjorde likadant där hon stod, så att degen slutligen bildade en stor lite oregelbunden kvadrat, där varje sida var drygt en meter lång. Wagner gav henne ytterligare instruktioner och hon nickade att hon förstått. Sedan kilade han in ett rör med konstigt utseende i ena hörnet av kvadraten och bad Drebesch och alla elever att sätta sig i båtarna igen. Han drog ut ett snöre ur röret och tände på änden med hjälp av en av lyktorna. Snöret, som var en två meter lång stubintråd, började brinna med ett intensivt fräsande läte och Wagner satte sig

snabbt ner i sin båt igen. Båtarna backade några meter och Sira tittade på när det brinnande snöret blev allt kortare och kortare.

De två vakterna, som bevakade skattkammaren denna natt, hoppade till när de plötsligt hörde en hög smäll alldeles i närheten. En del av väggen rasade in ett tiotal meter bort och lokalen fylldes av damm. Vakterna hostade och försökte att skingra molnet genom att flaxa med armarna. Den något kortare och modigare av vakterna gick först emot det stora hålet i väggen. Han riktade sitt spjut framför sig och var beredd att försvara sig mot det som kunde tänkas komma ut från hålet. Vakten fruktade mest att det skulle komma fram något slags hemskt kloakmonster, som vuxit sig stort i det smutsiga avloppsvattnet. Han hade hört historier om ödleliknande monster, som simmade fram i kloakerna, men han hade aldrig tagit historierna på allvar ... förrän nu. Ett moln av damm skymde fortfarande sikten framför honom och hans knän började skallra av nervositet.

”Är det någon där?” ropade han med gäll röst.

Någon hostade till inne i dammolnet och vakten hörde att någon svarade. Det var en kvinnlig röst, som lät lite ömklig. Vakten tänkte genast att det här fanns en ung kvinna i nöd, som behövde hans räddande hand.

”Oj oj, host! Var är jag någonstans? Kan någon hjälpa mig?”

Sira klev ut genom hålet i väggen och försökte samtidigt vifta bort dammet med sina händer. Vakten såg en ung vacker kvinna, som plötsligt uppenbarades framför honom och han hjärna hamnade på noll. Hon såg så oskyldig och hjälplös ut.

”Eh, vem är du?” frågade vakten och sänkte sitt spjut mot marken.

”Åh vad underbart!” sade Sira. ”En hjälte, som kan rädda mig. Vad heter du min tappre soldat?”

Vakten sträckte på sig och sade:

”Mitt namn är Basil Dijon och jag står gärna till er tjänst.”

”Åh, så trevligt med en riktig gentleman”, sade Sira insmickrande och lade huvudet på sned. ”De är så ovanliga nuförtiden. Hoppas att du kan förlåta mig.”

Hon knöt sin högra näve om knogjärnet och slog till. Slaget träffade vaktens vänstra kindben intill näsan. Det var en perfekt träff och vakten föll omedelbart ihop i medvetlöshet.

Den andre vakten släppte sitt spjut och drog istället sitt nyslipade svärd. Nu skulle det bli allvar. Då uppenbarades plötsligt en stor svartklädd gestalt bakom Sira. En ung man hoppade ut genom hålet i väggen. Ett samurajsvärd for i cirklar genom luften och vakten fick parera de vilda huggen med sitt svärd. Klingorna möttes ett par gånger och sedan slogs vaktens svärd ur händerna på honom. Den svartklädde tog ett steg framåt och gav vakten en hård spark i bröstet. Han for bakåt flera meter och den svartklädde följde efter och höjde sitt samurajsvärd för ett avslutande hugg.

”Stopp Dödgravaren!” ropade Wagner från hålet i väggen. ”Inget dödande, om det nu inte skulle vara absolut nödvändigt. Du vet att vi kom överens om det.”

Dödgravaren muttrade något under sin lönnmördarmask och slog istället vakten medvetlös med ett mycket hårt och välriktat knytnävsslag.

Fler elever kom in genom hålet mot kloakerna och de två medvetlösa vakterna släpades bort till en vägg där deras händer och fötter blev bundna med starka rep. Sira satte munkavle på de båda männen, så att de skulle förbli tysta om de vaknade. Sedan gick hon fram till ett tjockt galler, vilket blockerade hela den bortre sidan av kammaren och lyfte upp en lykta. Bakom gallret fanns högar med guld, silver, ädelstenar och andra dyrbarheter. De hade kommit fram till Konungens skattkammare.

Sira inspekterade låset till gallret. Det var ett tvådelat lås, som normalt krävde att man vred på två nycklar samtidigt. Låset var mycket kraftigt och det skulle vara mycket svårt att bryta upp det med våld. Hon kom ihåg att hennes lärare, låssmeden Jonathan Perch, hade haft en lektion om tvådelade lås för några månader sedan. Han hade dock inte gått in i detalj hur man öppnade olika typer av dessa lås. Som tur var hade Lilly med sig ett eget set med dyrkar, vilket var identiskt med det som Sira hade. Detta skulle vara mycket användbart för den här typen av

lås. Lilly lämnade över sina dyrkar till Sira, som gick igenom vad hon hade att arbeta med.

Sira valde ut ett par ganska grova dyrkar med inbyggda fjädrar och stoppade försiktigt in dessa i båda nyckelhålen. Hon lade örat mot det vänstra låset och lirkade försiktigt med den vänstra dyrken. Hon hörde ett svagt klick, lade örat mot det högra låset och upprepade proceduren. Hon fortsatte att lirka med vänster och höger dyrk och flyttade örat mellan de båda låsen. Sedan vred hon samtidigt dyrkarna mot varandra och det hördes ett klick. Låsmekanismen gick upp och den bastanta gallergrinden öppnades. Wagner gick fram till Sira och klappade henne på axeln.

”Bra jobbat Sira. Jag skall berätta för Rektorn och Jonathan att du mer än väl motsvarat mina förväntningar. Detta kan ge dig högsta betyget.”

”Tack!” sade Sira stolt och klev in i skattkammaren.

Men högsta betyget i låsöppning hade jag ändå som i en liten ask...

Lyktans sken reflekterades av det gnistrande guldets och ädelstenarna i kammaren. Hon tittade sig omkring och funderade.

Ett riktigt kap! Jag undrar vad Rektorn och skolan skall göra med den här stora skatten. Allt det här guldets skulle kunna hjälpa väldigt många fattiga i landet under en mycket lång tid.

Sedan funderade hon på den gula degliknande massan Wagner använt för att spränga ett hål i kloakväggen. Sira undrade vad det var för något slags sprängmedel. Det var inte svartkrut, utan något helt nytt. Hon hade aldrig hört talas om något liknande under lektionerna i Pelfortskolan.

I skattkammaren fanns ett trettiotal kistor, som alla var fyllda av mynt eller andra värdesaker. I ett ställ hängde ett femtiotal gamla papyrusrullar, som troligen var svårsålda, men värda mycket om man hittade rätt köpare. I skattkammarens ena hörn stod ett tjugotal tavlor lutade mot väggen. Wagner gick dit och ögnade igenom konstverken. Han tog upp en av tavlorna och log när han tittade på den vackra landskapsmålningen. Det såg ut som om läraren hamnat i paradiset.

Siras ögon fastnade på en lång guldstav vars topp pryddes av ett vackert hästhuvud, med stora rubiner som ögon. När hon kände på staven var den tyngre än hon hade räknat med.

Gediget guld är tungt. Det kommer att krävas mycket arbete med att få ut allt det här.

Och hon hade rätt. Det blev ett tungt arbete. Några av de andra eleverna kom in i skattkammaren och började bära ut skatterna till båtarna. Alla eleverna högg i och snart hade de bildat en effektiv transportkedja, som ledde ända tillbaka till båtarna i kloakerna. Medan eleverna höll på att bära ut skatterna tittade sig Wagner villrådigt omkring. Trots att de hade lyckats komma in i Konungens skattkammare såg han inte helt nöjd ut. Det var något som saknades.

”Hör upp elever! Om någon av er hittar kungakronan, så meddela mig direkt. Rektorn ville helst att den skulle ingå i bytet. Den är viktig av någon orsak som bara hon känner till.”

Eleverna nickade och fortsatte att forsla ut skatten. Wagner hjälpte inte till att bära ut kistorna eller de andra dyrgriparna, utan dikterade istället en massa order hit och dit. Det syntes på honom att han, trots det lyckade rånet, var mycket missnöjd över att inte ha hittat kungakronan. Drebesch hjälpte inte heller till med att bära varorna. Istället stod han på vakt vid trappan, vilken ledde upp till den övre källarregionen. Om det skulle komma ytterligare vakter, så skulle de behöva agera snabbt.

Eleverna från Pelfortskolan arbetade mycket hårt med att snabbt bära ombord den stora skatten på de smala båtarna och cirka tio minuter senare hade det mesta av skatten lastats och stuvats på båtarna. Sira och Lilly bar gemensamt en liten kista med guldmynt ända till sin båt. Trots att kistan inte var så stor, var den mycket tung och de fick stanna och vila ett par gånger innan de kunde stuva in kistan långt bak i en av båtarna. På vägen tillbaka till skattkammaren sneglade Sira på de bundna vakterna, som satt lutande mot varandra precis utanför gallret. Båda var fortfarande medvetlösa och en av dem hade fått en blåtira som täckte halva hans ansikte. Det var inte vakten hon slagit till, för han hade endast fått en mindre blåtira. Hon gick fram till dem och kontrollerade snabbt pulsen på deras halsar. Båda hade en jämn puls och skulle klara sig bra. Hon flyttade

ner den ena vaktens munkavle något, så att den inte täckte näsan längre och reste sig för att fortsätta bära ut skatten.

På vägen stötte hon ihop med Dödgrävaren, som med en vitlökslukttande andedräkt mumlade "mjukis!" i hennes öra. Sira ignorerade kommentaren och fortsatte med arbetet att bära ut det sista av föremålen ur skattkammaren. Snart var alla båtarna fullastade med juveler och kistor fyllda med mynt. Skattkammaren var så gott som tom. Vissa av tjuvarna, däribland Sira och Lilly, hade insisterat på att lämna kvar något för att inte göra Konungen helt barskrapad. Det var viktigt att inte bryta mot tjuvarnas hederskodex. Wagner suckade, men gick till sist med på att lämna kvar en stor kista med silvermynt i skattkammaren. Även den kistan innehöll en mindre förmögenhet. Tjuvarna hoppade sedan upp på sina båtar och sänkte ner de långa årorna i vattnet. Båtarna började så sakteliga glida nedströms tillbaka in i kloakernas mörker. Nu var det bråttom att komma ut från slottet innan någon upptäckte att Konungens skattkammare hade blivit rånad.

Kapitel 11

En halvmåne lyste svagt upp natthimlen ovanför Vitrolles. Uppe i det sydvästra tornet, i den sedan länge avlidne trollkarlen Demonicus gamla laboratorium, hördes en krasch av något som slogs sönder.

”Åh, nej! Vad har jag gjort?” sade en mycket storvuxen man.

Nja, egentligen var han ingen man, utan snarare en golem, som Professor Fritz modellerat klart under den senaste timmen. Det mesta av leran som byggde upp hans kropp hade stelnat. Fortfarande fanns det vissa fläckar på hans kropp där leran fortfarande var mjuk, men dessa skulle stelna inom ett par timmar. Professorn hade döpt sin golem till Sebastian, vilket var namnet på en gulddamster han haft när han var liten. Sebastian stod vid ett bord och tittade olyckligt ner på de krossade delarna efter en vit madonnastaty. Han var nästan två meter lång, skallig och hade en mycket kraftigt kroppsbyggnad. Hans hud var lerfärgad och såg relativt slät ut. Ögonen var bruna och såg på något sätt mycket mänskliga ut, för att tillhöra en varelse skapad av lera. För att Sebastian inte skulle väcka för mycket uppmärksamhet hade han fått kläder, vilka Professorn hittat i en gammal garderob. Kläderna, en gammal blå rock dekorerad med stjärnor och ett par svarta byxor, var något för trånga men fick duga för tillfället.

”Vad?” frågade Professorn tankspritt och vände sig om.

Han höll just på att packa ner saker i en kappsäck och var som vanligt allmänt distra.

”Hon var så vacker”, sade Sebastian med gråtfylld röst. ”Jag ville bara känna lite på hennes vackra släta hud och så ... råkade jag knuffa ner henne på golvet. Hon gick sönder i tusen bitar och jag som inte ens hann höra hennes röst.”

”Men lille Sebastian, det var bara en staty. Hon var inte levande som du.”

”Hon var levande för mitt hjärta”, snyftade Sebastian. ”... och titta på henne nu. Hennes huvud har fallit av och hennes vackra näsa har krossats.”

Han tog upp det trasiga huvudet med sin två stora händer och satte upp det på bordet igen. Professorn gick fram till sin ledsna golem och klappade honom lite tafatt på axeln. Han såg något besvärad ut.

”Kan du sluta att bekymra dig över den trasiga statyn en stund och hjälpa till att rymma härifrån istället?”

”Vad sade du att jag skulle göra nu igen? Jag är lite glömsk. Förlåt!”

”Det är inget att oroa sig för. Ditt minne blir bättre när leran väl stelnat. Till och börja med är det bara en liten sak jag behöver ha hjälp med. Det är inte ens svårt. Sparka bara upp den där låsta dörren, så att vi kan ta oss härifrån. Men vänta ett litet tag!”

Professorn gick fram till dörren och knackade.

”Hallå där ute! Hör du mig?”

På andra sidan dörren stod en mycket trött och något grinig vakt, beväpnad med svärd och spjut. Han var av medellängd och hans ansikte pryddes av en ljusbrun vaxad mustasch. Han var väldigt stolt över sin kraftfulla mustasch. Den dolde en hel del av hans annars mindre vackra ansikte.

”Ja!” svarade vakten irriterat. ”Vad vill du nu då?”

”Kan du vara vänlig att kliva åt sidan lite? Vi tänkte sparka upp dörren och jag vill ju inte att du skall skada dig.”

Vakten fnös.

”Du får sparka på dörren så mycket du vill. Jag flyttar mig inte en tum.”

Jaha då! Han gör väl som han vill?

Vakten småskrattade för sig själv och tog fram en nypa med tuggtobak ur en liten läderpung. Han stoppade in tobaken under läppen och njöt. Plötsligt hördes ett brak och den bastanta dörren föll ner över honom. Den stackars vakten hade inte en chans, utan tryckes ihop mot golvet och utropade samtidigt ett ynkligt stön.

Sedan gick Professorn ut ur rummet. När han klev på dörren hördes några ynkliga ljud underifrån den. Han hoppade ner från dörren, böjde sig ner och tittade inunder. Professorns pigga grå ögon mötte den tillplattade mannens sorgsna ljusbruna ögon. Det fanns något desperat i vaktens blick.

”Förlåt!” sade Professorn sakligt. ”Men jag varnade ju dig faktiskt.”

Sedan tittade han in i rummet, som varit hans fängelse de senaste två nätterna och talade till sin golem.

”Det var en jättebra spark Sebastian. Kom så smiter vi ut härifrån.”

Professorns golem blev glad åt berömmet och när han gick över dörren hördes ytterligare stönanden från den tillplattade vakten.

Varför händer sådant här alltid mig? Det här var definitivt fel dag att välja nattpasset. Bäst att sova lite!...

De två rymlingarna gick nedför spiraltrappan och kom till en lång mörk korridor, som endast lystes upp av ett par oljelampor på den ena väggen. Professorn ledde vägen och gick med tysta steg genom korridoren. Bakom honom klampade hans golem på med sina tunga steg. Fritz stannade upp och tittade på sin skapelse.

”Snälla Sebastian, kan du inte gå lite tystare? Du väcker ju hela slottet.”

”Nej, det kan jag tyvärr inte. Förlåt Professorn. Om du vill, så kan du slå sönder mina klumpiga fötter med en yxa. Vill du det?”

”Vad? Nej! Varför skulle jag vilja det?”

”Vill du att jag skall krossa dem själv? Jag kan använda en sten eller något annat tungt och hårt. Det gör nog inte så ont.”

”Äh, sluta prata strunt. Jag vill att du skall vara hel.”

Professorn suckade och kom till en trappa, som ledde ner till våningen under. Han stannade upp och lade upp näsan i luften.

”Känner du igen lukten?”

”Nej, du gav mig aldrig något luktsinne.”

”Oj, glömde jag det? Du får ursäkta mig. Det var länge sedan jag tillverkade en golem. Det är mycket komplicerat, skall du veta. Inkluderar en massa hokus pokus. Hm... Jag känner en svag angenäm doft av något jag saknat länge. Kom, så går vi ner och undersöker var lukten kommer ifrån.”

”Som du vill, herre.”

Professorn och Sebastian gick nedför en lång trappa och kom till ytterligare en lång korridor. Fritz följde sin näsa och

stannade vid en bred dörr. Han kände på handtaget, dörren var låst.

”Sebastian, sparka in den här dörren är du snäll.”

”Men kommer det inte att bli mycket oväsen då?” frågade Sebastian bekymrat. ”Vakterna kan höra oss.”

”Äh, det tror jag inte. Sparka nu bara in dörren och var en snäll pojke.”

Professorns golem sparkade in dörren med sin vänstra fot och det blev en hel del oväsen. De väntade ett tag men inga vakter dök upp. Sedan gick Sebastian in genom dörröppningen. Där inne var det alldeles mörkt. Strax efter kom Professorn in i rummet, bärandes på en liten oljelampa. Han gav den till sin golem och sade:

”Håll den här för mig, är du snäll.”

Sebastian tog tag i lampan och tittade sig omkring. De hade kommit in i något slags förråd där det lagrades massor av tunnor och keramikflaskor. Professorn hurrade och började snabbt undersöka flaskorna.

”Vad är det för något?” frågade Sebastian med modfälld röst.

”Detta ...”, började Professorn och visade upp en stor flaska, ”... är öl! Gudarnas gåva till människan. Bryggt av fint korn, rent vatten och smaksatt med humle.”

”Jaha”, sade Sebastian och tittade på flaskan, som Fritz höll upp. ”Skulle jag dö om jag drack upp det där?”

”Det betvivlar jag, min vän. Kan du möjligen sluta att prata om döden ett ögonblick? Det är väldigt deprimerande. Vi har hittat öl och då borde vi vara glada.”

”Jag gör som du säger”, sade Sebastian dystert.

Professorn fyllde sina fickor med ölflaskor och lyckades även klämma fast åtta flaskor under armarna innan de lämnade förrådet.

En bit bort i korridoren hördes plötsligt konstiga ljud från en golvbrunn. Professorn stannade upp, gick närmare brunnen och lyssnade. Det lät som om folk, i någon källarvåning under dem, flyttade om och bar på en massa tunga saker. Fritz hörde även en hel del fula svordomar, som inte passade så väl in i slottsmiljön. Han ryckte på axlarna och lämnade golvbrunnen.

De fortsatte att gå genom korridoren och kom till en stor sal. I mitten av salen brann en sprakande eld i en stor öppen eldstad. Professorn stannade upp och njöt av den behagliga värmen. Vid bortre väggen stod tio fullt beväpnade rustningar, men alla var lyckligtvis tomma. Inte en levande människa syntes till, så det udda paret gick rakt igenom salen och kom fram till ytterligare en korridor.

Då hördes ivriga röster från ett rum några meter längre fram. Dörren till rummet stod öppen och Professorn kikade in.

Där inne satt ett tiotal vakter runt ett avlångt bord och spelade kort. Professorn älskade att spela kort och det började genast klia i fingrarna på honom. Han noterade att vakterna endast verkade ha vatten att dricka och tyckte synd om de stackarna. De såg mycket törstiga ut. Han såg till att alla flaskor fortfarande var ordentligt på plats under armarna och klev in i rummet.

”Hej på er grabbar!” sade Professorn glatt. ”Har ni något emot om jag är med och spelar en stund? Jag har med mig lite dricka.”

Idana och Smilla gick försiktigt uppför den långa spiraltrappan, som ledde till det sydvästra tornet. Idana hörde någon stöna svagt längre upp och fortsatte upp med snabbare steg.

Kunde det vara Professorn som var i fara?

Idana kom upp och blev riktigt förvånad när hon såg att den tjocka trädörren till laboratoriet låg på golvet framför dörröppningen. Hon kikade in under dörren och fick syn på en något tillplattad vakt. Vakten viftade lite med handen och försökte att säga något, vilket lät lite som ”*hjälp*”, men Idana ignorerade honom.

Hon klev upp på dörren och spanade in genom dörröppningen. Vakten stönade till lite, men blev sedan tyst. Idana och Smilla gick in i rummet, som visade sig vara ett ganska stort laboratorium. Rummet var fullt med olika instrument, som stod uppställda på avlånga bord. Idana kände en lukt av svavel och bränd lera. Ingen Professor syntes till, men hon var säker på att det var här han hållits fången. Hon undrade hur han gjort för att lyckats fly.

En sprängladdning?

Hon undersökte dörren men fann inga spår efter en explosion, dock såg hon märken av något som liknade en mycket stor fotsula. Idana funderade och tittade in mot laboratoriet igen. På ett bord fanns en hel del rester av blålera och i en säck bredvid fanns ännu mer obearbetad lera. Idana suckade.

Har han kört det tricket igen? Det slutade ju inte så bra förra gången. Vad fräckt att fly utan min hjälp!

Idana gick nedför spiraltrappan igen och Smilla lommade efter med tysta steg. Väl nere stannade hunden upp, satte sig och lade huvudet på sned. Idana stannade och tittade på hundens sorgsna blick.

”Vill du ha lite hundgodis?” frågade Idana och började gräva i fickan.

Smilla skällde glatt och Idana tog fram en kaka som hon tagit från tebrickan. Hon kastade kakan till hunden, som fångade upp läckerbiten i luften. Efter detta såg Smilla klart nöjdare ut.

När de gått ytterligare ett hundratal meter genom ett par korridorer och förbi en stor sal, hörde Idana ljudliga röster ifrån en dörr som stod på glänt. Hon tänkte först smyga förbi oförmärkt, men en av rösterna kände hon igen. Det var Professorns!

Hon tittade in genom dörrspringan och fick se Professorn sitta ner vid ett avlångt bord tillsammans med tio av Konungens vakter. De spelade något slags kortspel med pengar i potten och Professorn såg strålande glad ut. Och inte undra på det, som han klunkade i sig från en ölflaska som stod på bordet. Det var tydligt att han började bli redigt berusad och att döma av högen med kopparmynt framför honom, så hade spelet gått Professorns väg.

Idana öppnade dörren och klev in i vaktrummet, följd av en något blyg Smilla. Idana såg nu att det endast var nio vakter i rummet. Den stora drasuten med konstiga kläder, som satt på Professorns högra sida, var ingen människa alls utan en golem. Sebastian hade bara ett par mynt framför sig på bordet och stirrade intensivt på korten i sin hand. Tydligen var poker inget spel som denna golem var bra på.

”Fritz!” röt Idana och satte händerna bestämt på höfterna. ”Vad gör du här? Du och din kompis skall komma hem nu med det samma!”

Alla runt bordet vände sig mot den unga kvinnan och ett par av dem visslade förtjust.

”Nämen hej Idana!” sade Professorn glatt. ”Kul att se dig. Vad gör?...”

”Nu!” sade Idana med sträng röst. ”Det är mitt i natten och du skall upp tidigt imorgon för din resa.”

”Resa? Eh... Ja just det ja. Ledsen killar, måste sticka.”

Professorn tog en halvfull ölflaska i ena handen och lade sin andra hand på Sebastians axel.

”Dags att sticka nu kompis!”

”Som du vill!” sade Sebastian med en mörk och lite vemodig röst. ”Jag fattade ändå inte det här spelet.”

En av vakterna reste sig för att komma med en invändning, men kom på andra tankar när han såg att den gamle mannen glömt kvar hela sin vinst på spelbordet. Professorn stod kvar en stund i dörröppningen och drog en snabb fräckis, som fick vakterna att kvida i skrattkrampor.

”Kom nu Fritz!” viskade Idana och viftade frenetiskt med handen. ”Det är dags att sticka nu.”

Fritz såg först vilsen ut, men sade sedan: ”Jo, det kan väl vara bra. Åt vilket håll går vi?”

Idana pekade på en trappa, som ledde brant neråt, tog tag i Professorns vänstra arm och visade honom vänligt men bestämt åt rätt håll. Ljudet från de skrattande vakterna avtog allt mer. Professorns stora golem följde efter med stela steg och det visade sig vara svårt för honom att ta sig nedför branta trappor. Sebastians knäleder, som var tillverkade av bränd lera, hade nu stelnat till ordentligt och verkade illa lämpade för den uppgiften. Idana gick fram till Sebastian, snurrade runt honom ett halvt varv och försökte få Professorns stora skapelse att gå nedför trappan baklänges istället. Detta gick bättre och snart hade de alla kommit ner till våningen under.

De kom in i en omöblerad sal på bottenvåningen och det enda som stod emellan dem och friheten var ytterligare tre dörrar. Plötsligt kom en piga in i salen bärandes på en stor

bricka med rykande hett kaffe och chokladcroissanter. Pigan, som var i fyrtio- eller femtioårsåldern, höjde något på ena ögonbrynet när hon såg det lite udda sällskapet. Professorn gick självsäkert fram till henne, blinkade och log.

”Hej min sköna! Hur står det till i kväll?”

”Allt är bra, smickrare där”, sade pigan och log flirtigt mot den salongsberusade Professorn.

”Skulle det vara möjligt att smaka på en av godsakerna du har på brickan? De där chokladcroissanterna ser extremt aptitretande ut.”

Pigan tvekade och såg på den överfyllda korgen hon hade på brickan.

”Ta två. Ingen lär märka att det saknas några i alla fall.”

Hon höll fram brickan och Fritz tog två av de delikata bakverken.

”Tack så underbart mycket. Hoppas att vi ses igen snart.”

Han gav henne ett par flörtiga blinkningar. Pigan blev röd om kinderna och fnittrade med ett läte, som påminde om en hamster. Hon fortsatte sedan mot en dörr i andra sidan salen. Idana skyndade dit och höll upp dörren för henne. Pigan neg artigt och fortsatte på sitt ärende.

Professorn gav den ena chokladcroissanten till Idana och tog själv en stor tugga ur den andra.

”Mmmm, riktigt goda.”

Idana smakade lite, nickade och tog även hon en större tugga. Croissanten hade en spröd konsistens och chokladsmaken var som mjuk sammet i munnen. Smilla kom fram till sin matte och tittade upp mot henne med bedjande ögon. Idana gav upp och matade hunden med resten av bakverket. Smilla öppnade munnen och åt upp den direkt.

”Men nu är det dags att komma härifrån”, sade Idana och gick mot en stor tvådelad träport. ”Följ efter mig! Och lämna kvar flaskan på bordet där.”

”Måste jag?” sade Professorn dystert.

Han mötte Idanas blick en kort stund och ställde sedan ned ölfaskan på bordet. De fortsatte igenom en lång korridor utan att möta någon och Idana öppnade ytterligare en dörr, som ledde till köket.

I slottets stora kök var aktiviteten ganska låg. Ett par kokerskor och en kökspojke fanns fortfarande kvar, men Alice syntes dock inte till. Kökspojken höll på att diska en trave med tallrikar, medan de två kokerskorna hade en ganska högljudd diskussion angående hur mycket lök det skulle vara i löksoppa. Idana och Fritz försökte att snabbt gå igenom köket utan att märkas och lyckades ganska bra, men sedan kom Sebastian. En av hans breda axlar råkade stöta in i några kastruller, som for i backen med ett fasligt ljud. Plötsligt blev det alldeles tyst i köket och allas blickar riktades mot honom. Den store Sebastian försökte se oskyldig ut, men lyckades inte alls. De två kokerskorna glömde sitt gräl och riktade nu misstänksamma blickar på de fyra inkräktarna i köket.

”Vad gör ni i vårt kök? Vem har gett er tillåtelse att komma in här?” sade den ena kokerskan; en ljushårig storbystad dam i medelåldern.

”Ja! Vad har ni för rätt att vara här?” sade den andra kokerskan; en brunhårig lite yngre dam med skarpa ansiktsdrag och spetsig näsa. Hon försökte se ännu buttrare ut än sin kollega, men där hade hon ingen chans.

”Vi är bara budbärare på väg igenom”, sade Idana. ”Vi skall alldeles strax försvinna ut genom bakdörren. Förlåt om vi störde.”

”Det där tror vi inte på”, sade den blonda kvinnan och greppade tag i en stor köttkniv. ”Ni är säkert tjuvar av något slag. Troligen är ni här för att försöka stjäla vårt kända pajrecept. Erkänn! Ni får allt vänta här tills vakten kommer. Vi tänker inte låta er smita undan.”

Den brunhåriga kokerskan tog upp två stora brödkavlar och provade att svinga dem genom luften.

”Det här är ju löjlig, ni måste skämta...” började Idana, men hon fick snabbt ducka när en köttkniv kom farande genom luften och satte sig i väggen bakom henne.

”Vi skämtar aldrig!” sade den blonda kvinnan.

Kökspojken, som inte ville ha något med våld att göra, passade på att snabbt smita ut från köket. Den brunhåriga kokerskan sprang fram mot Sebastian och svingade ena brödkaveln mot hans huvud. Det hördes att något sprack och en bit

av golems keramiska öra föll ner i golvet och gick sönder i ytterligare småbitar. Då ändrades färgen i Sebastians annars bruna ögon, till lysande röda. Hans stora näve fångade snabbt upp den andra brödkaveln mitt i en sving. Kokerskan såg plötsligt vettskrämd ut och släppte sitt vapen. Sebastian svingade då brödkaveln nästan nonchalant och träffade henne i magen. Kokerskan tappade luften, föll ihop och var utslagen.

Smilla gav till ett skall för att varna Sebastian. Den andra kokerskan sprang fram mot honom med två nya knivar i högsta hugg. Hon högg honom i bröstet med en sågtandad brödkniv, vilket resulterade i en reva i den blå rocken samt att en liten flisa av bränd lera lossnade från hans bröstorg. Kokerskan tittade förvånad på sin böjda kniv. Sebastian tog tag i kokerskans armar, lyfte upp kvinnan och kastade iväg henne tvärs genom rummet, så att hon kraschlandade in i ett skåp fyllt med tallrikar. Kokerskan blev liggande avsvimmad på golvet. Fritz gick fram till Sebastian och lyckades efter en stund lugna ner honom, så att hans ögon blev bruna igen.

”Duktig gosse”, sade Professorn och tittade på de utslagna kokerskorna. ”Damerna kommer att klara sig bra.”

”Gjorde jag något dumt nu?” sade Sebastian dystert. ”Jag kan hålla matolja på mig själv och tända på. Då dör jag kanske.”

”En mycket dålig idé”, sade Professorn. ”Det skulle säkert lukta väldigt illa. Det här lilla slagsmålet var inte ditt fel. Kom så lämnar vi det här stället innan det kommer hit fler människor.”

Efter att detta var uppklarat fortsatte den lilla gruppen sin flykt. De gick genom köket, kom till bakdörren och lämnade slottet.

Kapitel 12

Konungen vaknade skrikande och med nattsärken våt av svett. Finnarna kliade och han gned ansiktet mot sin mjuka dunkudde. Den här natten hade han sovit sämre än normalt. Han hade drömt om att han gått omkring i staden och att alla människor pekade och skrattade åt honom. Kommentarer som "missfoster", "prickigkorv" och "äckel" hade haglat över honom. En vacker flicka hade grimaserat illa, gjort det skyddande tecknet mot demoner och kallat honom för monster. I sin dröm hade Konungen flytt och sprungit in i en butik. Han hade trott att det var ett konditori, men när han kommit in i butiken hade den varit full av speglar i olika former och storlekar. Där hade han med fasa fått syn på sitt finniga ansikte. Spegelarna visade Konungen om och om igen från alla vinklar. Finnarna i drömmen såg till och med värre ut än de var i verkligheten. Ansiktet såg ut att ha drabbats av någon hemsk smittsam sjukdom. Den största finnen, som han hade mitt på nästippen, var lika stor som en solmogen vindruva.

Som tur var hade det bara varit en dröm.

Efter ett snabbt bad i kallt vatten hade Konungen vågat titta sig i spegeln igen. Kroppen var väl okej, om än något blek och mager. Håret var långt och blont och såg ganska bra ut. Ögonen var gråblå och vissa kallade dem vackra, men resten av ansiktet var inte vackert. Pannan, kinderna och näsan var så gott som täckta av äckliga finnar och utbuktande pormaskar, dock inte riktigt lika fasansfulla som i drömmen. Den unge Konungen suckade, men så fick han ett bestämt drag runt munnen. Han skulle bli av med sitt akneproblem, även om det skulle betyda att några fick mista livet på kuppen.

Sedan var det dags för påklädning, vilket denna dag inkluderade den tunga guldkronan. Normalt fanns den säkert förvarad i skattkammaren, men denna morgon låg den på hans nattduksbord. Efter att hans page hjälpt honom med påklädningen, blev det en snabb frukost på rummet och därefter begav

han sig till sydvästra tornet, eskorterad av en av sina mest trogna livvakter.

Nu hade hans tålmod för Professorns protester och falska salvor tagit slut. Det var dags för drastiska metoder och Biskopen hade antytt att hot och våld ofta fungerade bra för honom, när han övertalade motsträviga personer. Konungen funderade på vilka hot han skulle använda mot Professorn för att få honom att bota hans svåra akneutslag.

Troligen skulle det behöva mer än hot. En viss mängd våld skulle kunna fungera bra. En halvtimme i sträckbänken skulle kanske få honom mör. Hm. Om inte det gick skulle man kunna hota att bränna ner den där lilla byn han kom ifrån.

Men när Konungen kom till Professorns kammare och laboratorium, så satt det inte längre någon dörr i dörrhålet. Istället låg den lite på sned på golvet. Konungen böjde sig ner och tittade under dörren. Ett tillplattat ansikte tittade tillbaka mot honom med sorgsen blick.

”Vem är du?” frågade Konungen med gäll grinig röst.

”Leon Defroix”, svarade mannen ynkligt. ”Jag vaktade ... Professorns rum i natt. Då hände det här.”

Konungen befallde sin livvakt att resa upp dörren. Vakten kämpade, men lyckades inte få upp den tunga dörren mer än tjugo centimeter, tills han tappade greppet och den föll ner igen.

”Aj!” sade Leon ömkligt.

Det var en bastant ekdörr. Konungen suckade och tittade argt på sin bredaxlade livvakt.

”Jag som trodde att du var stark. Då försöker vi igen, nu med min hjälp.”

Denna gång var det två par händer, som baxade upp dörren. Med gemensamma ansträngningar (mestadels från vaktens sida) lyckades de få upp dörren och luta den mot väggen bredvid dörrhålet. Den stackars tillplattade vakten låg fortfarande stilla på golvet. Han behövde samla kraft en stund innan han kunde resa sig upp igen.

Konungen gick in igenom dörrhålet och gjorde ett tecken åt sin livvakt att ta med Leon in i rummet. Livvakten släpade in den trötte och tillplattade mannen in i laboratoriet medan Konungen gäspade, som om han vore uttråkad. Vakten lyckades

lyfta upp sin kollega på en soffa och väntade sedan på nya order. Den unge Konungen tittade sig omkring i det stora rummet. Professorn var som väntat försvunnen. Louis lade även märke till att statyn av den storbröstade madonnan hade fallit till golvet och gått sönder, samt att Professorns fula lerstaty var försvunnen. Han funderade en stund och vände sig sedan mot vakten som låg och slumrade i soffan. Leon hade långsamt börjat återhämta sig och hans ansikte var inte längre illrött. Vissa delar av hans ansikte hade istället börjat bli blålila.

”Vad hände?” sade Konungen och spände blicken i den stackars vakten.

Leon tittade upp på Konungen och svalde. Han vände försiktigt bort blicken.

”I natt under mitt vaktpass knackade Professorn plötsligt på dörren. Han bad mig att flytta på mig, men det gjorde jag inte. Det fanns ju ingen anledning till det. Sedan föll plötsligt dörren ner över mig och två personer lämnade rummet, Professorn och ytterligare en man.”

”Två?”

”Ja, Professorn hade med sig en stor medhjälpare. Jag tror att det var han som sparkade ner dörren. Professorn bad i alla fall om ursäkt innan han lämnade mig och gick nedför trappan. Det lät som om att han verkligen menade det.”

”Såg du hur hans stora medhjälpare såg ut?”

”Tyvärr inte, men det kändes att han var tung när han gick över dörren. En riktigt bastant kille.”

”Sade han något?”

”Han nämnde några osammanhängande ord om en trasig madonna. Hans röst lät skrovlig och sorgsen.”

Louis tittade uppgivet på den blåslagne vakten och suckade.

Hur skall det nu bli med min finniga hy? Alla läkare och helare i slottet har ju redan misslyckats och det sades att Professorn skulle vara riktigt duktig på hudkrämer och helande örter. Nu blir jag säkert tvungen att kidnappa någon ny mer medgörlig alkemist, som kan framställa rätt salva.

Plötsligt kom narren springande in i rummet. Han stannade ett par meter framför Konungen och andades tungt några sekunder innan han talade:

”Ers Majestät! Vi har blivit rånade. Den Kungliga skattkammaren har blivit länsad under natten.”

”Vad? Är hela statskassan borta?” frågade Konungen upprört.

”Allt utom en kista med silver”, svarade narren, som undvek att titta Konungen i ögonen.

I Konungens huvud började allt att snurra runt.

Ligger Professorn bakom detta? Har han rånat sin värd? Vilken fräckhet! Men hur har han hunnit med att både fly och råna skattkammaren under en och samma natt? Kan det vara den där hemlige storvuxne medhjälparen som ligger bakom allt? Men hur kunde denne komma in i laboratoriet? Det finns ju galler på alla fönstren och de är fortfarande intakta.

Konungen slutade med sina grubblerier och sade:

”Narr! Samla alla i vekten som skulle kunna känna till något om omständigheterna runt rånet. Be dem att samlas i källaren utanför skattkammaren snarast möjligt. Nu skall vi reda ut detta.”

Han vände sig mot den blåslagne vekten.

”Och du följer också med!”

”Ja, Ers Majestät”, sade Leon ömkligt.

På vägen ner till källaren hade Konungen fått information från vaktchefen om att en del av vakterna tydligen spelat kort med Professorn och hans kompanjon under natten. Detta gjorde honom ännu mer rasande. Vakterna hade ursäktat sig med att han hade haft öl med sig.

Vad var detta för dålig bortförklaring? Dessa vakter skall definitivt pryglas, eller något ännu värre. Hängas offentligt på borggården? Hm... kanske inte.

Konungen började inse att hans idé att kidnappa Professorn verkade ha varit en dålig idé, ur många aspekter.

Sedan berättade vaktchefen en makalös historia, som rapporterats av två kokerskor. De hade berättat att de mitt i natten slagits med Professorns stora kompanjon, som tydligen hade varit enormt stark. Professorn hade även haft sällskap av en ung mörkhårig kvinna, utklädd till piga och en hund.

Kunde kvinnan och hunden också ha något med rånet att göra?

Något senare kom Konungen ner till sin skattkammare tillsammans med vaktchefen. Narren hade lyckats samla de vakter, som tjänstgjort i källarregionerna under natten. Konungen inspekterade lokalerna. Skattkammaren hade definitivt blivit rånad och Konungen fick en molande huvudvärk när han tittade in igenom gallret mot den länsade kammaren. Bilder av en folkmassa, vilken skrattade åt honom och kastade ruttna tomater på honom, dök upp i hans hjärna. Nu hade han bestämt sig för att visa upp sin auktoritära sida. Vissa kallade honom ung och vek, men nu skulle ingen få skratta åt honom längre. En Konung fick inte visa sig svag och han misstänkte starkt att någon av vakterna var inblandade i rånet, troligen tillsammans med den där oduglige Professorn.

Konungen började sitt förhör och de två vakterna, som vaktat själva skattkammaren, började med att berätta hur rånet gått till. De berättade om en ung kvinna och en svartklädd ninja, men de hade varken sett till Professorn eller hans kompanjon under rånet.

Nu visste Konungen inte vilken historia han skulle tro på. Historierna om Professorns flykt och rånet på skattkammaren gled isär på många sätt och han fick ingen rättsida på det hela. Konungen gick fram och tillbaka i kammaren och tittade lite då och då upp på narren och skaran med vakter, som satt hopträngda på ett par bänkar vid väggen. Allting verkade ha gått fel denna natt och Konungen var till och med på sämre humör än vanligt. Han andades tungt och hans finniga ansikte var rött av ilska. Han rättade till kronan på huvudet och började tala med gnällig röst.

”Jag är absolut inte nöjd över er insats i natt. Egentligen borde ni pryglas allihop, men det orkar jag inte med just nu. Hur kunde ni låta några tjuvar bara vandra in hit och stjäla hela statskassan? Svara! Jag vill veta varenda detalj.”

Vaktchefen ställde sig upp och öppnade munnen för att börja tala, men plötsligt dök det upp ytterligare ett par personer i

källaren. Ingen verkade ha lagt märke till vart de två männen kommit ifrån. Helt plötsligt befann de sig bara där. Konungen tappade hakan och visste inte vad han skulle säga. En av männen utstrålade auktoritet och verkade vara ledaren. Det var en liten medelålders mörkhårig man, med en mörk välansad mustasch och pipskägg. Han hade på sig en beige kappa av konstigt snitt och på huvudet bar han en ljusbrun hatt, som såg ännu underligare ut. Mannens ögon var bruna och hade en nyfiken och intensiv lyster. I sin vänstra hand bar han på en böjd pipa. Den lille mannens medhjälpare var en lång man med breda axlar. Han hade tunt mellanbrunt hår och bar en svart kappa vars formgivning påminde om den kortare mannens. Medhjälparen hade ett neutralt intetsägande uttryck i sina stålgrå ögon.

Troligen utläningar, tänkte Konungen.

”Jaha! Ser man på?” sade den korte mannen och tog upp en penna ur sin bröstficka.

Han tittade kort på pennan, verkade bli distraherad, klickade några gånger på något i pennans topp och stoppade ner pennan i fickan igen.

”Det går bra om ni här och nu och framöver kallar mig Detektiven eller Herr Detektiv eller ... men kalla mig inte Bernard, för det är mitt mellannamn som min moster gav mig och det namnet tycker jag definitivt inte om. Så glöm bort det. Detta ... är min assistent Gaston. Honom kan ni kalla för Gaston.”

Han pekade med handen på sin medhjälpare, som nickade kort åt den förstummade publiken.

”Och nu till dagens ärende, varför ni har fått besök av den enastående Detektiven.”

Detektiven förstärkte sitt tal med yviga gester.

”Jag är här för att lösa brottet, gåtan, den gräsliga handlingen, folkets klandervärdiga övertramp på societetens dunkla domäner... Ja, i alla fall! Vem av er är Konungen?”

Konungen räckte tveksamt upp en hand.

”Ja just det, det ser man ju på kronan du har där på huvudet. Det borde jag ju kanske ha noterat. Vacker krona förresten! Brukar inte den ligga i skattkammaren?”

”Jo!” svarade Konungen matt. ”Jag lånade den ett tag igår, i fall jag skulle behöva visa mig på balkongen, men det blev visst inget av det. Men hur visste?...”

”Jaha!” sade Detektiven och avbröt Konungens fråga. ”Mycket intressant.”

Detektiven gick in i själva skattkammaren och tittade sig omkring.

”De verkar ha lämnat kvar en stor kista med silvermynt. Så lustigt! Det var ju snällt av dem. Du där med kronan! Kan du nu vara bussig och sätta dig ner på bänken där borta bredvid de andra? Du stör min koncentration.”

”Varför det? Ingen beordrar...” började Konungen protestera.

”Detta är ett förhör och då skall ni sitta ner!” röt Detektiven, som plötsligt hade blivit illröd i ansiktet. ”Alla är misstänkta i lagens rättfärdiga ögon, innan den här gåtan är löst. Även ni Ers Majestät! Ingen undslipper lagens långa arm och hårda dom.”

Konungen backade skyndsamt och satte sig bredvid vaktchefen, som makade på sig så att Louis fick plats på bänken. En av de andra vakterna fick då inte plats på andra änden av bänken utan ställde sig upp, men efter att ha sett den iskalla blicken från Detektiven, satte han sig ner på det kalla och fuktiga golvet.

Detektiven pustade ut och ansiktsfärgen övergick snabbt till det normala.

”Bra! Då har vi äntligen lite ordning och reda här nere.”

Detektiven gick sakta runt i rummet, medan han sög på sin pipa.

”Kan någon av er berätta vad som hände här inne i natt?”

Han stannade upp och svepte med blicken över männen på bänken.

”Igår kväll kom det hit ett antal rånare och bröt sig in i kassalvvet.” sade vaktchefen irriterat.

”Och vem är du?” sade Detektiven.

”Jag heter Jean-Claude och är förste vaktchef här på slottet”, sade vaktchefen stolt.

”Jaha! Intressant”, sade Detektiven. ”Anteckna Gaston!”

”Javisst chefen!” sade assistenten och gjorde en notering i en svart liten bok.

”Och vad hände sedan då?” fortsatte Detektiven. ”Hur har skatten försvunnit? Har rånarna kanske på något magiskt sätt transfererat sig hit, grabbat tag i skatten och transfererat sig tillbaka till sitt rövarnäste?”

”Men... Herr Detektiv”, började vakten, som satt på golvet. ”Skatten har ju fraktats ut genom kloakerna.”

Detektiven gick med bestämda steg fram till vakten.

”Och hur kan du, som bara är en simpel vakt, vara säker på detta?”

Vakten pekade på ett stort hål i väggen bakom Detektiven.

”Det där hålet fanns inte där igår. När vi kom ner hit i morse fick vi först syn på hålet och sedan våra kollegor, som var fastbundna med rep. Då skatten var försvunnen, så utforskade jag och några kollegor omedelbart hålet i väggen. Det leder direkt till kloakerna. Vi gick så långt vi kunde i de stinkande kanalerna, men sedan blev vattnet för djupt. Det skulle krävas en båt för att komma vidare. Tyvärr hittade vi inga spår alls i kloakerna, varken efter skatten eller rånarna.”

Detektiven nickade fundersamt, vände sig om och sög en stund på sin pipa. Han gick fram och tittade in i det mörka hålet.

”Luktar ganska illa här, kan faktiskt vara en gång till kloakerna. Det kanske till och med ligger något i det du säger.”

Han vände sig åter mot vakten och fortsatte.

”Men hur kan rånarna ha fraktat med sig hela skatten genom kloakerna? Det är en hel del guld att bära på och ganska mycket vatten.”

”Herr detektiv”, fortsatte vakten, som började känna sig mer självsäker. ”Vi har diskuterat detta och kom då fram till att skatten måste ha fraktats bort på ett antal små båtar. Kloakerna leder ju så småningom ut till Verdonfloden, som sedan rinner vidare inåt land eller ut till havet. Vi har precis skickat ut ett par patruller med ryttare för att leta efter misstänkta båtar utmed kusten.”

”Hm. Bra! Det är faktiskt möjligt att rånarna flytt med skatten på det sätt du säger, men vi skall dock inte utesluta att skatten kan ha transfererats bort från skattkammaren.”

Vakten blev mållös och stirrade bara på den främmande mannen.

”Skall jag notera båda teorierna?” frågade Gaston.

”Ja, gör gärna det”, sade Detektiven. ”Är det någon annan som har några teorier om vem eller vilka som kan ha utfört detta enormt samhällsfientliga brott.”

En annan vakt, vars vänstra öga omringades av en blåtira, tvekande först men räckte sedan upp handen.

”Ja, Herr blåöga, vad kan du ha sett?”

”Eh, en blond flicka var inblandad.”

”Och hur vet du det?” sade Detektiven med snorkig röst. ”Har du något speciellt emot blondiner? Är du rasistisk eller?”

”Eh, nej. Jag tycker nog om blondiner generellt, men när väggen rasade in där borta och det där hålet dök upp så där plötsligt, så blev det först en massa damm överallt. Jag gick jag dit för att se vad som hänt och då kom det ut en söt flicka ur hålet. Hon var kanske sjutton-arton år och hade långt mellanblont hår.”

”Jaha! Och vad gjorde hon sedan?”

”Hon sade *Hej*. Och sedan slog hon till mig. Jag tror att hon hade ett sådant där knogjärn som tjuvskräet använder. Deras knogjärn har ett tjockt yttre lager av läder för att inte skada sina offer så mycket.”

”Så du blev nerslagen av en liten flicka?...”

Detektiven log sarkastiskt.

”Eh, ja. Jag blev distraherad. Hon var ju söt.”

”Såg du om hon bar med sig ett litet bronsfärgat klot, med konstiga symboler på? Ungefär så här stort.”

Detektiven beskrev med händerna ett föremål, som var lite större än en medelstor potatis, men helt runt.

”Nej, jag såg inget klot.”

”Hade hon på sig en ring med en blå ädelsten?”

”Jag hann tyvärr inte se så mycket”, ursäktade sig vakten. ”Jag såg bara hennes ansikte en kort stund.”

Detektiven gick runt i rummet och funderade en stund.

”Ditt vittnesmål måste dock anses som lite osäkert och svävande. När det här hålet plötsligt uppenbarade sig, så kanske du bara snubblade, slog i huvudet och sedan drömde om den

här blonda flickan. Gaston! Notera att vakten troligen drömt om en blond flicka.”

”Noterat!” sade Gaston.

Vakten blev paff och satte sig igen.

”Och sedan kom det ut en svartklädd figur med ninjasvärd”, fortsatte en annan vakt, vars halva ansikte täcktes av en större blåtira.

”Ninjasvärd?” sade Detektiven. ”Först en liten blond flicka och nu ett ninjasvärd. Ha! Vilka sagor. Alla vet ju att ninjasvärd bara används av ninjorna, som bor långt borta i de östra rikena. Ditt omdöme verkar ju inte alls trovärdigt. Troligen drack du väl för mycket innan tjänstgöringen igår.”

Vakten tystnade och såg butter ut. Gaston gjorde ytterligare anteckningar och Detektiven gick fram till Konungen och granskade hans ansikte.

”Det var förresten förskräckligt mycket finnar Ers Majestät har i sitt ansikte. Ätit för mycket choklad kanske?”

Konungen förde upp en hand framför ansiktet, vände sig om och skrek:

”Det har ni inte med att göra!”

”Hm... ” Detektiven ignorerade utbrottet och fortsatte.

”Använder du någon salva för det där?”

Konungen tänkte svara någon spydigt, men stängde sin mun och tänkte på Professorn, som flytt från sin fångenskap under natten. Det var dock inget han ville berätta om för den här mannen.

”Ingen bra salva”, muttrade han tyst.

”Jag träffade en gång en viss Professor Fritz Würst i Quinson, som lär vara bra på salvor. Du kanske skulle be honom hjälpa dig. Bäst att be snällt, han kan bli lite konstig annars. Om du bjuder honom något gott att dricka, så blir han troligen mycket hjälpsam.”

Konungens ansikte bleknade märkbart och hans blick gick ner mot golvet. Detektiven fick plötsligt syn på något, böjde sig ner och plockade upp ett långt blont hårstrå från marken. Han tog fram ett konstigt föremål med en optisk lins ur sin innerficka och började syna hårstrået mycket noga.

”Aha!” sade han och sträckte demonstrativt upp bevismaterialet i luften. ”Detta bevisar att en blond flicka faktisk var med i rånet. Vakten hade nog en sanndröm.”

”Men jag har också...” började Konungen och pekade på sitt långa blonda hår.

”Tyst!” sade Detektiven med kraft och visade upp ena handflatan mot honom.

Konungen tystnade.

”Jag har hittat en mycket viktig ledtråd, som definitivt kommer att leda oss vidare i fallet. Min uppgift blir nu att följa spåret efter den blonda flickan och de andra tjuvarna. För jag är säker på att hon hade mer folk med sig, som hjälpte till. Det har hon alltid. Slug, men lite lat, det är vad hon är. Kom nu Gaston, så tar vi upp jakten på missdådarna.”

Detektiven och hans medhjälpare lämnade rummet och gick mot det stora hålet i väggen, som ledde ut till kloakerna. Det hördes ett plums och sedan ett antal svordomar från en mycket blöt Detektiv.

”Gaston, kom hit! Jag får sitta på dina axlar.”

Efter en stund avtog ljudet från Detektiven och hans medhjälpare. Konungen och de andra i rummet utanför skattkammaren satt tysta och tittade på varandra.

”Vem var det där?” frågade Konungen misstroget.

Han reste sig upp och studerade sina vakter.

”Och kom ihåg! Inget ord om detta till någon. Jag vill inte att det skall komma till allmän kännedom att någon lyckats länsa mitt kassavalv. Vi skall ta tillbaka min skatt utan någon hjälp från den där underliga ... Detektiven.”

Följande kväll, någon kilometer norr om stadsmuren, höll en mörkhyad kvinna på att gräva ett hål med hjälp av en spade. Det var kanske inte så konstigt, om hon nu inte befunnit sig på en gammal gravplats. Det var ett tungt jobb och droppar av svett föll ner från hennes välformade ganska breda mörka näsa. Hon hade grävt sig drygt en meter ner i jorden, när spaden slog emot något av trä. Det var ett kistlock. Hon tog i med nya krafter och hade snart blottlagt hela locket från jord. Kvinnan log och visade

upp en mun full av misskötta tänder med bruna fläckar. Hon var smal och av medellängd. Hennes hår var svartlockigt, men hade ett flertal stråkar av grått i sig. Hennes mörka hy var rynkig och hade fläckvisa grå partier, vilket fick henne att se sjuklig ut. Kvinnan skulle just bända upp det delvis mörkna kistlocket när en viskande röst störde henne.

”Men ser man på? Har vår kära syster inte tröttnat på att gräva upp gamla gravar?”

Kvinnan vände sig om och tittade upp ur graven, med sina rödsprängda ögon. Ovanför henne hängde en gestalt av rök. Den iakttog kvinnan med sina kalla blå ögon.

”Jaså det är bara du. Det var länge sedan jag såg dig. Var har du hållit hus? I fem år har jag suttit och ruttnat i en fängelsehåla, tills jag igår helt plötsligt blev frigiven. Det var visst kyrkan, som ville hedra något helgon genom att befria mig. Där hade jag allt tur. Jag hade hoppats på att du skulle hitta på något sätt att befria mig, men du kom ju inte ens och besökte mig”, sade hon anklagande.

”Sluta att gnälla kära syster. Vilka tror du det var som övertalade kyrkan att befria dig?”

”Oh? Var det du som gjorde det? Då får jag väl tacka för hjälpen.”

”Det var bättre. Vi har faktiskt varit instängda i en tråkig trälåda i en massa år. Hm... Och du fortsätter med gravplundrandet som vanligt kan jag se. Ömkligt kära syster! Förlånga ditt köttliga liv, genom att skända gamla gravar och mala ner gamla ben i din äckliga trolldryck. Det är gammal och tråkig magi. Kan du inte bara bli gammal och dö som alla andra människor?”

Kvinnan svarade inte utan vände sig åter mot graven och bände upp locket på kistan.

”Vi har hittat honom”, sade rökvarelsen med retsam röst.

Kvinnan stelnade till och lät kistlocket falla på plats igen.

”Vad? Har du hittat honom. Var då?”

”Vi såg honom i natt. Han var i slottet, men hade sällskap. Någon beskyddade honom och vi hade inte kraft nog att fånga honom. Vi är ju bara rök och våra magiska krafter är begränsade. Det lär behövas någon av kött och blod för att fånga

honom. Om du hjälper oss att tillfångata honom, kan du äntligen få din hämnd och hans överskattade kunskaper om evigt liv. Dessutom kan jag ... kanske äntligen få min frihet.”

”Jag hjälper gärna till, men jag kommer att behöva förstärkning och det kommer att ta lite tid. Jag är inte lika stark i kroppen som jag var när jag var ung och även mina magiska förmågor verkar ha försvagats den senaste tiden. Följ efter honom och meddela sedan mig när det är dags. Du hittar mig på det vanliga stället.”

Kapitel 13

Det var mitt i natten när båtarna äntligen kom fram till Pelfortskolan i Saint Marie. Resan tillbaka från Vitrolles och uppför floden hade tagit tre dagar. Under vissa sträckor när vinden blåste åt fel håll, hade de varit tvungna att paddla de tunga fullastade båtarna mot strömmen.

Segelbåtarna lade till vid bryggan och surrades fast på en lång rad. Skynkena, som dolt skatterna på båtarna från nyfikna ögon, drogs bort och veks ihop. På bryggan väntade Örnkrok, som oberörd tittade på när eleverna började bära iland dyrbarheterna från båtarna. De lösa föremålen packades ner i stora trälådor, som forslats dit av Örnkrok. Lådor och kistor fyllda med skatter lyftes upp på små vagnar.

Eleverna fick sedan, med stor ansträngning, dra upp vagnarna till den norra delen av slottet. Där öppnade Örnkrok den bakre järnporten, med hjälp av en stor järnnyckel. Wagner förklarade för eleverna att Rektorn ville hålla själva stölden hemlig och att det därför var mycket viktigt att inga andra elever eller lärare fick syn på deras ofattbart dyrbara tjuvgods. Eleverna som varit med i Vitrolles fick svära på att inte berätta om rånet för några andra elever eller lärare.

Vagnarna parkerades utanför den öppna järnporten. Lådorna och kistorna lastades av och bars in i slottet. Inne i skolan visade Örnkrok dem vidare in i en stor förrådsbyggnad intill norra muren.

Svetten rann nedför Siras rygg när hon, tillsammans med Lilly och Dödgrävaren, bar en stor kista full med guldmynt nedför en spiraltrappa. Det var ett riktigt tungt arbete och när kistan var på plats i en källarkammare långt under skolan, var det dags att gå upp igen och hämta nya kistor och lådor. Ytterligare sjutton gånger fick Sira och de andra gå ner och uppför spiraltrappan innan hela skatten var på plats i kammaren.

När de skulle gå upp från källaren, efter att ha stuvat in den sista kistan, fick Sira syn på ett vackert guldhalsband, besatt

med blodröda rubiner och gnistrande blå safirer, som hade ramlat ut ur en av lådorna. Sira låtsades knyta sin ena sko, när hon med flinka fingrar lät halsbandet glida ner i hennes ena ficka. Wagner stannade kvar till sist och låste dörren med hjälp av en nyckel med komplicerat utseende. När Sira sedan gick tillbaka till flickornas sovsal, undrade hon varför hon egentligen stulit halsbandet.

Vad skall jag göra med ett dyrbart halsbands på en tjuvskola? Skulle kanske bli en fin examenspresent till min syster? Tänk om Wagner skulle ha upptäckt stölden? Oj, jag börjar visst bli en tjuv på riktigt.

Följande morgon vaknade Sira med ett ryck och satte sig upp i sängen. Hon hade bara fått några få timmars sömn, var alldeles kallsvettig och andades tungt. Det var söndag morgon, vilket betydde att det inte var några lektioner denna dag. Några andra flickor i sovsalen hade precis gått upp och Ljiljana, som gick förbi med en tandborste i munnen, tittade frågande på henne.

”Mardröm?” frågade hon.

Sira nickade och lade tillbaka huvudet på kudden.

Hon hade verkligen haft en mardröm, men vad hade den handlat om?

Fragment från drömmen kom tillbaka till henne.

Sira hade flytt från någon, sprungit genom högt gräs. Hon hade klampat fram genom djupa dypölar. I drömmen hade Sira vänt sig om. Hon hade inte sett några förföljare, men hon hade fortfarande känt sig förföljd. Någon eller några hade kommit allt närmare och närmare. Sira hade vänt sig om igen, men fortfarande hade hon inte sett någon. Hon hade lyssnat, men endast hört ljudet från sina egna andetag.

Plötsligt hade hon varit tillbaka i Konungens skattkammare, inlåst tillsammans med skatten. Hennes blick hade fastnat på en vacker kungakrona av guld. Kronan hade varit dekorerad med vackra rubiner, safirer och hade en stor svart kristall längst fram. Hon hade sträckt ut handen för att ta upp kronan, men plötsligt hade den försvunnit framför hennes ögon.

Sira hade sedan kommit till en ny plats, denna gång på en mörk smal gata. Det hade luktat illa från en sopcontainer och hon hade hört röster från två personer. Rösterna hade kommit från en tvärgata i närheten. Det hade låtit som om de grälade på varandra om något Sira inte förstod.

En liten stund senare hade de två personerna dykt upp på hennes gata. Den ene hade varit en lång man. Han hade lyft på en lykta som lös upp hans ansikte, vilket visade sig tillhöra Herbert Wagner. Ljuset från lyktan hade även visat ansiktet på personen bredvid honom; en ung kvinna med långt mellanblont hår. Sira såg till sin förvåning att det hade varit hon själv som stått bredvid läraren. Wagner och Siras dubbelgångare hade stannat upp framför henne. Dubbelgångaren hade stoppat tillbaka ett underligt bronsfärgat klot i sin ficka och stirrat på henne med underlig blick. När Wagner hade tagit ett par steg mot Sira hade hon vaknat.

Allt fler flickor i sovsalen vaknade och klädde på sig för att gå ner till matsalen och äta frukost. Sira kände sig inte hungrig ännu, så istället för att klä på sig gick hon till det gemensamma badrummet för att ta sig en dusch. Medan hon tvättade sig ren från resdammet funderade hon på vad hon skulle göra idag. Det var söndag och de hade inga lektioner förrän på måndag. På eftermiddagen hade hon visserligen fotbollsträning, men hon kände att hon kunde hoppa över träningen den här gången. Hon hade fått tillräckligt med motion av att bära alla kistorna under natten. Efter duschen gick hon till Lillys säng. Hennes vän var alldeles blek i ansikten och bredvid hennes säng stod en hink. Sira kände en ofräsch lukt av spyor och rynkade på näsan.

”Mår du inte bra?” frågade Sira med medkänsla.

”Jag har blivit magsjuk. Skulle kanske inte ätit de där musslorna på värdshuset vid floden igår.

”Jag åt ju samma rätt som du och blev inte sjuk. Svarta Svanen har ett bra rykte och jag skulle bli förvånad om de serverat skämd mat. Kanske är det något annat du blivit sjuk av?”

”Kanske det”, sade Lilly ömkligt. ”... men dåligt mår jag i alla fall. Du får nog säga till fotbollstränaren att jag inte kan komma idag.”

”Jag skall se till att han får meddelandet, men jag tänkte också hoppa över träningen idag. Jag är alldeles slut efter allt bärande i natt. Försök nu att vila upp dig ordentligt, så är du nog uppe på benen igen inom några dagar.”

Efter att Sira klätt på sig, gick hon med långsamma steg mot matsalen för att få lite frukost. Hon kände efter noga om det var något konstigt med hennes mage, men hon verkade vara helt frisk. På vägen till matsalen mötte hon Ljiljana, som hade varit i biblioteket och hämtat en bok om lönnmördarskråets historia. Lönnmördarklassens andra årskurs skulle ha prov i ämnet om en vecka och hon skulle behöva plugga in så gott som hela boken tills dess. Ljiljana skulle också till matsalen och de två nyfunna vännerna följdes åt på vägen dit. Ljiljana var nyfiken på vad Sira och de andra varit med om på skolutflykten den senaste veckan och Sira berättade lite om deras resa till Vitrolles. Hon skulle gärna ha berättat för sin vän om stölden av kungaskatten, men hon höll sitt löfte till Wagner och bevarade hemligheten inom sig. Istället berättade hon om deras spännande möte med tjuvskräet och vad som hänt på den hindonesiska restaurangen.

När de kom in i matsalen upptäckte de att Wagner stod framför dem i matkön. Sira lade märke till ett föremål som knappt stack upp ur hans rockficka. Det såg ut som något slags dokument. Detta var ett alldeles för lockande tillfälle för att passera ogjort, så när Sira sträckte sig för att ta besticken *råkade* hon stöta till honom lite grann. Hennes andra hand undersökte snabbt lärarens ficka. Hon hittade det hon letade efter och stoppade snabbt in pergamentet i sin egen innerficka. Sedan lastade Sira på lite bröd, pålägg, en stor mugg äppeljuice och en kopp te med mjölk på sin bricka. Sira och Ljiljana tog plats vid ett bord, som var placerat långt ifrån Wagner och några av hans nya favoritelever i lönnmördarklassen.

Sira tog fram pergamentet ur sin innerficka och visade diskret upp det för Ljiljana. Hon rullade ut pappret och ögnade snabbt igenom texten. Det var ett brev adresserat till Herbert, troligen Herbert Wagner. Brevet angav inte vem som skickat det,

men underst hade någon ritat in en symbol, vilken föreställde tre ögon. Sira och Ljiljana läste noggrant igenom brevet:

Käre Herbert,

Jag hörde att Ert uppdrag lyckades. Idén med en skolresa var genialisk. Konungen är alldeles upprörd och har anlitat så gott som hela elitgardet för att försöka lokalisera sin stulna skatt. Utan sin kära förmögenhet kommer han inte ha något annat val än att följa våra planer till punkt och pricka.

Jag hoppas att ni inte råkade ut för några problem under vägen upp till Saint Marie.

Förvara skatten säkert och dolt, för den kommer att behövas senare för att våra planer skall kunna verkställas fullt ut.

Jag hörde av er guide Drebesch att kungakronan inte var med i bytet. Detta är mycket beklagligt. Nu blir jag tvungen att sända någon annan till slottet för att hämta den, men troligen kommer den att vara hårt bevakad hädanefter. Kronan har en viktig roll för att vi skall få folket med oss.

Arbeta väl med förberedelserna inför fas tre och det kommande valet. När Konungen har fallit från sin tron kommer du att få de konstverk som du så länge längtat efter. Tavlan med jungfrun och enhörningen, samt din mystiska lilla glob, kommer självklart att finnas med i din belöning.

Jag vet att jag kan lita på dig.

”Vad är det för någon skatt som fraktats hit?” viskade Ljiljana. ”Texten antyder ju att Wagner var inblandad i något slags rån, som utförts i Vitrolles.”

”Det stämmer nog”, sade Sira och log mot sin vän. ”Nu när du ändå läst detta, så kan jag väl bryta mitt löfte och berätta lite om vad skolresan egentligen gick ut på.”

Sira fick Ljiljana att lova att inte berätta vidare historien för någon annan. Ljiljana svor högtidligt att hon skulle vara tyst som en liten mus. Sedan berättade Sira kortfattat om hur de länsat Konungens skattkammare och att skatten nu förvarades inlåst i en kammare i källaren under skolan. Ljiljana såg först

lite skeptisk ut, men det Sira berättade stämde ju bra ihop med vad som stod i pergamentet.

”Jag önskar att jag hade fått följa med på resan. Att få vara med och råna Konungens skattkammare, tänka sig. Men ... vem tror du det är som skickat det där brevet?”

”Någon i Vitrolles, tycks det. Jag undrar varför kungakronan var så viktig. Wagner var faktiskt också besviken när vi inte kunde hitta den bland resten av skatten. Och sedan undrar jag vad planen, som nämndes i texten, går ut på. Jag får inte riktigt det hela att gå ihop. Det måste ligga mer bakom den här historien, något som Wagner är inblandad i.”

Ljiljana ryckte på axlarna och började äta av frukosten. Sira rullade ihop pergamentet, vek ihop det på mitten och lade ner det i sin midjeväska. Sedan breddade hon smör på sin smörgås, lade på ett par korvbitar och började äta. När båda var så gott som färdiga lutade sig Sira närmare Ljiljana.

”Har du lust att följa med mig efter lunchen? Jag skulle vilja undersöka ett hemligt klassrum jag hittat och det skulle kännas bra om du ville följa med.”

”Ett hemligt rum här på skolan? Det låter spännande. Jag följer gärna med.”

Tio minuter senare hade Sira visat Ljiljana vägen till förrådet och öppnat den hemliga passagen till det mystiska klassrummet. Rummet var, liksom förra gången Sira varit där, så gott som helt tomt på föremål och denna gång hade även texten på tavlan suddats ut.

”Vad tror du att de använder den här lektionssalen till?” frågade Ljiljana.

”Svårt att säga. Kanske är det några elever som bildat en hemlig klubb av något slag? Men jag har ingen aning om vad som skulle vara så hemligt att man måste gömma sig här inne.”

”Tyst!” sade Ljiljana och höll ut en hand. ”Jag hörde något. Dörren till förrådet utanför öppnades nyss.”

Sira tittade sig snabbt omkring. Vid bortre väggen stod en stor gammal träkista som hon undersökt tidigare. Den var tom.

”Fort, kom här!” viskade Sira och gick mot kistan.

Ett tjugotal sekunder senare kom tre elever in genom lönndörren. De kom in i ett till synes tomt klassrum och satte sig bakom varsin ledig bänk. Snart kom det in ytterligare personer till rummet. Sira och Ljiljana trängdes inne i kistan och var alldeles stilla. De kunde inte se något, men de hörde hur elever småpratade med varandra om olika oviktiga saker. Antalet elever i klassrummet ökade snart till ett tjugotal personer. Fler stolar drogs ut, men sedan blev det tystare i rummet. Den första Sira hörde tala högt, var läraren Herbert Wagner.

”Var så god och sitt, kära kamrater och medlemmar i Befrielsefronten. Andra fasen i vår operation har nu slutförts med lyckat resultat. Rektorn berömde mig nyss personligen till att allt gått så bra i Vitrolles. Hon var mycket nöjd och poängterade ytterligare en gång hur viktigt det är att hålla hela operationen hemlig. De av er som var med på skolresan gjorde verkligen ett mycket bra jobb och jag måste även skänka ett litet tack till de elever utanför vår krets, som var med i operationen. Vissa av dem gjorde en strålande insats.”

”Ni är alldeles för blygsam”, sade David Gardielle med insmickrande ton i rösten. ”Den lyckade stöten i Vitrolles var mestadels er förtjänst. Hade det inte varit för ert eminenta ledarskap, så hade vi aldrig lyckats.”

”Nåja, alla hjälpte ju till”, sade Wagner med viss stolthet i rösten. ”Kom ihåg att vi måste hålla de andra, som var med i rånet, utanför vår lilla hemlighet. Det skulle inte förvåna mig om ett par av dem till och med är trogna rojalister. De flesta av dem lägger dessutom allt för stor vikt vid att ständigt följa tjuvarnas hederskodex. Vår plan är så mycket större än skolans föråldrade gamla regler. Vi är på väg att föra Friesland till en ny framtid. Eller hur?”

Eleverna svarade med ett rungande ”Ja!”

”Ni har fullständigt rätt Herr magister”, sade David. ”Friesland måste bli fritt från den enväldige Konungen.”

”Men snart börjar den tredje fasen”, fortsatte Wagner. ”På sätt och vis var det ett lyckokast att turgierna valde detta tillfälle att utföra sitt nedriga anfall mot Riez. Turgierna brände upp vår vackraste stad i norr, men det var tur att så många av lokalbefolkningen klarade sig undan med livet i behåll. För att kunna

föra krig mot det eländiga småfolket i nordost behöver Konungen pengar. Men hur tror ni att han nu kommer att skaffa det kapital, som behövs till detta fälttåg? Hans skattkammare är ju tömd. Kan någon av er svara på det?”

Händer räcktes upp och Wagner pekade på en smal flicka med röda hårflätor från kidnapparelevernas första årskurs.

”Kanske genom att låna pengar från något av våra andra grannländer; Espara, Germark eller Luitia”, svarade flickan.

”Inte helt dumt tänkt, men ändå fel”, sade Wagner. ”Konungen av Espara avskyr vår käre Konung Louis efter en pinsam incident, som hände vid hans senaste statsbesök för två år sedan och Germarks kungahus är fattiga som kyrkråttor. Drottningen av Luitia skulle kunna gå med på att låna ut pengar till Friesland och Louis har en gång tidigare bett om ett litet lån från Luitia. Drottningen krävde då att Louis skulle gifta sig med hennes dotter Felice, en bortskämd snorunge med glosögon, för att lånet skulle gå igenom. Vår Konung vägrade! Nej, ett lån från Luitia är inte tänkbart just nu. Jag är tämligen säker på att vår Konung istället kommer att välja att höja skatterna ännu mer. Han kommer att klämma ut de sista småslantarna från folket. Det kan ni vara helt säkra på. Och det ... det kommer att bli droppen som får bägaren att rinna över. Folket i Friesland kommer äntligen att göra revolt och storma slottet i Vitrolles.”

”Hur är du säker på det?” frågade Dödgrävaren. ”Folket är fegt. Även om de är missnöjda så vågar de troligen inte att göra något åt saken. De har inte lärt sig hur man strider och är rädda för soldaternas vapen.”

”Du har en poäng där, men Befrielsefronten har även infiltratörer hos folkmassan, som kommer att sparka dem åt rätt riktning och vi har även smugglat in en del vapen från Espara in till Vitrolles. Vapnen kommer att delas ut till folket när det blir dags. Redan idag pågår hemliga möten i vår huvudstad och några andra större städer, såsom Port Miel och Saint Maxes. Vår organisation utanför skolan har skickat ut infiltratörer och i dessa städer planerar man nu hur folket skall störta vår diktatoriska regim och införa demokrati i landet.”

”Demokrati? Vad är det?” frågade flickan med de röda flätorna.

Wagner tog fram en vit krita, gick fram till den svarta tavlan och skrev upp ordet DEMOKRATI. Sedan vände han sig åter mot klassen.

”Demokrati, min vän, är när folket, genom att lämna in varsin röst, väljer vem eller vilka som skall styra landet. Hur man praktiskt genomför detta kan gå till på lite olika sätt, men normalt bildar olika grupper av människor partier som man kan rösta på. Till exempel kanske skomakarna bildar ett parti där de lovar att alla människor skall få minst två par skor från staten.”

”Och om man vill ha tre par skor?” frågade flickan.

”Så får man köpa det tredje paret själv. Nog om detta! Vårt och hela Befrielsefrontens slutliga mål är alltså att genomföra demokrati i vårt land. Och för att få demokrati måste vi först störta den enväldige Konungen Louis III.”

”Ursäkta!” sade David. ”Du har berättat hur vi får folket att göra uppror. Men hur vet vi att de segrar över Konungens soldater? Det kommer att bli svårt för stadsborna att besegra de välbeväpnade soldaterna, som bevakar slottet. Trots de extra vapen vi smugglat in kommer nog de flesta ändå att behöva slåss med påkar och högafflar. Soldaterna är tränade att slåss, medan folket mest består av bönder, köpmän och annat slödder. De vet inte hur man hanterar ett svärd.”

”Kära David. Självklart har vi även infiltratörer på Konungens sida”, sade Wagner och blinkade åt honom. ”En del av officerarna i den Kungliga vaktstyrkan är betalda av oss och de kommer att beordra sina soldater att dra sig tillbaka när folkmassan anfaller slottet. Dessutom har vi ett trumfkort i den allra högsta toppen. En av Konungens allra närmsta män, jag vill inte avslöja vem, tillhör också vår organisation. Hans hjälp kommer att bli ovärderlig när Konungen skall störtas. När tiden är inne kommer han uppmana soldaterna att inte använda våld mot sitt eget folk. Många litar till och med mer på honom, än de litar på Konungen. En hel del soldater kommer därför att lägga ner sina vapen. Visst kommer det att bli ett litet blodbad ändå. Konungen har fortfarande en hel del soldater, som är helt omutbara och trogna honom. Men några tusen döda är något man måste räkna med om man vill införa sann demokrati i vårt rike.”

Inne i kistan kokade Sira av ilska. De planer hon hörde Wagner berätta var barbariska och stämde inte alls med tjuvarnas hederskodex. En tjuvs agerande skall skada så få människor som möjligt. Befrielsefrontens planer skulle leda till ett blodbad och Rektorn var visst också med i planerna. Det hade hon aldrig trott om henne. Sira tyckte inte heller om att riket styrdes av en ungtupp till Konung och det där med demokrati lät ju ganska bra i teorin, men hon visste inte om det skulle bli så värst mycket bättre om en så kallad folkvald härskare styrde riket. Allt hade varit ganska bra i Friesland under de senaste tio åren. Antalet fattiga hade minskat och handeln med grann-länderna hade ökat. Friesland hade varit fred i tjugotre år. Det var efter anfallet mot Riez, som allt verkat ta en sämre riktning.

Wagner fortsatte att berätta hur landet skulle styras efter upproret och tjugo minuter senare avslutades mötet. När Wagner och hans elever lämnat salen öppnade Sira på kistlocket och tittade ut.

”Fritt fram!” sade hon och klev ut ur kistan.

På den svarta tavlan stod fortfarande ordet DEMOKRATI. Alla borden var tomma förutom det närmast tavlan, där någon lämnat kvar en bunt med hopbundna dokument. Sira lossade på snöret runt dokumenten och började läsa igenom texten. På framsidan kunde hon läsa att det var ett partiprogram. Sira bläddrade snabbt igenom de fem sidorna. Partiprogrammet innehöll information om ett parti som kallade sig Heliga Liberalsocialistiska Befrielsefronten. Dokumentet angav namn på lärare, präster och några elever, vilka skulle få olika ministerposter i den nya regeringen. Den allra högsta posten var dock inte namngiven.

”De verkar ha planerat det här länge”, sade Ljiljana och vände upp blicken från programmet, som låg på bordet. ”Men vad skall vi göra nu? De där uslingarna planerar att störta Konungen med en blodig revolution och sedan själva ta över makten. Det låter inte som demokrati, snarare verkar det vara en vanlig statskupp.”

”Det här är bevis på att den så kallade Befrielsefronten planerar att störta Konungen”, sade Sira och stoppade ner partiprogrammet i sin kappsäck. ”Vi måste stoppa den här revolutionen på något sätt. Men hur?”

Sira stannade upp och funderade en stund.

Vem skulle tro på en tjuvstudent från Saint Marie? Hon hade ju inte ens fyllt arton. De behövde hjälp, men vilka kunde de lita på när även Rektorn var involverad?

”Kom Ljiljana!” sade Sira. ”Vi får diskutera detta med några vi kan lita på.”

På vägen till sovsalen mötte de Annelie, som verkade vara på ovanligt bra humör. Annelie hoppade fortfarande fram på ett par kryckor, men hon meddelade att skoldoktorn sagt att hennes skador var på väg att läkas helt. Det skulle dock nog ta ytterligare ett par veckor tills hon kunde gå utan kryckor.

Sira bad Annelie följa med dem in i ett tomt klassrum i närheten. Annelie såg något förvånad ut, men följde villigt med. I klassrummet berättade Sira och Ljiljana vad de fått höra när de spionerat på den hemliga klassen. Annelie såg först chockad ut, men hämtade sig snabbt. Hon fick höra en del av Befrielsefrontens planer om att starta en revolution för att störta Konungen. Sira visade henne även partiprogrammet, som inkluderade en lista på ministerposter där Wagner var utsedd som skolminister. Där fanns även en hel del högt uppsatta män från kyrkan, som hade utlovats höga poster inom den blivande regeringen.

Annelie bläddrade igenom partiprogrammet, som även inkluderade förslag på vissa nya grundlagar. Friesland skulle bli en demokrati där den regerande eliten valdes ut av folket. Dock skulle inte turgier, invandrare som bott i landet i mindre än tjugo år, gravida kvinnor, fångar eller folk utan ett accepterat yrke få deltaga i valet. Riket skulle delas upp i mindre provinser, som var och en leddes av en utsedd partimedlem. De rika feodalherrarnas makt skulle därmed försvinna. Utgifterna till militärmakten skulle halveras, varav de flesta av besparningarna skulle göras på rikets militära flotta. Alla friesländska barn, även de allra fattigaste, skulle gå i en skola finansierad av staten.

”De här idéerna är inte så tokiga”, sade Annelie.

”Vissa är riktigt bra”, instämde Ljiljana. ”En del förslag på ändringar av samhällstrukturen är i alla fall inte mycket sämre än det är nu, men en del saker de vill genomföra verkar dock lite konstiga.”

”Jag tycker att det värsta är själva revolutionen!” sade Sira som var försjunknen i tankar. ”Konungen lär ju inte släppa makten frivilligt och han har många inom militären, som stöder honom helhjärtat. Feodalherrarna ute i landet lär också vara på hans sida. De vill nog inte mista sin makt och sina landområden till en utvald representant från Befrielsefronten. Jag tror inte att revolutionen kommer att gå så smidigt, som Herr Wagner nämnde i klassrummet. Vi lär få ett blodigt inbördeskrig i hela Friesland där många oskyldiga människor kommer att dö.”

”Det har du nog rätt i”, instämde Ljiljana. ”Men vad kan vi göra? Vem skulle lyssna på några elever från Pelfortskolan? Det är inte så vanligt att folk litat på tjuvar och lönnmördare. Vi behöver hjälp från människor utanför vår skola. Hederliga människor.”

”Ett annat problem är att vi inte vet vem vi kan lita på inom Konungens krets”, sade Annelie. ”Om vi skulle bege oss till Vitrolles och knacka på porten till Konungens slott så är risken stor att någon av Befrielsefrontens spioner upptäcker oss. Jag tror inte att någon av oss skulle trivas att bli inlåst i Konungens ökända fängelsehålor.”

Sira kom plötsligt att tänka på sin storasyster. Hon var nog den klokaste människa Sira kände. Om det var någon som visste vad som borde göras, så var det hon.

”Ärligt talat så vet jag inte hur vi skall kunna sätta stopp för Befrielsefrontens planer, men jag tänker skaffa hjälp”, sade Sira. ”Imorgon tar jag Black Coffee och rider iväg till min storasyster, som bor cirka tjugofem mil åt sydost. Hon är mycket klok, har bra kontakter och har alltid hjälpt mig tidigare när jag har råkat ut för olika problem.”

”Behöver du ingen med dig på din resa?” frågade Ljiljana. ”Det kan finnas rövare och andra farligheter på vägen.”

”Det skulle gå alldeles för långsamt att gå dit. Om jag rider så kommer jag dit på mindre än halva tiden. Du har ju aldrig ridit

på en häst förut, Lilly ligger i sjukstugan med magsjuka och du ...”

Sira vände sig mot Annelie.

”Jag hoppar omkring med de här kryckorna”, sade Annelie besviket.

”Ni får stanna här och tillsammans ha koll på Herbert Wagner och hans klass. Det vore bra om ni kunde spionera lite mer på dem och även hitta bevis, som direkt binder Rektorn till konspirationen.”

Annelie och Ljiljana sade att de skulle göra sitt bästa för att avslöja mer om Befrielsefrontens planer i skolan. Ljiljana räckte över en av sina lönnmördarknivar. Sira drog ur kniven från dess skida och synade den noggrant. Knivbladet var ett par decimeter långt, lätt böjt och med två rakbladsvassa eggar. Kniven var även balanserad på ett sådant sätt att den även fungerade utmärkt som kastkniv. Det var ett farligare vapen än hennes nuvarande stilettniv. Sira tackade ödmjukt och gav Ljiljana en kram.

”Får vi berätta det här för några andra förutom Lilly?” frågade Annelie.

Sira funderade en stund.

”Olga litar jag på, men ingen annan för tillfället. Håller ni med?”

Ljiljana och Annelie nickade.

Tidigt följande morgon stod Sira i sovsalen och bytte om till en lång grön tröja och ett par ljusbruna byxor med kraftigt tyg; kläder lämpliga för en resa på hästryggen. Sira tog fram halsbandet, som hon tagit från skatten och stoppade ner det i sin innerficka bredvid partiprogrammet. Dessa så kallade bevis skulle kunna vara bra att ha för att kunna övertyga sin syster och andra envisa personer, att det verkligen fanns en konspiration som gick ut på att störta Konungen. Den långa kniven stoppade hon ner i sin högra ridstövel, där den lade sig tillrätta utan att vara allt för störande. Sedan packade hon ner lite ombyten och en liten pung med mynt i sin kappsäck. Hon räknade med att resan med häst skulle ta nästan tre dagar.

Sira hivade upp kappsäcken på ryggen och lämnade sovsalen. När hon svängde av mot trappan för att gå förbi köket noterade hon inte att en flicka följde efter henne på avstånd. Flickan var spensligt byggt och hennes ansikte doldes av en grå huva. Väl i köket lyckades Sira sno åt sig en limpa, ett knippe morötter och en flaska med hallonsaft. Hon packade ner stöldgodset i kappsäcken och lämnade skolan via köksingången, som var en liten port i den västra muren. Annelie skulle säga till deras lärare att Sira blivit magsjuk och att hon låg i sin säng i sovsalen. De räknade med att det skulle ta några dagar tills dess att någon av lärarna förstod att hon var försvunnen.

Flickan med den grå huvan följde efter henne fram till köksdörren. Där stannade hon, öppnade dörren på glänt och tittade åt vilket håll Sira gick. Sedan stängde hon dörren, vände sig om och gick tillbaka genom köket igen.

Sira gick vidare raka vägen till stallet, som låg ett par hundra meter sydväst om skolan. På vägen mötte hon sin klasskamrat Roy Beamish. När han såg henne stannade han upp. Sira tyckte att han såg generad ut.

”Hej Sira!”

”Hej Roy!”

”Eh. Ska du till stallet?”

”Ja! Jag tänkte titta till Black Coffee lite innan den första lektionen börjar.”

”Jo! Det är bra! Eh. Skulle vi kanske...? Om du har lust någon gång? Eh...”

”Vi tar det någon annan gång. Måste kila nu. Hej då Roy.”

Sira gick förbi den tafatte pojken, som nu hade blivit alldeles röd i ansiktet.

”Hej då Sira! Eh. Vi ses senare.”

Sira lämnade Roy och kom fram till stallet. Som tur var syntes inte stallmästaren Ella Mahou till någonstans. Det gjorde det hela lättare. Black Coffee stod redan i sin box när Sira gick igenom stallgången. Stoet gnäggade glatt när hon fick syn på sin favoritmänniska. Sira gav Black Coffee en morot, som hästen ivrigt mumsade i sig. Sedan skyndade hon sig att sadla hästen och struntade i de vanliga rutinerna, med att borsta hästen och

kratsa dess hovar. Det var viktigt att ingen såg henne och Ella kunde komma tillbaka när som helst.

Sira ledde ut hästen från boxen och tittade sig omkring. Hon kunde fortfarande inte se stallmästaren i närheten och blev lugnare. Hon besteg hästen och började skritta söderut. Väl utanför skolans område stannade hon upp i en liten skogsdunge och tittade tillbaka på Pelfortskolan. Sira hoppades kunna komma tillbaka när allt var lugnare igen. Hon skänklade på sin häst och red ut på vägen, vilken ledde vidare söderut. Efter någon kilometer avvek hon från huvudvägen och svängde in på en lite mindre väg som gick åt öster. Snart kom hon till en bro som förde henne över Garonnfloden.

I Frieslands huvudstad Vitrolles hade dagen gått över till sen kväll. I det kungliga slottet pågick en het diskussion mellan Konungen och hans personlige rådgivare Philippe.

”... men Ers Majestät”, sade Philippe med upprörd röst. ”Den här stölden kom tyvärr mycket olämpligt. Om vi inte omedelbart samlar in mer pengar från folket, kommer vi snart att drabbas av en invasion från de ogudaktiga turgierna. Du vet vad de gjorde med Riez. Den staden är nu bara en rykande ruin. Jag tror att det finns en stor chans att turgierna även ligger bakom stölden av skatten. De vet att ett fälttåg kostar och utan pengar, så kan Turgiens kejsare pusta ut. Vi saknar fortfarande bevis för att de ligger bakom stölden, men vi kan inte låta detta stoppa oss. Ni måste lita på mig. Hela östra och norra Friesland kommer snart att stå i lågor, om vi inte snabbt mobiliserar armén. Dessutom har jag fått bud från Biskopen att turgierna samlar en stor armé i Palladierna.”

”Jag visste inte att Biskopen hade skickat ut egna hemliga agenter”, sade Konungen förvånad.

”Han har visst några präster bosatta nära den turgiska gränsen, som är villiga att hjälpa oss genom att spionera på fienden. Tur för oss i alla fall. Men åter till problemet med att mobilisera soldater. Alla familjer som kan, borde kunna erbjuda minst en man över sjutton år till att gå med i Konungens armé. Men en armé behöver även mat och utrustning och det kostar

pengar. Låt mig därför föreslå att vi omedelbart höjer skatten och samtidigt rekryterar folk från byarna och städerna i landet.”

I en annan byggnad satt Biskopen och läste ett gammalt pergament, vilket handlade om en prästs tidigare pilgrimsresa till den djupaste södern. Biskopen satt försjunken i tankar och då det började bli mörkt ute tände han ytterligare ett stearinljus. Hans blick föll på en enkel flöjt som låg på bordet framför honom. Plötsligt knackade det på dörren och den fete mannen ställde sig mödosamt upp. Han tog upp ett av stearinljusen och gick med tunga steg emot dörren.

”Vem är det som stör mig så här sent?” frågade Biskopen tjurigt. ”Hoppas att det är något viktigt!”

”Det jag sir”, sade en rosslig stämman från andra sidan dörren.

Biskopen suckade och öppnade dörren. En man med kopp-ärrat ansikte stod och väntade på andra sidan. Han hade på sig en mörkgrön kappa, vars huva dolde det mesta av hans ansikte.

”En duva från skolan flög precis in med ett meddelande”, sade mannen och lämnade över ett litet ihoprullat pergament.

Biskopen grymtade och tog emot det lilla pergamentet. Han rullade upp meddelandet och läste snabbt igenom texten. Biskopens kinder blev röda och han grymtade irriterat.

”Det här var inte bra. En snokande elev har lämnat skolan. Den där Wagner var visst inte så diskret som jag hoppades”, mumlade han.

Han skrev snabbt ner ett svar på ett nytt pergament, rullade ihop meddelandet och överlämnade det till den koppärrige mannen.

”Se till att det här skickas tillbaka till skolan omedelbart”, sade Biskopen.

”Förstått!” sade mannen och gick snabbt därifrån.

Kapitel 14

Solen skulle snart gå ner, när Sira kom fram till ett gammalt värdshus som låg precis vid vägen. Vårdshuset hette *Gamla Svinet* och var beläget bara några hundra meter från den lilla byn Castellette. Sira var trött efter den långa ritten och längtade efter att komma ner från sadeln ett tag. Hennes häst Black Coffee fick en plats i stallen, medan hon själv fick ett sovrum längst upp på loftet. Efter en måltid bestående av vitlökskryddad korv och rotfrukter, kände hon sig alldeles proppmätt och fortfarande helt slutkörd. Förutom Sira så fanns det bara ett fåtal andra gäster i värdshuset. Alla höll sig för sig själva och Sira orkade inte ta kontakt med någon denna kväll. Hon betalade för middagen och gick upp till sitt rum. Någon minut efter att hon lagt ner huvudet på den halmfyllda kudden sov hon som en stock.

Följande dag fylldes himlen av tunga moln, men utan några regndroppar. En kvav värme gjorde Sira lite vemodig. Hon sadlade sin häst och red vidare österut. Landskapet bestod här mest av stora böljande kullar.

Framåt dagen blev luften allt friskare, vilket gjorde att hon kände sig piggare. Redo att kämpa för riket, avslöja förrädarna och förhindra ett onödigt inbördeskrig. Hon passerade många bondgårdar där folk arbetade på stora sädesfält. Det fanns också mindre grönsaksodlingar, samt några enstaka vinodlingar, som inte var så vanliga i den här trakten. Mitt på dagen kom hon fram till det första lavendelfältet i distriktet Hautgrasse. En ung man, med en blomma bakom örat, busvisslade på Sira när hon red förbi. Han hade långt mörkbrunt hår och hans ansikte och bara armar var bruna efter att ha arbetat länge på de öppna fälten.

”Tjenare snygging!” ropade han efter henne. ”Har du kanske tid att stanna ett tag på gården? Jag bjuder gärna på lite vin.”

”Nej tack”, svarade hon artigt och log. ”Men tack för erbjudandet. En annan gång kanske?”

Den unge mannen gav henne en slängkyss och gick sedan tillbaka till lavendelfältet för att fortsätta sitt arbete med att rensa bort ogräs.

Siras resa fortsatte österut och gick igenom ett par trevliga byar. Då hon ville komma fram snarast möjligt, så stannade hon inte till i någon av byarna. Sira visste dock att hon inte skulle hinna fram till sin syster denna dag, så när solen började gå ner höll hon utkik efter ett värdshus eller något annat ställe, som hyrde ut lediga rum. I värsta fall skulle hon bli tvungen att sova utomhus under bar himmel, men det vill hon helst slippa. Himlen hade åter blivit tung av mörka moln och det kunde börja regna när som helst. Hon passerade inga mer värdshus, men när solen precis gått ner, kom hon till en vacker liten gård, vars hus var stod precis intill ett mindre stup, med utsikt över en stor dalgång. En liten skylt förkunnade att det fanns ett rum att hyra. Sira klev av hästen, gick in genom en grind och ropade:

”Hallå! Någon hemma?”

Hon väntade en stund och sedan öppnades dörren av en smal kvinna i femtioårsåldern. Hon hade på sig en vacker röd klänning och hennes axellånga hår hade strimmor av grått i sig.

”Goddag, kära resande”, svarade kvinnan. ”Önskas ett rum?”

”Ja, gärna frun”, svarade Sira och gick fram till kvinnan. ”... men bara för en natt. Jag skall rida vidare imorgon.”

När Sira mötte kvinnans matta blå ögon, såg hon att de var helt frånvarande. Sira kom av sig och stirrade in i kvinnans ögon.

”Ja, ja”, sade kvinnan. ”Jag är totalt blind, men du behöver inte stirra så.”

”Jag ...”, började Sira men tystnade.

Kvinnans mun formades till ett vänligt leende och hon visade med en gest in Sira i huset.

”Välkommen till vårt enkla hem”, sade kvinnan och sträckte fram sin hand. ”Jag heter Monique. Monique Monet.”

Sira tog emot handen och hälsade. Kvinnan hade ett ovanligt starkt handslag för att vara så späd.

”Jag heter Sira och är på väg österut till min syster. Har du även någon plats till min häst Black Coffee. Hon har jobbat mycket bra hela dagen och är värd en rejäl vila och lite foder.”

”Det ordnar min man Ruben. Kom så går vi och hämtar honom, han är på baksidan huset och hugger ved.”

”Kan vi inte bara ropa på honom”, frågade Sira.

”Ropa på Ruben? Nä, det är ingen idé. Han är helt dövstum. Hör ingenting och kan inte säga ett ord.”

”Dövstum?” sade Sira förvånad och funderade en stund. ”Men hur?...”

Monique log och vinkade åt Sira att hon skulle följa efter henne. På baksidan huset hittade de Moniques man, som stod och högg ved. Ruben var en lång bredaxlad karl med rött hår och skägg. Då han stod med ryggen emot dem, såg han dem inte komma och fortsatte med att klyva vedträna med väldiga hugg. Han var alldeles svettig och utav den stora vedhögen att döma, så hade han arbetat hårt i flera timmar. Monique bad Sira stanna några meter från mannen och där stod de bara och väntade i någon minut.

Till slut verkade Ruben känna på sig att han var iakttagen. Han vände på huvudet, tittade på Sira med ett välkomnande leende, vilket gjorde att hans breda ansikte fylldes av skrattrynkor. Ruben hade klargröna ögon och ansiktet var fullt av fräknar. Han avbröt vedhuggandet genom att kasta iväg yxan mot en pricktavla ett tiotal meter bort. Yxan for runt ett par varv i luften och satte sig djupt i tavlan, nästan i mitten. Han fick ett frågande uttryck i ansiktet och pekade på hästen. Sira nickade och sade:

”Du får gärna ta hand om henne. Oj förlåt, du kan ju inte höra vad jag säger.”

”Han kan läsa på dina läppar”, sade Monique.

Ruben nickade glatt. På vägen till hästen stannade han upp och lade en stor hand på Moniques axel. Hon lade sina händer på hans och kramade den varmt. Sira blev lite rörd av att se hur mycket de höll av varandra, men hon förstod ändå inte hur de klarade av vardagen med sina olika handikapp. Sedan gick han vidare och tog tag i tyglarna till Black Coffee. Medan Ruben tog hand om hästen visade Monique Sira var hon skulle sova under natten. Rummet låg på övervåningen och var mycket välstädat och fräscht.

”Det här blir jättebra”, sade Sira och lade ifrån sig sin kappsäck på golvet.

”Så trevligt!” sade Monique. ”Om lite mer än en timme blir det middag. Känn dig fri att gå vart du vill under tiden. Brunnen står öster om huset, om du skulle vilja tvätta av dig lite efter resan.”

En lysande tunn månskära lös upp den annars kolsvarta natten. Det var alldeles tyst i huset och de sista cikadorna utanför hade precis slutat sitt nattliga ljudspel. En gren knäcktes på gräsmattan framför huset och någon svor tyst för sig själv. En man helt klädd i svart svepte med blicken på marken framför sig. Han rättade till sin ansiktsmask, som endast visade ett par ögon, smög tyst vidare till ytterdörren, stannade upp och lyssnade. En ugglas hoade några hundra meter bort från huset, men annars var det alldeles tyst. Mannen tog fram en dyrk och förde in den i nyckelhålet. Han lirkade med dyrken en stund, men låset krånglade. Mannen mumlade något irriterat och bytte till en ny typ av dyrk. Denna gång klickade det till inne i låset. Han pustade ut och öppnade dörren, som endast gav ifrån sig ett svagt gnisslande ljud.

Den svartklädde mannen drog fram en stor kniv och klev in i huset. Knivbladet var nästan tre decimeter långt, slipat på bägge sidor och oerhört vasst. Mannen tittade sig omkring i mörkret. Allt verkade stilla. Han smög sig förbi köket och kom fram till en trappa, som ledde upp till våningen ovanför. Där stannade han upp igen och lyssnade. Från övervåningen hördes tysta snusningar från människor, som låg och sov, men annars var allt lugnt.

Skönt att de inte hade någon hund. Alltid krångligt med byrackor.

Av någon anledning tyckte han att det var mycket lättare att döda människor än hundar och andra husdjur. Sista gången han utfört ett mord hade han även blivit tvungen att döda offrets hund, en ettrig men söt liten vallhund. Efteråt hade han fått svåra samvetskval över den döda hunden, vilket även plågat honom i hans drömmar. Att han även dödat ett tiotal människor hade aldrig plågat honom på liknande sätt.

Mannen smög uppför trappan och kom fram till en smal korridor. Där stannade han upp igen och lyssnade. Från vänster hördes en snarkning följ av ett utdraget visslande ljud. Ljudet verkade inte komma från en ung kvinna, snarare en stor man. Den svartklädde inkräktaren vände sig därför åt höger och smög tyst fram till en stängd dörr. Han kände på dörrhandtaget. Dörren var olåst och gled ljudlöst upp på vid gavel. Mannen bytte grepp på kniven och gick ett par steg in i rummet.

Fönstret stod på glänt för att släppa in den svala nattluften och ett myggnät i fönstergluggen höll flygfäna borta. I en smal säng låg en ung kvinna och sov under ett täcke. Hennes andetag var jämna och ganska tysta. Mannen lyssnade en stund på hennes långsamma andning och tvekade någon sekund. Detta var första gången hans tilltänkta offer var en kvinna. Mannen ryckte på axlarna och fortsatte framåt. Han lyfte sin stora kniv och gick ytterligare ett steg närmare sängen. Plötslig anade han oråd och vände sig om, men det var för sent. En tung knölpåk träffade honom med stor kraft mitt i pannan. Han såg stjärnor och föll ihop på golvet; utslagen och avsvimmad. Fru Monet gick fram till den utslagne mannen, kände med foten att han verkligen var medvetslös och log nöjt.

Den svartklädde mannen vaknade med en dundrande huvudvärk. Hans näsborrar möttes av den underbara doften från nybakat bröd. Morgonens solstrålar sken in genom det lilla köksfönstret och fick honom att blinka till. Det var inget skönt uppvaknande. Mannens armar och ben var fastbundna till en pinnstol, som stod mitt på köksgolvet. På mannens vänstra arm fanns en tatuering föreställande tre ögon.

Sira hade dragit bort hans svarta lönnmördarluva och det visade sig att hon känt igen hans ansikte. Det var snarare en yngling än man. Hans namn var Ronaldo Asceban, en lönnmördarelev som gick sitt tredje år på Pelfortskolan och senaste årets skolmästare i närkamp. Han var en av de mer lovande lönnmördareleverna och förespåddes av lönnmördarnas huvudlärare Pauline Soltaire få en strålande karriär efter sin examen. Kanske skulle betyget sänkas något om hon fick reda på att han

överrumplats av en blind femtioårig kvinna beväpnad med en knölpåk.

Ronaldo vände bort huvudet från Siras granskande blick och tittade sig förbryllat omkring. I köket fanns ytterligare två människor. Herr och Fru Monet höll på att duka fram frukosten på ett runt bord i närheten. Förutom nybakat bröd skulle det serveras mjölk, ägg, smör och några olika sorters ostar. Den store Ruben tittade mot honom med en blick, som såg något sorgsen ut. Ronaldos långa korpsvarta hår hängde ner i stripor för hans ansikte. Han vände tillbaka huvudet och tittade med kisande blick upp på Sira, som glodde på honom med armarna i kors.

”God morgon Ronaldo!” sade Sira med en ton som var både sarkastisk och hotfull. ”Vem gav dig uppdraget att oskadliggöra mig?”

Ronaldo knep ihop munnen och tittade trotsigt in i hennes ögon. Siras gråblå ögon mötte Ronaldos bruna. Sedan sparkade hon honom på smalbenet. Lönnmördareleven skrek till av smärta.

”Aj! Varför gjorde du så där för?”

”Du har visst missat lektionen om hur man tål tortyr”, sade Sira retsamt.

Monique avbröt frukostdukningen och suckade.

”Nej lilla vän”, sade hon likt en skolfröken. ”Så där torterar man inte slynglar. Det finns bättre sätt att få ut information från unga pojkar. Ett ögonblick, jag skall bara hämta några saker från min sylåda.”

Efter frukosten var det dags för Sira att lämna huset och fortsätta österut. Hon betalade för sitt uppehälle plus en hel del dricks och tog farväl till Herr och Fru Monet. Lönnmördaren Ronaldo var fortfarande inlåst i en liten skrubbe och svarade bara med några grymtanden, när Sira bankade på dörren och önskade honom en trevlig dag.

Monique hade visat sig vara mycket duktig på att få Ronaldo att prata. Men hans uppdragsgivare var tydligen inte läraren Wagner, vilket Sira trott. Ronaldo erkände att han var medlem i Befrielsefronten och Wagners hemliga klass, men ordern om

likvideringen hade kommit via en brevduva från Vitrolles. Kontraktet hade varit signerat med lönnmördarskråets officiella märke; en vit duva. Han hade blivit utlovad tjugo guldmynt om uppdraget lyckades, vilket var en ovanligt stor summa för ett vanligt kontraktsmord. Ronaldos uppdrag hade varit att döda Sira och ta tillbaka alla eventuella pergament och andra föremål hon kunde ha på sig. Då Sira tydligen hade fått reda på de hemliga planerna att störta Konungen, så var hon ett hot.

Under Fru Monets påtryckningar och ytterst obehagliga synålar hade han erkänt allt. Själv hade Ronaldo endast varit med i Befrielsefronten någon vecka. Han hade villigt namngivit alla, som han visste var med i Wagners hemliga klass och Sira hade noggrant noterat namnen på ett pergament. Annars verkade det inte som om att han visste mycket mer om Befrielsefrontens planer, än det som Sira och Ljiljana redan hört från kistan i det hemliga klassrummet. Ronaldo kände inte heller till hur organisationen fått reda på att Sira varit en av dem, som avslöjat deras verksamhet och det var detta som bekymrade henne mest. Sira skulle även gärna ha velat få reda på vem av Konungens närmsta män som var involverad, men på skolan var det nog bara Wagner och Rektorn, som hade kunskap om detta.

Efter Moniques förhör hade Ronaldo brutit ihop och börjat prata en massa nonsens på ett främmande språk. Sira hade uppfattat att han nämnt ordet "demon", vilket var ett gemensamt ord på många olika språk, upprepade gånger. På något konstigt sätt hade det påmint Sira om någon slags bön.

Black Coffee verkade av någon anledning något irriterad denna morgon och krånglade när Sira skulle sadla henne och sätta på bettet, men slutligen kom de ändå iväg. Det hade regnat något under den senare delen av natten, men himlen var nu blå och det blåste in en mild vind från väst. Den första delen av ritten gick mest uppåt, men sedan kom de till en stor platå vars yta mest upptogs av vete-, havre- och lavendelodlingar.

Lavendeln odlades i långa spikraka rader, för att blommorna skulle bli lättare att skörda. Lavendelblommorna hade inte slagit ut helt ännu, men på sommaren skulle fälten bli alldeles lila-färgade och fyllda av surrande bin. Lavendel var en viktig

ingrediens i många parfymer och bina, som levde på dess blommor, producerade en honung, vilken av många ansågs vara den godaste i hela världen.

Sira vinkade glatt till några arbetande kvinnor, som höll på att rensa upp ett stort lavendelfält från ogräs och de flesta av dem stannade upp och vinkade tillbaka. Ett par timmar senare var hon äntligen framme vid byn Quinson.

Kapitel 15

Byn Quinson låg i en dal alldeles intill en långsmal sjö. Sjön var i sin tur en del av Verdonfloden, som rann vidare åt väster och söder ända till Vitrolles och Mellanhavet. Sira skulle precis rida över en liten bro som ledde in till staden, när hon fick syn på en vagn, vilken färdades åt andra hållet. På vagnen satt en liten man och manade på en gammal åsna. Bakom honom satt en liten kvinna med en ännu mindre flicka på cirka fyra år. Sira såg direkt att de var turgier.

Plötsligt kom ett antal tomater flygande från muren där tre pojkar i yngre tonåren stod och hånade turgierna. En övermogen tomat träffade mannens breda axel, men han ryckte inte ens till, utan fortsatte bara att titta rakt framåt och försökte få åsnan att gå fortare. Sira blev arg på pojkarna och satte av i galopp. Hon red förbi den flyende vagnen och stannade hästen mellan vagnen och ungdomarna på muren.

”Sluta upp med det där era skitningar!” ropade Sira.

Ett par av ungdomarna klättrade ner från muren och sprang tillbaka in i byn, men en kaxig pojke stod kvar och blängde tillbaka på henne.

”Äh, det är ju bara några smutsiga turgier, som äntligen fattat rätt beslut att lämna vår by. Det var den sista familjen, så nu är byn äntligen ren. Alla vet ju att man inte kan lita på turgierna. De flesta turgier är spioner åt Kejsaren och resten är bara värdelösa latmaskar. Flytta på dig, så att jag inte råkar träffa dig av misstag. Det här har du inte något med att göra.”

Sira stannade kvar och suckade. Ynglingen slungade iväg en tomat mot henne, men hon fångade den i luften precis innan den träffade henne i magen. Sedan kastade hon tillbaka tomaten mot pojken, men han hoppade ner från muren. Tomaten missade och for någon decimeter ovanför hans huvud. Sira vände sig om och tittade på turgierna, som nu befann sig på andra sidan bron. Den lilla flickan hade ställt sig upp i vagnen och vinkade nu till henne. Sira vinkade sorgset tillbaka. Hennes

tidigare goda humör sjönk medan hon red in i byn. Så här hade man aldrig tidigare behandlat turgierna i Quinson.

Sira red först till ett värdshus för att släcka törsten efter den långa ritten. Hon kom till värdshuset *Guldgrodan*, som enligt hennes syster skulle ha den bästa maten i staden, och band fast sin häst vid en stolpe utanför. Hon gick in och möttes direkt av lukten av vitlök och örtekryddor. Sira tittade sig omkring och såg att värdshuset besöktes av ett tiotal personer. Det var lite för sent för lunch och lite för tidigt för middag, så det var endast *stamgästerna* som satt och drack vid ett långt bord nära ingången. Hälften av dem var redan kraftigt berusade och en av dem, en man med ljust krulligt brunt hår, stirrade på henne när hon gick förbi dem. Sira gick vidare mot en pall vid baren och rynkade på näsan när hon passerade männen. De luktade inte direkt gott. Hon valde en plats vid baren långt bort från männen. Sira beställde en äppeljuice och lite chips av bartendern Gaud och lät tankarna driva fritt.

Medan hon satt där kunde hon inte undvika att höra vad de pratade om vid fyllebordet. En lång medelålders man med ölmage och fula tänder skröt om hur han och en kompis nyligen terroriserat en turgierfamilj, tills de packat ihop sina saker och lämnat byn. Sira tänkte att det måste vara dem hon såg bli trakasserade av ungdomarna vid bron. Hon hade lust att gå fram och slå till mannen på käften, men hon skulle inte ha en chans mot alla dönickarna som satt runt det där bordet.

Bartendern serverade henne en kall nypressad äppeljuice och en skål med potatiships. Sedan böjde han sig fram mot henne och viskade:

”Min unga dam skall inte bry sig om vad de där fullbyltarna säger. Turgierfamiljen Hackeltov var en respekterad familj, som bodde bredvid mig på Skomakargatan. De hade en liten smedja där fadern tillverkade järn- och stålföremål av mycket hög kvalitet. Det är sorgligt att se att så många blivit hatiska mot turgierna efter den där attacken mot Riez.”

Sira nickade bara instämmande och åt upp sina chips i tysthet. Sedan lämnade hon värdshuset för att gå till sin syster som bodde i det stora tornet bakom kyrkan. På vägen dit fick hon syn på Micha, som satt på en bänk och lindade på fjädrar

på sina egentillverkade pilar. Pilarna var ovanligt långa och anpassade till hans extra långa östländska pilbåge. Micha var klädd helt i grönt och kände först inte igen Sira, när hon stannade och blängde på honom.

”Vem?... Hej Sira! Vad stor du blivit.”

”Är det meningen att man skall ta det som en komplimang eller?”

”Eh, jag menar bara; vad lång du blivit och ... vuxenaktig på ett kvinnligt sett.”

”Tack, tror jag”, sade Sira, som fortfarande såg lite tveksam ut. ”Vet du om min syster Idana befinner sig i tornet idag? Jag skulle behöva hennes hjälp med en liten sak.”

”Jodå, nog är hon där alltid. Vänta ett litet tag så följer jag med dig dit.”

Uppe i tornets laboratorium satt Idana och Professorn och diskuterade filosofen Ali Kadaffa Haffas experiment angående tankeläsning. Idana hade blivit fascinerad av möjligheten att kunna läsa någon annans tankar och undrade nu vad Professorn själv visste om ämnet.

”Jo, jag känner till en hel del om Alis försök. Orsaken till att jag gav dig just den boken att läsa, är att jag själv läste den när jag var i din ålder. Fast jag råkade bara av en slump hitta boken i biblioteket. Efter att ha läst om hans experiment försökte jag att kopiera försöken just i detta laboratorium. Boken gav tyvärr inga exakta data om vilken sorts röd kristall han använt och även om den beskrev vilken slags musik man skulle spela, så var dimensionerna på den flöjt han använde inte angivna. Men jag försökte ändå med en hel del egna experiment där jag försökte att tränga in i tankarna hos en groda.”

”En groda? Hur gick det?” frågade Idana entusiastiskt.

”Det fungerade inte alls. Åtminstone inte till en början. Sedan började jag att själv kristallisera fram egna röda kristaller innehållande en blandning av kobolt, mangan och kvarts. Det var inga perfekta kristaller, men jag tror att Alis kristall var gjord av något liknande. De blev i alla fall röda, men ganska små ... och en gång, när jag lät den vackra bibliotekarien Cassandra

sitta bakom mig och spela på en flöjt jag tillverkat, fick jag min första kontakt.”

”Vem är Cassandra? Henne har jag inte hört talas om förut. Var du kär i henne?”

”Vad! Varför frågar du det?”

”Du såg lite drömmande ut när du nämnde hennes namn.”

”Jo ... det var en fin tös, men hon gifte sig tyvärr med en rik köpman. Men glöm bort det nu. Åter till experimentet. Troligen hade jag själv inte lyckats att kopiera den bokens musik särskilt bra, men Cassandra var mycket mer musikalisk än jag och fick fram mycket harmoniska toner. Hon var idealisk för arbetsuppgiften och hade mycket vackra ögon... Eh. Som jag sade, fick jag äntligen kontakt med grodans sinne. Kristallerna i skålen som jag höll i hade börjat lysa. Det hände precis på samma sätt som i Alis bok och en del av mitt medvetande svävade över till grodans medvetande. Upplevelsen var mycket speciell. Jag kommer aldrig att glömma den. En kort stund kändes det som om grodan och jag var ett. Kontakten varade dock bara några sekunder, var väldigt diffus och fick mig att tycka att det vore gott med flugor och daggmaskar. Plötsligt sprängdes mina konstgjorda kristaller i tusen bitar och kontakten bröts. Troligen tålde inte kristallerna de våglängder som spelades ut ur flöjten. Jag vet än idag inte varför kristallerna sprängdes, men experimentet var i alla fall delvis lyckat.

Senare försökte jag upprepa försöken, men drabbades varje gång av samma resultat. De små kristallerna klarade sig bara några få sekunder innan de sprängdes. Efter att misslyckats under en månads tid lade jag experimentet på hyllan. Men observera! Om jag någon gång skulle hitta en den kristall eller den flöjt som Ali använde, skulle jag starta upp experimenten på nytt. Då skulle jag välja ett djur som står närmare oss. Kanske Smilla, eller något annat husdjur.”

”Och var skulle du börja leta för att kunna hitta dessa föremål?”

”För att hitta rätt sorts kristall måste man nog åka till Alis hemland Gawana, som ligger långt söderut på andra sidan Mellanhavet och bortom den stora öknen. Att resa dit tar mycket

lång tid och kan vara mycket farligt. Jag är nog alldeles för gammal... Flöjten kan dock finnas mycket närmare.”

”Varför tror du det?”

”När boken först kom hit för över hundra år sedan medföljdes den även av en flöjt. Denna flöjt låg i en ask, vilken hade placerats bredvid boken i biblioteket. Jag fick dock aldrig se flöjten. Några år efter den kommit hit stals både boken och flöjten under ett inbrott. Lyckligtvis fann man boken en vecka senare, när den var till salu nere på marknaden i Riez, men flöjten blev aldrig återfunnen.”

”Det var ju synd”, sade Idana. ”Stals något annat under inbrottet?”

”Jo, en annan bok stals också, även den skriven av Ali Kadaffa Haffa.”

”Har han skrivit flera böcker?”

”Min gamla läromästare Professor Alexandri Dominchi berättade att Ali skrev totalt tre vetenskapliga böcker innan han dog. Den första har du redan läst. Den andra boken som blev stulen i biblioteket hade titeln *Hjärnkontroll*. Troligen var det den boken som inbrottstjuvarna ville komma åt, för den återfanns aldrig.”

”Hjärnkontroll? Menar du att Ali även skrivit en bok om hur man styr andra människors tankar. Det verkar inte särskilt bra. Den boken skulle säkert en del maktgalna personer vilja lägga vantarna på. Behövs det en röd kristall till det också?”

”Jag vet inte. Ingen här hann läsa boken innan den blev stulen.”

Plötsligt knackade det på dörren.

”Kom in!” ropade Professorn.

Antoine kom in i rummet. För ovanlighetens skull hade han inte famnen full av böcker, men han bar ändå en bok under armen. Det var en mycket tjock bok inbunden med svart läder.

”God dag!” sade Antoine och gav Idana en kort nick. ”Du har ett par besökare som jag tror du vill träffa.”

Idana nickade och Antoine steg åt sidan. Först klev Micha in i rummet. Han hade på sig sin gröna jakttröja och använde som vanligt sin långa pilbåge till vandringsstav. Micha klev också åt sidan och lämnade plats för ytterligare en person. Idanas mun

gapade av förvåning när hennes lillasyster med pigga kliv steg in i rummet.

”Sira? Vad kul och se dig!”

Hon sprang fram till sin syster och gav henne en stor björnkram som besvarades varmt, men inte riktigt lika entusiastiskt.

”Kul att se att du saknat mig lite”, sade Sira.

”Jag har saknat dig jättemycket”, sade Idana. ”Det var nästan ett år sedan vi sågs senast.”

En tår föll ner på Idanas kind när hon såg på sin älskade lillasyster. Hon höll tag i Siras axlar och tittade djupt in i hennes ögon. Idana kände sin syster bättre än någon annan. Sira mötte hennes blick och log, men hennes blick avslöjade att allt inte riktigt var som det borde.

”Vad har fört dig hit?” frågade Idana i mer affärsmässig ton.

Efter det varma återförenandet samlades de alla i köket på bottenvåningen. Professorns golem Sebastian serverade nygräddade bullar som han själv bakat. Han såg mycket stolt ut. Sira kokade vatten och gjorde i ordning te med honung och mjölk. Hon hade först varit lite misstänksam mot den stora lervarelsen, men det lade sig när hon upptäckte hur snäll och tafatt han var. Sebastian hade fått nya kläder av Professorn; en väl tilltagen brun tunika och ett par korta beigevärgade byxor. Han verkade trivas mycket bra i sin nya utstyrsel. Sebastian hade även fått ett par skor i rätt storlek, men dem ville han inte ha på sig. Sebastian sade att det kändes konstigt att inte känna marken under fötterna.

Medan de satt där och fikade, berättade Sira en målande historia om vad hon varit med om den senaste månaden. Hon var en bra historieberättare och de andra lyssnade intresserat när de fick höra om hur det var att vara elev i Pelfortskolan. Sira berättade vidare om hennes delaktighet i stölden av Konungens skatt, den hemliga organisationen Heliga Liberalsocialistiska Befrielsefrontens planer att störta Konungen och lönnmördaren Ronaldos mordförsök föregående natt. Hon skickade även runt guldhalsbandet hon tagit från den stulna skatten och parti-programmet hon hittat i det hemliga klassrummet. Idana pillade

länge på det vackra halsbandet med beundrande blick. Halsbandet var det vackraste smycke hon någonsin sett och det var med viss motvillighet, som hon lämnade vidare smycket till Antoine. Efter att Idana läst igenom partiprogrammet så stoppade hon ner det i innerfickan på sin kapp.

”Det där med lönnmördaren lät inte bra”, sade Professorn medan han skar upp en bit ost. ”Det betyder nog att någon vet att du känner till Befrielsefrontens planer. Och vem vet? Kanske skickar de ut fler lönnmördare, när de fått reda på att den första misslyckats. De är inte att leka med de där lönnmördarna.”

”Det vet jag Professorn”, sade Sira och tog en av ostbitarna. ”Som elev i Pelfortskolan så är jag mycket medveten om hur farliga de är.”

”Men vad tror ni om turgiernas attack på Riez?” frågade Micha. ”Kan den också haft något att göra med planerna att störta Konungen? Anfallet verkar på något sätt passa in i den där organisationens planer. Själv tror jag inte att det var turgiernas kejsare, som beordrade anfallet mot staden. Mycket osannolikt! Vad skulle han ha att vinna på det?”

”Wagner nämnde inget om det, när han pratade för sin hemliga lilla klass. Det skulle dock inte vara konstigt om han även var inblandad i turgiernas attack på något sätt”, sade Sira.

”Jo, din lille Wagner är säker inblandad i den här soppan på många sätt”, sade Idana. ”Turgierna, som utförde räden, var troligen bara betalda skurkar. Själva attacken låter dessutom allt för dåligt planerad för att vara utförd av Kejsarens trupper. Han är mycket välkänd för sin stora list i krigsföring, vilket Kejsarens trupper visat i sina gränstvister mot Gemark. Attacken mot Riez var ju till stor del ett misslyckade för de turgiska soldaterna. Visst lyckades de bränna upp staden, men många turgier skall ha mist sina liv under striden och de flesta av stadens invånare lyckades faktiskt fly. Om Kejsaren verkligen hade lagat bakom attacken på Riez, så hade det troligen blivit mycket värre för människorna där. Nej ... detta dåd var inte Kejsarens verk. Jag skulle inte bli förvånad om det så småningom kom fram att personerna som planerar att störta Konungen, är samma personer som betalat turgiska legosoldater att utföra attacken på Riez.”

”Men vad kan vi göra för att stoppa deras planer och sätta stopp för revolutionen?” sade Antoine, som fortfarande höll i guldhalsbandet. ”Vem kan hjälpa oss?”

”Vi går till Konungen!” sade Idana resolut.

”Konungen?” sade Sira. ”Kan man verkligen lita på honom? Jag har hört att han är en bortskämd snorvalp, som bara gör exakt vad hans rådgivare säger åt honom att göra. Det borde finnas någon annan vi kan gå till.”

”Det stämmer nog att Konungen inte har så trevliga rådgivare och av vad du hörde i klassrummet, så finns det ju även en förrädare som står mycket nära honom” sade Idana. ”Kanske det till och med är Biskop Dictionius eller hans personlige rådgivare Philippe Peyes, som är den högt uppsatte personen från Befrielsefronten. Jag råkade tjuvlyssna lite på Konungen och hans två närmsta män när jag var i slottet för att hämta Professorn och jag tror nog att vi skulle kunna få honom på vår sida. Han har en viss svaghet som jag tror att vi skulle kunna utnyttja.”

”Var Professorn fången i slottet?” sade Sira häpet och tittade på den gamle mannen.

Professorn ryckte på axlarna och tittade uppskattande på Idana.

”Det är en annan lång historia, som jag kan berätta senare”, sade Idana. ”Men jag röstar i alla fall på att vi tar oss till Vitrolles och visar upp bevisen för Konungen. Om vi visar honom halsbandet och partiprogrammet, så borde han kunna tro på vår historia. Det svåra blir att ta sig till honom utan att förrädaren eller någon annan i organisationen hittar oss först. Jag tycker att vi röstar om saken. Vilka är för att vi beger oss direkt till Konungen?”

Samtliga personer, förutan Professorn, räckte upp handen. När Sebastian såg att hans herre inte räckt upp handen tog han tveksamt ner sin.

”Förslaget är bra”, sade Professorn. ”Men det är nog bäst om jag stannar hemma. Jag tror inte att Konungen är så förtjust i mig efter mitt senaste lilla spratt, när jag förvärrade hans åkomma istället för att bota honom. Det var kanske inte så smart, men jag var mycket irriterad över kidnappningen just då.

Jag skall omedelbart blanda ihop ett medel, som verkligen kan bota Konungens olycksaliga finnproblem. Om ni kommer dit med ett riktigt botemedel, så blir han säkert mycket trevligare att prata med.”

Sedan knuffade han lite lätt på Sebastian.

”Du kan räcka upp handen igen käre vän. Det här uppdraget kommer troligen att kräva någon som är bra på att klå upp folk.”

Sebastian log och sträckte upp handen igen.

”Men jag vill helst inte klå upp någon”, sade han lite ömkligt.

”Kan du tänka dig att försvara oss om vi blir hotade?” frågade Idana och blinkade till lervarelsen.

”Självklart!” sade Sebastian och sken upp.

”Men du får stanna hemma!” sade Professorn och tittade på Antoine. ”Du är tyvärr för ung.”

Antoine såg plötsligt mycket besviken ut.

”Gaska upp dig!” fortsatte Professorn. ”Jag har ett annat uppdrag till dig, som bör kunna hålla dig sysselsatt en stund.”

Antoine suckade uppgivet och fortsatte att pilla på halsbandet.

”Bra!” sade Idana ”Då är det bestämt. Micha, Sira, Sebastian och Smilla! Imorgon börjar vi vår färd tillbaka till Vitrolles. Idag packar vi det vi behöver till resan. Alla planer på hur vi sedan skall ta oss till Konungen, utan att fel person upptäcker oss, är välkomna.”

Kapitel 16

Sira hade precis klivit ur sängen när hon hörde ljudet av trumpeter och trumslag från Quinsons stora torg. Hon gnuggade sömnen ur ögonen, satte sig upp i sängen och klev i ett par tofflor med kaninöron. Dessa underbart gulliga fotbeklädnader hade hon fått låna av sin syster.

Sira tänkte åter på den del av hennes systems historia, där hon blivit bestulen av en ficktjuv på marknaden i Vitrolles. Sira hade fått ett lite dåligt samvete över händelsen, men hon trodde inte att det skulle bli bättre om hon berättade för sin syster om vem tjuven varit.

Hon ryckte på axlarna, öppnade en fönsterlucka och tittade ut över byn. Det hade redan samlats en hel del folk på torget framför kyrkan. Sira undrade vad folket hade för sig. Marknadsdagen i byn var ju på torsdagar. Hon kisade med ögonen och tyckte att hon i folkmassan även såg beväpnade män, som bar skattmasens väktares fint sydda svarta och röda uniformer. Idana öppnade dörren till gästrummet och kom in med en bricka med rykande hett te med mjölk och honung.

”God morgon sömntuta”, sade Idana glatt. ”Hoppas att du sovit gott.”

”Jo tack!” sade Sira och gäspade.

Hon tog emot tekoppen, smuttade på det varma teet och njöt.

”Var är det för oväsen ute på torget?” frågade Sira.

Idana tittade ut ur fönstergluggen och såg lite butter ut.

”Troligen är det bara skattmasen, som är på sin årliga turné där han rånar folk från sina surt förvärvade pengar. Men det är konstigt. De brukar komma hit på hösten och inte nu på våren.”

Idana stod stilla och funderade.

”Tror du att det kan ha något med att göra med det vi fick höra igår? Att Konungen samlar in extra skatter för att kunna betala sitt krig mot Turgien?” frågade Idana.

”Vem vet? Det kan nog vara så. Jag trodde bara inte att de skulle vara här så snart. Lustigt! Jag kom att tänka på en sak. Jag har faktiskt aldrig sett skattmasen besöka Pelfortskolan i

Saint Marie. Troligen har Rektorn lyckats muta någon lämplig person till att stryka skolan ur skatteregistret. Jag skulle helst inte behöva skriva in mitt namn i skattmasens listor, men jag tror nog att det är bäst att vi går ner dit och ser vad som är på gång.”

När Idana och Sira något senare kom ner på torget, stod de flesta av byns invånare redan i en lång kö, som ledde till ett långt träbord. Vid bordet satt skattmasen och prickade av byns invånare i långa listor. Efter att ha blivit avprickade i listan fick de reda på vilken skatt de skulle behöva betala, vilket var lite olika beroende på vilken yrkesgrupp man tillhörde. Hantverkare och bönder skulle denna gång betala trettio silvermynt var, vilket var tre gånger så mycket, som hela förra årets skatteinbetalning. En adelsman skulle betala hundra silvermynt, medan prästerskapet som vanligt var helt befriade från den världsliga skatten. Många av människorna i byn angav att de inte hade någon möjlighet att betala av en sådan stor summa. Dock tillkännagav skattmasen att deras skatt kunde halveras för varje person i deras familj, som rekryterades till den kungliga armén. Människornas irritation över den höga skatten började sjuda på torget, men ingen vågade ännu protestera med vapen mot skattmasen, när han hade femtio välbeväpnade vakter med sig. Där fanns även några soldater från den kungliga armén. Soldaternas uniformer var av enklare snitt, inkluderade bröstplåtar, arm- och benskydd av brunt läder och blå mantlar. Stålhjälmarna var likadana som de som skattmasens väktare bar.

En fet befälhavare på häst, troligen Major, deklarerade att Konungen krävde att alla män i åldern tjugo till trettio år skulle rekryteras till armén. För övriga invånare var rekryteringen än så länge frivillig. Allt fler människor samlades runt brunnen där arméns skrivare tog emot nya rekryter och skrev in deras namn på en lång pergamentrulle. På grund av den höga skatten var många familjer dessutom tvungna att skicka ytterligare någon familjemedlem till armén och skrivarens lista fylldes på med namn på tonåringar och äldre män. Även ett antal kvinnor blev tvungna att skriva in sina namn i listorna. Om man inte kunde betala skatten eller vägrade gå med i armén, fördes man till

fånglägret på ön Il Porquerolle, utanför Port Miel. Där fick man arbeta mycket hårt och det var få som överlevde en flerårig vistelse i det ökända fånglägret. Vissa av dem som kom tillbaka till fastlandet, hade slutligen mist förståndet och dög inte till mer än att flacka omkring som byfånar.

Människorna i byn blev allt mer frustrerade eller arga, men ännu vågade ingen göra något än att klaga högljutt. Skattmasens soldater var inte lika skickliga i strid som Konungens elittrupper, men de var kända för att vara helt hänsynslösa och de använde ofta mer våld än som egentligen krävdes.

”Sira?” frågade Idana och ställde sig även hon i den långa kön till skattmasen. ”Ser du hur arga människorna är? Det verkar som om den där organisationen Befrielsefronten på din skola lyckats bra med att få folket i upprorstillstånd. Om det här fortsätter en längre tid, så kommer folk att göra uppror, sanna mina ord.”

”Ja ... och det gick mycket fortare än jag hade anat”, sade Sira. ”Folket i Friesland verkar inte tycka om när man tar för höga skatter och tvångsrekryterar folk till armén. Det kanske inte tar mer än ett par veckor innan folket organiserar sig och vänder sig mot Konungen med våld. Då kommer vi att få ett blodigt inbördeskrig där frieslänningar dödar andra frieslänningar. Ingen munter framtid. Vad tror du skattmasen skulle säga om vi visade bevisen om sammansvärjningen till honom?”

”Skattmasen? Ha! Han skulle bara bura in oss i fängelse i ett halvt år för förargelseväckande beteende. Vi måste högre upp i hierarkin. Konungen är den ende jag känner till, som vi kan lita på den här gången. Han borde ha ett personligt intresse av att Befrielsefrontens plan inte går i lås. Om du nu inte har någon annan kontakt med hög ställning i Frieslands adel, som vi kan lita på?”

”Tyvärr inte!”

Efter det att Idana och de flesta andra bybor i Quinson registrerat sig hos skattmasen, började folk att avlägsna sig från torget. Micha kom fram till Idana och såg uppgiven ut.

”Du blev tvångsrekryterad till armén, eller hur?” sade Idana när hon såg hans min.

Micha sträckte ut armarna i en uppgiven gest.

”Vad hade jag för val. Jag är tjuogoett år gammal och har ingen fysisk åkomma att skylla på. Både jag och Joani blev intagna som bågskyttar i andra divisionen. Om jag vägrat skulle jag förts bort i bojor och min far skulle ha behövt gå in i armén i mitt ställe.”

”Du kunde ha nämnt dina snarkningar!...” sade Idana.

”Snarkningar?” frågade Sira. ”Hur vet du att han snarkar?”

”Eh. Michas snarkningar är i alla fall mycket högljudda.”

”Det stämmer”, sade Micha och pekade på sin näsa. ”Jag har något fel i min näsa, som gör att jag snarkar.”

”Ja”, sade Idana. ”Ditt kompani kommer få problem med att sova natten före en viktig strid. Du borde få stanna hemma på grund av ditt handikapp.”

”Oj oj oj!” sade Sira, tittade på sin syster och log retsamt. ”Har du kärat ner dig i den där länge drasuten?”

”Det har inte du något med att göra”, sade Idana, som började bli röd om kinderna.

Några timmar senare hade alla nya rekryter samlats på torget. Totalt var de ett femtiotal från Quinson, mestadels män mellan tjugo och trettio år. Det fanns även ett par tonåringar, några äldre män och ett par kvinnor i trettioårsåldern. Rekryterna hade med sig var sin packning och de vapen de ansåg sig kunna ha användning för i armén. Vissa hade även hjälmar på huvudet och delar av gamla rustningar. Micha hade med sig sin långa favoritpilbåge, som skiljde sig från de andras kortare pilbågar och armborst. Joani, som var lång, smal och blond, bar på en kortare jaktbåge och ett långt spjut, som han i vanliga fall brukade använda när han jagade vildsvin.

Kaptenen som anförde de nya rekryterna, var en ganska kort och kompakt man med en stor mustasch, vilken dolde det mesta av hans mun. Han röt ut en order om att börja marschera, varpå Quinsons rekryter satte igång att gå framåt. Kaptenen röt ut fler order och försökte få rekryterna att gå i raka led och i takt, men han lyckades inte särskilt bra. Han blev irriterad och började otåligt skruva på sin långa vaxade mustasch. Kaptenen blev allt hesare och rödare i ansiktet av allt skrikande. Rekryterna skärpte sig något och kaptenen gick till en plats sist i ledet för

att kontrollera, att ingen fick för sig att smita och stanna kvar i byn. När rekryterna kom fram till Idana ropade hon till Micha, som gick i mitten av ledet bredvid Joani.

”Det ser mycket bra ut Micha. Jag tror faktiskt att du är det ende som går i takt.”

Micha log mot henne och marscherade framåt med överdrivet höga benlyft. Plötsligt avvek han från ledet och gick fram till Idana.

”Vad håller du på med?” vrålade den redan irriterade kaptenen. ”In i ledet igen rekryt!”

”Äh, lugna ner dig lite!” sade Micha och fortsatte gå till Idana.

Kaptenen stannade upp. Hans kinder blev blossande röda och hans ögon sken av ilska och frustration.

När Micha kom fram till Idana gav han henne en stor kram och en puss på ena kinden. Idana svarade med att ge honom en lång puss på munnen. Sira visslade till och tittade retsamt på det kramande paret.

”Lova att vara försiktig”, sade Idana och klappade honom ömt på kinden.

”Jadå!” viskade Micha och log. ”Jag skall försöka hålla mig på långt avstånd från turgierna. Det kan väl hända att jag skjuter iväg en och en annan pil i riktning mot de små bergsmännen, men du vet ju att jag är pacifist. Jag vill inte döda någon och hoppas att det inte blir nödvändigt. Får väl skjuta lite snett och skrämma dem lite.”

”Det låter bra!” sade Idana och smekte ömsint Michas kind.

Micha sprang motvilligt tillbaka till ledet igen, medan kaptenen gav honom en lång sur blick.

Idana vinkade med bågge händerna och ropade: ”Räkna inte med ett långvarigt krig!”

Samma kväll berättade Idana och Sira sin plan för Professorn. Redan nästa dag skulle de rida iväg till Vitrolles. Sebastian kunde dock inte rida utan fick färdas med vagn, tillsammans med Smilla, som började bli lite gammal och trött i benen.

”Det var synd att Micha inte kunde följa med oss till Vitrolles”, sade Sira. ”Din golem kommer dock komma till stor

nytta. Jag såg när han arbetade med att sätta dit den nya dörren på bottenvåningen för en stund sedan. Han är otroligt stark och verkar vara jättesnäll. Jag känner på mig att hans krafter kommer att behövas på den här resan.”

”Jo visst är han stark och snäll”, sade Idana. ”... men är han inte lite konstig ibland?”

”Visst är han lite dyster och självmordsbenägen”, höll Professorn med. ”Det är ganska vanligt bland golems och den vanligaste dödsorsaken hos dem är faktiskt att de tar sitt eget liv, oftast genom att krossa sitt huvud mot en bergsvägg eller liknande.”

”Vi får väl försöka muntra upp honom lite under resan”, sade Sira. ”... så att han åtminstone håller sig vid liv ända tills vi kommer till Konungen.”

Lite senare började Idana packa saker inför resan. Hon tog ett tjugotal av sina förbättrade sprängkulor och stoppade försiktigt ner dem i en läderpåse. Sira, som stod bredvid, var nyfiken på kulorna och frågade henne vad de kunde användas till. Idana varnade henne för att kulorna kanske inte var riktigt stabila än, men att hon jobbade på att göra dem säkrare. När Sira fick reda på att de kanske kunde sprängas av en lätt stöt blev hon mindre angelägen om att få titta närmare på dem.

Innan de lämnade tornet tog de med sig ett par fullkornsbröd, en gammal hård ost och ett knippe med torkade korvar, som färdkost. Dessutom tog de med sig fem kaggar med vatten och lite andra förnödenheter. Idana, Sira, Sebastian och Smilla gick ner från tornet och såg sig omkring.

Det var varmt och solen lyste upp byn från en klarblå himmel. Det var att dags att gå vidare. Idana busvisslade och Smilla lämnade motvilligt en intressant tunna och gick fram till sin matte. När de kom fram till stallet möttes de av stallpojken Bernard, som var alldeles upprörd. Han stirrade argt på en några av skattmasens vakter, som förde bort ett tjugotal hästar i riktning mot stortorget. När han fick syn på Idana förändrades hans ansiktsuttryck och han såg istället mer skamsen ut.

”Jag är så hemskt ledsen”, sade Bernard. ”Skattmasens vakter tog din och Professorns båda hästar. De bara bröt sig in

och visade upp ett dokument, vilket enligt dem berättigade dem att konfiskera alla hästar i riket till armén. Vad kunde jag göra mot ett tiotal soldater?”

”Tog de alla hästar?” frågade Sira upprört. ”Även min häst Black Coffee?”

Bernard vände sig mot henne och nickade.

”Jo, tyvärr!”

Sira knöt sina nävar och började gå i riktning mot vakterna, men hon stoppades av sin storasyster, som lade en hand på hennes axel.

”Vänta Sira! Det är ingen idé att bråka med dem. De lär inte ge dig din häst bara för att du ber dem vänligt. Om du tjafsar med dem sätts du i bojor och förs bort. Du kan inte ge dig på dem bara för att få tillbaka din häst. Skattmasens vakter är för många. Låt dem vara.”

Sira suckade.

”Nej, du har väl rätt. Men ... hur kommer vi då till Vitrolles? Det tar säkert nästan två veckor dit om vi färdas till fots och då kommer vi kanske för sent.”

”Vi får väl ta flodvägen”, sade Idana. ”Det går ungefär lika fort som att rida.”

”Jag tycker inte om vatten”, sade Sebastian och såg olycklig ut.

”Vad? Är du rädd för vatten?” frågade Sira.

”Min hy får konstiga fläckar om jag är ute i regnet och så är jag lite orolig för vad som skulle hända om jag ramlar i vattnet. Jag kan ju inte simma.”

”Sebastian! Jag tror faktiskt att du kan klara dig utan luft en stund. Jag har hört att golems kan klara av att vara under vatten i flera timmar. Om du ramlar i vattnet och inte bottnar, kan du börja gå på botten tills du kommer upp på stranden igen”, sade Idana hjälpsamt.

”Jo, men ... det är nog väldigt kallt och mörkt nere på flodens botten; tror ni inte det? Jag har hört talas om att det kan finnas stora fiskar med vassa tänder i flodens djup”, sade den orolige Sebastian.

”Äh, sluta sjåpa dig”, sade Idana. ”Ingen kommer att ramla i floden, det garanterar jag.”

Idana ledde sällskapet till Quinsons lilla hamn. Ett par hundra meter från bryggan började Idana plötsligt att känna sig illa till mods. Det kändes som om någon följde efter dem. Hon vände sig om och tittade uppför den lilla gatan de gått nedför. Utanför en butik höll ett par män att lukta på de gröna nätmelonerna. De hade visserligen konstiga kläder på sig, men annars var det inget misstänksamt med dem. Troligen var de handelsmän från Gemark eller något av de andra länderna norr om Friesland. Idana såg en äldre kvinna, som blängde surt åt männens håll, men det var bara Madame Martinez. Hon var nästan alltid grinig och tvär. Nedanför butiken satt en ung man i gula kläder och spelade medryckande musik på en liten mandolin. Han hade ful hy och fjunigt brunt skägg. Idana kände inte igen honom och när han såg att hon tittade på honom, vände han blicken mot henne och log. Spelmannen hade fula gula tänder och saknade en framtand.

Idana vände sig om och fortsatte ner mot hamnen.

Bara inbillning...

Sebastian började gnola i takt till musiken och systrarna tittade på varandra med menande blickar.

”Jag älskar musik”, sade han plötsligt. ”I går spelade Professorn några melodier för mig på sin luta. Musiken var så medryckande och livfull. Ja, full av liv och glädje. Tror ni att musik kan vara meningen med livet? Kanske skapades livet ursprungligen av musik. Kan det vara så?”

”Jag tror inte det”, sade Sira och tittade upp på Sebastian. ”Du är allt lite konstig du. Jag kan hålla med om det vore tråkigt utan musik, åtminstone bra musik, men musik är bara en sak av livets många glädjeämnen.”

De kom fram till Quinsons hamn, som bestod av tre bryggor och ett tiotal båtar. Sira tittade ut på den lilla sjön, som egentligen bara var en liten utbuktning av Verdonfloden och kände sedan på det klara vattnet med fingrarna. Det var kallt. Verdonflodens vatten kom ursprungligen från Palladierna i nordost. I bergen rann smältvatten från snön ner via många bäckar, som så småningom gick ihop för att bilda Frieslands största flod.

Idana gick fram till William Greedy, en medelålders man med långt grått hår som var uppsatt i en hästsvans. Han var solbränd, hade muskulösa armar, men även en mindre charmig ölmage. Hon frågade honom om det fanns några båtar de kunde hyra och han pekade på ett par kanoter, som låg uppdragna på stranden.

”Det är tyvärr allt jag har idag”, sade William. ”Segelbåten började läcka och är hos Brignard för reparation.”

”Det går bra med en kanot”, sade Idana. ”Vi planerar att åka på en ganska lång tur. Går det bra om vi lämnar tillbaka den om en eller två veckor?”

”Det går alldeles utmärkt”, sade William. ”Jag vet ju att jag alltid kan lita på Professorns lärling. Men en så lång uthyrning kommer tyvärr att kosta en del.”

Efter lite prutande om priset gav Idana mannen tre silvermynt och åtta kopparmynt. Sedan drog de ner en av kanoterna till vattnet. Smilla hoppade in i kanoten först, viftade på svansen och började skälla på några änder i närheten. Hon älskade verkligen att åka båt. Sira puttade vidare kanoten till bryggan och hoppade sedan i båten via fören. Sedan klev Sebastian ner i kanoten från bryggan, mycket försiktigt. Han såg livrädd ut när kanoten började gunga och Sira fick hålla i bryggan för att kanoten inte skulle välta. Sebastian satte sig till rätta i mitten av kanoten tillsammans med hunden, som lade sig tillrätta mellan hans ben. Idana satte sig sedan längst bak i och knuffade ut båten från bryggan. William stod kvar på bryggan och vinkade av sällskapet.

Sebastian tittade skeptiskt på vattnet runt omkring sig. Vattnet var här bara ett par meter djupt och långt sjögräs svajade med strömmen. Smilla ställde sig upp och såg ut att vilja ta sig ett dopp i det klara vattnet.

”Smilla! Sitt ner i båten!” sade Idana med sträng röst.

Hunden lydde sin matte och satte sig ner igen, men såg fortfarande lika glad ut. Systrarna fick snart in ett effektivt tempo med sina åror och kanoten gled snabbt ut över den lilla sjön. Båda systrarna var vana med att färdas med kanot och hade färdats tillsammans många gånger på Verdonfloden när de var barn. Då hade det mest varit dagsturer med familjen, då de

även stannat för att fiska lite längre upp i floden. När de kom ut till flodfåran svängde de åt höger och fortsatte resan västerut. Vattnet blev snabbt djupare och snart kunde de inte se botten längre.

”Om jag hoppar ner i vattnet här, så kommer jag nog att sjunka som en sten till botten”, sade Sebastian och tittade på den glittrande turkosgröna vattenytan med viss misstänksamhet. ”Är ni säkra på att jag inte skulle drunkna och dö då?”

”Jag vet inte säkert”, sade Idana. ”Det kan du fråga Professorn om när vi kommer tillbaka. Har du fortfarande funderingar om att ta ditt liv?”

”Ja, ganska ofta”, sade Sebastian med dyster röst. ”Jag vet inte vad mitt liv har för mening.”

”Meningen med ditt liv just nu är att hjälpa oss att komma till Konungen och det gör du inte om du ligger och latar dig på flodens botten. Sluta upp med dina negativa tankar. Tänk på något roligt istället.”

”Vi kanske kan sjunga något?” sade Sira. ”Då blir du väl på bättre humör?”

”Jo, jag gillar musik”, sade han och såg plötsligt barnsligt glad ut.

Kapitel 17

Färden på Verdonfloden fortsatte åt syd-sydväst, med Sebastian glatt sjungande i mitten av båten. På vägen mötte de en tvåmastad segelbåt som var på väg till Quinson med sina varor. Idana hälsade på kaptenen som hon kände igen och den gamle mannen svarade med ett glatt rop. Lite senare ledde floden in genom ett högt bergspass. När de paddlade in i ravinen fylldes Sira av en drömlig känsla. Det var som om de färdades in i en annan värld. De höga bergsväggarna som omgav dem på bägge sidor, gjorde att alla ljud lät annorlunda här. Sebastians något raspiga röst ekade mellan bergsväggarna och fick faktiskt sången att låta något bättre än tidigare. Högt ovanför dem cirklade ett par stora fåglar. Sebastian avbröt sin sång och frågade:

”Örnar?”

”Nej, det är gamar”, svarade Idana. ”Men jag tycker om dem ändå. De tar hand om döda djur som råkat falla ner i ravinen.”

”Det var ju bra”, sade Sebastian och började åter sjunga,

Färden fortsatte nedför floden som på vissa ställen var så pass strid att Idana och Sira knappast behövde paddla alls. Då räckte det för dem att styra båten och hålla en rak kurs.

Någon timme senare hade systrarna börjat trötta att lyssna på Sebastians ihållande galande. Deras golem fortsatte att upprepa de få sånger han lärt sig. Han bara malde på, likt en maskin som hakat upp sig. Sira tänkte precis protestera när musiken plötsligt tystnade. Sebastian hade blivit hes och rosslig i halsen av allt sjungande. Idana trodde inte att en golems stämband var konstruerade så att den kunde bli hes, men de två systrarna var i alla fall mycket tacksamma när Sebastian slutligen blev tvungen att ge upp med sina sånger. Sira njöt av att äntligen få lyssna på fåglarnas stillsamma kvitter.

De åkte förbi en liten roddbåt som låg förankrad i en vik. I båten satt en medelålders man och metade. Idana och Sira vinkade åt honom, men han ignorerade dem fullständigt och

fortsatte att glo på sitt flöte. Idana ryckte på axlarna och viskade till Sira:

”Det där var Quinsons präst Claude Refrau. Han blev lite konstig efter att hans fru dog i lunginflammation för två år sedan. Nu är han väldigt butter och hans predikningar är alltid fyllda med olika varningar om Guds straff och om Jordens undergång. Det är inte konstigt att antalet kyrkobesökare på söndagarna halverats under de senaste två åren. De som fortsätter att komma på söndagarna är mycket trogna kyrkobesökare. Invånarna i Quinson är generellt ganska toleranta mot människor som är lite annorlunda.”

”Det var en del som inte var så toleranta mot de turgier, som bodde i byn”, sade Sira och vände sig mot sin syster.

”Nej! Det har du rätt i! De flesta i Quinson är hyggligt folk, men den där händelsen i Riez har tyvärr gjort att vissa bybor, mestadels de odugliga latmaskarna, blivit rasistiska. Det verkar tyvärr inte bara vara turgierna de hatar. Alla utlänningar och även neadafolket ligger lågt ner på deras gilla-lista. Det är förbaskat synd att vissa människor blir sådana.”

Efter att de hade paddlat i drygt tre timmar började Sira att känna sig hungrig.

”Kan vi stanna och äta snart?”

”Om en stund, men vi har inte så mycket mat med oss, så vi får ransonera lite.”

Sira hörde då ett konstigt ljud vid bergskammen. Hon tittade uppåt och fick se ett stort vildsvin som flög ut över kanten. Det kanske inte flög direkt, snarare störtade.

”Se upp!” ropade Sira med panik i rösten.

Det stora vildsvinet, som flytt i panik från en jägare eller något rovdjur, hade sprungit ut rakt över ravinen kant. Slutligen landade det med ett stort plask endast en meter framför kanotens för. En kaskad av vatten stänkte in i båten och gjorde Sira alldeles dyngsur. Hon blinkade några gånger och tittade sedan på den stora vildsvinskroppen som låg och flöt i vattnet framför fören. Hon puttade till den några gånger med åran, men den rörde sig inte.

”Sugna på vildsvinsstek?” sade Sira och kände att det vattnades i munnen.

Några timmar senare hängde det ett helstekt vildsvin över en öppen eld. Idana tyckte att det luktade sagolikt gott. Hon hade kryddat köttet med salt och peppar som hon hade haft med sig. Sira hade även hittat lite rosmarin, som växte vilt nära flodstranden och den extra kryddan förhöjde smaken hos köttet ytterligare. Idana tyckte dock att det var synd att de inte hade med sig någon vitlök. Sällskapet åt under tystnad och njöt av den extra oväntade måltiden. Smilla fick ett helt stycke uppskuret lårkött för sig själv och njöt av överflödet av mat. Systrarna delade på en baguette och sköljde ner maten med kallt flodvatten. Sebastian ville inte smaka på varken köttet eller brödet, men drack över två liter vatten.

”Jag kan inte äta vanlig mat, men Professorn säger att det är bra för mina leder att dricka vatten. Jag behöver bara äta någon gång i månaden och då föredrar jag blålera”, förklarade han.

Efter måltiden fanns det fortfarande mycket kött kvar, som skulle kunna räcka åt dem alla i en vecka om det inte blev dåligt först. Det resterande vildsvinsköttet packades ner i Idanas och Siras kappsäckar.

Sedan var det dags att åka vidare. De satte sig åter i kanoten och färden fortsatte nedströms i ett jämnt tempo. Landskapet runt omkring dem började sakta ändra karaktär. De lodrätta klippstupen på var sida om floden var borta och hade ersatts av trädbeklädda sluttningar med grus och rullsten. Floden hade även blivit något bredare och grundare.

Under eftermiddagen passerade de en liten by med endast ett femtiotal invånare. Byn hette Esparon och hade varken värds- hus eller Borgmästare. En gammal kvinna, som tvättade kläder i floden, vinkade glatt åt dem när de paddlade förbi. Sebastian vinkade tillbaka, men då började kanoten gunga. Han stannade upp i sina rörelser och såg alldeles förskräckt ut tills dess att kanoten stabiliserats igen. Strax därefter gick solen ner bakom kulltopparna i väster.

”Om vi paddlar på en liten bit till så kommer vi till neadastammen som Micha brukar besöka”, sade Idana. ”De sägs vara

mycket gästvänliga, så förhoppningsvis låter de oss sova över i deras grottor.”

Sira, som aldrig träffat på någon av neadafolket tidigare, tittade förundrat på de fem människoliknande neaderna som samlats på stranden för att möta dem. Hon hade hört många historier om folket och hon trodde att de mest skulle likna små fula troll, men det hon hört överensstämde illa med verkligheten. Neadafolket liknade vanliga människor, men var något kortväxta, med kompakt och muskulös kroppsbyggnad. De var klädda i enkla plagg av läder och både kvinnorna och männen bar olika halsband med färglada glänsande snäckor och stenar som prydnader. De flesta av neaderna hade långt hår, oftast uppsatt med en tofs i nacken. Vissa av männen hade långt skägg, medan andra var slätrakade. Det som mest skilde neadafolket från vanliga människor var deras ansikten. Deras näsor var ovanligt platta och breda. Pannorna var sluttande och fick dem att se lite apliknande ut, men totalt sett var de mycket mer lika människor än apor. Deras ljusblå ögon, som var intensiva och vakna, utstrålade hög intelligens. Sira kände sig uttittad på ett genomträngande sätt. För henne kändes det som om neadafolkets blickar kunde se in i en liten del av hennes själ.

Kanoten stötte emot land och drogs upp på stranden av två välvilliga neader. Smilla hoppade ur båten först. Övriga klev iland och blev stående på en bred strand med sand och grus. Idana gjorde ett hälsningstecken med sin högra hand genom att svepa den långsamt över ansiktet och hälsningen besvarades på samma sätt av en av neaderna, en äldre kvinna med långt grått hår. Kvinnan hade även en fjäder i sitt hår och hennes vänstra kind korsades av ett långt ärr. Idana kom ihåg att Micha berättat om denna kvinna. Det var neadabyns medicinkvinna och andliga ledare. Hennes namn var Una. Idana hade endast varit hos neadafolket en gång tidigare och hon kunde inte tala neadernas språk, men hon uttalade en hälsningsfras som hon lärt sig av Dag:

”Una, tama ik!”

”Idana, tama i kala”, svarade medicinkvinnan och visade med en gest att de var välkomna in i byn.

Idana var mycket förvånad över att kvinnan kände till hennes namn. Micha måste ha berättat om henne för Una. Idana stannade upp och tittade sig omkring. Neadafolkets byar såg inte ut som människornas byar. Istället för hus eller hyddor, så bodde neaderna i grottor. Mestadels var det naturliga grottor, men denna by hade byggts ut ytterligare och grottsystemet hade utökats och fördjupats med ytterligare tunnlar i berget. Sira tittade förundrat upp mot alla grottöppningarna i bergsväggen. Det fanns minst tjugo grottor som alla var bebodda av en eller flera familjer. Många av grottöppningarna hade dessutom blivit delvis igenmurade med rödbrun bränd lera, så att det endast fanns kvar en mindre fyrkantig öppning.

Idana och medicinkvinnan försökte att kommunicera med varandra ytterligare och slutligen förstod Idana att deras hela grupp blivit inviterade att sova över i hennes grotta. Hon lämnade över det återstående vildsvinsköttet som en gåva till Una. Den gamla kvinnan tog tacksamt emot köttet och visade med gester att de kunde följa med till hennes grotta.

Många nyfikna neader samlades runt Sebastian och vissa av dem petade nyfiket på hans hårda skinn.

”Idana?” sade Sebastian något besvärat. ”Vad håller de på med?”

”De har nog aldrig sett en golem förut, så de är väl bara nyfikna”, sade Idana tveksamt. ”Det är nog bäst att du inte rör dig för mycket i byn. Jag vet inte hur de reagerar på en varelse som du.”

Medicinkvinnan gick fram till Sebastian, tog tag i hans huvud med båda sina händer och blundade. Sebastian stod alldeles stilla och tittade ner på sina fötter. En stund såg det ut som om medicinkvinnan var i trans och sedan öppnade hon ögonen igen. Hon släppte taget om hans huvud, tog ett steg bakåt och vek sig dubbel av skratt. Mellan skrattsalvorna sade hon något till de andra neaderna och då började dessa också gapskratta. Snart spred sig skrattet till varenda neadan i byn. Sebastian började se olycklig ut, men Idana tröstade honom.

”Bry dig inte om dem. Se det bara som att de tycker att du är en mycket trevlig ... individ. Det skulle vara mycket värre om de blivit rädda eller arga för att vi tagit hit en golem.”

En liten flicka kom fram till Sebastian och sträckte fram en blomkrans emot honom. Han tittade först oförstående på henne.

”Hon vill att du skall ta den”, sade Sira. ”Ta emot gåvan Sebastian.”

Han tog blomkransen från flickan och satte den på sitt kala huvud. Sira tyckte faktiskt att blommorna klädde deras golem ganska bra. Den lilla flickan log mot honom och fortsatte sedan att skratta.

På kvällen blev det fest. Middagen bestod av vildsvinskött och fisk. Det fanns massor av fisk, som tillagats tillsammans med lök och söta rätter av något slag. Till maten serverades det mestadels vatten. Idana och Sira fick även smaka på en sötare bärnstensfärgad dryck, vilken smakade som en blandning mellan vin och öl. Då ingen av systrarna ville bli berusad drack de endast måttligt av denna dryck.

Vissa av neadafolket dansade en lustig dans då de sprang runt eller hoppade över de brinnande lägereldarna. Idana och Sira blev dock snabbt sömniga och medicinkvinnan följde med dem till en stege som ledde upp till hennes grotta. Där inne hade det nu gjorts i ordning fyra sovplatser av halm och tjocka skinnplädar. Själva grottan var bara ett tiotal meter djup och marken var relativt platt. Den enda belysningen kom från en oljelampa som var placerad intill grottöppningen. Ljuset var gult och behagligt, men kunde endast lysa upp stenväggarna några meter in i grottan.

Förutom medicinkvinnan var det bara de fyra gästerna, som sov här. Sebastian tittade en stund på sin bädd, men lade sig istället på stengolvet intill. Smilla lade sig på bädden intill Idana och tittade med halvslutna ögon mot det gula ljuset. Efter den ansträngande rodden och den goda maten, tog det bara några minuter innan både Idana och Sira sov djupt. Sebastian flyttade sig till Smilla och kliade förstrött hennes nacke. Snart somnade även hunden och sedan stannade Sebastian plötsligt upp i en rörelse. Han hade somnat på en golems vis, sittandes i en stilla drömlös vila.

Under natten vaknade Idana till och satte sig upp. Hon hade haft en konstig dröm, men hon kom inte direkt ihåg vad den handlat om. Idana smög sig tyst fram till grottans utgång och tittade ut. Det var en stjärnklar natt och ljuset från halvmånen speglades mot Verdonflodens klara vattenyta. Medicinkvinnan Una, Idana och Smilla sov stilla i sina bäddar. Sebastian sov han också, men med ögonen vidöppna.

Plötsligt hörde Idana något utanför. Ljudet kom uppströms från floden. Hon satt helt stilla och lyssnade. Det lät som om någon paddlade en båt någonstans på floden. Alla eldar och ljus i neadabyn var släckta, så det var inte svårt att se vad som föregick på floden. Snart fick hon dock se vad som orsakat ljudet. En bit uppströms närmade sig en kanot. Hon kunde se konturen av två figurer i båten och hörde deras jämna paddeltag. Idana fortsatte att iaktta båten.

Plötsligt befann sig medicinkvinnan bredvid henne. Idana hade inte hört att hon lämnat sin bädd. Den gamla kvinnan satt bara stilla bredvid henne och tittade på den annalkande kanoten. En stund oroade Idana sig för att den var på väg mot neadabyn, men snart blev det tydligt att båten inte skulle åt deras håll. Troligen var de i kanoten inte ens medvetna att de precis passerade en bebodd plats. När båten gled förbi ett trettio-tal meter nedanför grottöppningen kunde Idana urskilja lite mer av figurerna som satt i båten. Det verkade vara två män. Den bakre var ganska stor och reslig medan den främre var kortare och hade någon slags hatt på huvudet. Ingen av männen i båten sade något. Idana kände på sig att hon sett dem förut, men hon mindes inte när eller var. Kanoten gled förbi och fortsatte nedströms. Idana väntade tills båten var utom synhåll, sedan gick hon tillbaka till sin bädd och lade sig ner igen. Medicinkvinnan satt kvar i grottöppningen och blickade ut.

Konstigt! Vilka skulle komma på idén att paddla kanot mitt i natten?...

Hon låg i sin mjuka bädd och stirrade upp på det mörka grottaket. Det dröjde inte länge förrän hon slöt sina ögon och somnade.

Una stannade kvar ytterligare en stund vid grottans ingång. Hennes ögon var halvslutna. Plötsligt ryckte hon till. Medicinkvinnan andades in ett långt andetag med näsan. Hon kände igen en oangenäm lukt hon inte gillade. Hennes ögon spanade på strandkanten utanför. Solen skulle gå upp om någon timme och naturen utanför badade i ett svagt gryningsljus. Medicinkvinnan såg inget speciellt utanför och började slappna av. Men så fick hon syn på något. På andra sidan floden syntes en strimma med rök. Men det var ingen vanlig rök. Den rörde sig en bit över marken, likt en orm som sökte efter något. Röken stannade upp och bytte riktning mot floden. Una fixerade blicken mot röken som kom allt närmare. Då hördes ett gnyende ljud inifrån grottan. Smilla hade vaknat. Golden retrievern gick fram till Medicinkvinnan och satte sig bredvid henne. Den gamla neadakvinnan log och kliade hunden i nacken. Smilla tittade oroligt på Una och gnydde.

”Tora!” viskade kvinnan och hunden tystnade.

Sedan iakttog hon åter rökmolnet, som slingrade sig uppför backen i riktning mot hennes grotta. Ett väsande ljud tycktes komma från det som närmade sig. Kvinnan tyckte sig även se ett par glödande blå ögon, vilka stirrade upp mot henne genom röken. Hon snörpte på munnen och tog fram ett föremål från sin ficka. Rökwarelsen kom allt närmare bergsväggen och försvann från Unas synfält. En tystnad följde. Plötsligt reste sig rökwarelsen precis utanför grottans öppning. När de blå ögonen fick syn på hunden inne i grottan slocknade de och ersattes av två svarta hål. Smilla ryggade bakåt med svansen mellan benen och började morra. Medicinkvinnan reste sig upp och sträckte fram en docka av trä mot rökwarelsen. Dockan föreställde en grovt snidad flicka med fyra armar.

”Fari fari!” sade kvinnan och plötsligt flammade dockans ögon upp med skarpa gula lågor.

Rökwarelsen ryggade tillbaka, vred sig som i smärta och dess rök började skingras. Dess ögon blev blå igen och dess rökkropp började bli allt mer genomskinlig. Innan den försvunnit helt flög den upp i luften med ett ljust skriande läte. Sedan var den plötsligt borta.

Sira vaknade till och satte sig tvärt upp.

”Vad var det?” frågade hon med sömnig röst.

Hennes ögon mötte Unas. Medicinkvinnan tittade på Sira med uttryckslös blick och gjorde ingen min av att något speciellt hade hänt. Sira suckade och lade sig tillrätta på bädden igen. Inom en minut hade hon somnat igen. Idana och Sebastian sov vidare utan att ha märkt någonting alls.

Kapitel 18

På morgonen satt systrarna på grusstranden och delade på en baguette och en bit ost. Trots de ganska hårda bäddarna hade de båda sovit mycket gott. Smilla fick det sista av vildsvinsköttet, vilket Sira sparat undan kvällen innan. En perfekt frukost för en hungrig hund. Neadafolket tittade miss-tänksamt på baguetten och osten. En av dem smakade på en bit ost, men spottade ut den igen. Istället tog han en bit med rökt fisk, stoppade den i munnen och tuggade njutningsfullt. Sebastian tackade artigt nej, när en gammal neadaman erbjöd honom fisk till frukost.

Det var dags att fara vidare. Efter frukosten tackade de medicinkvinnan och övriga neaderna för deras gästfrihet. Idana kunde inte så många ord av neadafolkets språk, så hon visade mest sin uppskattning genom ett tydligt kroppsspråk och olika gester med händerna. Innebörden var tydlig och neaderna såg nöjda ut. Systrarna och Sebastian packade ihop sina saker och klev in i kanoten igen. Smilla tittade en stund på Una, innan hon vände om mot kanoten och satte sig tillrätta mellan Sebastians ben. Medicinkvinnan Una vinkade av dem och såg av någon anledning lite orolig ut när kanoten for vidare nedströms.

Tunna molnskyar skymde solen och gjorde att luften inte blev för varm. Efter att ha paddlat kanoten i lite mindre än en timme, kom de fram till en förgrening av floden. En av flodfårorna gick motströms åt nord och kallades sedan Garonn-floden. Om de valde den vägen skulle de så småningom komma fram till Siras skola i Saint Marie. De åkte istället nedströms söderut och fortsatte sin resa mot Vitrolles. Landskapet runt omkring dem blev allt flackare ju längre nedför floden de kom. Efter någon timmes paddling blev floden mycket bred och snart kom de ut på en stor sjö. De paddlade förbi en fiskebåt och vinkade till en äldre man, som höll på att lägga ut sina nät. Han log vänligt och vinkade tillbaka.

På sjöns västra strand siktade de byn Saint Croix. Byn var något större än Quinson och fungerade som ett handelscentrum

för provinsen. I byns hamn låg ett femtiotal båtar. De flesta var mindre segelbåtar, men de såg även en större båt tillhörande den Kungliga flottans patrullbåtar. Ett par vakter stod och pratade med varandra på båtens akterdäck, medan de delade på en apelsin. Systrarna visste inte vilka soldater man kunde lita på och de ville inte riskera att bli upptäckta av någon förrädare från Befrielsefronten. Därför stannade de inte i byn, trots att det skulle ha varit bra för dem att köpa ytterligare förnödenheter och fylla på sina sinande förråd.

De paddlade vidare och lämnade Saint Croix hamn bakom sig. Några ungdomar dök i vattnet från en klippa i närheten. När de såg kanoten stannade de upp och busvisslade åt systrarna, som paddlade förbi. Sira visslade tillbaka och fick en menande blick från sin storasyster.

”Du måste hålla med om att den där mörkhårige killen är ganska snygg”, sade Sira.

Idana granskade pojken hon pekat ut lite noggrannare. Han var runt omkring arton år, smärt och mycket brunbränd.

”Nja, hans magmuskler var ju ganska fina, men benen var alldeles för spinkiga.”

”Jaha... Så Michas ben är snyggare?...”

”Kanske det”, sade Idana och log ett lurigt leende. ”Jo, mycket snyggare.”

Snart hade de lämnat byn Saint Croix bakom sig och sjön smalnade av för att åter bli en smal flod. Strömmen blev allt kraftigare och de kunde glida nedför floden utan att anstränga sig särskilt mycket.

Färden nedför Verdonfloden fortsatte hela eftermiddagen. Solen färdades över himlen och skulle snart försvinna nedanför trädtopparna i väster. Båda systrarna började bli trötta i armarna av allt paddlande och de överlät därför allt oftare paddlandet till Sebastian, som verkade helt outtröttlig. En del av sträckan använde han en paddel i respektive hand och då gick det mycket fort.

Under resans gång ändrades naturen runt omkring dem. Skogen nådde här ända ner till vattenbrynet och enorma lövträd hängde ut över vattenytan.

Idana kände hur det började kurra i magen och snart hade de hittat ett lämpligt ställe att rasta på. De drog upp båten på en sandbank och hittade en liten skogsglänta med torrt gräs. I mitten av gläntan fanns det redan en eldstad omringad med stenar och det dröjde inte länge förrän de samlat in lite ved och fått igång en stor sprakande brasa.

Sira tillverkade tre grillpinnar, genom att skära av färska grenar från ett litet träd i närheten. Hon gav en pinne till Idana och den andra till Sebastian. Han tog emot pinnen och tittade oförstående på det vässade föremålet.

”Ved?” frågade Sebastian.

”Nej det är en grillpinne till fårkorvarna. Åh! Förlåt mig. Jag glömde att du inte äter vanlig mat.”

Ur sin packning tog hon fram en stark korv med fårkött och satte den på grillpinnen.

”Vi människor tycker det här är jättegott”, förklarade Sira. ”Man grillar den över elden eller glöden, tills den blir gyllenbrun och luktar gott.”

”Pinnen är redan gyllenbrun och luktar gott”, sade Sebastian och ryckte på axlarna.

Han stoppade pinnen i munnen och tog en tugga. Pinnen krasades sönder i hans mun. Sebastian öppnade munnen och visade en mun fylld av bruna tänder och träflisor. Sedan spottade han ut träflisorna, tog en ny tugga och mumsade vidare. Han svalde aldrig något av träet, men verkade tycka att det var gott ändå.

Sira suckade, gick till elden och satte sig till rätta på en stock, som placerats ut bredvid eldstaden. Idana kom och satte sig bredvid sin syster. Hon satte på två korvar på sin pinne och satte i gång att grilla dem.

Sira märkte plötsligt att Smilla såg orolig ut. Hunden spanade in mot buskarna och hade svansen mellan benen.

”Vad är det Smilla? Är det något djur inne bland buskarna?” frågade Sira och reste sig upp med grillpinnen fortfarande i handen.

Smilla skällde ett par gånger och backade sedan bakåt mellan Siras ben. Då hörde även Sira något. Det prasslade i

buskarna lite högre upp i backen och det hördes av de tunga andhämtningarna att någon eller något närmade sig.

Plötsligt dök det upp en liten man bakom en buske och strax efter kom en större man. Den mindre mannen var något rund och hade en mörk vaxad mustasch. Trots att det var ganska varmt, hade han på sig en beige rock av utländskt snitt. Han andades tungt och pustade ut en stund. Det hade varit ansträngande att springa igenom den vilda terrängen.

Sedan satte han på sig en beige hatt som han burit i handen. Den längre bredaxlade mannen, som bar en svart rock, verkade inte alls andfådd.

”Aha!” sade den kortare mannen. ”Äntligen har vi hittat er.”

”Jaha ... och vilka är ni?” frågade Idana.

”För er är jag Detektiven, eller Herr Detektiv, men kalla mig inte för något annat för det tycker jag inte om. Detta är min assistent Gaston. Han tar hand om det *fysiska* i arbetet.”

”Eh, välkomna! Jag heter Idana och det här är min lilla-syster Sira. Där borta har vi min hund Smilla och Sebastian, som är eh ... stor. Är det något speciellt ni vill eftersom ni letat upp oss?”

”Frågorna är det tyvärr jag som ställer”, sade Detektiven med snorkig röst.

Sedan gick han fram till Sira, tog fram ett långt ljus hårstrå ur sin bröstfick och jämförde det med hennes.

”Ha! En perfekt matchning”, sade Detektiven självsäkert.

”Vad pratar du om?” frågade Sira, som började bli irriterad på den lille mannen.

”Tro inte att jag glömt ditt utseende. Vi har setts förr, men det känner du ju redan till. Förra gången sprang du ut från nationalmuseet efter att ha stulit ett visst guldkors. Hade jag inte haft otur och snubblat på det där trappsteget, så hade jag fångat dig. Den här gången är du skyldig till att ha rånat Konungens kassavalv. Brottet ägde rum för ett par veckor sedan. Du och minst en medbrottsling tog dig in genom kloakerna, sprängde upp ett hål i väggen. Du neutraliserade en av vakterna och din medbrottsling tog hand om den andre. Hade han verkligen ett samurajsvärd?”

Sira svarade inte, utan blängde bara på den konstige mannen. Han verkade veta allt för mycket.

”Sedan öppnade ni gallret och flydde med hela skatten. Hm... Kanske hade du flera medhjälpare, men det är tydligt att du är hjärnan bakom operationen.”

”Jag tycker inte om vad du antyder, förutom det där med hjärnan, men du har ju inga bevis alls. Jag gissar att du hittade det där hårstrået på brottsplatsen, men jag är inte den enda personen i Friesland, som har långt ljust hår.”

”Försök inte med mig Brigitte. Var befinner sig förresten dina två storebröder? Säkert utför de några hemska brott någon annanstans i Friesland just nu. Eller befinner de sig kanske till och med i ett annat land?”

”Brigitte? Vad pratar du om gubbe? Jag heter Sira och har inga bröder, bara en syster och hon står där borta.”

Detektiven sneglade mot Idana och skakade sedan på huvudet. Han såg lätt road ut.

”Hon är ju inte ens särskilt lik dig. Tror du att jag är lättlurad?”

”Nä, bara dum”, sköt Idana in. ”Jag kan garantera att hon är min syster.”

”Tyst med dig din ... din ... unga dam!” sade Detektiven. ”Jag är visserligen inte säker på om det var någon av er, som även låg bakom attacken på Riez, men Turgiens kejsare är i alla fall oskyldig. Det vet jag med säkerhet, för jag förhörde honom personligen för två dagar sedan.”

”Ha!” sade Sira. ”Så du var i Turgien för två dagar sedan. Hur kom ni hit? Flög ni eller?”

”Tyst unga dam”, sade Detektiven. ”Gaston! Ta och sök igenom Brigittes och hennes så kallade systems packningar. Där finns det säkert en hel del *konstiga* föremål.”

Sira tänkte stoppa den store mannen, men hejdade sig när hon såg hans bistra blick. Medan Gaston noggrant sökte igenom hennes och Idanas kappsäckar, kom Sebastian fram till Sira. Han nickade frågande mot Detektivens assistent, men Sira lade en hand på hans kraftiga arm och viskade:

”Låt honom hållas. De här två herrarna verkar bara ha förväxlat mig med någon annan. De skall säkert snart gå vidare och lämna oss i fred.”

Detektiven gick fram till Gaston.

”Har du hittat transmодulen?”

”Den finns inte här, men jag har hittat några andra saker.”

Han höll upp en liten flaska innehållande en trög orange-färgad vätska och höll upp den. Detektiven tog emot flaskan, fumlade med locket och tappade den. Keramikflaskan föll ner mot en sten och krossades.

”Hoppsan!” sade Detektiven, tydligen ointresserad av vad som gått sönder.

Idana såg förargad ut och viskade till Sira.

”Det där var Professorns finnmedel. Där försvann vår lilla hjälp till att få Konungen på vår sida.”

Gaston letade sedan igenom Siras kappsäck och drog plötsligt fram halsbandet från Konungens skattkammare och gav det till sin chef. Detektiven höll upp smycket och synade det noga. Han vände sig mot Sira.

”Jaså min lilla vän. Stöldgods! Här verkar det som vi har bevis nog för att sätta dig bakom galler i många år.”

Idana var nu helt övertygad om att den konstige mannen inte tillhörde befrielsefronten. Kanske kunde han till och med hjälpa dem. För att reda ut missförståndet, bestämde hon sig för att avslöja en del hemligheter för mannen. Idana drog fram parti-programmet från sin innerficka och gick fram mot Detektiven.

”Herr detektiv!” sade Idana med auktoritär röst. ”Nu får du lyssna på mig! I min hand här har jag ett dokument, som bevisar att det finns planer på att störta Konungen från hans höga tron genom att starta en revolution i Friesland. Det här dokumentet tog min syster från en hemlig organisation som kallar sig Befrielsefronten ... någonting. En del av medlemmarna verkar från Pelfortskolan i Saint Marie. Det är även de som även ligger bakom stöten mot Konungens kassavalv i Vitrolles. Sira var visserligen med i rånet, men hon lydde bara order från en av skolans lärare. Det är Rektorn och några andra på skolan, som ligger bakom rånet.”

Idana räckte fram dokumentet och gick ytterligare ett par steg mot Detektiven.

”Stanna där din otäcking!” skrek Detektiven med gäll röst och började fumla efter något i sin ficka. ”Kom inte närmare! Jag tycker inte om att någon rör mig.”

”Sluta larva dig”, sade Idana och gick ända fram till Detektiven för att lämna över partiprogrammet.

Detektiven tog då fram något ur fickan och förde det mot Idanas utsträckta arm. En blixt slog ut från mannens hand och Idana kastades bakåt. Hon hamnade på rygg och började skaka okontrollerat. Smilla morrade ilsket och sprang fram mot Detektiven med blottade tänder. Detektiven vände sig om mot hunden och sade med sträng röst:

”Sitt! Din dumma hund.”

Smilla stannade upp och lade svansen mellan benen. Hon började yla och sprang sedan tillbaka mot vattnet för att gömma sig bakom Sebastian. Detektiven fnös föraktfullt, tog sedan dokumentet från Idanas stela hand och läste snabbt igenom texten. Han vände sig åter mot Sira.

”Det här är ju bara ett partiprogram. Allt det här om planerna på att störta Konungen och ta över Friesland känner vi redan till, men det är inte vår avdelning. Jag är faktiskt inte ens säker på om det är du och dina bröder, som ligger bakom den planerade revolutionen. Men det har inget att göra med varför jag har kommit hit. Konungen makt är ändå dömd att falla någon gång.”

Sira, som hade sprungit fram för att hjälpa sin syster, tittade med hatisk blick på den lille mannen. Detektiven fortsatte att tala:

”Du och dina bröders förbaskade planer kan leda till mycket mer förödelse än den här lilla revolutionen. Jag vet inte vad ni försöker åstadkomma, men detta partiprogram är absolut inget bevis om er oskuld.”

Han kastade tillbaka dokumentet till Idana och vände blicken mot Sira.

”Ni har inget annat val än att följa med oss! Jag föredrar att slippa använda mer våld än nödvändigt.”

”Vart hade du tänkt föra oss?”

”Vi skall färdas till din skola och prata med din kära Rektor. Madame Manosque kan säkert ge en bra förklaring till varför du påstår att Pelfortskolan ligger bakom rånet på Konungens skattkammare. Annars har jag och min medhjälpare Gaston förhörsmetoder, som är mycket effektiva mot unga kaxiga damer som du själv.”

”Känner du min Rektor?”

”Oja! Madame Manosque och jag är gamla bekanta kan man säga.”

”Så du och din medhjälpare är med i hela den här komplotten mot Konungen? Är det även ni som skickade bud till skolan att skicka en lönnmördare efter mig?”

Detektiven blev mållös någon sekund men fortsatte.

”Vad säger du? Jag har inga intentioner att låta dig dö. Ditt straff skall bestämmas av en domstol. Det är ni som är de tölpaktiga brottslingarna, lilla vän. Jag och min assistent Gaston tillhör lagens långa arm. Det är vi som beskyddar de värnlösa människorna mot girighet och ondska.”

Sira muttrade något ohörbart och försökte försiktigt hjälpa upp sin syster till sittande ställning. Idanas kropp skakade fortfarande okontrollerbart, men effekten började långsamt avta.

”Oroa dig inte för din syster”, sade Detektiven. ”Hon är på benen igen om en stund.”

En timme senare var Idana helt återställd från den mystiska chocken. Sebastians händer hade bundits fast bakom hans rygg. Han satt på en stubbe nära vattnet och blickade håglöst ut på floden. Smilla låg bredvid honom och såg ut att sova. Varken Idana eller Sira hade blivit bundna, men de bevakades ständigt av Gaston, som iakttog dem med likgiltig blick. Under tiden som Idana tillfrisknat, hade Detektiven gått nedströms ett par hundra meter och hämtat deras egen kanot. Med Gastons hjälp drog han upp kanoten på stranden, så att de bägge kanoterna nu låg bredvid varandra. Detektiven förklarade att det snart var dags att bege sig av uppströms. Om de skyndade sig skulle de kunna tillbringa natten i Saint Croix. Det skulle säkert ta dem ytterligare en dags paddlande tills de kom fram till Pelfortskolan

vid Saint Marie, men han hade ingen brådska. Idana och Sira satt tätt ihop och viskade tyst till varandra.

”Så du säger att de här två knäppskallarna jobbar tillsammans med din Rektor och den där läraren Wagner?” frågade Idana.

”Jag är inte riktigt säker, men vissa saker tyder på det”, sade Sira. ”Hm. Jag undrar bara varför de inte dödat oss ännu, men det är väl något Rektorn vill klämma fram ur oss, innan vår sista resa till skymningslandet tar sin början.”

Hon funderade en stund och tittade sedan på deras sorgsna golem.

”Vänta! Varför har Sebastian inte hjälpt oss? Professorn sade ju att han skulle vara bra att ha om vi hamnade i knipa.”

Idana tittade på Sebastian och hennes ansikte sken upp.

”Det är för att vi inte bett honom om hjälp ... ännu. Vad tröga vi varit!”

Sira reste sig upp och gick mot deras golem. Hon lutade sig mot honom och viskade:

”Snälla Sebastian, kan du uppehålla den där fånige Detektiven så att Idana och jag kan smita härifrån?”

Han tittade tillbaka på Sira och ögonen av lera verkade på något sett sorgsna.

”Vill du att jag skall döda honom?”

”Nej nej nej! Ruska bara om honom och hans assistent lite, så att Idana och jag kan komma undan. Smilla följer väl också med oss hoppas jag. Sedan, när vi fått ett litet försprång, följer du efter oss. Om du skulle komma efter och tappa bort oss, så vill jag att du tar dig till Vitrolles och letar efter oss där. Gå till den stora domkyrkan när klockan slår tolv på dagen, så hittar vi dig.”

”Det går väl bra”, sade Sebastian och ryckte på axlarna. ”Inte döda, följa efter och om jag inte hittar er så ses vi i Vitrolles. Okej!”

Han såg lite gladare ut. Deras sysslolöse golem hade fått något att göra. Han reste sig upp och gick emot Detektiven med bestämda steg. Med ett ryck slet han av repet runt sina handleder och drog fram sina massiva händer. Repstumpen hamnade på marken bakom honom.

Detektiven tog åter fram det mystiska föremålet vilket var svart och hade två piggar av metall. Han riktade det mot Sebastian. Det blixtrade till på lervarelsens bröst, men Sebastian tittade bara ner på den lille mannen och suckade. Detektivens blick mötte Sebastians. Den lille mannen gapade av förvåning och en stund såg han ut som en dum fisk.

Sebastians stora hand greppade tag i föremålet och slet bort den från Detektivens hand. Lervarelsen kramade till handen och gnistrande elektriska blixtar slog ut åt alla håll. Detektiven backade ett par steg och skrek ut en lång harang med svordomar.

”Kom! Nu sticker vi.” sade Sira och klappade sin syster på ryggen.

Idana slet åt sig sin kappsäck och sprang mot den upprörde Detektiven. Hon böjde sig ner och tacklade till honom, så att han föll in i en stor taggbuske. Detektiven bölade ilsket och snart kom Gaston och hjälpte honom upp.

Sira och Idana sprang vidare genom några buskar, med Smilla alldeles bakom sig. Ett tjugotal meter bakom dem kom även Sebastian springande.

”Skynda på Sebastian!” ropade Idana. ”Nu sticker vi!”

”Kommer fröken!” ropade han tillbaka.

De fyra sprang söderut genom landskapet med full fart. Till och börja med följde de floden, men efter några hundra meter svängde de av mer åt väster och började springa uppför en lång sluttning.

Det hördes en dov smäll bakom dem och Sira vände sig om och tittade tillbaka. Gaston hade tagit upp jakten och han viftade i luften med något slags svart metalliskt föremål. Sira undrade vad det var för något.

Var det där något slags vapen?

Efter Gaston kom Detektiven flåsande med tunga steg. Medan han sprang försökte han att dra ut några taggar, som fastnat där bak.

Smilla förstod vad som gällde och tog ledningen för den lilla gruppen. Den gamla hunden sprang nu fortare än hon gjort på flera år. Hon såg riktigt pigg ut. Idana och Sira sprang jämsides uppför sluttningen och började känna sig stumma i benen.

Plötsligt hördes ytterligare en knall nerifrån sluttningen och en sten någon meter från Idanas fötter exploderade.

”Nej! Din idiot”, ropade Detektiven till sin assistent. ”Vi skall ha dem levande. Plocka undan den där.”

Idana och Sira lade på ett extra kol och kom snart upp på en plåtå. Landskapet där uppe var torrt, fullt med stora buskar och enstaka större träd. Smilla sprang vidare rakt fram på en liten stig och systrarna följde efter. Sebastian joggade på bakom dem med långa vinstgivande steg och var snart bara ett tiotal steg bakom systrarna. Det flyende sällskapet fortsatte att springa rakt fram i ytterligare någon kilometer och ljudet från förföljarna blev allt svagare.

”Vänta ett tag!” sade Sira. ”Vi springer åt fel håll. Den här stigen leder rakt åt väster. Vi borde springa åt söder för att komma till Vitrolles.”

”Du har rätt”, sade Idana, stannade upp och tittade sig omkring. ”Det är bara en massa sten och taggbuskar åt det hållet ... men det får väl bli den vägen. Följ efter mig!”

Hon ryckte på axlarna, lämnade stigen och gick in mellan ett par stora taggbuskar. Sira och Smilla följde efter och kom snart ikapp henne. Sist kom Sebastian, men istället för att gå runt taggbuskarna gick han bara rakt igenom dem. Sira blev lite orolig för honom och frågade:

”Gick det bra?”

”Mycket bra!” svarade golem. ”Taggarna kittlade mycket skönt.”

Efter att de gått söderut i ytterligare en halvtimme genom en gles skog med enskilda buskar, gick de nedför en sluttning mot en stor dal. Träden var här lägre och landskapet dominerades av tät buskage. Marken började bli mer frodig och täcktes av grönt gräs.

När de kom längre ner i dalen förvandlades busklandskapet till att bli mer öppet med gräs, ljung och endast enstaka bärbuskar. Här och var fanns stora vattenpölar, som blev vanligare desto längre söderut de kom i dalen.

De gick uppför en liten kulle och blickade ut över landskapet. Solen skulle snart gå ner i väst och himlen hade fått en orange-

gul lyster. Framför dem åt söder låg den vidsträckta våtmark, som hette Camargue. Detta träsk sträckte sig ända till staden Vitrolles. Det var en öde, vild och ogästvänlig miljö att vandra igenom.

”Oj då!” sade Idana. ”Det där ser inte så bra ut. Vi kommer att bli blöta om fötterna om vi skall igenom allt det där”

”Ett träsk”, suckade Sira. ”Jag som hatar träsk. Fullt med mygg, som alltid samlas runt mig. Dessutom börjar jag känna den välbekanta lukten av ruttna ägg.”

”Se det positiva. Ingen lär märka om du lägger en fis eller två.” sade Idana.

Sira stirrade på sin syster med intensiv blick.

”... men det här får räcka för idag”, fortsatte Idana. ”Vi kan inte gå igenom det där träsket mitt i natten.”

Kapitel 19

Morgonsolen spred en behaglig värme över Camargues träsklandskap. Systrarna och Smilla delade på en mager frukost från Idanas kappsäck. Då de mist Siras kappsäck, blev de bli tvungna att snåla med maten för att den skulle räcka ända till Vitrolles.

”Kom så går vi”, sade Idana efter att de ätit klart. ”Om vi inte redan blivit av med de där jobbiga förföljarna, så blir vi det när vi gått några kilometer i den där sumpmarken. Jag kan inte tänka mig att den där uppblåsta Detektiven skulle vilja gå särskilt långt i träsket med sina svarta lågskor.”

De gick nedför kullen och kände hur fötterna sjönk ner djupt i den blöta ljungtäckta marken. Smilla sprang med full fart ut mot en stor vattensamling där ett hundratal rosafärgade flamingos stod och värmdes sig i solen. Hunden skällde till och plaskade ut i det grunda vattnet. De eleganta och rosafärgade fåglarna blev rädda, bredde ut sina vida vingar och flög upp ur vattnet. Smilla fortsatte ut i vattnet och skällde vilt åt de flyende flamingorna.

”Kom hit Smilla!” ropade Idana. ”Kom!”

Smilla stannade upp och tittade tillbaka mot sin matte. Hunden viftade glatt på svansen och traskade sedan lojt tillbaka till henne. Väl tillbaka ruskade hon på sig så att vattnet skvätte.

”Sluta!” sade Sebastian surt. ”Jag gillar inte att bli blöt.”

”Blöt?” sade Sira frågande. ”Du fick ju bara på dig några droppar.”

”Jo, men det kanske blir fläckar. Titta där på mitt vänstra ben; en fläck.”

Sira suckade och fortsatte att vandra söderut. Hennes skor var redan genomsura. Hon tittade tillbaka mot Sebastian och sade:

”Dags att sätta fart! Det är en lång väg till Vitrolles och om vi slöar så kommer kanske de där två knäppgökarna ikapp oss.”

Idana, Sira, Sebastian och Smilla fortsatte genom den till synes oändliga träskmarken. De kom fram till ett litet torrare

parti och antalet myggor verkade tillfälligt minska, men istället blev flugorna en riktig plåga. Sira viftade ofta med handen framför ansiktet och svor att om hon kunde, så skulle hon utrota alla flugor i hela världen.

Sedan kom de till en del av träsket, som täcktes av en mystisk tät dimma. Ju längre in i dimman de kom desto rödare blev den. Den röda färgen verkade komma från gnistrande stoftpartiklar i luften.

Sira försökte att fånga några av partiklarna, men när hon slutligen lyckade fånga en i handflatan så slocknade den och inga synliga rester fanns kvar i handen. Smilla sniffade miss-tänksamt i luften och gnydde, men ingen av de andra kände av någon konstig lukt. Snarare luktade det bättre här än tidigare. Tidigare under deras resa genom träsket hade de ofta fått stå ut med en unken ägglukt.

De klev in genom ett parti med högt vassliknande gräs och såg nu endast några meter framför sig. Snart blåste det in en stadig böljande vind från öster. Vinden böjde grässtråna och från avbrutna grässtrån hördes ett melankoliskt visslande ljud. Ljudet svepte över sällskapet och Idana kände att hon rös in i själen. Hennes tankar kändes plötsligt svävande.

Jag undrar var de här röda ljusen kommer ifrån? De lysande partiklarna består säkert av något slags kristallstoft. Tänk om jag skulle kunna ta hem lite till Professorn?

Vad? Tänkte jag det där? Jag bor ju inte i Quinson.

Vad?

Är någon annan inne och rotar i mina tankar?

Konstigt, jag verkar ha en konversation inne i mitt huvud. Kanske är jag på väg att bli tokig på riktigt i den här kroppen. Synd, det här är ändå en av de bästa kroppar jag haft på länge.

Var kom det där ifrån? Har jag blivit helt knäpp? Det är nog den här eländiga täta dimmans fel. Åh, vad jag saknar Micha.

Micha? Är det du syster, som är inne i mitt huvud?

Oj, två systerar vilka är och petar i varandras hjärnor. Det här bådadar inte gott. Tänk om de avslöjar sina innersta tankar och hemligheter för varandra? Kan bli ganska spännande...

Jag tänker inte avslöja något. Min syster skall aldrig få veta... Det var ju bara ett misstag.

Veta vad?

Nej! Jag tänker inte avslöja något. Så det så!

Vad är detta? Nu ser jag ju bilder också, från en marknad. Jag hör ljud, ett sorl av röster runt omkring mig. Det måste vara från Vitrolles och där står?... Det är ju jag, innan någon eländig ficktjuv stal mina pengar. Varför ser jag mig själv bakifrån? Är det du Sira?

Oj vad ni går på. Får jag kanske avbryta er med lite vackra tankebilder från savannen i Gawana. Nu tänker jag på en elefant. Ser ni den? Hör ni hur den trumpetar! Vill ni se några giraffer också?

Jättefint ... men vem är det nu som är inne i mitt huvud?

Vadå i ditt huvud? Du eller ni är ju i mitt huvud.

Plötsligt försvann den rödskimrande dimman och sikten blev klar. Sira pustade ut, ruskade på huvudet och tittade sig omkring.

”Det där var konstigt, tycker ni också det?”

”Vi var just med om en tankeöverföring mellan tre individer”, sade Idana entusiastiskt. ”Fantastiskt, eller hur? Den måste ha åstadkommit av partiklarna i dimman i kombination med det där ljudet från vassen. Allt verkar stämma överens med Alis teorier. Men ...”

Idana stannade upp och tittade misstänksamt på sin syster.

”Har du stulit någonting från mig?”

Sira tittade ner i marken och såg ut att skämmas. Idana gick fram till henne och greppade tag i hennes arm.

”Var det du som stal mina pengar på marknadsplatsen i Vitrolles?”

Sira tittade upp på sin syster och försökte se oskyldig ut.

”Jag visste inte att det var du förrän senare, när du berättade om det i Quinson. Innan trodde jag bara att jag gjorde en rik handelskvinna något lite fattigare. Förlåt!”

Idana kunde inte vara arg på sin syster längre. Istället log hon och sade:

”Någon rik handelskvinna är jag nog inte direkt. Du får göra en bättre förundersökning nästa gång du länsar någon ung kvinnas fickor. Tror du att du kan klara av det?”

Sira nickade och flinade åt sin syster.

”Nu förväntar jag mig en riktigt fin examenspresent från dig i år. Förstått?”

Sira nickade ivrigt.

”Självklart! Skulle det göra något om du fick något som var stulet?”

”Hm. Det skulle väl gå bra, så länge offret är en rik adelsdam eller liknande.”

”Det går nog att fixa. Min specialitet är egentligen inbrott och inte ficktjuveri. Något speciellt du önskar dig? En ny klänning kanske?”

”Överraska mig!”

Sira nickade, men tittade sedan på Sebastian, som gick några meter framför dem.

”Idana, vad tror du hände där borta i dimman egentligen? Menar du att vi faktiskt läste varandras tankar?”

”Jo, nog var det tankeläsning alltid”, viskade Idana och vände även hon blicken mot lervarelsen. ”Men inte bara mellan oss två. Vad var det för konstiga minnesbilder från Gawana? Sebastian har väl aldrig varit i något av de södra länderna? Tror du att han döljer något för oss?”

De vandrade vidare söderut hela dagen. Den våta träskmarken gjorde stegen tunga och färden gick långsamt framåt. Så småningom blev det så pass mörkt att de var tvungna att slå läger. De hittade en liten torr gräsplätt och gjorde sig i ordning sig för natten. Då tände en eld och försökte torka sina genom-sura skor och strumpor. Varken Idana eller Sira kände sig hungriga, men Smilla fick ett stycke torkat kött att tugga på. Sebastian, som inte hade behov av någon riktig mat, tuggade en stund på en bit träkol, innan han satte sig ner på gräset och somnade. Idana tog fram en filt vilken systrarna fick dela på och lade sig ner på det något knöliga, men torra gräset. Snart somnade de in till ljudet av en ensam fågel vars klagande läte hördes vida omkring.

Längre söderut i träsket stod en liten stuga. Byggnaden hade varit övergiven i över fem år, men hade relativt nyligen fått en ny inneboende. En mörkhyad kvinna med långt svart hår öppnade

dörren och gick ut på en smal stenbelagd stig. Hon stannade upp och lyssnade.

”Jag vet att du är i närheten”, sade hon. ”Kom fram så att jag kan se dig.”

En rökstrimma dök plötsligt upp bakom ett buskage i närheten. Ett par glödande blå ögon tittade på kvinnan.

”God dag kära syster. Hur kunde du veta att vi var här?”

”Jag vet alltid var du är”, sade kvinnan utan att svara på frågan.

”Jaha! Jag ser att besöket på gravplatsen gav utdelning. Du ser lite yngre och piggare ut idag, än när jag sist såg dig. Några av de gråa fläckarna du hade i ansiktet verkar ha försvunnit helt.”

”Tack”, sade kvinnan stelt. ”... men vad gör du här? Har du några viktiga nyheter, så kläm fram dem.”

”Oh ja!” sade rök varelsen med insmickrande röst. ”I natt fick vi syn på honom hos det smutsiga neadafolket. Där mötte vi en hemsk kvinna med stora krafter. Hon gjorde något med mig och det var nära att mina sista kontakter med jordelivet försvann för evigt.”

”Det var väl tur”, sade kvinnan, med en sarkastisk ton i rösten.

”Jo! Det tog tid att samla kraft igen, men vi klarade oss. Under de senaste dagarna har vi följt efter vår plågoande på håll. Han och hans kumpaner råkade ut för lite problem med ett par lustiga män igår, men de lyckades fly och nu är de på väg hitåt. Ödet måste ha fört dem åt ditt håll. Om du hjälper oss att fånga honom, kan vi äntligen få vår hämnd. Han skapade oss och för det skall han få betala.”

”Så din huvudvärk har inte släppt än? Det måste vara jobbigt att ha migrän i flera hundra år, så jag kan förstå att du är lite tjurig.”

Rök varelsen stirrade på henne med sina iskalla blå ögon.

Kvinnan suckade och sade:

”Visst skall du få din hämnd, men först måste jag ha honom. Han känner till vissa hemligheter, som måste bli mina. Du skall visa mig till honom och hans kumpaner, men inte nu. Jag måste först kalla hit några av mina kära små medhjälpare från

mörkret. Med dem på vår sida kommer han inte ha en chans att komma undan.”

Kapitel 20

Idana vandrade långsamt fram genom ett stort träsk, som täckte en hel dal. Solen höll på att gå ner i väst och vattnet mellan de glesa grästuvorna var helt svart. Hon trampade på genom dyvattnet, vilket nästan gick upp till knäna på henne. Trots att hon visste att vattnet var iskallt, kände hon ingen kyla i varken fötter eller ben.

På något sätt visste Idana att hon befann sig i en dröm. Hon försökte vakna genom att öppna ögonen, men ingenting hände. Idana undrade varför hon gick här ute alldeles ensam. Hennes syster och Sebastian syntes inte till och ... Smilla? Just det ja! Hon letade efter sin hund Smilla, som sprungit bort.

Plötsligt fick hon syn på hunden. Den befann sig ett tjugotal meter bort från henne. Smilla stod och skällde på något, som gömde sig i det höga gräset. Idana gick fram till Smilla, kramade om henne och följde hundens blick. Bortom gräset närmade sig en otydlig skepnad. Idanas blick fastnade som förtrollad på figuren, som kom allt närmare. Då hördes melodisk flöjtmusik.

Det var en flicka. Hon närmade sig med långsamma steg. Flickan hade slank kroppsbyggnad, chokladbrun hy och axellångt krusigt svart hår. Medan hon gick, spelade hon på en flöjt. Musiken var annorlunda och förtrollande. Flickan gick framåt med slutna ögon och på hennes huvud satt en tiara. Mitt i tiaran satt en stor svart kristall, som glittrade i månljuset. Flöjtspelerskans långa röda klänning gled fram genom det blöta gräset. Det såg ut som hon svävade snarare än gick.

Ett tiotal meter från Idana stannade flickan upp och öppnade sina ögon. Dessa var chokladbruna och intensiva. Musiken ändrades till en livligare melodi. Idana kände plötsligt att hon inte kunde röra på sina armar eller ben. Smillas ögon var fixerade vid kvinnan, som började förändras framför deras ögon. Flickan växte till en kvinna och blev hela tiden allt äldre. Hennes bruna ögon blev svarta och snart syntes grå strimor i hennes långa hår.

Hunden lämnade sin matte och gick med försiktiga steg fram till flöjtspelerskan. Idana försökte ropa åt Smilla att komma tillbaka, men inget ljud lämnade hennes läppar.

Då öppnade Idana ögonen. Hon var alldeles kallsvettig under sin tunna filt. Idana hade vaknat och Smilla låg och sov vid hennes fötter.

Solen spred sin värme över landet och jagade så sakteliga bort den kalla morgondimman, vilken låg över träsket likt ett fuktigt täcke. Gräset var fullt av dagg, som gnistrade i solstrålarna. Idana reste sig upp och spejade ut över Camargues våtmark. En platt och öde träskmark sträckte sig åt alla håll, så långt man kunde se. Idana kände fortfarande ett visst obehag efter natten dröm, men hon var säker på att det snart skulle försvinna. Det var ju bara en dröm. Hon puttade till sin sovande syster lite lätt med foten.

Sira vände sig om och mumlade något osammanhängande. Hon kände sig lite frusen och virade in sig lite till i filten. Sira öppnade slutligen sina sömndruckna ögon och tittade sig omkring. Idana hade gått bort en bit för att samla pinnar till en liten lägereld. Hon satte sig upp och började förstrött klia sig på sina smalben, vilket kändes skönt. Hon tittade ner på sina vrister. De var fulla av röda myggbett, säkert ett tjugotal på varje vrist.

Jävla mygg!

Idana kom snart tillbaka med ett tiotal delvis torra pinnar i sin famn. Hon stannade upp vid sin sömniga syster.

”God morgon! Sovit gott?”

”Jodå, men titta på mina ben”, sade Sira och visade upp sina vrister. ”Har du också fullt med myggbett på dina ben?”

”Nej, jag använde min hemgjorda myggsalva. Jag tror faktiskt inte att jag fick ett enda myggbett under natten.”

”Myggsalva? Har du haft en myggsalva med dig och inte sagt någonting?”

”Hoppsan! Förlåt.”

Idana gick fram till sin kappsäck, tog fram en liten burk och gav den till sin syster. Sira tog emot burken, öppnade på locket och luktade på den gulfärgade salvan. Hon rynkade på näsan.

”Luktar apa!”

”Det tycker myggorna också”, sade Idana glatt.

Sira nickade och började smörja in sig med salvan. Hon smorde sina vrister och smalben extra noga, men även armarna, halsen och ansiktet fick ordentligt med salva. Smilla vaknade av systrarnas röster och började klia sig med bakbenet. Sedan gick hon fram till Sebastian och gav honom en slick i ansiktet. Han öppnade sina bruna ögon och tittade in i hundens förväntansfulla ansikte. Sebastian reste på sig och sträckte upp sina armar högt upp i luften. Det knakade till i hans stela leder och ett litet leende spreds över hans keramiska läppar.

Idana hade problem med att få eld på de fuktiga vedpinnarna. Efter några försök skar hon försiktigt ett hål på en av sina sprängkulor och hällde innehållet på pinnarna. Hon slog till med elddonet en gång och omedelbart flammade det upp en stor eld. Idana ryggade bakåt och satte sig på rumpan. Hennes kinder kändes heta och några enstaka hårstrån hade brunnit upp.

”Oj!”

När brasan blivit mer normal, kokade Sira upp tevatten i en liten kastrull och Idana stekte ett tiotal baconskivor på en flat sten.

Efter en välbehövd frukost bestående av bacon, bröd och te, begav sig sällskapet vidare söderut. De hoppades att riktningen skulle leda dem rakt mot Vitrolles.

När de hade gått ett par timmar stannade Sira upp och lyssnade.

”Vänta! Jag tror jag hörde något, som prasslade till i det höga gräset framför oss.”

Sira drog sin kniv och Idana tog fram en av sina sprängkulor. Plötsligt kom tre stora träskrättor utspringande från det höga gräset. Råttorna var lika stora som mindre katter och sprang rakt mot Sebastian. Han skrek till och hoppade upp på en sten för att undkomma djuren.

Råttorna var dock helt ofarliga växtätare. De brydde sig inte om vandrarna utan fortsatte att springa rakt norrut.

”Puh, det där var läskigt”, sade Sebastian och gick ner från stenen igen.

”Jag undrar varför de bara sprang förbi oss så där. De såg livrädda ut”, sade Idana fundersamt.

”Vänta! Det kommer något mer”, sade Sira.

Smilla stirrade in i det höga gräset och morrade djupt.

Plötsligt kom det ut två små monsterliknande varelser från det höga gräset. Båda gick på två ben, hade två armar och var cirka en meter höga, men annars var de mycket olika. Den ena hade två håriga huvuden, med ett tiotal röda ögon på varje huvud. Den andres huvud liknade mer en människas men dess breda mun var fylld av sylvassa tänder och dess gula ögon hade smala ormliknande pupiller. Den tvåhövdade ropade något och sprang sedan mot hunden.

Idana kastade iväg en av sina sprängkulor mot monstret, som träffades i bröstet. Sprängkulan exploderade med en eldknall och sprängde ett stort hål i monstrets bröst. De röda ögonen tittade förvånat ner på hålet. Sedan tog varelsen eld och den försökte förgäves att släcka elden med sina ludna händer. Då började även dess händer att brinna.

Det andra monstret struntade i sin brinnande kamrat och anföll systrarna, men Sebastian kom emellan. Han tog tag i monstrets ena arm och lyfte upp den. Varelsen högg då tag i hans andra hand och bet till. Det hördes ett knastrande ljud när många av monstrets sylvassa tänder bröts av mot Sebastians hårda keramiska hud, men sedan knakade det till och lervarelsen miste sitt vänstra pekfinger, som svaldes av monstrets glupska mun.

Sebastian blev alldeles rasande och tryckte ner varelsen mot marken. Sedan krossade han det otäcka lilla monstret genom att stampa på det med sin högra fot om och om igen. Monstret hade inte en chans. Snart var det enda som återstod en mörk illaluktande köttmassa, vilken snabbt sögs upp av marken. Sebastian tog upp sitt finger från kladdet och tittade sorgset på det.

Det brinnande mångögda monstret skrek ut i panik med ett högt skärande ljud. Idana var beredd att kasta ytterligare en sprängkula mot monstret, när det plötsligt exploderade och förvandlades till ett fint dammoln.

”Vilka var de där?” frågade Sira med lite darr på rösten.

”Ingen aning”, sade Idana. ”Jag har aldrig hört talas om några monster, som liknar dessa och jag har ändå läst ett flertal böcker om olika exotiska varelser. De måste vara magiska på något sätt.”

Sebastian försökte att trycka fast sitt pekfinger på sin vänstra hand, men misslyckades helt. Istället sprack fingret upp till små flisor, som föll ner på marken. Han hängde med huvudet och såg mycket ledsen ut.

”Oroa dig inte”, sade Idana tröstande och klappade hans axel. ”Professorn kan säkert fixa ett nytt finger åt dig när vi kommer tillbaka till Quinson.”

”Tysta!” sade Sira plötsligt. ”Jag tror att det kommer fler av de där sakerna. Var beredda!”

Hon hade rätt. Några sekunder senare kom ytterligare ett tiotal småmonster springande ut från det höga gräset. Alla varelserna såg olika ut. En sprang på fyra ben, medan en annan hade fyra armar och grönskimrande hy. Idana kastade snabbt iväg en sprängkula mot ett kraftigt monster med antenner på huvudet. Kulan sprängde bort monstrets huvud, vartefter dess kropp förvandlades till en geléaktig massa, som sakta sjönk ihop på den fuktiga marken.

De flesta av monstren samlades av någon orsak runt Smilla. Hunden bet tag i ett av monstrens ben, men samtidigt drog ett annat monster i dess svans. Sebastian kom till Smillas undsättning och ansatte varelserna hårt med sina hårda knytnävar.

Idana och Sira stred rygg mot rygg för att inte överrumplas bakifrån. Ett par monster fick djupa sår av Siras vassa kniv och blev sedan lite försiktigare. Idana kastade en ny sprängkula mot ett enögt monster, men det hade lärt sig att kulorna var farliga och lyckades slänga sig åt sidan. Kulan missade med någon decimeter och exploderade på marken strax bakom monstret. Det sprang vidare mot Idana, men möttes av Siras sko, som träffade monstret rätt i ansiktet. Ögat började snurra runt och monstret föll ihop avsvimmat på marken.

Just när sällskapet börjat få överhanden mot monstren, mestadels tack vare Sebastians svingande knytnävar, kom det ut ytterligare ett tiotal monster från det höga gräset och denna gång även en mörkhyad kvinna iklädd en solkig svart klänning med

en huva som delvis dolde hennes ansikte. Kvinnan ropade något åt monstren och pekade mot Sebastian. De flesta av monstren anföll då lervarelsen, som fick slåss mot ett dussin monster samtidigt. Varelserna hoppade upp på hans rygg och axlar och snart blev han begravd i en hög av små monster.

Två andra monster greppade tag i Smilla och började släpa iväg henne mot det höga gräset. Hunden gläfsste olyckligt och försökte att bita tag i sina plågoandar.

”Nej!” utropade Idana, som precis lyckats spränga ytterligare ett monster med en av sina sprängkulor. ”De kidnappar Smilla.”

Sira vände om och slungade iväg sin kniv mot det monster, som höll fast i hundens bakben. Kniven träffade varelsen mitt i ryggen. Monstret släppte taget om hunden, blev alldeles stel i kroppen och dess tidigare vinröda hudfärg ändrade färg till mörkbrunt.

Sira sprang fram till monstret och drog ut kniven ur dess rygg. Det kom inget blod och när varelsen föll i marken splittrades dess ena arm. Monstret hade blivit helt förstenat.

Innan Sira fick tag på Smilla, blockerades hennes väg av ytterligare två monster. Sira gjorde sig redo att möta dem, men de höll sig på avstånd och var mycket noga att inte hamna allt för nära den fruktade kniven. Idana ställde sig bredvid sin syster och höll den sista sprängkulan i sin hand. Ytterligare ett monster hjälpte till med att släpa bort Smilla mot det höga gräset. Det var tydligt att det var hunden, som kvinnan och de små monstren var ute efter. Monstren var allt för många och systrarna kände sig maktlösa. Sira riktade istället in sig på den mörkhyade kvinnan och lyfte armen för att kasta iväg sin kniv, men då vände kvinnan sitt ansikte mot Sira. Hon drog bak huvan och visade upp ett mörkt ansikte inramat av krusigt gråsvart hår. Ansiktet var smalt, hade höga kindben och var på något sätt tidslöst, vilket gjorde det mycket svårt att gissa hennes ålder. Kvinnan stirrade på Sira med sina kolsvarta ögon. Blicken hade effekt och Sira kände sig plötsligt förvirrad. Hon kunde inte längre förmå sig att kasta iväg kniven.

Sedan vände sig kvinnan om och gick in i det höga gräset tillsammans med monstren, vilka vissa nu bar Smilla på sina

axlar. Tre av monstren stannade kvar och hindrade Idana och Sira från att följa efter sin hund.

Ett av monstren var alldeles svart. Det hade ett par dimmiga vita ögon och långa svarta klor på sina missformade händer. Det andra monstret var gult och nästan helt runt. Det hade en otäck svans med klubba, som var försedd med decimeterlånga taggar. Monstret viftade varnande med klubban. Det tredje monstret såg bara dumt ut. Det var nästan helt genomskinligt och stod och pillade med ett långt krokigt finger i en överdimensionerad näsa. Monstren och systrarna stod bara och stirrade på varandra en stund. Idana försökte att finta och springa förbi åt höger, men det svarta monstret var för snabbt och hamnade åter i hennes väg. Idana och Sira skulle inte komma förbi så länge monstren fanns där. De hade hamnat i ett dödläge och Idana ville vänta med att använda sin sista sprängkula, tills det absolut inte fanns någon annan utväg. Sedan hände något borta vid Sebastian. Plötsligt hoppade högen med monster bort från honom och sprang in i det höga gräset. De tre monstren framför Idana och Sira följde sina kamraters exempel och försvann också in i gräset.

Systrarna sprang fram till Sebastian och hjälpte upp honom på benen.

”Hur är det?” sade Idana oroligt. ”Mår du bra?”

Sebastian sträckte på halsen, så att det knakade ljudligt.

”Jo, men de där små sakerna var jobbiga. En av dem gnagde på mitt ben. Titta!”

Sebastian visade upp sitt högra ben, som hade fått några ytliga skrapmärken.

”Ser inte så farligt ut”, sade Idana. ”Med lite färg så blir benet som nytt igen.”

”Kom igen nu!” sade Sira. ”Vi måste följa efter den där häxan och hennes små monster och befria Smilla.”

”Häxa?” utbrast Idana.

”Såg du inte ögonen? Svarta som kol. Jo ... definitivt en häxa.”

”Hon liknade någon, som jag såg i min senaste dröm”, sade Idana tveksamt. ”Men det var väl bara en dröm?”

”Se där! Dyker upp i folks drömmar. Ytterligare ett bevis på att det var en häxa. Det här kan bli riktigt tufft.”

Tunga regnmoln gled in över himlen och snart öste regnet ner över de redan våta träskmarkerna. Systrarna och Sebastian blev dyngsura, men ingen av dem klagade. Monstren hade lämnat efter sig en stig av nedböjt gräs och efter att ha följt dess spår i en halvtimme, kom de till slut fram till en fallfärdig stuga belägen på en liten ö omgiven av smutsigt dyvatten. En smal strimma av rök steg upp från ett hål i stugans tak, men de såg inte till några av de otäcka monstren. Dock hördes konstiga ljud inifrån stugan.

Idana, Sira och Sebastian vadade genom vattnet och smög sig tyst upp till baksidan av stugan. Idana kände att något var fel och drog upp kjolen. Ett par blodiglar hade bitit sig fast på hennes vänstra lår.

”Skit också”, svor Idana tyst. ”Sira! Kan du ta bort dem?”

”Jag har tyvärr inget salt, men det borde väl gå ändå”, viskade Sira.

Hon drog fram sin kniv och skrapade försiktigt bort blodsugarna från sin systers lår. När de var borta syntes endast ett par röda prickar från ställena där blodiglarna bitit sig fast.

”Tack! Det gjorde du bra.”

Sedan fortsatte de hukande fram till stugans bakre vägg. Nja, Sebastian försökte i alla fall att huka sig.

Idana rynkade näsan. Sumpmarken luktade illa, men de dunster av djup förruttelse, som kom från stugan var ännu värre. De stannade upp och lyssnade. Inifrån byggnaden hördes ett sorl av gutturala röster och konstiga läten. Idana gick fram till en stängd dörr och kikade försiktigt in genom ett stort kvisthål. Hon fick genast syn på Smilla. Den stackars hunden låg fastbunden på ett bord omgiven av några monster, som rastlöst gick runt i huset. Idana tittade runt och fick även syn på häxan. Hon stod borta vid spisen och rörde om i en stor gryta, medan hon nynnade på en melankolisk melodi.

Ett monster började i smyg att nafsas på Smillas högra tass. Då vände sig häxan om och sade:

”Lugna, mina vänner. Låt den stackars hunden vara. Vi måste vänta tills min käre bror kommer och först skall vi ge vår gäst något som ger honom förmågan att tala på människors språk.”

”Oj, kan du göra det?” sade ett monster, som hade huvudet fullt av taggar.

”Självklart, man är väl häxa? Brygden jag håller på med är strax klar. Behöver bara sjuda lite till. Den här lilla byrackan kommer snart att avslöja sina hemligheter till oss. När jag och min bror fått ut det vi vill ha av hunden, så blir det er tur. Då kan ni få frossa.”

Idana gled ner mot marken och tittade på Sebastian, som satt tillbakalutad mot väggen bredvid henne.

”Sebastian?” viskade hon.

”Ja?” svarade han med låg sorgsen röst. ”Du vill att jag skall göra något farligt; eller hur?”

Idana nickade.

”Vi behöver rädda Smilla från den där häxan och det verkar vara bråttom. Skulle du kunna rusa in genom dörren på framsidan och dra till dig lite uppmärksamhet, medan Sira och jag smiter in genom bakdörren? Då skulle vi kunna befria Smilla innan häxan och hennes pack upptäcker något.”

”Är det många av de där små läskiga sakerna där inne?”

”Jag räknade till sju stycken och så har vi häxan förstås. Vi vet inte riktigt vad hon kan göra ännu.”

Sebastian tittade sorgset på handen med det avbitna fingret och svarade:

”Jag vill gärna hjälpa Smilla! Jag sparkar upp dörren medan ni smiter in bakvägen och befriar hunden. Vad skall jag göra sen?”

”När du ser att vi lämnat stugan så flyr du, precis som förra gången när vi smet från de där två konstiga männen. Om du tappar bort oss så ses vi i Vitrolles vid domkyrkan. Du kan även gå till Kungsgatan och fråga efter oss i en butik som heter *Ninnas och Ronines Choklad*.”

Den mörkhyade häxan höll på att rota igenom sina lådor efter något, när ytterdörren plötsligt sparkades upp. En stor

golem rusade in, gormade högt och grep tag i monstret som befunnit sig närmast dörren. Varelsen, som hade en lång krokig fågelnäbb, hann knappt reagera innan Sebastian fick tag om dess hals och vred till. Ögonen ploppade ut från fågelmonstrets ögonhålor, varefter dess kropp plötsligt löstes upp till svart illaluktande rök. De andra sex monstren flög på inkräktaren och började riva honom med sina klor. Det var tur för Sebastian att han var mycket hårdhudad. Häxan började rabbla på en lång trollformel, kastade upp små blad i luften och gjorde krångliga rörelser med händerna.

När kalabaliken var som värst öppnade Idana bakdörren. Den knarrade, men ingen i rummet hörde det i oväsendet. Hon tittade sig snabbt omkring i rummet och gav klartecken till sin syster. Systrarna hukade sig lågt, smög in och kom fram till den fastbundna Smilla. Sira använde sin långa kniv och befriade snabbt hunden från repen. Hunden förstod situationen, skällde ingenting och smög tyst tillbaka ut genom bakdörren tillsammans med systrarna. Varken häxan eller de ettriga monstren såg någonting.

När de precis vadat över vattnet runt den lilla ön, hördes ett ursinnigt vrål från häxan. Deras flykt hade upptäckts! Sira och Idana började då att springa så fort de kunde. Nu gällde det att komma långt bort från stugan. Smilla sprang bredvid dem och viftade glatt på svansen. Regnet hade ökat i intensitet och Smillas päls var redan dyngsur.

Ytterdörren till stugan öppnades och ut kom häxan, som gnisslade tänder av ilska. Bredvid henne stod ett av monstren. Det var en av de större varelserna. Dess kropp var svart, luden och i dess fula ansikte fanns fyra små röda ögon. Häxan haltade svårt efter att ha fått ta emot en spark från Sebastian och istället för att ta upp förföljandet själv, skickade hon ut sitt groteska monster efter de flyende.

Idana, Sira och Smilla hade kommit ett par hundra meter från stugan när deras förföljare hann ikapp dem. Monstret var mycket snabbt och systrarna hade ingen chans att springa ifrån det i ösregnet. De valde då att ta upp kampen med förföljaren och alla tre stannade upp och vände sig om. Smilla morrade dovt medan Sira drog sin långa kniv. Monstret stannade upp och

hade ett vilt förvånat uttryck i sitt ansikte. Varelsen var inte van vid att dess byten vände sig om för att slåss. Monstret visade upp en mun fylld av smala sylvassa tänder och väste. En lång svart kluven tunga ringlade ut från dess stora mun.

Idana tog fram den sista kulan från bältesväskan och kastade iväg den hårt mot monstret. Men varelsen hade blixtnabba reflexer och fångade smidigt upp kulan i luften ... utan att den sprängdes. Idana såg först både förvånad och besviken ut, men böjde sig sedan framåt och tilltalade monstret med glad barnslig röst.

”Ja lilla gubben! Det är godis till dig, bara till dig.”

Monstrets fyra ögon fixerades på den lilla kulan det fångat upp och dess ansiktsdrag ändrades från grymt till förvånat och till sist förväntansfullt. Varelsen kastade in kulan i sin mun och bet till. Kulan exploderade och monstrets huvud försvann.

”Kom nu!” sade Idana till sina följeslagare. ”Sebastian hinner nog ikapp oss senare. Han är en tuff kille.”

Efter att ha sprungit oavbrutet i mer än en kilometer genom den förrådiska våtmarken, tog de en kort vila.

”Tysta ett tag”, sade Sira mellan sina andhämtningar. ”Jag tror att jag hörde något.”

Tunga steg närmade sig från nordost ett hundratal meter bort. Det var svårt att se vem det var som sprang emot dem genom det tunga regnet.

”Sebastian?” ropade Sira med halvhög röst.

”Kommer!” hörde hon till svar.

Den stora lervarelsen bytte riktning och var snart tillbaka hos sina vänner. Även i mörkret märktes skadorna efter monstrens vassa klor i Sebastians ansikte, men förutom det verkade han oskadd.

”Du hittade oss igen!” utropade Sira. ”Bra jobbat Sebastian.”

”Vi måste skynda oss”, sade han ”Jag hörde att häxan kallade på fler monster. Det dröjer nog inte länge förrän de hittat vårt spår.”

Han fick varsin kram från systrarna och sedan fortsatte de söderut. Sällskapet fortsatte ytterligare några kilometer i regnet, men sedan blev det alldeles svart runt omkring dem. Om de

fortsatte i mörkret så var risken stor att de skulle fastna i ett dyhål eller något liknande. Det var alldeles för farligt.

Utmattade stannade de upp på en liten kulle med gräs och några få träd. Gräset var alldeles blött, men det var bättre än den ännu blötare träskmarken runt omkring dem. Regnet hade avtagit något, men då de fortfarande var ganska nära häxans stuga vågade de inte tända någon eld.

Sebastian sade att han inte kände sig trött och erbjöd sig att sitta vakt hela natten. Idana och Sira lade sig intill varandra för att dela på kroppsvärmen under Siras blöta mantel och Idanas fuktiga filt. Trots den kalla vätan somnade båda systrarna efter bara några minuter.

Solen steg långsamt upp i öster och dess solstrålar jagade så sakteliga bort fukten och dimman från den lilla kullen. Sira sträckte på armarna och gäspade stort. Trots att Smilla låg alldeles intill henne var hon frusen efter den kalla fuktiga natten.

”God morgon!” sade Idana, som redan hade gått upp. ”Sebastian sade att han hörde några monster några hundra meter öster om oss i natt, men annars har allt varit lugnt.”

”Så de hittade oss inte? Vilken tur! Det var väl svårt att följa våra spår i regnet.”

Efter en mycket mager frukost blev det dags att gå vidare. De tog ut en riktning åt syd-sydost, vilket Idana gissade skulle leda dem rätt till Vitrolles, och gick nedför den lilla kullen. De fortsatte att vandra genom den våta träskmarken, men varje kilometer kändes som en mil. De letade efter torrare mark för att kunna gå fortare, men än så länge kunde de inte hitta annat än genomdränkt mossa och ljung. Deras skor, som delvis torkat under morgonen, blev snart dyngsura igen.

Medan morgonen övergick till förmiddag började himlen täckas av grå molnslöjor. Luften blev en aning svalare och fuktigare. De fortsatte framåt och passerade genom ett stort öppet område, vars mark täcktes av blöt gulbrun lera. Smilla sprang runt och jagade små krabbor som flydde undan deras fötter, men hon lyckades aldrig fånga någon.

”Tror du att den där brygden, som häxan kokade ihop, verkligen skulle kunnat få Smilla att prata?” frågade Sira medan hon iakttog den gamla hunden.

”Jag vet inte. Det är ingen brygd, som vi alkemister känner till, men häxor kan utföra många märkliga saker, som vi inte kan. Den där kärringen lät säker på sin sak, så troligen skulle det väl ha fungerat. Frågan är snarare varför hon ville att Smilla skulle kunna prata. Vad skulle min gamla hund kunna avslöja, som var så viktigt?”

Timmarna gick medan sällskapen outtröttligt fortsatte sin vandring mot Vitrolles. Luften luktade unket av svavel, som kom från förmultnande växtdelar i leran. Myggorna surrade omkring dem, men Idanas salva visade sig vara mycket effektiv och de slapp bli angripna av de giriga blodsugarna.

Efter en snabb lunch, bestående av bröd och oliver, smetade de på sig ytterligare av myggsalvan. Sedan fortsatte de sin vandring söderut. Faunan omkring dem ändrade sakta karaktär och snart fick de kämpa för att ta sig fram genom ett högt vassliknande gräslandskap. Idana bad Sebastian gå först och hans breda kroppshydda pressade effektivt undan gräset, vilket gjorde att det blev lättare för systrarna och hunden att ta sig fram. Smilla gick sist och viftade rofullt på svansen.

Plötsligt slapp de det höga gräset och kom åter ut på ett stycke barmark, denna gång med blöt sand. Smilla fick syn på en flock andfåglar och sprang till attack. Fåglarna flydde och Smilla skällde högt, klart nöjd med sin insats. Sedan började hon nosa på några blommor i närheten.

”Vad har du där gumman?” sade Idana och gick fram hunden.

Idana studerade växterna och sken upp. De hade små gula blommor och såg inte speciella ut på något sätt.

”Det är fröblomsterliljor”, sade Idana entusiastiskt.

När hon såg att Sira aldrig hört talas om blomman fortsatte hon.

”Det är en mycket sällsynt växt, som är känd för sina renande och helande egenskaper. Den nämns i boken *Helande*

Örter av Doktor Johanna Davis och är den viktigaste ingrediensen i en hel del läkande salvor.”

Sira såg fortfarande inte imponerad ut och kliade sig förstrött på några gamla myggbett på armen. Idana plockade en hel del av blommorna och lade försiktigt in dem i ett ytterfack på sin kappsäck. Sedan tog hon ytterligare några blommor och krossade dem mellan sina händer och luktade.

”Luktar inte särskilt gott”, erkände Idana, ”men har fantastiska egenskaper.”

Hon gick fram till sin syster och bad att få låna hennes högra arm. Sira sträckte ut armen och Idana gnuggade in de krossade blommorna på de ställen där Sira hade sönderkliade myggbett. Sira kände snart en pirrande känsla på armen och tittade förundrat på sina myggbett. Spåren av myggbetten började försvinna framför hennes ögon och inom någon minut var alla myggbetten på hennes högerarm spårlöst borta. Det slutade att klia och Sira tittade fascinerat på när de sista spåren efter de sönderkliade såren slöt sig och försvann. Sira sträckte fram den andra armen och sade:

”Har du lite till den här armen också? Och mina ben?”

Något senare tog de rast och Idana kämpade frenetiskt att, med hjälp av sitt elddon, få eld på lite halvfuktigt gräs och några tunna kvistar. Hon önskade innerligt att hon skulle haft kvar någon av sina sprängkulor. Små gnistor fastnade tillfälligt i gräset, men slocknade snart innan det blivit någon riktig eld. Det verkade omöjligt att få elden att fastna på det fuktiga materialet.

Sebastian, som varit borta och hämtat lite mer ved, kom gående uppför den lilla kullen och tittade intresserat på vad Idana höll på med.

”Verkar kul!” sade Sebastian. ”Får jag försöka?”

”Gärna!” svarade Idana och gav över elldonet till honom.

Sebastian böjde sig långsamt ned till knästående, vilket inte var lätt för någon av knäleder av bränd lera, och började slå fram gnistor med hjälp av elldonet. Ett leende for över hans läppar och han ökade på takten. Snart for ett regn av gnistor över det halvfuktiga gräset. Sebastians händer arbetade så fort

att hans händer blev suddiga och det dröjde inte länge förrän en kraftig rök bolmade upp från gräset.

Plötsligt flammade det upp en stor eldslåga och Sebastian reste sig och tog förskräckt ett par steg bakåt. Idana skyndade fram och lade på mer gräs och lite kvistar, så att elden tog sig allt mer.

”Oj!” sade Sebastian. ”Vad hände?”

”Du skötte dig jättebra”, sade Idana och log mot honom. ”Det var meningen att det skulle bli eld.”

Sebastian slappnade av, gick fram till den lilla elden och värmdde sina stora händer över de gula lågorna. Sedan lagade de till en lunch med hjälp av det sista av mjölet, som Idana hittade i en påse i botten av sin kappsäck. Sira knådade ihop en deg av mjöl och vatten och lindade degen runt grillpinnar. Hon gräddade bröden över elden, tills de fick en gyllenbrun yta.

”Ganska gott ...” sade Idana. ”... men det saknas salt.”

Sebastian gick iväg, letade en stund i en gytjepöl och hittade lite högkvalitativ blålera, som han stoppade i munnen. Han såg snart mycket mätt och belåten ut.

Senare på dagen hade de äntligen kommit ut ur träsket. Marken hade åter blivit torr och de gick uppför en brant sluttning med små taggiga buskar. Smilla nosade på växterna, viftade på svansen och sprang uppför backen före de andra. När även systrarna kommit uppför backen stannade de en stund och pustade ut. Sebastian ställde sig bredvid dem och pekade på en väg en bit bort.

”Vi kanske borde gå dit?”

Systrarna vände på sina huvuden åt det håll han pekade. Några hundra meter bort kunde de skimta en liten del av en grusväg.

”Du hittade vägen!” sade Idana. ”Tack Sebastian. Det var bra gjort. Vilken bra syn du har.”

”Bra syn, men inget luktsinne”, sade Sebastian sakligt.

De fyra gick fram till vägen och fortsatte sin vandring söderut. Nu var det inte långt kvar till Vitrolles.

Kapitel 21

Solen hade börjat gå ner i väst när Idana, Sira, Sebastian och Smilla äntligen klev in genom Vitrolles norra port. Luften började bli sval och svalor flög högt över deras huvuden för att fånga myggor och andra flygfän. Idanas och Siras kläder var alldeles solkiga och hunden hade fläckar av lera i pälsen. Sebastians kläder var delvis helt sönderrivna, men annars var han den enda av dem som såg någorlunda proper ut. Lerfläckar på lerhud syns ju inte så mycket. Sira tittade sig omkring och luktade på sina kläder.

”Folk undviker oss för att vi luktar illa”, klagade hon.

”Jo, vi skulle nog behöva en dusch eller ett bad innan vi försöker ta oss in i slottet, för att leta upp Konungen. Vad sägs om ett besök hos vår kusin Ronine. Hennes familj tar säkert emot oss.”

”Det vore trevligt. Det var säkert två år sedan jag såg Ronine, moster Ninna och morbror Pedro. De bor väl i södra delen av staden?”

”Det stämmer! Följ bara efter mig, jag hittar.”

Medan de gick genom Vitrolles gator kunde de inte undgå att lägga märke till den extremt dåliga stämningen i staden. Folk klagade öppet på hur missnöjda de var med skatterna och det kommande kriget. Sira och Idana gick förbi en liten grupp med stadsbor, som sinsemellan diskuterade varför de trodde att Konungen aldrig visade sig för folket.

”Han är väl bara en jävla fegis”, sade en gammal gubbe, som endast hade ett fåtal tänder kvar i munnen. ”Annat var det med hans far Konung Lafette I. Det var en riktig man. Han älskade krig och kvinnor och var väl ganska grym ibland, men någon fegis var han inte. Han gick ofta omkring i staden och skällde ut tiggare och annat löst folk för att de inte gjorde någon nytta. Jag kom ihåg att han en gång slog till en ung tiggarpojke, så att pojkestackaren tappade fyra tänder. Det var tider det!”

Så småningom kom systrarna in till de lite mer fashionabla köpkvarteren. Trots att många i staden var missnöjda med skatterna var kommersen i köpkvarteren ändå i full gång. Det såg ut som om den högre medelklassen och adeln fortfarande hade tillräckligt med pengar, trots de senaste skattebetalningarna. För de köpmän som handlade med vapen och liknande material gick affärerna extra bra. Idana stannade upp och tittade på en del fina kläder som hängde utanför en affär. Vissa av kläderna var tillverkade av fint siden som importerats från de östra rikena.

”Nämen hej!” hördes plötsligt en välbekant röst bakom Idana och Sira. ”Är ni också ute och handlar kläder?”

De vände sig om och fick syn på sin kusin Cecille. Hon var iklädd en kort grön klänning och hade en väska uppslängd på axeln. Väskan var nästan helt fylld med olika vackra klädesplagg.

”Hej Cecille”, sade Sira och kramade om sin kusin. ”Har du flyttat till Vitrolles?”

”Nej, jag sover bara över hos en väninna över helgen. Annars bor vi kvar hos era föräldrar i Montmeyan. Pappa och mamma planerar dock snart att flytta till ett nytt hus, ett par kilometer öster om Vitrolles. De tänker starta ett nytt värdshus där.”

Efter att Sebastian och Cecille presenterat sig för varandra, tittade Cecille skeptiskt på sina kusiners smutsiga och slitna kläder.

”Vad har ni råkat ut för egentligen?”

”Det är en lång historia”, sade Idana. ”Men nu är vi på väg till vår moster och hennes familj för att fräscha upp oss och ordna med lite annat.”

”Om ni behöver nya kläder och har lite ont om pengar för tillfället, så kan jag hjälpa till med betalningen.”

”Nej tack!” sade Sira. ”Det var snällt av dig. Vi har pengar, men är inte ute efter kläder just nu.”

Vi kanske inte har pengar just nu, men om jag skulle behöva lite, så skulle det vara ganska lätt att låna den där gamla damens börs, tänkte Sira och tittade på en finklädd gammal tant som stod och tittade på olika väskor vilka var till salu inne i affären.

”Hör av er om ni ångrar er!” sade Cecille. ”Men har ni inte tid med en liten fikapaus innan ni går dit. Det är väldigt varmt idag och jag känner mig väldigt törstig. Jag bjuder!”

Cecille visade glatt upp sin pengapung och skramlade på den. Det fanns fortfarande kvar en del mynt efter allt hon handlat. Systrarna kände sig också mycket torra i halsen och tackade ja till inbjudan. De följde efter sin kusin till ett litet kafé i närheten. Där beställde de in varsin stor mugg med uppfriskande citronlemonad. Medan de drack och vilade sina ben, berättade Cecille om turgiernas anfall på Riez och om hur hon hittat pengarna. Hon visade upp ett par guldmynt, som var prydda med ett porträtt av Frieslands före detta Konung Lafette I.

”Att turgiern hade dessa mynt på sig får mig att tro att turgierna som anföll vår stad var vanliga betalda legosoldater eller stråtrövare, snarare än trupper utsända av Turgiens kejsare.” fortsatte Cecille. ”Alla andra verkar vara säkra på att den turgiske Kejsaren beordrat anfallet, men då borde turgierna ha fått betalt i turgiska mynt, inte friesländska. Tycker ni inte det? Det skulle inte förvåna mig om allt var en del i en lömsk konspiration på något sätt.”

”Det har du troligen rätt i”, sade Sira. ”Det finns en mycket lömsk konspiration och anfallet mot Riez var troligen den första delen av planen.”

Sira berättade vad hon kände till om Befrielsefronten, Wagners hemliga klass i Pelfortskolan och planerna att störta Konungen genom en revolution. Hon höll historien någorlunda kort.

”Jag och min syster skall ta oss till Konungen och avslöja planerna för honom”, fortsatte Idana. ”Det är mycket viktigt att revolutionen inte startar innan dess. Om folket anfäller slottet och folk börjar dö, så kan det vara för sent att stoppa upproret. Då är risken mycket stor att riket drabbas av ett inbördeskrig.”

”Vad kan jag göra för att hjälpa till?” frågade Cecille och ställde bort sin tomma mugg.

”Du skulle kunna försöka sprida ut rykten om att Konungen kanske inte är ensam ansvarig för de höga skatterna”, sade Idana. ”Försök att sprida information om att kassavalvet blivit

rånat och att Konungen blivit lurad att höja skatterna, efter påtryckningar från någon av hans närmsta män. Om stadsborna inte är helt säkra på om det är Konungen som ligger bakom allt elände, så kanske anfallet mot slottet skjuts upp en liten tid.”

”Men jag tror att det är bäst om du går varligt fram”, sade Sira. ”Det är nog ingen idé att berätta för mycket. Försök att få dem att tänka själva. Så även små frön med tankar om att det kanske inte var Turgiens kejsare som låg bakom attacken mot Riez. De hade inget att tjäna på att anfälla Friesland. Om folket känner sig osäkra på hur allt hänger ihop, så kanske detta förhindrar att allt för många hetsiga stadsbor hakar på upproret.”

Cecille nickade instämmande.

”Jag skall göra vad jag kan, men jag känner tyvärr inte så många här.”

Idana och Sira sade adjö till sin kusin och fortsatte västerut på Hantverkargatan. Gatan var väl upplyst av lyktor, som satt fast på husväggarna var tjugonde meter. De gick in på en tvärgata och kom snart fram till en blomstrande innergård med gröna gräsmattor och klätterställningar för barnen. När de kom gående hörde de en välbekant röst.

”Idana och Sira?” ropade Antoine med en glatt överraskad röst. ”Kul att se er. Har ni varit hos Konungen än?”

Systrarna tittade upp på deras kusin, som stod och tittade ner på dem från en balkong i närheten.

”Vad gör du här?” frågade Idana tillbaka. ”Jag trodde att du var i Quinson.”

”Dagen efter det att ni lämnat Quinson skickade Professorn iväg mig nedför Verdonfloden. Jag har med mig lite saker från Fritz, som han trodde att Idana skulle kunna ha nytta av. En påse med sprängkulor och några påsar med konstiga pulver som han blandat ihop.”

”Men först måste han ju hälsa på sin gamla mor och far”, sade Pedro, som klev ut på balkongen och ställde sig bredvid Antoine.

Han rufsade om sin sons hår. Pedro var en smal medelålders man, med tunt brunt hår. Han hade lätt att skratta och jobbade hårt för att hans familj skulle ha det bra. Pedro arbetade som

snickare och hans nybildade snickeriföretag hade nyligen blivit godkänt av hantverkarskrået.”

”Antoine kom för en timme sedan”, fortsatte Pedro, som klev ut på balkongen och ställde sig bredvid sin son. ”Kom upp! Er stora vän och söta hund är också välkomna. Ronine och Ninna håller på att laga middag. Det blir gryta med anka, rotfrukter och lök. Jag hoppas att ni är hungriga, för nu kommer ni att bli gjudna på middag. Jag godkänner inte ett nej.”

I dörröppningen blev systrarna mycket varmt välkomnade av sin moster Ninna, som gav dem varsin stor bamsekram. Ninna var en lång kvinna, betydligt längre än storasyter Ullise. Hon hade axellångt ljusbrunt hår och spetsig näsa. Deras moster gav även Smilla en ordentlig kram och hunden returnerade vänligheten med en slick i ansiktet. Ninna tittade först lite fundersamt på Sebastian, men välkomnade även honom med en kort nick. När de kommit in i den välbelysta hallen tittade hon mer skeptiskt på sina två syskonbarn.

”Men så ni ser ut! Era kläder är ju alldeles lortiga och trasiga.” Sedan sniffade hon i luften. ”Och ursäkta om jag säger detta, men dessutom luktar ni förfärligt illa. Kom med mig! Först skall ni bada. Sedan skall ni få nya kläder och när det är klart ... först då är det dags för middag.”

Ninna tittade en stund på den store Sebastian och funderade på vad hon skulle säga.

”Han skall nog inte bada”, sade Idana. ”Han är tyvärr lite rädd för vatten och dessutom luktar han inte illa. Professorn brukar bara göra rent honom med en handduk när han blir smutsig.”

”Handduk?” utbrast Ninna.

”En borste går nog också bra”, sade Sira.

Idana gick fram till Ninna och viskade:

”Bli inte rädd, men han är en golem ... gjord av bränd lera och ... jättesnäll.”

”Jaha”, sade Ninna eftertänksamt och knep ihop munnen. ”Det förklarar ju en del!”

Någon timme senare satt de alla runt ett gediget gammalt träbord i familjen Champignés vardagsrum. Nja, Smilla fick nöja sig med en plats framför spisen, men då hon redan fått en stor skål med köttslamsor och andra matrester, så kände Smilla inte att hon behövde ligga vid matbordet och tigga.

Maten som serverades var underbart god och Idana älskade hur det möra ankköttet föll sönder i munnen. Ninna förkunnade att det var hennes dotter, som lagat det mesta av maten. Det var tydligt att Ronines talang inte bara inkluderade att göra bakverk och godis.

Under middagen fick systrarna höra mer om vad som hänt i Vitrolles under den senaste veckan. Stora delar av staden, speciellt de fattigare delarna, hade blivit allt mer stökiga. Det hade blivit allt fler organiserade rebeller, som ville göra revolt och störta Konungen. Pedro hade hört från en vän att man planerade att anfälla slottet inom en eller två dagar.

Sedan fick Idana och Sira berätta vad de varit med om. Ninna och de andra hade först svårt att tro på den otroliga historien, men det blev övertygade när Idana visade dem de dokument Sira fått tag på. Pedro blev mycket upprörd när han fick höra om det riktiga skälet varför skatterna höjts. Invånarna i staden hade inte fått reda på att den kungliga skatten blivit stulen. Han ville direkt gå till slottet och berätta hela historien för Konungen, men Ninna lugnade honom och sade att det nog vore bättre om han stannade hemma istället.

”Du skulle bara brusa upp och bli arg älskling”, sade hon. ”... och så skulle de fängsla dig igen. Du vet hur det blev när du anklagade den där manen från byggnadsnämnden förra året. Jag tror att det är ödet som fört hit Idana och Sira tillsammans. Det var Sira som hittade bevisen för den där befrielsefrontens planer och därför är det hon som bör bestämma vad som skall göras.”

Sira lade ner sin kniv och gaffel på tallriken och ställde sig upp:

”Imorgon skall jag och min syster försöka hitta en väg att ta oss in till Konungen. Vi tar endast med oss Sebastian och Smilla. Om vi skulle vara fler, så skulle vi också bli lättare att upptäcka.”

Efter middagen satte Idana, Sira, Antoine och Ronine kvar en stund runt middagsbordet. Antoine lämnade över sprängkulorna och Professorns olika påsar med pulver till Idana.

”Han kände väl på sig att jag skulle behöva fler av de här”, sade Idana och stoppade försiktigt ner sprängkulorna i sin kappsäck. ”Vad finns det i påsarna?”

”Professorn trodde att några av dessa pulver skulle kunna komma till nytta”, sade Antoine. ”Speciellt det där pulvret i den svarta påsen.”

Idana öppnade påsen och luktade på det mörkröda pulvret.

”Det är rosenflamma”, sade hon hänfört. ”En av de mest potenta medel som finns, för att behandla öppna sår. Tänk att Professorn gjort detta till mig. Vissa av ingredienserna är mycket dyrbara och extremt svåra att få tag på.”

”Så då går ni till slottet imorgon?” frågade Ronine.

”Jo, det får bli imorgon”, sade Idana.

”Hur hade ni tänkt komma in?”

”Skulle vi inte kunna ta oss in på samma sätt som förra gången? Via köksingången?”

”Inte den här gången”, sade Ronine. ”Det är mycket svårare nu. På grund av den pågående krisen och missnöjet i staden har man placerat ut vakter överallt runt slottet. Den här gången är det omöjligt för er att ta er in genom köksingången.”

”Hur är det med vattenhuset, som leder till kloakerna?” frågade Sira. ”Den vägen gick bra för oss Pelfortskoleelever.”

”Det huset är också mycket välbevakat och efter er historia förstår jag varför. Konungen informerade ju inte folket om att hans skattkammare blivit länsad. Troligen skämdes han för det.”

Ronine satte sig ner och funderade.

”Just nu ser jag inte hur någon skulle kunna ta sig in i slottet utan en skriftlig inbjudan”, fortsatte hon. ”Imorgon tänkte jag prata med Marie igen. Hon känner lite folk i den undre världen som kanske vet hur man kan ta sig in i slottet.”

Lite senare var det dags att gå och lägga sig. Idana och Sira visades till gästrummet, där det fanns en smal dubbelsäng, med mjuka bekväma madrasser. Sebastian fick erbjudande att sova

på soffan i vardagsrummet. Han tackade artigt för erbjudandet, men lade sig på golvet istället. För en golem var det alltid bekvämare att sova på hårda än mjuka underlag. En lervarelse som låg på för mjukt underlag riskerade att få ont i ryggen.

Idana och Sira njöt av att få sova i en torr varm säng, utan myggor som surrade omkring huvudet på dem. Alla ljusen släcktes i huset och sedan dröjde det inte länge förrän alla hade somnat in.

Följande morgon kom Ronine inspringande till köket, medan de andra fortfarande satt och åt frukost. Hon hade lämnat huset tidigt för att prata med sin väninna Marie. Ronine satte sig på en stol, stoppade en ostskiva i munnen och berättade att hon fått höra om en man, som skulle kunna hjälpa dem. Hans namn var Mäster Falk. När Ninna hörde namnet stelnade hon till.

”Jag har hört en del rykten om den karlen”, sade hon. ”... och inga av dem var bra. Finns det ingen annan person ni kan kontakta?”

”Äh! Det är bara stadsbornas rykten”, sade Sira. ”Mäster Falk har mycket gott rykte i min skola. Han är högt skattad av många tjuvar och ses som en mycket god förebild av många av lärarna på skolan.”

Ninna, som ännu inte riktigt vant sig med att ett av hennes älskade syskonbarn valt tjuveri som framtida yrke, skakade bara på huvudet och suckade.

Idana vände sig mot sin lilla kusin, som vuxit så mycket under det senaste året.

”Om du tror att den där Falk kan hjälpa oss, så går vi till honom. Jag litar på ditt och min systers omdöme. Dessutom så har vi Sebastian och Smilla, vilka kan skydda oss om något går snett.”

”Det låter som att ni bestämt er att klara av detta själva”, sade Pedro och suckade. ”Jag har funderat lite på det där ni sade om att man smugglat in vapen till staden. Häromdagen fick jag syn på ett par misstänkta lådor i en gammal lagerlokal vid hamnen. Lådorna hade espriansk märkning och bevakades av ett par råbarkade män. De skulle kunna innehålla de vapen ni pratade om. Jag har ett arbete i närheten av lokalen idag, så jag

tänkte ta med mig några av mina byggkillar och undersöka saken närmare. Om det skulle visa sig vara vapen i lådorna, så kan vi dumpa dem i havet. Det skulle kunna försinka upporet något.”

”Det låter som en bra idé”, sade Sira.

Lite senare var Idana, Sira, Sebastian och Smilla på väg till Vårdshuset Fleku, som låg i den västra delen av staden i närheten av hamnen. På vägen dit mötte de en lång procession med ungefär tvåhundra uppretade människor, som var på väg mot slottet. Vissa bar banderoller med texter, vilka påtalade deras missnöje angående de höga skatterna. Andra bar på högafflar, påkar och facklor.

Idana och Sira tänkte att det vore bra att inte missa vad som hände i staden och följde därför efter folkskaran, men på behörigt avstånd för att inte av misstag bli arresterade av Konungens soldater.

När folkskaran kom fram till torget framför slottet, hade den stora porten stängts. Utanför porten stod ett tiotal soldater ur den kungliga vakten. Soldaterna stod bara kvar när folkmassan närmade sig och ingen av dem lyfte sina vapen. Demonstranterna stannade upp ett tjugotal meter framför porten och började ropa ut sitt missnöje mot Konungen och hans höga skatter. En ung man började även sjunga på en mycket målande protestsång, som varken Idana eller Sira hade hört förut. Snart började flera i demonstrationståget att sjunga med.

Sira kände plötsligt igen pojken, med den klara rösten. Det var David Gardielle från Skolan. Han hade dock bytt ut sina vanligen propra kläder mot billiga arbetskläder, vilket gjorde att han såg ut som en enkel springpojke. En mycket vacker springpojke, tyckte de flesta av de unga kvinnorna som samlats runt omkring honom.

Snart började så gott som alla demonstranter följa med i sången och rösterna ekade mellan husväggarna på torget. Sedan började David ropa att Konungen skulle visa sig och de andra följde snart med i ropen.

Idana och Sira iakttog spektaklet i drygt tio minuter, men någon Konung dök aldrig upp på den stora balkongen ovanför

porten. Systrarna förstod att demonstranterna snart skulle tröttna och gick istället vidare mot värdshuset *Fleku* på Marknadsgatan.

På vägen berättade Sira om den blonde lurendrejareleven David i Wagners hemliga klass. Det var uppenbart att han blivit utsänd från skolan för att ytterligare elda på upproret i huvudstaden.

Snart kom de fram till *Fleku*, Vitrolles äldsta värdshus. Då Sebastians utseende var något annorlunda fick han stanna kvar utanför och vakta Smilla. Hundar var tyvärr inte tillåtna i Vitrolles värdshus.

”Ta nu noga hand om Sebastian”, sade Idana till Smilla, som svarade med att vifta på svansen och lägga huvudet på sned.

Systrarna klev in genom huvudentrén och möttes genast av de välbekanta lukterna av öl, mat och rök. Det fanns två stora ölhallar på *Fleku* och Sira valde den vänstra, där hon hade hört att man ganska ofta kunde finna Mäster Falk. De två systrarna tittade in i ölhallen. Den var full med glada människor, en del kraftigt berusade. De flesta hade stora ölkrus framför sig, fyllda med det mörka öl, som värdshuset var så känt för. Stämningen var hög och en lite äldre rundmagad musikanter gick omkring bland borden, medan han sjöng och spelade gamla välkända melodier på sitt dragspel.

En kypare visade Idana och Sira till en ledig plats i bortre änden av ölhallen. De slog sig ner och fick genast varsin meny framför sig.

”Kanske bäst att passa på och äta lite lunch medan vi är här”, sade Idana och bläddrade genom rätterna på menyn. ”Maten här är inte alltför dyr och gulaschen, som de flesta äter, ser ju god ut.”

Innan Sira hann svara kom en ung man till deras bord, bärandes på en stor bricka med fyllda ölkrus. Då ingen av systrarna verkade protestera gav han dem varsitt krus med öl.

”Tack!” sade Idana.

”Eh.” sade Sira. ”Har ni ingen äppelcider istället? Jag är inte så förtjust i öl.”

Mannen skrattade och tog tillbaka kruset han hade gett till Sira.

”Inga problem, min unga dam”, sade han och log. ”Jag kommer strax tillbaka.”

När mannen lämnat deras bord tog Idana och smakade på sitt öl.

”Det är riktigt gott! Skall du inte smaka lite?”

”Nej tack! Jag håller mig hellre till cider. Öl är lite för beskt för mig.”

”Det är ditt val”, sade Idana och tog sig ytterligare en klunk av den mörka drycken.

Sira fick snart in sin äppelcider och hon passade då på att beställa en ugnsbakad lax, medan Idana beställde en gulasch. Medan de väntade på maten såg sig Sira omkring på folket runt dem. Det tog inte lång tid innan hon fann en man som överstämde med beskrivningen hon fått i skolan. På en bänk på andra sidan ölhallen satt en lång och smal medelålders karl, med långt svart hår och pipskägg. Han var iklädd en röd rock med guldknappar och guldborst på axlarna. När han skrattade kunde Sira se ett tiotal gnistrande guldtänder i hans mun. Detta stämde exakt överens med beskrivningen hon kom ihåg. Mannen satt och diskuterade något med två andra män och en kvinna, alla klädda i betydligt enklare kläder.

”Har du hittat honom?” frågade Idana.

”Ja, men vi väntar tills vi ätit upp, så att det inte ser misstänkt ut. Vi vill ju inte att fel person lyssnar på vårt samtal.”

Efter det att systrarna ätit upp maten, som smakat utsökt, gick de fram till bordet där mannen med den röda rocken satt. Den man de hoppades vara Mäster Falk satt fortfarande och diskuterade något med en kurvig kvinna, som slagit sig ner på hans vänstra sida. En liten man med runt ansikte och oansenliga kläder, satt på rödrockens högra sida. Han lade märke till Idana och Sira och gav sin kamrat en lätt knuff i sidan. Mannen vände sig först motvilligt bort från sitt kvinnliga sällskap, men höjde sedan på ögonbrynen och tittade intresserat på de två nya unga kvinnorna som närmades sig hans bord.

”Goddag mina små söta vänner. Finns det kanske något jag kan göra för er idag?”

”Vi skulle behöva tala ostört med er. Jag förmodar att det är Mäster Falk jag pratar med.”

”Kanske det”, sade mannen. ”Det här är ett utmärkt ställe att prata på. Inga nyfikna spioner i närheten här.”

Han gav de två männen framför sig en kort blick, varefter de reste sig upp och lämnade sina platser. Idana och Sira slog sig ner på de lediga platserna och Sira skulle precis säga något, när mannen åter började tala med kvinnan på sin vänstra sida. Han viskade något i hennes öra, varefter hon började fnittra.

”Bli inte så förvånade mina vänner”, sade den korte mannen på hans högra sida. ”Var det något jag kunde hjälpa er med?”

Sira blev ställd en sekund och hennes blick gick snabbt mellan de två männen framför sig.

”Är inte han Mäster Falk?” frågade Sira med fundersam röst. ”Men då?...”

”Det är jag som är Mäster Falk”, sade den korte mannen framför henne. ”Min kära vän här är dock mycket användbar när det gäller att locka stadsvakten och andra nyfikna plågoandar på villovägar. Jag vore tacksam om min lilla hemlighet skulle kunna fortsätta vara en hemlighet, men av någon anledning så litar jag på er.”

”Självklart, Mäster Falk”, sade Sira.

”Jag har redan glömt hur du ser ut”, sade Idana och log.

Idana och Sira berättade något kortfattat för Mäster Falk, varför de behövde träffa Konungen. De nämnde organisationen, som ville starta en revolution och störta Konungen, men gick inte in på några detaljer. Mäster Falk satt tillbakalutad och lyssnade tålmodigt på deras historia. De frågade honom sedan om han hade några bra idéer om hur man skulle kunna komma in i slottet, nu när bevakningen blivit mycket hårdare än tidigare.

När systrarna var klara avslöjade han att, jo ... det fanns ytterligare vägar, som ledde in till slottet. Han frågade dem vad de ville betala för upplysningen och Idana gav honom alla de pengar hon fått tillbaka från Sira. Mäster Falk suckade åt det klena beloppet, men då han av någon anledning tyckte om systrarnas uppriktighet gav han dem ändå en upplysning om en

obevakad väg som ledde in i slottet. Efter detta beställde han in ytterligare öl och några goda korvar.

Någon halvtimme senare lämnade de två systrarna värds-
huset *Fleku* och gick ut på Marknadsgatan. De såg sig omkring
men kunde inte hitta varken Smilla eller Sebastian.

”Vad kan de två klantskallarna nu ha hittat på?” muttrade
Idana och suckade. ”De skulle ju bara vänta på oss här tills vi
kom tillbaka. Det kan väl inte ha varit särskilt svårt.”

Idana satte ett par fingrar i munnen och busvisslade på
Smilla. Ljudet hördes vida omkring och det dröjde inte länge
förrän hunden kom ut från en trång gränd i närheten. Smilla
viftade glatt på svansen och gick åt deras håll.

”Hej gumman!” sade Idana och kramade om hunden. ”Och
var har du Sebastian någonstans?”

Smilla fortsatte att vifta på svansen och gick tillbaka in i den
trånga gränden. Idana och Sira följde efter och tittade in i en
ganska mörk och oansenlig sidogränd. Ljuden från Marknads-
gatan försvann nästan helt när de kommit ett tiotal meter in i
gränden. Förutom ett par halvfulla soptunnor, som stod
utplacerade längs med husväggarna, var det ganska rent och
prydligt här. Smilla stannade upp och tittade sig omkring. Hon
skällde till, tittade sig omkring en gång till och slutade vifta på
svansen. Det var tydligt att hon inte visste vart deras golem tagit
vägen.

”Han verkar vara spårlöst borta”, sade Sira och suckade.
”Vad tycker du Idana? Skall vi ödsla tid på att leta upp din kära
golem eller skall vi direkt ta oss till Konungen och avslöja
komplotten för honom?”

”Vi går definitivt till Konungen. Dessutom är inte Sebastian
min golem, han är Professorns. Jag känner på mig att han dyker
upp någonstans senare. Kom så går vi till det där stallet som
Mäster Falk nämnde.”

De gick mot slottet och när de såg huvudporten svängde de
av mot stallet, vilket låg utanför slottsmurens östra sida. Stallet
var mycket större än Sira hade trott. Hon kände på dörren. Den
var låst. Hon tog fram sitt set med dyrkar och då det var ett
mycket okomplicerat lås, använde hon sin standarddyrk. Låset

gick upp efter ett par sekunder och dörren gled upp ljudlöst på väloljade gångjärn.

”Du verkar duktig på det där”, viskade Idana.

”Vill inte skryta men ... ja, ganska duktig. Kanske till och med bäst i min klass. Kan vara användbart ibland.”

De gick in i stallet och möttes av en välbekant hästluk, som Sira uppskattade mer än sin syster. Idana räknade spiltorna från dörren och hittade snabbt den spilta, som Mäster Falk pratat om. Där stod en ganska stor brun häst och tuggade sitt hö. Hästen vände sitt huvud mot dem när de närmade sig och Idana smekte lätt dess lena mule.

”Hej stora gumman”, viskade hon. ”Jag tror tyvärr att du står rakt på en viss lucka, vi skulle vilja öppna. Skulle du kunna flytta på dig något?”

Hästen struntade i vad Idana sade och tog en ny tugga med hö. Sira gick då fram till det stora stoet och sköt undan hästen till andra sidan av spiltan. Hästen valde att inte protestera. Sira sparkade undan höet på golvet och där syntes nu en lucka av trä. Idana hjälpte till och sopade bort lite halm och gammal hästspilling, så att hela luckan blev frilagd. Hon tog tag i en järnring, som satt fast i ena änden av luckan och tog i. Efter lite motstånd öppnades luckan och under visade sig en smal sten-trappa, som ledde ner i mörkret.

Idana kände en fuktig källarlukt välla upp från hålet. Lukten påminde henne om vinkällaren under tornet i Quinson, där Professorn, förutom vin, förvarat långa rader av flaskor med ett ytterst giftigt ogräsmedel. Sira tog ner en lykta från en hylla i närheten och tände den med hjälp av sitt elddon. Sedan gick hon försiktigt nedför den smala trappan, åtföljd av Smilla. Trappan tog slut efter femton trappsteg och Siras lykta lyste upp en liten fyrkantig kammare med stenväggar. Idana gick ner efter dem och stängde luckan efter sig.

Kapitel 22

En flock med får tittade nedför sluttningen, som i vanliga fall låg stilla och fridfull. Längre ner låg en väg som ibland användes av kringresande köpmän. Nu omgavs den gamla vägen dock av ett stort dammoln. Ett av fåren bräkte och flocken skyndade bort för att undvika den eventuella annalkande faran. Solen stekte och de femtiotvåusen legionärerna i Frieslands armé marscherade i god takt norrut. Det var nu endast en halv dagsmarsch kvar tills de skulle nå Turgiens sydvästra gräns. Micha gick i ett av de främre bågskyttekompanierna. Hans kompani, som kallade sig för de Blå Hökarna, bestod av ett femtiotal bågskyttar. Alla var yngre än tjugofem, förutom kaptenen som snart skulle fylla fyrtio. Kaptenen Gilbert Bergerac var en senig karl med tidigare erfarenheter från ett antal fälttåg. Senast hade han varit med och stridit på Nyleptiens sida mot de vilda zaschiska stammarna från Shahiraöknen.

I kompaniet fanns även en smal mörkhårig kvinna. Hon hette Suad Ali och hade mycket speciella och stränga ansiktsdrag. De flesta av de yngre männen höll sig undan för henne, troligen mest på grund av att de var lite rädda av att få en utskällning. En del unga män, vilka råkade få ögonkontakt med henne, vände bort blicken direkt. Den intensiva blicken i hennes mörkbruna ögon fick dem att känna sig som små barn som skämdes för något hyss de gjort. Åsynen av hennes skarpa något hökformade näsa fick vissa att vilja fly likt en liten kanin, som försökte fly undan från en stor rovfågel.

Micha och hans vän Joani var de enda i kompaniet, förutom kaptenen, som kände sig bekväma i hennes närhet. Joani hade blivit fascinerad av kvinnan och försökte få mer information om hennes bakgrund. Suad ville helst inte prata om sig själv, men Joani lyckades så småningom få reda på att hennes far hade varit palatsvakt i Nyleptien och att hennes mor var en handelskvinna från Luitia.

När Micha kom upp på kullens krön, fick han för första gången syn på bergskedjan Palladierna och Kejsarriket Turgien.

De höga bergen såg, från det här avståndet, ut som en hög ointaglig mur. Solen skulle snart gå ner i väst och Micha gissade att de inte skulle nå bergen förrän någon gång följande dag; och han fick rätt.

En timme senare beordrade arméns huvudbefälhavare Överste Taurent om halt. Det var dags att avsluta dagens långa marsch och slå läger. Armén befann sig då i en dalgång några timmar från den turgiska gränsen. De tusentals soldaterna spred ut sig över det stora fältet och Taurent skickade ut ett hundratal vakter, som placerades ut på kullarna runt omkring den vida dalgången. Micha, Joani och Suad var med i gruppen, som fick till uppgift att ta hand om de hästar och mulor, vilka dragit vagnarna med förnödenheter, foder, rustningar och extra vapen. De fick även ta hand om de fyrtiotvå oxar, som dragit fram olika sorters katapulter. Det var stora maskiner. Vardera vägde uppåt ett tiotal ton.

De tre såg till att djuren fick dricka i den bäck som passerade hela dalen. Sedan fick djuren dagens ranson av hö. När skötseln av djuren var klar, gick de tillbaka till sitt kompani där tälten redan blivit resta och färdigställda. Suad fick sova i ett tält lite längre bort, bland de tält som var dedikerade för kvinnorna i armén. Totalt följde det med ett tusental kvinnor i den stora marschen och de flesta av dem tjänstgjorde inom sjukvård eller matlagning. Ungefär trehundra kvinnor var med i de stridande trupperna och utav dem var de flesta bågskyttar.

Väl inne i tältet för de Blå Falkarna, drog Micha av sig sina militärkängor och strumpor. Han satte sig på sin bädd och sträckte ut fötterna mot den varma kaminen i mitten av tältet. Det var riktigt skönt att få vila fötterna efter de senaste dagarnas långa gångmarscher.

”Åh, vad långtråkigt”, sade Hector, en kraftigt byggd tjugوåring från Saint Maxes. ”Jag hatar verkligen att marschera. Bara trampa på framåt dag ut och dag in. Jag längtar till vi kommit till Turgien. Då blir det dags att ge igen för Riez. Mina pilar skall få smaka bergafolksblod.”

”Det har du rätt i”, sade Beroc bistert, en lång gänglig man med hästansikte. ”Vi skall krossa dem! Min moster omkom i Riez. Visst var hon en jobbig gammal tjatkärring, men ingen

dödar mina släktingar ostraffat. Jag skall allt hämnas hennes död. Minst fem turgier skall dö för mina pilar. Det svär jag på min mosters grav.”

Micha valde att behålla sina åsikter om kriget för sig själv, men tittade menande på Joani. Frieslands armé hade fått order att invadera Turgien, ta Kejsaren till fånga och bränna upp landets huvudstad Berin. Det var en ganska kraftig veder-gällning för Riez. Hans vän Joani tyckte liksom Micha att hela krigståget var ogenomtänkt. Efter den information han fått av Idana och Sira, visste han också att det inte alls var säkert om Kejsaren över huvud taget var involverad i anfallet mot Riez. Enligt vad Micha hört under marschen norrut, så hade Frieslands Konung inte ens försökt med någon form av diplomati för att undvika ett krig. Troligen var det någon av Konungens rådgivare som hetsat honom att starta denna vansinniga invasion.

På natten skulle det ha varit fullmåne om inte himlen täckts av mörka moln. Detta passade en viss person mycket bra. Bakom en av katapulterna hukade sig en mörkklädd man. Han var bredaxlad och hade en svart huva över huvudet, som täckte alla hans anletsdrag förutom ögonen. Mannen skar sig försiktigt genom ett tjockt rep med hjälp av en stor sågtandad kniv. När ett par soldater passerade i närheten stannade han upp.

Soldaterna var på väg till sitt vaktpass på en kulle i närheten och lade inte märke till den mörkklädde mannen. Sabotören hukade sig ytterligare och satt blick stilla tills soldaterna var utom hörhåll. Sedan fortsatte han sitt arbete. Det tjocka repet gick av och mannen log under masken. Sedan tog han en hink med sand och tömde den över katapultens maskineri med olika kugghjul och stänger. När detta var klart fortsatte han till en vagn ett tiotal meter bort. Vagnen var full av livsmedel.

Han lämnade matvagnen ifred och gick till vagnen bredvid. Denna var fullastad av pilar och extra bågsträngar. Där fanns även ett par tunnor fulla med tjära, som skulle kunna användas till att tända eldpilar. Han skar itu de hundratal bågsträngarna och öppnade sedan en av tunnorna. Tjäran hällde han ut så att den spreds över samtliga pilar. De blev då alldeles kladdiga och

oanvändbara i strid. Efter detta gick mannen till nästa vagn. Det fanns många vagnar och mannen hade mycket arbete kvar fram till morgonen.

Någon stund efter det att solen gått upp över bergen i öster satte ett tiotal soldater trumpethorn till sina läppar. Ett utdraget ljud spred sig över dalen och väckte soldaterna som låg och sov i tälten. Micha sträckte på sig och öppnade ögonen. Han saknade sitt täcke. Joani, som låg bredvid honom, låg och sov med två täcken. *Vilken knöl!* Micha tog tag i ena täcket och ryckte till. Joani vaknade och satte sig upp.

”Vad? Redan morgon?” mumlade Joani yrvaket och gnuggade sig i ögonen.

”Upp och hoppa!” sade Micha som redan ställt sig upp. ”Dags att packa ihop våra saker och äta lite frukost.”

Efter det att Micha klätt sig, gick han ut ur tältet och tittade sig omkring. Hans pilbåge och pilkoger stod kvar där han lämnat dem kvällen innan. Efter att han hängt på sig sin utrustning hörde han ett larm en bit bort. Ljudet kom från vagnarna och katapulterna, vars dragdjur de tagit hand om kvällen innan. Han fick syn på sin kapten, följde efter honom och sprang mot larmet. Vid vagnarna och katapulterna var det full uppståndelse.

”Katapulterna har blivit saboterade!” ropade en man, som var Sergeant i artillerikompaniet. ”Det kommer att ta flera dagar att reparera skadorna.”

”Även vapenförråden har blivit utsatta för sabotage”, ropade en annan medelålders man med ölmage. ”Alla extra pilar har dränkts in med tjära, vilket gjort dem obrukbara. Tjära har även hållits ut över rustningarna. De är alldeles kladdiga. Rustningarna kan rengöras, men det kommer att ta tid.”

”Har ni gripit några skyldiga? frågade kapten Gilbert.

”Ingen verkar ha sett något”, svarade Sergeanten surt. ”Jag undrar hur turgierna tog sig förbi våra vaktposter.”

”Det är inte helt säkert att det är turgierna som ligger bakom detta”, sade kaptenen fundersamt. ”Turgierna skulle säkert gjort ännu mer skada. Med all den här tjäran hade de kunnat elda upp hela vagnkaravanen.”

”Kapten! Tror du att vi har förrädare i armén?” frågade Micha.

”Kanske det”, sade kaptenen och sneglade på Micha. ”Jag har hört att det finns vissa rekryter som är lite tveksamma till hela det här fälttåget. Vad tror du?”

”Jag tror helst ingenting alls kapten”, sade Micha och tittade tillbaka in i kaptenens ögon. ”Säkrast så!”

Sabotaget under natten hade fått Överste Taurent att fundera på olika alternativ. Slutligen fattade han beslutet att huvuddelen av armén skulle stanna kvar i dalen, tills dess att katapulterna blivit reparerade och en viss del av utrustningen blivit rengjord från tjära. Dock skulle cirka tiotusen man med kavalleri, lättare infanteri och bågskyttar omedelbart marschera mot den Turgiska gränsen. De fick bilda förtrupp till den större delen av armén, som fick komma ikapp senare. Katapulterna skulle ju inte behövas förrän anfallet mot Turgiens huvudstad Berin och det skulle säkert ta ett par veckor tills de kom dit.

Micha och de andra bågskyttarna i Blå Falkarna lämnande kvar det mesta av sin packning i lägret. Sedan började de marschera mot nordost. Överste Taurent hade beordrat en snabb marsch. Himlen var helt molnfri och solens strålar var obarmhjärtiga mot soldaterna. Micha, Joani och de andra i hans kompani blev snabbt alldeles svettiga. Suad var en av få som verkade opåverkade av värmen. Hon klappade Joani på axeln och sade med munter röst:

”Kom igen nu Joanipojken. Du är väl inte trött ännu? Det är en lång väg kvar till Berin och många höga berg på vägen.”

”Bergen längtar jag faktisk efter”, sade Joani något stött. ”Då blir det i alla fall lite svalare.”

Suad ryckte på axlarna och gick fram till kaptenen.

”Jag tror att hon är lite förtjust i dig”, sade Micha när Suad kommit utom hörhåll.

Han knuffade till sin kamrat lite vänskapligt.

”Äh!” sade Joani, som hade blivit lite röd om kinderna.

Ett par timmar senare passerade de gränsen till Turgien. Gränsposteringen bestod av ett litet torn av trä, vilket hade

övergivits. Inga turgier hade ännu syns till. Överste Taurent skickade iväg en del av kavalleriet för rekognosering, så att de inte skulle råka ut för något otrevligt bakhåll på vägen. Micha och hans kompani med bågskyttar marscherade vidare på vägen, som ledde in i en lång och bred dalgång. På båda sidorna fanns två höga berg. Solen sken på en klarblå himmel, men Micha och Joani kände ändå att det hade blivit lite svalare ju längre upp i bergen de kom. Medan de marscherade svepte Micha med blicken uppför bergssidorna. Han fick syn på några bergsgetter längre upp på den östra sluttningen, men de var allt för långt borta för att man skulle kunna nå dem med ett pilbågsskott.

Någon timme senare fick Joani syn på ett rökmoln, vilket ringlade sig upp över en bergskam längre fram.

”Vad tror du att det där kommer ifrån?” frågade han. ”Kan kavalleriet mött på motstånd?”

”Jag vet inte”, sade Micha. ”Men jag har onda aningar om detta.”

Michas onda aningar bekräftades. När bågskyttekompaniet kom fram till röken, hade elden dock nästan slocknat helt. Där de befann sig hade det funnits en liten turgisk by med ett tiotal hus, men av husen återstod nu endast sorgliga förkolnade rester. Luften var fylld av oset efter bränd torv och förkolnat timmer.

Efter det att byn plundrats på allt av värde hade de friesländska soldaterna satt eld på husen, som en första hämnd efter Riez. Husen hade varit byggda av trä med tak belagda med torv. Då det fanns ont om träd i Palladierna så var torv även det vanligaste bränslet för att hålla husen varma under vintern. Byggnaderna i byn hade brunnit mycket bra. Micha fick reda på att byn redan varit övergiven när kavalleriet anlönt och han andades ut när han hörda att inga människor kommit till skada. Micha var rädd för att det här bara var början. Frieslands soldater skulle troligen plundra och bränna upp varje by de passerade, tills de kom till huvudstaden Berin. Han hoppades bara att de flesta civila turgier skulle hinna fly innan de friesländska soldaterna besökte deras byar.

Micha vände blicken åt väster och fick syn på en grupp turgier. De flydde uppför ett berg några kilometer bort. Då berget var alldeles för brant hade kavalleriet inte kunnat följa efter de flyende byborna. Både Micha och Joani var glada över detta.

En kavallerist rapporterade till kapten Gilbert att den fortsatta vägen in i Turgien endast bestod av en smal stig uppför ett berg. Stigen var för smal och ojämn för stora vagnar och skulle behöva breddas och jämnas ut, innan de stora katapulterna och vagnarna med krigsutrustning och livsmedel skulle kunna komma upp den vägen. Då även hästar hade svårt att ta sig fram i det ojämna landskapet, fick kaptenens bågskyttekompani och ett annat kompani med infanterister till uppgift att ta sig uppför berget och rekognosera. Uppdraget var att hitta en lämplig fortsatt väg inåt landet, vilken skulle lämpa sig för armén och alla dess vagnar.

När de Blå Hökarna gått uppför den smala stigen, kom de upp på en utbredd bergsplatå. Micha noterade att stigen här var mycket jämnare och bredare. Till och med tillräckligt bra för arméns vagnar och katapulter.

Truppen följde vägen norrut och några timmar senare kom de fram till en djup ravin. Långt nere i klyftan rann en strid flod. För att komma ner dit skulle man behöva klättra med rep. Platån fortsatte på andra sidan ravinen, vilken dock var över sextio meter bred. De fortsatte att spana av området och fann snart en hängbro några kilometer österut.

Micha var en av de första som kom fram till brofästet och han noterade att bron verkade nyrenoverad och i bra skick. Det var en gedigen konstruktion, som gott och väl var tillräckligt bred för både vagnar och katapulter. Nu skulle Överste Taurent bli mycket nöjd.

”Vem är det där?” utropade Suad.

Hon pekade på en man på andra sidan bron. Mannen, som satt hukad vid det andra brofästet, var klädd i en svart rock. Han var storvuxen och såg inte ut som en turgier. Den mörkläddde mannen reste sig upp och backade ett tiotal steg ifrån brofästet. Suad började springa över bron, men hon hann endast några meter när brofästet på andra sidan plötsligt exploderade. Hon tvärstannade och vände om. Bron började rasa

ner från andra sidan och Suad kastade sig mot klippkanten precis när bron föll ner under hennes fötter. Joani slängde sig ner på mage och fick tag på hennes händer i sista stund innan hon skulle falla ner i ravinen. Han tog i av alla krafter och hjälpte upp henne på säker mark.

”Micha!” sade kapten Gilbert med auktoritär röst. ”Skjut den där sabotören på andra sidan.”

”Men...” började Micha.

”Det är en order soldat. På träningen har du visat att du är en av kompaniets allra bästa skyttar, så gör nu ditt bästa.”

Micha drog ut en pil ur sitt pilkoger, satte den på strängen och siktade. Mannen på andra sidan stod vid ett par träd och hade ryggen emot honom. Micha höll andan, började andas ut och släppte strängen. Den långa pilen for iväg med full fart över klyftan.

Den svartklädde mannen skulle just vända sig om, när pilen snuddade hans högra öra och slog in i trädet alldeles intill hans huvud. Han tog sig om örat, hukade sig ner och försökte ta skydd bakom ett träd. Men förutom de två små träden fanns det ingenstans han kunde gömma sig och trädstammarna var för smala för att täcka hela hans kropp.

”Attan! Du missade honom precis”, sade kaptenen.

Micha ryckte på axlarna och log i smyg emot sin kamrat Joani.

”Men det finns ingenstans för honom att gömma sig”, fortsatte kaptenen. ”Skjut iväg nya pilar soldat! Ni andra kan också hjälpa till. Och sikta... Men vart in i helvete tog han vägen?”

Micha vände åter blicken över ravinen. Mannen var spårlöst försvunnen.

Kapitel 23

Ett galler i golvet sköts åt sidan och en lykta ställdes upp på en golvplatta i ett av slottets stora källarförråd. Siras huvud stack upp ur hålet och hennes ögon granskade snabbt omgivningen.

”Fritt fram”, viskade hon.

Sedan kravlade hon sig mödosamt upp ur hålet. Hennes kläder hade blivit smutsiga och något slitna av allt krypande.

”Och så är man lortig igen”, muttrade Sira. ”Kan man aldrig få känna sig proper i det här slottet?”

”Den här gången luktar du i alla fall inte som en kloakråtta”, hördes en retsam röst under henne.

Sira sträckte ner sina händer i hålet och tog tag i Smilla, som hölls upp av Idana. Sira ställde ner hunden bredvid sig. Hunden gläfsste till och började lukta på en stor låda i närheten. Sedan hjälpte Sira även sin syster med att kravla sig upp från det trånga hålet. Snart låg båda systrarna på källargolvet och pustade ut.

”Det där vill jag helst inte göra om igen”, viskade Idana.

Hon hade blivit lika lortig som sin syster och hade inte tyckt om den långa trånga passagen från stallet.

”Jag håller med dig”, svarade Sira. ”Jag höll på att bli klaustrofobisk i de där smala vindlande jordgångarna. Inte direkt något bekvämt sätt att ta sig in i slottet på. Fast det luktade i alla fall inte lika illa som i kloakerna. Det var nog lika bra att Sebastian inte följde med, för han skulle med säkerhet ha fastnat någonstans på vägen.”

Idana lyfte upp lyktan från golvet och undersökte förrådet. Här fanns lite av varje. Vid den bortre väggen låg ett femtiotal vagnshjul i olika storlekar, samt andra vagnstillbehör. I stora lådor närmast dem fanns även rustningsdelar och hjälmar. Idana granskade dem och såg att de inte var särskilt moderna. Vid andra väggen fanns gamla delvis rostiga spjut och hillebarder, som var uppställda i stora tunnor. Idana ryckte på axlarna och gick emot dörren. Hon kände på handtaget; det var öppet. Dörren knarrade när den öppnades och Idana klev ut i en korridor. Slottet var här svagt upplyst av oljelampor på väggarna.

”Nu går vi mot Konungens sängkammare”, sade Sira. ”Tror du att vi hittar dit härifrån?”

”Det skall nog gå bra. Mäster Falks gav oss ju en beskrivning om hur man kommer till biblioteket, från det här förrådet och resten av vägen hittar jag själv.”

De två systrarna och Smilla svängde vänster och gick fram genom den delvis mörka korridoren. De passerade ett antal tillbommade dörrar. Bakom en av dörrarna hördes ett morrande, som troligen kom från en stor hund. Smilla gnydde lite och gick snabbt vidare. Även Idana och Sira ökade på stegen och kom snart till en trappa. Den ledde uppåt åt höger.

”Hittills stämmer allt med beskrivningen”, sade Idana. ”Härifrån bör vi nog vara lite försiktigare. Vakterna som vandrar omkring där uppe kanske undrar varför två smutsiga flickor går omkring med en hund i slottet på kvällen. Nu skulle det ha varit bra att ha ett par uppsättningar med rena pigkläder.”

Sira nickade och gick före uppför trappan. De kom upp till bottenvåningen, som var bättre upplyst och trädde snart in i det kungliga biblioteket, där Idana under sitt tidigare besök stött på tre societetsdamer. Idana stannade upp och lyssnade.

”Det kommer några därifrån”, viskade hon. ”Var skall vi gömma oss?”

Sira tittade sig omkring och fick en idé.

De två slottsvakterna Andrés och Jacques gick sin vanliga nattvandring genom slottets virvlande korridorer. Andrés som hade mörkt hår och ett kraftigt skägg, var en veteran. Han hade arbetat i vaktstyrkan i tjugo år, medan Jacques, som var lång och gänglig med blonda lockar, var en helt ny kadett från en by strax nordost om Vitrolles. Som vanligt verkade allt vara lugnt i det sovande slottet.

När de kom till det stora biblioteket fick de syn på ett par unga kvinnor och en hund. Hunden låg slött på en skinnfäll framför den öppna spisen och iakttog kvinnornas arbete. Vakterna stannade upp och iakttog Idana och Sira, som höll på att rengöra den stora öppna spisen. Idana putsade kaklet på utsidan med en duk, medan Sira satt på huk mitt i spisen och borstade bort sot uppe i utsuget med en lång sopkvast. Mängder av sot föll ner på henne och hon fick avbryta sitt arbete och hosta en stund.

Jacques gick fram till spisen och böjde sig ner.

”Allt bra där inne fröken?” frågade han oroligt.

Jacques hade uppfostrats av sin mamma att alltid vara en gentleman. Sira tittade upp på honom med ett ansikte fullt av sot.

”Ser det ut att gå bra, tycker du?” frågade hon syrligt.

”Oj din stackare. Vem är det som tvingat er att göra rent den här gamla eldstaden mitt i natten? Måste vara en elak jäkel.”

”Det var Biskopen det”, svarade Idana. ”Han tyckte inte att vi neg tillräckligt djupt när han inspekterade städpersonalen igår.”

”Det låter precis som vår käre Biskop Dictonius”, skrockade Andrés. ”Visst är han präst, men innerst inne är han en självgod elak gubbe. Alldeles för äregirig för min smak.”

”Men Biskopen är väl en god man?” utbrast Jacques förvånad. ”Han är ju kyrkans högsta man i Friesland, utsänd av Gud att utföra hans arbete på jorden.”

”Tror du verkligen på det där?” frågade Andrés och höjde på ögonbrynen. ”Då är du till och med trögare i huvudet än jag först trodde.”

”Jag...” började Jacques, som visade upp ett besviket ansiktsuttryck. ”Jag tycker inte om när du talar så där till mig. Speciellt när det finns vackra kvinnor i närheten.”

”Förlåt då”, tröstade Andrés och klappade sin kollega på axeln. ”Du är inte dum, bara lite godtrogen och Biskopen är inte en stor skit. Känns det bättre nu?”

”Lite...” sade Jacques och torkade bort en tår från sitt högra öga.

Vakterna sade adjö till systrarna, fortsatte sin nattvandring och började istället prata om vad de trodde att det skulle bli till frukost. När de försvunnit ur sikte slutade Idana och Sira att arbeta med den öppna spisen.

”Hm”, sade Idana och tittade på sig själv och sin ännu smutsigare lillasyster. ”Jag tror att det vore bäst om vi kunde hitta ett ställe där vi kunde fräscha upp oss lite och hitta lite renare kläder. Så här kan vi absolut inte se ut när vi träffar Konungen. Vi ser ut som ett par luffare.”

”Bra idé”, sade Sira. ”Dessutom tror jag faktiskt att det är bäst om vi inte smyger oss på Konungen mitt i natten. Om vi två skulle dyka upp vid hans säng så här sent, blir han troligen rädd och ropar på vakterna. Det vore bättre om vi kunde gömma

oss någonstans i slottet och leta upp honom i morgon bitti istället.”

”Det har du rätt i syster. Kom så går vi.”

De gick upp en våning och kom till en lite finare del av slottet. Här bodde en del av Konungens närmsta män och andra adliga personer.

Plötsligt öppnades en dörr framför dem och systrarna tryckte sig mot väggen. Ut kom en ung dam med nattsärk och en ljusstake i handen. På huvudet hade hon den vanliga jungfrubonaden, som bars av unga damer i den högre adeln. Hon tittade sig snabbt omkring, men lade varken märke till Idana, Sira eller hunden, vilka befann sig i skugga cirka tjugo meter längre bort i korridoren. Den unga damen gick till en annan dörr i närheten och knackade på. Strax öppnades dörren av en ung man och de båda omfamnade varandra hett och intensivt. Paret gick in i rummet och stängde dörren efter sig.

”Vet du vad?” viskade Sira och smilade. ”Jag tror inte att den där jungfrun förblir jungfru särskilt länge till.”

”Det var nog länge sedan hon var en riktig jungfru”, skrockade Idana.

”Kom, så tar vi oss en titt i den unga damens rum. Det borde vara tomt nu.”

Systrarna gick fram till dörren kvinnan kommit ut från och stannade upp. Korridoren förblev tom. Sira kände på dörrhandtaget och öppnade dörren. De gick in i rummet och kallade även på Smilla att följa med in. Hunden viftade lite lojt på svansen och traskade även hon in i jungfruns rum. Sedan låste Idana dörren, så att de inte skulle överraskas av jungfrun eller några andra ovälkomna besökare. Rummet var stort, välstädat och rymligt. Det angränsade även till ett fint litet privat badrum. Utmed den bortre väggen stod en stor säng med sänghimmel. Sira kände på den stora sängen med sina fingertoppar.

”Mjuk!” sade hon avundsjukt.

Idana gick fram till en stor garderob och öppnade den. Där inne hängde ett trettiotal vackra klänningar. Idana kände på en av klänningarna och suckade.

”Tänk om man hade sådana här vackra kläder.”

”Äh”, sade Sira. ”Dina vanliga kläder är finare än de här dyra kläderna. De där är alldeles för ... pråliga.”

Idana gick även igenom ett antal lådor och hittade, underkläder, strumpbyxor och andra mer praktiska klädesplagg.

”Du kan börja välja”, sade Sira. ”Så fräschar jag upp mig i badrummet så länge. Jag har sot överallt. Till och med innanför underbyxorna.”

Den unga damen kom inte tillbaka till sitt rum förrän klockan tio nästa morgon och då var Idana och Sira redan borta. Hon tyckte att det fanns en ny lukt i hennes rum, som hon inte kände igen, men kom inte på att det var Smillas hunddoft hon kände. En våning längre upp stod Idana och Sira och blickade ut över det stora torget genom en fönsterglugg. De var ordentligt mätta efter att ha intagit en rejäl frukost i matsalen på bottenvåningen och hade på sig varsin dyrbar klänning. Idana hade hittat en vinröd långklänning, medan Sira hade på sig en kortare brun klänning, som troligen använts vid ridturer när adelsdamerna var ute på jakt. Kläderna fungerade bra som kamouflage och ingen hade ställt några obekväma frågor till dem under hela morgonen.

Nu hade det samlats ett femtiotal demonstranter utanför slottet. Missnöjet berörde som vanligt mest de höga skatterna, men klagorop angående tvångsrekryteringen hördes också. De flesta av stadsborna på torget var kvinnor, men där fanns även ett antal män som ropade med höga röster. Inga av demonstranterna var beväpnade, men deras klagorop och busvisslingar hördes tydligt.

”Tror du att Konungen skickar ut sina soldater för att skingra dem?” frågade Sira.

”Inte ännu. Det skulle vara klantigt att reta upp stadsborna ännu mer”, svarade Idana. ”... men om de här demonstrationerna håller på mycket längre, så lär vår unge Konung tappa tålamodet och då ligger demonstranterna risigt till. Dessutom vet man aldrig vad Konungens rådgivare lurar i honom att fatta för beslut. Louis är ju bara arton år och verkar ganska osäker på sig själv.”

”Apropå vår käre Konung Louis III. Nu borde han väl ha vaknat. Dags att söka upp honom, tycker du inte det?”

”Jo, nu är det dags. Kom så går vi!”

Idana ledde vägen till Konungens privata kammare. Sira gick efter med Smilla i ett koppel, vilket de hittat i ett litet förråd en trappa ner. På vägen genom en smal korridor mötte de Biskop Dictonius, som åtföljdes av en vakt. Den store Biskopen hade ögonen riktade på ett pergament han höll i handen och lade ingen notis om flickorna. Sira kortade in Smillas koppel och ställde sig nära Idana intill ena väggen. När Biskopen närmade sig noterade hon något som stack ut ur en ficka på hans röda sammetsmantel. Sira riktade en snabb blick mot vakten. Han såg okoncentrerad ut och hade blicken fäst mot Biskopens breda nacke.

Enkelt! tänkte Sira.

Så när Biskopen passerade, svepte Sira med handen förbi hans mantel. Hon fick tag i något och gömde snabbt föremålet bakom sin rygg. Biskopen och vakten passerade utan att någon av dem märkt något. När de lämnat korridoren sade Idana:

”Var det där verkligen nödvändigt?”

”Vad då?”

”Jag såg att du tog något från Biskopen. Vad fick du tag på?”

Sira visade föremålet hon gömt bakom ryggen. Det var en flöjt. Fint snidad med fem hål, men med alldagligt utseende. Den matta, något blekta, träytan vittnade om att det var en gammal flöjt. Sira såg lite missnöjd ut.

”Nja, kanske inte riktigt vad jag väntade mig”, erkände Sira. ”Men ganska fin ändå.”

Hon packade ner flöjten i sin kappsäck. Sedan fortsatte de genom korridoren. Idana visade vägen och något senare var de framme vid Konungens privata kammare. Ingen var i närheten och dörren stod på glänt. Idana tyckte att det var konstigt att det här inte fanns någon vakt.

Slarvigt!

Idana öppnade dörren och kikade in i rummet. Det var helt tomt.

”Han är inte här”, sade Idana. ”Bäst att vi frågar någon om vart han kan ha tagit vägen.”

De lämnade dörren och gick mot en trappa som ledde ner till våningen där biblioteket låg. Då fick de syn på en soldat, som nonchalant lutade sig mot trappträcket. Han var klädd i det kungliga gardets ståtliga uniform som gick i blått och silver. Soldaten hade ett smalt ansikte och råtffärgat ljusbrunt hår. Hans mustaschprydda ansikte vändes mot dem. Soldatens mun formades till ett brett leende och han stirrade på dem med intensiv blick.

”Ursäkta min herre”, började Idana. ”Vet du var?...”

Idana stannade upp när soldaten plötsligt drog fram sitt svärd ur skidan. Soldaten rörde sig smidigt och svingade svärdet mot Idana med full kraft. Idana undkom med nöd och näppe genom att handlöst kasta sig bakåt. På mannens rörelsemönster kände Sira direkt igen vilken typ av motståndare de mötte.

”Se upp! Det är en lönnmördare!” ropade hon.

Sira släppte kopplet och drog fram sin kniv från bältet. Mannen följde upp sitt anfall mot Idana och skulle precis stöta in sitt svärd i hennes mage, när Smilla anföll. Hunden bet tag i lönnmördarens ben, vilket gjorde att han tappade balansen och svärdet träffade marken precis intill Idanas hals. Lönnmördaren reagerade dock snabbt och stötte in sitt svärd i Smillas sida. Hunden gnydde till och släppte sitt grepp.

Idana kom snabbt upp på fötter igen och såg på när hennes hund sjönk ihop på golvet. Sira ställde sig i försvarsposition bredvid sin syster, beredd att försvara sig med sin kniv. Idana grävde med handen i en liten påse hon hade i sidan och fick näven full av grönt pulver. Hon skulle hellre velat ha en sprängkula, men de låg nerpackade i kappsäcken som hängde över Siras axel.

”Nu är det er tur!” sade mannen och visade upp ett leende, som pryddes av två guldtänder.

Plötsligt verkade något bli suddigt i lönnmördarens blick.

”Men vad?... Vem är du? Låt mig vara!”

Lönnmördaren tog sig för huvudet och stapplade ett par steg framåt. Idana såg att lönnmördaren hade problem, passade på och kastade iväg det gröna pulvret mot hans ansikte. Pulvret träffade perfekt och gick in i mannens ögon. Han skrek till och svor högt. Pulvret var egentligen en medicin mot magproblem,

om man blandade ut en liten mängd av det i vatten. Men det koncentrerade pulvret var mycket irriterande om man fick det på huden och ännu värre om man fick det i ögonen. Nu hade det gjort honom tillfälligt blind.

Lönnmördaren tog oförsiktigt ett par steg bakåt och föll handlöst nedför den branta trappan. Hans kropp rullade och studsade ner på trappstegen och blev till sist liggande på mattan nedanför trappan. Han låg helt stilla och hans huvud var böjt i en onaturlig vinkel.

Idana och Sira sprang fram till trappräcket och tittade ner på den främmande lönnmördaren.

”Han verkar död!” sade Sira.

”Det hoppas jag verkligen! Brutnen nacke verkar det som”, sade Idana.

Då kom den kungliga narren Ronald gående ut från en korridor nedanför. Han bar på en bricka med te och kakor. När han fick syn på lönnmördarens kropp fick han en mindre chock. Narren böjde sig ner, ställde ner brickan på golvet och letade efter en puls på mannens hals. Plötsligt blev Ronald yr, tappade balansen och föll ihop över liket.

Sira sprang nedför trappan och hjälpte upp narren på fötter igen. Han verkade helt förvirrad, tittade oförstående på den döde vakten och sedan på sina darrande händer.

”Hur är det fatt?” frågade Sira och förde bort narren från den döde mannen.

Då ändrades något i narrens blick och han tittade igenkännande på Sira.

”Det är bra ... Sira. Jättebra faktiskt.”

Narren kände på sin kropp med sina händer och Sira började undra hur det stod till med honom. Sedan tänkte hon på vad han sagt.

”Hur vet du vad jag heter? Vi har väl aldrig träffats förut?”

Då kom även Idana gående nedför trappan. Hon hade tårar i ögonen och bar på Smillas slappa kropp i sin famn.

”Hon är död”, sade Idana med gråt i rösten. ”Hon offrade sitt liv för oss.”

Tårarna fortsatte att rinna nedför Idanas kinder. Sira kände sig också sorgsen inombords, men hon hade svårt för att gråta.

När hon väl fällde en tår berodde det oftast på något hon själv hade svårt att handskas med inombords.

Narren gick fram till Idana och klappade ömt Smillas mjuka päls.

”Hon älskade dig väldigt mycket”, sade Ronald med en varm känsla i rösten. ”Speciellt när du i smyg gav henne en bulle under bordet ... och jag håller med henne. Bullarna var mycket goda.”

”Vad?” sade Idana.

”Har du sett tatueringen på den där vaktens arm?” sade Sira. ”Tre ögon! Det är samma tatuering som den förra lönnmördaren Ronaldo Asceban hade. Jag undrar vad det betyder. Det var nog ingen slump att den här killen överföll oss idag. Han är säkert också med i Heliga Liberalsocialistiska Befrielsefronten.”

Narren studerade tatueringen och sade:

”Det där är demonens märke.”

”Demonens märke? Vad är det?” frågade Idana.

”Jag vet inte så mycket om dem, men demonens märke bärs av en fanatisk religiös grupp med rötter i sydländerna. Man kan säga att det är en slags djävulsdyrkare. Hemskt farliga. Den Svarta Häxan var för länge sedan sektens ledare. Hon tyckte om människooffer och sådant trams.”

”Det låter ju inte så bra”, sade Sira. ”Detta betyder att Befrielsefronten har anknytningar till en grupp med religiösa fanatiker. Jag som hoppades att de bara var ett gäng maktgalna idioter. Konstigt! Varken Wagner eller Rektorn på Pelfortskolan passar in i bilden som religiösa fanatiker.”

Narren såg på nytt konfunderad ut, tog upp brickan från golvet och sade:

”Titta vad som finns här på brickan. Kanske smaka på en kaka?”

”Ja gärna”, sade Sira och tog en av de gyllenbruna kakorna från kakfatet.

Hon smakade på kakan och njöt.

”Mmmm, jättegoda!”

”Men nu har vi bråttom att gömma den här kroppen innan det dyker upp vakter och ställer frågor”, sade Idana. ”Vi har inte tid med att hamna i fängelsehålorna just nu.”

Sira och Ronald nickade instämmande. De släpade bort den döde lönnmördarens kropp till ett litet förråd i närheten och baxade ner honom i en kista halvfylld med ved. Idana lade ner Smillas kropp i en annan kista med gamla lakan.

”Här får du ligga tills vi kommer och hämtar dig igen”, sade Idana och torkade bort en tår på sin kind. ”Tack så mycket för all hjälp, min kära hund.”

Narren fällde också en tår när han tittade ner på den livlösa hundkroppen. ”Du var en mycket god vän. Nu måste jag tyvärr fortsätta livet utan din hjälp. Farväl Smilla!”

”Vad pratar du om egentligen?” viskade Sira. ”Du kände väl inte Smilla?”

Narren tittade på henne med finurlig min. Han tänkte säga något när han avbröts av Idana.

”Nu måste vi gå. Kom!”

Idana stängde kistlocket och gick ut från förrådet.

”Vi måste fortfarande ta oss till Konungen, visa upp bevisen och övertala honom att han blivit utsatt för en konspiration. Käre narr! Vet du kanske var Konungen befinner sig just nu?”

”Hm, jo det vet jag ju faktiskt. Jag var precis på väg till honom när den där mannen ramlade nedför trappan. Konungen befinner sig i biblioteket. Följ efter mig så går vi till honom.”

Ett par minuter senare hade de kommit fram till biblioteket. Ronald tecknade åt systrarna att stanna kvar utanför, medan han fortsatte in i biblioteket och ställde brickan på ett litet bord. I mitten av det stora rummet satt Konungen nersjunken i en djup fåtölj. Mitt emot honom satt Biskopen i en soffa och förklarade något.

Utplacerade vid de tre ingångarna stod sex vakter från det kungliga gardet. De var alltid redo att ingripa om något hotade Konungen. Louis hade fortfarande på sig sin kungakrona, vilken han även burit under sitt morgonbesök på högmässan. Ingen av männen verkade ha lagt märke till att narren kommit in i biblioteket.

Utanför ingången stod systrarna och försökte tjuvlyssna på samtalet där inne utan att vakterna skulle få syn på dem, men då Konungen och Biskopen pratade med låga röster var det svårt

att höra vad som sades. Systrarna ville helst träffa Konungen ensam och Idana viskade i sin sisters öra att de borde vänta med att gå in i biblioteket, tills dess att Biskopen lämnat rummet. Detta är något av vad systrarna hörde:

”Men lyssna nu på mig Ers Majestät. Om ni inte gör något snart, så kommer ditt folk att tro att ni är svag och då slår de till. Ni måste visa dem att ett uppror är lönlöst. Skicka ut en trupp till stortorget imorgon och låt dem gripa några av upprorsmakarnas ledare. Utan sina ledare kommer upproret att dö ut. Lita på mig.”

”Men tänk om de gör motstånd och människor skadas. Någon kanske till och med dör?”

”Om Konungen inte agerar starkt kommer många människor att dö. Upprorsmakarna ökar i antal för varje dag som går. När de blivit tillräckligt många, så kommer de kanske till och med att anfälla slottet. Jag har fått information om att det smugglats in vapen till staden. De kommer inte bara att slåss med knölpåkar och högafflar. Det kommer att bli ett blodigt slag. Till slut kommer slottet att intas av den smutsiga pöbeln och ni tas tillfånga ... och de kommer säkert att hugga huvudet av er redan dagen därpå. Men det är Konungen och inte jag som styr riket. Jag litar fullständigt på att det beslut ni tar kommer vara det rätta.”

Konungen svalde och verkade då få syn på narren.

”Mitt te? Vad bra!... Eh, tack så mycket.”

Narren bugade djupt och drog sig tillbaka mot en bokhylla, för att invänta eventuella nya order.

Konungen reste sig upp och gick fram till brickan. Han tog en kopp med te och hällde i lite mjölk. Efter att ha sörplat sitt te en liten stund, vände han sig om mot Biskopen.

”Jag gör väl som ni säger. Skicka ut en trupp till stortorget imorgon. Men snälla ... be dem att ta det försiktigt. Jag vill inte att någon skadas.”

”Ni kan lita på mig”, sade Biskopen och bugade sig.

Konungen signerade en arresteringsorder på stadens upprorsmakare och gav dokumentet till Biskopen. Dictonius tog emot dokumentet, reste sig upp och stoppade försiktigt ner det i sin läderväska, som hängde på hans breda bälte. Sedan kände

han med handen på sidan av manteln. Han stoppade handen i fickan och fann att den var tom. Något desperat syntes i hans ansikte. Hans ögon svepte över soffan och på golvet runt omkring honom. Biskopen fann inte det han sökte efter.

”Då skall jag inte störa er något mer”, sade Biskopen osäkert, varpå han vände sig om och lämnade biblioteket.

Han fortsatte uppför en trappa och lade inte märkte till systrarna som gömde sig utanför biblioteksingången. Konungen tog av sig sin tunga krona och ställde ner den på bordet bredvid teet och kakorna. Kronan var gjord av gediget guld och vägde nästan tio kilo. Mitt på kronan satt en stor svart kristall, som någon av Konungens förfäder lär ha hittat i någon kungagrav i Nyleptien. Runt omkring kronan fanns en ring med stora rubiner, som hämtats in från något av de stora rikena i öster. Konungen tyckte att det var skönt att få ta av sig den tunga huvudbonaden. Han lutade sig tillbaka i den mjuka fåtöljen, lade upp sina fötter på en fotpall och pustade ut.

Då gick Idana och Sira in i biblioteket med bestämda steg. Konungen tittade upp på besökarna och såg först mycket nervös ut. Två av vakterna reagerade snabbt och blockerade systrarnas väg. Narren gick fram till Konungen och lade en hand på hans axel.

”Ta det lugnt Ers Majestät. De här unga damerna är inga upprorsmakare som vill skada er. De är mina vänner. Jag litar fullständigt på dem och jag tycker att ni borde lyssna på vad de har att säga.”

Konungen tittade förvånat upp på narren och sedan på de båda unga kvinnorna. Han såg förbryllad ut, satte sin högra hand i pannan och lutade sig tillbaka, så att hans ansikte delvis blev dolt i skugga.

”God kväll Ers Majestät”, började Sira och bugade sig djupt. ”Jag har några föremål som jag måste visa er. Ni har blivit utsatt för en komplott.”

”En komplott?” sade Konungen förvånat. ”Vad menar du?”

”Jag föreslår att vi sätter oss ner en stund”, sade Ronald lugnt. ”Fröken Sira och Idana har något att berätta, som ni borde lyssna på. Det är nog bäst att ni får höra deras historia innan någon av era närmaste rådgivare kommer hit. Det finns en

förrädare i Ers Majestäts närhet och i detta läge kan ni inte lita på någon.”

”Om jag inte kan lita på någon... Varför skall jag lita på dig och de här två ... kvinnorna?”

”Hm. Det har ni rätt i. Bra fråga! Lyssna först på flickornas historia och sedan kan Ers Majestät själv bestämma vilka ni vill lita på.”

Systrarna satte sig ner i soffan där Biskopen suttit. Den var fortfarande ljummen efter att ha värmts upp av Biskopens stora kroppshydda.

Sira berättade ganska kortfattat om vad hon och Idana varit med om de senaste veckorna. Konungen lyssnade intresserat och avbröt henne endast med enstaka korta frågor. Han blev mycket förvånad av att få höra att det fanns en hel skola i Saint Marie, som utbildade nya tjuvar och banditer. Hon lämnade även över Befrielsefrontens partiprogram och brevet adresserat till Herbert Wagner. Tyvärr hade de mist stöldgodset till Detektivens assistent Gaston på vägen till Vitrolles, men Sira hoppades att historien och de två dokumenten skulle vara tillräckligt övertygande ändå.

Efter det att Konungen läst igenom båda dokumenten var Konungen tyst en lång stund och sedan sade han:

”Det var en historia som heter duga det. Tyvärr saknar era båda dokument både signatur och sigill, så de skulle inte vara giltiga i en domstol.”

Konungen reste sig upp och fortsatte:

”Din berättelse är så konstig och otrolig att åtminstone lite av den måste vara sann. Jag har bestämt mig för att tro på er historia tillsvidare. Varför skulle ni annars gjort er besväret att komma ända hit? Jag betvivlar inte på att den här Befrielsefronten, som vill se mig störtad från tronen, verkligen finns. Men angående anfallet på Riez har ni tyvärr fel. Anfallet beordrades av Turgiens kejsare och det har jag bevis för.”

Konungen grävde en stund i sina fickor och drog till slut fram ett pergament. Han rullade ut pergamentet på ett bord och visade innehållet för systrarna.

”Titta själva! En order att anfälla staden Riez, signerad med Kejsarens personliga sigill. Min personlige rådgivare Philippe har själv intygat att sigillet är äkta.”

Idana studerade pergamentet noga. Hon tog upp det, förde det mot ansiktet och luktade. Idana lade tillbaka pergamentet på bordet och ett leende spred sig över hennes läppar.

”Jag kan inte säga något om sigillet, men jag är ändå säker på att detta är en förfalskning. I Friesland skriver vi fortfarande våra dokument med järngallusbläck, som innehåller ett garvämne, järnvitriol, oorganisk syra och ett färgämne. Balansen mellan dessa ämnen gör att bläcket har korrosiva egenskaper på pappret. Ett problem med järngallusbläck är att det med tiden försvagar det papper man skrivit på. Efter några hundra år kan det bli hål i papperet när mitten av omringade områden faller bort, till exempel vid bokstaven O och siffran 8.

I Turgien har man under de senaste femtio åren gått över till en ny typ av mindre korrosivt bläck, som till huvudsak består av gallussyra, ett järnsalt och ett färgämne. Min näsa säger dock att detta pergament skrivit med ett järngallusbläck, vilket tyder på att pergamentet är en förfalskning, som inte är skrivet av Turgiens kejsare.”

”Oj, du tar verkligen det här med alkemin på allvar”, sade Sira.

Konungen tog upp pergamentet och studerade det närmare. Även han luktade på bläcket men noterade inget speciellt.

”Jag skall genast få detta bekräftat av Professor Curare, Vitrolles ledande alkemist. Om detta verkligen är en förfalskning, så har vi inte längre några bevis på att Kejsaren låg bakom attacken. Med tanke på det ni berättat om Befrielsefronten, så är det väl logiskt att det i så fall är de som ligger bakom både förfalskningen och attacken mot Riez. Det bästa vore kanske att avbryta invasionen av Turgien, tills vi vet vilka som verkligen ligger bakom detta.”

Han vände sig mot systrarna och drog upp axlarna.

”Men det är kanske ändå försent. Vad skall jag kunna göra åt det som nu händer i Vitrolles och i hela riket? Folket är i uppror och jag vet inte hur jag skall kunna stoppa dem utan blodspillan.”

”Ni måste visa er på balkongen och tala till folket”, sade Idana bestämt. ”Ursäkta att jag säger detta, men i staden har jag hört folk säga att ni är en feg liten usling till Konung, som inte vågar visa sig för rikets invånare. Många anser att ni låter sig hunsas av era rådgivare, men jag tror att du är mer än så. Jag är säker på att ni innerst inne är en stark ledare och Konung. Precis som er far Konung Lafette I. Men folket vet inte vem ni är. Det var länge sedan folket såg Konungen på balkongen. Gå ut och prata med människorna i staden. Säg till dem att ni skall sätta stopp för kriget, ta hem trupperna från Turgien och sänka skatterna. Berätta att de verkliga konspiratörerna till hela den här historien skall sökas upp och straffas. Folket kommer att lyssna på er!”

Konungen vände sig bort mot väggen och talade med butter röst:

”Och vad vet du om det? Det går inte... Jag kan aldrig mer tala inför folket.”

Idana gick fram till Konungen och lade en tröstande hand på hans axel.

”Ursäkta Ers Majestät, men jag hade liknande problem som er, när jag var lite yngre.”

”Vadå problem?” fråste Konungen tjurigt och vred sig loss från Idanas hand. ”Lämna mig ifred!”

”Så synd!” sade Idana. ”Jag håller på att utbilda mig till alkemist och kan blanda ihop en anti-acnesalva. Det skulle läka ert ansikte på en litet kick. Salvan fungerade mycket bra på mig för några år sedan, när jag åt för mycket choklad, även om jag inte hade lika mycket akne som Konungen.”

Konungen vände sig mot Idana och visade upp sitt finniga ansikte för henne. Ansiktet såg verkligen inte vackert ut och var översållat med variga finnar. Idana hade lite svårt att inte stirra på en stor vit finne mitt på näsan. Den såg ut att kunna spricka vilken sekund som helst. En strimma hopp syntes i den unge Konungens ögon.

”Är du en bättre alkemist än den där värdelöse gamla gubben Professorn Fritz?”

”Kanske inte bättre, men kanske lite mer tillmötesgående, då ni inte kidnappat mig ännu.”

Konungen såg skuldmedveten ut och tittade ner på sina fötter.

”Så du känner till det där? Jag kanske agerade lite omdömeslöst den där gången.”

”Professorn är min läromästare och han tycker inte om när någon försöker bestämma över honom. Han blir väldigt tjurig då. Jag gissar att han gav Konungen en salva som gjorde att finnarna blev ännu värre. Stämmer inte det?”

Konungen suckade.

”Jo! Det var illa förut, men nu är det ännu värre. Nu kan jag inte längre visa upp mitt fula nylle för någon utanför slottet.”

”Oroa er inte”, sade Idana och plockade fram de gula blommor hon tidigare hittat när de färdades igenom träsket. ”De här plockade jag faktiskt för er skull. Det är fröblomsterliljor. Luktar inte särskilt gott, men är ytterst potenta. Jag är kanske inte någon licensierad alkemist ännu, men om någon visar mig till köket, så skall jag nog kunna blanda ihop en salva. Det tar ganska lång tid att koka ihop blandningen, därför är det nog lika bra att jag sätter igång direkt.”

Kapitel 24

Nästa morgon vaknade Sira av att solstrålarna sken in genom hennes fönsterglugg. Hon hade fått låna ett av Konungens mindre gästrum och låg i en säng, som var mycket bekvämare än de sängar Pelfortskolan kunde erbjuda, till och med lite skönare än *jungfruns* säng de lånat natten innan.

Sira gäspade stort och satte sig upp. Hon hade försovit sig, men det tyckte hon att hon var värd efter alla strapatser hon hade varit med om den senaste veckan. Därför hade hon ingen brådska när hon tog på sig sina kläder och masade sig iväg till den stora matsalen för att äta lite frukost.

En timme senare var hon mätt och belåten. Hon gick upp till Konungens arbetsrum på tredje våningen. Vakten vid dörren kände igen Sira från föregående kväll och gav henne en vänlig nick. Han vände sig om och knackade på dörren. Biskopen öppnade dörren och log när han fick se Sira.

”Välkommen in, kära flicka.”

”God morgon”, sade Sira och tittade in i rummet.

Hon fick även syn på Konungens rådgivare Philippe, men inte några andra. Biskopen och Philippe hade kvällen innan också fått höra talas om konspirationsteorin.

”Skulle inte Konungen och Idana också vara här?” frågade Sira när hon klev in och satte sig på en stol.

”Jo”, sade Philippe lite grinigt. ”... men de har varit frånvarande hela morgonen. Vi har ingen aning om var de tagit vägen. Biskopen skickade nyss iväg narren för att leta upp dem. Den där fånige narren betedde sig förresten jättekonstigt i morse. Kom med förslag om vad Konungen borde göra och låtsades vara någon slags vis rådgivare. Han borde veta sin plats! Vi har viktiga saker att diskutera. Det är min och Biskopens uppgift att hjälpa Konungen på bästa sätt.”

”Då dyker de nog upp snart”, sade Sira. ”Men vi kan väl börja lite utan dem. Hur tycker ni att vi skall gå vidare? I går kväll bekräftades det ju av en alkemist från staden att pergamentet från Riez verkligen är en förfalskning. Jag föreslår att vi direkt

skickar ut en skriftlig order till den friesländska armén i Turgien att dra sig tillbaka.”

”Inte så bråttom, flicka lilla”, sade Philippe. ”Vi borde väl börja med att bevisa att den här organisationen, som kallar sig Befrielsefronten, verkligen existerar och ta tillbaka Konungens skatt. Du nämnde visst att den förvaras i Pelfortskolan i Saint Marie. I går kväll nämnde Konungen att högsta prioritet är att snabbt återställa lugnet i riket. För mig är lösningen enkel, flicka lilla. Vi behöver skatten för att kunna betala tillbaka det vi har inkasserat från folket.

”Flicka lilla?” sade Sira och spände blicken i rådgivaren.

”Eh, jag menade inget illa ... fröken Sira”, sade Philippe. Han började kallsvettas. ”Konungen sade att vi måste ta i beaktande det som du och din syster har att säga, men jag är bara inte van att diskutera sådana viktiga spørsmål med någon, som är så ... ung.”

”Hur menar du nu? Konungen är bara några månader äldre än jag.”

”Eh, jo det har du kanske rätt i. Han är också mycket ung...”

Den unga tjuveleven, rådgivaren och kyrkans man diskuterade vidare olika förslag, om vad som borde göras med den stulna skatten och truppen i Turgien, men de kunde inte enas om en bra strategi.

När diskussionerna var som mest intensiva, kom en vakt in i kammaren. De tre tystnade och vakten meddelande att en viss Herr Detektiv ansökt om audiens hos Konungen. Han hade visst med sig en fånge av något slag, som skulle ha varit inblandad i stölden av kungaskatten och en del andra brott.

”Du kan föra upp dem hit”, sade Philippe. ”Konungen är borta för tillfället, så jag får ta ärendet i hans ställe.”

Sira sjönk djupare ner i sin stol och tittade lite nervöst på dörren. Hennes sista möte med Detektiven hade inte varit så trevligt.

En liten stund senare kom den lille mustaschprydda mannen inklampande i rummet med bestämda steg. Efter honom kom hans fånge, som var skallig, stor och kraftigt byggd. Fångens händer satt ihop med en kraftig kedja.

”Sebastian?” utbrast Sira glatt och reste sig upp från stolen.
”Var har du varit? Du bara försvann.”

Innan Sebastian hann svara pekade Detektiven sitt pekfinger mot henne och utropade:

”Aha Brigitte? Nu äntligen är du fast.”

”Åh, inte nu igen. Jag heter Sira. Vem är den där Brigitte du tror jag är och varför har du tagit vår golem till fånga?”

”Golem? Ha! Försök inte slingra dig fröken. Jag har redan fångat en av dina medhjälpare. Du är Brigitte och det kan jag bevisa.”

Detektiven gick fram till Sira och kavlade upp hennes vänstra tröjärm, så att underarmen blottades.

”Se här!”

Detektiven tittade förundrat på Siras arm.

”Ingen tatuering? Du skall ju ha en tatuering här, föreställande en drake. Var har du gömt den?”

”Gömt min tatuering?” sade Sira och blinkade oskyldigt med ögonen. ”Hur gör man det?”

”Seså”, sade Biskopen och lade en lugnande hand på Detektivens axel. ”Den här lilla flickan heter faktiskt Sira. När det gäller flickans identitet, så har den blivit bekräftad av trovärdiga släktingar till henne som bor här i staden. Du måste ha gjort ett misstag Herr Detektiv. Den Brigitte du letar efter måste finnas någon annanstans. Sira har Konungens fulla förtroende. Hon och hennes syster Idana har kommit hit för att varna oss för en komplott som hotar hela kungariket?”

”Inte Brigitte? Vad? Vilken komplott?” utbrast Detektiven, som fått ett något panikartat uttryck i ögonen.

Biskopen berättade kortfattat historien, som han fått höra tidigare kväll från Idana och Sira.

”... och enligt den här flickan skall du ha ett visst halsband, vilket ytterligare bekräftar hennes historia. Stämmer inte det?”

”Jo, visst har jag halsbandet men...” började Detektiven, men tystnade.

Detektiven visade upp en trumpen min, tog fram halsbandet från sin innerficka och lämnade över det till Sira. Biskopen och Philippe studerade det vackra halsbandet.

”Jag känner igen det här halsbandet”, sade Philippe. ”Det tillhörde Konungens mormor Eleonora.”

”Det här bevisar ytterligare att stölden iscensattes av den där tjuvskolan vid Saint Marie”, sade Biskopen och mötte Detektivens blick. ”Troligen är den turgiske Kejsaren helt oskyldig till både överfallet mot Riez och rånet av Konungens skattkammare. Herr Detektiv! Jag tror nog att du bör frige den där mannen.”

Detektiven såg bara fånig ut när han tog upp en nyckel ur fickan och låste upp Sebastians kedjor.

”Var har du förresten din kompanjon Gaston?” frågade Sira. ”Jag trodde att han följde med dig överallt.”

”Han for norrut för att förhindra ett stort misstag av världshistoriska mått och enligt hans senaste rapport, så har det gått ganska bra hittills.”

Detektiven tittade på Sira och såg fundersam ut. Sedan verkade något gå uppför honom.

”Vad sade du att den där läraren, som ledde kuppen mot Konungens skattkammare, hette nu igen?”

”Jag tror inte att jag nämnde hans namn. Han kallar sig i alla fall för Wagner, Herbert Wagner”, sade Sira.

Detektivens ansikte sken upp.

”Bra! Då kan vi i alla fall fånga din ... eh, Brigittes tjuvaktige broder.”

Plötsligt kom Konungen inspringande in i biblioteket. Han var på strålande humör och visade stolt upp sitt ansikte för alla i rummet. Efter honom kom Idana, fast i lite lugnare tempo.

”Titta allihopa!” ropade Konungen, som var så glad att han stod och hoppade på stället. ”Ser ni vad som hänt?”

”Eh?” sade Philippe, som började se orolig ut. ”Mår Konungen riktigt bra?”

”Finnarna, din dummer, de är borta!” utbrast Konungen och dunkade sin rådgivare i ryggen. ”I morse gjorde Idana färdigt sin salva och den botade mina finnar och slätade ut min hy i ansiktet på mindre än tjugo minuter. Hon är en helt fantastisk alkemist!”

”Tack vare fröblomsterliljorna vi hittade i träsket”, förklarade Idana sakligt. ”Resten av ingredienserna hittade jag i det gamla laboratoriet, som Professorn fick låna tidigare.”

Konungens svåra akne hade verkligen botats och hans hy hade fått en frisk och ungdomlig lyster. Han babblade på om hur mycket detta förändrat hans liv. Sira gick fram till sin syster, medan hon smålog åt den nya Konungens entusiasm.

”Bra arbetat syster”, sade Sira. ”Skulle man kunna få låna lite av den där salvan? Jag har en finne här på kinden.”

Sira visade upp sin nästan helt släta kind, där det fanns en enda liten röd prick.

”Jodå, visst kan du få lite salva”, sade Idana och log åt sin syster. ”Du kan få en hel burk på din födelsedag, men det är något annat som jag skulle vilja berätta först.”

”Vadå?”

Idanas blick vandrade mellan sin syster och Detektiven.

”När jag arbetade med salvan uppe i laboratoriet fick jag syn på Detektiven och Sebastian genom en fönsterglugg i tornet. När jag tittade lite noggrannare fick jag även syn på någon mer. De var förföljda.”

”Förföljda?” utbrast Sira och Detektiven i kör.

”Jag såg henne endast en kort stund och hon var klädd i gamla tiggarkläder, men ändå kände jag mig helt säker på vem förföljaren var. Det var häxan från träsket. Jag tror att hon kände på sig att någon iakttog henne, för plötsligt for hennes blick upp mot tornet där jag arbetade. Jag såg bara hennes hatiska blick någon kort sekund och sedan slank hon snabbt in i en mörk gränd och försvann.”

”Vem är?...” började Detektiven.

”Det var inte bra”, sade Sira och avbröt den lille mannen. ”Jag undrar vad hon vill den här gången. Är hon ute efter Smilla igen, så kom hon för sent. Om det nu inte är Smillas döda kropp hon vill ha. Vi får begrava hunden på en plats hon aldrig kan hitta.”

En ny vakt kom in i rummet, gick fram till Philippe och viskade något i hans öra. Rådgivaren skakade sorgset på huvudet och gick fram till Konungen.

”Ers Majestät, vi tycks ha dåliga nyheter. Tusentals demonstranter är på marsch mot slottet och börjar samlas på torget utanför. Vad vill ni att vi skall göra? De är alltför många för att

drivas tillbaka med våld. Så många vakter har vi inte på plats. Vi skulle kunna barrikadera portarna och beskjuta dem med pilar från muren om det är vad Ers Majestät vill?”

”Döda oskyldiga civila?” sade Biskopen bestört. ”Det går verkligen inte för sig. Om Ers Majestät tillåter, så går jag ner till porten för att försöka hindra det här blodbadet.”

”Ja, gör gärna det”, sade Konungen och nickade.

Biskopen gick mot dörren med långa bestämda steg. Han lämnade rummet och stängde dörren efter sig.

Konungen gick fram till en av de stora fönsterluckorna och tittade försiktigt ut bakom en gardin. Det hans rådgivare sagt om upproret var korrekt. Torget utanför höll snabbt på att fyllas med folk och de såg inte glada ut. Vissa höll upp banderoller med olika texter såsom: NER MED KONUNGEN och SÄNK SKATTEN. Han såg även att en del av demonstranterna var beväpnade. Blankt stål från svärd och spjutspetsar glimmade till i solen. Konungens ansikte visade plötsligt tecken på stor nervositet och hans panna började bli svettig.

”De tycker verkligen inte om mig.”

”Det är väl inte så konstigt”, sade Idana. ”Ni tog alla deras pengar och skickade iväg deras nära och kära till ett fånigt krig i Turgien. En av de tvångsrekryterade var min pojkvän Micha och om något skulle hända honom skall jag personligen se till att ni blir kastrerad.”

”Vad är det du säger?” frågade Philippe upprört. ”Det är förbjudet att hota Konungen.”

”Ta det lugnt Philippe”, sade Louis och visade med en hand att rådgivaren skulle vara tyst. ”Idana har rätt. Jag har varit en feg skitstövel, som inte ens vågat visa sig för sitt folk. Men allt är annorlunda nu. Idana har hjälpt mig med det ingen annan klarade av. Hon fixade mitt stora akneproblem och för det är jag henne evigt tacksam. Nu är det dags för mig att ta mitt kungliga ansvar och tala till folket, men ... vad skall jag säga till dem?”

Narren gick då fram till den osäkre Konungen och diskuterade enskilt med honom i några minuter. Louis nickade instämmande ett par gånger och satte Kronan på sitt huvud. Sedan gick han ut på balkongen för att tala till sitt folk.

Hans framträdande var verkligen i sista minuten. En hel del av människorna, som hade beväpnad sig med svärd, påkar, yxor och andra tillhyggen skulle när som helst ha stormat de nervösa vakterna framför porten till slottets huvudbyggnad. Oavsett utgången skulle det blivit ett ohyggligt blodbad. Människorna på slottstorget tystnade när de fick syn på sin unge Konung på balkongen, men snart började buropan hagla igen. Louis sträckte upp armarna i luften och började tala med en röst, som var hög och full av självförtroende:

”Människor av Friesland, lyssna på mig! Jag förstår ert missnöje och har idag kommit för att be om ursäkt för de höga skatter och andra orättvisor, som drabbat er den sista tiden.”

Folkmassan tystnade något och lyssnade först på vad Konungen hade att säga, men de flesta var allt för bittra för att kunna acceptera en ursäkt. Konungen fortsatte sitt tal, men människorna kunde inte bara glömma de höga skatterna eller att någon nära släkting tvångsrekryterats till kriget. De var inte intresserade av vad Konungen nu hade för ursäkter och få litade på honom efter den sista månadens händelser. Snart började några enstaka övermogna tomater att kastas upp mot balkongen, men det var i alla fall ingen som stormade slottet ännu.

Narren, som stod längre in i rummet tillsammans med systrarna, tittade nyfiket på Sira när hon försökte att blåsa några toner i en gammal flöjt. Det lät väl så där...

”Fin flöjt du har där”, sade Ronald och studerade instrumentet på nära håll. ”Har du haft den länge?”

Sira slutade spela och granskade flöjten. ”Inte särskilt länge. Jag behöver nog öva lite mer.”

”För länge sedan hade jag en flöjt som liknade din. Skulle jag kunna få låna den en stund?”

”Gärna!” sade Sira och gav flöjten till Ronald.

Narren tog emot instrumentet, gick ut i rummet och ställde sig några meter bakom Konungen, som fortfarande befann sig på balkongen. Sedan satte han flöjten till munnen och började spela. Musiken var svävande vacker och varken Idana eller Sira kunde för ögonblicket tänka på annat än narrens hypnotiserande toner.

På balkongen fortsatte Konungen sitt tal, men han blev tvungen att ducka för en rutten tomat, som träffade balkongdörren bakom honom. Han höll ut sina händer mot folkmassan i en lugnande gest.

”Hör upp medborgare i Friesland! Varför lyssnar ni inte? Vi har alla blivit lurade!”

Många i folkmassan verkade stilla sig något och buropen minimerades till missnöjt sorl.

”Det finns förrädare i riket, som fört både mig och er bakom ljuset. De bevis vi hade på att attacken mot Riez var sanktionerad av Turgiens kejsare, var förfalskade. Vi misstänker nu starkt att det är en hemlig organisation, vilken kallar sig Befrielsefronten, som ligger bakom detta missdåd. Organisationen består av medlemmar från vårt eget rike. De var de som köpte turgiska rövare och legoknektar för att starta detta krig. Samma organisation stal sedan kronans skatter för att ruinera landet inför det kommande kriget, men ... sedan var felet mitt.”

Det var nu alldeles tyst på torget framför slottet. Alla medborgare stod stilla och lyssnade på vad deras Konung hade att säga.

”Beslutet att höja skatterna till dagens höga nivåer var mitt. Jag borde ha lyssnat på mitt eget hjärta och förnuft, istället för att följa mina rådgivares övertygande ord. Jag har nu beslutat att dra tillbaka våra trupper från Turgiens gränser. De flesta unga män och kvinnor, som skickats norrut till kriget kommer snart att kunna återvända till sina hem och gårdar. Armén kommer att återgå till normal storlek. Det blir inga fler tvångsrekryteringar. I morgon kommer jag leda det kungliga gardet norrut för att bestraffa en del av förrädarna och ta tillbaka det som stulits från Frieslands kassa. Om allt går väl kommer det snart att betalas ut en skatteåterbäring till Frieslands stolta folk.”

Människorna på torget släppte sina vapen, räckte upp sina händer och hurrade.

När Konungen klev in från balkongen, var det alldeles lugnt på torget framför slottet. Folket började så sakteliga att skingras för att bege sig hemåt.

I Konungens arbetsrum slutade narren att spela på flöjten och det blev helt tyst. Louis såg konfunderad ut och såg att hans rådgivare Philippe tittade på honom med ett ansiktsuttryck fyllt av stolthet. Den annars så stele rådgivaren hade fått en tår i ögat. Philippe gick fram till Konungen och kramade om honom.

”Din far skulle ha varit mycket stolt över dig”, sade han. ”Jag ber om ursäkt för mina missriktade råd.”

”Det var inte bara ditt fel min gamle vän. Vi blev alla förda bakom ljuset. Men ... det var så konstigt där ute. Först gick det inte så bra, men plötsligt började folket verkligen lyssna på vad jag hade att säga. Det var som om jag kunde få dem att tro på vad som helst. Känslan var underbar, men kuslig på något sätt. Jag är visst en bättre talare än jag trott.”

Idanas blick gick mot narren, som började med att försöka jonglera med tre äpplen i rummet bredvid. Det gick bra en stund, men plötsligt ändrades något i hans blick och alla äpplen föll ner i marken. Hon lämnade Konungen och sin syster och gick fram till narren.

”Hej, Ronald!” sade hon.

Narren, som höll på att plocka upp äpplena, ryckte till och vände sig mot Idana med ett förvånat ansiktsuttryck.

”Mår du verkligen riktigt bra?” frågade Idana med låg röst.

”Eh, javisst. Varför frågar du?”

”Något hände med dig efter att den där lönnmördaren ramlat nedför trappan; eller hur? Och nu känner du dig mer ... splittrad än vanligt?”

Ronald vände nervöst blicken mot Konungen och de andra.

”Du kan vara lugn. Hemligheten om vad som hände med dig stannar mellan oss två.”

”Jo, jag känner mig lite annorlunda nu, men ... eh, men visst är det fantastiskt att Konungen är så lycklig nu. Han verkar må mycket bättre efter att du tog bort finnarna i hans ansikte.”

”Och vem är det jag pratar med nu? Konungens narr Ronald eller filosofen Ali Kadaffa Haffa?”

”Vem är?...”

Något oförklarligt ändrades i narrens blick.

”Hur visste du det?”

”Jag tror att jag fått ihop det här nu. På något sätt fanns Alis själ även i min hund Smilla? Erkänn!”

”Ja, ja! Det är korrekt. Jag fanns även i din hund, men du skall veta att jag inte hade mycket att säga till om i hennes liv. Hon var en MYCKET egensinnig tik. Det var nio mycket konstiga år skall du veta.”

Idana såg nöjd ut, lade armarna i kors och iakttog narren med en genomträngande blick.

”Jag vet att du läste min första bok borta i Quinson och vilket du troligen redan misstänkt, så har delar av min själ vandrat mellan olika kroppar i många år nu. Efter Smillas hjältedåd, som var hennes beslut och inte mitt, råkade min själ först komma in i den där nedrige lönnmördaren, men han dog innan jag hann hitta min plats. Sedan råkade narren bli min nästa värd. Detta är faktisk första gången som jag blir en riktig del av en annan människas sinne och faktiskt bara en liten del. Narren bestämmer fortfarande det mesta, men han låter mig ta över ibland. Ronald är en mycket trevlig och tillmötesgående person. Tidigare har min själ mest vandrat över till olika hundar, men även andra djur, såsom fåglar, en kamel och en utter.”

”Vad hände egentligen när du dog första gången?” frågade Idana intresserat.

”Jag vet inte riktigt själv vad som hände, men min teori är att alla mina försök med att läsa andras tankar gjort att en stor del av min egen själ lossnat något från min egen kropp och sinne. Själar och tankar är lite konstiga ska du veta. De finns även på ett annat plan som vi människor inte kan se. Så när jag vid femtiosju års ålder dog av en hjärtinfarkt mitt ute i öknen, valde en del av min själ att vandra vidare. Då for jag in i den närmaste själen till hands och blev en del av Eloise.”

”Eloise?”

”Ja Eloise. Hon var min älskade kamel. Min tid hos henne var mycket lugn och stillsam, men den del av min själ som vandrat över till henne var fortfarande rörlig och fri. Jag hann fundera på många saker under de åren. När Eloise slutligen dog av hög ålder for jag automatiskt vidare till nästa närmaste själ, denna gång till en byracka vid namnet Gråben. Sedan dess har min själ hoppat vidare till en ny kropp varje gång min värd dött.

Vid varje hopp har det dock känts som en liten del av min ursprungliga själ försvunnit eller tunnats ut. Det finns även vissa små delar från mina tidigare värdar som följt med, kanske även något från Smilla. Men nu känner jag på mig att det inte blir några mer hopp när narren slutligen dör och lika bra är väl det. Min och Ronalds själar verkar sitta ihop mycket starkare än någon av mina tidigare djurkopplingar.”

Idana vandrade runt narren, iakttog honom tankfullt och frågade sedan:

”Varför tror du att den där häxan i träsket var intresserad av att fånga dig? Kan hon på något sett ha känt till att Smilla bar på två själar?”

Ronald vände sig mot Idana med en förvånad min.

”Nej, det tror jag inte. Eh. Hon tyckte nog bara att det skulle bli extra gott med hundhjärta eller hundöron i grytan. Men även om hon nu kände till min hemlighet, vad skulle hon då ha för nytta av mig?”

Idana tittade in i narrens ögon. De var svåra att läsa. Hon kände på sig att han dolde något för henne. Det var något med häxan som han inte ville avslöja.

Kapitel 25

Efter det att hängbron saboterats hade Frieslands stora invasionshär fått ta en lång omväg innan de hittade en plats där floden kunde korsas. Michas bågskyttekompani Blå Falkarna hade fått till uppgift att gå före armén och spana efter fler sabotörer på vägen. Kapten Gilbert hade splittrat upp kompaniet i mindre grupper, vilka nu spred ut sig över det bergiga landskapet.

Micha, Joani, Suad och en ung man som hette Scorcio Peroni, hade bildat en av grupperna. Scorcio var en stilig yngling med mörkbrunt hår och en tunn liten mustasch. Han pratade mycket; mest om sig själv och de andra i gruppen blev snart trötta på hans eviga kacklande. Scorcio ville bestämma om allt de gjorde. De andra tröttnade snart på att protestera och lät honom ta ledarrollen tills vidare.

Den lilla gruppen klättrade uppför ett mindre berg och Scorcio gick ett tiotal meter före de andra. När han kom upp på toppen stannade han ett tag och pustade ut. Från bergets topp kunde man se flera mil åt alla riktningar. Micha ställde sig bredvid honom och vände blicken åt söder. Någon mil bort fanns den stora armén, som sakta marscherade norrut efter att just ha passerat floden. Här uppfifrån såg den inte så stor ut, men han visste att det där borta fanns nästan femtio tusen stridsklara soldater. Åt väster och öster fanns höga snötäckta berg, men vägen rakt norrut var något plattare. Det var den vägen armén skulle ta. Visst fanns det en del höga berg åt det hållet också, men det borde vara möjligt för armén att färdas i dalarna mellan bergen.

"Titta där!" utropade Scorcio plötsligt. "Turgier!"

Micha, Joani och Suad tittade åt det håll han pekade. Några hundra meter ner på bergets östra sida vandrade några turgier tillsammans med en flock får. Micha hade bra syn och räknade dem till fem turgier, av vilka tre troligen var barn eller ungdomar. De vuxna turgierna bar på stora ryggsäckar.

Micha gissade att det bara var en familj, på flykt undan Frieslands styrkor. Han kände sig sorgsen när han tittade på de stackars turgierna. Fåren var troligen den enda egendom de hade kvar.

"Kom!" befalldes Scorcio och började springa nedför berget.

"Vänta!" protesterade Micha, men Scorcio brydde sig inte om honom.

Micha tittade menade på Joani och Suad. Joani ryckte på axlarna och följde efter Scorcio. Suad och Micha följde strax efter. Turgierne i slutningen fick snart syn på de fyra soldaterna, som sprang nedför klippans topp. De två vuxna turgierna skickade då iväg sina barn, som med kvicka steg sprang nedför bergsslutningen. Ingen av de kvarvarande turgierna verkade vara beväpnade. De stod kvar och inväntade friesländarna tillsammans med fåren. Vissa av djuren blev uppskrämda av soldaternas ankomst, men andra stod bara lugnt kvar och betade.

När Scorcio var ett tiotal meter från turgierna tog han fram sin pilbåge, lade en pil på strängen och siktade på turgierna med långt brunt skägg. Den andra turgierna var en kvinna med långt rött hår.

"Var finns er armé?" röt Scorcio. "Tala, annars skjuter jag."

"Jag inte veta...", sade mannen på stapplande friesländska. "Min familj och alla andra i by Kirchberg fly. Vi fly till mammas by Bernisch, långt från krig."

Micha, som just kommit fram till Scorcio, sade:

"Du behöver inte rikta pilbågen mot dem. Ser du inte att det bara är en familj med flyktingar. Obeväpnade dessutom! Låt dem gå!"

"De är turgier", sade Scorcio vresigt. "Mannen ljuger, det ser jag på honom. Om vi låter dem gå så kommer de att berätta för andra om vår armés position. Bäst att döda dem och ta fåren. Vår armé kan alltid behöva lite mer kött."

"Skjuta dem? Sluta nu Scorcio. Vi är på rekognoseringsuppdrag. Vi är inte utsända för att slakta oskyldiga turgier."

Scorcio vände sin pilbåge mot Micha.

”Om du försöker att hindra vårt uppdrag, så blir det du som får första pilen”, sade Scorcio med bister röst. ”Hur vågar du trotsa mina order?”

Scorcio lade inte märke till Suad, som tyst smög upp bakom honom. Hon tog upp sin lätta stridsyx och slog till honom med yxans flata sida. Slaget träffade Scorcio i bakhuvudet och han föll ihop på marken. Medan han föll släppte han strängen och pilen fyrades av. Pilen satte sig djupt i en grästuva mellan Michas ben.

”Där hade du tur!” sade Joani glatt.

Micha pustade ut och vände sig mot turgierna:

”Ni kan gå! Och försök att undvika fler patruller.”

”Tack så hemskt mycket min ädle herre”, sade frun på nästan perfekt friesländska. ”Ni har räddat våra liv.”

Joani tittade till Scorcio och kände på hans puls. En stor bula började bildas på hans bakhuvud.

”Han överlever!” sade Joani. ”Men han kommer inte att bli glad när han vaknar. Kanske bäst att vi binder honom.”

”Bra idé!” sade Suad. ”När vi träffar de andra kan vi säga att han ramlade och att han fick någon slags hjärnskakning som gjorde att han började yra en massa dumheter. Han började bli våldsam, vilket gjorde att vi blev tvungna att binda honom. Vad säger ni om det?”

”Den historien får duga”, sade Micha och tittade på turgierna, som fortsatte nedför berget. ”Dock tveksamt om kapten Gilbert går på det.”

När Scorcio något senare vaknade till och såg att hans händer var bundna, blev han rosenrasande. Han babblade på om förräderi och klagade högljutt om sin bultande huvudvärk. Suad tröttnade snabbast och satte en munkavle på honom. Då blev det äntligen tyst.

”Det var skönt”, sade Joani. ”En stund trodde jag att vi skulle bli tvungna att göra oss av med honom. Kanske knuffa ner honom för ett stup eller liknande.”

Scorcio stelnade till, blev blek i ansiktet och stirrade förskräckt mot Joani.

”Ingen dum idé”, sade Micha, som försökte se allvarlig ut. ”Annars kan vi bara slå in hans huvud med en stor sten och säga att han föll.”

”Kom så går vi”, sade Suad. ”Vi har ytterligare ett par bergstoppar att bestiga innan vi ska träffa resten av kompaniet imorgon.”

En kall nordlig vind svepte över Palladierna. Joani var nöjd, men Suad började klaga på att hon frös om fingrarna. Tyvärr hade ingen av dem med sig några vantar. De friesländska soldaterna var bara utrustade för en marsch med mildt väder och om det skulle bli ännu kallare uppe i bergen, så skulle de få problem. När gruppen kommit upp på toppen av en bergskam fick de syn på en ryttare som var på väg mot deras håll. När ryttaren kom närmare såg de att det var en av arméns kurirer. Han red fram till dem och stannade sin häst. Kuriren tittade lite frågande på den bundne Scorcio, men vände sig sedan till resten av gruppen.

”Nya order!” förkunnade han. ”Turgiska trupper har upptäckts en dagsritt åt nordost. De har posterat sig i en liten stad, som heter Breschnak. Den skall finnas med på kartan ni fått. Överste Taurents nya order är att samtliga soldater snarast möjligt skall samlas på heden någon kilometer söder om staden.

”Vi beger oss dit så fort vi kan”, sade Micha och gjorde en halvdan militärhälsning, som besvarades oklanderligt av kuriren.

”Förresten!”, fortsatte kuriren. ”Har ni något speciellt att rapportera? Har ni kanske sett några fiendetrupper?”

”Vår kompanjon ramlade, slog i skallen och blev lite konstig”, sade Micha och nickade åt Scorcios håll. ”Men annars har vi inget av intresse att rapportera.”

Kuriren ryckte på axlarna och satte av mot sydväst för att hitta ytterligare spejare från Blå Falkarna. När kuriren var utan hörhåll vände sig Suad om mot Scorcio. Hon tog upp en lång kniv med handtag av horn och började rensa naglarna med den mycket vassa eggen.

”Nu verkar det ju bli lite krig mot riktiga turgiesoldater, precis vad du önskade dig. Om jag lossar ditt rep och ger dig tillbaka dina vapen, skärper du dig då?”

Scorcio tittade in i Suads hårda ögon och nickade. Hon gick fram till honom och lossade på hans munkavle.

”Och vad säger du till kaptenen när vi träffar honom igen?”

”Ingenting!” sade Scorcio mycket snabbt. ”Absolut ingenting. Allt var bara ett litet missförstånd.”

”Bra!” sade Suad. ”Du lär dig snabbt.”

Följande kväll kom de fram till den stora heden söder om den lilla staden Breschnak. Under det senaste dygnet hade Scorcio skött sig exemplariskt. Han hade visserligen inte sagt mycket, men det hade uppskattats av resten av gruppen. På heden fanns redan ett hundratal tält uppsatta och ytterligare trupper kom hela tiden in från söder. Ännu hade inga vagnar eller katapulter kommit och Micha gissade att det skulle dröja ytterligare två eller tre dagar tills de kom fram ända hit. Från lägret kunde man även skimta den turgiska staden, som låg på en liten höjd nedanför ett högt berg. Breschnak hade ingen stadsmur och borde inte vara allt för svår att erövra, men höjdskillnaden var till turgiernas fördel. För att kunna inta staden var man tvungen att ta sig uppför en ganska brant sluttning där man skulle bli sårbar för de turgiska bågskyttarna.

Micha, Joani, Suad och Scorcio hittade snabbt sitt bågskyttekompani och rapporterade in till kapten Gilbert. Scorcio höll sitt löfte och nämnde inget om den lilla incidenten. De återsåg snart sina stridskamrater i Blå Falkarna och lämnade sina packningar i tältet som redan var rest. De flesta av rekognoseringsgrupperna hade inte sett något speciellt. Ett par ytterligare grupper hade fått syn på flyktingar och en av dessa hade råkat ut för en liten patrull med turgiesoldater.

De hade skickat iväg pilar mot turgierna som svarat på samma sätt. Beroc hade blivit träffad i benet och låg nu i sjukstugan. Hector skröt om att han träffat en av turgierna med sina pilar. Han hävdade att han träffat turgiern rakt i hjärtat, men en av de andra i gruppen viskade till Joani att pilen troligen

bara träffat axeln. Efter det att en hel del pilar avfyrats från båda håll, hade båda grupperna dragit sig tillbaka åt varsitt håll.

Den här natten slapp Michas kompani vakttjänstgöring och bågskyttarna kunde få en ordentlig natts sömn efter ett par dagar av rekognoserande och sovande under bar himmel.

Micha låg länge och tänkte på vad som skulle hända följande dag. De skulle anfalla en liten stad som försvarades av hårdföra turgier. Kapten Gilbert hade sagt att försvararna var färre än tusen man och att Överste Taurent planerade att anfalla med så mycket som tjugo tusen man. Civilbefolkningen i staden hade lyckligtvis redan flytt norrut, men det skulle ändå bli en hård strid och turgierna skulle troligen slåss till sista man. Micha och hans bågskyttekompani skulle tillhöra dem som understödde första anfallsvågen med infanterister. De skulle komma mycket nära fienden och han skulle troligen bli tvungen att skjuta för att döda. Det var inget han såg fram emot och om han hade otur skulle det bli han som strök med.

Micha låg och vred sig i den smala bädden och hade svårt att somna. Han gav snart upp och tog istället fram ett pergament från sin midjeväska. I skenet från den lilla elden i mitten av tältet började han skriva ett brev. Det var till Idana. Han undrade hur det gått för henne.

Hade hon lyckats ta sig till Konungen? Troligen inte...

Micha hoppades att hon i alla fall inte satt fängslad i Konungens fängelsehålor eller värre. Han satt och funderade en stund, men kom först inte på något vettigt att skriva. Sedan plitade han ner några rader. Det blev mest en liten historieberättelse, där han beskrev vad han hade varit med om. När han var klar rullade han ihop brevet, skrev dit adressen i Quinson och snörade ihop rullen med hjälp av en liten repstump. Sedan var det dags att sova.

Följande dag var himlen mörk av tunga moln. Regnet öste ner och vatten började droppa in genom tältens tak. Micha vaknade av en hög åskknall. Han och övriga soldater i tältet satte sig upp. Åsknedslaget hade låtit mycket nära. Kapten Gilbert öppnade tältduken och tittade in. Han var alldeles genomsur.

”Upp och hoppa, era slashasar!” vrålade han, samtidigt som han visade upp ett brett leende av missfärgade gulvita tänder. ”På med utrustningen! Uppställning utanför tältet om fem minuter! Hoppas att ni sovit gott, för nu skall vi ut och kriga.”

Det tog bara bågskyttekompaniet fyra minuter att ställa upp sig i två rader framför tältet. Micha hade bara varit ute någon minut, men han kände sig ändå genomblöt ända in till underbyxorna.

Kompaniet marscherade snart ut från lägret tillsammans med ett annat liknande kompani med bågskyttar; Grå Vargarna, som placerats ut vid arméns högra flank. De Blå Falkarna, marscherade vidare norrut och placerades ut på den vänstra flanken.

Då staden var belägen uppe på en höjd så avstod man från att använda kavalleriet i första anfallet. Istället hade ryttarna skickats vidare till andra sidan berget för att skära av en eventuell flykt från staden. Av soldaterna som nu stod uppställda på fältet, var det endast en person som satt upp på en häst; Överste Taurent. Han befann sig alldeles bakom ytterligare ett kompani med bågskyttar i mittsektionen av armén. Hans guldfärgade rustning var nypolerad, men sken inte så mycket i det ständigt fallande regnet.

Han såg nöjd ut när han blickade ut över sin stora armé, men regnet gjorde att han hade svårt att se soldaterna i sin yttersta vänstra och högra flank. På grund av det dåliga vädret hade endast sexton tusen man samlats på heden. Den större delen av styrkan befann sig fortfarande söder om lägret, men Taurent hade ingen avsikt att vänta in dem. De var ändå lite mer än sexton gånger fler än försvararna i staden, så han räknade med en mycket lätt seger med små förluster.

Detta var Taurents första riktiga slag och han längtade att få rida in i Vitrolles, som hjälten vilken besegrat den turgiska Kejsaren. Översten drog sitt svärd, riktade det framåt och ropade ut:

”För Friesland! Anfall!”

Ett tiotal hornblåsare nära honom satte sina långa horn till munnen och blåste till. Ljudet från hornen spred sig över slätten och armén började marschera framåt. Micha och hans vänner

började också marschera. Joani och Suad gick bredvid honom på hans högra sida. Det kändes tryggt att ha dem nära.

Under de sista dagarna hade Joani och Suad kommit närmare varandra och Micha gissade att en romans var på väg att spira upp. Han hoppades nu bara att ingen av dem skulle mista livet i det här fåniga fältslaget. Framför honom, ovanför infanteristernas huvuden, kunde han skymta staden Breschnak genom regnet. Ännu syntes inga av motståndarna, men han visste att de fanns där framme. Troligen gömde de sig bakom olika skydd, redo med pil och båge. När den friesländska armén var tillräckligt nära skulle det regna ner pilar mot de invaderande soldaterna.

Infanteristerna var utrustade med stora ovala sköldar, som de skulle sätta upp när pilarna kom. Micha och de andra bågskyttarna, som befann sig ett tjugotal meter bakom den första infanteridivisionen, hade inga sköldar. Därför var de också mer sårbara för turgiernas bågskyttar. De friesländska bågskyttarnas uppgift var att skicka moln av pilar mot försvararna i staden och på det sättet skydda infanteristerna under anfallet. Micha började känna sig kallsvettig.

Det är väl bara den vanliga nervositeten innan ett slag.

Nu var det bara ungefär femhundra meter kvar tills de kom fram till stadens yttersta byggnader. Micha tyckte att han kunde skymta turgier, som tagit position på husens tak, men det var ännu svårt att se på grund av avståndet och det ihållande regnet.

Plötsligt fick han syn på något suddigt framme till vänster. En man med mörka kläder kom ridande på heden. Det syntes på hans sätt att rida att det inte var någon van ryttare. Micha noterade att mannen varken red mot staden eller mot friesländarnas armé. Istället tog han riktning på fältet mitt emellan de båda arméerna som snart skulle strida.

När mannen kommit närmare kunde Micha studera honom noggrannare. Han bar en brun axelväska, en sådan som kurirerna hade. Hästen var ljus gråspräcklig och såg ut att vara mycket andfådd. Fler män runt omkring Micha fick också syn på mannen som snart befann sig alldeles framför dem. Vissa soldater ur bågskyttekompaniet tog fram en pil ur sitt pilkoger.

Tänker de skjuta honom? Jag måste göra något, men vad...? Ja, så får det bli! Kanske blir jag arresterad, men det struntar jag i.

Micha stannade upp, drog in ett djupt andetag och ropade sedan ut med en auktoritär hög stämma:

”Halt soldater! Lämna fri lejd för den kunglige kuriren!”

Micha visste inte om det verkligen var en kunglig kurir, men hans dånande ord hade effekt. Samtliga soldater i den yttre vänstra flanken stannade direkt. De var mycket duktiga på att lyda order. Den uttalade ordern spred sig dessutom längre höger ut i leden. Befäl i andra grupperingar, som var osäkra på vad som föregick, ropade också ut order om halt.

Överste Taurent blev mycket överraskad när samtliga soldater framför honom plötsligt stannade upp. Han blev med ens rosenrasande och vände huvudet åt vänster. Han andades tungt, satta sporrarna i hästens sidor och red i vild galopp mot den vänstra flanken för att se vad som var på gång.

Mannen med kurirväskan, som var på väg att rida in mellan arméerna, såg att hela den friesländska armén till höger om honom stannat upp. Han fick stopp på sin häst och red istället till den plats där han hört någon ropa ut ordern om halt.

Kapten Gilbert gick fram till Micha och tittade upp i hans gröna ögon. Han andades in så att bröstet hävde sig.

”Vad har du gjort soldat?” röt han så att saliven skvätte över Michas bröstskorg. ”Du får för banne mig inte ropa ut någon order. Du är ju för helvete bara en menig. Det du gjorde är samma sak som ordervägran ... eller något liknande. Jag vet inte riktigt vad, för jag har aldrig varit med om något liknande tidigare.”

”Kapten kanske vill prata med kuriren först, innan han delar ut några straff”, sade Micha lugnt och sneglade bakom kaptenens axel.

Gilbert vände sig om och tittade på den plaskvåte mannen, som kom ridande i skritt mot dem. Infanteristerna framför Micha steg åt sidan och släppte igenom den okände ryttaren. Både Micha och kaptenen fick då syn på det kungliga emblemet, som var ingraverat i mannens axelväska. Det verkade verkligen vara en kunglig kurir. Micha kände sig lättad och pustade ut.

”Vem för befälet här?” frågade mannen och red allt längre in genom leden.

Han hade en konstig dialekt, som Micha inte kände igen.

”Jag är kapten för det första bågskyttekompaniet”, sade Gilbert. ”Det får väl duga. Har du något viktigt meddelande till oss?”

”Jag har ett mycket brådskande meddelande från Konungen”, sade mannen och öppnade sin axelväska.

Han tog fram ett pergament, förseglat med ett rött sigill, och räckte fram det mot kaptenen. Gilbert tvekade först, men gick sedan fram och tog emot dokumentet. Medan kaptenen öppnade sigillet och läste igenom texten synade Micha budbäraren. Han var lång, kraftigt byggd och hade intensiva stålgrå ögon. Hans kläder var av ett ovanligt snitt och ... hans högra öra var bandagerat. Micha kände igen honom. Det var sabotören som sprängt upp bron några dagar tidigare. Mannens blick mötte Michas, men ingen av dem sade någonting.

Då kom Översten ridande i full gallopp. Han stannade bredvid kuriren och blängde på kaptenen, som höll på att läsa ett pergament.

”En förklaring önskas”, sade Översten i iskall ton. ”Vem beordrade halt? Var det du?”

”Det har kommit en ny brådskande order från Konungen”, sade kaptenen med sarkasm i rösten och struntade i att svara på Överstens fråga.

Han gick fram och lämnade över dokumentet till den ilske mannen. Överste Taurent synade pergamentet. Det hade Konungens sigill och texten såg även ut att vara skriven med Konungens handstil. Han läste igenom meddelandet och medan han läste blev han allt blekare i ansiktet. Hans dröm om ära och berömmelse gick med ens i spillror. När han var klar rullade han ihop pergamentet och ropade ut en ny order.

”Lyssna noga mannar! Konungen har beordrat oss att avluta fälttåget omedelbart. Det blir inget krig! Tydligen var det inte Turgiens kejsare som låg bakom anfallet mot Riez.”

De flesta soldaterna såg lättade ut och började småprata med varandra. Några såg besvikna ut. De hade varit så nära att

äntligen få strida och så tog det bara slut. Kaptenen lutade sig mot Micha och viskade:

”Det är en sak som var lite konstigt med det där meddelandet. Dokumentet var adresserat med dagens datum. Jag undrar hur den där kuriren lyckats att få hit meddelandet från Vitrolles så snabbt. Inte ens brevduvor klarar att leverera meddelanden på så kort tid. Men vi berättar väl inget om det för Översten, eller hur?”

Micha skakade på huvudet och kaptenen log. Fälttåget mot Turgien var över.

Kapitel 26

En mindre här, ledd av Konungen själv, kom slutligen fram till Pelfortskolan i Saint Marie. Hären bestod av tretusen soldater, varav hälften var beridna soldater från Konungens elitgarde. Konungen stannade upp på en kulle och iakttog skolan som låg på en liten höjd mindre än en kilometer bort. Byggnaden, som mest liknade ett stort slott, var belägen på Garonnflodens västra strand. Väster om skolan kunde han se den gamla staden Saint Marie. Konungens personlige rådgivare Philippe red fram till hans högra sida och Sira till hans vänstra.

”Liknar mer en fästning än en skola”, sade Konungen och fingrade på sin aknefria kind. ”Tror ni att de släpper in oss?”

”Det hoppas jag verkligen”, sade Philippe. ”Vi har inga stegar eller belägringsmaskiner med oss och det skulle säkert ta flera dagar att tillverka dessa från skogarna runt omkring.”

”Vi kan ju försöka att prata med dem först”, sade Sira. ”Rektorn kanske blir resonlig när hon får se hur många vi är. Glöm dessutom inte att de flesta innanför de där murarna är oskyldiga.”

”Oskyldiga?” snäste Philippe. ”Tjuvar och banditer är vad de är.”

”Nja, kanske det”, höll Sira motvilligt med. ”... men eleverna har ju inte gjort något brottsligt ÄNNU och jag menade att de flesta är i alla fall oskyldiga till att försöka störta Konungen.”

”Bara de som bevisats vara skyldiga till konspirationen skall straffas”, instämde Konungen. ”Vi får dock inte låta någon av konspiratörerna fly bakvägen. Först omringar vi den där skolan och sedan går vi fram och knackar på dess dörr.”

Han vände sig om mot sina två Generaler och ropade:

”Herrar! Led era trupper och bilda en ring runt skolan. Ingen skall få smita undan. De som försöker fly tas till fånga, men använd så lite våld som möjligt. Förstått?”

”Ja, Ers Majestät”, sade Generalerna i kör.

En kvart senare var hela skolan omringad av Konungens trupper. Ett hundratal soldater patrullerade genom Saint Maries gränder för att säkerställa att ingen flydde den vägen och ett tiotal bågskyttar hade även placerats uppe på hustaken i Spökstaden. När skolan blivit omringad bestämde sig Konungen för att själv rida fram mot huvudporten tillsammans med ett litet följe, vilket även inkluderade Idana och Sira.

När de kom närmare studerade Konungen de två vakterna, som stod på fallbryggan utanför skolans huvudingång. Han tyckte att det var något bekant med dem. Fallbryggan gick över ett djupt dike, fyllt med vassa stenar, vilket gjorde ett direkt anfall mot skolan mer problematiskt. När Konungen och hans följe närmade sig, vände vakterna om och gick in i skolan. Fallbryggan drogs upp bakom dem och täppte till ingången.

”Lade du märke till vakternas uniformer?” frågade Konungen sin rådgivare Philippe.

”Eh. Ja Ers Majestät”, sade Philippe osäkert. ”De bar det kungliga gardets uniformer. Men det betyder säkert ingenting. De har säkert bara snott dem någonstans.”

Konungen stannade sin häst ett femtiotal meter från porten och ropade till de personer som nu stod och blickade ner på honom från ringmuren.

”Mitt namn är Konung Louis III. Vi har bevis att personer i er skola har konspirerat mot kronan, samt att en grupp från skolan rånat mitt kassavalv. Enligt ett pålitligt vittnesmål skall stöldgodset just nu finnas i er källare. Släpp in oss nu, så slipper vi blodspillan!”

Skolans Rektor var en av dem, som stod uppe på ringmuren. Denna dag var hon iklädd en lång marinblå klänning.

”Mitt namn är Madame Manosque. Jag är skolans Rektor och ansvarar för säkerheten för alla barn här inne”, ropade Rektorn tillbaka. ”Tror ni verkligen att jag släpper in en hord blodtörstiga soldater i min skola?”

”Du och vissa andra utpekade personer står anklagade för högförräderi gentemot kronan. Släpp in oss nu!” ropade Konungen tillbaka, med en viss otålighet i rösten.

”Det kan ni glömma”, sade Rektorn i syrlig ton. ”Om Ers Majestät kommer in ensam och lämnar sina smutsiga soldater utanför, så kan vi diskutera saken.”

”Försök inte med mig, min kära Rektor. Skulle jag ensam rida rakt in i lejonets kula? Till en skola fylld av konspiratörer som nyligen försökt att starta ett uppror mot mig? Så lättlurad är jag inte.”

”Då kommer ni inte in och jag blir tyvärr tvungen att säga: Far åt pipsvängen med er allihop!”

Rektorn vände på klacken och lämnade ringmuren. Konungen var rasande över förolämpningen. Han vände sin häst och red tillbaka till de tält som höll på att sättas upp på en kulle söder om skolan.

Någon timme senare höll Konungen rådslag i sitt stora privata tält. Idana och Sira hade också blivit inbjudna och satt med benen i kors på varsin stor kudde. I mitten av tältet satt Konungen och diskuterade olika anfallsstrategier med sina två Generaler. Sira tyckte inte om Generalernas olika planer, vilka alla mer eller mindre gick ut på att soldaterna skulle springa fram till skolan och klättra upp på muren med hjälp av stegar, medan bågskyttar nedifrån besköt murkrönen med pilar. Det fanns dock ingen tvekan om att ett sådant anfall skulle lyckas. Konungens soldater var allt för många för skolans försvar, men försvararna skulle säkert bjuda på tappert motstånd och onödigt många skulle dö på båda sidor i ett sådant anfall.

Då kom hon plötsligt på en idé.

”Åh! Det borde jag ju tänkt på tidigare”, utbrast Sira och slog handflatan i pannan.

”Tänkt på vadå?” frågade Idana.

Sira svarade henne inte utan gick istället fram till Konungen.

”Ursäkta mig Ers Majestät och andra ädla herrar. Jag tror jag har en bättre idé som inte kräver lika mycket våld.”

Konungen tittade upp på henne med ett förvånat uttryck.

”Du har fått min uppmärksamhet. Jag lyssnar!”

”Det finns en lönngång som leder in till skolan. Den är ganska trång, men min syster och jag borde kunna smita in den

vägen. När vi väl kommit in kan vi öppna huvudporten inifrån skolan. Jag ber om ursäkt för att jag inte kom på det tidigare.”

Något senare var Idana och Sira på väg till skolans östra ringmur. Först gick de i riktning mot slottet längs med Garonnflodens västra strand. Idana hade med sig en pilbåge, medan Sira endast var beväpnad med sin kniv. I skydd av en liten skogsdunge lyckades de smyga sig närmare skolans yttre mur utan att bli upptäckta av skolans vakter och de lärare som tillfälligt placerats ut för att förstärka försvaret på ringmuren. När vakterna tittade bort passade systrarna på att springa fram till ytterligare några träd som växte ett tiotal meter från muren. Systrarna kastade sig ner på mage och kröp in i ett stort buskage. Sira ålade sig fram den sista biten till stenvallen.

Där fanns ett litet öppet utrymme som var helt dolt under buskarnas lövverk. Idana ålade sig fram bredvid henne och iakttog sin syster när hennes fingrar trevade längs murstenarnas skarvar. Sira fanns snart rätt sten och tryckte in den. Det hördes ett klick och en tidigare osynlig dörr av sten öppnades i muren. Sira sköt upp dörren och blickade in i en mörk trång gång.

”Tror du verkligen att vi kommer igenom där?” sade Idana skeptiskt. ”Mina höfter är ganska breda.”

”Äh!” sade Sira. ”Dina höfter är inte så breda. Du har bara en snygg kvinnlig figur. Det skall nog gå bra för oss båda att komma igenom. Tunneln genom muren är dessutom bara ett par meter lång.”

Sira ålade sig in i den smala gången, knuffade undan ett föremål som stod i vägen och kom in i ett kolsvart rum. Sedan var det Idanas tur. Hon sköt först in sin pilbåge och pilkoger som togs emot av hennes syster. Sedan kravlade även hon in genom den trånga tunneln. Det kändes något klaustrofobiskt, men Idana kom snart igenom utan att fastna på vägen. När båda kommit igenom satte Sira tillbaka den tomma låda som blockerat den hemliga gången från insidan. Idana lyfte på huvudet och sniffade i luften.

”Lagrar ni korv här inne?” viskade hon.

”Bland annat”, viskade Sira till svar. ”Här finns även gamla ostar, torkade skinkor och en hel del annat gott. Då jag är utbildad inbrottstjuv, så har jag haft nöjet att besöka det här stället några gånger.”

”Vilka mer i skolan känner till den här hemliga tunneln?”

”Bara jag och några av mina klasskamrater tror jag. Vi hittade lönngången av slump i höstas och den har kommit till nytta några gånger, när vi velat smita ut osedda. Kom nu!”

Sira tog tag i sin systers hand och ledde henne till en dörr i närheten. Hon öppnade dörren och kikade ut. På skolgården utanför leddes en skara förstaårselever tillbaka till huvudbyggnaden. Detta för att de skulle vara i säkerhet om armén utanför skulle anfalla. Idana och Sira lämnade förrådet och försökte att inte väcka någon uppmärksamhet. Längre bort såg Sira en grupp lönnmördarelever från andra och tredje årskursen. Eleverna gick mot kamparenan, vilket var en ny byggnad alldeles intill huvudbyggnaden. Det var dags för någon slags träning.

Konstigt att Rektorn inte avbrutit alla lektioner nu när skolan är omringad, tänkte Sira. Men det skulle ju vara typiskt av henne att låta allt fortsätta som vanligt. Oavsett vad som hände, var det alltid viktigast för henne att vi inte missade någon lektion.

Ett par vakter klädda i det kungliga gardets vaktuniformer pratade upprört med Rektorn en bit bort. Det var tydligt att de var oroade över vad som skedde. De hade fått order av sina överordnade att vakta skolan mot alla tänkbara angripare, men nu var det ju Konungen själv som var angriparen. Rektorn gav svar på tal och skällde ut de bägge vakterna, varefter de ställde sig i givakt och gjorde honnör. Sedan sprang de uppför en trappa för att fortsätta patrullera uppe på ringmuren.

Totalt fanns det arton vakter utposterade på skolan. Deras uppgift var främst att avskräcka rövare och andra lycksökare från att besöka skolan. De var dock alldeles för få för att försvara skolan från ett riktigt anfall. Rektorn hade även beordrat tolv av skolans lärare att befästa muren, men detta var inte på långt när tillräckligt.

Efter samtalet gick Rektorn vidare mot huvudbyggnaden. Som tur var hade hon inte lagt märke till Idana eller Sira, som

gick åt motsatt riktning på skolgården ett tjugotal meter från henne. Sira ledde sin syster till en liten byggnad precis bredvid den yttre porten. Hon öppnade dörren och kikade in. Rummet var tomt. Sira släppte in sin syster och stängde sedan dörren efter sig. I bortre änden av rummet fanns en stor mekanism som styrde öppnandet och stängandet av den stora porten.

Sira dyrkade snabbt upp det stora hänglåset som förhindrade att fallbryggan kunde sänkas. Sedan började hon och Idana att med gemensamma krafter, veva på ett stort hjul vilket var kopplat till fallbryggan. Kedjorna rasslade och fallbryggan började långsamt sänkas. Plötsligt såg Idana två skepnader i dörröppningen.

”Se upp!” ropade Idana och tog upp sin pilbåge.

”Vänta!” sade Sira som också fått syn på de två som stod vid dörröppningen. ”De är mina vänner! Hej Lilly och Olga! Kom hit och hjälp oss med att få ner vindbryggan.”

Idana lade tillbaka pilen i sitt koger. Lilly och Olga, som hade fått syn på Sira när hon gått över skolgården, gick in i rummet och började direkt utan några frågor hjälpa till med det stora hjulet. Fallbryggan sänktes nu snabbare och snart tog den mark på andra sidan vallgraven. Vägen in till skolan stod öppen!

Konungen, som samlat sina trupper ett hundratal meter från muren, beordrade attack, varefter de beridna soldaterna stormade in över vindbryggan. Snart fylldes skolgården av Konungens ryttare. De elever och lärare, som råkade befinna sig där kapitulerade direkt och sträckte upp sina händer i luften. Skolans vakter uppe på murarna kunde ha bombarderat angrifarna med pilar, men de valde istället att lägga ner sina vapen utan att göra något motstånd.

Konungen hade gett order om att endast använda våld mot de som gjorde motstånd. Dessa skulle bekämpas, men man skulle försöka att inte döda någon. Louis ville inte ha något onödigt blodbad i skolan och soldaterna på skolgården skötte sig exemplariskt.

Det blev ett lugnt övertagande. När skolgården var säkrad red Konungen över vindbryggan på sin vita springare. Han kom fram till ett liten hus bredvid porten och hoppade ner från

hästen. En soldat höll fast hästen åt honom medan han öppnade dörren till byggnaden där Sira och hennes vänner befann sig.

”Bra jobbat flickor!” sade Konungen. ”Vart skall vi nu?”

”Följ efter mig!” utropade Sira och sprang ut på skolgården.

Längre bort stormade ett tjugotal soldater in i lönnmördarklassens kamparena. Där inne tränade fjorton elever närstrid med skarpslipade samurajsvärd. Lektionen styrdes av läraren Wagner, som med bitter min tittade bort mot de inkräktande soldaterna.

”Inkräktare!” ropade han och pekade på soldaterna. ”De har kommit hit för att döda Rektorn. Försvara er Rektor och skolans ära till varje pris. Jag hämtar förstärkningar.”

Eleverna, som redan börjat bli svettiga efter träningen, vände sig mot soldaterna och skrek unisont ut ett utmanande stridsrop. Wagner själv och tre av hans elever passade på att slinka ut genom en dörr som hade anknytning till huvudbyggnaden. Han stängde dörren bakom sig, sprang uppför en trappa och kom upp till den västra flygeln.

När Sira, Idana och Konungen kom in till kamparenan var det redan full strid mellan lönnmördareleverna och ett trettiotal av Konungens soldater. Eleverna hade med sin snabba och vilda frenesi skadat sex och dödat två soldater. Två av eleverna hade skadats, men inte så allvarligt. En av dem, en blond sjuttonårig flicka, blev bortförd av två bredaxlade soldater. Lönnmördareleverna började bli trötta och fick mer koncentrera sig på försvar än anfall. Soldaternas disciplin och långa erfarenhet började ge dem ett övertag i striden och snart hade de flesta av eleverna blivit tvungna att retirera in i ett hörn av salen.

Mitt på golvet stred dock fortfarande en ensam flicka mot tre soldater som omringat henne. Det var Ljiljana. Hon svingade sitt svärd runt omkring sig likt vild furie. Ljiljana hade redan lyckats skada tre soldater, men hon undvek att dela ut några dödande hugg. De sårade männen stapplade bort från den vilda flickan. En av soldaterna, som nu stred mot henne, var en ung sergeant. Han backade bakåt och lyckades precis undvika Ljiljanas klinga. Flickan snurrade runt och träffade en annan soldat i vaden. Han

skrek till och släpades bort från striden av ett par andra män. Ljiljana sparkade ytterligare en soldat i skrevet och så var han ute ur leken. Hon fortsatte sina attacker mot den ensamme sergeanten, men alla hennes hugg parerades skickligt av den unge mannens två kortsvärd.

Sergeanten gjorde ett oväntat motangrepp och ett av hans svärd rispade upp Ljiljanas vänstra arm. Hon backade ett par steg och tittade in i sin motståndares chokladbruna ögon och blinkade. Ljiljana var imponerad! Det var första gången någon, förutom läraren Fernando, kunnat bjuda på riktigt motstånd i närkamp med blankslipade svärd. Ytterligare en soldat smög sig upp bakom henne, men hon snurrade runt och skar ett långt jack i hans högra hand. Mannen tappade sitt svärd, svor till och retirerade bakåt.

”Sluta strida!” ropade Sira. ”Lönnmördarelever! Ni har alla blivit lurade.”

Både soldater och lönnmördarelever stannade upp och tittade på den blonda tjuvflickan som stod bredvid Frieslands Konungen vid ingången till salen. Ljiljanas ansikte sken upp. Hon stötte in sitt svärd i trägolvet och vände sig mot sina klasskamrater i andra sidan av salen.

”Det stämmer!” sade Ljiljana. ”Vår lärare Herbert Wagner har lurat oss alla i sina försök att störta Konungen. Soldaterna är inte alls här för att döda vår Rektor. Lägg ner era vapen!”

De andra lönnmördareleverna tvekade en stund, men lät sedan sina svärd falla till marken.

Plötsligt kom Wagners stora hund Baltimer inspringande i salen. När hunden såg Sira skällde han högt. Som vanligt lät det mycket underligt och lite skrämmande när den stora hunden skällde. En soldat bredvid Konungen, blev livrädd när han fick se en stor grand danois komma springande emot sig. Han lyfte sitt armborst och siktade snabbt. Sira skrek till och knuffade till honom. Pilen sköts iväg och missade hundens huvud med bara en decimeter. Baltimer stannade upp och morrade mot vakten, men Sira gick fram och lugnade honom.

”Bry dig inte om den dumme skjutglade soldaten”, sade Sira med mjuk röst och kliade honom bakom örat. ”Nej, han är bara en dum gubbe som inte vet bättre.”

Baltimer lät sig snabbt blidkas och struntade i soldaten, som valde att backa ut ur salen. Sira vände sig mot sin lönnmördarvän Ljiljana.

”Ljiljana? Har du hittat några fler ledtrådar eller bevis om ytterligare personer som också ligger bakom Wagners hemliga klass och Befrielsefronten?”

”Jag och Lilly har spionerat och smugit omkring en hel del de senaste två veckorna. Vi har fått reda på ytterligare fem namn på elever som är med i Wagners hemliga klass, men det saknas fortfarande några namn. Vi var även nära att åka fast en gång, men Lilly räddade upp situationen. Jag har tyvärr även en dålig nyhet. Vår vän Annelie är också med i den hemliga klassen.”

”Vad? Annelie? Det verkar otroligt.” sade Sira upprört.

”Det är tyvärr sant”, sade Ljiljana. ”Hon tjallade om oss för folk i Befrielsefronten och de vet nu att deras planer har avslöjats. Redan den kväll då du lämnade skolan såg Lilly att Annelie smög ner i källaren. Hon följde efter henne och såg då att Annelie stämt möte med Dödgravaren. Lilly lyckades tjuvlyssna på deras samtal och då hörde hon Dödgravaren berätta att han redan informerat Vitrolles om att du lämnat skolan och att en av lönnmördareleverna gett sig av för att likvidera dig. Annelie blev visserligen mycket upprörd av att höra detta och sprang gråtande därifrån, men hon är ändå en tjallare. Och tydligen misslyckades lönnmördaren... Eller hur?”

”Jo, lönnmördaren blev omhändertagen.” sade Sira.

”Det var tur! I morse låste vi in Annelie i en städskrubb i källaren. Om ingen befriat henne så är hon kvar där ännu.”

”Och Rektorn...?”

”I går sökte jag igenom Rektorns kontor mycket noggrant, men jag kunde inte hitta något som kopplade ihop henne med varken Wagners klass, Befrielsefronten eller stölden av den Kungliga skatten i Vitrolles.”

”Då får vi väl försöka få henne att erkänna ändå”, sade Sira. ”Kom! Följ med mig så går vi direkt till Rektorns kontor.”

Konungen, Idana, Ljiljana, Philippe och några vakter följde efter Sira när hon med långa kliv gick till den dörr Wagner tidigare smitit ut genom. Sira öppnade dörren och de steg uppför en trappa som ledde till huvudbyggnaden. Sedan gick de vidare genom en korridor och uppför ytterligare ett par trappor. Slutligen kom de till Rektorns kontor. Dörren stod på glänt och det fanns ingen som vaktade utanför. Konungen gick förbi Sira, sträckte på ryggen och lade handen på svärdfästet. Han sköt bestämt upp dörren och gick rakryggad in i rummet. Rektorn satt bakom sitt stora skrivbord och tittade upp när de kom in. Hon såg aningen ointresserad ut. Bredvid henne stod skolans studierektor Herr Sandelowsky. Den tunnhårige, något överviktige, studierektorn såg mycket olycklig och nervös ut.

Framför Rektorn låg ett långt svärd, med ett vackert snidat handtag av buffelhorn och slingrande inristningar på klingan. Hon reste sig långsamt och tittade på Konungen med iskall blick.

”Ser man på. Konungen i egen hög person kommer på besök. Skickar inte ut sina lakejer för det smutsiga arbetet. Det var mer än jag trodde om er. Varför har Ers Majestät kommit till min skola med sin korrupta armé?”

”Sluta att spela oskyldig”, svarade Konungen vresigt. ”Din komplott är avslöjad!”

”Vilken komplott?” frågade Rektorn och såg både road och förvånad ut.

”Det var du och dina anhängare i Befrielsefronten, som betalade turgierna att anfalla Riez. Sedan skickade du ut dina tjuvelever till mitt slott i Vitrolles för att plundra min skattkammare. När jag sedan blev tvungen att höja skatterna, så gjorde ni allt för att få folket i Friesland att göra uppror och störta mig.”

”Oj oj oj! Det var några ordentliga anklagelser. Jag som trodde att du bara kommit hit för att kritisera skolans verksamhet. Så du blev tvungen ... att höja skatterna? Hm. Och vad har du för bevis som säger att jag skulle ligga bakom detta?”

Då klev Sira fram och talade.

”Jag var med när skattkammaren plundrades i Vitrolles. Skatten bör fortfarande ligga kvar i nere skolans källare. Sedan

spionerade jag och Ljiljana på Wagners hemliga klass, där han avslöja Befrielsefrontens planer om att störta Konungen och införa demokrati i Friesland. Han sa mycket tydligt att du var med på det hela.”

”Sa Herr Wagner att jag var med i hans små planer?” frågade Rektorn fundersamt. ”Det är tyvärr en lögn. Men demokrati...? Det skulle kanske vara en bra idé. Jag är dock inte säker på att folket i Friesland är redo för det ännu.”

Rektorns ögon mötte Siras.

”Du Sira? Var har du egentligen varit? Man har letat efter dig.”

”Lite här och där”, sade Sira och ryckte på axlarna.

Rektorn såg en fundersam ut men log sedan.

”Jonathan Perch nämnde att du var hans duktigaste elev. En verklig talang på att öppna lås. Menar du verkligen att skatten från Vitrolles nu finns i skolans källare?”

Sira nickade bestämt, men började se lite osäker ut.

Rektorn såg alldeles för självsäker ut för att kunna vara skyldig. Kände hon verkligen inte till något om skatten eller Befrielsefronten?

”Jag vet tyvärr ingenting om en sådan skatt”, fortsatte Rektorn. ”Och varför skulle jag vilja störta Konungen?”

Hon vände sin blick mot Louis.

”Det var ju er far Konung Lafette I, som startade den här skolan igen efter att den varit stängd i sjuttio år. Han personligen erbjöd mig tjänsten som Rektor. Utan Konungens medgivande och beskydd skulle skolans säkerhet vara hotad.”

Rektorn tog upp ett pergament från bordet, gick fram och överlämnade detta till Konungen. Louis tog emot dokumentet, läste snabbt igenom texten och såg snart allt mer förbryllad ut.

”Det här är ett kontrakt från min far, med hans personliga sigill, som legaliserar denna verksamhet”, sade Konungen och tittade förvånat upp på Rektorn. ”Men han berättade aldrig något om den här skolan för mig.”

”Er far förstod att en skola för organiserad och kontrollerad kriminalitet skulle vara bra för stabiliteten i riket. Tidigare hade landet drabbats av ett flertal band av äregiriga och blodtörstiga rövarbaroner. Deras verksamhet började utgöra ett allt större

hot mot rikets stabilitet och finanser. Er far träffade då personligen skråledarna för tjuvarnas, smugglarnas, kidnapparnas och lönnmördarnas skrå i Vitrolles. Man kom fram till ett avtal som gynnade alla parter och tillsammans gjorde man slut på rövarbaronernas välde. Konungen visste att man aldrig kunde få bort alla brottslingar i Friesland, men den illegala verksamheten kunde begränsas. För tjugotvå år sedan hjälpte han till att starta denna skola. Tillsammans med skolans första Rektor, Professor Gallon, tog de fram riktlinjer för hur utbildningen skulle bedrivas. Detta inkluderade även en utbildning för luredrejurelever. Luredrejarna var tidigare ensamma individer eller små grupper av människor utan skråbehörighet, som på ett eller annat sätt lurade folk på pengar. Deras verksamhet blev nu också organiserad och ledd av ett skrå med huvudsäte i Port Miel. För att någon under en längre tid skulle kunna arbeta med illegal verksamhet i Friesland, krävdes nu en licens. Vår licensierade verksamhet är mer human och drabbar inte de fattiga i riket lika hårt som tidigare. För att skydda vår skola lät din far även placera ut en liten del av det Kungliga gardet här. Jag tror att ni kände igen våra vakters uniformer. Troligen hann din far Lafette inte berätta något om detta för dig innan han dog, vilket är mycket beklagligt.”

Rektorn lade en tröstande hand på Konungens axel.

”Men er rådgivare Philippe borde känna till detta”, sade hon och vände blicken mot den gänglige mannen, som stod lite dold bakom Idana. ”Det är han som fortfarande ansvarar för att det skickas hit vakter från det kungliga gardet.”

Konungen vände sig om mot sin rådgivare.

”Philippe?” sade Konungen upprört. ”Visste du något om den här skolan och dess verksamhet?”

Konungens rådgivare hade blivit blek i ansiktet och hans blick växlade mellan Konungens och Rektorns.

”Eh. Jag måste nog tyvärr erkänna att jag känner till avtalet mellan er avlidne far Lafette I och den här skolan”, sade Philippe. ”Jag är dock inte lika positivt inställd till dess verksamhet som er far var. Ni skulle givetvis ha fått reda på detta, men rätt tillfälle för detta uppenbarades aldrig. Jag tänkte

vänta med att berätta om skolan, samt några andra känsliga saker, tills ni fyllt tjugo och blivit myndig.”

Konungen lade armarna i kors och stirrade anklagande på sin rådgivare, som började se allt mer rådvill ut.

”Hm. Jag borde självklart redan ha berättat detta för Ers Majestät. Saken är den att samhällskostnaderna i Friesland sjunkit betydligt de senaste tjugo åren. Er fars idé med denna skola och licenser för brottslingar fungerade faktiskt. Skolan lär bliivande tjuvar att inte råna fattiga och att inte använda överdrivet med våld vid rån. De våldsamma rövarband vi hade tidigare har helt konkurrerats ut av de olika skrän som arbetar i landet.”

”Bra att du också ser fördelarna med vår verksamhet”, sade Rektorn. ”Jag hoppas att ni ser att jag inte har något att vinna på den här påstådda komplotten att störta Konungen. Det Sira hört Herr Wagner berätta om mig är en lögn. Någon Befrielsefront har jag aldrig hört talas om. Jag misstänker att min lärare Herbert Wagner, som är en av våra nya lärare för i år, kan ha bedragit både er och mig. Sira säger att skatten, som stulits från den kungliga skattkammaren, nu finns i denna skola. Det måste jag se med mina egna ögon. Om detta stämmer har Wagner verkligen varit mycket skicklig på att dölja sin verksamhet från mig.”

Hon rättade till sitt hår och vände sig till den nervöse studierektorn.

”Herr Sandelowsky! Kände du till något om detta?”

Studierektorn såg bestört och förvånad ut.

”Självklart inte Rektorn!”

”Bra! Kan du vara så vänlig att hämta hit Herbert Wagner omedelbart? Jag behöver tala med honom. Ta även övriga lärare till hjälp med att söka upp honom.”

”Omedelbart Madame!” sade Herr Sandelowsky, som hade fått en svettpärta i pannan.

Han bugade sig och lämnade rummet.

”Jag och Idana följer med och letar efter honom”, sade Sira, som greppade tag i sin storasysters hand och gick efter studierektorn.

Tio minuter senare kom de tillbaka till Rektorns kontor. Herr Sandelowsky tittade nervöst upp på Rektorn. Han harklade sig och hostade ett par gånger innan han vågade tala:

”Vi har letat överallt men har tyvärr inte hittat honom.”

”Han var inte ens i det hemliga klassrummet”, sade Sira besviket. ”Han måste ha lyckats smita ner till källaren. Vi kom till en bastant port, men den var tyvärr reglad från insidan.”

Rektorn tog upp sitt svärd från skrivbordet och gick mot en bokhylla som täckte hela väggen.

”Följ efter mig mina damer och herrar. Det finns en annan väg som leder till källaren. Den går förbi den stängda port ni talade om.”

Rektorn tog tag i en smal gammal bok och drog ut den från hyllan. Någonting klickade till och en sektion av bokhyllan öppnades likt en dörr. En lukt av gammal fuktig källare blåste in i Rektorns rum. Bakom bokhyllan fanns en liten mörk öppning, som ledde neråt via en spiraltrappa av sten. Rektorn tog upp en oljelampa med sin vänstra hand, hukade sig och gick nedför trappan.

”Ni får gärna följa med”, sade Rektorn och vände upp huvudet mot Konungen och de andra. ”Jag har ingen större lust att möta Wagner och hans förrädare till vänner ensam.”

Philippe pekade på två av soldater bredvid honom och beordrade dem att följa efter Rektorn. De nickade och tog sig hukande in genom hålet i väggen.

”Philippe? Skall inte vi också följa med?” frågade Konungen.

”Alldeles för riskabelt! Ni skulle kunna bli dödad under ett bakhåll och riket behöver en levande Konung, inte en död. Men oroa er inte! Vi går också ner till källarregionen, men den vanliga vägen och med många livvakter. Vi får slå in den barrikaderade porten med hjälp av en murbräcka.”

Konungen tvekade en stund, men nickade sedan och lämnade rummet den väg han kommit in. Philippe och ytterligare tre soldater följde honom tätt i hälarna.

”Lika bra att vi följer efter Rektorn in i hålet”, sade Sira till studierektorn och klappade honom på axeln. ”Rektorn behöver nog all hjälp hon kan få.”

”Eh? Jovisst”, sade Herr Sandelowsky med darrande röst.
”Allt för att backa upp min kära Rektor.”

”Och ni?” frågade Sira och tittade på Ljiljana och sin syster.

”Självklart!” sade Ljiljana och gick ner i den mörka gången.

Idana nickade, plockade av sig sin pilbåge och pilkoger och la dem på en mjuk soffa.

”Inget bra vapen för en eventuell strid i en källare”,
förklarade hon.

Sedan tog hon en stor ljusstake med tre brinnande ljus och följde efter sin syster. Trappan gick brant neråt i en stor högervriden spiral. Trots oljelamporna och Idanas stearinljus var det mörkt i gången. Gruppen på sju personer gick nedför trappan med försiktiga steg för att inte trampa fel på de delvis fuktiga trappstegen. Det var lågt till tak vilket gjorde att de flesta av dem fick huka sig medan de gick. Deras ögon vande sig dock ganska fort till mörkret vilket gjorde att de kunde öka på tempot något. Snart kom de fram till en liten kammare som låg jämt med slottets bottenplan. Väggarna i kammaren var fyllda av mycket gamla inristningar och symboler. Vissa av bilderna föreställde sådant man kände igen, såsom fåglar, människor och döskallar, medan andra symboler bara var konstiga.

Rektorn berättade att slottsbyggnaden för mycket länge sedan byggts ovanpå ett gammalt hedniskt tempel och att hela källarregionen var fullt av inskriptioner liknande dessa. Rektorn tog fram en nyckelknippa som hon hade i en kedja i sitt midjebälte och gick fram till en bastant trädörr. Hon stoppade in en av nycklarna i nyckelhålet och vred om. Dörren gick upp och visade ytterligare en trappa, som ledde neråt. Rektorn fortsatte att visa vägen och gick nedför trappan, vilken denna gång gick spikrakt framåt. Strax kom de fram till en lång korridor. Härifrån kände Sira igen sig. Hon tog över täten från Rektorn och visade vägen. De kom fram till en bastant dörr och Sira grävde i fickan efter sin knippa med dyrkar.

”Det skall inte behövas”, sade Rektorn och visade med en gest att Sira kunde stoppa ner dyrkarna igen.

Rektorn tog åter fram sin nyckelknippa. Efter att ha försökt med tre olika nycklar hittade hon rätt; en lång nyckel med piggår åt olika riktningar. Låset gick upp. Rektorn öppnade

dörren och kom in till en lite större kammare. Hon lyfte upp sin oljelampa och tittade sig omkring. Kammaren var helt fylld av skatter och den yngre av soldaterna tittade sig hänfört omkring, medan han utbrast:

”Ååååh!”

”Hm. Inte dåligt”, sade Rektorn. ”Så det är alltså här som Wagner gömt skatten. De här sakerna fanns definitivt inte här sist jag besökte kammaren, men det var väl över tre år sedan jag var här nere.”

Sira ställde sig bredvid Rektorn och studerade skatten.

”Jodå, allt det här stal vi från Konungens skattkammare i Vitrolles”, sade Sira. ”Men ... jag undrar vart alla tavlorna tagit vägen. De stod där borta i hörnet senast jag var här. Dessutom så tror jag faktiskt att det även saknas en del annat. Någon har varit här och tagit för sig.”

Sira vända sig mot Rektorn.

”Wagner fick oss att tro att det var på din order vi agerade. Jag hade hoppats att hitta honom här, men tydligen gömmer hans sig någon annanstans. Förlåt mig Rektorn, men jag trodde att du kände till detta.”

”När vi fångat in Herbert och förhört honom, så tror jag att ni blir ännu mer övertygade om att jag inte har något med konspiratörerna att göra.”

Rektorn gick fram till en stor dörr med järnbeslag på andra sidan av kammaren. Hon använde på nytt nyckeln med piggar, öppnade dörren och gick ut ur skattkammaren. Där stannade Rektorn upp och lyssnade.

”Hörde ni? Jag tror att jag hörde dem nyss och jag tror jag vet vart de är på väg. Kom! Följ mig! Om vi springer så kommer vi kanske ifatt dem.”

Rektorn sprang vidare genom en korridor med långa kliv och de andra fick kämpa för att hålla samma tempo. De sprang fram genom labyrintliknande gångar och på vissa av väggarna de passerade, syntes åter gamla hedniska inskriptioner.

Plötsligt stannade Rektorn upp och alla efter henne saktade in. Studierektorn flåsade tungt, men tystnade när Rektorn tittade på honom med sträng blick. Hon satte fingret för munnen och pekade in i en sidogång. Den ledde vidare neråt via

ytterligare en trappa. De smög sig nedför trappan; Rektorn gick först och Ljiljana tog plats alldeles bakom henne. Nu kunde även de andra höra vissa ljud som kom någonstans nedanför dem. Trappan tog slut och Rektorn gick in i ett avlångt rum. I andra änden befann sig Herbert Wagner tillsammans med fem av sina elever.

Eleverna hade famnarna fyllda med dyrbarheter från skattkammaren. En elev hade tappat sina skatter på golvet och han höll nu på att samla upp dem igen. Det var uppenbart att Wagner och några av hans mest trogna elever var på väg att fly med så mycket de orkat bära av skatten.

Soldaterna och de andra i Rektorns lilla grupp hade nu också kommit nedför trappan. De tittade på konspiratörerna längre bort i rummet och positionerade sig bakom Rektorn.

"Herbert Wagner!" sade Rektorn med stark stämma. "Detta trodde jag verkligen inte om dig."

Wagners blodsprängda bruna ögon mötte Rektorns iskalla blå ögon och hans mungipa darrade.

"Stoppa dem till varje pris!" ropade han till sina elever. "Ni vet vad som står på spel. Men vad ni än gör; skada inte Sira!"

Sira tittade frågande på honom efter den sista kommentaren. Hon undrade varför han tyckte att hennes liv var mer värt än andras.

De fem eleverna släppte skatterna de bar på och vände sig om för att möta Rektorn och hennes medhjälpare. Wagner backade några steg mot en stor järndörr och tog skydd bakom sina elever. Utav dem tillhörde tre lönnmördarna, medan de andra två var elever från lurendrejarklassen respektive tjuvklassen. Lurendrejaren Maurice var en smal rödhårig pojke, som såg mycket rädd ut. Det var han som tappat sin del av skatten på golvet. De andra eleverna; två pojkar och två flickor, såg betydligt tuffare ut. Victor Rimley, som gick i tjuvklassen över Siras, var beväpnad med en skräckinjagande spikklubba och en vackert besmyckad nyleptisk kniv, som troligen tagits från skattkammaren. Han var nästan två meter lång och mycket muskulös. Victors ögon satt mycket tätt ihop, vilket fick honom att se dum ut.

Dödgravaren drog sakta fram sitt långa samurajsvärd, vilket var hans favoritvapen. Han log hånfullt mot sina motståndare och nickade igenkännande mot Sira. De andra två kvinnliga lönnmördarna tog position på var sin sida om Dödgravaren. Till vänster om honom stod Nadja Slowenko, en smärt sistaårselev med långt svart hår och svartmålade läppar. Hon var beväpnad med en lätt hilebard, som såg ruskigt vass ut. Till höger om honom stod Morgan Taug. Hon bar ett par korta stridsyxor, en i vardera handen. Sira och Ljiljana visste dessutom att Morgan var en mycket pricksäker yxkastare.

Rektorn knuffade vänligt undan en av soldaterna och klev fram för att möte de upproriska eleverna.

”De av er som ger upp och släpper sina vapen nu får endast en veckas kvarsittning, resten blir hemskickade till sina föräldrar i en träkista. Välj nu!”

Den gänglige Maurice släppte genast sitt smala svärd och sträckte upp händerna i luften. Nadja vände sig blixtsnabbt om och gav sin fege kamrat en hård spark i skrevet, så att han föll omkull och blev liggande kvidande på golvet.

Rektorn tog ett par steg framåt men möttes av Nadja, som svingade sin lätta hilebard med smidiga rörelser. Rektorn parerade huggen skickligt, men var tvungen att backa undan från lönnmörderskans blixtsnabba attacker. De två soldaterna och Ljiljana gick fram för att hjälpa sin Rektor, samtidigt som resten av Wagners elever störtade fram. Idana, Sira och studie-Rektorn fick inte plats bredvid de andra i det trånga källarrummet och hade heller inga lämpliga vapen att strida med. Därför blev de tvungna att stanna kvar lite bakom sina kamrater.

Herr Sandelowsky ropade att han skulle hämta förstärkningar och försvann snabbt uppför trappan. Sira drog fram sin böjda kniv ur den vänstra stöveln och gjorde sig redo om någon av Wagners elever skulle bryta sig igenom. Idana, som endast var beväpnad med en ljusstake, funderade på om hon skulle ta fram en av sina sprängkulor, men hon ville inte döda någon elev, även om de var lönnmördare, om det nu inte blev absolut nödvändigt. Dessutom skulle den kraftiga explosionen kunna skada oskyldiga i närheten. Så istället öppnade hon en

påse hon hade i bältet och tog upp en rejäl näve med rött pulver i sin högra hand.

Det blev en våldsamt sammandrabbning, där Wagners elever snabbt verkade få ett övertag. De två soldaterna kämpade väl men fick mest ta skydd bakom sina sköldar. Ljiljana mötte Victor i närkamp och den store tjuven svingade sin stora spikkklubba med stor frenesi. Ljiljana, som endast var beväpnade med sina två stilettnivar, lyckades vika undan från slagen tack vare sin otroliga snabbhet och smidighet.

Plötsligt smet den lilla flickan under Victors sving och stötte blixtnabbt in sin ena kniv under armhålan på den kraftige tjuven. Hon backade undan och såg med viss tillfredsställelse att Victor blev helt blek i ansiktet. Han stapplade bakåt ett par steg och föll sedan ihop på golvet. Samtidigt kastade Morgan en av sina yxor mot Rektorn. Madame Manosque hann inte vika undan och yxan satte sig djupt i hennes vänstra axel. Hon skrek till och backade bakåt mot Idana och Sira. Morgan flinade med sina ojämna tänder och tog upp ytterligare en yxa, som hon hade i bältet.

Dödgrävaren delade ut vilda hugg mot en av soldaterna. Plötsligt skar hans vassa samurajsvärd in i soldatens hals. Klarrött blod pumpade ut ur den unge mannens djupa sår. Han föll ihop och släppte både svärd och sköld. Soldaten försökte desperat att stoppa blödningen med sina händer. Den brutale lönnmördareleven sparkade sedan till den äldre soldatens sköld, så att han for in i väggen, dock oskadd. Dödgrävaren fortsatte framåt och befann sig plötsligt öga mot öga med Sira.

Dödgrävaren tvekade en sekund på grund av det Wagner sagt, men ryckte på axlarna och svingade sitt svärd. Sira duckade och undvek precis den dödliga klingan. Då klev Idana fram och kastade iväg sitt röda pulver mot Dödgrävarens ansikte. Pulvret träffade ögonen och gjorde honom tillfälligt helt blind. Dödgrävaren chansade, högg åt olika håll men systrarna hade redan backat utom räckhåll. Sira snärtade iväg sin kniv, vilken satte sig djupt i Dödgrävarens högra lår. Han grymtade till och stannade tillfälligt upp.

Samtidigt hade Ljiljana tagit upp kampen mot både Nadja och Morgan samtidigt. Hon försvarade sig skickligt, men hade ingen chans att gå till motanfall.

Plötsligt kastade Morgan iväg ytterligare en yxa. Ljiljana, som placerat sig strategiskt, förutsåg kastet och vek elegant undan från den roterande yxan. Vapnen fortsatte istället mot Dödgrävaren och träffade honom mitt i ryggen. Morgan stelnade till och blev likblek när hon såg sin drömpojke falla ihop med hennes yxa i sig. Hon blev helt ofokuserad och sekunden efter blev hon träffad i ansiktet av en hög spark från Ljiljana. Hon föll ihop och blev liggandes på golvet medvetslös.

Sedan återstod endast Nadja och hon blev nu attackerad från tre håll samtidigt. Sira hade tagit upp Dödgrävarens samurajsvärd och hjälpte Ljiljana och den äldre soldaten med anfallet.

Rektorn satt bakåtlutad mot väggen en bit bort. Hon hade slitit ut yxan ur sin axel och fick nu behandling av Idana, som försökte stoppa blödningen med samma röda pulver hon använt mot Dödgrävarens ögon. Pulvret var ett mycket effektivt blodstillande medel, men också mycket otrevligt att få i ögonen.

Nadja backade steg för steg och blev allt mer desperat. Hon insåg sina begränsningar, släppte därför sitt vapen och sträckte upp händerna i luften. Ljiljana tog upp hennes hilebard och riktade den vassa spetsen mot hennes hals.

”Minsta rörelse, så är du dödens”, sade hon med ett snett leende på sina läppar.

Wagner insåg att hans utvalda elever förlorat striden. Han öppnade den stora dörren i bortre änden av salen och slank ut genom dörröppningen. Sira och den äldre soldaten sprang mot dörren, men hann inte fram innan den stängdes. Soldaten ryckte i dörrhandtaget, men den var redan låst och dörren förblev stängd. Sira drog upp ett sett med dyrkar och började försöka öppna låset, men på andra sidan barrikerade Wagner dörren med en tjock tvärså.

”Försök att öppna dörren nu!” ropade Wagner med hånfull röst genom nyckelhålet.

”Ät skit!” ropade Sira tillbaka från andra sidan dörren.

”Åh! Det är du Sira. Det var verkligen intressant att träffa dig. Jag önskar dig verkligen lycka till i livet. Vi ses kanske någon annan gång?”

Wagner skrattade rått och lämnade dörren bakom sig. Han tände en fackla och gick vidare genom en lång gång.

Sira gick tillbaka till sina vänner, medan Soldaten försökte att knuffa upp dörren med rå kraft. Hon såg att Idana satt på knä bredvid den yngre soldaten.

”Hur går det för honom?” frågade Sira med oro i rösten.

”Han är tyvärr redan död”, sade Idana och torkade bort en tår på sin kind. ”Stackarn, han var ju så ung.”

”Men du räddade i alla fall mitt liv med det där fantastiska pulvret”, sade Rektorn med en grimas av smärta. ”Blödningen har nästan slutat helt och hållet.”

Herbert Wagner gick uppför en brant spiraltrappa och klev in i en mörk gång med grova jordväggar. Efter ett femtiotal meter kom han fram till en stängd träport. Wagner tog fram en nyckel, stoppade in den i låset och vred om. Dörren öppnades med ett knarrigt gnisslande ljud. Han klev in i en gammal krypta, som en gång i tiden använts för lagring av årgångsviner. Rummet var sparsamt möblerat och vid ena väggen stod ett gammalt nött skrivbord. Bakom bordet fanns en stor samling med tavlor, samt en liten hög med skatter som redan dagen tidigare transportrats dit från skattkammaren.

Wagner ställde ner lyktan på bordet och tog upp en tavla föreställande Frieslands gamla regent Konung Lafette I. Wagner studerade de fina detaljerna i den gamla tavlan och log nöjt. Han tog även fram tre ytterligare tavlor och band ihop alla fyra konstverken med hjälp av ett långt snöre.

Sedan satte han sig ner på en pall vid bordet. Han sträckte sig efter en gammal bok och betraktade dess omslag, som lystes upp av lyktans flackande sken. Boken titel var *Hjärnkontroll* och författarens namn var Ali Kadaffa Haffa. Han bläddrade snabbt igenom sidorna och stannade på en sida med en stor illustration. Bilden föreställde två mörkhyade män som stirrade på varandra. En av dem höll upp en svart kristall, som till

pricken liknade kristallen i kungakronan. Bakom den kristallbärande mannen stod en mörkhyad flicka och spelade på en flöjt.

Wagner suckade, slog ihop boken och packade ner den i sin kappsäck.

Plötsligt öppnades en dörr i andra ändan av kryptan och ett skarpt onaturligt ljussken bländade Wagners känsliga ögon, som vant sig till mörkret. Han satt kvar som förstenad, höll för ögonen och kände ett drag med frisk vind blåsa in genom rummet. Lyktan på bordet fladdrade till och släcktes. Det skarpa ljusskenet riktades upp i taket och lät Wagner se vilka som klivit in i kammaren.

En lång bredaxlad man klädd i en svart kappa höll i föremålet som skapade ljuset. Bredvid honom stod en kortare, något korpulent, mustaschpydd man. Mannen var klädd i en beige kappa och hade en ljusbrun hatt med skärm på huvudet. Hans bruna ögon verkade skina när han såg på Wagner.

"Hej Herbert Wagner!" sade den korte mannen med skärpa i rösten. "Så möts vi då äntligen igen! Du skall veta att jag har letat överallt efter dig."

Wagner suckade och sade:

"Jaså, det är du?..."

"Kul att du känner igen mig efter alla dessa år. Fina tavlor du samlat på dig. Du tänkte väl inte smita nu igen? Det kan vi inte tillåta. Efter att du hamnat i säkert förvar bakom lås och bom, återstår endast din bror och syster."

Detektiven gick fram till Wagner och pekade på den välfyllda kappsäcken på skrivbordet.

"Jag tar hand om den där. Vissa av föremålen du har där tillhör inte dig."

Kapitel 27

En ung bondflicka, vars namn var Mariette Lafleur, arbetade med att rensa ogräs på ett stort lavendelfält strax öster om byn Montmeyan. Mariette hade långt kastanjebrunt hår och vackra chokladbruna ögon, som hade fått många unga mäns hjärtan att brista. De blålila blommorna hade börjat slå ut och hon såg på de täta lavendeltuvorna, att skörden skulle bli ovanligt stor i år. Denna dag var det endast hon och hennes två bröder som var ute och arbetade på fältet. Solen stod högt på himlen och de tre syskonen arbetade hårt med att rensa bort de sista ogräsen. Mariettes rygg hade blivit alldeles svettig och hon började längta efter en välbehövlig paus och något att dricka.

Hennes bror Gilbert ropade plötsligt till och pekade på ett rökmoln längre bort på vägen, vilken gick runt fältet till deras gård. En stor vagn dragen av sex vita hästar och med ett tiotal ryttare som eskort, var på väg åt deras håll. Mariette och hennes två bröder gick ut på vägen för att ta emot de oväntade besökarna. Hon kände sig nervös och hoppades innerligt att det inte var skatteindrivarna som kom på besök igen. Deras sista besök var för mindre än en månad sedan och den gången hade de blivit av med alla sina besparningar. Nu var de näst intill barskrapade.

När vagnen kom närmare, såg hon att dess tak var dekorerat med en stor krona av guld. Mariette och hennes bröder bugade sig vördnadsfullt, när de fick syn på den kungliga symbolen. En ung man med blont hår och fina kläder red fram till vagnen och pratade med någon där inne. Philippe, som satt i den kungliga vagnen, tittade ut på flickan och häpnade.

”Men det är ju hon! Statyn i ert rum”, utbrast rådgivaren.

”Ja! Visst är hon vacker!” utbrast Konungen, som idag inte hade på sig sin tunga kungakrona. ”Jag är här för att fria till henne.”

”Fria till henne? Men det går inte. Hon är ju bara en vanlig bondflicka. Frieslands Konung måste gifta sig med någon av

kungligt blod, eller åtminstone adligt blod. Stadgarna är mycket klara på den punkten.”

Philippe tittade på den unge mannen med skeptisk blick. Hans Konung kunde lika gärna ha sagt att han skulle resa till månen.

”De där gamla lagarna bryr jag mig inte om”, sade Louis och blinkade åt sin rådgivare. ”Om stadgarna hindrar mig i detta, så får jag väl skriva om dem.”

”Jag varnar er!” utbrast Philippe. ”Om Konungen gifter dig med en vanlig bondflicka mister ni det simpla folkets respekt. Då kan de få för sig att vem som helst kan bli vad som helst. Det kan bli starten på en ny revolution där man kräver er avgång.”

”Det tror jag knappast. Men min krona är det minsta jag bryr mig om just nu. Något mycket värre skulle kunna hända. Tänk om hon inte vill ha mig?”

Konungen hoppade av hästen och gick fram till den unga kvinnan, som respektfullt hade gått ner på knä. Först bad han Mariette och hennes bröder att resa sig upp igen. Sedan presenterade han sig som Frieslands Konung Louis III. Mariette och hennes bröder tittade förvånat på den unge mannen.

Louis gick fram till kvinnan, tog hennes hand och gick sedan själv ned på knä framför kvinnan, som var kärleken i hans liv.

En vecka senare var något stort på väg att hända i Frieslands huvudstad Vitrolles. Himlen var blå och flera tusen människor hade samlats på torget framför slottet, för att lyssna på Konungens utannonserade tal. När det stora klocktornet slog tolv klev Louis ut på balkongen och han möttes denna gång av applåder och hurrarop. Bredvid honom stod Mariette, som nu var iklädd i en ganska enkel, men fint skuren, gul klänning. Klänningen hade hon fått låna av en adelsdam i slottet.

Konungen sträckte ut sina händer och folket tystnade. Han tittade på flickan bredvid sig med kärlek i ögonen och suckade djupt. Hon knuffade till honom lite lekfullt med höften, varefter han åter vände sig mot folkmassan.

”Kära medborgare av Friesland! Jag är stolt över att ha varit er Konung, men nu är det dags för nya tider. Äran att få leda ett helt rike är inget man borde ärvä, utan något man borde

förtjäna. Vårt gemensamma hem Friesland borde vara ett modernt rike och därför ... har jag beslutat mig för att avsäga mig kronan.”

Konungen tog av sig sin kungakrona och lade den på balkongräcket framför sig. Folket började prata upprört med varandra, men tystnade när Louis åter igen sträckte ut sina händer.

”Makten över Friesland skall lämnas över till en folkvald regent. Om tre månader skall ni välja en ny ledare till riket. Vi skall införa demokrati i Friesland!”

Människorna blev alldeles tysta och tittade på varandra med förvånade miner. Det var tydligt att mycket få visste vad demokrati var för nytt påfund.

”Min älskade narr Ronald, kom ut!” ropade Louis.

Narren kom snart ut på balkongen. Han såg osäker ut och tittade skyggt på folkmassan nedanför sig. Konungen tog upp kronan och satte den på narrens huvud.

”Härmed överlämnar jag tillfälligt makten över kungariket till dig min käre narr, Ronald Degusse, att styra i tre månader, fram tills dess att folket valt en ny ledare. Din titel blir nu Konung Ronald I. Från och med nu är mitt namn endast Louis.”

”Eh, oj! Tack!” svarade Ronald. ”Men vad skall ni göra?”

Konungen lutade sig fram mot hans öra och viskade:

”Jag friade till Mariette i morse och hon svarade ja. Är det inte fantastiskt. Vi gifter oss i morgon. Det blir ett anspråkslöst bröllop med bara tvåhundra gäster. Sedan flyttar vi in till en liten gård i närheten av där hon bor nu. Jag tänker satsa på en ny karriär och bli lavendelbonde. Men inte bara en simpel bonde. Jag tar med mig en ynka del av skatten och investerar pengarna i att bygga ett nytt parfymeri. Mitt mål är att bygga upp ett företag, som tillverkar de underbaraste parfymerna i hela riket. Vad tror du om det?”

”Eh, jag önskar er lycka till!...”

Ronald stirrade på den unge mannen med tom glasartad blick. Louis tittade åter ut mot folket och vinkade glatt. Sedan tog han Mariette i handen och gick in i slottet igen.

En tystnad bredde ut sig på det stora torget i Vitrolles. Människorna var förbryllade. Tanken på vad demokrati kunde

innebära började så sakteliga sjunka in i deras medvetanden. Vissa stod fortfarande bara och gapade. Stadsborna såg ut som en skock med vilsna får utan sin herde. De flesta hade under hela sitt liv fått inmatat att monarki var det enda sättet man kunde styra ett land på. Folk stod kvar och pratade med varandra och ett sorl med olika röster fyllde torget.

En tjock medelålders man, som var värdshusvärd på *Galna Svinet*, klev upp på en stor öltunna och sträckte upp sina stora händer i luften. Människorna närmast mannen tystnade och lyssnade på vad han tänkte säga. Värdshusvärden satte händerna på sidorna och tittade ut över folkmassan.

”Lyssna på mig gott folk. Ni känner ju till att jag är en hederlig man, som bara vill det bästa för staden. Om ni röstar på mig så lovar jag, Ben Cook, att Friesland kommer att blomstra i välfärd. Jag kommer att ta hand om er alla på samma sätt, som jag har tagit hand om mitt kära värdshus.”

”Hederlig?” ropade en äldre kvinna från publiken. ”Alla känner till att du späder ut ölen och att du ibland hyr ut din fru Camelia, som hora till de lite rikare gästerna.”

”Det där är lögn!” röt Ben. ”Min fru är ingen hora!”

Han sneglade ner på sin fru, som skyndsamt försökte att fly genom folkmassan.

En lite äldre man med dyrbara kläder och grått hår, som var kammat åt sidan för att dölja flinten, klev upp på ett podie vilket ibland användes som teaterscen.

”Mina undersåtar! Strunta i den där fetknoppen och lyssna till mig istället. Mitt namn är Hertig Daniel Oscar Benedict Detrotte, kusin till Konung Lafette I, som så tragiskt dog för fem år sedan. Alla vet ju att endast en man med adlig härkomst kan styra detta land. Rösta på mig så kan Friesland behålla sin stolthet, med en ny Konung med ädelt blod på tronen.”

”Ner med adeln och resten av kungahuset!” ropade en ung kvinna, som ställt sig på ett bord en bit bort. Hon bar enkla kläder och hade en smutsfläck på halsen.

”De rika vill bara förslava oss, bli feta och rika medan vi arbetare svälter. Jag heter Ninnie och har arbetat som piga på slottet i fem år. Ner med aristokratin och låt istället arbetarklassen styra Friesland. Rösta på mig så skall jag se till att

Friesland blir ett land där de nu förtryckta får makten. Jag lovar att överklassens pengar och egendomar skall delas ut till det fattiga folket. Tillsammans skall vi skapa ett Friesland där alla människor får en lika stor del av kakan, oavsett härkomst.”

”Hurra!” ropade en gammal tandlös gubbe, som luktade sprit. ”Jag röstar på dig.”

En medelålders kvinna, som arbetade som skräddare, tittade på gubben med föraktfull min.

”Menar du att den här lata suputen, som inte gjort någon nytta alls de senaste tio åren, skall få lika stor del av kakan som jag, som sliter i min butik tio timmar per dag?”

”Nja”, sade Ninnie och tittade ner på den gamla suputen. ”Vi kanske måste tvinga vissa människor att arbeta. Han kan kanske arbeta i en gruva någonstans?”

”Jag vill inte arbeta!” utbrast gubben.

”Då sätter vi dig i fängelse! Din gamla gubbstrutt”, näste Ninnie åt honom. ”Il Porquerolle skulle vara en bra plats för dig och alla andra lata oduglingar.”

Dispyterna mellan olika personer som ville utropa sig själva till ledare fortsatte på torget. Folk började skrika förolämpningar till varandra och på vissa ställen började människor ta till knyt-nävarna.

Framför kyrkan hade man ställt upp ett bord där en ung präst nu stod och talade till de människor som stod inom hörhåll. Mannen tittade ut på folkmassan framför honom och log med sina kritvita tänder, medan vinden blåste genom hans blonda hår. Hans blå ögon fångade publikens intresse medan han talade. Prästen talade i betydligt lägre ton än talarna för de andra nybildade politiska partierna, men ändå fångade åhörarna upp hans lena ord i sina öron.

Han predikade om kärlek, solidaritet och närheten till Gud, men citerade även varnande ord från Biskop Dictionius om återhållsamhet och att kvinnans roll var att ödmjukt lyda sin man och ta hand om hem och barn. Riket kunde fortfarande räddas från de onda makterna och kyrkan var Guds sändebud, som därför borde styra riket efter hans vilja.

Kapitel 28

I den stora utbildningssalen på Vitrolles kungliga universitet hade Idana nyss startat sitt föredrag, vilket ingick i hennes examensprov i alkemi. Salen var formad som en stor sexhörning och i varje hörn stod skulpturer föreställande de Professorer, som femhundra år tidigare startat högskolan. Var och en hade varit huvudlektorer i varsitt ämne. Dessa ämnen var nu grundpelarna i Frieslands utbildningssystem; historia, ekonomi, jordbruk, astrologi, språk och alkemi.

De flesta medlemmarna i den alkemiska sektionens styrelse var denna dag på plats för att se ytterligare en ny blivande alkemist avlägga sitt examensprov. Dessutom hade Sebastian, Idanas syster, mor och far blivit inbjudna och de satt nu uppradade på den tredje stolsraden. Idana hade övat på sitt framträdande i ett par veckor, men var ändå mycket nervös för att något skulle gå fel. Hon inledde de första meningarna i sitt anförande något stapplande och nervöst. Hon tog en kort paus och tänkte på alla utmaningar och strapatser hon varit med om under den senaste månaden.

Detta var ju inget att vara rädd för.

Idana andades ut och fortsatte.

Efter att Idana under tjugo minuter, på ett exemplariskt sätt, beskrivit de teoretiska grunderna om varför olika ämnen brinner alternativt exploderar, gick hon över till att visa upp ett praktiskt experiment. Inför publiken blandade Idana ihop tre olika vätskor i en liten kittel. Hon tillsatte en nypa gult pulver, varefter blandningen började koka. Medan vätskan kokade tog hon fram tio ganska små tomma gelatinkulor. Idana gjorde ett hål i toppen på varje kula och placerade dem i varsin äggkopp. Sedan tog hon en tioårig gammal cognac och hällde ner hela innehållet i kitteln.

Några av Professorerna började protestera, men de tystades av Professor Fritz. Idanas pappa såg något förebrående ut, men hennes mamma ryckte på axlarna. Hon tyckte ju ändå inte att cognac var gott.

Blandningen i kitteln slutade koka och Idana sög upp någon centiliter av den nu bärnstensfärgade vätskan med en pipett. Sedan gick hon till gelatinkulorna och fyllde några av dem med vätskan. Hon upprepade proceduren och fyllde de resterande kulorna. När detta var klart hämtade hon en liten kastrull med varmt flytande gelatin. Hon tog en annan pipett och applicerade några droppar på de små hålen i kulorna. Gelatinen fyllde ut hålen och stelnade.

”Så där ja!” sade Idana och såg nöjd ut. ”Skulle min kära syster vilja komma uppför en liten demonstration?”

Sira nickade och gick fram till sin storasyster. Där tog hon emot en kraftig slangbella, samt en av de fyllda gelatinkulorna. Sira, som tidigare hade sett vilken effekt kulorna haft i verkligheten, hanterade kulan med stor försiktighet. Hon placerade den i slangbellan, spände vapnet och siktade in sig på en enkel trädocka ett tiotal meter längre bort. Sira hade i smyg samma morgon ritat dit ett par ögon och en glad mun på dockan, vilket hennes syster inte riktigt hade uppskattat. Hon spände slangbellan ytterligare, andades in och andades sedan långsamt ut, samtidigt som hon avfyrade vapnet. Gelatinkulan träffade trädockan mitt i dess högra öga och exploderade.

Dockan stod mirakulöst nog kvar, men utan huvud och med nersotad överkropp. Publiken var först helt förstummade, men sedan reste de sig upp och applåderade.

”Utmärkt Idana!” sade Professor Fritz glatt. ”Mycket imponerande explosion. Och vad kan man ha för praktisk nytta av denna uppfinning?”

Professor Curare, en äldre storbystad kvinna, som var en av de ledande alkemisterna i Vitrolles, vände sig mot Fritz.

”Väldigt snygg demonstration men ... dessa sprängkolor är tyvärr för farliga. Jag misstänker att det finns vissa högt uppsatta personer i Friesland, som skulle vara lite väl villiga att använda dessa sprängkolor på sina fiender. Tänk vad en invasionstokig Överste skulle kunna göra för skada med ett tusental av dessa kulor. Därför föreslår jag att vi håller vetenskapen om denna lilla uppfinning hemlig tills vidare. Åtminstone tills vi får reda på mer om vilka som tar över makten i vårt kära rike.”

De andra Professorerna höll motvilligt med henne. Det bestämdes att receptet till Idanas explosiva blandning skulle hemligstämplas och dokumentationen förvaras inlåst i högsta rådets egna arkiv. När de vetenskapliga diskussionerna ebbat ut gick Professor Fritz fram till sin lärning Idana och överlämnade en ring till henne. Ringen var av blankpolerat stål och föreställde en orm, vilken slingrade sig runt en kittel. Det var den internationella symbolen för alkemisternas skrå.

Efter examensprovet firades Idanas utnämning med en fest i en stor källarlokal under universitetet. Ett sextiotal personer hade blivit inbjudna. Idanas föräldrar var där och roade sig ordentligt. Hennes farbrors och mosters familjer hade också blivit inbjudna och det var Ninna och Ronine, som bidrog med maten och andra delikatesser. Det tjänade de ganska bra på. Vinet som serverades kom från Idanas föräldrars gård i Montmeyan. De hade tagit med sig två tunnor med rött, en tunna rosé och en tunna vitt vin. Rosévinet blev speciellt populärt denna kväll och det dröjde inte länge förrän det endast skvalpade omkring lite vin på tunnans botten. Systrarnas farbror Tom bidrog dessutom med några öltunnor från sitt nyöppnade värdshus. Detta uppskattades speciellt av systrarnas far Pierre.

Ett litet band med tre spelmän livade upp stämningen med glad musik och under någon timme var nästan alla uppe och dansade. Även Idanas gamla mormor, som hade ont i höften, provade några danssteg. Idana dansade mest med Micha, som kommit hem helskinnad från sina äventyr i Turgien. Sira dansade med lite olika gäster och även några danser med den store Sebastian. När de flesta gästerna gick för att förfriska sig i baren, så var det till sist bara Sebastian som var kvar på dansgolvet. Professorns golem dansade loss som aldrig förr och verkade outtröttlig. Under dansen visade han stolt upp sitt nymodellerade pekfinger, som Professorn gjort åt honom samma morgon. Varken Idana eller Sira hade någonsin sett honom så glad som nu.

Festen fortsatte och snart skulle det bli midnatt. Sira gick ut en stund med sin pappa, som smakat lite för mycket på sin

brors nybryggda lageröl. Efter att ha vandrat runt en stund i trädgården gick de tillbaka till festen. Då kände han sig bättre igen.

Idana hade riktat in sig på vintunnorna, för att hålla upp sitt andra krus med vitt vin. Hon tyckte bara om att dricka måttligt, så det fick nog räcka med två krus den här kvällen. Idana fick plötsligt syn på Detektiven och hans assistent Gaston, som också var på väg att fylla på sina vinkrus. Assistenten hade ett litet nylindat bandage runt sitt högra öra och hon undrade vad han råkat ut för. Hon hade inte sett de två figurerna tidigare under festen och var även mycket tveksam på om de i över huvud taget blivit inbjudna. Idana hade i alla fall inte själv bjudit in dem.

Detektiven gick ett par steg mot Idana och fyllde upp sitt tomma vinkrus med rödvin. Gaston snuttade på sitt eget krus och höjde på ögonbrynen när han fick syn på henne.

”Det här var en kul fescht”, sade Detektiven med sludrig röst.

Han hade blivit ordentligt rödmosig på kinderna och började få lite svårt med balansen.

”Men nu är det nog dagsch för mig och min aschischtent att dra oss hemåt. Hick! Lycka till med reschan schöderut.”

”Tack så mycket”, svarade Idana och tittade nyfiket på den lille mannen.

Hon hade inte sett Detektiven sedan den dagen då Konungen lämnade ifrån sig kronan och hon hade undrat vart han tagit vägen.

”Och vad har ni gjort av den där falske läraren Wagner?”

Detektiven stannade upp och vände sig åter mot henne.

”Han schitter väl och tjurar någonschtans i schlottetsch fängelschehålör. Jodå! Har jag berättat att Herbert Wagner är en av tre schyskon, alla schkurkaktiga typer?”

”Jag tror att du nämnde något om det när vi träffades vid Verdonfloden.”

”Hm. Jo, det är nog schant. Herbertsch storebror heter Lauder Wagner och hansch lömschka lillaschyschter heter Brigitte Wagner. Alla tre schyschkonen är sedan länge efterlyschta på min ... i mitt hemland för mycket grova brott.

Mellanbroschan Herbert är en riktig konschtschikare och det skulle väl inte vara något fel med det. Om han nu inte schtulit alla schina konschtverk? Hick! Han ligger bakom ett tiotal mycket fräcka kupper på muscheer och hos rika privata konschtsamlare. Det finns ett högt prisch på hans huvud där hemma.”

”Så han är i grund och botten en konsttjuv?” sade Idana förvånad. ”Jag trodde att han var något värre. Vad har hans syskon gjort för något?”

”Lauder, den äldsta brodern, är efterlyscht för ett flertal bankrån, men under den schischta tiden har han legat lågt. Hm. Herbert schade att hansch bror blivit hederlig, men det tror jag inte allsch på. Han har schäkert någon ny schtorschlagen plan på gång.”

”Och Brigitte?” frågade Idana, som passade på att fiska lite information från den något berusade Detektiven.

”Lillaschyschter Brigitte är nog den schmartaste av dem alla tre”, fortsatte Detektiven och råkade spilla ut lite vin på sin assistents byxor.

Det var tur att det bara vara var vitt vin. Gaston sneglade på sin chef och en liten stund kunde Idana se att assistenten visade vissa känslor. Men sedan kom det intetsägande stenansiktet tillbaka. Detektiven fortsatte:

”Enligt Herbert schå åker hon jorden runt, på jakt efter gamla magischka artefakter. Hon har plundrat otaliga gravar värden över och nu mischtänker jag att det även är hon, schom legat bakom plundringen av den där gravkammaren i Nyleptien. Hick! Tråkig historia det där med demonen schom schläpptesch lösch. Det var inte allsch bra. Kan komma att leda till mycket tråkigheter i framtiden. Jobbigt! Brigitte råkar tyvärr likna din schyschter Schira väldigt mycket. Hon skulle mycket väl kunna vara Schiras enäggstvilling om inte... Eh. Jag hoppas föreschten att du kan glömma den lilla fadäschen vid Verdonfloden.”

”Inga problem”, svarade Idana, trots att hon helst hade velat ge igen med ett välriktat knä i mannens skrev. ”Så ditt och Gastons uppdrag har hela tiden varit att gripa de tre syskonen Wagner. Men varför var Herbert Wagner, en simpel konsttjuv,

involverad i ett organiserat kupp försök mot Konungen. Vad hade han att tjäna på det?”

”Herbert är allt annat än en SCHIMPEL konschtjuv!” utbrast Detektiven med känsla. ”Han är en av de schtörschta konschtjuvarna någonschin. Efter att jag och min aschischtent preschat Herbert lite, schå blev han ganschka villig att berätta en del av vad schom hänt. Tydligen hade Herbert blivit tagen på bar gärning, när han höll på att råna ett palatsch i Vitrolles. Palatschetsch ägare tog ifrån Herbert ett ytterscht värdefullt föremål. Utan det kunde han aldrig åka hem igen. Herbert blev utpreschad! Hick! Hansch nya uppdrag blev att med Pelfortschkolan schom basch, utföra en rad handlingar, schom schkulle bidra till att folket revolterade mot Konungen. Herbert, schom till visch del faktischkt tyckte att det kunde vara en ganschka bra idé att Frieschland blev en demokratischk schtat, genomförde början av uppdraget galant. Om han hade lyckatsch skulle han få tillbaka föremålet, schom palatschetsch ägare beschlagtagit, och även bli belönad med ett antal mycket värdefulla tavlor. Hick!”

”Vem var den där personen som utpressade Herbert?”

”Trotsch våra mycket schofischtikerade förhörschmetoder, schå lyckades vi tyvärr aldrig få Herbert att avslöja hans namn. Jag har mina mischtankar, men dem håller jag för mig själv.”

”Superhemligt! Jag förstår... Men vad var det för föremål Herbert ville få tillbaka?”

”Den informationen är tyvärr ockschå hemligschtämplad”, sade Detektiven med snorkig röst. ”Jag kan berätta det för dig, men då måschte jag döda dig.”

”Vad?” sade Idana, som plötsligt blev sur på den lille mannen.

”Schkojade bara”, sade Detektiven, som backade ett par och vinglade till.

Detektiven gick sedan fram till Idana igen och viskade:

”Jag schkall göra ett undantag för dig och vischa vad det var för schlagsch föremål, schom Herbert blev av med. Jag råkar ha en likadan själv.”

Detektiven visade upp en bronsfärgad glob med konstiga runor inristade på dess yta.

”Om du eller dina vänner skulle råka på något av Herbertsch schyschkon, schå vill jag att ni gör allt för att konfischkera derasch glober. De är mycket viktiga. Hick! När ni har globen i er ägo, tryck då in descha tre schymboler schamtidigt, schå kommer jag och Gaston schnart till er hjälp.”

”Och vad kan man använda den där globen till mer än att kalla på er?” frågade Idana nyfiket.

”Det kan jag tyvärr inte avslöja”, sade Detektiven och återfick sin snorkiga röst. ”Det är hemligschtämplat.”

Han stoppade in globen i sin ficka och tog istället fram en gammal läderinbunden bok med nötta kanter. På omslaget stod titeln *Hjärnkontroll* och boken var skriven av filosofen Ali Kadaffa Haffa. Han räckte fram boken till Idana.

”Varschågod”, sade han. ”Jag vet inte varför, men min chef har beordrat mig att jag skulle ge denna till dig. Det hade något med ödet att göra, schade hon. Förutom sitt konschtintresche, schå verkar det schom om Herbert även blivit intrescherad av det övernaturliga. Vi tog den här boken ifrån honom när vi arreschterade honom under Pelfortschkolan. Boken verkar ha varit viktig för honom av någon orschak. Jag har bläddrat igenom den. Den handlar om hjärnkontroll, precisch schom titeln anger. En mycket schkum bok. Hick! Jag tror att Herbert även schökte efter någon schlagsch svart krischtall med unika egenschkaper. Krischtallen nämnsch i boken, men jag tror aldrig att han hittade den. Känner du kanschke till något om en svart krischtall?”

”Svart kristall?” sade Idana med oskyldig röst. ”Nej, jag vet ingenting om någon svart kristall. Själv letar jag faktiskt efter en speciell röd kristall för mina experiment.”

Idana tog emot boken och tackade honom. Detektiven gav henne en kort nick och gick sedan tillbaka in i folkvimlet. Idana tittade efter den konstige lille mannen som diskuterade något med Gaston. Hon hade fortfarande huvudet fullt av frågor och gick efter honom. Idana kände på sig att den lille mannen dolde andra hemligheter för henne.

Detektiven och hans assistent lämnade salen och gick ut på gårdsplanen utanför. Idana trängde sig förbi folkvimlet och följde efter de två männen. Hon kom ut till gårdsplanen ett tiotal sekunder efter dem. Där stannade hon upp och tittade sig omkring. Gårdsplanen var tom, förutom en gammal tant som höll på att mata några duvor en bit bort.

Detektiven och hans assistent var spårlost borta. Idana gick fram till den gamla kvinnan. Hon slutade att mata fåglarna och tittade upp på Idana.

”Ursäkta, men jag letar efter ett par män, som kom ut hit nyligen?”

”De försvann”, sade damen med ett galet grin i ansiktet. ”Ena sekunden, så var de där och sedan, vips ... så var de försvunna. Vill du också mata fåglarna, lilla vän?”

En vecka senare stod Idana i aktern på segelfartyget Henriette. Hon vinkade av sin familj och andra nära släktingar, som stod samlade på Vitrolles livliga kaj. Där stod Sira, båda deras föräldrar, hennes farbror Tom med familj, samt Antoine och Ronine. Idana pillade på ett vackert guldarmband med rubiner, vilket hon hade fått av sin syster i examenspresent. Halsbandet Sira tagit, från den kungliga skatten, hade slutligen hittat sin rätta ägare.

Idana hade nu fått plats på ett skepp ur handelsflottan. Fartyget skulle segla till Gawana, filosofen Ali Kadaffa Haffas mytomspunna hemland. Skeppet var lastat med vin och andra friesländska lyxprodukter, som kunde ge ett bra pris i Gawana. Resans mål för Idana var dock att hitta prover av den mystiska röda kristall, som Ali använt i sina tankeläsningsexperiment. Men nu fanns det även den svarta kristallen att ta hänsyn till. Kanske skulle hon även finna några sådana i Gawana.

Idana funderade på vad hon läst i filosofens andra bok om tankekontroll. Boken hade ganska utförligt beskrivit hur man kontrollerade andras tankar via en svart kristall och en viss typ av musik, helst från en flöjt. Enligt Alis anteckningar och hypoteser, fungerade den svarta kristallen på liknande sätt som den röda. Båda dessa mycket speciella kristaller hade egenskapen att, via musikaliska toner, transportera känslor och

tankar genom rymden. Den röda kristallen lät oss läsa andras tankar, medan den svarta kristallen tillfälligt kunde kontrollera andras tankar och åsikter åt en viss riktning.

Alis teori var att tankar och känslor var ett slags energimoln, som ibland kunde vandra från en själ till en annan. De fanns överallt omkring oss, men vanliga människor kunde inte se eller känna dem. Alis experiment visade även att kattdjur kunde se diffusa skuggor av vissa tankar. Han hade också en storslagen hypotes om att alla själar och tankar i hela världen, inklusive djurs, var sammankopplade i ett gigantiskt osynligt nätverk.

Expeditionen till de södra länderna hade sponsrats av Konungens nybildade forskningsråd, som hade bidragit med en reskassa på tvåhundra guldmynt. Det var beräknat att Idana skulle vara borta under ett år och pengasumman borde mer än väl räcka för de troliga utgifterna. Frieslands nya Konung Ronald I, tillika Ali, hade berättat att han hade ett personligt intresse av att Idana skulle få tag på dessa röda kristaller. Idana gissade att han ville ha dem för att kunna fortsätta med sin gamla forskning om tankeläsning. Ronald hade gett Idana en handritad karta, vilken visade hur man tog sig från hamnstaden Accra Tacoradi till Alis gamla hemby Gusua Sokoto, som låg längre in i landet. Ronald gjorde allt för att expeditionens riktiga mål skulle hållas hemlig och inte ens Idanas föräldrar fick reda på det sanna målet med hennes resa. Officiellt gick expeditionen ut på att Idana skulle leta efter nya örter till mediciner och Gawanas djungler borde ju vara en perfekt plats för detta. Idana tänkte faktiskt ta tillfället i akt och även studera vilka läkeväxter landet hade att erbjuda.

Idanas blick for upp till en ung man, som kom nerklättrande från en repstege. När Idana tidigare i veckan berättat för honom om resan hade han direkt insisterat på att följa med och han var som vanligt mycket envis. Micha hade fått anställning som matros på segelfartyget och Ronald hade även sett till att han kunde vara hennes följeslagare under resan i Gawana. Den unge mannen log mot henne, böjde sig ner och tog upp en skurhink och borste. Michas resa skulle inte bli någon nöjestrupp, men det var han förberedd på. Nu var det dags att skrubba däck och sedan fanns det andra arbetsuppgifter i köket, som väntade på

honom. Han skulle bli tvungen att skrubba många potatisar under resan.

Skeppets kapten Günter Hammerstein vrålade ut order till sina matroser och gick sedan haltande fram till Idana. Kaptenen var i femtioårsåldern, hade ett långt gråsvart skägg och ett långt ärr i ansiktet, som gick från örat till mungipan. Hans främre vänstra fot hade blivit avhuggen av kannibaler på hans första resa till de sydliga länder, som angränsade till den Östra Oceanen. Kannibalerna hade han stött då hans segelfartyg hade stannat för att proviantera på en exotisk vulkanö. Kaptenen tröstade sig med att det hade gått mycket värre för några av kannibalerna.

”Tjenare gumman!” sade Günter, vars blick var riktad in mot skeppskajen. ”Trevligt av din familj att komma och vinka av dig innan resan.”

”Jo, de är riktigt snälla. Det är svårt att fatta att det kommer dröja nästan ett år tills jag ser dem igen.”

”Hm, kan även ta längre tid.”

”Vad menar du?”

”Menar bara att saker inte alltid går som man planerat. När jag begav mig ut på havet för första gången var jag till och med yngre än du. Då var det bara min syster som vinkade av mig från kajen. Mitt skepp skulle bara åka med handelsvaror till Paragonien och jag hade lovat henne att vara tillbaka inom tre månader. Men saker hände på resan. Vi blev indragna i ett krig och tillfångatagna. Det tog åtta år innan jag fick se min syster igen och då hade hon gift sig och skaffat sig två barn.” Kaptenen suckade. ”Ja, tiden flyger förbi ibland.”

”Jag hoppas nog på lite mer tur”, sade Idana.

”Tur? Nä nog hade jag tur alltid. När jag flydde från Nyleptiens fånghålor lyckades jag få med mig ett mycket värdefullt halsband. När jag kom hem sålde jag halsbandet och köpte detta skepp. Så allt blev ganska bra ändå! Jag kunde till och med hjälpa min syster ekonomiskt, så nu tycker hon att jag är hennes räddande ängel.”

Kaptenen gick vidare mot fören och Idana tittade förstrött på Vitrolles hamn och alla människor som vandrade omkring på

kajen. Det var härligt att äntligen få komma ut och se världen, men hon skulle sakna Friesland och särskilt sin familj.

Plötsligt fastnade hennes blick på en mörkhyad kvinna, som stod och pratade med några råbarkade sjömän vid ett nyleptiskt handelsfartyg. Idana lånade en kikare från styrmannen och riktade den mot kvinnan. Hon kände igen henne direkt. Det var häxan från träsket! Hon hade visserligen nya kläder och hade inte med sig några av sina äckliga monster, men Idana kände ändå igen henne. Häxan pekade åt det håll där Sira och hennes släktingar stod och sedan gav hon något till den ene av sjömännen. Den mörkhyade sjömannen tog emot föremålet, som troligen var en mindre säck med mynt. Sedan gick tre av männen in i staden, medan de då och då spanade i riktning mot Sira och de andra.

Idana lade ner kikaren, pekade mot häxan och ropade inåt land:

”SIRA! AKTA DIG FÖR HÄXAN! HON ÄR I HAMNEN.”

Men ljudet försvann bland mäsarnas skrin och det allmänna sorlet från folkmassan i hamnen. Idana ropade ett par gånger till, men förgäves. Hon tittade upp och noterade att mörka moln svepte in mot staden från väster. De tunga molnen gjorde att en djup skugga föll över staden.

Det hon inte såg var rökstrimman, som följde efter skeppet någon halvmeter över vattenytan. Ett par glödande blå ögon var fixerade på skeppets skrov.

Sira stod kvar tillsammans med sina föräldrar och vinkade av sin syster, vars båt blev allt mindre och mindre. När båten till sist bara var en liten prick i fjärran lämnade de kajen och gick in mot stadens centrum, där det myllrade av folk. På vägen småpratade de lite om vad som hänt sen senast de träffades, men Sira valde att utelämnas en hel del, för att inte göra sina föräldrar allt för oroliga. Hennes mor skulle inte ha uppskattat att hon tampats med livsfarliga lönnmördare och små monster med stora huggtänder.

När de kom fram till torget var dags för dem att gå åt skilda håll. Hennes mor och far skulle med en kanalbåt, vilken snart skulle åka uppför Verdonfloden. De lovade att komma och hälsa

på henne i skolan under sensommaren, då det skulle vara lite mindre att göra på vingården. Sira kramade om sin mamma Ullise medan hennes pappa frenetiskt letade efter något i sina fickor.

”Letar du efter något pappsen?” frågade Sira och log.

”Jo, jag... Vänta ett tag”, sade Pierre.

Sira tog upp ett litet paket ur sin väska och visade upp det för honom. ”Verkar den här bekant?”

”Vad! Hur gjorde du det där?” frågade hennes far som lät riktigt imponerad. ”Var det vid kajen eller senare?”

”Avslöjar inga yrkesknep”, sade Sira och skrattade.

”Nja, paketet är ju ändå till dig, så du kan väl öppna det nu. Jag vet att din födelsedag inte är förrän imorgon, men grattis på födelsedagen i förskott.”

Sira öppnade paketet och hittade en liten brun ask med ovanliga snidade symboler. Hon öppnade asken och fann ett vackert halssmycke i en silverkedja. I smycket fanns en stor droppformad blå sten, som ändrade färg när man vred på den. Sira satte på sig halsbandet och kramade om sin far.

”Tack så mycket! Det är jättefint.”

”Den östländska gumman vi handlade den av sade att den är magisk på något vis, men det var nog bara för att få ut lite mer pengar från oss”, sade Ullise.

”Men det hade hon inte mycket för”, skrockade Pierre. ”Du lyckades ju ändå pruta ner priset till det halva.”

Efter att hon hade sagt adjö till sina föräldrar började Sira att gå mot stallet där hennes svarta häst Black Coffee fanns inkvarterad. Sira hade blivit överlycklig när Micha kommit med hennes häst ett par veckor tidigare. När armén kommit hem från Turgien, återlämnades Black Coffee och alla de andra hästarna från Quinson till deras rätta ägare. De hade blivit väl omhändertagna av soldaterna och Black Coffee verkade vara i fin form efter all träning hon fått. Nu var det dags för Sira att ta sig tillbaka till skolan och hon hade en lång ritt framför sig.

På det stora torget såg hon Biskop Dictionius, stå och prata med en yngre munk. Hon funderade på att ytterligare en gång öva sina fingerfärdigheter på Biskopens vida fickor, men

bestämde sig för att det skulle kunna vara en dålig idé i dagsläget. De båda männen var inne i en livlig diskussion och Biskopen verkade mycket upprörd. När Biskopen pratade gestikulerade han yvigt med händerna, så när Sira bara var några meter ifrån honom skymtade hon en tatuering på Biskopens underarm. Det var definitivt ingen vanlig tatuering. Den hade en form av en döskalle med tre ögon.

Biskopen vände sig om och tittade förvånat på henne. Sira agerade som om hon inte sett något speciellt, hälsade artigt på honom och gick vidare. Det hon inte såg var att Biskopen sedan vände sig om och tittade efter henne med hatisk blick.

På vägen till stallet grubblade Sira på vilken betydelse tatueringen kunde ha. Hon visste nu definitivt att hon inte kunde lita på den tjocke mannen längre. Det hade hon väl aldrig gjort egentligen, men tatueringen förstärkte hennes misstankar på att han var den högt uppsatte förrädaren man talat om och en av de verkliga ledarna i Heliga Liberalsocialistiska Befrielsefronten.

Väl inne i stallet mötte hon Ronald, som stod och småpratade med hennes häst Black Coffee. Då han officiellt var rikets Konung i ytterligare ett par månader, fanns där också ett par livvakter klädda i stiliga marinblå uniformer. Ronald, som hade bytt ut sin narrhatt med bjällror mot en ny kungakrona i guld, tittade upp mot henne när hon kom. Det var dock inte samma krona, som den förra Konungen burit, utan en enklare och lättare variant med ett band av röda rubiner.

”Hej Sira! Vilken fin häst du har. Jag hade en liknande häst när jag var yngre...” något ändrades i hans ansiktsuttryck. ”Eh. Är det dags för dig att rida tillbaka till skolan nu?”

”Det stämmer! Jag har lite mer än ett år kvar innan jag tar examen. Det är bäst att jag ger mig av direkt, så att jag hinner till Vårdshuset *Muntra Haren* innan det blir mörkt. Det tar nog minst fyra timmar att rida dit.”

Sira studerade den före detta narren med en fundersam min.

”Är det av någon speciell orsak du är här?”

Ronald såg först förbryllad ut, men sken sedan upp.

”Jo, just det! Jag har funderat på vad jag skall göra när min period som Konung tar slut.”

”Och vad har du bestämt dig för att göra?”

”Nyss fick jag reda på att fyra av de största ökenstammarna tillsammans intagit hela Nyleptien. Det sägs att zaschernerna har släppt ut den där treögda demonen från Kletschpalatset. De tillber den likt en gud och lär även ha börjat offra människor till vidundret. Det är mycket dåligt! Jag vet inte varför, men jag känner på mig att jag borde bege mig dit. Det är något oroväckande med den där demonen. Kanske har det något att göra med mina gamla kristaller, men jag är inte riktigt säker.”

”Det var oroväckande nyheter”, sade Sira.

”Jo, men trots att de fyra största ökenstammarna samarbetade under anfallet på Nyleptien, så har de fortfarande inte enats under en enda ledare och det skall vi nog vara glada över. Om någon av ökenkungarna på något sätt skulle få ensam makt över alla trettiofyra ökenstammarna i Shahira, så misstänker jag att han inte kommer att nöja sig med att erövra länderna söder om Mellanhavet. De lär börja med att söka sig till de bördigare länderna på den södra kontinenten och kanske tar de sig senare även över Mellanhavet ända upp till Friesland.”

Ronald funderade en stund och mötte Siras blick.

”Och sedan var det en annan sak”, fortsatte han. ”Det finns något som jag vill ge dig.”

Han grävde en stund i sin kappsäck och drog sedan fram ett litet svart paket med vita snören.

”Varsågod!” sade narren och gav paketet till Sira. ”Jag råkade få reda på att det är din födelsedag imorgon. Arton år! Det är värt att fira. Men vänta gärna med att öppna paketet tills imorgon. Vissa vidskepliga personer tror att det för otur med sig att öppna födelsedagspresenter för tidigt.”

”Tack så mycket”, sade Sira och neg.

Hon tog emot det lilla paketet och vägde det i handen. Det var litet och ganska lätt. Sira var mycket nyfiken på vad den före detta narren hade gett henne för present, men skulle inte öppna paketet förrän nästa dag då hon fyllde arton. Hon stoppade ner paketet i sin innerficka på kappan och stängde igen fickan med en knapp.

”Det vore bra om du placerade presenten på ett säkert ställe”, sade Ronald. ”Och vad du än gör, ta inte med dig paketet till Nyleptien!”

”Varför skulle jag vilja åka till Nyleptien?”

”Jag vet inte, men jag vill i alla fall inte att det som finns i det där paketet skall hamna i demonens händer. Du får lita på mig.”

En kvart senare hade Sira ridit ut genom stadssportarna. Solen började gå ner i väster, men ännu skulle det vara ljust i ytterligare några timmar. Hon kände att hästen var otålig att komma iväg och satte av i galopp. Vinden blåste genom hennes hår och framför henne låg ett stort gult fält, där stora solrosor iakttog solens nedgång. Sira längtade efter att få komma tillbaka till skolan igen och träffa sina kompisar. Lektionerna skulle bara pågå i ytterligare fem veckor och sedan skulle hon få ett behövt sommarlov.

Mitt ute i Västra oceanen bröts vågorna av ett stort skepp med fulla segel. Skeppet bemannades av ett femtiotal råbarkade män, som var vana med havets nyckfullhet. Vid aktern stod en ung kvinna och betraktade det till synes oändliga havet. Kvinnan var till utseendet en nästan identisk kopia med Sira, men hennes ögon var kallare och mer beräknande. Hon var klädd i svarta sjömanskläder och på huvudet bar hon en bredhättad svart hatt. På hennes uppkavlade vänstra arm kunde man se en tatuering föreställande en röd drake, som såg mycket levande ut.

Kvinnans ansikte visade att hon var besviken, men plötsligt avbröts hennes grubblerier när hon kände att något vibrerade i hennes innerficka. Hon tog upp en kopparfärgad glob och tryckte på några av dess runor. Efter en stund började olika symboler att lysa upp på globens yta. Kvinnan tittade en stund på symbolerna och sken sedan upp. Hon stoppade tillbaka globen i fickan.

”Styrman!” ropade hon.

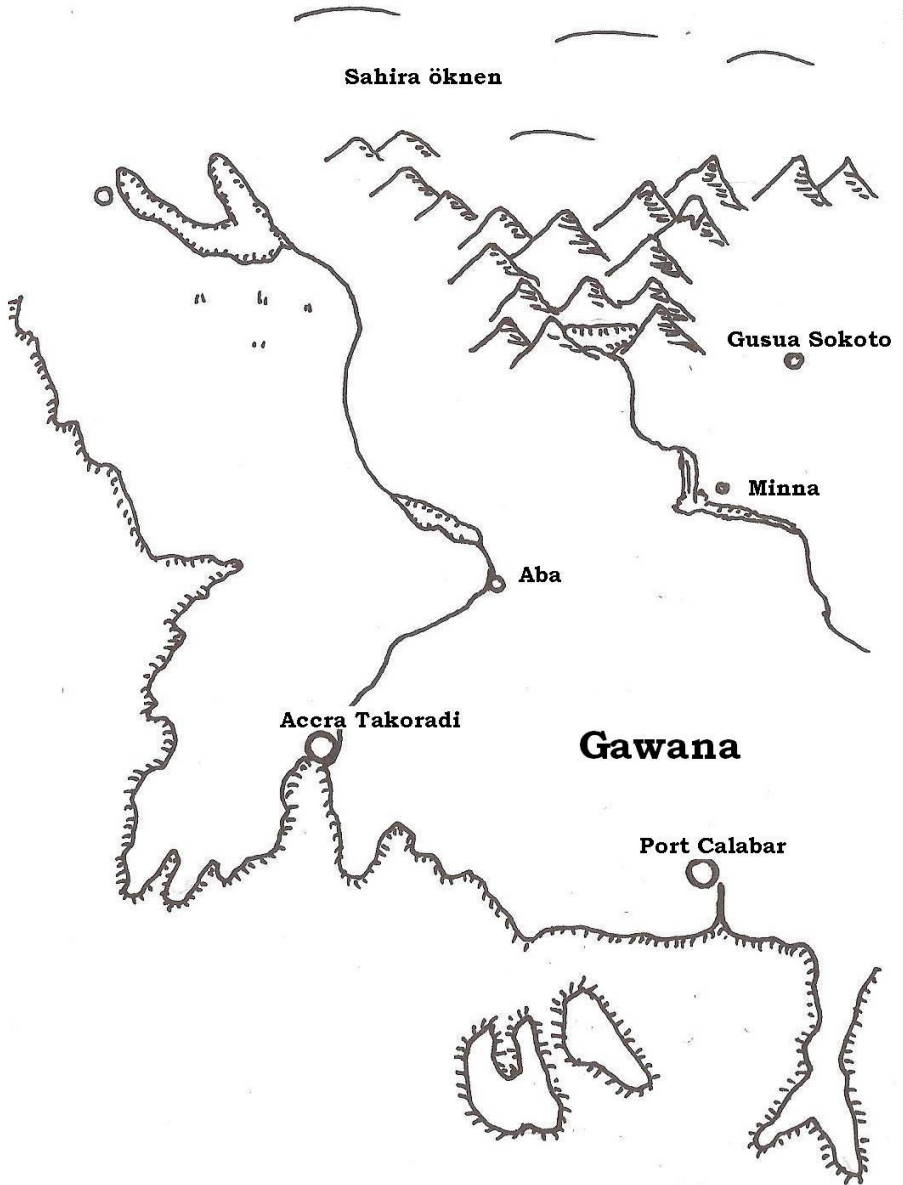
En gammal men bredaxlad man, med långt grått skägg, kom fram till henne.

”Ja kapten? Nya order?”

”Det stämmer Herr Stiller. Ändra kurs till sydost! Vi skall till Gawana.”

Del 2

De sju demonerna

Kapitel 1

I det gamla kungariket Espara i en dal omringad av vackra vinodlingar och fält med redan avplockade grönsaksodlingar låg den gamla fridfulla byn Barbastro. Det var nu flera timmar sedan solen gått ner i väst och de flesta av byns invånare hade sedan länge gått och lagt sig i sina sängar. Natten var stjärnklar och skenet från en blekgul halvmåne fyllde den vidsträckta dalen med ett dunkelt ljus. Trots att det var nästan midnatt var luften alldeles varm och kvav, men det var inget ovanligt för denna del av riket i mitten av augusti. I den västra utkanten av byn låg en gammal kyrka, vars kyrktorn brunnit upp tio år tidigare. Strax norr om kyrkan låg en stor gravplats, med flera hundra gravar. Vissa av gravarna var mer än tusen år gamla och det var vanligt med familjegravar som samlade ätter flera generationer tillbaka.

Under själva kyrkan fanns det även ett antal gravvalv, där personer av högre rang och med högre positioner blivit begravda. Gravvalven befann sig på tre olika plan under kyrkobyggnaden och valvet längst ner var även det äldsta.

I ett litet och enkelt inrett rum bakom kyrkans stora altare, låg pastor Carlos Batista och sov i sin smala knarrande säng. Pastorn var sextioett år gammal och mycket omtyckt av människorna i hans församling som även inkluderade den lilla grannbyn Varcelia. Carlos hade sedan länge tappat det mesta av sitt korpsvarta hår och hade med åren även blivit allt mer överviktig. I motsats till de flesta andra präster i landet predikade han mest om kärlek, fred och förståelse till medmänniskor. Han var en kämpe för de svaga och utsatta i dalen.

Denna natt plågades den gamle prästen av en oroande mar-dröm, vilken fick honom att svettas under det tunna täcket. I drömmen hörde han någon som kallade på honom. Carlos vandrade mödosamt över ett stort sådesfält, över berg och genom ett vidsträckt träsk medan den kallande rösten långsamt blev allt tydligare. Plötsligt befann han sig i en stor katedral. Carlos gick emot en välvuxen man i prästkåpa som hade ryggen

vänd mot honom. När han kom närmare vände sig mannen om och det visade sig vara en högt uppsatt präst, troligen Biskop eller liknande. Mannen var lång och korpulent med ett plufsigt slappt ansikte, likt en bulldog.

Den höge prästen tittade på Carlos med iskalla blå ögon och föraktfull min. Han sträckte ut ett anklagande finger och sa:

”Vad gör du här din klåpare? Det är inte dig jag kallat. Försvinn härifrån!”

Carlos kände då att något tog tag i honom och han släpades baklänges ut från katedralen.

Tre våningar under kyrkan i Barbastro fanns den allra äldsta kryptan. Så långt ner hade sommarvärmen inte nått och en fuktig kyla var alltid närvarande. Vissa trodde att kryptan var tusen år gammal och andra hävdade att den var ännu äldre. I nischer runt omkring på väggarna låg högar av skallar. Dessa var alla riktade mot rummets centrum. I tre av rummets fyra hörn fanns portar av sten, vilka ledde till små sidokammare. Ingen kom längre ihåg vad som fanns bakom dessa portar och de tillhörande nycklarna var sedan länge försvunna eller bara bortglömda. Två av portarna var graverade med gamla symboler och bilder föreställande olika djur och växter. Den tredje porten saknade dock helt några symboler. Dess yta var slät, dörrhandtaget saknades och nyckelhålet var sedan länge igenfyllt med cement. Detta var ingen dörr som någonsin skulle öppnas igen.

Plötsligt hördes ett ljud inifrån kammaren bakom den släta porten. Det påminde om något som sprack upp. Sedan kom ytterligare ljud. Det krasande ljudet från saker, som föll och splittrades när de träffade golvet sipprade ut genom portens dörrspringor, men det fanns ingen i den gamla kryptan, som kunde höra något. Ljudet fortsatte en stund och sedan tystnade det. Ett blåaktigt ljus, som stadigt ökade i styrka, trängde ut genom de smala springorna runt porten för att sedan avta. När det var alldeles mörkt igen hördes ett kraftigt slag. Någon eller något bultade på dörren inifrån kammaren. Den gamla porten skakade lätt, men den höll ... än så länge.

Tre våningar längre upp öppnade Carlos plötsligt sina ögon, då ljudet nerifrån kryptan väckt honom. Hans rygg var aldeles svettig efter den konstiga, något oroande drömmen med den höga prästen och han låg stilla i sin säng, tog några djupa andetag och lyssnade. Då hörde han det igen. Ett enstaka bultande ljud fyllde det lilla sovrummet. Det lät som om någon slog med nävarna på en dörr, men det lät inte som om ljudet kom från kyrkosalen utanför hans lilla sovkammare. Det verkade snarare komma från hallen som ledde ut till kyrkans baksida.

Carlos satte sig upp i sängen och sträckte på sin värkande rygg. Han letade med fötterna efter sina tofflor, hittade dem, reste sig upp och gick fram till en stor byrå, där det stod en liten lykta. Efter några fumliga försök i mörkret lyckades han tända lyktan och dess gula ljus trängde undan det värsta av mörkret runt omkring honom.

Ljudet hördes ytterligare en gång och nu något högre. Carlos tvekade en sekund, men öppnade sedan ett stort skåp av ekträ och tog ut ett gammalt och något rostigt svärd. Vapnet hade egendomliga runor inetsade i bladet, men Carlos visste inte mycket om svärdet, förutom att det alltid funnits där i skåpet. När han höll svärdet framför sig kände han att hela hans arm darrade av rädsla. Den gamle prästen gick ut i hallen och stannade upp. Han väntade ett tjugotal sekunder och lyssnade intensivt. Inget hördes.

Men plötsligt hördes ljudet igen, denna gång lät det intensivare och något annorlunda än tidigare. Carlos blick gick till en liten dörr som ledde ner till de olika kryptorna under kyrkan.

Har någon blivit instängd i kryptan? tänkte han oroligt. *Käre Gud, vägled mig i mörkret.*

Carlos funderade en stund på att lämna kyrkan, besöka värdshuset intill och be om hjälp. Men vad skulle folket i byn tro om honom då? Var Carlos en fegis? Rädd för lite ljud i natten...

Han öppnade dörren och tittade ner i mörkret, där en spiraltrappa ledde neråt i vida cirklar.

”Hallå? Någon där?” ropade han.

Rösten lät lite sprucken, inte lika klar och stark som under hans målande predikningar. Det kom inget svar nerifrån förutom ett svagt eko. Carlos gick försiktigt nedför trappan och höll det

gamla svärdet framför sig. Det värkte i hans vänstra knä, men rädslan gjorde att han snabbt glömde bort detta. Han kom snart fram till den första kryptan. Det var ett ovalt rum med ganska högt i tak. Carlos tittade sig omkring, men fann inget ovanligt. Rader av skallar tittade på honom med sina tomma ögonhålor, men det var han van vid. Carlos började känna sig lite frusen i den kyligare källarluften och han ångrade att han inte satt på sig morgonrocken ovanför sin blåvitrandiga nattsärk. Men han orkade inte ångra sig nu. Den gamle prästen vände blicken mot en mörk öppning i väggen, vars spiraltrappa ledde till de andra två kryptorna.

Ett par våningar längre ner var det ännu kallare. Den solida porten utan dörrhandtag satt inte längre på sin plats, utan låg sprucken mitt på golvet. I dörröppningen låg även något som liknade bitar av sprucken is. En stor varelse, minst två meter lång, gick sakta runt i kryptan och iakttog kallt de gamla skallarna på väggarna. Det var mörkt, men hans ögon var mycket mer känsliga än en människas och han såg genom mörkret som om det skulle ha varit mitt på dagen. Varelsen kände sig hemma i mörkret och välkomnade den svala kylan. Han hatade dock ljus, värme och allt levande på Jorden. Han stannade upp en stund och tittade fascinerat på de gamla döskallarna.

Plötsligt hörde han ett ljud, som kom från en spiraltrappa, vilken ledde vidare uppåt i byggnaden. Snart syntes en gammal man i nattsärk. Människan bar på ett gammalt svärd och den lykta han bar i andra handen spred ett obehagligt gult varmt ljus som trängde bort mörkret i valvet. De gamla runorna på mannens svärd flammade upp i rött, men detta lade inte den gamle prästen märke till. Varelsen sträckte ut sin högra arm mot mannen och riktade sin bleka handflata mot honom.

Carlos fick bara syn på den mörka skepnaden under ett par sekunder. Hela varelsens kropp var mörk koppargrön förutom hjässan och handflatorna som var ljusare. Den var mycket lång, trots att den stod framåtlutad, hade inga synliga kläder och dess hud verkade vara täckt av några slags blanka fjäll. Lyktans ljus reflekterades i tre isblå omänskliga ormögon som fångade Carlos

i ett järngrepp. Två av ögonen satt på de normala positionerna i ansiktet, medan det tredje satt i varelsens panna. Det sista den fromme prästen kände innan han dog var att delar av hans sinne slungades ut ur hans kropp och in i ett okänt mörker. Några sekunder senare hade hans hjärta frusit till is. Han föll inte omkull utan stod stilla kvar, med svärdet och lyktan fortfarande i sina händer.

Varelsen gjorde en gest med sin hand, varpå lyktans eld slocknade.

En kvart senare öppnades kyrkans stora port på glänt. Tre iskalla ögon blickade ut och upp mot den stjärnklara himlen. Varelsens treögda blick for åt väster där den fick syn på den ljusa halvmånen. Han skyddade sina känsliga ögon med en klöförsedd hand och fräste ursinnigt. Månljus och direkt solljus var giftigt för den mörka varelsen så dörren sköts tillbaka igen. Varelsen hade fått en kallelse, men den fick vänta ytterligare en tid innan resan österut kunde påbörjas. Han drog in luft i sina lungor och skrek med full kraft ut sin ilska mot månen. Det hördes inget ljud, men en våg av intensiv kyla slungades ut åt alla håll.

Kapitel 2

Drygt tio mil sydost om Frieslands huvudstad Vitrolles låg Port Miel, en stor handelsstad som mestadels livnärde sig på fiske och handel. Även här var natten varm, men himlens stjärnor skymdes av flera lager tjocka mörka moln. Luften kändes fuktig och var tung att andas för dem som var vakna. Ett väderomslag var på gång och regnet skulle kunna börja falla när som helst.

Mitt i stadens centrum, långt ifrån stadens yttre murar, låg den högättade Baron Les Gieres gamla borg. Dess grova murar hade nu fått en mörkgrå lyster och de vakter som bemannade borgens vakttorn, tittade ut över en stad vars gator och torg lystes upp av ett nätverk med gatulyktor. Trots att det var mitt i natten fanns det fortfarande relativt mycket folk utomhus på stadens gator och torg.

En grupp människor bestående av ett tiotal soldater kom ut från ett värdshus i närheten. De flesta av dem var mycket berusade och med skråniga röster gick de mot kasernbyggnaden som låg på andra sidan borgen. Ett par tjuvar iakttog soldaterna från en portuppgång som låg i skugga, men de tittade bara på varandra och skakade på huvudet. Inga lämpliga offer...

Tre bagargossar var på väg till det stora bageriet för att påbörja nattens brödbak. En av dem rodnade när en storbystad hora, som stod på en balkong tillsammans med sina arbetskollegor, visade upp sina tillgångar för den mycket unga mannen. Hon skrockade och frågade om han inte ville komma upp en stund. Bagargossarna skyndade på stegen och flydde undan från skrattsalvorna som haglade ner från balkongen.

Inne i Baron Les Gieres borg var det betydligt svalare än utanför. Det var speciellt källarvåningarna som lyckades göra motstånd mot sommarens tryckande värme. Där nere fanns ett femtiotal celler. Dessa var ämnade för Friesland mest hårdade brottslingar. Där fanns mördare, kidnappare och andra personer som på något sätt upprört Port Miels nye Borgmästare Leon Renault.

I en lång korridor, på första källarvåningen under bottenplanet, stod en man och lyssnade intensivt. Mannen var lång och hade en kraftig och muskulös kroppsbyggnad. En oljelampa på väggen lyste upp hans ansikte och visade ett mycket allvarligt ansikte inramat av korpsvart hår och ett välansat skägg. Hans bruna ögon glimmade till i oljelampans fladdrande sken. Mannen var klädd i en brun vapenrock och över hans breda axlar hängde en sliten grå mantel. Förutom en liten dolk, som hängde i hans bälte, var han obeväpnad.

Plötsligt hördes ljudet av fotsteg som närmade sig. Mannen gled mjukt in i skuggan bakom en djup nisch och blev så gott som osynlig. Trots att han inte var välkommen här, var hans andetag lugna och hans hjärta slog inte snabbare än normalt. Snart kom ett par pigor klädda i svarta klänningar och vita förkläden ut från en dörr lite längre bort. Den ena var gammal, den andra ung och båda tråds mala. De viskade tyst till varandra medan de gick genom den långa korridoren. Ingen av dem upptäckte mannen i skuggan och snart hade de lämnat korridoren och gått in i biblioteket.

Mannen lämnade nischen och fortsatte med mjuka steg nedför korridoren, vilken slutade med en trappa som ledde neråt till ytterligare en källarvåning. Han studerade omgivningen noggrant och fortsatte sedan ner till slottets nedersta källarregioner där fängelsehålorna var belägna. Snart blockerades hans framfart av en kraftig gallergrind. Mannen tog fram ett set med dyrkar och några få sekunder senare var låset öppet. Gångjärnen gnisslade svagt när gallergrinden öppnades och stängdes. Han gick igenom en ny lång korridor som mynnade ut i en gammal tortyrkammare. Där stannade han upp igen. Ljudet från tunga fotsteg kom hastigt allt närmare. Mannen tittade sig omkring, kastade sig vigt ner på magen och rullade kvickt in under en gammal sträckbänk. Han låg stilla och lyssnade.

Strax efteråt kom tre vakter in i kammaren. Mannen kunde inte se hur de såg ut, men han hörde deras röster.

”Lustig typ, den där Herbert Wagner. Tycker ni inte det?” sade en av vakterna som pratade med en grov rosslig röst.

”Vad menar du då Gidaux?” sade en annan av vakterna. Denna vakt pratade lite långsamt som om han var något efterbliven. ”Han verkar ju ... ganska trevlig.”

”Jo Alex, nog är han artig och trevlig”, sade Gidaux. ”Till och med för trevlig, skulle jag säga. Mamma sade alltid att de människor som låter extremt trevliga har något att dölja. Har ni tänkt på allt det där kluddret han skriver ner? Under sin tid här har den där Wagner hunnit samla på sig en hel hög med dokument som han förvarar under bädden. När jag sneglade på dem i morse hade jag hoppats få se några intressanta teckningar på vackra damer eller något liknande, men jag blev grymt besviken. Dokumenten liknade mest en massa ritningar på byggnader och runt byggnaderna hade han skrivit ner en massa konstiga symboler. Om jag inte visste bättre så skulle jag tro att vår käre storskurk Herbert Wagner planerar ett nytt illasinnat dåd av något slag.”

”Det blir nog svårt”, sade den tredje vakten, med en hög och gäll röst. ”Ingen har lyckats rymma från våra fängelsehålor på över fyrtio år och då var det den där sluge magikern Lufius.”

”Och honom fann de dagen efter i en bakgata nära hamnen, med en kniv i ryggen”, skrockade Gidaux. ”Det var kanske inte så smart av honom att rymma, när han visste att lönnmördar-gillet hade ett kontrakt på honom. Här hos oss var han i alla fall trygg.”

Plötsligt svepte en kall vindil in genom kammaren och de tre vakterna tystnade. De huttrade till och tittade på varandra med oroliga miner. Snart blev det lite varmare igen och vakterna kunde andas ut. Ingen av dem tordes nämna något om obehaget de just känt.

”Vad tror ni förresten om det kommande valet?” frågade Alex, mest för att bryta tystnaden. ”Jag har inte bestämt mig för vilka jag skall rösta på ännu. Vad tror ni om det Sociala Reformpartiet? Det lät som att de hade ganska vettiga idéer när det höll tal på torget. Dessutom så tyckte jag att deras röda uniformer var ganska snygga. Jag tänkte be min mamma att sy upp en röd kappa som liknar den partimedlemmarna hade på sig.”

”Dem skall du verkligen inte rösta på!” utbrast Gidaux med hög stämma. ”Reformpartiet är fullt av latmaskar, tjuvar och horor. Ingen av dem har gjort ett vettigt handtag under hela sitt liv. De vill ge ut stora bidrag till fattiga lata drägg och kraftigt reducera arméns budget. Hur tror du då att det går med din lön?”

”Eftersom jag redan är fattig så blir den kanske högre?” sade Alex hoppfullt.

”Fårskalle!” sade den tredje vakten med sin gälla röst. ”Din lön kommer att bli ännu lägre och skatten kommer att höjas för att göra dig ännu fattigare. Och det är om du har tur. Du kan ha otur, mister du jobbet och blir hemlös.”

”Men då får jag ju bidrag från staten!” sade Alex hoppfullt, då han trodde att han äntligen sagt något intelligent.

”Dumskalle!” sade Gidaux och Alex såg lite förnärmat ut.

”Om alla blir värdelösa fattiglappar så finns det ju inga som kan ge dem pengar längre. Då blir alla fattiga. Nej, nej nej ... imorgon skall du definitivt gå och rösta på Heliga Samfundet. Det kommer jag att göra.”

”Jag också!” biföll den tredje vakten.

”Prästerna och de andra ledarna i Heliga Samfundet känner till att det är viktigt att skydda riket från yttre och inre fiender och har lovat att stärka arméns resurser ordentligt”, fortsatte Gidaux. ”Med andra ord så kommer vi att få en liten löneförhöjning. Det är ju bra! Våra präster är goda hederliga människor. Dem kan man lita på och dessutom har de Gud på sin sida. Min kusin, som blev färdig präst i fjol, har även berättat vilken stor och vis man Biskop Dictonius är. Han skulle bli en riktigt bra ledare för Friesland om deras parti vann.”

De tre vakterna fortsatte sin nattvandring och gick in till vaktrummet längre neråt korridoren, för att ta sig en liten nattfika. När de var utom hörhåll ålade sig den store mannen ut från under sträckbänken. Det hade inte varit särskilt bekvämt att ligga stilla på den hårda marken och han kände sig lite stel i ryggen. Mannen ställde sig upp och borstade av det värsta dammet från kläderna. Sedan tog han upp en bronsfärgad glob från ena fickan. Globen var ungefär lika stor som ett äpple och

dess yta täcktes av en massa underliga symboler. Han tryckte på några av knapparna vilka doldes under symbolerna, varefter en tredimensionell ritning över slottets olika kammare och korridorer uppenbarades i tomma luften framför honom. Mannen iakttog ritningen och tittade sig omkring. Tortyrkammaren hade fyra olika dörrar, varav tre var öppna. Han släckte globen med en enkel knapptryckning och gick mot den låsta dörren. Denna gång tog det något längre tid för honom att dyrka upp låset. Han klev sedan igenom dörröppningen och stängde försiktigt dörren efter sig. Då korridoren vilken han nu befann sig i, inte innehöll några oljelampor eller någon annan belysning, så omgavs han av ett kolsvart mörker. Detta verkade dock inte besvära mannen nämnvärt. Han sträckte ut sin vänstra arm tills den nådde väggen och fortsatte framåt. Varje gång hans vänstra hand kände av konturen av en låst dörr, räknade han uppåt. När han kom till fyra stannade han upp. Mannen tog åter upp sin glob och tryckte in ett par symboler. Globen sken plötsligt upp med ett skimrande grönt ljus. Han använde sig åter av sina dyrkar, men den här gången vägrade låset att gå upp. Mannen svor en kort ramsa och suckade djupt.

Därefter fiskade han upp en gulfärgad degliknande massa ur en ficka. Mannen rullade ut den till en lång korb och satte fast den på dörren, så att den bildade en ganska stor fyrkant. Sedan tryckte han in ett litet metallföremål i degen, backade ett tiotal steg och väntade.

Degen exploderade med en hög smäll och sprängde upp ett stort hål i den massiva dörren. När det värsta av dammet lagt sig sparkade han upp resten av dörren och ropade:

”Herbert! Kom nu! Det är jag, Lauder, din bror som har kommit för att rädda dig.”

Han klev in med den lysande globen i sin vänstra hand.

”Skynda dig! Vakterna måste ha hört smällen och kommer när som helst.”

Men ingen svarade. Lauder tittade sig omkring i den lilla cellen. Den var säkert bara fyra kvadratmeter stor, enkelt möblerat med en liten träsäng och en pall. I det bortre hörnet fanns ett runt hål i golvet, där fången skulle utföra sina privata göranden. På pallen stod ett halvt nedbränt stearinljus som

fortfarande brann med en jämn gul låga. Men hans lillebror Herbert syntes inte till någonstans.

”Skit också!” sade Lauder och knöt sin högra näve.

Jag måste ha missat dig precis. Jag undrar vem som kan ha räddat dig härifrån. Är det kanske vår underbara lillasyster?

Han sökte snabbt igenom den lilla cellen och fann ett hopknölat papper längst under den spartanska träsängen. Han vecklade ut dokumentet och studerade ritningen som hans bror lämnat efter sig. Han suckade, vek ihop dokumentet och placerade det i sin innerficka.

Vad har du nu planerat?

Då hördes ljud från korridoren utanför. Vakterna hade hört explosionen och var på väg för att undersöka vad som hänt. Det skulle bara dröja ett tiotal sekunder innan vakterna stormade in i cellen.

Lauder tog det dock lugnt. Han tryckte på några symboler på sin glob och vred sedan ett till synes osynligt vred ett varv moturs. Globen surrade till och plötsligt försvann både den och dess ägare Lauder i ett klot av ljus.

Kapitel 3

Solen gick ner i väster och lade det gamla kungariket Friesland i mörker. Ett tjugotal mil norr om huvudstaden Vitrolles låg den gamla staden Saint Marie. Natten var tryckande het och fuktig. Då stjärnorna och månen doldes bakom tjocka lager av moln, blev natten ovanligt mörk. Gatorna lystes upp av rader av lyktor vilka spred sitt gulvita sken så gott de kunde, men det var mycket få människor som var ute mitt i natten. Till skillnad från Vitrolles så var Saint Marie en mycket lugn stad, där de flesta värdshusen stängde redan klockan elva på kvällen.

Strax öster om staden, alldeles intill Garonnfloden låg Pelfortskolan, ett läroverk för rikets framtida tjuvar, smugglare, luredrejare, kidnappare och lönnmördare.

Högst uppe i det nordvästra tornet satt Sira Gilette där hon hade en vacker utsikt över staden och dess svagt upplysta nätverk av gator och torg. Hon satt vid ett slitet gammalt bord och med endast ett stearinljus till belysning, studerade hon tre föremål vilka hon hade placerat ut framför sig.

Det första föremålet var en flöjt med ganska alldagligt utseende. Den hade fem hål och var gjord av ett mörkt träslag, vilket Sira inte kände igen, men som luktade ganska gott; lite kaneldoft blandat med ananas och kåda. Hon hade testat flöjten och fått fram klara och något melankoliska toner. Sira var dock mycket novis på flöjtspel, så någon riktig melodi blev det aldrig. Flöjten hade hon flera månader tidigare lyckats fiska upp från en ficka i den högt uppsatte Biskop Dictionius prästklädnad. Hon kom ihåg att flöjten gett ifrån sig underbara toner, när narren Ronald lånat den innan sommaren.

Det andra föremålet var mycket värdefullare. Det var en stor svart kristall. När hon höll upp den framför stearinljusets låga kunde hon se att kristallen spred ljusstrålarna åt olika håll, samt delade upp dem i olika färger likt en prisma. Det mesta av ljuset absorberades dock av själva kristallen. Sira kände igen kristallen från tidigare. Ett par månader tidigare hade den suttit

fast i den före detta Konung Louis III:s krona. Det var den kungakrona som Herbert Wagner varit så angelägen att få tag i när de för nästan ett år sedan rånat Konungens skattkammare. Men Herbert hade aldrig fått tag på kronan och hon undrade varför Ronald, en före detta narr och nu rikets tillfällige regent tills dess att valresultatet bestämt ett nytt ledarskap för Friesland, gett henne denna dyrbara gåva i födelsedagspresent. När hon studerade kristallen noggrannare upptäckte hon att den inte var perfekt. Ena hörnet saknade en flisa.

Det tredje föremålet var ett brev från Ronald. Det hade följt med i paketet som innehöll kristallen, men av någon anledning hade hon väntat med att läsa det. Nu var det dags. Hon vecklade försiktigt ut det hopvikta dokumentet, flyttade stearinljuset närmare sig och började läsa texten som var skriven med stora och prydliga bokstäver.

Kära Sira,

Dina gärningar under våren har visat att du är en ung kvinna man verkligen kan lita på; en god människa fylld med empati för andra. Därför får du nu denna gåva att hålla i säkert förvar. Till sammans med den flöjt du redan har, så bildar de ett mäktigt vapen.

Tänkt dig att kunna styra andras sinne genom tankekontroll. En maktgalen Konung skulle kunna förslava folket omkring honom och samla ihop en armé vilken lydde hans minsta lilla vink, men en god människa som vet vad hon vill skulle kunna leda ett vilset folk på rätt väg och till och med förhindra krig.

Hur man påtvingar sina tankar på andra:

Till detta behövs två personer; musikanten och kontrollören. Musikantens roll är att stå några meter bakom kontrollören och spela flöjtmusik, som följer en viss rytm och tonart. På baksidan finns nedskrivet ett musikstycke från mitt gamla hemland. Det har fungerat bra i de experiment jag utfört, men troligen fungerar det lika bra med andra musikstycken med liknande tonart och harmoni. Musiken når kontrollören som bär den svarta kristallen.

Sedan kopieras och vidarebefordras kontrollörens tankar till alla, som kan höra musiken (även musikanten), på något sätt jag inte riktigt förstått. De tankar som förmedlas via kristallen är så gott som omöjliga att motstå och alla lyssnare tror plötsligt att kontrollörens tankar och vilja är sina egna. På det sättet kan kontrollören styra en folkmassa precis dit han eller hon vill. Normalt sitter effekten kvar i en månad eller så, men det verkar variera lite mellan olika personer.

När jag bodde i Gawana lyckades jag en gång övertala hela min by att det var fullt att täcka över sina bröst med klädesplagg. Det var ett kul experiment, men blev lite pinsamt när kvinnorna återfick sin vanliga blyghet. Vissa av dem fortsatte dock att visa sina bröst helt öppet, även efter det att effekten av tankekontrollen försvunnit. Det var efter detta som vissa av byborna började kalla mig för en ond trollkarl.

Du förstår nu varför det vore mycket olyckligt om kristallen hamnade i fel händer och om en demon skulle få tag på den så skulle det bli ännu värre. Med en demons kraft skulle den mentala påverkan bli mångdubbelt större och effekten mer långvarig, troligen permanent. Förmodligen skulle en sådan varelse inte ens behöva något musikaliskt instrument som hjälpmedel. Genom denna kristall skulle en demon kunna förslava en hel nation.

Observera dock att jag har fått information om att en liten skärva från kristallen även kan användas som ett vapen mot demonerna, speciellt i kombination med en jadeflaska fylld med vinäger.

Jag kommer inom kort att bege mig Nyleptien för att undersöka om informationen stämmer. Du kanske inte känner till detta, men onda tider är på väg. Forntida demoner håller av någon anledning på att vakna från sin långa dvala. De vill inget hellre än att få herraväldet över mänskligheten, vilket de hade en gång för länge sedan.

Om allt går bra, kommer jag snart tillbaka till Vitrolles igen. Om det går mindre bra så har du ett val;

Du kan själv använda kristallen du fått och försöka ta upp kampen mot demonen i Nyleptien och de andra demoner som

kommer efter, eller ... så kan du förvara föremålen hos dig i tryggt förvar tills tiden är mogen för någon annan att fortsätta kampen mot demonernas ondska.

*Lycka till!
"Roland"*

Sira undrade vad det var för demoner som Ali trodde skulle vakna upp igen. Det enda hon hört om demoner var från gamla sagor hennes mormor berättade när hon var liten.

Efter att Sira granskat notstycket på brevets baksida, tittade hon åter på de två föremålen framför sig. Hon tog upp den svarta kristallen i sin hand och kände med tummen över ytan där det saknades en liten skärva.

Plötsligt kände Sira att hon huttrade till. En obeskrivlig kyla fyllde tornrummet och fick hennes utandning att bilda en liten dimma. Hon vände oroligt på huvudet, tittade ut genom fönstergluggen, men kunde inte se något speciellt där ute. Sedan försvann kylan lika plötsligt som den kommit och Sira kände sig lättad. Men en oförklarlig gnagande oro hade fått fäste i hennes inre.

Följande dag var höstterminens första skoldag. Sommarens lugna tid, då eleverna även fått hjälpa till med att rusta upp skolan och ta hand om djuren, var över. Nu väntade en tid full av lektioner, övningar och läxor, allt för att lära upp en ny kull ungdomar till den licensierade brottsligheten i Friesland.

Klockan var lite över sju på morgonen, när Sira satt i matsalen och åt upp det sista av sin baguette med skinka. Hon tittade sig omkring och iakttog intresserat sina skolkamrater när de intog sin frukost. Lilly, Olga och Ljiljana satt bredvid henne och diskuterade vad de tyckte om de olika lärarna i skolan. Alla hennes klasskamrater hade blivit ordentligt solbrända under sommaruppehållet, förutom Olga som mest fått fräknar, vilka bildat stora mönster på hennes bleka hy.

En av hennes före detta bästa vänner saknades dock i matsalen. Annelie fanns inte längre kvar på skolan. Sira saknade henne, men hon skulle aldrig kunna förlåta sin före detta vän för

vad hon gjort. Annelie hade blivit relegerad från skolan innan sommarlovet, efter att det kommit fram att hon förrått Sira och hennes vänner till Befrielsefronten. Innan Annelie lämnat skolan hade hon försökt att med gråtfylld röst be om förlåtelse till Sira och de andra, men ingen av dem hade gett henne något svar och hon hade fått lämna skolan med deras iskalla blickar i nacken.

När Annelie hade kommit hem hade hon blivit ordentligt utskäld av sin far. Han hade inte slagit henne, utan istället hade han skickat iväg henne till en skola i Port Miel, där man lärde upp rikets blivande skattmasar. Hennes framtida tjuvkarriär var nu över och hon skulle istället få arbeta inom samma skrå som sin far.

Sira tyckte dock att Annelie bara bytt från en sorts tjuvutbildning till en annan, men hon förstod att skatterna var viktiga för att få ordning på rikets finanser och för att få in kapital så krävdes det skattmasar.

Sira, Ljiljana, Lilly och Olga lämnade matsalen tillsammans. De gick igenom en lång korridor när Olga plötsligt lämnade dem och gick fram till en lång gänglig pojke från andra årets lönnmördarklass. Han stod för sig själv tillbakalutad mot en stenpelare. Pojken hade ett långt svart hår som täckte det mesta av hans acneansatta ansikte. Olga lade en hand på lönnmördar-elevens arm och började prata med honom. De andra tre flickorna stannade upp och tittade förvånat på Olga och den gänglige pojken.

”Vem är det där?” viskade Lilly tyst med misstänksamhet i rösten.

”Vet inte”, svarade Sira med låg röst. ”Visst har jag sett honom förut, men jag kommer inte ihåg vad han heter. Han går väl i din klass Ljiljana?”

”Jo, det där är Grodan”, sade Ljiljana lite försiktigt. ”Det är i alla fall vad han kallas. Ibland hänger han ihop med Masken och Lieve Paque, men jag tror att han mest håller sig för sig själv. Grodan är lite av en enstöring i klassen, men en duktig elev. Han är väldigt bra på att smyga sig på sina offer och döda dem med snara, det har han i alla fall visat under lektioner då vi tränade

på övningsdockor. Öppen strid är dock inte hans starka sida. Han är alldeles för långsam och klumpig för kampsporter.”

”Har Olga skaffat sig en pojkvän?” utbrast Lilly glatt, med lite högre röst än hon menat.

”Schhhh”, förmanade både Sira och Ljiljana.

Olga brydde sig inte om sina vänner för tillfället utan var helt fokuserad i ett djupt samtal med Grodan, vars riktiga namn var Vlad Grenoix. Pojken puttade undan sin långa lugg och log mot den lilla turgierflickan. Han lade handen på hennes axel och viskade något till henne som ingen annan hörde. Olga fnittrade och blev röd om kinderna.

”De har definitivt något på gång”, sade Sira och knuffade till Lilly lite retsamt med höften. ”Love in the air...” sjöng hon.

Lilly tappade balansen en kort stund, men gav sedan tillbaka med samma mynt.

En halvtimme senare övade de på att dyrka upp lås med deras gamle lärare Jonathan Perch. Den skallige läraren hade idag klätt upp sig i en grön rock, istället för den grå rocken han brukade bära. Han stod vid sidan av Lilly och stirrade med intensiv blick, på hennes något fumliga försök att dyrka upp ett tredubbelt shact-lås till ett stort vitlaserat skåp. Lilly blev stressad av att ha honom så nära och plötsligt bröts hennes smala dyrk av på mitten.

”Tycker du att det gick bra?” sade Jonathan, med sin knastertorra röst.

Lilly suckade och svarade: ”Nej... Kan jag ha använt fel dyrk? Jag skulle kanske ha använt den med en liten krok på?”

”Det var inte ditt val av dyrk som var fel, men din teknik var ... mindre bra. Du måste hitta rätt skåra i låsets fjädermekanism och sedan trycka till försiktigt men bestämt. Koncentrera dig mer nästa gång så går det kanske bättre.”

Läraren vände sig mot en söt mörkhårig flicka som stod bakom Lilly.

”Sally? Skulle du vilja visa Lilly hur man öppnar det här shact-låset?”

Sally Rousseau var en av två elever vilka tidigare varit medlemmar i Befrielsefronten, men som ändå fått en andra

chans och fortsätta sina studier i skolan. Hon hade varit oerhört ledsen efter allt som hänt, så att även Sira och Lilly förlåtit henne. Sira var dock fortfarande lite misstänksam och höll ett extra öga på henne, så att hon inte började med något nytt djävulskap. Det var svårt att riktigt lita på Sally när hon började blinka med sina rådjursögon. Den andre eleven som fått en ny chans på skolan var luredrejaren David Gardielle, men honom litade Sira inte alls på. Han var en allt för bra skådespelare och skulle säkert förråda sin bästa vän om det gynnade honom väl.

Sally tog över efter Lilly och fick lätt ut hennes avbrutna dyrk ur nyckelhålet. Därpå tog hon fram sitt eget sett med dyrkar. Det var en imponerande samling, vilken innehöll ett femtiotal dyrkar av olika storlek och form. Hon valde en liten lätt dyrk och började bearbeta shact-låset. Medan Sally jobbade med låset gnolade hon glatt på en melodi hon kommit på själv. Lilly såg sur ut och tyckte att ljudet var mycket irriterande.

Någon halv minut senare klickade det till i låset och skåpet öppnades.

”Ganska bra Sally”, sade Jonathan och nickade hastigt på huvudet. ”Jag tror att vi hittat något som du skulle kunna livnära dig på.”

Han log inte, men såg inte heller missnöjd ut. Sally såg dock strålande lycklig ut av kommentaren. Det var mycket sällan som hon fick beröm av någon lärare och det var mycket ovanligt att Jonathan sade något uppskattande till sina elever. Sally hade funnit sitt kall och Sira var ganska glad för hennes skull.

Lektionen fortsatte med ytterligare övningar på shact-lås och Sira lyckades till och med få upp sitt lås snabbare än Sally. Jonathan höjde på ögonbrynen åt Siras bedrift men sade inget.

Efter dessa övningar gick de över till att montera isär olika sorters lås för att se hur de var uppbyggda och sedan montera ihop dem igen. Det var ett pilligt arbete som krävde stadiga händer, god syn och tålmod. Efter den fyra timmar långa lektionen ringde klockan slutligen för lunch.

Lilly och Sira diskuterade olika låsmekanismer på vägen till matsalen. I kön framför dem stod Olga och Grodan tätt tillsammans. Den långe Grodan böjde sig ner och gav den betydligt

kortare Olga en puss på munnen. Sedan fattade de varandras händer och fortsatte framåt tills de kom fram till mattanten som slevade upp köttssoppa i elevernas skålar.

”Visst är de gulliga?” viskade Lilly till Sira.

”Vad! Vilka då?” sade Sira, som tänkte på något annat.

”Olga och Grodan, så klart. Nu är de officiellt ett par. Visst är det kul att vår lilla blyga Olga skaffat sig en pojkvän?”

”Mm... Jo, visst! Man kan undra hur de blev ihop? Jag märkte inget speciellt under sommaren... Men titta! Det är crêpes idag och köttssoppa.”

Mattanten vände sig mot Sira och stirrade på henne med tom blick. Hon var smal, hade kortklipp brunt hår och strama ansiktsdrag. Hennes hud var blek och ögonen isblå, med dimmiga irisar. Hon sade inget. Hon sade faktiskt aldrig något, för det brukade zombies inte göra. Sira höll fram sin tallrik och sade artigt:

”Tre crêpes tack!”

Zombien grymtade något, slevade snabbt upp tre nygräddade crêpes och slungade iväg dem genom en knyck med handleden. De landade som vanligt mitt på tallriken.

”Tack så mycket”, sade Sira och neg.

Mattanten nickade lite kort mot Sira och flickorna gick vidare mot en gammal storbystad mänsklig mattant som slevade upp köttssoppa i elevernas skålar. Hon blängde bara surt på flickorna när de höll fram sina tallrikar.

När Lilly och Sira fått sin mat tittade de sig omkring i matsalen. Olga och Grodan hade satt sig intill Ljiljana vid ett av fönsterborden. Sira och Lilly satte sig på var sin sida om Olga och tittade med misstänksamma blickar upp mot den magre Grodan på andra sidan bordet. Grodan såg först lite orolig ut, men sedan log Lilly och sade:

”Kul att träffas Grodan. Vi har noterat att du och Olga verkar ... hänga ihop en del. Jag heter Lilly.”

Hon sträckte fram en hand och Grodan tog emot hennes hand och hälsade artigt.

”Eh. Hej! Egentligen heter jag Vlad Grenoix, men Grodan går också bra.”

”Jag fördrar nog Grodan”, sade Sira och granskade den långa ynglingen noggrant. ”Lättare att komma ihåg... Men vem är du egentligen? Kan vi lita på dig Grodan?”

”Eh... Vad?” sade han och tittade oförstående på Sira.

”Åh!” sade Olga och stötte till Sira med armbågen. ”Bry dig inte om Sira lilla gubben. Hon är bara lite överbeskyddande och vill bara att jag inte far illa.”

”Mycket överbeskyddande!” sade Ljiljana som satt på Grodans högra sida. ”Jag kan garantera att Grodan sköter sig och tar väl hand om Olga, för annars tar jag hand om honom personligen.”

Hon skar av en bit crêpes med ett snabbt snitt med kniven, stoppade biten i munnen och tittade upp på sin klasskamrat med ett oskyldigt leende. Grodan svalde. När Ljiljana tuggat klart tyckte hon att det var dags att byta samtalsämne. Hon vände sig mot sina vänner Sira och Lilly på andra sidan bordet och sade:

”Har ni hört nyheten om höstens skolresa?”

Både Sira och Lilly skakade på sina huvuden.

”Både jag och Olga har blivit utvalda den här gången”, sade Ljiljana stolt.

”Det var kull!” utbrast Lilly. ”Vart skall ni åka någonstans?”

”Resan startar i september och då far vi norrut, till en hemlig plats på gränsen mellan Gemark och Friesland”, svarade Olga. ”Jag tror att den här resan mest kommer att handla om olika smuglingsvägar, men några lönnmördarelever följer också med, så lärarna kommer nog även att inkludera andra intressanta överraskningar.”

”Dessutom hörde jag i morse att ett par tjuvar och luren-drejare också skulle följa med” sade Ljiljana. ”Men de väljer bara elever som inte fått följa med på någon tidigare skolresa, så ni två har tyvärr ingen chans att bli utvalda i år.”

”Förra årets resa var tillräckligt intressant för mig, så jag är ändå nöjd”, sade Sira och Lilly nickade instämmande. ”Ni får berätta om alla era äventyr när ni kommit tillbaka.”

Diskussionen övergick snart till det kommande valet av ny regering i Friesland. Rösterna höll på att räknas och resultatet skulle presenteras på stora torget i Vitrolles om en vecka. Alla

medborgare i riket som fyllt arton år, hade fått chansen att rösta under den senaste månaden. Sira och Lilly hade gått iväg tillsammans ett par veckor tidigare och lämnat in sina röster i en vallokal i Saint Marie.

”Jag har hört att både Bondepartiet och Heliga Samfundet ligger bra till för att vinna valet”, sade Grodan.

”Jag hoppas verkligen inte att det blir det Heliga Samfundet som får makten i Friesland”, fortsatte Sira. ”Jag litar inte alls på den där fete översittaren till ledare Biskop Dictonius.”

”Dictonius?” sade Grodan förvånad. ”Han är ju kyrkans överhuvud. Alla litar väl på kyrkan och Biskopen?”

Flickorna tittade menande på varandra och nickade instämmande.

”Käre Grodan...” sade Ljiljana och tittade på honom med intensiv blick. ”Vi känner till en del hemliga saker som berör händelsen förra skolterminen, när Befrielsefronten försökte störta Frieslands Konung. Vissa män från kyrkan kan ha varit djupt involverade. Vi kan föra in dig i vår hemlighet, men om du någon gång skulle yppa något av detta för någon utanför vår grupp, måste jag tyvärr röja dig ur vägen. Är du intresserad av att få reda på vad som hände i våras?”

Grodan svalde, men nickade och lyssnade intresserat på vad flickorna hade att berätta.

Efter lunchen gick Sira och Lilly till det sydöstra tornet för att komma till nästa lektion i kriminalteknik, vilken skulle handla om hur man, som tjuv eller lönnmördare, undviker att lämna kvar avslöjande spår på en brottsplats. Det ämnet var helt nytt för skolan och Rektorn hade tydligen fått tag i en lärare för detta ämne. När de nästan kommit fram till lektionssalen mötte de den blonde luredrejureleven David.

”Hej Lilly och Sira!” sade han med len röst och gjorde en glad hälsning med handen. ”Kul att se er två! Ni ser friska och välmående ut.”

Lillys hjärta började dunka och hennes kinder blev röda av rodnad. Sira suckade inombords och lade armarna i kors.

”Hej David! Det var länge sedan... Har du haft en bra sommar?”

”Tackar som frågar. Det har varit en UNDERBAR sommar. För tre veckor sedan besökte jag min far och mor, vilka bor några mil öster om Port Miel och min storasyster var där med sin nyfödda bebis.”

”Oh, har du blivit morbror?” utbrast Lilly hänfört. ”Blev det en pojke eller en flicka?”

Sira himlade med ögonen när hennes vän förlorade sig helt i Davids himmelsblå ögon.

”Det blev en liten flicka som heter Chaqline. Hon är såå bedårande. Hon har underbara klarblå ögon och hennes leende skulle kunna smälta smör i nordpolens hårda kyla.”

Sira gick vidare, medan hennes väninna blev kvar med David. Hon rättade till boktraven hon hade under armen och fortsatte mot dörren, vilken ledde till nästa lektion. Där mötte hon sin klasskompis Luc som muttrade något ohörbart. Sira blev något bekymrad över den annars så gladlynte Luc och vidrörde något lätt hans arm.

”Något på tok?”

”Eh, nja... Du såg väl hur Lilly hängde på den där sliskige David? Vad ser hon hos honom? Han är ju bara en äcklig lömsk fjant.”

”Många flickor tycker att David är mycket ... intressant, men jag håller nog med dig. Det finns dock ganska många grabbar som delar din åsikt, troligen för att han stulit deras kärleksdrömmar. Men oroa dig inte. Lillys lilla förälskelse går nog över snabbt. Och snart kommer han att avslöja vem han egentligen är och då kommer hon att dumpa honom rejält. När det händer lovar jag att lägga in ett gott ord för dig. Är det okej?”

”Jo! Det vore snällt”, sade han och såg mer hoppfull ut. ”Du har rätt om Lilly. Hon är en smart flicka och kommer snart att se genom hans falska fasad.”

Sira nickade instämmande, öppnade dörren till lektionssalen och lät Luc gå in före. Sira såg fram emot det nya skolämnet och undrade vem deras nya lärare var. Det enda hon hört var att det var en man i medelåldern.

Stora kupolformade fönster släppte in solljuset från en klarblå himmel och skolbänkarnas välpolerade skivor blänkte likt speglar. En intressant doft av sandelträ och gammalt läder

nådde Siras näsborrar. Ett tiotal elever satt redan ner på sina platser och resten av klassen strömmade in genom dörren efter Sira, däribland Lilly som sprungit ikapp efter att ha sagt ett snabbt adjö till David. Framme vid katetern stod en ganska kort, något rundnätt man med ryggen mot klassen. Han skrev flitigt på tavlan och det gnisslande ljudet från kritan fick vissa elever att grina illa.

Deras nya lärare var klädd i en rutig jacka av annorlunda snitt och matchande byxor. Han hade mörkt hår och den begynnande flinten glänste i solljuset från fönstren. När alla elever satt sig till rätta och travat upp sina böcker framför sig, vände sig slutligen läraren om mot klassen.

”Välkomna mina kära elever, till terminens och skolans första lektion i kriminalteknik; den ädla konsten att inte lämna efter sig några bevis efter ett brott. Ett ämne som kommer att ge er tung vetenskaplig kunskap, djup insikt om brottets sanna natur och en frid djupt inne i er själ. Mitt namn är egentligen Bernard, men de av er som någon gång skulle råka kalla mig Bernard kommer absolut få underkänt på denna kurs och jag föreslår att ni glömmer detta namn omedelbart. Istället får ni kalla mig för Herr Lärare eller Herr Magister. Jag kommer att ge er en hel del läxor, som ni med glädje kan fylla era annars meningslösa kvällar och helger med. Åter igen välkomna hit! Jag är säker på att vi kommer få ett mycket lärorikt år tillsammans.”

Sira satt och gapade vid sin bänk.

Vad gör Detektiven här?

Kapitel 4

Den varma sydvästliga vinden fångades in av stora vita segel och förde det stora segelfartyget *Henriette* allt närmare land. Idana stod vid fören och blickade framåt över styrbords reling. Hennes kastanjebruna hår hade blivit lockigt av havets salta luft och hyn på ansikte, armar och ben hade blivit rödaktigt brun, efter att ha tillbringat det mesta av restiden på skeppets däck.

Under en molnig himmel syntes en långsträckt vit sandstrand med enstaka partier som täcktes av svarta lavastenar. Bakom stranden fanns ett stråk av gräs och buskar, och längre bort syntes böljande ljusa sanddyner. Längre söderut i en bukt kunde Idana skönja bryggor och den lilla hamnstaden Rei som var deras mål för denna dag. Ön de skulle landstiga på hette Bao Vasti, vilken var en av sju öar i ögruppen Cabo Verdi. Det var den fjärde gången som skeppet nådde land, sedan Idana lämnat Vitrolles för över tre månader sedan. De andra tre stoppen hade gjorts vid olika kuststäder på sydländernas norra kust. För Idanas del hade den första delen av resan varit ganska händelselös och hon hade spenderat det mesta av tiden med att läsa de böcker hon haft med sig, men det blev snart ganska långråkigt. Under den senaste månaden hade hon frivilligt börja hjälpa till med olika sysslor på skeppet. Micha hade visat henne hur man klättrade uppför repstegarna för att ta hand om de stora seglen och det dröjde inte länge förrän Idana med lätthet klättrade omkring långt ovanför däck. Att lösgöra tampar och hjälpa till med seglen blev en del av hennes nya vardag. Skeppets kapten Günther grymtade något om att ha kjoltyg rännandes på skeppen, men då hon verkade sköta sig bra så lät han henne hållas. Dessutom uppskattades hennes närvaro av mannarna.

Det var nu nästan en månad sedan besättningen senast satt fötterna på land och det var dags att fylla på förråden med färskvatten och livsmedel som troligen mestadels skulle inkludera fisk. Bao Vasti var känt för sin färska fisk och stora slavmarknad, men slavar var inget som intresserade Günther. Att transportera slavar förde alltid med sig en risk för myteri och

dessutom luktade det illa att ha en massa folk hopträngda i lastutrymmet. Att slavhandel var etiskt motbudande bidrog också till hans beslut.

Günther planerade nu att sälja hälften av sin last med vin och friesländska högkvalitativt smidda vapen av stål, vilka båda var bristvaror i Cabo Verdi-öarna. Han hoppades på en ganska rejäl vinst för detta. Resten av vinet skulle han sälja i Accra Takoradi, Gawanas huvudstad. Där skulle han även köpa lite inhemska kryddor, eventuellt även en del sällsynta ädelstenar och andra varor vilka var billiga för tillfället. Dessa varor skulle troligen ge en ännu större vinst när de kom tillbaka till Vitrolles.

En halvtimme senare gick Idana och Micha över spången som ledde ner till bryggan i Reis hamn. Kapten Günther hade redan gått iland med ett par av hans mest råbarkade män, för att se till att affärerna inte gick snett. De flesta av öborna på Bao Vasti var mörkhyade och hade svart krusigt hår. Många klädde sig i vackra färgglada kläder med komplicerade mönster. Huvuddelen av befolkningen arbetade som fiskare, men ön hade även många talangfulla hantverkare och konstnärer, vilka gärna ville sälja sina skapelser till förbipasserande sjömän. När Idana och Micha gick in i en smal gränd möttes de av mustiga dofter från stadens kryddmarknad. Idana log och tog tag i Michas hand.

”Kom så tittar vi oss omkring!”

”Varför inte börja med den här gatan?” sade Micha och pekade in i en gata med ett tiotal små butiker alldeles intill varandra.

De hade bara kommit några få meter när de möttes av en öbo som gav dem ett brett leende med kritvita tänder. Han var lång, mager och hade på sig en lång grön klädnad, mönstrad med gula och blåa fiskar. På huvudet bar han en grön stickad mössa, vilken delvis dolde en brännskada som syntes på högra delen av tinningen.

”Välkomna till Bao Vasti och staden Rei”, sade mannen på nästan perfekt friesländska. ”Mitt namn är Raki. Kommer ni kanske från Vitrolles?”

Mannen sträckte fram sin hand mot Micha.

”Du har rätt i att vi kommer från Friesland, men från en liten by längre inåt landet”, svarade Micha artigt och tog tag i Rakis hand.

”Så trevligt, verkligen trevligt”, sade Raki och ledde Micha till en liten butik alldeles i närheten.

”Frieslänningar är alltid välkomna till vår vackra ö.”

Mannen visade stolt upp olika tavlor och vackra träfigurer föreställande olika djur, mestadels havssköldpaddor vilka var vanliga runt omkring Cabo Verdi öarna. Raki var mycket angelägen om att de skulle köpa något, men Micha kände inte för att handla souvenirer och hade dessutom inte så mycket pengar med sig.

Medan Raki och Micha samtalande passade Idana på att titta in i butikerna bredvid. Sakerna som såldes i dessa affärer verkade vara mycket snarlika varorna i Rakis affär. I en affär satt en liten flicka på golvet och lekte med en träelefant. Idana vinkade till flickan och möttes direkt av ett stort leende. Snart kom butikens ägare fram till Idana. Det var en kort man med en praktfull ölmage, iklädd en glansig röd tröja och gula byxor. Även han talade relativt god friesländska och han propsade på att varorna i just hans butik var de allra bästa man kunde få tag i på ön.

En halvtimme senare och tjugo kopparmynt fattigare lämnade Idana och Micha den lilla affärsgatan. Micha hade inte köpt något, men Idana hade köpt en tavla, ett halsband och två sköldpaddsfigurer av trä. Sköldpaddorna var utsökt snidade och av mycket hög kvalitet. Idana kände sig glad och upprymd efter shoppingturen. Hon var speciellt nöjd med att ha köpt tavlan, föreställande tre kvinnor vilka tillagade mat, till ett pris som var mindre än hälften av utgångspriset.

De gick vidare genom nya gränder med vitmålade hus. Byggnaderna var alla ett par våningar höga. De flesta människor de mötte gav dem ett leende när de passerade, men några öbor såg mer buttra eller misstänksamma ut.

Snart kom de ut på en stor marknadsplats full av liv. Förutom kryddosten, fanns här den mindre angenäma lukten från fisk och andra underliggande subtila lukter från något ohälsosamt. Micha fascinerades av alla olika sorters fiskar som såldes

på marknaden. Här fanns vanliga fisksorter, som även fiskades upp utanför Vitrolles, men även tonfisk, svärdfisk och stora hajar. Micha fastnade vid en fyra meter lång haj. Den höll på att styckas upp av en äldre kvinna med långt grått hår. Han kände med fingret på en av hajens stora tänder och fann att den var rakbladsvass. En droppe med blod trängde fram från hans fingertopp, så han stoppade fingret i munnen och sög. När han frågade försäljarna om fiskarna fick han dock endast mycket fåordiga svar. Fiskförsäljarna hade inte alls samma språkfärdighet som säljarna i de små butikerna.

De gick vidare mot mitten av torget där slavmarknaden ägde rum. Idana tittade på när människor slagna i bojor av järn leddes upp på en liten ramp för att inspekteras. Hon kände ett obehagligt molande i magen och ville helst bara gå därifrån. Slavarna var alla mörkhyade sydlänningar från fastlandet. De hade mycket lite och enkla kläder på sig och Cabo Verdianerna verkade behandla dem likt vilken sorts boskap som helst. Ett tiotal slavhandlare från Espara inspekterade slavarna kritiskt och började köpslå om priset för de olika individerna. De flesta slavar som såldes i Rei skulle föras vidare till Espara eller Luitia, där det ansågs fint i rikare familjer att ha ett antal slavar i hushållet. Många slavar fick dock arbeta på olika spannmålsfält, men de hade tur i jämförelse med dem som hamnade i gruvorna i södra Luitia. Det var sällan att slavarna överlevde mer än två år i de fasansfulla gruvorna. I Friesland hade bruket av slavar dock varit förbjudet i nästan hundra år och de mörkhyade som bodde där var nu fria människor.

Micha och Idana lämnade slavmarknaden och gick norrut i riktning mot fiskehamnen. De började kurra i magen på dem båda och de började leta efter ett lämpligt ställe att äta lunch på. Snart fann de en fiskrestaurang vilken såg trevlig ut. Lokalen var liten, men servitören, som var en smårund karl med kraftig mustasch, visade dem ett ledigt bord nära köket. Idana tittade intresserat på de vita väggarna, vilka var fullklottrade med hälsningar från olika gäster som besökt restaurangen. Hon kände igen de flesta av språken, men vissa meddelande var skrivna med kostiga tecken hon inte kände igen. Med servitörens godkännande, skrev hon till en egen liten hälsning på fries-

ländska från henne och Micha; ”På väg att finna lyckan i Gawana! Idana och Micha”

Då de kanske aldrig skulle besöka ön igen slog de på stort och beställde in varsin stor grillad langust som var en slags hummer men med spröt istället för klor. Till detta serverades bröd och en sås innehållande citron och smör. Till maten tog de varsitt krus vitt vin.

Någon timme senare lämnade de restaurangen mätta och belättna. De gick vidare norrut och kom snart ut ur staden. När husen tog slut kom de till en lång vit sandstrand. Böljande vågor for in mot land och det vita skummet på vågtopparna glänste i eftermiddagssolens sken. De satte sig tillrätta på sanden och tittade ut mot havet framför dem. Idana tog Michas hand i sin och han vände huvudet mot henne och log.

Plötsligt kände de både en kall rysning löpa längs ryggraden. Den var ganska svag, men ändå mycket distinkt.

”Vad i helvete var det där?” utbrast Micha förvånat.

Längst ner i segelskeppet låg kölsvinet, som var det trånga utrymmet mellan lastrummet och skeppets bottenplankor. Här var det svalt, mörkt och fuktigt. En familj med svartråttor bodde under fören, men de såg noga till att hålla sig undan från akterdelen av kölsvinet. Där fanns något ondskefullt; en kall rök bestående av ett krympt minne från en bruten själ.

Plötsligt huttrade rättorna till och i aktern tändes ett par isblå ögon i mörkret. Rättorna pep till och flydde upp genom ett hål till lastrummet ovanför. Mörkret runt omkring de lysande ögonen började svälla ut och snart fyllde det utrymmet från sida till sida. Ögonens glöd ökade i styrka och dess färg övergick från blå till lila, röd och sedan till lysande orange.

Åh... Vilken härlig kraft! Vi känner oss starkare än någonsin. Energin, makten, styrkan ... helt underbart! Vi undrar var den kom ifrån?

Den oinbjudne varelsen såg sig runt om i kölsvinet. Någon minut tidigare hade den endast kunnat se mörka konturer av skeppets kraftiga stomme, men nu kunde den se in i varje liten vrå som om det vore mitt på dagen. Den före detta skuggan av en halvdemon hade förvandlats till något större och mäktigare.

Den ägde ännu inte en demons hela kraft, men den var på god väg.

Rökvarelsen lyssnade. Det fanns ljud kom från ovan och fripassageraren hörde nu allt i minsta detalj. Besättningsmän vandrade omkring ovanför och i köket kokade en gryta med gulasch. Den skulle vara klar om någon halvtimme och skulle räckta till hela besättningen. En ung man hackade upp morötter och skrapade ner dessa i grytan. Två bitar missade grytan och rullade in under en stol i närheten.

Vi kan till och med känna doften, tänkte rökvarelsen och andades in spåren av doftämnen som lyckades tränga sig ner till kölsvinet.

Det var länge sedan vi kunde känna av något sådant, inte sant? Något har väckt oss ur vår slummer. Det stämmer, det stämmer... Det fyller oss av hunger. En stor hunger som vi måste släcka...

Uppe i kabyssen fortsatte den unge skeppskocken Sven Wahlström med sitt arbete att tillaga grytan som skulle serveras till middagen. Sven var tjugofyra år gammal. Han var ganska lång och smal och hade långt ljust hår, vilket nu var uppsatt med en snodd i nacken. Det var dags att tillsätta paprika till den sjudande röran, som redan innehöll kött, lök, tomater, morötter, rödvin och en hel del kryddor. Han tittade sig omkring, öppnade ett par skåp och suckade.

Typiskt... Kökspojken har glömt att ta upp paprikan och nu är han väl i land och roar sig. Ja, ja... det går väl fort.

Han tog av sig förklädet, hängde upp det på en krok, tog med sig en lykta från bordet och gick mot trappan som ledde till lastrummet. Trappstegen knarrade och Sven duckade för att inte i slå huvudet på vägen ner. Han lyfte upp lyktan och det gula skenet lyste upp de närmaste metrarna runt omkring honom. Han gick lite längre in i lastrummet och plötsligt hördes ett ljud till höger om honom. Han vände på huvudet och fick syn på ett par röda ögon som stirrade på honom.

"Stick iväg, din jävla råtta", röt Sven och sparkade efter det smutsiga djuret.

Råttan pep till och smet in bakom en tunna med friesländskt vin. Bredvid tunnan fanns en musfälla, men den var tom och saknade sin ostbit.

Satans luriga råttor!

Sven fortsatte längre bak i lastrummet för att hitta paprikan. Han stannade vid en trälåda och öppnade locket. Där fanns paprikorna. De var röda och fina och verkade inte ha tagit någon större skada av resan. Han tog upp en paprika, luktade på den och log. Den var perfekt.

Då hördes ytterligare ett ljud. Det lät som om någon drog in ett djupt andetag bakom honom. Han släppte paprikan, vände sig om och lät lyktans sken lysa upp lastrummet. Han såg ingen.

”Någon där?” frågade han oroligt med tunn röst.

Ingen svarade. Sven kände att nackhåren reste sig och en obehaglig odör av rök och förruttnelse trängde in i hans känsliga näsa.

”Om det finns någon där, så visa dig!” ropade han, med allt mer panik i rösten.

Lukten blev allt starkare och Sven backade ett par steg. Golvet framför honom verkade röra på sig. Han blev som förstenad och greppade hårdare om lyktans handtag. Sven andades in och kände en obehaglig kyla i nacken som långsamt trängde sig in i hans medvetande. En tjock rök steg upp från golvet och ett par stora orangefärgade ögon fångade Svens blick som i ett skruvstäd. En desperation föll över honom.

”Hjälp mig!” ropade han.

Förste styrman Maurizio Lorenzo hörde att det var någon som ropade något nere från lastrummet, men ljudet var svagt. Han tyckte dock att det lät som om någon behövde hjälp och gick därför mot trappan för att undersöka saken.

”Allt bra där nere?” ropade han.

Maurizio väntade en stund, men hörde inget svar. Han ryckte på sina breda axlar och började gå nedför en trappa som först ledde till kojplatserna. Då de flesta av sjömännen hade gått iland var utrymmet helt tomt. En dörr, vilken ledde vidare till köket, knarrade till och öppnades. Maurizio tittade på den unge sjö-

mannen som kom ut från dörren och rynkade på pannan. Han såg ovanligt blek ut.

”Jaså är det du Sven?” sade Maurizio. ”Du ser ut som att du sett ett spöke.”

Den unge mannen knyckte till på nacken och hans klarblå ögon mötte Maurizios bruna.

”Eh, allt är bra”, sade han med en osäker röst.

”Du låter annorlunda på något sätt. Mår du dåligt?”

Sven nickade, snubblade till, men hann få tag i en stolpe innan han föll omkull. Han pekade uppåt och satte sin vänstra hand framför munnen.

”Gå du upp och vila dig ett tag. Jag skall se till att någon annan tar över dina sysslor idag.”

Sven nickade tacksamt och gick på ostadiga fötter förbi den bredaxlade styrmannen.

En liten stund senare gick Sven iland på ön Bao Vasti. Eller var det verkligen Sven? Det såg ut som honom, men hans sinne var inte längre endast hans eget. Något gammalt och fördolt tittade ut genom ynglingens ögon och njöt av förändringen. Resterna av Svens själ fanns fortfarande kvar någonstans, men de var inlåsta och skulle inte släppas ut förrän varelsen tillät det och det skulle troligen aldrig ske. Rökvarelsen som tagit över Svens kropp kände sig pånyttfödd och frisk. Huvudvärken var äntligen borta och han kände sig starkare än någonsin tidigare. Han hade ett mål i sikte och med sin nya kropp skulle han se till att verkställa sin plan, men först skulle han behöva något för att ytterligare förstärka sin mentala kraft.

Han öppnade en liten pengapung som satt fast i Svens bälte. Där fanns endast sju kopparmynt, men det fick lov att räcka. Han tittade sig omkring och gick in i den lilla staden Rei. Han ignorerade de ihärdiga försäljarna av konstföremål fullständigt och fortsatte längre in i staden. Han undvek även den stora marknaden och gick in i den östra och lite ruffigare delen av staden. Den nya Sven passerade förbi en förfallen kyrka och fnös.

Tio minuter senare hittade han det han letade efter; en liten avskild butik med ockulta föremål. Ovanför dörren fanns en

skylt med texten *Madame Botas Inre Öga*. Sven öppnade dörren varpå en lite bjällra skrällde gällt. Han tittade sig runt omkring och log. Utmed väggarna hängde hundratals olika amuletter, varav de flesta var av sydländskt ursprung. Han tog tag i ett halssmycke med benbitar som flätats in i vårtsvinshår.

Skräp! tänkte han.

Medan han fingrade på olika amuletter, kom en äldre dam ut från en dörr längre in i butiken. Hon var liten och smal och hade ett ansikte som var inramat av skrattrynkor. Hennes krusiga grå hår var uppsatt med en röd rosett och runt hennes magra hals hängde ett tiotal olika amuletter med olika ursprung.

”Välkommen till min lilla butik, min unge man!” sade hon med en insmickrande försäljarröst. ”Är det kanske något speciellt du letar efter?”

Sven släppte amuletten han höll i, vände sig mot damen och försökte ge henne ett inställsamt leende.

”Madame Bota förmodar vi?”

Damen nickade och såg plötsligt något osäker ut.

”Vi... eh, ursäkta... Jag undrar om du eventuellt har några amuletter från Gawana. Gärna en äldre amulett av bränd röd lera med hieroglyfiska inskriptioner.”

Han blick föll på en av damens amuletter som hängde runt hennes hals.

”Liknande den där?”

Han sträckte ut sin vänstra arm och pekade mot hennes magra bröst. Madame Bota såg plötsligt rädd ut och backade ett steg.

”Varför skulle en blond sjöfarare som ni vara intresserad av något sådant? Vem är ni egentligen?”

”Jag heter Sven och är skeppskock på fartyget *Henriette* som ligger ankrad i hamnen.”

Han sträckte fram handen och damen mottog tveksamt handslaget.

Plötsligt strömmade bilder in genom hennes sinne. Det var korta minnesbilder om vad Sven varit med om. Men det var egentligen inte Svens minnen hon såg, utan minnen från något mörkare, med rötter i Gawana. Hon såg smärta, död,

hämndbegär och en hunger efter att släcka människors liv. Madame Bota släppte hans hand och drog sig bakåt.

”Ut! Lämna min butik omedelbart, din ondskefulla best! Här har du inget att hämta!”

Sven gjorde ett blixtsnabbt utfall och greppade tag i den rödbruna amuletten runt kvinnans hals. Han skrek till av smärta och släppte amuletten igen. Ett rött märke var inbränt i hans handflata. Madame Bota svingade ett slag mot honom med knuten näve, men han fångade blixtsnabbt upp hennes hand i luften. Sven log ett grymt leende och visade upp sina friska, men något sneda tänder.

”Den där amuletten skall bli min... Din förbannade Häxa!”

Han puttade till henne och hon for in mot väggen och slog huvudet mot ett par amuletter, vilka föll ner i golvet. Sven tog tag i en gammal bronsstatyett som stod på ett litet bord. Han lyfte statyetten, siktade mot kvinnans huvud och slog till med full kraft.

Ett par minuter senare klev Sven ut ur butiken. Hans steg var stadiga och mer självsäkra än tidigare. Runt hans hals hände en amulett av röd lera. Dess ingraverade nyleptiska hieroglyfer flimrade till och såg näst intill levande ut.

Sven fortsatte till torget för att köpa lite mer förnödenheter till skeppet. Hans vänstra hand fumlade på amulettens yta och han kände en våg av energi sprida sig i sin kropp. Väl vid torget stannade han upp och tittade sig omkring. Hans blick fastnade vid ett välbekant par som stod och granskade frukter vid ett stånd. Sven log och började gå ditåt.

”Hej Idana och Micha!” sade han glatt.

Det unga paret vände sig om och tittade på den blonde skeppskocken.

”Hej Sven”, sade Micha. ”Kul att du kunde komma ifrån köket ett tag. Du kanske kan hjälpa oss. Vad vet du om de här frukterna? Många av dem är helt främmande för mig och jag har ingen aning om de är ätbara eller inte.”

Sven granskade frukterna i ståndet. Han provade att rota lite i kökspojken minne, men fann att den unge mannens kunskaper angående frukterna var ganska begränsade. Den

varelse som tagit över hans kropp hade dock större kunskaper om dessa frukter, utav vilka många växte i hans eget hemland.

”De här gula är bananer, söta och goda, men dem har ni säkert redan sett i Vitrolles”, förklarade Sven och Idana nickade. ”De här gulröda frukterna är mango, de är friska och riktigt goda. De här gröna är papaya, de är också goda och riktigt nyttiga, men de smakar bäst tillsammans med citron, eller något annat syrligt. Sedan har vi de här brunaktiga, skrynkliga sakerna. Det är passionsfrukter. De innehåller inte så mycket fruktkött, men är otroligt goda. Dem rekommenderar jag att ni köper.”

”Jag tror att vi provar på lite av varje”, sade Idana och började gräva med handen i sin pengapung. ”Det har jag faktiskt råd med...”

Idana tittade upp i Svens ögon och plötsligt kände hon en rysning som for uppför ryggraden. Det var något med hans vänliga ljusblå ögon som kändes helt fel.

Senare, när solen var på väg ner i horisonten i väster, hade alla i besättningen på segelfartyget *Henriette* gått ombord igen. Seglen hissades upp, ankaret drogs upp och trossarna lossades från bryggan. Vinden hade vänt och en nordlig bris förde snabbt ut skeppet från hamnen. Det var dags att lämna Bao Vasti och ögruppen Cabo Verdi, för att fara vidare till Gawana som var deras nästa stopp.

Inne i staden Rei hördes ett dämpat skrik från källaren under butiken *Madame Botas Inre Öga*. En ung man hade precis hittat sin mors döda kropp vars huvud hade en djup skada i tinningen. Den unge mannen stirrade på liket med fasa. Han hade sett döda människor förut, men inget hade förberett honom på detta. Madame Botas ansikte var förvridet av skräck och hennes ögon hade blivit helt svarta. Ljuset från mannens lykta återspeglades i de porslinsaktiga ögonen, likt två gula ljuspunkter i djupa brunnar av mörker.

Kapitel 5

Veckorna gick och för eleverna i Pelfortskolan i Saint Marie väntade ytterligare en månad fylld av lektioner, läxor och hård fysisk träning. De första dagarna i september visade sig bli lika varma som de varmaste dagarna i augusti och skolans fönstergluggar stod på vid gavel för att släppa in den svaga brisen från väst.

Den här morgonen hade Rektorn något nytt att informera om, så alla elever och lärare hade samlats i den stora aulan. Sira satt längs bak i salen mitt emellan Lilly och Ljiljana. Hon hade hellre velat sitta längre fram. Eftersom hon var en aning närsynt, fick hon nu sitta och kisa med ögonen för att kunna urskilja de olika personerna framme vid podiet. Hon fäste blicken på Rektorn, som stod rakryggad och blickade ut över sina elever. Denna dag bar Madame Manosque en beige klänning med röda ärmor och en matchande röd huvudbonad. Det såg ut som om hon hade något viktigt att säga.

”Välkomna kära elever!” sade Rektorn med stark stämma. ”Roligt att se att så många av er kunde komma hit till vår vackra aula. Idag har vår skola fått ett tillskott genom tre gäster från den Östra Chipanprovinsen.”

Hon visade med handen mot tre elever, som stod tysta och stilla bredvid henne. Det var tre ungdomar med typiskt österländskt utseende; kortväxta, rakt mörkt hår, breda ansikten, smala ögon och vacker ljust gyllenbrun hy. Två av besökarna var pojkar medan den tredje var en flicka. Pojkarna verkade se nästan likadana ut och kunde vara enäggstvillingar. De var båda klädda i svarta tunikor och stod alldeles stilla med armarna i kors över bröstet. Flickan var något kortare och bar en vacker gul klänning. Hennes långa svarta hår var uppsatt med ett matchande gult band. Hon tittade neråt och såg lite nervös ut.

”Dessa ungdomar heter Wuang, Mao och Angel”, fortsatte Rektorn med högtidlig stämma. ”De är utbytesstudenter från Shangpingskolan vars verksamhet liknar vår egen skola. Wuang och Mao, som håller på att utbildas till ninjor i sitt hemland,

kommer att få gå i lönnmördarklassen detta år och Angel kommer att deltaga i tjuvklassen. Jag tar för givet att ni alla kommer att bidra till att våra gäster får ett bra år här på *Pelfortskolan*.”

Sira funderade på hur det skulle kännas att komma till en ny skola i ett helt nytt land. *De måste känna sig vilsna, men även nyfikna och fulla av förväntan. Tänk att till exempel få åka till Chipanprovinsen och studera där ett år eller två? Det skulle jag vilja prova på.*

Sira studerade det djur den östländska flickan bar i famnen. Från Siras håll såg det ut som en liten vit hund, men den såg konstig ut på något sätt. Sira och många andra elever i salen hajade till när den lilla hunden plötsligt vek ut ett par befvädrade vingar som flaxade till ett par gånger. *Det där är definitivt inte någon vanlig hund...* konstaterade Sira.

Hon fick sedan syn på Detektiven. Han stod lutad mot väggen till vänster om henne. Sira funderade på varför han tagit anställning på skolan som lärare i ämnet kriminalteknik. Hon medgav att Detektiven, trots sitt självgodade excentriska beteende, var en otroligt duktig lärare. Han kunde extremt mycket om hur man undviker att lämna kvar bevis på en brottsplats och lyckades faktiskt med konststycket att få alla få eleverna intresserade av ämnet, men hon undrade vad den egentliga anledningen var till att han kommit till skolan. *Han måste ha ett dolt motiv!*

Den senaste tiden hade Detektiven dock varit frånvarande och hans lektioner hade tagits över av en ung lärarvikarie från Gemark som visserligen gjort sitt bästa, men inte alls kommit upp till samma nivå som Detektiven.

Detektivens huvud vändes plötsligt mot Sira som om han förstått att han varit iakttagen. Sira noterade att han hade fått en stor blåtira runt sitt högra öga och hon undrade vad han hade haft för sig de senaste två veckorna. Deras ögon möttes och ingen av dem vek undan sin blick. Detektivens ansiktsdrag var neutralt och det var omöjligt för Sira att läsa av vad mannen egentligen kände och tyckte. Efter en stund riktade Detektiven åter sin blick framåt mot Rektorn som höll på att avsluta sitt tal.

Senare, efter att Siras tjuvklass fått genomlida ett skriftligt prov angående de olika symboler som används i tjuvarnas skrå, gick Sira, Lilly och Olga över skolgården för att fortsätta till stallet. Olga hade fått nyheter från sin kusin, som bodde i Vitrolles och ville mer än annat diskutera de senaste politiska händelserna i riket. Sira tyckte att politik var tråkigt, men lyssnade artigt på sin väns pläderingar och flikade ibland in med egna åsikter.

”Hörde ni hur jämt valresultatet blev?” frågade Olga entusiastiskt. ”Bondepartiet fick trettionio procent av rösterna och Heliga Samfundet fick trettiosju procent. Resten av rösterna gick till diverse småpartier, såsom Sociala Reformpartiet, Revolutionära Arbetarpartiet och Moderata Församlingspartiet. Då Bondepartiet inte fick egen Majoritet valde de att bilda en koalitionsförsamling tillsammans med Heliga Samfundet.”

”Och hur fungerar det samarbetet?” frågade Lilly skeptiskt.

”Min kusin Leon, sade att båda partierna hitintills kommit mycket bra överens. Biskop Diktonius, som leder det Heliga Samfundet, har faktiskt varit så generös att han lånat ut en stor del av sitt pallats i Vitrolles till Bondepartiets ledare Gerard Riddeaux och hans anhängare.”

”Det var ju generöst av honom...” sade Sira med ironiskt tonfall.

”Jag vet att du misstänker att han var en av huvudpersonerna bakom planerna på att störta Konungen, men tänk om du har fel! Det kanske finns någon annan anledning till att han hade den där tatueringen med tre ögon på armen.”

Sira himlade med ögonen, men innan hon hann säga något avbröt Lilly henne:

”Har ni förresten hört de senaste nyheterna från Port Miel?”

Olga och Sira stannade upp och vände sig mot Lilly.

”Eh, nej!” sade de samtidigt.

”Min storebror Alex studerar på Universitetet där. I brevet jag fick igår nämnde han att vår käre gamle lärare Herbert Wagner lyckats fly från fängelsehålor.”

”Har de låtit Wagner fly?” sade Sira.

Hon började bli upprörd och hennes kinder fick snabbt en stark röd ton. Hon började andas med tunga andetag.

”Vilka klantskallar!” inflikade Olga och lade en lugnande hand på Siras rygg, varefter hon åter vände sig mot Lilly. ”Vet du något om hur han kom ut? Var det kanske några andra som fritog honom?”

”Min bror nämnde bara att Baronens försökt att tysta ner hela affären. Han tycker väl att det hela är en mycket pinsam historia.”

De tre vännerna fortsatte att diskutera Wagners flykt och vad detta skulle kunna leda till. De funderade på om den gamle räven hade några nya planer. Att störta Konungen var tydligen inte intressant längre då Friesland slutligen blivit en demokrati, men de tre väninnorna anade att Wagner förr eller senare skulle korsa deras väg på något sätt och att det troligen skulle leda till en del bekymmer.

”Ursäkta att jag stör ert samtal”, sade Rektorn, som helt plötsligt befann sig alldeles intill dem.

De tre flickorna tystnade direkt, vände sig mot Rektorn och nickade artigt. Bredvid Rektorn stod utbytesstudenten Angel som blygt tittade ner i marken. På hennes axel satt ett litet djur som iakttog dem med pigga nyfikna ögon. Sira såg nu att det inte alls var en hund. Varelsen, som satt på den östländska flickans axel, hade visserligen vissa likheter med en hund, med fluffig vit päls och en svart liten nos, men de befrädrade vita vingarna och den långa svansen fick den även att likna en liten söt blandning mellan fågel och drake. Varelsen riktade blicken mot Sira och stack snabbt ut en lång lilafärgad kluven ormtunga.

Vad är det där egentligen för konstig varelse? tänkte Sira.

Rektorn lade en hand på Siras axel och tittade in i hennes ögon.

”Sira! Jag har alltid tyckt att du är en trevlig och begåvad flicka som ställer upp för vänner. Därför har jag nu en speciell förfrågan till dig.”

”Eh... Tack! Vad är det du skulle behöva hjälp med?”

”Skulle du kunna tänka dig vara fadder för Angel under hennes vistelse på vår skola? Hon kan inte språket så bra, men detta lär inte bli något problem för er.”

Sira tyckte nog att det kunde bli mycket problematiskt om Angel inte kunde språket, men hon sneglade mot den blyga östländska flickan som såg så snäll ut och svarade:

”Visst kan jag det. Rektorn kan lita på mig. Jag skall nog kunna ta väl hand om henne när hon är här. Vart skall hon sova förresten?”

”Det har anordnats ytterligare en sängplats i er sovsal och hennes packning har redan packats upp och lagts in i skåpen bredvid hennes säng.”

Rektorn vände sig mot Angel och nickade, varpå den unga flickan lyfte på huvudet och log. Hon var huvudet kortare än Sira och hade ett brett ansikte, vilket fick henne att se ut som en liten docka. Hennes mörkbruna ögon mötte Siras gråblå och stannade där i några sekunder. Sira kände instinktivt att hon gillade den här flickan och svarade med ett brett leende.

”Bra!” sade Rektorn, som såg nöjd ut. ”Då lämnar jag er med varandra.”

Rektorn gick snabbt vidare och försvann ut genom skolans östra port. De tre väninnorna tittade tafatt på varandra och den nya flickan. Slutligen ryckte Sira på axlarna och sade:

”Tja, det får väl gå med tålamod och teckenspråk. Jag undrar vilka ämnen hon skall läsa.”

Hon vände sig mot Angel och pratade med långsam röst medan hon gestikulerade med överdrivna rörelser.

”SKULLE DU KANSKE VILJA ATT VI VISADE DIG RUNT I BYGGNADEN? VI SKULLE ÄVEN KUNNA TITTA PÅ STALLET OCH BESÖKA STADEN SAINT MARIE, SOM LIGGER PRECIS VÄSTER OM SKOLAN?”

Medan hon talade viskade den underliga varelsen något i Angels öra. Flickan log och pratade tillbaka på sitt eget språk. Varelsen viskade något ytterligare, varefter Angel fnissade till och sade:

”Tak Sira! Jag gerna följa med.”

”Min underbara Matte skulle tycka att det vore mycket intressant att få se mer av skolan och dess omgivningar”, sade den lilla Varelsen på perfekt friesländska.

Dess röst var mörkare än vad man kunde tro av en sådan liten varelse och skulle lika gärna kunde ha kommit från en

femtioårig grammatikprofessor. Sira tappade tillfälligt tal-förmågan, lade huvudet på sned och stirrade på varelsen.

”Förlåt att jag varit oförskäm. Jag måste självklart presentera mig”, fortsatte varelsen. ”Mitt namn är Chippipiarre Cummarrari Doh, men min matte kallar mig hellre för Chip.”

”Eh, Chip?” frågade Sira. ”Vad är du egentligen för något? Vi har aldrig sett någon som liknar dig här i Friesland.”

”Jag är en fluffdrake och det är inte konstigt att ni inte har kännedom om min sort. Vi är mycket ovanliga, även i Östländerna och finns mest i Chipanprovinsen. Fluffdrakarna är besläktade med de gamla stora drakarna, men endast mycket avlägset. Det finns sägner om att våra första förfäder avlades på magiskt vis av forntida trollkarlar, men det finns inga riktiga bevis för detta.”

”Du kan tala friesländska?” sade Olga förvånad, då hon inte riktigt hämtat sig ännu.

”Och väldigt bra också”, sade Sira. ”Kan du spruta eld?”

”Varför dyker det alltid upp denna fråga om eld?” sade Chip, med tydlig ironi i rösten.

Han tog ett djupt andetag och blåste sedan ut en smal stråle med blåfärgad eld. Olga och Lilly, som kände att det hettade till, backade ett par steg, men Sira stod kvar och värmdde händerna en bit från den heta lågan.

”Imponerande!” sade Sira och visslade till.

”Så trevligt att du tycker det”, sade den lilla fluffdraken. ”Som ni nu förstår så kommer vi inte ha något problem med att kommunicera med varandra och jag har även koll på vilka skolämnen Angel skall delta i under sin vistelse här. Hon har i stort sett samma ämnen som ni i tjuvklassen. Vad sägs förresten om den där lilla rundturen som du nämnde tidigare?”

Sira ledde vägen till stallet som låg strax sydväst om skolan. När de kommit ut genom skolans huvudport fällde Chip ut sina långa vita befjädrade vingar. Fluffdraken flaxade ett par gånger och dess lilla hundliknande kropp lyfte från Angels axel. Den lätta brisen lyfte upp den lilla draken allt högre och högre upp i luften. Sira tittade på fluffdraken en stund, men vände sig sedan mot Angel:

”Angel? Hur mycket friesländska förstår du egentligen?”

”Ursäkta! Jag inte förstå. Chip?”

Den lilla fluffdraken gled ner mot sin matte och satte sig på hennes axel igen.

”Var det något som skulle översättas?”

”Jag bara undrade hur mycket friesländska Angel kunde, men tydligen förstår hon ganska lite. Du verkar kunna vårt språk mycket bra. Hur har du lärt dig det? Har du varit här förut?”

”Nix! Detta är första gången i landet. Jag och Angel har nu bara varit här i två dagar.”

”Men hur?”

”Vet inte! Det är ett mysterium. Vi fluffdrakar är bara extremt duktiga på att lära oss nya språk. Själv kan jag tala fjorton olika språk flytande, inklusive luitianska, trots att vårt skepp endast stannade där i fyra timmar. Nu försöker jag hjälpa Angel med ert språk och hon är faktiskt mycket språkbegåvad, för att vara en människa, så hon kommer säkert att lära sig friesländska ganska snabbt.”

Efter ett trevligt besök i stallet, där Angel fick träffa ett tjugotal hästar och diskutera hästskötsel med stallmästaren Ella Mahou, fortsatte de till Saint Marie och den östra stadsdelen som kallades Spökstaden. Trots att det var mitt på dagen hängde det kvar ett svagt mörker runt Spökstaden. Det var som om natten inte riktigt ville släppa sitt grepp om de gamla husen och de skuggiga gatorna. De fyra eleverna vandrade igenom de trånga gränderna och blickade uppåt mot de gamla smutsiga husfasaderna. Då människorna i Saint Marie ogillade vålnaderna som hemsökte staden, så var stadsdelen som vanligt helt öde. Angel verkade tycka att staden var läskig och såg till att hela tiden hålla sig mycket nära Sira. Även Chip verkade mindra självsäker än tidigare och hans gröna ögon granskade misstänksamt de stängda fönsterluckorna. Sira ville inte erkänna något, men även hon kände en obehaglig rysning i nacken, när de gick genom gränderna. Det var konstigt. Spökstaden brukade inte ha den effekten på henne.

Plötsligt svängde en dörr upp på vid gavel, bara några meter framför dem. De fyra eleverna stannade upp och tittade miss-tänksamt på dörren.

”Det där har jag inte varit med om förut”, sade Olga med lite darr på rösten.

”Inte jag heller”, tillade Lilly. ”Visst har man sett spöken glida omkring här lite då och då, men de har aldrig kunnat få saker att röra på sig.”

”Det är nog bara någon fånig elev som vill skrämmas, men vi är inte så lättskrämda av oss, eller hur?” sade Sira. ”Kom så går vi in och letar reda på skojarerna.”

De fyra gick mot dörren och Sira tittade in först. Hon såg in i ett stort öde rum som troligen hade varit någon slags affär en gång i tiden. Golvet lystes upp av ljusstrimmor, som trängde in genom ett par trasiga fönsterluckor ovanför dörren och Sira kunde se att hela golvet var täckt med ett tjockt lager av damm. Inga fotspår syntes i dammet. Bakom en trädisk i bortre delen av rummet fanns ett antal hyllor. Dessa var fyllda med lerkrus och vackert formade karaffer av färgat glas, som var mycket sällsynta och troligen även dyrbara.

Sira klev in i rummet tätt åtföljd av Angel och Chip som fortfarande satt fastklistrad på flickans axel. Den lilla fluffdraken tittade sig misstänksamt omkring och rynkade på sin lilla svarta nos. Den tyckte definitivt inte om stället. Även Olga gick in i rummet, men Lilly valde att stanna kvar utanför. Den blonda tjuvflickan hade ingen lust alls att gå in i huset, där det troligen kryllade av spöken.

”Kom fram och visa dig!” sade Sira i ett försök att låta tuff, men hennes röst sprack och lät istället tunn och bräcklig.

Ingen svarade och i några sekunder var det alldeles tyst i rummet.

Plötsligt hördes ett iskallt vrål som verkade komma någonstans från bakom disken. Ljudet fick nackhåret att resa sig på alla fyra flickorna och kort därefter gled det ut en silverskimrande vålnad från väggen bakom disken. Spöket såg ut som en lång och smal kvinna, med långt och stripigt hår. Den näst intill genomskinliga varelsen hade halvt genomskinliga ögon som saknade irisar och därmed var helt vita. Vålnaden fortsatte

genom disken och svävade någon decimeter över golvet. Olga och Sira pustade ut.

”Det är bara ett spöke”, sade Sira till Angel för att lugna henne. ”Sådana finns det gott om i den här stadsdelen, men de gör aldrig något mer än skräms. Fast ... den här verkar pratgladare än de flesta av dem.”

Chip översatte snabbt, medan vålnaden såg allt ilsknare ut.

”Ni får inte vara häääär!” vrålade vålnaden med hög röst. ”Ut härifrån omedelbart! Uuuuut!”

”Vålnaderna brukar väl inte prata sådär mycket”, sade Olga som började tycka att det blev lite för obehagligt. ”Vi kanske skall gå ut? Vad tycker ni kompisar?”

”Äh!” sade Sira, som började få tillbaka sitt mod. ”Det är ju bara ett spöke. De är inte...”

Vålnaden gjorde ett plötsligt utfall mot Sira, tog tag i hennes arm och puttade omkull henne.

”Vad?” utbrast Sira när hon landat på golvet.

Efter att ha fått omkull Sira fortsatte vålnaden mot Olga, som tog ett steg bakåt och snubblade på sina egna fötter. Vålnaden gled över henne och fortsatte mot Angel. Dess händer var böjda för att klösa och munnen var vidöppen och visade tänder som inte såg helt genomskinliga ut längre. Den östländska flickan skrek till, medan Chip fyllde sina kinder med luft. Fluffdraken blåste sedan ut ett moln av blå rök som träffade vålnaden rakt i ansiktet. Spöket skrek ut ett högt avgrundsskri, vred sig i plågor och försvann sedan med ett tyst litet ”puff”.

Sedan blev det alldeles tyst och det dröjde ett tiotal sekunder tills någon av dem sade något. Angel kramade kärleksfullt om sin lilla fluffdrake och berömde hans insats på sitt eget språk.

”Det där var konstigt!” sade Sira och reste sig upp. ”Jag visste inte att vålnader kunde göra så där.”

”Det var i alla fall tur att vi hade med oss en liten drake”, sade Lilly som nu vågat gå in i rummet.

Hennes ögon fastnade på Siras arm och hon fick en rynka mellan ögonen.

”Sira! Titta på din arm. Den blöder ju!”

Sira tittade förvånad ner på sin arm och såg att det där nu fanns ett blåmärke och tre röda blodstreck efter vålnadens plötsliga anfall.”

Följande morgon gick Sira genom den östra flygeln. Hon hade nyss lämnat Angel, som skulle ha en språklektion med Professor Faust, och var nu på väg till Rektorns privata kontor för att anmäla den oväntade händelsen i Spökstaden. Hennes arm hade blivit omplåstrad av skolsköterskan kvällen innan, men armen var fortfarande öm efter angreppet. Som tur var hade såren inte blivit infekterade och de verkade läka snabbt. När hon kom runt ett hörn fick hon syn på Detektiven som just skulle öppna dörren till sitt kontor. När han fick syn på henne syntes ett besynnerligt uttryck i hans ansikte. Han vinkade åt henne med handen för att hon skulle komma till honom.

”God dag Herr Detek... jag menar Herr Magister. Kul att du kommit tillbaka.”

”Tack!” sade Detektiven något stelt. ”Jag har något mycket viktigt att berätta. Kan vi gå in i mitt kontor? Jag vill ju inte att fel person skall råka lyssna på det jag har att säga.”

”Det går väl bra. Det är nästan en timme kvar tills min nästa lektion i gymnastik börjar, men jag måste gå lite tidigare för att hinna berätta en sak för Rektorn innan lektionen. En halvtimme eller något liknande har jag väl till övers.”

Detektiven släppte in Sira, följde efter och låste sedan dörren efter sig. Sira tittade sig omkring i kontorsrummet som tidigare tillhört Herbert Wagner. Hon noterade att rummet var mycket välstädat och sparsamt möblerat. Detektiven gick och satte sig bakom ett skrivbord, vars yta endast besudlades av en kopp innehållande två pennor. Bokhyllan bakom honom var näst intill tom förutom tre böcker, som handlade om kriminologi; alla likadana och en pärm märkt *Nyleptien*. Sira hämtade en stol från andra sidan rummet och satte sig framför skrivbordet. Detektiven pillade sig på sin välansade mustasch en stund innan han började tala.

”Ali, eller Ronald som han kallades efter incidenten i Vitrolles, har berättat för mig att han anförtrött er med vissa mycket betydelsefulla föremål och han skall även ha sänt er ett

brev med viss information om hur dessa föremål skulle kunna användas. Stämmer det?”

Sira tvekade först men svarade:

”Hm... Käre Herr Detektiv. Hur vet jag att jag kan lita på er? För inte allt för länge sedan kom du och din medhjälpare Gaston framhoppande ur några buskar vid Verdonfloden och anklagade mig och min syster för allt möjligt. Ni tog oss till fånga och försökte få oss att erkänna något vi inte var skyldiga till. Vad har du nu gjort för att förtjäna min tillit?”

Detektiven suckade och hans annars så stela ansikte öppnades och blev mer mänskligt och känslösamt.

”Det är väl lika bra att jag berättar en viss historia för er nu. Tyvärr är det mest tråkiga nyheter, men Ali insisterade på att om vissa saker inte riktigt gick som planerat, så skulle jag föra vidare historien till dig utan att undanhålla något. Det hela började för två veckor sedan då jag och min assistent Gaston begett oss till Nyleptien”

Vi mötte den gamle filosofen Ali, tillika Ronald, vid den mötesplats som min chef och Ali kommit överens om; en bördig oas några kilometer väster om Kletschpalatset. Det var mitt på dagen och solens strålar brände obarmhärtigt den karga sandöknen runt omkring oasen, men under de stora palmbladen fanns en barmhärtig skugga. Vårt uppdrag var att tillintetgöra den ondska som hade vaknat till i Nyleptien, med andra ord döda den onde demonen Alcatz i Kletschpalatset. Demonens makt i riket hade sakta vuxit i och med att dess hjärntvättade anhängare blev allt fler. Uppdraget var enligt min chef mycket högprioriterat och det hon anser är viktigt är sannerligen mycket viktigt.

Ali var löjligt entusiastisk när vi mötte honom och tillkännagav vagnen han hade kokat ihop. Han visade upp en säck fylld med prästkläder, vilka han dagen innan hade stulit från palatsets tvätter.

Jag frågade honom om han trodde att detta var någon slags maskerad, där vi bara kunde kliva in i palatset utan att bli stoppade av någon. Jag tyckte helt enkelt att planen var naiv och saknade finesse.

Ali svarade att allt nog skulle gå bra och började le med sitt vanliga galna leende. Jag måste erkänna att detta inte gjorde mig helt lugn.

Filosofen tog upp en av prästklädnaderna, en brun kappa med smala gula ränder och gul huva och gav den till Gaston. Min assistent tog emot prästkappan och höll upp den mot kroppen för att kontrollera storleken. Han drog sedan klädesplagget över huvudet, otroligt nog utan att visa den minsta min av förakt. Otroligt nog hade Ali hittat en storlek som passade Gaston perfekt och min assistent såg nöjd ut i sin löjliga förklädnad. Ali fiskade sedan upp ytterligare ett par prästkappor och tog på sig en av dem. Den gamle filosofens kappa passade självklart också perfekt. Efter en viss tids tvekan kände jag mig tvungen att kränga på mig min kappa också, men min förklädnad passade sämre. Den var lite trång över bröstet och ärmarna var aningen för långa. Jag trivdes verkligen inte i min utstyrsel. Det kändes som att gå omkring i en fånig morgonrock mitt på dagen.

När vi alla var maskerade med de nytvättade prästkapporna begav vi oss mot Kletschpalatset. Det blev mycket hett när vi lämnat oasens skugga och på vägen passerade vi en ström av människor som var på väg till eller ifrån oasen. Detta inkluderade även zaschiska soldater och nyleptiska palatsvakter. De något oborstade zascherna brydde sig inte om oss präster, men vakterna nickade artigt när de passerade. De flesta av de civila nyleptierna betraktade oss dock med avsky eller rädsla. Det var tydligt att prästerskapet inte var speciellt omtyckt i landet och jag gissade att det hade något med de offerriter jag hade hört talas om. Vi fortsatte på vägen österut och Gaston och jag badade snart i svett under våra varma prästkappor. Ali verkade dock inte påverkas av värmen på samma sätt som vi och fortsatte framåt med spänstiga steg utan ens en svettdroppe i pannan.

När vi lite senare kom upp på en hög sanddyn fick vi syn på det legendariska Kletschpalatset. Hela palatset var tillverkat av ljusröd sandsten. Mittensektionen var formad likt en stor pyramid och i varje hörn stod ett högt torn toppat med en vacker guldkupol. Vi fortsatte framåt och kom till en stenbelagd väg som ledde ända fram till palatsets huvudport. Utanför huvudporten stod fyra enorma vakter med rustningar av guld och silver. De var

beväpnade med väldiga hillebarder och bar även på varsin stor rund förgylld sköld. Den närmaste vaktens brunbrända skinn var glansigt av svett och jag förmodade att vakternas rustningar var ännu sämre anpassade till klimatet än våra obekväma prästkåpor och att de hellre skulle ha velat befinna sig inne i palatsets skugga, än här ute i den heta solen. När vi tre helt oskyldiga präster närmade oss porten var två av vakterna upptagna med att visitera en grupp musikanter. Ali, som kunde språket någorlunda väl, gick först och var beredd att svara på vaktens frågor, men vaken nickade bara åt hans håll, klev åt sidan och lät oss gå in genom porten.

Jag fick väl erkänna att Alis plan med prästkapporna hittills hade fungerat ganska bra, men det är ändå inte en utstyrsel jag vill använda mig av igen.

Efter bara några meter in under palatsets skugga blev det betydligt svalare och min käre medhjälpare Gaston suckade djupt av njutning. Ali blängde irriterat på Gaston och bad honom vara tystare. Sedan fortsatte vi framåt tills vi kom in till en stor rund sal, med tio olika utgångar jämt utplacerade utmed väggen. Salens väggar var dekorerade med blå och gul mosaik och i mitten fanns en ring med sex runda pelare av polerad svart marmor. Jag noterade att det fanns ett trettiotal personer där inne och funderade på vilket hot de kunde utgöra.

Tio av dem var palatsvakter som stod utplacerade en vid varje utgång. En bit längre bort stod två zasziska officerare och diskuterade något, medan de gestikulerade frenetiskt med sina händer. Längre bort till vänster om oss stod ett par präster och diskuterade lågmält, men ingen av dem hade lyckligtvis visat intresse för de tre präster som kommit in i salen. Resten av människorna där inne verkade vara civila personer. En grupp med unga kvinnor i skira halvt genomskinliga klänningar lämnade salen genom en gång till höger. Palatsvakten vid den utgången hade mycket svårt att spela oberörd, när de lättklädda skönheter strök förbi honom inom räckhåll och han fick en fånigt leende på läpparna.

Ali tog fram ett stort pergament, som han hade gömt innanför kappan, gick fram till en oljelampa, vilken hängde på väggen och vek ut dokumentet. Det var en stor ritning över hela palatset som

innehöll mer än hundra olika rum. Ali pekade med handen mot den utgång kvinnorna valt, men jag undrar fortfarande om han egentligen visste vart vi skulle, eller om han bara ville följa efter de vackra lättklädda kvinnorna.

Ali vek i alla fall ihop kartan igen och stoppade in den i kappan. Sedan började han med långa steg gå i riktning mot den öppna porten. Ingen av människorna i salen stoppade oss och snart gick vi genom en bred välupplyst gång, vars väggar var dekorerade med gamla hieroglyfer. De vackert illustrerade bilderna berättade om olika delar i Nyleptiens händelserika och krigiska historia. Ali förde vår lilla grupp vidare förbi tre vägkorsningar och sedan gick vi uppför ett par trappor som ledde oss högre upp i pyramiden. När vi gick igenom en smal korridor, vars väggar upplyste oss om en speciellt blodig del av Nyleptiens historia, öppnades plötsligt en port någon meter framför Ali.

Vår lilla grupp tvärstannade och framför oss stegade det ut två präster, iklädda likadana klädnader som vi själva bar. En av dem var en lång smal man med rakat huvud och djupt liggande ögon. Den andre, en kort man med pipskägg och tatueringar i pannan, började prata med Ali. Jag försökte att lyssna på vad de sade, men förstod inte ett ord. Ali försökte i alla fall att svara på prästens frågor, med sin något knackiga nyleptiska. Diskussionen blev allt mer högljudd när Alis svar inte gick i god jord och den lille mannen blev mycket upprörd och började få röda fläckar på kinderna. Han slet av Alis huva, tog tag i hans kappärm och stirrade in i hans ögon med ilsken blick.

Gaston tog då ett snabbt steg framåt och oskadliggjorde mannen med sin... eh. Jag menar att han slog ner mannen med sin knytnäve. Prästen föll ihop och blev liggandes medvetslös på golvet. Sedan gjorde Gaston samma sak med den andre prästen som också föll ihop på golvet. En strålande insats av min trogne assistent. Gaston böjde sig sedan nedför att se om de bar med sig något intressant i sina fickor.

Då började Ali bli orolig. Han frågade om de var döda och böjde sig nedför att leta efter en puls på den korte mannens hals. Det fanns självklart en puls och Gaston lugnade honom med sin mörka röst. De var bara medvetslösa och om ett par timmar skulle de vara helt återställda igen, men troligen lite stelare i musklerna

än vanligt. Min trogne medhjälpare flinade och stoppade tillbaka... eh. Han sade åt oss att hjälpa till. Sedan hjälptes vi åt med att släpa in de två prästerna i rummet de kommit ut ifrån, ett enkelt möblerat kontorsrum vars väggar var ockuperade av bokhyllor fyllda med hoprullade pergament och inbundna böcker. De två medvetlösa prästerna blev bundna med remmar, som jag givetvis burit med mig, och Ali band fast ett par tygstycken för deras munnar, för att de inte skulle kunna ropa på hjälp. När vi var klara gick vi ut till korridoren igen och stängde porten efter oss.

Vi fortsatte vår vandring genom palatset och kom snart till ytterligare en sal där det fanns betydligt fler människor. I mitten av salen stod två palatsvakter. De bredaxlade männen höll fast en ung man med bar överkropp. Den stackars mannen såg drogad ut och hans ögon stirrade bara framåt med tom blick. En präst satt på knä framför honom och målade med blå färg dit olika symboler på hans mage och bröst.

Ali skakade sorgset på huvudet och visade med en gest att vi skulle gå lite avsides. När vi var halvt dolda bakom en stor vitmålad pelare stannade Ali och vände sig mot mig och Gaston.

Jag frågade honom varför vi stannade i den här salen, då demonen fortfarande inte syntes till. Ali svarade att vi skulle vänta tills de fört den blåmålade fången till offersalen. Där skulle vi även hitta demonen.

Ali förklarade sin plan ytterligare, vilket var bra då Gaston inte alltid är så kvicktänkt. Väl i offersalen var det meningen att vi skulle gömma oss på något sätt och vänta tills de flesta av människor gått ut igen. Den där unge stackaren som de höll på att måla, skulle snart offras till Alcatz. Demonen skulle då sluka hans själ. Gaston ville att vi skulle befria fången innan demonen tog hans liv, men Ali trodde inte att det skulle vara någon bra idé och jag höll med honom. Om vi befriade honom nu så skulle vi aldrig komma åt demonen och självklart skulle det vara högst olämpligt att senare angripa demonmonstret om det även fanns en massa vakter och präster runt omkring oss, viftandes med alla möjliga slags vapen.

Det dröjde inte länge förrän vakterna greppade tag i den stackars fången för att gå vidare. Vi följde efter dem genom att

haka på längst bak i ledet av människor som banade väg genom salen. Det var inte troligt att någon skulle bry sig om tre extra präster vilka gick längst bak i ledet. Den unge målade mannen fördes bryskt in genom en stor portal inramad av två stora förgyllda ormar. Efter vakterna gick sex präster, ytterligare tio palatsvakter och de lättklädda kvinnorna vi sett tidigare. Vi riktade våra blickar mot golvet och gick framåt under tystnad. Ledet med människor ledde oss uppför ytterligare en trappa och slutligen kom vi till den stora offersalen, en stor pyramidformad lokal med svarta väggar. Det var minst tjugo meter högt upp till det förgyllda taket och i mitten av salen en bit längre ner fanns ett stort altare där offerriten troligen skulle utföras. Jag, Ali och Gaston avvek från ledet och sökte efter ett bra gömställe, men det fanns inget. Istället satte vi oss tillrätta på trapporna som gick runt hela salen.

Den stackars unge fången fördes ner till altaret och lades på rygg på den kala kalkstenen. Offret noterade svagt att hans handleder och fotleder blev fastbundna med tunga kedjor, men var alltför drogad för att komma på att göra motstånd. Jag noterade sakligt att det inte fanns något blod på altaret och undrade varför. Alis ögon var istället riktade upp mot taket. Jag undrade vad han tittade efter och vände också upp blicken. Det gyllene taket var verkligen ett riktigt mästerverk och jag tog mig tid att inspektera några mörka nischer. Dessa fanns utplacerade på olika ställen och var mästerligt gjorda, men jag såg annars inget av intresse.

Plötsligt uppenbarades en mörk skugga i en av nischerna och både jag och Gaston hoppade till av förvåning, medan Ali bara suckade tungt. Skuggan växte i storlek och kastade sig ut i luften. Ett par svarta vingar breddes ut och den nästan tre meter långa varelsen gled sakta ner mot altaret nedanför. Människorna hörde ljudet ovanför dem och backade av förskräckelse. Kletchpalatsets demon Alcatz Shetgol, som var en av de sju stora, landade alldeles bredvid altaret och dess ena kloförsedda fot spetsade en av de långsammare prästerna i ryggen. Alcatz tre röda ögon fångade prästens bruna ögon i hans dödskamp. Demonen öppnade munnen och visade upp en glödande käft fylld av sylvassa svarta tänder. Prästen kände ett plötsligt hugg i hjärtat,

vars blod snabbt blev kokande hett. Hettan ökade och prästens hjärta stannade för att sedan glöda och fatta eld. Prästen skrek ut ett fasansfullt sista skri fullt av rädsla och smärta, medan Alcatz riktade sin handflata mot honom och långsamt sög i sig hans förtvinande mörka själ.

Demonens ögon slocknade ett par sekunder och då var prästen för evigt borta. Sedan tändes dess ögon igen och nu var den röda lystern ännu starkare än innan.

Gaston började resa sig för att strida till verket, men Ali lade handen i sidan på honom. Ali bad honom ta det lugnt och sade att vi måste vänta tills de flesta av människorna lämnat salen. Många av dem verkade redan ha drabbats av panik, så vi trodde inte att det skulle dröja länge förrän det blev vår tur att skrida till verket.

Medan vi satt där laddade jag ... det armborst jag hade med mig. Vapnet var mycket litet och hade inte varit svårt att dölja under prästkappan.

Nere vid altaret hördes en rosslig mansröst. Kletchpalatsets högvärdige Överstepräst Aschmut Kadhar hade klivit ner från trapporna för att tala till demonen, som nu befann sig på andra sidan altaret, över den döde prästens kropp. Aschmut var en överviktig man i fyrtioårsåldern. Hans hjässa var alldeles kal och hans långa kappa glänste från broderierna med guld och silvertrådar. Han brydde sig föga om att en av hans präster gått en för tidig död till mötes.

Varken jag, Ali eller Gaston förstod vad de talade om, då Översteprästens ord uttalades på ett uråldrigt språk som nu endast användes av Nyleptiens präster.

Alcatz fällde ihop sina svarta läderartade vingor och blickade ner mot offret som låg utsträckt på altaret framför honom. Sedan talade demonen med Översteprästen på samma tungmål, varefter han kände på den unge mannens ben med en stor klofförsedd hand. Det verkade som om Alcatz törstade efter ytterligare en människosjäl. Översteprästen log, bugade sig mot demonen och drog sig sedan långsamt tillbaka för att lämna demonen i fred med sin offergåva.

När demonen höjde sin högra hand för att förtära offrets själ hade de flesta av människorna, inklusive nästan alla vakterna, redan lämnat salen i panik.

Då tyckte Ali att det var dags att agera. Han reste sig och gick långsamt ner mot demonen som hade ryggen mot hans håll. Jag gick vid hans sida med draget vapen, medan Gaston istället gick mot den öppna porten med bestämda steg.

Översteprästen stod och mässade högt och hade nästan hamnat i trans, när han fick syn på ett par präster som kom gående nedför trappan mot hans håll. Han avbröt sin bön och började istället ropa något på nyleptiska. Ali förstod vad han sade, men ignorerade frågan. Då Aschmut Kadhar inte fick något svar på sin fråga, började han ge ut en order till palatsvakten som hade stått kvar bredvid honom.

Plötsligt hördes ett ljud och Översteprästen slungades bakåt av ... pilen som träffat honom mitt i pannan. Jag hade fått god användning av mitt lilla armborst.

Vid porten stod det kvar ytterligare en palatsvakt, som inte hade fått panik och flytt. Han lämnade sin hilebard, drog istället sitt svärd och tog ett steg nedför trappan för att angripa de falska prästerna. Han missade dock den tredje prästen och plötsligt kände han en oerhörd smärta i ryggen. Han kände att kroppen stelnade till och föll handlöst nedför trappan.

Gaston tittade nöjt på den medvetlöse vakten och vände sig om för att stänga den stora porten. En av de lättklädda kvinnorna hade dock stannat kvar och hon drog fram en stiletliknande kniv från sitt ädelstensbesmyckade bälte. Hon högg med kniven mot Gastons bröstorg, men den store mannen hann i sista stund få upp sin vänstra arm som skydd. Kniven trängde in i Gastons underarm och han grymtade till av smärta. Kvinnan skrek ut av raseri och drog ut kniven för att kunna hugga igen. Gaston tog ett steg framåt och slog till kvinnan med en rak höger. Hon tappade kniven och föll ihop på golvet. Gaston svor en lång ramsa för att glömma smärtan i armen och gick uppför trappan för att stänga porten innan det kom in fler vakter.

Ali, som hade tagit position på trappan, började spela på en gammal flöjt och toner av musik spridde sig i offersalen. Vid sidan av honom stod en flaska av jade. Flaskan var till hälften fylld av

vinäger och i botten låg en flisa från en viss svart kristall som tidigare suttit fast i en kungakrona. Musikens flödande toner fyllde salen med sin melankoliska melodi och den mäktiga demonen Alcatz fällde åter ut sina vingar, men nu skrek han ut ett vrål av smärta och raseri. Hans tre röda ögon upptäckte snabbt sin plågoande och gjorde sig redo att döda den otäcka flöjtspelaren.

Palatsvakten i närheten av altaret såg snabbt ner på Översteprästens döda kropp, höjde sin sköld och gick emot mig med draget svärd. Jag avfyrade mitt vapen en gång till men pilen slog in i vaktens sköld. Vakten backade bakåt ett par steg men var oskadd. Jag riktade då om mitt armborst mot demonen och fyrade av. Alcatz ryckte till när pilen träffade honom i sidan. Hans ilska vändes mot den nya angriparen och han tog ett par snabba kliv i riktning mot mig. Medan jag laddade om mitt vapen svepte Alcatz runt med sin högra vinge, vilken träffade mig i sidan. Jag for omkull och tappade tyvärr samtidigt mitt vapen. Därefter slog jag mitt huvud i det hårda golvet. Det blev en ordentlig smäll och jag började se stjärnor.

De sekunder som Alcatz offrat åt mig hade dock lämnat honom oskyddad mot Alis flöjtmusik och skadat honom hårt. Hans mörka läderartade skinn hade börjat lösas upp och hela hans skepnad hade börjat bli transparent. En tunn stråle med svarta partiklar strömmade från demonens kropp ner i Alis flaska av jade.

Palatsvakten såg vad som började hända med demonen och visste plötsligt inte vilken sida han skulle vara på. Han följde pliktskyldigt prästernas order men tyckte inte om den svarte demonen. Därför höll han sig undan, backade sakta uppför trappan och iakttog vad som hände.

Alcatz vände sig åter mot musikanten och anföll. Ali backade snabbt uppför trappan och undvek precis demonens svepande klor.

Plötsligt träffades demonen i huvudet av en kniv som Gaston slungat iväg med stor kraft. Kniven satte sig i Alcatz vänstra kind och fick honom att skrika gällt. Knivbladet satt djupt i demonens kött, men inget blod lämnade dess kropp. Ali satte åter flöjten till munnen och fortsatte att spela. Demonen blev förvirrad av alla angrepp från olika håll och bestämde sig nu för att göra sig av

med mannen vid porten. Den förde ihop sina händer, stängde sina tre ögon och talade på ett främmande tungmål. Snart bildades ett litet eldklot i dess händer. Alcatz snurrade runt och slungade iväg eldklotet mot knivkastaren. Gaston hann precis ducka när eldklotet slog in i porten bakom honom. Eldklotet splittrades vid träffen och en del av flammorna svedde den högra delen av Gastons ansikte.

Att frammana eldklotet hade dock krävt mycket kraft vilket lämnat demonen ännu mer sårbar för Alis musik. Alcatz började känna sig kraftlös och hans kropp tunnades ut allt snabbare. De svarta partiklar som sögs ner i jadeflaskan neutraliserades snabbt av ättikan som blev allt mörkare i färgen. När demonen var så gott som transparent började det som återstod av dess kropp att glöda för att sedan fatta eld. Ett tjugotal skimrande halvt transparanta spöklignande varelser lämnade hans kropp och flög upp mot taket. Jag försökte att följa dem med blicken, men deras konturer blev snabbt allt suddigare och sedan försvann de i tomma intet.

Ett par sekunder senare var Alcatz spårlöst borta och det sista av hans magiska kraft hade sugits in i jadeflaskan. Ali tog snabbt upp flaskan och förseglade öppningen med en kork, för att inget av demonens onda substans skulle kunna fly.

Ali ropade entusiastiskt och började en lustig dans med höga benlyft. Jag kände mig helt mörbultad, men orkade dra mig upp på benen igen och tog ett par steg mot honom, men stannade upp, ropade ut en varning och pekade på flaskan i Alis hand.

Den gamle filosofen slutade dansa, tittade på flaskan i sin hand och upptäckte vad jag menade. Innehållet hade blivit rött och börjat lysa upp och glöda.

Plötsligt exploderade flaskan i Alis hand och eldsflammar slog ut åt alla håll. Alis kropp slungades iväg ett tiotal meter och landade tungt på trappan längre bort. Jag rusade fram till Ali, satte mig på knä bredvid honom och granskade hans skador. Alis kropp var bruten och alldeles blodig. Hans händer hade sprängts bort efter explosionen och blod sipprade ut från hans halvöppna mun. Trots detta log han och med svag röst sade han:

”Vi klarade det! Demonen Alcatz är borta.”

Jo, han var verkligen borta. De hade lyckats att besegra en demon, men det hade kostat.

Gaston gick nedför trappan, medan han försiktigt kände på sin brända ansiktshalva med sina fingertoppar. Han hade riktigt ont och eldsflammorna skulle så småningom lämna djupa ärr och för evigt märka hans ansikte. Gaston sneglade bort mot den siste tempelvakten, men denne hade lagt ner sina vapen och iakttog bara händelserna under tystnad.

”Vad hände med Ali?” frågade Sira, som hade börjat ana det värsta.

”Han dog tyvärr av sina skador. Ja, man kan väl säga att både Ronald och Ali dog samtidigt. Jag saknar dem faktiskt. I mitt yrke har jag sett ganska många människor dö. Ali och Ronald dog i alla fall på rätt sätt. De visste att de hade levt ett bra liv och hade dött som riktiga hjältar. I deras gemensamma ansikte såg jag en slags en inre frid. Varken Ali eller Ronald verkade rädsla för att möta döden. Ali hade tidigare berättat något om att döden inte spelar en så stor roll då vi alla ändå är sammanlänkade i ett stort nätverk, men jag förstod aldrig riktigt vad han menade med det. Ja, i alla fall... Innan han dog bad man mig ta hand om några saker.”

Detektiven tog ur en låda fram en gammal bok med neutralt läderomslag. Sidorna var nötta och hade börjat gulna. Han sköt fram boken så att den hamnade framför Sira.

”Detta är Alis dagbok, vilken han skrev klart under sommaren innan hans sista resa till Nyleptien. Ali berättade för mig att han trodde att riten skulle vara säkrare med röda kristaller istället för svarta, men då han inte hade någon tillgång till de röda kristallerna och det var bråttom att oskadliggöra demonen innan den genom människooffer skulle bli allt för kraftfull, så tog han risken. Ali hade rätt, den svarta kristallen var inte perfekt för denna rit. Slutet av dagboken innehåller information om hur Ali utfört riten, samt hur besvärjelsen skall uttalas, men han sade att du redan fått viss information om detta.”

”Det stämmer”, sade Sira medan hon torkade bort en tår från sin kind. ”Är det säkert att demonen är helt borta nu?”

”Om eländet kommer tillbaka så skall den få med mig att göra... Jo, Alcatz är helt oskadliggjord, men tyvärr finns det fler demoner som snart kan få för sig att vakna efter sin långvariga sömn.”

”Var kommer demonerna ifrån egentligen? Tidigare trodde jag att de endast fanns i sagorna.”

”Jag vet faktiskt inte så mycket om demoner i allmänhet, men jag har fått information om att Alcatz var en av flera demoner och att det troligen inte dröjer så länge tills ytterligare vaknar. Men det finns en annan positiv nyhet. Innan vi lämnade Nyleptien, vilket var två dagar efter det att demonen oskadliggjorts, upptäckte vi en splittring mellan de zaschiska ökenstammarna. Utan en skrämmande demon att tillbe fick de inget gemensamt mål och tydligen började ett par av nomadstammarna att strida inbördes. Så hotet av en zaschisk invasion från söder kan ha minskat betydligt.”

Detektiven lutade sig tillbaka i stolen och funderade stund, medan Sira började bläddra igenom Alis dagbok. Början av boken var skriven med tecken hon inte kände igen, men slutet som Ali skrivit i Rolands kropp var på friesländska. Vissa av sidorna var även illustrerade med bilder på olika människor, troligen personer från Alis hemby i Gawana.

”Intressant bok?” fortsatte Detektiven. ”Vissa av bilderna var i alla fall ganska fina. Nå väl! Nog om boken... Det finns kanske en sak du skulle kunna hjälpa oss med?”

”Jag lyssnar!” sade Sira och stängde boken.

”För att vara beredda när en ytterligare demon dyker upp så behöver vi, förutom kristaller, även fler jadeflaskor. Jag känner till var vi kan hitta ett antal sådana flaskor, men vi kan behöva en duktig tjuv för detta och jag har hört att du är mycket duktig på att öppna knepiga lås. Något du kan ställa upp på?”

”Självklart! Herr Detektiv.”

”Bra! Jag vet inte var vi kan få tag i några röda kristaller, men det får lösa sig senare. Den lilla svarta kristallen, som Ali bidrog med, verkade ju inte helt bra och ingen verkar veta var man kan få tag i några av de röda kristallerna.”

Detektiven gjorde ett litet uppehåll varefter han fortsatte:

”Jag måste kontakta min chef om hur vi skall gå vidare. Vi får talas vid senare.”

”Tack för pratstunden Herr Detektiv. Det är nog ändå dags för mig att tala med Rektorn nu.”

Sira nickade och lämnade Detektivens kontor. Hon kände sig fortfarande nedstämd efter att fått höra om Alis bortgång, men livet gick vidare och det fanns mycket att göra.

Kapitel 6

”Accra Takoradi i sikte!” ropade utkiken, som befann sig längst upp i huvudmasten, arton meter ovanför *Henriettes* renskrubgade däck.

Handelsfartyget hade haft Gawanas kust om babord sida de senaste tre dagarna, men inte gått iland då det inte funnits någon tillräckligt stor hamn i de mindre kustbyarna. Accra Takoradi var den viktigaste handelsstaden i landet och den hade en stor hamn. Staden var dessutom Gawanas näst största stad efter Port Calabar och var även ett centrum för de två största religionerna i sydländerna; solibadismen, vars anhängare dyrkade solen och ett trettiotal gudar, samt kuwasilismen, vars anhängare trodde på endast en allsmäktig Gud som krävde ständig underkastelse. Varje år kom det hit tusentals kuwasiliska pilgrimer från olika delar av sydländerna för att besöka det heliga Heshimapalatset som var religionens mest heliga plats.

De flesta i Accra Takoradi var dock troende solibader och de offrade varje dag blommor på stora altare som fanns utplacerade på stadens tre stora torg. Solibaderna och kuwasilerna hade länge varit i krig med varandra, men under de sista tio åren hade det varit fred mellan dess religiösa anhängare, mest på grund av Gawanas nuvarande Drottning Lumbee Diom som styrde riket med järnhand. Hennes trogna soldater slog till hårt vid minsta lilla religiösa orolighet.

Idana stod vid fören och blickade ut över Accra Tacoradis stora och välorganiserade hamn. Det var mitt på dagen och solen sken ner från en klarblå himmel. Luften var het och Idana var tacksam för den svaga brisen som blåste in från söder. Hon noterade ett tiotal höga förgyllda torn som stack upp över hus-taken i den västra delen av staden. Hon antog att tornen tillhörde Heshimapalatset. Idana hoppades att de skulle få tid att besöka det legendariska palatset, innan det blev dags att fara vidare inåt landet mot Alis gamla hemby Gusua Sokoto. Hennes blick svepte runt på skeppet och fastnade på Micha och Sven

som stod vid relingen en bit bort. Micha hade utrustat sig med sin långa östländska pilbåge och bar ett pilkoger fyllt med egentillverkade pilar hängande över axeln, medan Sven bar en gammal sabel i en skida som satt fast i hans midjebälte. De två unga männen tittade ner på en grupp delfiner som följde efter skeppet och pratade med varandra med muntra röster. Under de senaste veckorna hade Micha och Sven blivit mycket goda vänner och de kunde nu så gott som alltid ses tillsammans.

Föregående kväll hade Sven berättat om sin uppväxt på Isöarna tillsammans med sina föräldrar, sin storasyster och en tvillingbror vars namn var Dagvald. Hans familj hade arbetat som fiskare sedan flera generationer och vattnet runt Isöarna hade gett dem gott om mat. När Sven och hans tvillingbror fyllt sexton år hade deras by plötsligt blivit anfallen av nordliga barbarer från fastlandet. Hela byn hade bränts ner och endast ett fåtal bybor hade kommit undan med livet i behåll. Sven och hans storasyster Miranda var den enda överlevande från deras familj och det var bortgången av hans tvillingbror Dagvald som drabbat honom hårdast. Sven hade efter den händelsen slutat att tala och det dröjde flera år innan han sade ett endaste ord igen. När han var tjugo år gammal hade han lämnat Isöarna för att finna lyckan i något annat land och sedan dess hade han tagit anställning på olika handelsfartyg.

När Micha frågat honom om hans framtidsplaner hade Sven blivit ganska förtegen och kommit med undvikande svar. Idana kände fortfarande att det var något i Svens blick som gjorde henne obekväma, men hon kunde inte sätta fingret på varför hon kände så.

När Idana gick iland i miljonstaden Accra Takoradi kände hon igen den intensiva fisklukten, som fanns i de flesta hamnar och fiskebyar. Hon stannade upp en stund för att titta på när skeppets last med lådor innehållande vapen och tunnor med friesländskt vin, lastades av med hjälp av stora mekaniska lastmaskiner. Lasten lyftes upp från fartygets däck med komplicerade anordningar bestående av taljor, block och rep. Liknande maskiner fanns inte i Vitrolles, där all last fick bäras iland för hand. När Idana tittade sig omkring uppmärksammade

hon även att det var renare här än i Vitrolles. De höga husen var byggda på ett sätt som visade på avancerad ingenjörskonst och många av husen hade små konstnärliga detaljer och utsmyckningar som hon bara sett på enstaka byggnader i Vitrolles.

En riktigt modern stad! tänkte hon.

Snart kom även Micha och Sven iland. De hade båda fått sina skepparlöner utbetalda av kapten Günter och jämförde hur mycket de fått. Då Sven hade mer erfarenhet och delvis arbetat som kock på skeppet hade han naturligtvis fått ut en större lön.

"Idana?" sade Sven. "Går det bra om jag följer med dig och Micha, när ni skall inhandla förnödenheter till er resa. Jag har varit här förut och hittar ganska bra i kvarteren."

"Självklart kan du följa med", sade Idana med en lätthet i rösten, men egentligen hade hon hoppats att det bara skulle bli hon och Micha hädanefter. "Vi skall även leta efter en lokal vägvisare som kan visa oss vägen vidare in i landet. Kanske känner du till var man kan finna en sådan?"

Sven funderade en stund och sade sedan:

"Det finns ett värdshus på andra sidan staden som Günter brukar rekommendera, då han känner krögaren där. Troligen kan han föreslå en lämplig kandidat."

"Bra! men först skall vi handla livsmedel, tält och liknande. Vart skall vi gå då?"

"Jag föreslår den västra marknaden", sade Sven. "Det ligger precis vid ett stort torg där solibaderna offrar blommor till sin fruktbarhetsgudinna. Det är klart värt ett besök!"

De vinkade adjö till besättningen på skeppet och begav sig in i Accra Takoradis myllrande gator. När de kommit bort från hamnområdet noterade Idana att människorna här såg mycket olika ut. Vissa hade nästan blåsvart skinnton, medan andra var mer bruna eller ljusbruna. Kläderna skiljde sig också åt. De flesta bar löst sittande klädesplagg med färggranna färger, medan andra bar enklare kläder av vitt eller grått tyg. Många av kvinnorna i vitt täckte även för sina ansikten med schalar, så att endast deras mörka ögon syntes.

Sven förklarade att dessa var kuwasiler, vars religion förbjöd deras kvinnor att visa upp sina ansikten offentligt. De flesta av de färggrant klädda människorna var solibader, en gammal

folkgrupp som kommit till Gawana för mycket länge sedan. Solibaderna räknades som den rikaste av de olika folkgrupperna i staden. De flesta av solibaderna hade mörkare hy än kuwasilerna, men det fanns undantag och de religiösa folkgrupperna var inte endast uppdelade efter hudfärg. Idana såg även tiggare och andra lösdrivare i betydligt enklare kläder, men dessa verkade vara färre än i Vitrolles. Hon undrade om deras fictjuvar och andra skurkar var organiserade i olika skrän, som i de större städerna i Friesland och påminde sig själv att hon skulle fråga sin syster om detta när hon kom hem.

På vägen till marknaden mötte de en liten patrull med mörkhyade soldater. Gruppen marscherade i perfekt takt i två raka led. De bar alla röda kläder och hade stålhelmar på huvudet vars toppspetsar var förgyllda av guld. Soldaterna var beväpnade med varsin böjd kroksabel och bar dessutom varsin stor rund sköld dekorerad med ett rött lejon. De tillhörde Drottning Lumbee Dioms vaktstyrka, som såg till att lag och ordning följdes i staden. Brottslingar eller bråkmakare som ertappades straffades hårt. Tjuvar skickades till ett arbetsläger strax norr om staden och mördare skickades till galgen.

När Idana kom fram till marknaden var det första hon tänkte på att ha noga uppsikt över sin kappsäck. Hon mindes bittert hur jobbigt det varit när hon blivit bestulen på sina pengar senaste gången hon besökt Vitrolles stora marknad. Den gången hade hennes egen syster varit den skyldige fictjuven. Idana lade en skyddande hand över kappsäckens öppning och synade misstänksamt alla människor som kom lite väl nära.

Den västra marknaden var mycket stor och när de tre kom dit hade kommersen varit igång i många timmar. Mycket påminde om marknaden i Vitrolles, men många av de vanliga varorna där saknades och många här var nya. Till nyheterna hörde exotiska frukter såsom mango, dadlar och passionsfrukter, kött från gnu, zebra och antilop, massor av torkade läkeörter Idana aldrig sett förut och vackra kläder av siden och andra material Idana inte kände igen. Dessutom fanns det en del av marknaden som specialiserade sig på handel av kameler. Idana blev glad att höra att det inte fanns någon slavhandel i staden. Det hade Drottningen förbjudit.

De började handla varor vilka skulle behövas till resan och Idana var som vanligt skoningslös i sitt prutande. De stackars försäljarna försökte sitt bästa för att sälja sina varor till ett något högre pris, vilket brukade fungera på de sjömän som hade vägarna förbi, men Idana var annorlunda. Hon ville inte slösa bort de pengar hon fått från Konungens forskningsråd i onödan och dessutom hade hon lärt sig prutandets ädla konst från Quinson och byarna där runtomkring. Hon var ännu inte lika duktig som sin moder, men inte långt därifrån. När Idana prutade ner priset på ett par hattar, som skulle skydda dem från den heta gawanska solen, så såg Micha plötsligt lite konfunderad ut.

”Såg ni?...” började han.

”Såg vad?” svarade Sven och vände sig om åt samma håll som Micha.

”Eh... Jag tyckte jag såg Sira där borta, för några sekunder sedan, men nu är hon borta.”

”Sira?” utbrast Idana och skrattade. ”Vilken tur att jag precis köpt de här hattarna.”

Micha såg oförstående på henne.

”Så att du slipper solsting... Här, prova!”

Hon satte hatten på hans huvud och den passade perfekt.

När de handlat klart gick de mot solibadernas offeraltare som skulle finnas en bit bort från marknadsstånden. De gick förbi en mindre folksamling och Idana uppmärksammade en liten pojke som nonchalant strök förbi på hennes vänstra sida. Beröringen var lätt, men Idana, som var på helspänn, missade ingenting. Hon greppade tag i pojkens arm och höll fast honom i ett järngrepp. Han var tioårsaldern, hade chokladbrun hud, svart krusigt hår, bar trasiga smutsiga kläder och hade stora bruna ögon, som nu tittade upp på den unga friesländska kvinnan med oro och rädsla. Idana sade ingenting, men drog med sig pojken så att de två skymdes av ett tiotal kameler i en inhägnad. Där stannade hon upp, satte sig på huk och tittade in i pojkens ansikte. Han var nu mycket rädd och försökte att undvika hennes blick, men slutligen gav han upp. Han tog upp ett paket

med torkat kött från en djup innerficka och räckte fram det till Idana.

”Du är en skicklig liten tjuv”, sade Idana med lugn röst. ”Men någon dag kommer du att åka dit ordentligt och jag har hört att tjuvar får kämpa hårt i de arbetsläger man skickar dem till, så det är bäst att du är försiktig.”

Pojken förstod inte vad hon sade, men lyssnade ändå till Idanas ord och vågade till slut möta hennes blick. Idana tog tillbaka paketet med torkat kött och lade ner det i kappsäcken igen. Sedan tog hon fram tio silvermynt från en pengapung och lade dessa i pojkens hand. Pojkens ögon lyste upp och hans mun formades om till ett leende.

”Slösa nu inte bort allt på godis...”

”Oh no, kuchukua ni rahisi”, svarade pojken och bockade.

Sedan, utan förvarning, gav Idana pojken en rungande örfil. Hans huvud slogs tillbaka och i några sekunder såg han alldeles chockad ut.

”Och det var för att du skall komma ihåg vårt lilla möte. Hoppas att jag nu slagit in lite vett i skallen på dig.”

Pojken verkade förstå och nickade. Han lade en hand på sin ömmande kind och grinade illa, men sedan log han stort mot Idana igen. Han vinkade med handen och gick iväg mellan kamelerna. Sedan var han borta.

Micha kom fram till Idana och tittade frågande på sin flickvän.

”Kom så går vi och tittar på solibadernas offeraltare”, sade hon glatt och knuffade till honom lite lätt. ”Statyn där skall visst vara riktigt imponerande.”

”Jo, det kan vi väl göra!” sade Micha, som undrade varför Idana var på ett sådant strålande humör.

Efter att ha trängt sig emellan alla solibadier, som skulle offra blommor till fruktbarhetsgudinnan kom de tre fram till altaret och den stora statyn. Altaret var bara ett extremt stort stenbord där människor lassat upp tonvis med färggranna blommor. Bakom altaret stod en imponerande staty i brons som föreställde fruktbarhetsgudinnan Uzazi Wa Kike. Kvinnostatyn var ungefär femton meter hög. Hennes överkropp var bar och visade oblygt upp ett par välformade bröst. Både Sven och Micha

stirrade länge upp på den vackra statyn och Idana fick ge Micha en armbåge i sidan, för att han skulle sluta sitt fåniga stirrande.

”Har ni sett det där tredje ögat hon har i pannan?” frågade Sven.

Idana och Micha hade missat det, men när de tittade mer noga såg de att statyns ansikte verkligen hade tre ögon. Idana fick en rysning i nacken när hon tittade upp i Uzazi Wa Kikes ansikte. Hon tyckte inte att statyn såg lika vacker ut längre och fick en känsla av obehag i magen.

Det var dags att gå vidare.

Innan de letade rätt på en vägvisare ville Idana se det fantastiska Heshimapalatset och då ett par av de förgyllda tornen syntes från torget så skulle det inte vara svårt att hitta dit. Efter att ha passerat genom ett par fattigare kvarter med slitna husfasader, kom de fram till ett torg utanför palatsets södra port. Byggnaden fick Idana att tillfälligt tappa andan. Heshimapalatsets hela yttre mur var byggd av vit marmor och förutom de tio tornen, så var även alla fönsterluckor och dörrar förgyllda i glänsande guld. De högsta av tornen sträckte sig dubbelt så högt upp jämfört med de högsta tornen i Konungens slott i Vitrolles. I det högsta tornet fanns även en stor flagga, vilken visade upp den kuwasiliska religionens symbol; en svart hand som omgavs av en brinnande gul eld.

Idana stegade fram mot en massiv port där palatsvakter visiterade kuwasiliska pilgrimer vilka skulle in i palatset. Sven berättade att de där inne skulle be i tre dygn, för att sedan mottaga ett personligt uppdrag från sin gud. Uppdraget kom dock inte direkt från Gud, utan översattes av någon av de kuwasiliska prästerna i templet. Det vanligaste uppdragen berörde att sprida religionen vidare, men vissa fick en kallelse att försvara religionen med vapen eller helt enkelt bege sig hem igen för att ta hand om sin familj.

När Idana var framme vid porten möttes hon av en palatsvakt, klädd i vit rock och en svart turban på huvudet. I hans bälte fanns en stor böjd kniv med handtag och skida av silver. Vaktens ljusbruna ansikte pryddes av ett långt svart skägg som

hade inslag av grått, trots att han troligen bara var i trettioårs-åldern. Mannen sträckte ut en hand och sade med allvarlig röst:

”Kuacha wewe si kuwakaribisha hapa.”

”Eh.” sade Idana och vände sig mot Sven. ”Du vet möjligen inte vad han sade?”

”Mina kunskaper i Gawanas lokala språk är tyvärr mycket begränsade. Jag kan beställa en öl och uttala några artighetsfraser på gawanska och några andra sydländska språk, men inte mer.”

Vilken nytta har vi då av dig? tänkte Idana lite surt, men hon sade:

”Det var synd, men det verkar ganska tydligt att han inte vill att vi skall gå vidare.”

Idana och Micha försökte med ord och gester förklara att de skulle vilja besöka palatset, men vakten stod bara kvar och upprepade sin fras gång på gång.”

Kuwasiliska pilgrimer släpptes dock förbi som vanligt och vissa av den tittade på Idana och de andra två med ett retsamt flin i sitt ansikte. En gammal kvinna kom fram till de tre och sade på nästan felfri friesländska:

”Har ni problem?”

Idana vände sig mot den gamla kvinnan. Hon var huvudet kortare än henne själv och gluggen i schalen visade ett mörkt skrynkligt ansikte med pigga mörkbruna ögon.

”Den här vakten verkar inte vilja släppa in oss. Skulle du kunna förklara att vi bara är intresserade av ett kort besök för att skåda palatsets skönhet från insidan.”

”Tyvärr är inte hedningar välkomna inne i palatset”, sade kvinnan och suckade. ”Det är regeln de följer. Gissar jag rätt om ni inte är troende kuwasiler? Ni ser inte riktigt sådana ut.”

”Nej, det har du nog rätt i”, sade Micha. ”Om vi hedningar inte är välkomna in så det är väl lika bra att vi går och söker upp vår vägvisare. Sven? Kan du visa oss till det där värdshuset du nämnde tidigare?”

”Jo då! Följ bara mig.”

Idana sade adjö till den gamla damen och sedan lämnade de Heshimapalatset bakom sig. Hon tyckte att det var förargligt att de inte kunnat se den vackra byggnaden från insidan.

Tio minuter senare stod de utanför ett stort värdshus som låg alldeles innanför en tio meter hög stadsmur. Över porten fanns en bild på en glad anka i en gryta, samt text skrivet på gawanska. Ingen av de tre kunde dock läsa vad texten betydde.

”Får jag gissa att stället heter Glada Ankan?” sade Idana och gick igenom ett draperi, dekorerat med korkar och pärlor som hängde ner från dörrposten.

Inne i värdshuset var det ljust och det luktade gott av välkryddad mat. Idana kände omedelbart att hon blev hungrig och satte sig ner vid ett av de runda borden. Lokalen var annars ganska tom, vilket mest berodde på att de kommit dit i en lucka mellan lokalbefolkningens normala mattider. Närmare bardisken satt det dock sju välklädda herrar och damer vid ett bord och spelade något slags brädspel som varken Idana eller Micha kände igen. Sven förklarade att det var strupbräde som spelades. Ett spel vilket påminde en del om schack, men där tärning användes som även fick slumpen att inverka på spelutgången. Flera spelare kunde vara med samtidigt och det var vanligt att man samarbetade genom att bilda tillfälliga allianser. Ofta spelade man om pengar och Idana noterade att det fanns små högar av koppar- och silvermynt bredvid vardera spelaren.

Sven gick fram och började tala med värdshusvärden, som var en bredaxlad man med mycket mörk blåaktig hy. Först var han mycket misstänksam mot den främmande ljushyade sjömannen, men när han fick höra Günters namn, tinade han upp och började tala på friesländska, dock med en hel del brytning. Sven frågade om värdshusvärden, vars namn var Dorian Mastiff, kände till någon bra vägvisare som hans vänner Idana och Micha skulle kunna hyra för en forskningsexpedition in i Gawanas inland. Dorian svarar att deras grannes dotter Pita Hali ibland arbetat som vägvisare och att han hört att hon skulle vara mycket duktig. Dessutom talade hon friesländska och några andra nordiska språk relativt bra.

Han skickade iväg sin fru, en bastant kvinna med ett glatt leende på sina läppar och stora träörhängen i sina öron, att gå över till grannen och fråga om deras dotter var ledig för ett nytt jobb.

Medan de väntade på att deras vägvisare eventuellt skulle dyka upp, beställde de in mat och dryck till bordet. Idana lyfte på ögonbrynen när maten bars in av en liten pojke. Det var samma pojke som tidigare under dagen försökt sig på att stjäla mat ur Idanas kappsäck. Han hade finare kläder på sig nu och såg även ut att ha hunnit med att ta sig ett bad, men det var definitivt samma pojke. Han stannade upp ett par meter från bordet och tittade förvånat Idana, men hon blinkade bara åt honom och visade med en gest att han kunde servera maten. Hon skulle inte avslöja vad han gjort. Vårdshusvärden Dorian kom fram till bordet och rufsade till pojken hår.

”Jag precis anställa denna här. Det vara Pitas lillebror. Hoppas honom sköta sig bra. Ni klaga på mig om honom dålig?”

”Han kommer nog att klara sig mycket bra här!” sade Idana och nickade åt pojkens håll.

Medan de åt av den utsökta men mycket heta köttgrytan, som serverades tillsammans med ett pannkaksliknande bröd, noterade Idana hur ett par unga ganska lättklädda kvinnor som kommit in i lokalen, spanade in Micha och Sven. Micha verkade mest besvärad av uppmärksamheten, speciellt då Idana satt vid samma bord, men Sven log tillbaka till kvinnorna och flirtade tillbaka lite då och då.

Efter att de ätit upp maten lämnade Sven bordet för att prata med de två kvinnorna och de verkade ha det mycket trevligt tillsammans, även om de mest kommunicerade med varandra med hjälp av olika gester. Strax efter att pojken tagit emot betalningen från Idana kom grannflickan Pita in i lokalen. Hon var i tjugoårsåldern, hade chokladbrun hy och en smal men senig kroppsbyggnad. Pita iakttog de två resenärerna vid bordet en stund medan hennes lillebror dukade undan på bordet. Hon log mot sin lillebror och gav honom en liten lyckospark i baken, så att han nästan tappade skålarna i golvet.

”Trevligt att min ohängde lösdrivande halvbror äntligen fått ett jobb”, sade Pita. ”Snygga kläder har han visst skaffat sig också...”

Hon vände sig mot Micha och Idana.

”Så ni önskar er en vägvisare? Vart vill ni komma?”

Idana sänkte rösten för att Sven och de två kvinnorna inte skulle höra:

”Micha och jag vill ta oss till en liten by som heter Gusua Tokoto. Enligt den karta jag har skall byn ligga nordost om en gammal stad som heter Minna.”

Hon tog fram den handritade karta, som Ronald gett henne och sträckte fram den till Pita. Den unga vägvisaren studerade kartan noga och höjde sedan på ögonbrynen.

”Minna? Jo dit hittar jag nog. Inget trevligt ställe har jag hört. Byn dit ni ska ligger i nordöstra Gawana, en ganska glesbefolkad del av landet, mest vildmark. Jag känner inte till byn Gusua Tokoto då det finns många olika småbyar i det området, men efter att vi hittat till Minna, borde resten av vägen inte vara något problem. Med hjälp av din karta och lokalbefolkningen, så kan vi fråga oss fram. Jag skulle räkna med att det tar ungefär tre veckor att komma dit. Jag föreslår att vi ger oss iväg i morgon bitti och då börjar vår resa via floden Samglese.”

”Det låter bra!” sade Idana. ”Jag hade också räknat med att det skulle ta ungefär tre veckor att ta sig dit.”

Något senare sade Sven adjö till sina reskamrater för att spendera natten hos en av kvinnorna vid baren. Han önskade Idana och Micha lycka till på deras resa och lämnade värdshuset sjungande på en gammal något oanständig sjömansvisa.

Idana och Micha fick istället ett rum på värdshuset för endast fyra kopparmynt. Rummet låg en våning ovanför matsalen och hade en stor fönsterlucka som vette mot den gröna bakgården.

Natten i Accra Takoradi var betydligt tystare än en normal natt i Vitrolles. Detta berodde på att det var mycket färre människor som rumlade runt mellan olika värdshus sent efter solens nedgång. Istället låg de flesta faktiskt i sina sängar och sov. På värdshuset där Idana och Micha spenderade natten var det nästan helt tyst. Nästan! En ganska stor rått hade letat sig in i rummet genom att klättra uppför fasaden och klämma sig in genom den nästan helt stänga fönsterluckan. Råttans päls var gråbrun och den saknade en bit av sin svans. Dess röda rätt-

ögon glänste till i skenet från fullmånen utanför. Den tog sig ner till golvet, stannade upp och lyssnade. Michas snarkningar fyllde rummet med ett monotont sövande ljud, men från Idana hördes endast enstaka snusande andetag. Råttan fick syn på ett par kappsäckar, som låg på golvet nedanför den stora sängens kortände och sprang dit med tysta tassande steg.

Plötsligt hördes Michas röst:

”Nej! Jag orkar inte... Sluta!”

Råttan tvärstannade och tittade oroligt upp mot sängen. Micha hade halvt satt sig upp, men sov fortfarande. Idana puttade milt ner honom igen och mumlade något ottydligt om att han bara pratade i sömnen. Sedan var det tyst igen och nu hördes bara jämna andetag från de båda sovande i sängen.

Råttan ruskade på huvudet och fortsatte mot parets packning. Den luktade på båda kappsäckarna och valde sedan den vänstra som tillhörde Idana. Råttan öppnade en rem med hjälp av sina tänder och små tassar och kröp sedan in i kappsäcken. Efter att ha rotat runt en stund kom den utdragandes med ett pappersdokument. Råttan drog med sig sitt byte till fönsterluckan och stannade på den fläck som lystes upp av månljuset. Där lyckades den, efter att ha använt både tassar och svans, rulla ut hela dokumentet på golvet. Det var kartan som Ronald ritat till Idana för att hon skulle kunna hitta till hans gamla hemby och de röda kristallerna. Trots att månljuset var svagt var det inget problem för råttan att studera kartan och se alla dess detaljer. Den memorerade alla namn på byar och städer, samt deras olika lägen och rullade sedan ihop kartan igen. Råttans mungipor gick upp till något som liknade ett leende, vilket var mycket ovanligt för denna sort av smittobärande gnagare. Sedan förde den tillbaka kartan till Idanas kappsäck.

Solen gick upp bortom trädtopparna i öst och Accra Takoradi badade åter i solljus. Efter att Idana och Micha delat en frukost med Pita, lämnade de värdshuset, som faktiskt hette *Glada Ankan*, för att påbörja sin resa. Pita hade tagit med sig ett långt spjut, vilken hon även använde som vandringsstav och Micha hade som vanligt med sig sin långa pilbåge. Idana hade endast

en liten kniv som synligt vapen, men i en liten väska vilken hon bar runt midjan fanns även ett tjugotal sprängkulor. Dessa hade hon smuglat med sig till landet, trots att alkemisternas råd hemligstämplat hela projektet då de ansåg att kulorna var allt för farliga.

”God morgon!” ropade Sven, som stod lutad mot en stolpe på andra sidan gatan. ”Vilken underbar morgon, eller hur?”

”Hej Sven!” sade Micha förvånad. ”Skulle inte du fara vidare med ett nytt skepp som du nämnde vid middagen igår?”

Idana suckade inombords, då hon anade vad som skulle komma. Sven gick dem tillmötes och sträckte ut armarna i en välkomnande gest.

”Jag har ångrat mig och bestämt mig för att jag vill utforska Gawana innan jag far vidare. Därför tänkte jag fråga er om ni är intresserade av ytterligare en resekamrat. Ni kanske råkar ut för rövare eller värre och då kan det hjälpa att ha med ytterligare en man som kan hjälpa till att försvara de två väna kvinnorna.”

”Vad?” utbrast Idana och Pita samtidigt.

”Skojade bara!” sade Sven med en ursäktande gest. ”Jag vet att ni är två tuffingar, men jag skulle mycket gärna vilja följa med er på er forskningsresa, om ni vill ha mig med. Vad säger ni? Snälla...?”

”Det går väl bra?” sade Micha och sneglade mot Idana.

Idana tyckte väldigt mycket om Micha, men ibland tyckte hon att han borde ha kunnat snappa upp hennes sinnesstämning lite bättre. Hon hade räknat med att det bara skulle vara hon, Micha och vägvisaren som gick till byn, men Sven hade visserligen rätt i att det skulle kunna finnas många faror på vägen och Sven, som var lång och bredaxlad, såg även ganska stark ut. Idana ville egentligen inte ha honom med, men troligen kunde han hantera sin gamla sabel tillräckligt bra och skulle kunna vara skillnaden mellan liv och död om de råkade ut för rövare eller vilda djur. Hon tittade på honom igen och nu kände hon inte längre det obehag hon känt tidigare. Sven såg bara ut som en ung man sökandes efter äventyr.

”Självklart får du följa med!” sade Idana och sänkte axlarna. ”Vi tänkte gå mot floden nu, följ gärna med.”

Floden Samglese var Gawanas längsta flod och den passerade Accra Takoradi innan dess utlopp slutligen gick ut i havet. Pita ledde dem till en medelstor segelbåt som ägdes av hennes far Jefara Hali. Båten var i gott skick och Jefara var lång och smal, med samma chokladbruna hy som Pita. Denna dag hade han på sig ett par svarta byxor, men överkroppen var bar. Jefara var näst intill skallig, men hade sparat en liten grå mustasch under sin breda näsa. Hans mörkbruna ögon var vakna och nyfikna. Han hälsade artigt på sällskapet som skulle få åka med på hans båt. I den last han skulle sälja i staden Aba uppåt floden, fanns diverse exotiska kryddor, men även några tunnor med vin som dagen innan lastats av från det friesländska segelfartyget *Henriette*. Aba var även Idanas mål. Därifrån skulle de sedan fortsätta åt nordost till fots. Jefara kunde inte tala friesländska, så Pita fick agera tolk för att de skulle kunna förstå varandra.

Segelbåten lossades från bryggan och fick snabbt upp en ganska god fart med hjälp av en stadig sydvästlig vind. Det var många andra båtar ute på Samglese denna dag, men då floden här var flera hundra meter bred, så var detta inget hinder.

Det dröjde inte länge förrän de lämnat staden bakom sig och landskapet på båda sidorna om floden var vilt men ganska kargt, med klungor av träd vilka växte vid vattenkanten. Resan med båt till Aba beräknades ta nästan en vecka och de två första dagarna förflöt lugnt utan att något speciellt hände. På nätterna sov de i båten och på dagarna satt de mest stilla på däcket och tittade på omgivningarna. De såg många vilda djur, såsom bufflar och antiloper som kommit ner till floden för att dricka. Att bada i floden rekommenderades inte, då det trots en utbredd jakt fanns kvar ganska många stora krokodiler i floden, vissa av dem mer än fem meter långa. Sven var på ett strålände humör och efter att ha tjatat en stund lät slutligen Jefara honom styra båten, vilket dock inte var så svårt på den breda floden.

Den tredje dagen började det att regna och resenärerna tog skydd under ett litet tak som fanns uppsatt vid segelbåtens akter. Vinden hade även vänt och blåste nu in från nordost. Detta gjorde att Jefara fick kryssa sig uppför floden och resan blev därför betydligt långsammare.

Regnet höll i sig och den lilla besättningen fick äta en kall lunch hopträngda under det lilla skyddet. Medan Idana åt sin smörgås studerade hon en annan segelbåt som befann sig några hundra meter bakom dem. Hon kom ihåg att de även sett båten dagen innan, men då det var en ganska vältrafikerad flod så var det inget konstigt. Idana noterade att båten bakom dem verkade ha cirka tio besättningsmän och att minst fyra av dem var ljushyade. Hon fortsatte att slötitta på båten bakom dem och fick plötsligt en glimt av ett långt hårsvall som verkade tillhöra en blond kvinna. Idana tyckte att det var något bekant med personens kroppsform och klev ut från det lilla skyddet för att se bättre, men då syntes kvinnan inte till längre.

”Vad är det?” frågade Micha. ”Ser du en krokodil eller kanske en flodhäst?”

”Nej, jag tyckte bara att det var något bekant med en av människorna i båten bakom oss. En kvinna med blont hår.”

I segelbåten bakom dem gavs det ut en ny order.

”Styr in mot land!” sade en ung kvinna med auktoritär röst.

Hon rättade till sin svarta hatt på huvudet, vilken nu dolde det mesta av hennes långa blonda hår. Om Idana hade fått en närmare titt så skulle hon blivit mycket förvånad, då kvinnan till utseendet var en nästan identisk kopia med hennes syster.

”Eh, varför?” sade en kraftigt byggd mörkhyad man som styrde båten.

”Jag tror att Idana misstänker något och jag vill inte att hon skall se mig, inte än...”

”Brigitte? Har du någon plan?” frågade en gammal man, vars ansikte pryddes av ett långt grått skägg.

”Min plan håller jag för mig själv tills vidare, Herr Stiller. Det viktigaste nu är att Idana inte misstänker att hon är förföljd. Vi vill att hon skall komma till sitt mål utan några besvärande incidenter.”

”Och skatten?” frågade den mörkhyade mannen entusiastiskt.

”Skatten delar vi lika Herr Oba och bara din del kommer att göra dig till den rikaste mannen i din by. Hövdingen kommer

villigt att skänka sin vackra dotter till dig och alla kommer att behandla Oba Madesi med stor respekt.”

Oba suckade och log. Han ruskade på huvudet och skakade ut lite regnvatten från sitt lockiga svarta hår. Deras segelbåt körde in till den västra stranden och stannade där.

Längre uppför floden förlorade Idana intresset för den förföljande båten.

Kapitel 7

En sval nordlig vind blåste ner över Frieslands inland och det sista av den sena sommarvärmén, som hållit sig kvar i riket, försvann för detta år. I Pelfortskolan utanför Saint Marie hade eleverna tagit fram sina gråfärgade kappor, men denna söndag satt de flesta av dem ändå inne och läste sina läxor eller övade på olika färdigheter. Måndagen skulle bli en dag fylld av skriftliga och praktiska prov och de flesta av eleverna lade sig tidigt för att vara utvilade på morgonen. Angel hade med Siras och Chips hjälp lärt sig att tala friesländska ganska bra, men att skriva och läsa friesländsk text var betydligt svårare då de västliga rikena och de östliga rikena, dit Chipanprovinsen tillhörde, använde sig av helt olika skrivtecken för bokstäver och ord. Sira i sin tur tyckte att de östländska tecknen var vackra, men helt obegripliga.

När Sira vaknade klockan sju på morgonen tyckte hon inte att hon fått sova någonting alls. Hon hade haft mycket att tänka på kvällen innan och lyckades inte somna in förrän klockan halv tre på natten. Sira gäspade stort och sneglade bort mot Angels säng. Den lilla östländska flickan såg oförskämt pigg ut och höll på att kamma Chips vita päls som blivit tovig under natten. Sira suckade och gick sömngångaraktigt iväg mot toaletten för att fräscha upp sig.

En timme senare befann sig Sira och Angel i aulan. Samtliga elever i sista årskursen var samlade för att skriva höstens stora teoretiska prov, som inkluderade frågor i samtliga de brottsliga inriktningar skolan lärde ut; tjuveri, kontraktsmord, kidnappning, smuggling och lurendrejeri. Angel kunde varken läsa eller skriva friesländska, men hon hade fått godkänt av Rektorn att Chip kunde sitta bredvid henne under testet. Den lilla fluffdraken hade extremt snabbt lärt sig att både läsa och skriva de friesländska krumelurerna, så han fick nu hjälpa Angel med att översätta frågorna för henne, samt nedteckna Angels svar. Han hade även dyrt fått lova att inte avslöja några svar som han eventuellt kände till. Resultatet spelade egentligen ingen större

roll för Angel, som fortfarande var skriven i sin egen skola i Chipanprovinsen, men för resten av eleverna så var resultaten från de olika terminsproven viktiga för vilket slutbetyg de skulle få och betygen var viktiga för att kunna få rätt arbetsuppgifter i det skrå de skulle tillhöra. Ett dåligt betyg kunde leda till att de fick börja som underbetalda hantlangare. Dessa fick ofta göra mindre glamorösa skitjobben eller högriskjobben som ganska ofta ledde till fängelse eller värre.

Fernando Estiban och Detektiven, som nu var Siras lärare i Kriminalteknik, gick mellan stolsraderna och delade ut prov till de nervösa eleverna. Sira satte genast igång med att besvara frågorna på första sidan, vilka mestadels handlade om tjuveri. En bit bakom henne satt luredrejaren David. Sira kände på sig att han försökte att titta på hennes svar, så hon böjde sig åt sidan och skymde därmed provet för honom. David ryckte på axlarna och drog försiktigt fram ett helt nytt prov ur sin tröjärm. Det var identiskt med provet framför honom, men varje fråga var redan ifylld med korrekta svar. Han öppnade sista sidan och signerade den mitt sitt namn. Sedan lutade han sig tillbaka och njöt av att se sina skolkamrater kämpa med frågorna. Han tyckte klart att detta var värt de tio silvermynt som han fått betala i muta till en av lärarna.

Några timmar senare satt alla eleverna i matsalen och åt en välförtjänt lunch. Medan de åt diskuterade Sira, Lilly, Ljiljana och Angel sina olika svar på de olika frågorna i det skriftliga provet. Ljiljana var den som var mest orolig för hur det hade gått.

”Om det inte gått så bra, så kan du alltid bättra på betyget genom de praktiska testerna”, sade Lilly, som försökte att lugna sin vän.

”Hm... Det har du väl rätt i. Dagens första praktiska test för oss lönnmördare blir närstrid med kniv och där har jag väl en ganska stor chans att få ett bra resultat”, sade Ljiljana.

”Akta dig bara för Wuang och Mao”, sade Angel. ”De bra med kniven, speciellt Mao, mycket duktig med låga attacker.”

”Det skall jag komma ihåg”, sade Ljiljana och log mot Angel. ”Vad är ert första test?”

”Ficktjuveri!” utbrast Angel och log med ett strålande leende.
”Det kunna bli kul!”

Hon sade något till Chip som utstötte ett underligt hackande ljud, vilket var fluffdrakens sätt att skratta.

Det praktiska provet i ficktjuveri skulle äga rum på skolgården, strax innanför den södra porten. Normalt utfördes dessa prov i Spökstaden, men efter incidenten tidigare när ett spöke attackerat Sira och hennes vänner, så hade alla besök till stadsdelen förbjudits tills vidare. Man hade anställt ett par ockulta präster från Avignes som skulle utreda problemet, men de hade bara varit i staden ett par dagar och ännu saknades några positiva resultat.

Ficktjuvsprovet utfördes genom att varje elev fick bära olika bälten och kappsäckar innehållande ett visst antal falska juveler och mynt. Provet var uppdelat i sex omgångar. Alla fick dra varsin lott, där det framgick i vilka två omgångar man skulle agera ficktjuv och i vilka fyra omgångar man bara skulle agera rånoffer. Alla elever fick endast befinna sig inom en begränsad inhägnad, vilken gjorde att det blev ganska trångt. De juveler och mynt som man inom tio minuter lyckats stjäla från sina klasskamrater, utan att bli upptäckt, placerades i en speciell pung som de andra inte fick stjäla av. Om man blev upptäckt och fasttagen innan man stoppat ner stöldgodset i sin pung, blev man utesluten tills nästa omgång.

Deras lärare i ficktjuveri fröken Posette stod uppe på ringmuren och bevakade att allt gick rätt till. Denna dag bar hon en strikt svart klänning och hennes hår var som vanligt uppsatt i en stram knut. Hon blåste i sin visselpipa varpå första omgången startade.

Sira fick först agera rånoffer och hon försökte att hålla uppsikt över alla misstänkta elever som närmade sig. Hon lade märke till att Sally såg lite väl oskyldig ut. Den brunhåriga flickan backade bort från en annan elev och råkade då stöta ihop med Sira.

”Oj, förlåt!” sade Sally.

Sira var dock med på noterna och greppade snabbt tag i Sallys handled, vars hand redan var inne och rotade i Siras kappsäck.

”Fångad!” utropade hon och lyfte upp Sallys hand som höll i några falska mynt.

”Sally, du är ute”, sade fröken Posette sakligt och pekade mot utgången dit Sally var tvungen att gå för att invänta nästa omgång.

Sira kände sig stolt över att ha förhindrat stölden och fortsatte att iaktta de andra eleverna. Hon fick då syn på Chip som flög ett par meter ovanför folkmassan. Den lilla fluffdraken visade upp sig ordentligt och gjorde några snabba loopar i luften, varefter den blåste ut en stråle med blå eld. De flesta eleverna, inklusive Sira, stirrade fascinerat på den lilla draken och glömde för några sekunder att vara försiktiga. Detta tillfälle utnyttjades av Angel som under denna korta tid hann passera tre elever och blixtnabbt snappa åt sig en hel del mynt och juveler från kappsäckar och midjeväschor. Fluffdraken slutade snart att stila och flög upp till murkrönet, där han satte sig tillrätta bredvid fröken Posette. Nedanför fortsatte ficktjuvsförsöken och när de tio minuterna var över hade ytterligare tre elever blivit ertappade, inklusive Roy Beamish som faktiskt blivit lite smalare efter att ha hårdtränat under sommarlovet.

Inga resultat räknades upp mellan omgångarna, för att inte avslöja vilka av eleverna som agerat ficktjuv, men Angel såg extremt belåten ut och Sira noterade att hennes pung där stöldgodset skulle placeras, var nästan halvfull. Alla fick kontrollera sina bältesväskor och sin kappsäck, för att fylla på med nya mynt och juveler om de blivit av med några. Sira märkte att de saknades en del i hennes kappsäck och hon misstänkte starkt att det var Angel som var den skyldige.

Nästa omgång var det Siras tur att agera ficktjuv. Hon gick omkring och stötte först ihop med Lilly utan att göra något. Lilly tittade Sira djupt i ögonen med undrande blick. Sira ryckte bara på axlarna och tittade åt ett annat håll. När Lilly sedan tittade bort passade Sira på att länsa några mynt ur hennes vänstra bältesväska. När deras blickar möttes igen log Sira bara lite sött och gick därifrån. Provet fortsatte och Sira lyckades, med ganska

stor svårighet sno en juvel från en annan klasskamrat. När hon kom till Luc Boison, genomsådade han hennes bluff och hon blev fasthållen när hon hade handen nere i en av hans bältesväskor. Hon fick då lämna omgången, men var inte helt missnöjd då hon i alla fall lyckats med två stölder. Chip tog sig ytterligare en liten flygtur över eleverna, men denna gång aktade de sig för att bli distraherade av hans konster.

Det praktiska provet fortsatte och i den sista omgången blev det åter Siras tur att vara ficktjuv. Hon försökte att närma sig den lilla Angel för att stjäla något från henne, men den lilla flickan rörde sig snabbt mellan olika elever och Sira fick aldrig något bra tillfälle att ta något från henne. Hon studerade istället Angels teknik att närma sig de andra eleverna bakifrån. Flickan visade sig vara en mästare på att inte synas och när hon slog till var hennes fingrar blixtsnabba. Sira lyckades med ytterligare en stöld från en lång pojke med akneproblem och stoppade nöjt ner två mynt och en juvel i sin pung.

När fröken Posette blåste i sin visselpipa var dagens praktiska prov slut och det blev dags att räkna ihop hur mycket stöldgods eleverna hade lyckats samla ihop. Sira blev inte förvånad när Angel blev utropad till vinnare i provet. Den lilla östländska flickan var en fenomenal ficktjuv och under provet hade hon lyckats samla ihop åttiosju mynt och tjugotre juveler, vilket var det tredje bästa resultatet under de tjugotvå år som Posette varit lärare i skolan. Att Angel utnyttjat Chip till distraktion, visade även att hon var uppfinningsrik och berömdes av deras fröken som tyckte om när eleverna även använde sin intelligens. Sira hade fått nöja sig med fjorton mynt och två juveler, men var ändå ganska nöjd då ficktjuveri inte var hennes specialitet. Följande dag skulle det bli ytterligare två praktiska prov; i inbrott och rån. Sira såg fram emot inbrottsprovet som hon borde klara av galant.

Lite senare gick Sira, Lilly och Angel till samlingsrummet vilket låg i sydöstra tornet. Där träffade de Ljiljana och Olga, vilka redan klarat av sina prov. De två flickorna satt nersjunkna i en mjuk hörnsoffa och tittade entusiastiskt upp mot de tre tjuvaspiranterna.

Ljiljana såg strålande glad ut efter att ha vunnit närkampsprovet med kniv och hon tackade Angel för hennes råd om Maos låga attacker. Hon hade mött den starke och smidige östlänningen i finalen där hon efter en jämn kamp slutligen stått som segrare.

”Det var en riktigt kul men tuff närkamp”, sade Ljiljana entusiastiskt. ”Det var länge sedan jag mötte någon så snabb och smidig i närkamp; en riktig utmaning. Mao fick en ordentlig blåtira av min högra knytnäve, precis innan jag blev utsedd som segrare. Tror du att han vill hämnas på mig för det?”

”Mao är tuff, men tycka om hårt motstånd”, sade Angel. ”Jag skulle inte bli förvånad om han är lite kär i dig nu. Han tycka om starka kvinnor.”

Ljiljana svarade inte, men blev lite röd om kinderna. Hon hade aldrig tidigare tänkt på att någon pojke skulle kunna tycka om henne mer för att hon var en farlig lönnmördare. Oftast var pojarna bara rädda för henne och vissa av dem tyckte absolut inte om att besegras av en tjej.

Olga hade deltagit i ett smugglarprov vilket gick ut på att i en skog ta sig osedd förbi ett antal vakter för att komma till en liten stuga, samtidigt som de bar med sig en liten låda fylld med stenar. Olga hade blivit tagen ett trettiotal meter ifrån byggnaden, men det var ändå ganska bra. De flesta kom inte närmare än hundra meter från stugan. Endast ett fåtal i smugglarklassen hade lyckats komma ända fram utan att bli sedda och Olga kände sig bara lite besviken över sin insats.

”Nog om proven!” sade Sira och slog handflatan i bordet, så att tekopparna skakade. ”Kan ni inte berätta om skolresan?”

”Vi åker i övermorgon!” sade Olga entusiastiskt. ”Jag har redan packat mina saker. Det är såå spännande...”

”Jo”, sade Ljiljana, ”Det kommer nog bli ett riktigt äventyr, men lärarna har inte berättat något mer om resan för oss. Det enda vi vet är att det blir Fernando Estiban som för oss dit. Det är typiskt Rektorn att hålla allt hemligt.”

”Förresten...” fortsatte Olga, som inte kunde undvika att prata om politik i mer än tio minuter. ”Har ni hört att den nya partiledningen med Bondepartiet och Heliga Samfundet redan stiftat några nya lagar. De flesta av dem är ganska bra. De

föreslår att hertigarnas och de andra adelsmännens makt i regionerna skall minskas och har i vissa fall ersatt dem med lokala församlingar, vilka då fattar de viktigaste besluten ute i riket. Det är ju bra!”

”Heliga samfundet lär även ha bytt ut ett antal av de högre prästerna i de större städerna”, fortsatte Ljiljana. ”Vad tror ni...?”

”Ursäkta att jag stör!” sade Detektiven, som plötsligt stod alldeles bredvid dem. ”Jag behöver Siras hjälp med en sak och det är bråttom... Kom så tar vi en promenad.”

De fem flickorna och fluffdraken stirrade först bara oförstående på den nya läraren i kriminalteknik. Efter ett tiotal sekunders tystnad svarade Sira:

”God dag Herr Magister. Du kanske inte är medveten om att det är oartigt att komma och störa mitt i tonårsflickors samtal?”

”Kommer du?” sade Detektiven otåligt utan att visa någon förståelse alls. ”Du lovade...”

”Ja, ja... Jag kommer.”

Sira reste sig upp från soffan, vände sig mot sina vänner och gav dem ett litet skeptiskt leende.

”Vi ses senare!”

De fyra flickorna nickade och Olga vinkade till henne och höll upp en tumme.

”Lycka till!”

Medan Detektiven förde Sira ut ur skolan berättade han att det nu var dags att införskaffa de jadeflaskor, vilka behövdes i deras demonjakt. Sira skicklighet som tjuv skulle kunna komma väl till användning. Detektiven berättade att ordern kom från allra högsta ort, men han undvek att förtälja henne om vem det var som gett honom ordern. Sira frågade vart de skulle, men Detektiven svarade bara undanglidande att det skulle hon snart få se.

De lämnade skolan via en liten port i norra muren och fortsatte mot ett litet skogsparti ett par hundra meter norr om skolan.

”Jag hörde av en kompis att Herbert Wagner lyckats fly från sin fängelsehåla i Port Miel”, sade Sira medan de gick över en äng. ”Vet du något mer om det?”

Detektiven stannade upp och tittade på Sira med en bekymrad rynka i pannan.

”Jaså... du har hört det. Jag trodde att de skulle lyckas att hålla det mer hemligt, men ja... det stämmer att Wagner har försvunnit från sitt fängelse i Port Miel. Tråkig historia det där, då det var himla jobbigt att fånga honom. Jag tror att han på något sätt lyckades transferera sig bort från cellen.”

”Transferera sig? Vad är det?”

”Det är när man tar sig från ett ställe till ett annat, utan att besvära sig med den långa tråkiga resan däremellan.”

”Du menar att man magiskt flyttas från ett ställe till ett annat?”

”Nja, du kanske kallar det för magiskt, men jag skulle nog kalla det för något annat. Saken är den att... nja, vi tar det senare.”

Detektiven tog upp ett runt bronsfärgat klot från sin ficka och visade upp det för Sira. Klotet var ungefär lika stort som ett äpple och dess glansiga bronsfärgade yta var inristad med otaliga symboler, vilka Sira inte kände igen.

”Den här lilla mojängen ska föra oss till en plats som är... mycket lång borta.”

”Låter häftigt!” sade Sira och log brett. ”Är det farligt?”

”Farligt?” sade Detektiven och såg frågande ut.

”Ja! Tänk om ena foten eller någon annan kroppsdel inte kom med och stannade kvar här. Det vore väl inte bra?”

”Äh... nej, det skulle verkligen inte vara bra. Men du behöver inte oroa dig. Detta transportmedel har visat sig vara mycket säkert och ingen har dött under de sista två åren efter det att den integrerade modulen uppgraderats.”

”Modulen?”

”Nja, strunta i det... Nu är vi tillräckligt dolda bakom träden. Kom hit och ställ dig nära mig, så far vi iväg.”

Sira gjorde som hon blivit tillsagd och ställde sig mycket nära Detektiven. Hon ville ju inte riskera att något av henne inte följde med på färden. Detektiven började trycka in olika till synes

osynliga knappar på globen. Först hände inget, men just som Sira skulle säga något, blev det alldeles ljust omkring dem. Sira kände sig tillfälligt desorienterad och världen runt omkring henne verkade snurra runt. Plötsligt slutade det snurra och världen kom tillbaka runt henne, men de befann sig inte i skogsgläntan längre. Sira blinkade med ögonen några gånger och tittade sig omkring. Berg och dalar! Åt vilket håll hon än tittade åt såg hon höga snötäckta bergstoppar. Bergen sträckte sig högt upp i skyn och vissa av topparna nådde ända upp till små tussar av moln i en annars molnfri himmel. Hon och Detektiven stod på en liten bergsstig som slingrade sig uppför en brant bergssluttning. Det fanns ingen snö på stigen, men Sira tyckte ändå att det var ganska kyligt i luften.

”Det är kallt!” klagade hon.

”Jo, jag glömde visst att nämna det. Skulle kanske ha varit bra med lite varmare kläder, men så blev det visst inte. Kom så går vi.”

Detektiven började gå uppför den branta stigen och Sira följde efter.

”Var befinner vi oss egentligen?”

”Enligt chefen räcker det för dig att veta att vi befinner oss långt öster om Friesland. Därför skall du inte förvänta dig att de människor vi möter här talar friesländska. Det är nog bäst att du talar så lite som möjligt och försök även att undvika gester och dylikt. Titta där har vi ju Gaston!”

En bit upp på stigen stod Detektivens assistent och väntade. Han var bättre förberedd och bar en tjock kappa och en mössa mot kylan. Gaston nickade mot dem, men fortsatte att ha händerna nedstoppade i fickorna. Hans högra halva av ansiktet var inlindat i bandage och Sira kom ihåg att Detektiven nämnt att Gaston blivit skadad av demoneld i Nyleptien. Sira hälsade vänligt på Detektivens långa assistent och frågade hur illa det var med hans ansikte och vänstra underarm. Gaston svarade lite buttert att det nog hade varit bättre och Sira fick insikten att striden med demonen hade drabbat assistenten riktigt hårt.

”Goddag Gaston!” sade Detektiven och andades in ett djupt andetag. ”Visst är luften underbar här uppe? Frisk och uppiggande.”

”Så trevligt att du trivs”, sade Gaston lite surt.

”Vad?” frågade Detektiven, som verkade haft något annat i tankarna.

”Allt är bra”, svarade Gaston monotont. ”Skall vi gå till den där byn nu?”

”Just det! Låt oss inte slösa någon dyrbar tid. Ha, ha! Slösa med tid? Det var väl lustigt?”

Gaston blängde bara på Detektiven, medan Sira såg helt förstående ut.

”Jaha, eh. Nej. Hm... Följ efter mig så går vi vidare.”

De tre fortsatte uppför den slingrande stigen och efter fem till tio minuter kom de fram till en liten by, som låg på en grön plåtå omgiven av ett par höga vattenfall och höga snötäckta berg. Husen var byggda av sten, med röda tak av tegel och de flesta hade små trädgårdar där det odlades grönsaker och olika kryddväxter. Sira tyckte att platsen var sagolikt vacker och njöt av sceneriet runt omkring dem. Längre upp på en brant låg en gammal kyrkoliknande byggnad med tre höga stentorn. Detektiven förklarade att det var ett gammalt munkkloster som stått på samma plats i tusentals år. Byggnaden var nu ett hem för ett tjugotal heliga munkar, som spenderade det mesta av sin tid med meditation och trädgårdsskötsel.

Medan de kom allt närmare byn så studerade Sira himlen och hon noterade att det var eftermiddag här i österlandet, precis som hemma.

Konstigt! tänkte hon. Borde det inte vara natt här nu?

Sira hade lärt sig av sina föräldrar hur solen rör sig runt jorden och att morgonen kom tidigare till österländerna än länderna hemma. Sira orkade dock inte ställa några mer frågor till Detektiven just nu och tittade istället förundrat på de första husen de kom till. Det var vanliga hus av enkel konstruktion, men det var något speciellt med fönsterluckorna. Varje hus hade riktiga glasrutor. Fönsterglas hade hon tidigare endast sett i domkyrkan i Vitrolles och där hade de även endast täckt några av fönsterluckorna. Sira gick fram till det närmsta huset och kände på glasmaterialet med sina fingrar. Det var hårt, helt slätt och genomskinligt.

”Är det här verkligen glas?” frågade Sira förundrat.

Detektiven, som stannat upp bredvid Sira, såg lite besvärad ut.

”Jo ... i de här länderna har de kommit längre i glasförädlingen än hemma i Friesland och man använder här glas till alla möjliga former. Konsten kommer kanske även att sprida sig ända bort till Friesland om några år, vem vet?”

”Fantastiskt! Jag har faktiskt sett glas förut och min syster har en hel del små glasflaskor i sitt laboratorium. Men jag har aldrig sett glas i sådana kvantiteter hos vanligt folk och format med en sådan precision.”

En äldre kvinna kom gående runt husknuten och tittade på den unga blonda västländska besökaren med konstig blick. Den gamla kvinnan var ganska kort, hade gulbrun hy och typiskt östländska ansiktsdrag. Sira drog tillbaka handen från glasrutan och backade ett par steg. Detektiven ledde vägen och de fortsatte genom byn utan att prata med varandra.

Medan de gick på huvudgatan var det många i byn som kom ut för att titta på främlingarna. En liten flicka med flåtor pekade mot Detektiven och sade något till sin mor, varefter mamman brast ut i skratt. En vacker ung östländsk kvinna klädd i en fin men enkel gul klänning kom gående mot deras håll, samtidigt som hon förde en ivrig diskussion med sig själv. Hon rättade till ett örhänge med konstigt utseende, som hängde i hennes högra öra och gick förbi de tre utan att ens vända blicken åt deras håll.

Jaha ... alla byar har väl sina byfänar, tänkte Sira.

Hon vände blicken mot Detektiven och gjorde en liten menande gest åt kvinnans håll, men han såg mest osäker ut och verkade inte alls förstå vad hon menade. På en bänk utanför en liten affär satt en ung man och läste en bok. Sira stirrade på honom en stund och viskade sedan till Detektiven.

”Är de där bågarna han har i ansiktet gjorda av glas?”

”Jo! De kallas för glasögon och ... är mycket moderna i den här delen av världen. Man bär dem för att visa upp att man är så rik att till och med har råd att bära glas i ansiktet. Snyggt eller hur?”

”Ganska, men jag trodde att glasögonen kanske hjälpte till så att man kunde se lite bättre, genom att glasets ruta bryter ljuset på ett visst sätt.”

”Säger du det? Lustig idé! Titta där har vi ju munkklostret.”

Sira följde Detektivens blick och tittade upp på en lång trappa som ledde upp till det gamla klostrets huvudport. Detektiven ökade på stegen uppför trappan och Sira följde efter på spänstiga fötter. Gaston verkade dock lite trött i benen och halkade efter lite. De kom snart fram till klostrets stora port som stod öppen på glänt. Dörren verkade vara gjord av brons och dess yta var ingraverad med komplicerade mönster, med slingrande växter och östländska skrivtecken. Bredvid dörren stod två par skor uppställda. Detektiven följde de tidigare besökarnas exempel och tog även han av sig sina skor. Sira gjorde likadant och placerade sina skor bredvid Detektivens. När Gaston kom upp började även han att snöra upp sina skor, men Detektiven bad honom stanna utanför för att hålla vakt. Gaston suckade, men lydde ordern och lutade sig mot en pelare strax utanför dörren.

Detektiven och Sira öppnade den stora porten lite till och gick in i munkklostret. De kom först till ett litet förrum som hade öppningar åt fyra olika håll. Detektiven visade vägen och ledde Sira till en stor bönesal. Ljudet av mässande röster fyllde salen och för Sira var det som att komma till en annan värld. Nästan allt runt omkring dem var förgyllt med guld och längst framme ovanför ett brett podium fanns en stor staty föreställande en barbröstad man som satt med benen i kors. Sira tyckte att statyn på något sätt såg mycket lugn och harmonisk ut. Golvet var täckt av en tjock röd matta och framför statyn halvlåg åtta män med rakade huvuden, klädda i orangefärgade rockar. Två besökare från byn satt en bit bort och hade sina ögon stängda. De såg mycket fridfulla ut. Sira visste inte riktigt vad munkarna eller besökarna höll på med, men ingen verkade ha lagt märke till henne eller Detektiven ännu och det var ju bra om de nu skulle lyckas med att stjäla jadeflaskorna.

Detektiven visade henne till en sidodörr som var halvt dold bakom en förgylld pelare. Han pekade försynt på porten och flyttade sig sedan åt sidan. Sira gick fram till dörren och kände försiktigt på handtaget. Det var låst! Hon inspekterade låsmekanismen och gissade att det var ett vanligt nyckelhållslås med trippla låsvalv. Just den här modellen hade Sira dock aldrig

sett förut. Hon tog fram sitt set med dyrkar, valde en rak smal dyrk och en lite grövre dyrk med tudelad spets. Dyrkarna fördes in i låset och bara fem sekunder senare gick låsmekanismen upp. Sira öppnade dörren och släppte in Detektiven. Ingen i bönesalen hade lagt märke till inbrottet och när båda var igenom stängde Sira försiktigt dörren efter sig.

De hade kommit in till en stor välutsmyckad kammare och lyckligtvis var de ensamma. Dagsljuset lyste in via ett stort fönster som satt i den bortre väggen. Sira tittade intresserat på raderna av böcker som stod uppställda i bokhyllor utmed väggarna. Då alla verkade vara skrivna med österländska tecken förstod hon dock inte vad de handlade om. Nedanför fönstret fanns två stora kistor tillverkade av glas. I den vänstra fanns ett par vackra samurajsvärd och tre underliga föremål som hade ett rör vilket satt fast på ett handtag. Mellan handtaget och röret fanns även någon slags konstig mekanism och något som liknade en avtryckare. Då föremålen påminde en del om små armborst undrade Sira om dessa också var några slags underliga vapen. I den högra montern fanns sex vackra flaskor av jade, alla i olika former. En av dem föreställde en apa och en annan hade formen av en drake.

”Här har vi dem”, sade Detektiven. ”Tror du att du kan öppna låset?”

Sira studerade glaskistan och såg ett lås till locket som hon inte alls kände igen. Troligen var det en cylindermekanism av något slag och nyckeln som passade dit måste vara ganska platt och räfflad i något mönster.

”Kan vi inte bara krossa glaset och ta flaskorna?”

”Helst inte! Då går... Då kan någon höra oss. Det får bli vår sista utväg om du inte kan öppna låset.”

Sira nickade och letade fram några dyrkar som skulle kunna passa i det nya låset. Medan Sira började arbeta med sina dyrkar tog Detektiven fram en säck som flaskorna skulle bäras bort i. Det här låset var riktigt svårt och ett par minuter senare hade Sira fortfarande inte lyckats besegra låsmekanismen.

Plötsligt öppnades en liten dörr bredvid en av bokhyllorna och en liten rund man iklädd orangefärgade munkkläder klev in i rummet. I sina händer bar han en sopkvast och en sopskyffel.

Munken stannade upp, ställde ner sopskyffeln och stirrade förvånat på inbrottstjuvarna.

”Nǐ zài zuō shénme shì diyù?” sade munken med upprörd röst.

Detektiven höjde på ögonbrynen, drog fram sin vanliga svarta apparat med metallpiggar och gick fram mot mannen.

”Nu skall du bara vara helt lugn”, sade han, samtidigt som han riktade sitt *vapen* mot munken. ”Om du är tyst och helt stilla så låter jag dig vara.”

”Där satt den!” utbrast Sira när det knepiga låset äntligen gett upp.

”Bra! Packa ner flaskorna i säcken, medan jag uppehåller den här lilla gubben”, sade Detektiven och gick allt närmare den gamle munken.

Plötsligt rörde sig den gamle mannen med oerhörd snabbhet och smidighet. Munkens sopkvast virvlade genom luften i en komplicerad rörelse och träffade sedan angriparens utsträckta hand. Detektiven svor och den piggförsedda manicken for iväg i en båge varefter den landade i stengolvet med ett krasande ljud. Föremålet gick sönder i flera bitar och dess maskinella innehåll spreds ut på golvet.

Sira koncentrerade sig på sin uppgift och packade snabbt ner de sex jadeflaskorna i säcken. Hon reste sig upp och höll den relativt tunga säcken med en hand. Sira tittade hur det gick för Detektiven och blev bekymrad när hennes lärare i kriminalteknik backade undan från munken som hotfullt närmade sig med sin sopkvast. Sira tog tillfället i akt och rusade mot dörren som ledde ut till bönesalen. Den gamle munken blev tillfälligt villrådig och växlade med blicken mellan de båda inkräktarna. Sira ryckte upp dörren och höll upp den för Detektiven. Den lille mustaschpyrdde mannen duckade för kvastskäftet, som for i en båge ovanför hans huvud och sedan rusade han mot dörröppningen. När han bara var någon meter från öppningen träffades han i huvudet av sopborstens mjuka del.

”Aj!” skrek han och höll upp händerna över huvudet för att skydda sig mot ytterligare slag.

Träffen hade dock inte gjort någon riktig skada och Detektiven lyckades komma ut genom dörröppningen. Sira

smällde igen dörren direkt efter honom och hindrade därmed munkens avancemang i några sekunder. I bönesalen riktades alla blickar mot de två västlänningarna som rusade mot utgången. När den gamle munken öppnade dörren ropade han något åt sina heliga bröder och snart hade Sira och Detektiven hela klostrets munkar efter sig. Detektiven och Sira rusade ut från templet utan att bry sig om sina skor som fick ligga kvar bredvid den yttre porten. Gaston fattade direkt att allt inte var som det skulle. Han knuffade till dörren efter dem så att den stängdes och satte av efter Detektiven. Det var inte bekvämt att springa utan skor, men med alla munkar efter sig valde Detektiven och Sira att ignorera sina ömma fötter och fortsätta framåt.

Ljudet från en gonggong dånade ut från klostret och snart vändes även bybornas blickar upp mot den gamla byggnaden. Ingen av byborna agerade dock när de fick se tre västerlänningar, två av dem utan skor, vilka i panik sprang i full fart genom byn. De flesta av byborna började skratta och pekade på de lustiga främlingarna.

Siras framfart blockerades plötsligt av en medelålders man sittandes på en konstig tvåhjulig vagn som han trampade fram med hjälp av ett par pedaler. Framför den stålstång mannen styrde vagnen med, fanns en korg som var fylld med päron. Sira puttade instinktivt till mannen för att kunna ta sig fram. Tvåhjulingen vinglade till och mannen föll i backen, varefter päronen i korgen föll ut och spriddes över hela gatan. Han utropade något som troligen var en elak svordom och hytte med näven åt de tre västlänningarna. Strax efter kom ett tiotal munkar vars löst sittande orangefärgade kappor fladdrade fritt i vinden. De gormade elakheter mot de flyende och fick på det sättet andra i byn att följa efter dem.

När de tre västerlänningarna kommit ut ur byn vände Sira huvudet bakåt lite snabbt och såg då att det nu var ett femtiotal människor som förföljde dem.

”Dags att ta fram ditt klot och försvinna härifrån”, flämtade hon till Detektiven.

”Vi måste vänta tills vi är utom synhåll”, svarade Detektiven andfått.

”Jag vet ett ställe”, sade Gaston med lika andfådd röst. ”Följ bara efter mig.”

Sira lät Gaston ta täten och tittade bakåt en gång till. Ett par yngre män från byn hade närmat sig något och sprang nu ett tiotal meter framför resten av hopen. Påsen med jadeflaskor började bli tung att bära och för tredje gången bytte hon hand.

Hoppas bara att Gastons ställe inte ligger för långt borta, tänkte hon.

Ett femtiotal meter nedför backen svängde stigen runt en skarp krök, vilket för en stund dolde dem från den förföljande hopen. Då lämnade Gaston plötsligt stigen och sprang uppför en liten backe. Medan Detektiven sprang och flåsade lyckades han med fumliga fingrar få upp sitt klot från sin innerficka. De kom till en liten svacka där Gaston sade till dem att ducka. På vägen, femton meter längre bort, kom förföljarna springande runt kröken. De hade dock inte upptäckt att västlänningarna lämnat vägen och fortsatte därför att springa nedför vägen som slingrade sig nedför bergets södra sida.

I den lilla svackan höll sig Gaston och Sira nära Detektiven, medan han med sin ömmande högra hand tryckte in en kombination av symboler på klotets kopparfärgade yta. Klotet sken upp med full styrka och sedan var de tre västerlänningarna spårlöst borta.

Mer än sjuhundra mil västerut uppenbarades plötsligt tre människor i en skogsglänta strax norr om Pelfortskolan. Sira skakade på huvudet och såg sig omkring. Det var fortfarande dag och Sira upptäckte att solen verkade vara på precis samma ställe som när de lämnat gläntan någon timme tidigare. Hon vände sig mot Detektiven. Den medelålders mannen satt nerhukad bredvid Gaston och diskuterade något. Gaston nickade kort och tog sedan emot säcken med jadeflaskorna.

”Herr Magister!” sade Sira.

Detektiven tittade upp mot henne med frågande blick.

”Ja?”

”Du är skyldig mig ett par skor...”

Kapitel 8

Regnet öste ner över Kwasis lilla segelbåt och dess passagerare satt tätt ihop under taket för att inte bli dyngsura. Lyckligtvis var regnet inte så kallt och Kwasi, som satt vid rodet, log bara åt sina passagerare som gjorde allt för att inte bli blöta. Miljön på flodens båda stränder hade gradvis ändrats från en ganska karg vildmark till en tät regnskog fylld med livlig grönska och höga träd. Floden hade också blivit smalare och många trädgrenar närmast vattnet gick på många ställen ända ner till vattenytan.

Som med ett trollslag slutade det att regna och molnen uppe i himlen började spricka upp. Solens varma strålar trängde sig igenom sprickorna i molntäcket och lyste på nytt upp floden samt den omgivande djungeln. Det hördes snart ett livligt kvitter från färggranna fåglar som befann sig inne i lövverket. Himlen sprack upp och den starka Gawanska solen lyste upp den lilla båten och värmdes dess passagerare. Färden fortsatte med bättre väder och Idana, Sven och Micha blev snabbt på bättre humör. Idana tittade på den vänstra stranden och fick syn på en flock med gnuer. Djuren hade gått ner i en skogsglänta för att törstigt dricka av vattnet. Vissa av djuren reste på huvudet för att iaktta båtfararna, men de flesta ignorerade dem.

Plötsligt hoppade en stor krokodil upp ur floden och bet tag i en av gnuernas hals. Den stackars gnun brölade och försökte att backa uppför stranden, men krokodilen var för stor och tung. Istället lyckades det stora rovdjuret sakta men säkert dra ner sitt byte allt längre ner i vattnet. Kampen var ojämn och gnuens öde verkade beseglat.

Idana blev först skrämmd av den plötsliga attacken, men hon kunde ändå inte vända bort blicken och tittade fascinerat på när den stora krokodilen slutligen besegrade gnun och drog ner den under vattenytan.

”Naturen är alltid hård mot de svaga och ovaksamma”, sade Pita, som satt till vänster om Idana. ”... men en dag kommer även de starka och vaksamma möta samma öde. Det är den lag

Gudinnan skapade för att livets cykel skulle kunna fortsätta. Utan död, inget liv.”

Idana stirrade på den unga kvinnan bredvid henne och visste inte vad hon skulle säga.

”Skojade bara!” sade Pita och skrattade. ”Det är bara ett citat från gammal skrift som min farfar brukade läsa för mig när jag var liten. Är ni hungriga?”

Deras guide tog fram ett paket från sin kappsäck och visade upp fyra tjocka skivor med saltat kött.

”Någon som vill ha gnukött?”

Den natten sov de över i den sömniga lilla byn Koah Stuma som låg på flodens östra sida. Både Kwasi och Pita hade vuxit upp här och guide flickan hade varit femton år när de lämnat byn och flyttat till den stora staden Accra Takoradi. Pita kände dock ibland att Koah Stuma fortfarande var hennes riktiga hem. Idana och Micha hade hyrt en liten hydda i byns utkant, medan Pita och Kwasi sov över i båten för att spara pengar. Sven hittade ett lämpligt kvinnligt sällskap och spenderade, efter lite prutande, natten i hennes hydda.

Natten passerade utan några händelser och på morgonen vaknade Micha före Idana. Han smög sig ut ur hyddan utan att väcka henne och gick in till byns lilla marknad för att titta vad den kunde erbjuda. De människor han mötte var mycket trevliga och log mot honom när han gick förbi. Micha gick fram till ett marknadsstånd och bläddrade igenom en hel del vackra färggranna klädesplagg som hängde på en lång träställning. Han valde ut en kort turkosblå klänning utan ärmor, som borde passa Idana perfekt och började pruta med försäljaren. Då han aldrig riktigt behärskat prutandets ädla konst så lyckades han bara sänka priset med fem kopparmynt och försäljaren såg oförskämt nöjd ut när affären gjordes upp. Medan han betalade fyra silvermynt och fem kopparmynt, fångade hans öron upp något som lät mycket välbekant. Några människor i närheten talade friesländska! Micha tog den hopvikta klänningen, sade adjö till försäljaren och lämnade standet. Han fick snabbt syn på en blekhyad man som stod och diskuterade något med en kvinna klädd i en ljusbrun slöja.

”God dag!” sade Micha glatt. ”Tänka sig att få möta en landsman här i Gawanas inland.”

Mannen som var i sextioårsåldern, gråhårig och med långt grått skägg, stelnade till och vände sig om mot Micha. Han tvekade och tittade på Micha med en besynnerlig blick, men svarade sedan:

”Åh, en landsman ... så trevligt!”

Han sträckte fram handen och Micha tog emot den och hälsade artigt. Mannen hade ett starkt fast handslag utan tillstymmelse till svett.

”Varför är en sådan ung och ståtlig man som du på resa i den här delen av världen?”

”Jag? Min flickvän och jag är här på en vetenskaplig expedition. Hon hoppas på att hitta nya läkemedelsörter som hon kan ta hem till Friesland. Förhoppningsvis kan detta leda till att vi kan bota ytterligare några elaka sjukdomar.”

”Läkemedelsörter? Vad larvigt!” flinade mannen och visade upp en mun fylld av vanvårdade tänder. ”Lycka till med det, men om jag vore dig så skulle jag söka efter sådant som är mycket värdefullare än gamla torkade växtdelar. Jag har hört att det längre norrut finns en hel del guld och silver.”

”Och vad gör ni här?” frågade Micha, som började bli lite irriterad på mannens arrogans.

”Det, min käre gosse, är tyvärr hemligt. Dock berör det varken guld eller silver och det har definitivt inget med örter att göra.”

Mannen smålog, vände sig mot kvinnan i slöja och ignorerade plötsligt Micha fullständigt.

Oförskämda gubbe! tänkte Micha.

Kvinnan gav mannen ett tecken, varefter de lämnade ståndet tillsammans. Micha glodde surt efter dem när de försvann bakom en stor hydda. Innan de var helt utom synhåll hann Micha se en glimt av kvinnans ansikte; bakom slöjan skymtade ett par gråblå ögon omgiven av ett blekt ansikte. Sannolikt var även hon från Friesland. Micha tyckte att det var något bekant med den mystiska kvinnan och han funderade även på vad två friesländare kunde ha här att göra. Troligen ingenting lagligt!

Senare på morgonen, efter att alla resenärerna vaknat och gjort sig i ordning, fortsatte båt färden uppför Semglesefloden. Micha hade berättat om den oförskämda friesländska mannen och den mystiska kvinnan, men ingen av de andra hade sett till någon av de två människorna.

Resan fortsatte norrut utan några incidenter och ingen i båten kände till att det två kilometer söderut fanns ytterligare en båt som följde efter dem väl utom synhåll.

Ett par dagar senare var de äntligen framme i den medelstora handelsstaden Aba. Staden påminde mycket lite om Accra Takoradi. Istället för välordnade höga hus och vackra tempel bestod Aba mestadels av hyddor som placerats ut över ett mycket stort område. Alldeles intill floden fanns visserligen en borg, vars uppgift var att skydda befolkningen om de skulle bli attackerade av pirater från floden, men byggnadens konstruktion saknade den finess och avancerade ingenjörskonst de hade sett i den stora kuststaden.

Pita tog farväl av sin far och visade vägen till en stor marknadsplats där de skulle köpa in ytterligare förnödenheter. Idana blev glatt överraskad av att priserna på livsmedel och andra förnödenheter var lägre här än i Accra Takoradi och passade på att fylla packningen upp till bredden med varor. Sven köpte sig tunnare kläder, som var mer lämpade för värmen och Pita hade passat på och köpt en pilbåge, vilken hon skulle kunna använda till jakt under deras vidare vandring.

Så var det dags att fortsätta till fots. Pita tog täten och ledde dem österut genom staden labyrintliknande gator. De kom snart fram till en hög träpalissad, som omringade staden och släpptes ut genom en stor port utan att vakterna där ställde några frågor. Utanför staden stötte de ihop med en patrull på ungefär femtio unga gawanska soldater. Alla var män, bar det gawanska infanteriets gröna tunikor och de flesta av dem var endast beväpnade med spjut. Den reguljära gawanska armén saknade tyngre skyddsutrustning och ingen av männen i patrullen bar någon hjälm.

Pita kände igen en av soldaterna och började prata med honom på gawanska. Snart ropade patrullens kapten ut en

order och soldaterna började marschera norrut. Pita kramade snabbt om sin vän och vinkade till honom när han tog sin plats i ledet.

”Kände du honom?” frågade Sven.

”Han är en gammal barndomsvän”, svarade Pita. ”De skall norrut för att förstärka försvaret vid gränsen till öknen. Det har kommit information om att zascherna gjort skoningslösa räder in i landet. Två byar hade blivit helt utplånade av de beridna ökenomaderna. Jag hoppas att min vän klarar sig. De zaschiska soldaterna är mycket vildsinta, men ändå disciplinerade och deras stora framgångar i strid beror mest på att de är mycket goda bågskyttar från hästryggen.”

Sven tänkte säga något, men ångrade sig. De andra stod bara tysta bredvid Pita och tittade på soldaterna som följde en stig norrut. Snart försvann de in i den grönskande vegetationen. En tår föll ner på Pitas vänstra kind, men hon torkade bara bort den och satte igång att gå igen. Sällskapet började följa en annan bred stig som gick in i regnskogen åt nordost. När de kom in under trädens skugga var det som att träda in i en fuktig grön sal. Surrande insekter flög runt Idanas huvud och hon viftade irriterat bort flygfäna. En gång fick de syn på en grön orm, som slingrade sig över stigen, men annars syntes inga andra djur än fåglar och insekter.

När de vandrat en stund och kommit längre från floden började även landskapet att ändras runt omkring dem. Regnskogen blev torrare och träden växte allt glesare. Idana fick syn på några vårtsvin en bit bort, men de sprang snabbt in i ett buskage när människorna närmade sig.

När solen började gå ner i väst byttes skogen helt ut mot en vidsträckt savann, med högt gräs och horder av betande djur, såsom gnuer, antiloper, zebror och långhalsade giraffer. Trots att det var mycket hett njöt Idana av vandringen och synen av alla fantastiska djur som betade runt omkring dem. Medan de gick höll Pita mycket noga uppsikt efter stora kattdjur som skulle kunna vara farliga om de kom för nära. Hon varnade speciellt för lejonet. De stora kattdjuret var i den här trakten okända för att även anfalla och döda människor.

De fick snart syn på ett par lejonhonor, vilka låg och latade sig under ett stort träd, men som tur var verkade de mätta och inte alls intresserade av människorna som passerade på hundra meters avstånd.

När resenärerna tog en paus i skuggan av ett akacieträd passade Idana på att skissa av de djur hon sett på vägen. Micha tittade på en av hennes teckningar som föreställde ett par giraffer och nickade uppskattande åt hennes konstnärliga verk. Idana hade anlag för att teckna och måla vilket hon dock inte skröt med. Om hon hade tagit sig tid och övat mer, skulle hon kunna blivit en riktig duktig konstnär.

På nätterna, som var förvånansvärt kalla ute på savannen, tänkte de en stor eld; både för att hålla sig varma och för att hålla nyfikna rovdjur på avstånd. Varken Micha eller Sven tyckte om den tryckande hettan på dagarna i Gawana, men de uppskattade kvällarna, nätterna och mornarna desto mer. Elden var dock ingen garanti för att de skulle vara helt säkra för de stora kattdjuren och de turades därför om att hålla vakt i mörkret. Micha tog första vakten och när han blivit för trött väckte han Sven som fick ta nästa pass.

Den tredje natten de skulle sova utomhus låg Micha, Idana och Pita bredvid varandra och diskuterade den klara stjärnhimlen ovanför dem. Först berättade de om de stjärnbilder de kände till och det var tydligt att Gawana och Friesland hade helt olika namn och former på dessa, båda dock lika fantasifulla.

”Min mamma har berättat att stjärnor egentligen är själar från helgon, som av något mystiskt skäl placerats uppe i himlen för att vaka över oss”, sade Micha.

”Min pappa sade likadant, men han var lite skeptisk och sade att det i alla fall var vad kyrkan ville att vi skulle tro”, sade Idana.

”Min farmor var en djupt troende solibadist när hon levde och enligt dem är stjärnorna olika djurgudar, en för varje djurart som finns på Jorden”, fortsatte Pita. ”Ser ni den stora stjärnan där uppe?”

De andra vände blicken efter hennes finger och nickade.

”Det är elefantguden Minosh och bredvid till vänster finns gepardguden Shatea. Minosh skänker visdom till de själar

behöver det och Shatea ger extra snabbhet till de som är modiga. Det var i alla fall vad farmor sade.”

”Häftigt!” sade Micha. ”Att stjärnorna skulle vara djurgudar är mycket bättre än tron på våra mossiga gamla helgon.”

”Och mycket mer jämlikt”, fortsatte Pita. ”Ser ni de tre stjärnorna där borta? Det är en gorillagud, en schimpansgud och en människogud. I himlen är de alla tre ungefär lika stora, men på Jorden har människan orättvist tagit en allt för stor plats.”

”Vad ligger ni och pratar om?” frågade Sven när han kom tillbaka efter att han plockat ihop lite ved runt omkring lägerplatsen.

”Vi diskuterar stjärnorna”, sade Idana. ”Sven? Tror du att stjärnorna är helgon eller olika djurgudar?”

Sven fnös och svarade lite irriterat:

”Helgon eller djurgudar? Ha! Ni har alla fel och kan sluta er diskussion. Stjärnor är brinnande jätteklot, precis som solen. De befinner sig bara längre bort. God natt och sov nu! Vi har en lång dag framför oss imorgon.”

De andra tittade på honom skeptiskt och började fundera. Att stjärnorna skulle kunna vara solar var det ingen som föreslagit tidigare och de undrade om Sven bara skämtade med dem, eller om han faktiskt trodde på det han sa. Sven lade på några torra grenar på brasan och sade inget mer om detta.

Nästa dag fortsatte vandringen på den vidsträckta savannen. De gick in i en gles skog och täta buskage gjorde att de inte kunde se så långt framför sig. Luften var vindstill och kokande het. Idana hade precis tagit fram vattenflaskan för att släcka det värsta av törsten, när hon fick syn på en stor elefanthane ett tjugotal meter framför sig. Hon stannade upp och tittade på det magnifika djuret. De andra kom upp jämsides med henne och stannade också.

”Titta på den!” utbrast Sven med munter röst.

”Schhhh”, viskade Pita, som lät klart nervösare än vanligt. ”Vi måste vare mycket tysta. Det där är ingen glad elefant.”

Elefanten vände på huvudet och synade de fyra människorna som kommit och stört honom. Det stora djuret hade tårar under

ögonen och han skakade på huvudet av ilska. Med snabeln kastade elefanten iväg en stor trästock som landade flera meter bort.

”Nu skall vi vara tysta och gå bakåt, långsamt och försiktigt”, viskade Pita, som redan hade börjat retirera tillbaka mot snårskogen de kommit från.

”Jäklar också!” sade Sven och spärrade upp ögonen.

Han ignorerade Pitas råd, vände sig om och började springa. Då satte även elefanten fart och tog riktning mot den flyende mannen. Det stora djuret knuffade lätt undan ett mindre träd med sina kraftiga betar och kom snabbt närmare Sven som hade svårt att ta sig fram genom den buskiga terrängen. Pita och Idana sprang försiktigt iväg åt ett annat håll för att inte fånga den arga elefantens uppmärksamhet. Idana öppnade samtidigt sin midjeväska där hon förvarade sina sprängkulor, men hon var osäker på om dess sprängkraft skulle vara tillräcklig för att stoppa ett så stort djur och dessutom ville hon inte skada ett oskyldigt djur i onödan. Micha, som såg att Sven var i fara, stod kvar och började vifta med armarna, samtidigt som han ropade ut okvädesord åt det stora djuret, allt för att ge Sven en chans att komma undan.

”Din feta koloss! Titta hitåt din ilskna best, så att jag får se ditt fula tryne.”

Elefanten tvärstannade och vände huvudet tvärt mot Micha. Det verkade som om han på något sett hade förstått den lilla människans kränkande förolämpningar.

”Oj då!” sade Micha, vände om och började även han fly med full fart.

Den ilskna elefanten brakade fram genom ett par buskage med taggbuskar som inte hindrade dess framfart det minsta. Micha satte även han god fart, men vegetationen var svår att springa igenom och plötsligt fastnade hans fot under en låg gren. Han föll framåt och brakade in i ett buskage. Micha sprattlade för att komma upp igen men hans armar och ben var intrasslade i buskagets taggiga grenar som rev i hans bara skinn. Elefanten kom snabbt allt närmare och var snart alldeles ovanför honom. Den lyfte på en väldig fot för att trampa till, men hejdade sig precis innan den satte ner foten. Höga visslingar, vars ljud

påminde om ljudet från stora papegojor, hördes från flera håll samtidigt. Ljuden ökade i styrka och elefanten vred på huvudet åt olika håll för att lista ut var de kom ifrån. Idana, som något för sent hade lyft sin högra hand för att kasta iväg en sprängkula, hejdade sig också.

”Lagarodi gani ni babi fodari!” sade en liten varelse med hög stämma.

Figuren var av manligt kön och han befann sig bara ett par meter till höger om från Idana som inte lagt märke till honom tidigare. Han var bara någon meter hög, hade gråbrun hy och var endast iklädd ett höftskynke i samma färg som hans hud. Den lille mannens ansikte hade skarpa drag med höga kindknotor, en lång vass näsa och ett par långa spetsiga öron. Ögonen var helt svarta och huvudet saknade helt hår. Idana hade ingen aning om vad för varelse detta var.

”Rofo fi do tagagaki. Gadada go ti ni?”

Den stora elefanten böjde på huvudet och satte försiktigt ner sin lyfta fot precis bredvid den panikslagna Micha. Sedan backade det stora djuret, vände sig om och gick tillbaka dit han kom ifrån. Idana lade försiktigt ner sprängkulan i sin midjeväska, gick fram till Micha och hjälpte honom upp från buskaget. Hans kläder hade rivits upp på flera ställen och hans hud blödde från flera ytliga sår, orsakade av de långa taggarna.

”Hur är det?” frågade Idana oroligt.

”Bara bra!” svarade Micha med skakig röst. ”Jag skulle ha blivit mos om inte våra små räddare dykt upp.”

Idana tittade sig omkring. Ytterligare fem av de små figurerna var nu synliga, fyra kvinnor och en man, och de gick mot människorna med korta spänstiga steg. Kvinnorna var också de iklädda endast höftskynken och deras små bara bröst guppade när de rörde på sig. Sven hade nu också kommit tillbaka och han iakttog de små figurerna med en misstänksam blick.

”Vilka är de där?” viskade Idana till Pita, som kommit fram och ställt sig bredvid henne.

”De är imuler, savannens lilla folk. De lever för sig själva och försöker ofta att undvika oss stora. Jag känner inte till dem så mycket och deras språk är helt obegripligt för mig. Imulerna lär ha funnits här långt innan människan kom till detta land. En

gång i tiden lär det ha funnits riktigt många av dem, men nu är de mycket ovanliga i den här delen av världen.”

Den lille imulen som talat gick fram till människorna, sträckte ut armarna och gav Pita en stor björnkram. Då han endast nådde henne till naveln såg det lite lustigt ut. Pita gjorde sitt bästa för att besvara den vänskapliga kramen, men tittade samtidigt lite oförstående på Idana och visade att hon inte alls visste vad som skulle hända nu. Resten av imulerna kom också fram och kramade om människorna i tur och ordning. Micha tyckte att det kändes lite konstigt att krama en vilt främmande ”kvinna” som saknade kläder på överkroppen, men då de var mycket små och allmänt konstiga så gick det väl bra ändå. Efter kramarna fortsatte den ledande imulen att prata på sitt mycket säregna språk och han gestikulerade vilt med hela kroppen.

”Förstår du verkligen inte något av vad han säger?” frågade Idana.

”Inte ett ord!” svarade Pita. ”... men det ser ut som att de vill att vi skall följa med dem.”

”Läste du det på den lille mannens höftvickningar och utsträckta tunga eller...?”

”Nej!” sade Pita och fnittrade. ”Kvinnorna pekar ganska tydligt åt öster, på oss och på sig själva. Vad ledaren håller på med har jag ingen aning om. Troligen är det något obscant, men vi skall nog inte bry oss om det så mycket. Deras seder är helt annorlunda än våra. De räddade din kära Micha, så jag föreslår att vi accepterar deras inbjudan och följer dem österut. Det är ju ändå ingen direkt omväg på vår resa.”

Idana nickade instämmande och sedan följde de efter de små imulerna, vilka hela tiden tjattrade frenetiskt med varandra.

En halvtimme senare kom de fram till imulernas by. Hyddorna låg väl dolda i en liten skogsglänta omgiven av höga träd och täta buskage. Idana räknade sjutton små runda hyddor som alla var byggda av lera med täta halmtak. Byns hövding eller medicinkvinna, Idana blev aldrig säker på vilket, gick dem till mötes och även hon gav människorna varsin stor kram. Kvinnan var betydligt äldre än de imuler de träffat innan och hennes kropp var helt målad med blå färg. Hennes bröst var långa och platta och hängde ner ända till hennes navel. Runt

hennes magra hals hängde en stor rund amulett av tjockt gediget guld. När Idana tittade närmare på amuletten såg hon att den var ingraverad med nyleptiska symboler.

Snart kom även resten av byns invånare fram för att omfamna dem. De små barnen var lite blyga men kom, efter lite övertalning från de äldre, även de fram och välkomnade människorna med lite kortare kramar. Totalt bodde det ett trettiotal imuler med varierande åldrar i byn.

Den blåfärgade kvinnan tjattrade på med sina obegripliga ord och visade fram besökarna till mitten av byn, där det fanns en stor eldstad omgiven av stockar som man kunde sitta på. Eldstaden var inte tänd men ett par imuler kom bärandes på ved som skulle tändas på till kvällen. Idana och de andra människorna slog sig ner på en stock och iakttog de små figurerna som irrade runt omkring dem. Imulerna verkade glada och förväntansfulla inför kvällens middag. Solen skulle snart gå ner i väst och det var tydligt att inbjudan till byn inkluderade en härlig middag och övernattnings i byns trygghet, utan att någon av dem skulle behöva hålla sig uppe för att spana efter rovdjur.

Medan de pigga små imulerna lagade i ordning maten, vilket inkluderade att grilla ett helt vårtsvin över den öppna elden, passade Idana på att läsa Alis bok om hjärnkontroll. Hon hade redan läst boken tre gånger, men studerade texten åter en gång för att lära sig de olika riterna mer eller mindre utantill. Ett par imuler, en ung man och en ung kvinna, som hade blivit nyfikna på vad Idana läste, stod bakom henne och studerade de olika bilderna med stort intresse. När Idana kom till en sida, där Ali ritat av sig själv under ett av sina hjärnkontrollsförsök, började de två imulerna att fnittra. Idana avbröt sin läsning och tittade förundrat på de två figurerna. Den ungen mannen hade fallit ihop på marken och höll sig för magen, medan han skrattade hysteriskt. Kvinnan fnittrade glatt medan hon framställde ett litet skådespel för mannen som definitivt hade klara sexuella anspelningar. Idana växlade frågande blicken mellan de två imulerna och bilden i boken av Ali och hans försöksobjekt.

”Känner ni igen den här mannen?” frågade hon och pekade på bilden av Ali, trots att hon visste att de inte förstod ett ord av vad hon sade.

De två imulerna pekade på bilden för att sedan skratta än mer hysteriskt. Pita kom fram till Idana och log åt situationen.

”De är ingen idé att försöka förstå sig på imuler, har min pappa alltid sagt. De är konstiga men snälla och lustiga.”

”De kan väl inte känna igen Ali? Han dog ju, eh... levde ju för hundratals år sedan.”

”Vem vet! Pappa sade att imulerna kan bli gamla... mycket gamla!”

Idana tittade på de två imulerna framför sig och försökte att gissa deras ålder. De såg inte ut att vara äldre än tjugofem, men då deras utseende skilde sig mycket från människornas, så var det svårt att gissa deras ålder. Det fanns visserligen något runt deras ögon, som fick dem att se ... lite slitna ut, men kunde de verkligen vara flera hundra år gamla?

Idanas tankar avbröts av att hon fick syn på en stor gestalt som släpade sig fram bakom en av hyddorna. Hon avbröt sitt läsande och gick fram till den stora figuren som satt sig ner på marken med ryggen mot en av hyddorna.

Är det inte? Jo definitivt. Det är en golem.

Den stora varelsen, som befann sig framför henne, hade manliga drag. Han verkade mycket dystert, men då den saknade sin vänstra arm så var det nog inte så konstigt. Idana hukade sig ner och studerade varelsens grova ansikte.

”Hur är det fatt?” frågade Idana utan att egentligen förvänta sig ett svar.

Golemen lyfte på sitt huvud, vars båda öron gått sönder, och tittade upp mot henne. Dess ögonglober var matta och saknade den lyster man kunde se i Sebastians ögon som är den enda golem hon träffat tidigare.

”Inte bra...” svarade golemen dystert och började klia sig på stället där den andra armen suttit fast.

Idana blev först häpen av att den svarat henne på friesländska, men fortsatte sedan samtalet.

”Jag heter Idana och är från Friesland. Har du varit där någon gång?”

”En handelskvinna från Friesland var en gång min ägare och vän, men hon tröttnade på mig och lämnade mig här. Hon gjorde rätt i att sticka iväg. Jag är inget att ha...”

”Tänk inte så! Jag tycker att du verkar trevlig. Vad heter du?”

”Ingen tycker att jag är trevlig. Det vore bättre om jag inte fanns. Då skulle imulerna och ni människor bli glada igen och den torkade leran i min kropp skulle kunna användas till att förstärka imulernas hyddor.”

Golemen tog tag i en av sina tår och knäckte till så att den gick av.

”Men...?” började Idana.

”Vill du att jag skall knäcka av en tå till?” frågade golemen vemodigt.

”Nej, nej! Var rädd om dig!”

Ett gammal manlig imul ställde sig i Idanas synfält, ryckte på axlarna, pekade på golemen och skakade på huvudet. Idana tolkade hans gester till att denna golem var ett hopplöst fall och hon var rädd för att han hade rätt. Allt hon sade skulle troligen tolkas negativt, så att golemen bröt sig med ytterligare kroppsdelar. Därför önskade hon bara golemen lycka till och gick tillbaka till sina vänner.

Senare på kvällen var middagen klar. Hela byn samlades och delade på det helgrillade vårtsvinet, som serverades med ett gott bröd och diverse olika frukter. Idana älskade maten och drack friskt av deras goda fruktdryck. Efter maten upptäckte hon att fruktdrycken innehållit en hel del alkohol, vilket gjort henne mer pratglad än vanligt. Även Micha och Sven hade fått i sig en hel del av drycken och de berättade nu vilda rövarhistorier för varandra, den ena mer osannolik än den andra. Ett par timmar senare blev Idana mycket trött. Hon gäspade och somnade snart in på en av plädarna som placerats ut i närheten av den öppna elden.

Nästa dag hade de sagt adjö till imulerna och var åter på väg åt nordost. Besöket hos de små figurerna hade gett dem nya krafter och alla var på gott humör. De höll god takt hela dagen och när kvällen kom hittade de en liten kulle där de slog läger för natten.

Färden mot Alis hemby Gusua Sokoto fortsatte genom den vida savannen och flera gånger fick Pita dem att ta vida omvägar

för att undvika lejon, bufflar, elefanter och flodhästar. Pita sade med ett lurigt leende att dessa djur skulle kunna vara skadliga för deras hälsa.

Dagarna gick och när de hade vandrat i en vecka efter att ha lämnat Aba kom de till en brusande fors som rann från norr till söder. Floden hette Akhra och sällskapet hade kommit till en punkt ett par hundra meter ovanför ett stort vattenfall. Pita hade valt att de skulle passera floden på denna plats på grund att det här fanns en passage med stenar, vilka gjorde att man ganska lätt kunde komma över den strida strömmen till fots. Växtligheten var frodigare och mer regnskogslik i närheten av floden och sällskapet stod under ett stort mangoträd och blickade ut över vattenhindret framför dem.

Ljudet från den brusande forsen och det dånande vattenfallet nedanför, gjorde att de var tvungna att prata mycket högt för att kunna göra sig hörda. Innan de begav sig av över floden Akhra passade de på att fylla sina kappsäckar med de gyllengula mangofrukterna som växte tätt på det stora trädets grenar. Idana provade att äta en perfekt mogen mango och njöt i fulla drag av den friska och söta smaken.

Sven var den som först började ta sig över forsen. Många av stenarna i överfarten var hala då de låg delvis eller helt under vatten och den blonda mannen höll ut armarna för att hålla balansen. Efter honom kom Idana och hennes lädersandaler, som hon köpt i Aba, hade räfflade sulor. Sandalerna gav henne ett bra fotfäste på de hala stenarna. Svens kängor var däremot gamla och dess slitna sulor halkade därför mycket lättare på stenarna. När han kommit halvvägs var det därför inte så konstigt att han helt plötsligt halkade till och for ner i det brusande vattnet. Han skrek på hjälp medan han snabbt drogs nedför den strida forsen. Micha, som gått sist i ledet och bara hunnit några meter ut på stenarna, hoppade snabbt iland och sprang neråt utmed flodens västra strand. Sven kämpade frenetiskt för att hålla sig flytande men hans tunga kappsäck, som innehöll en liten yxa, torkat kött och en hel del andra förnödenheter, försökte obönhörligt trycka ner honom mot botten. Han lyckades efter en stor ansträngning att kränga av sig kappsäcken och fick då lättare att hålla sig flytande. När det

blev lite grundare försökte Sven bromsa sin framfart med fötterna och lyckades delvis, men forsen var allt för stark och försöket ledde till att han stukade sin vänstra fot. Sven hörde att dånet från vattenfallet blev allt starkare och han kämpade frenetiskt med att försöka simma mot land, men både den västra och östra stranden var allt för långt borta.

Micha, som redan hunnit fram till vattenfallet, såg att hans vän inte skulle klara sig undan forsens grepp utan hjälp. Han knöt snabbt fast ett tunt rep i bakkdelen av en av sina pilar, lade pilen på bågsträngen och siktade.

Sven förstod att hans mänskliga krafter inte räckte till för att undkomma vattenfallets fasansfulla djup. Därför började han släppa ut krafter från sitt inre och mässade ut en lång trollformel. Han var mindre än tio meter från kanten när hans ögon mörknade och temperaturen i vattnet i närheten av honom sjunk snabbt av trollformelns magiska kraft. Vattnet började precis frysa till isklumpar runt omkring Svens kropp när hans vänstra överarm plötsligt genomborrades av en pil. Han skrek högt av smärta och hans magiska kraft försvann.

”Håll i pilen!” ropade Micha från stranden.

Han var bestört över att ha varit tvungen att skjuta en vän, men han hade inte sett någon annan utväg att rädda honom. Pilspetsen, som hade trängt igenom hans övre armmuskler, trängde ut någon decimeter från Svens arm och med höger hand greppade han tag i den precis under spetsen. Smärtan var skarp, men hans överlevnadsinstinkter fick honom att bita ihop. På land hade Pita och Idana kommit fram till Micha och med gemensamma krafter började de att dra i repet, så att deras kamrat skulle komma in mot land. Under några sekunder hade Sven varit så nära vattenfallet att han kunde se nedför dess djupa avgrund, men sedan drogs han sakta allt längre upp från stupet.

När Sven slutligen dragits upp på land lade han sig på rygg och andades ut. Hans hy hade blivit alldeles blek och en rännil av blod sipprade ut från såret i armen, men han levde.

”Förlåt!” sade Micha, varefter han bröt av pilen under spetsen och drog ut resten av skaftet från armen.

Sven grinade illa, men nickade sedan tacksamt och gav Micha ett snett leende.

”Tack...”

Micha letade i sin kappsäck för att förbinda såret, men fann inget lämpligt. Då kom han på att deras förråd av medicinska hjälpmedel, elddon och en hel del andra viktiga förnödenheter funnits i Svens packning som nu gått förlorad. Micha svor för sig själv och rev av en bit av sin tröja för att försöka förbinda såret och stoppa blödningen.

Idana gick fram till klippkanten bredvid vattenfallet och beskådade det vidsträckta landskapet nedanför. Det kändes som om hon stod uppe på gudarnas berg och blickade ner mot de små människornas och djurens värld. Hennes blick gick åt sydost och fastnade på en stad med höga murar.

”Vad är det där för ställe?” frågade Idana och vände sig mot Pita.

Deras guide gick fram till kanten och ställde sig bredvid Idana. Hon tittade intresserat på staden som verkade befinna sig cirka fem kilometer bort.

”Det där är den gamla staden Minna.”

”En stad?” utbrast Micha. ”Kan vi bege oss dit?”

”Det är en dålig idé att gå dit”, sade Pita.

”Varför det?” frågade Micha. ”Vi skulle verkligen behöva fylla på våra förråd och där nere finns en stad som borde kunna fylla våra behov. Det finns en ganska stor risk att såret i Svens arm varar sig och det är aldrig bra. I staden finns det kanske en läkare vi kan gå till.”

”Nja, egentligen har jag bara hört att man bör hålla sig ifrån Minna, men inte varför. När jag sist frågade pappa om staden, blev han bara sur och sade att jag inte skulle fråga honom så mycket.”

”Och?” inflikade Idana. ”Är du inte nyfiken på att besöka staden och ta reda på vad din far egentligen pratade om?”

”Jo, faktiskt!” svarade Pita och rätade på axlarna. ”Om vi råkar illa ut får det vara pappas fel, men platsen är nog inte mycket värre än andra städer. Kanske det där bara finns lite fler tjuvar än vanligt. Kom så går vi ner och undersöker den där

staden! Det finns en stig här. Den leder neråt och vi hittar nog fler ställen där man kan korsa forsen längre nedför floden.”

Kapitel 9

Fredagsnatten var mörk och en fuktig kyla försökte att smyga sig in i människornas hem i Saint Marie. Ett monotont duggregn föll över den gamla staden och de smala gatorna var så gott som tomma. I den östra stadsdelen, som även kallades Spökstaden, höll sista årets tjuvklass på att genomföra ett avancerat prov, vilket gick ut på att göra inbrott i ett stort hus. Bostaden hade för länge sedan tillhört den anrika släkten Von Papilotte. Den sista i släkten, som bott i huset hette Françoise och några dagar innan hans plötsliga död hade han befordrats till greve över hela regionen. Hans osaliga spöke vandrade fortfarande fram och tillbaka i den stora salen, där trappan ner till den sedan länge tömda skattkammaren fanns. Det som gjorde ett inbrott extra svårt i detta hus var att det även fanns kvar tre spökvakter, som gick omkring och bevakade de olika ingångarna till huset.

Tre lärare hade denna natt placerat sig på strategiska platser inne i byggnaden och deras uppgift var att bedöma hur bra eleverna klarade av inbrottet utan att bli upptäckta utav några av spökerna.

De ockulta prästerna från Avignes hade åkt hem med en ansenlig summa silvermynt en vecka tidigare och deras rapport sade att spökerna nu lugnat ner sig till att bara vara vanliga spöken, vilka åter igen inte kunde skada någon människa fysiskt. Rapporten nämnde endast lite vagt om några åtgärder som prästerna satt in och Rektorn misstänkte att situationen troligen bara lugnat sig utan att de konstiga männen gjort någonting alls, men då resultatet var positivt kunde hon ju inte heller bevisa att de gjort ett dåligt jobb.

De lärare som nu befann sig i huset bar tunga riddar-rustningar som omslöt dem helt i järn och stål. Av någon anledning man inte kände till så kunde spöken inte upptäcka en människa klädd på detta sätt och detta var mycket praktiskt när lärarna nu endast skulle agera observatörer. Om en elev upptäcktes av ett vaktspöke, så skulle de bli attackerade av vilda

hugg och slag från vakternas vapen. Men då vapnen inte fanns på riktigt i den fysiska världen, så skulle de bara fara igenom kroppen och inte göra någon riktig skada, men det skulle bli en mycket obehaglig upplevelse för den elev som blivit attackerad.

Roy Beamish var den förste eleven som försökte sig på att komma till skattkammaren. Efter att han tagit sig in i huset genom en låst lucka i taket blev han direkt angripen av en av husets spökvakter. Stackars Roy hade blivit helt förskräckt och svimmat. Ett par minuter senare ruskades han om av en rustningsklädd lärare som hade fått använda luktsalt för att väcka upp honom igen. Trots den fadäsen hade Roy lyckats ganska bra med resten av provet och han tog sig till skattkammaren utan att något ytterligare spöke upptäckte honom. Han var speciellt lättad över att ha smitit förbi grevens spöke utan att bli upptäckt. Greven hade rykte om sig att vara mycket aggressiv mot inkräktare som försökte att stjäla hans skatter och hans höga spökskrik var speciellt obehagliga. Skriken var egentligen utan ljud, men de ekade ändå i offrens hjärnor och gav en obehaglig huvudvärk som satt i under flera minuter.

Elva elever hade redan utfört provet med varierande resultat, varav sex råkat ut för grevens personliga vrede, när det blev Siras tur att ta sig in i det gamla men ståtliga huset. De andra hade tagit sig in i byggnaden genom taket, en fönsterlucka eller någon av sidodörrarna, men Sira försökte en annan taktik och tog sig istället an den stora dubbla entrédörren på husets framsida. Innan hon började bearbeta låset iakttog hon noga det vaktspöke som syntes i de olika fönsterluckorna när det patrullerade bottenvåningen. Spökets skira gestalt bar en gammeldags rustning och i handen hade det ett kort spjut som även det liknade en solid slags dimma. Spökets ansikte var neutralt och intetsägande och pryddes av en bred vaxad mustasch. Hon noterade snabbt att spöket alltid gick samma runda och hon kunde förutspå dess rörelser med ett klockverks noggrannhet. Det tog vaktspöket två minuter och tio sekunder att göra rundan och Sira räknade med att det skulle vara alldeles tillräckligt för att hon skulle hinna dyrka upp låset och ta sig in till den stora salen som fanns längre in i huset. Nästa gång spöket syntes genom springan i fönsterluckan till vänster

om porten satte Sira igång. Hon smög tyst fram till dörren och tog fram en liten flaska med olja som hon hade förvarad i sin bältesväska. Hon applicerade oljan på de två portdörrarnas gångjärn och såg nöjd ut när den tunna oljan sögs in mellan de torra metallbrickorna.

Nu borde de inte gnissla när de öppnas, tänkte Sira, samtidigt som hon fortsatte att räkna tyst för sig själv.

Hon tog fram några lämpliga dyrkar och räknade vidare till två minuter och tio sekunder. Då vakten nu borde ha passerat ytterligare en gång, började hon att bearbeta låset med dyrkarna. Hon visste att spökerna i huset hade god hörsel och bearbetade därför låset så tyst som möjligt. Låset kärvade lite, men på tredje försöket gav den gamla låsmekanismen upp och porten öppnades. Sira öppnade en av dörrarna och kände sig nöjd när dörren gled upp utan ett enda gnisslande ljud. Oljan hade gjort sin verkan. Hon stängde dörren efter sig och fortsatte in genom den mörka hallen. Hennes ögon hade dock vant sig vid mörkret och de svaga konturerna framför henne räckte precis för att hon skulle kunna orientera sig i huset. Framför henne fanns nu den stora salen, där grevens spöke brukade synas till. På en stol i ena hörnet satt en av lärarna, iklädd en tung rustning av stål. Sira vinkade snabbt till läraren och fortsatte framåt för att kunna ta sig till den dörr, som ledde ner till den så kallade skattkammaren. Läraren gjorde en mycket liten igenkännande nickande rörelse med huvudet, men var annars helt orörlig.

Plötsligt kände Sira en stigande oro inombords. Hon och läraren var inte ensamma i rummet längre. Då hon befann sig mitt i salen skulle hon inte hinna gömma sig innan grevens spöke upptäckte henne. Sira tänkte blixtnabbt och satsade på en vild chansning. Hon slokade med axlarna, lutade sig lite åt ena sidan, tittade tomt framför sig och gick långsamt fram med hasande steg medan hon uttryckte ett svagt utdraget stönande ljud från sina läppar. Då kom grevens spöke genomglidande genom en gammal dammig och förtorkad skinnsoffa. Grevens spöke, som hade varit upptagen med att läsa en halvt genomskinlig bok när han fick syn på Sira, stannade upp och gav Sira en förvånad blick. Spöket försökte att tänka intensivt, vilket var

mycket svårt när man saknade fungerande hjärnceller och kom inte fram till någon vettig slutsats.

Vad gör en zombie i mitt hus? Har jag anställt denna varelse? Tja kanske... Zombies är visserligen mycket korkade och långsamma, men klagar aldrig på den obefintliga lönen och är billiga i drift.

Sira stannade upp, vände sakta huvudet mot greven och sade med släpig röst:

”Vaad öönskar min herre?”

Greven rätade på ryggen och kände sig betydelsefull igen. Han log! Lydiga tjänare var något han verkligen uppskattade. Spöket rörde på munnen utan att något ljud hördes och gestikulerade med händerna. Sira förstod inte riktigt vad han menade, men nickade undernådigt och sade:

”Naaturligtvis! Soom min herre öönskar.”

Grevespöket verkade bli nöjt av svaret, nickade mot Sira och fortsatte att glida fram genom salen. Sira väntade tills greven lämnat rummet och tittade sedan mot den rustningsklädde läraren på stolen. Läraren visade sin uppskattning genom att hålla upp tummen. Då greven inte trott att Sira varit en inbrotts-tjuv så hade detta möte lyckligtvis inte gett några poängavdrag.

Sira skyndade på stegen mot dörren till källaren, använde sina dyrkar och lyckades snabbt få upp den låsta dörren. Hon blickade nedför en trappa och såg ett ljus längre ner. Lärarna hade placerat en lykta nere i källaren för att hjälpa eleverna på traven den sista vägen.

Efter en välförtjänt frukost sent på lördagens morgon satt Sira och hennes vänner i ett par soffor i sällskapsrummet i norra flygeln. Där drack de varsin kopp välsmakande te med mjölk och honung. Både Sira och Angel hade fått högsta betyg för inbrottsprovet, medan Lilly bara fått godkänt och hon var därför lite missnöjd. Lilly var en av dem som fått smaka på grevens närstående vredesutbrott och det hade inte varit roligt. Under natten hade hon även haft mardrömmar om att greven förföljt henne i skolans korridorer och ända in till flicktoaletten.

Kvällen innan hade Ljiljana och Olga kommit tillbaka från sin spännande skolresa och de var nu ivriga att berätta om vad

de varit med om. De hade börjat med en resa åt nordväst, förbi Avignes, ända till trerikesgränsen mellan Friesland, Gemark och Espara. De stannade till på den friesländska sidan och bodde i ett gammalt slott, vilket tillhörde en släkting till en av lärarna. Slottsägaren hette Lidette Vaton och hon hade gjort sig en förmögenhet på att smugla olika varor, såsom vapen, ädelstenar, whisky och slavar, mellan de tre olika länderna. Under de senaste tio åren hade gränsbevakningen i närheten av trerikesgränsen bättrats på, vilket nu gjorde smuggeloperationerna mer riskfyllda än tidigare. Elevernas första uppdrag gick ut på att smugla lavendel från Friesland till Gemark. Lidette hade valt just lavendel som smuggelvara, då detta brott gav ett mycket lågt straff om de skulle ertappas av gränsvakterna i Gemark. Olga och Ljiljana hade fått jobba tillsammans och de hade utan större problem lyckats smugla sina två säckar med lavendel till en handlare i en Gemarkisk by några kilometer från gränsen. Vissa andra elever hade dock åkt fast och fått betala en viss bot. Dagen efter smugglade de ett tiotal karaffer med vitt vin från Gemark till Espara. Den här gången blev Olga och Ljiljana upptäckta av en espariansk gränsvakt, men istället för att betala böter valde Ljiljana att sätta vakten ur stridbart skick genom en välriktad spark i skrevet. Det hade varit lite riskabelt, men lyckats väl. De stannade ett par nätter i Espara och medan de tillbringade kvällsvarden på ett värdshus fick de höra historier om några uppseendeväckande händelser som drabbat Espara den senaste tiden.

”Den gamle mannen i baren berättade om en slags isdemon med själlösa tomma ögonhålor”, sade Ljiljana. ”Varelsen hade ödelagt tre hela byar i Espara. Tydligt syntes den först i byn Barbastro, där den haft ihjäl ett femtiotal människor. Sedan hade den vandrat österut och gått barsärkargång genom ytterligare två byar som jag inte kommer ihåg namnen på.”

”Santa el Feudo och Barona”, inflikade Olga hjälpsamt.

”Eh, så hette de nog. I alla fall... Demonen hade bara syntts till på nätterna och människorna i byarna verkade ha försökt sig på allt möjligt för att oskadliggöra den besinningslösa mördaren, men inga vapen de använde bet på monstret. Visserligen verkade demonen försöka undvika eld, men eldpilar hade inte gjort

någon riktigt stor skada på monstret, utan hade mest varit irriterande. Senast den sågs var den bara fem mil från den friesländska gränsen och det var säkert för två till tre veckor sedan.”

”Så du menar att den där styggelsen är på väg till Friesland, eller att den redan är här?” frågade Lilly.

”Kanske, kanske intel!” svarade Olga. ”men jag misstänker i alla fall att vi kommer att få höra mer om den där demonen den närmsta tiden.”

”Om det är en av de sju stora demonerna så kommer Espara eller Friesland få mycket stora problem”, inflikade Angel, som höll på att kamma Chips päls med en vacker kam av buffelhorn.

”De sju stora? Vilka är de?” frågade Sira.

”Dem trodde jag att ni kände till”, sade Angel och tittade på sina vänners oförstående ansiktsuttryck. ”Redan när jag var liten fick jag höra historier om de sju stora demonerna som härskade över världen för tusen år sedan. Var och en av dem hade olika styrkor och svagheter, men alla är mycket mäktiga. Det sägs att en av demonerna var extra mäktig och det finns profetior som varnar för att den en gång i framtiden kan komma att förslava hela mänskligheten. Till för ungefär tio år sedan var detta mest en sägen som ingen riktigt trodde på, men sedan vaknade Akrazel...”

”Akrazel? Vem är det?” frågade Olga och Sira i kör.

”Det är namnet på den giftiga hondemon som nu härskar över Chipanprovinsens huvudstad Shapenaj. Hon kan spruta ut giftiga ångor och en enkel beröring leder till döden inom några dagar. Demonen har tagit vår Kejsare Mao Tjing till fånge och kräver att ett människooffer förs till honom varje dag. Om Akrazel inte får detta hotar hon med att döda Kejsaren och hela hans familj. Fängelserna i Shapenaj är snart tomma och när det inte finns några fångar kvar kommer de bli tvungna att offra hederliga människor; till en början de gamla och skröpliga.”

De andra tittade på henne med förfäran.

”Det där lät ju inte bra”, sade Sira. ”Akrazel påminner mycket om demonen Alcatz som Ali lyckades förinta i Kletschpalatset i Nyleptien. Ni kommer väl ihåg att jag berättade om Ali och Detektiven innan Olga och Ljiljana for iväg på skolresan?”

De andra nickade.

”Den kunde framkalla eld och ville också ha människooffer”, fortsatte Sira. Kan Alcatz också ha varit en av de demoner de sju stora?”

”Mycket troligt!” svarade Angel och log. ”Men det är positiva nyheter att Alcatz är död. Det betyder troligen att det bara finns sex av de stora demonerna kvar. Mycket bra! Det skulle inte förvåna mig om även isdemonen, som sågs i Espara, är en av de återstående stora demonerna.”

Senare på eftermiddagen, när Sira och Lilly var på väg tillbaka till sovsalen efter att ha tillbringat en timme på biblioteket, mötte de Olga som gråtande kom emot dem i korridoren. Sira såg bekymrat på sin vän och frågade:

”Hur är det fatt?”

”Grodan tycker inte... snyft, om mig längre.”

”Det var tråkigt!” sade Lilly. ”Har han gjort slut med dig?”

”Jag vet inte... När jag träffade honom i salongen nyss, betedde han sig mycket konstigt och besvarade bara halvhjärtat den kram jag gav honom. När jag frågade honom när vi kunde ses igen, så svarade han bara något om att han var upptagen med annat i kväll. Snyft!”

”Så han gjorde egentligen inte riktigt slut med dig?” frågade Lilly.

”Kanske inte... snyft, men tänk om han hittat en annan tjej som han tycker bättre om?”

Lilly och Sira tittade menande på varandra och funderade båda på varför någon annan flicka på skolan skulle vilja flörta in sig hos den gänglige Grodan. Han var ju inte direkt någon skönhet, speciellt med sina hudproblem.

”Sira, kan du ta mina böcker till sovsalen?” frågade Lilly.

”Eh, jovisst!”

”Bra, för jag tänkte tala lite allvar med vår kära lilla groda.”

”Varför...?” började Olga.

”Oroa dig inte”, sade Lilly, lämnade över sina böcker till Sira och omfamnade Olga. ”Jag skall bara ta reda på vad som är på gång.”

Olga såg fortfarande tafatt ut när Sira förde henne med sig till flickornas sovsal.

I salongen på andra våningen i mittenbyggnaden stod Vlad Grenoix, även kallad Grodan, lite för sig själv och lyssnade med ett halvt öra på vad hans klasskompisar Masken och Lieve Paque pratade om. Det var något skvaller om ett par av flickorna i lönnmördarklassen, men Grodan struntade oftast i skvaller och iakttog istället de andra i salongen med nyfiket intresse. Han fick då syn på Lilly som gick in i salongen med självsäkra steg. Hon vickade ovanligt mycket på höfterna och såg på något sätt mer feminin ut än vanligt. Masken och Lieve slutade att prata och tittade med nyväckt intresse på den vackra unga kvinnan som av någon anledning gick åt deras håll. Lilly lade an en förförisk blick, vilken fångade Grodans bruna ögon, samtidigt som hon försökte sig på sitt allra gulligaste leende. Den gänglige lönnmördareleven tittade bara tillbaka med en oförstående min i sitt alldagliga och acnehärjade ansikte.

”Heej Vlaad...”, sade Lilly med sin mest förföriska röst, samtidigt som hon blinkade flirtigt med ena ögat. ”Har du några planer för ikväll? Vi kanske skulle kunna ses, du och jag?”

”Vad? Nej...” sade Grodan besvärat. ”Jag är upptagen!”

”Upptagen?”

”Ja! Jag är tillsammans med Olga, det vet du väl? Jag tänkte faktiskt överraska henne med något speciellt ikväll.”

”Jaha, då så!” sade Lilly, som helt plötsligt bytt kroppsställning och fått tillbaka sitt vanliga, mer alldagliga, utseende. ”Då var det väl inget mer.”

”Jag är ledig!” sade Masken hoppfullt.

Lilly skakade bara sorgset på huvudet, vände på klacken och gick ut ur salongen. Hon var inte längre oroad för Olgas skull.

Denna natt var himlen över Pelfortskolan helt klar och stjärnorna verkade lysa starkare än vanligt. Eleverna låg och sov i sina sängar och Olga drömde ljuva kärleksdrömmar om sin kära groda, som fyra timmar tidigare gett henne ett handgjort armband med snäckskal och halvädla stenar.

Utanför gick en av de få utposterade vakterna sin vaktrunda längs med skolans norra murkrön. Hans blick svepte över

natthimlen och sökte efter de stjärntecken han lärt sig namnen på när han var liten. Det började bli kallt och han längtade hem till sin familj som bodde i den västra delen av Saint Marie. När han bara hade tio meter kvar till det nordvästra tornet skymtade han något i sin högra ögonvrå. Han vände blicken neråt åt sidan och fick syn på en äntherhake som satt fast i stenvuren. I äntherhaken satt det fast ett rep, vilket hängde nedför murens yttersida. Sedan hörde han ljudet av fotsteg som kom ifrån tornet. En mörk skugga närmade sig på murkrönet. Vakten fixerade blicken på gestalten och såg att den var en lång man med gnistrande vita tänder. Han var iklädd en grå rock, hans hår var kolsvart och hyn var mörkare än de flesta friesländares. Vakten drog ut sitt svärd och sade:

”Halt! Vem...”

Plötsligt trädde någon en snara över hans huvud och drog till. Ytterligare en man hade lyckats smyga sig på honom bakifrån och det smala repet skar in i vaktens hals. Inkräktaren drog i snaran ytterligare och täppte till mannens lufttillförsel. Vakten försökte komma loss med ett ryck, men inkräktaren var en erfaren mördare och han följde bara vaktens rörelser medan snaran hindrade vakten från att kunna andas. Det blev ett kort kamp. Vakten hade lyckats att få in ett par fingrar under snaran, men det hade inte varit tillräckligt. Hans slappa kropp föll ihop och blev liggande på murkrönet.

Sedan kom ytterligare fyra män upp på murkrönet via repet och ingen av dem gav den döde vakten mer än en kort blick. Alla männen hade mörka kläder i olika nyanser och var beväpnade med knivar och andra lätta vapen. De hade alla korpsvart krusigt hår och deras hudfärg varierade från solbränd till ljusbrun, vilket tydde på att de troligen hade rötter från Nyleptien eller något annat land bland de övre sydländerna på andra sidan Mellanhavet. Sist klättrade en ung kvinna upp på krönet. Hennes hy var en nyans ljusare än männens och hon bar en kort svart jacka och svarta byxor, vilka fick henne att smälta in i nattens mörker. Kvinnan hade långt svart hår, som gick i vågor nedför hennes axlar och de flesta män hon mötte tyckte att hon var mycket vacker. Hennes bruna ögon svepte mellan männen som svarade med att ge henne en kort nickning. Sedan gick hon

fram till det nordvästra tornet och fem av männen följde efter henne. De resterande två inkräktarna stannade kvar vid änterhaken och repet för att hålla vakt.

Kvinnan inspekterade tornportens lås, tog fram en sats med dyrkar och började arbeta med låset. Det tog bara några sekunder och sedan hördes ett klick. Porten öppnades och hon slank in i tornet, följd av hennes följeslagare. Inkräktarna gick nedför en spiraltrappa och kom fram till lurendrejarelevernas samlingsrum som denna tid på dygnet var helt tomt. Kvinnan tittade sig omkring och funderade på vilken väg de skulle ta sedan. Det fanns två korridorer, en åt söder och en åt öster, samt en trappa som ledde ytterligare neråt. Hon valde den södra korridoren och de fem männen följde efter henne. När det kommit ett tjugotal meter hörde kvinnan släpande steg som närmade sig. Hon gled in bakom en nisch och gjorde sig därmed dold för personen som var på väg åt deras håll. Männen följde hennes exempel och gled även de in bakom varsitt gömställe.

Strax efteråt kom den gamle Örnkrok som gjorde sin vanliga vaktrunda i skolan. Han skulle strax fylla sjuttio år, var för det mesta tjurig och vresig, men var alltid mycket trogen skolan och dess Rektor. Eleverna tyckte dock att han var en gammal påträngande tönt som man helst kunde vara utan. När Örnkrok kom fram till nischen, där kvinnan gömde sig, lyfte han på sin lykta och sade med sträng röst:

”Vem är ni och vad gör ni här?”

Innan kvinnan hann svara, rusade en av männen fram till honom och satte en skarpslipad dolk mot hans hals.

”Ett ord till och du är dödens!” sade han med en lätt brytning.

Örnkrok ryggade tillbaka från mannens andedräkt, som stank av vitlök och gammal sur öl, men lydde ordern och förblev alldeles tyst. Kvinnan gick fram till nattvakten och tittade upp i den gamle mannens matta grå ögon.

”Nu vill jag att du för oss till den sovsal där flickorna i sista årskursens tjuvklass håller till. Har du förstått vad som händer om du inte hjälper oss eller ställer till med något annat problem?”

Örnkrok nickade långsamt och började gå tillbaka åt det håll han kom ifrån. Något motvilligt ledde han inkräktarna igenom skolans labyrintliknande korridorer och salar till flickornas sovsal som låg i östra flygeln på andra våningen. De mötte ingen på vägen dit och när de befann sig vid sovsalens låsta dörr slog en av männen ner Örnkrok, med hjälp av en kort knölpåk. Den medvetlösle gamle mannen fångades upp innan han föll i marken och släpades sedan in i en liten skrubbe i närheten. Kvinnan gjorde sedan tecken att hennes följeslagare skulle vänta utanför, medan hon tog itu med den låsta dörren. Denna dörr visade sig inte heller vara något problem för den unga kvinnan och hon smög på lätta fötter in i den mörka sovsalen. Hon hade fått tydliga instruktioner om hur en viss elev såg ut och tassade nu tyst mellan de olika sängarna för att hitta rätt person. Kvinnan stannade upp vid Siras säng och log. Hon hade hittat rätt och ännu hade ingen av flickorna i rummet noterat hennes närvaro.

Kvinnan gick fram till den kista, som stod på golvet bredvid Siras säng, tog på nytt fram sina dyrkar och började jobba på låset. Den här gången var det svårare och hon bytte val av dyrkar flera gånger. Det knarrade till i låset och hon tittade sig oroligt omkring, men flickorna låg fortfarande stilla i sina sängar. Hon pustade ut tyst, vred till en av dyrkarna och fick låset att öppna sig. Sedan tog hon fram en sten och viskade ett ord, varefter stenen började glöda med ett svagt blått sken. Med stenens hjälp sökte hon igenom kistan och fann snart en av de saker hon var ute efter; den svarta kristallen inslagen i ett litet paket. Hon placerade föremålet i sin innerficka och letade vidare, men den andra saken hon var ute efter fanns inte där. Kvinnan stängde kistlocket försiktigt och började gå igenom Siras andra ägodelar. Slutligen fann hon det andra föremålet; en gammal flöjt som låg längst in i en av Siras byrålådor. Hon skulle precis stoppa in flöjten i sin innerficka när ett högt ljud ljöd genom sovsalen.

Den lilla fluffdraken Chip, som sov i fotändan på Angels säng, hade slutligen vaknat av inbrottstjuvens små ljud och nu tjöt han ut en larmsignal så högt han kunde. Som av ett trollslag vaknade alla flickorna i rummet. Kvinnan svor ilsket och började

springa mot dörren. Lilly, förstod mycket snabbt vad som var fel. Hon kastade sig ut från sin säng och fick tag i kvinnans vänstra arm. Båda tumlade runt på golvet och Lilly höll fast inkräktaren med alla sina krafter.

Plötsligt blixtrade det till av blankt stål när kvinnan i panik svingade en kniv mot Lillys ansikte. Spetsen på kniven gick in i Lillys vänstra öga. Den unga tjuveleven skrek ut av smärta och släppte greppet om kvinnan för att skydda sitt skadade ansikte. Andra flickor kom upp på benen, men då hade kvinnan redan kommit upp och slitit upp dörren. Tre flickor, endast iklädda sina nattlinnen, fick tag i olika vapen och tog snabbt upp jakten på den flyende. Angel var en av dem och den lilla fluffdraken flög efter henne. Sira sprang istället fram till sin vän, vars ena öga blivit skadat. Kniven hade även gjort ett djupt jack vid sidan om ögat och Sira försökte stoppa blödningen med hjälp av Lillys sängkläder.

Kvinnan och de fem männen hade lyckats få tag på vad de kommit dit för, men nu sprang de genom skolan för att komma tillbaka till den norra muren, där deras flyktväg var planerad. Varningsklockorna ringde nu i hela skolan och både elever och lärare rusade upp ur sina sängar för att försvara skolan.

Grodan och Masken var de två första pojkar i lönnmördarklassen som hade tagit sig ut i korridoren när de sprang rätt in ett par av inkräktarna som hamnat lite på efterkälken. Masken svingade sitt korta svärd mot en av männen, men denne duckade blixtsnabbt och stötte in en lång dolk i lönnmördarelevens bröst. Masken föll ihop med ett grymtande och dolken i hans bröst satt kvar när han föll ihop på golvet. Grodan stapplade bakåt ett par steg och snubblade till på sina egna fötter innan han återfick balansen. De båda inkräktarna log och mannen, som just kallblodigt mördat Masken, drog fram en ny dolk och närmade sig sitt byte med självsäkra steg. Då tog Grodan en snabbt steg framåt och ändrade greppet om kniven som han haft dold i sin pyjamasärm. Hans långa arm for framåt med en svepande rörelse och kniven skar in i mannens blottade hals. Blodet stänkte ut på väggen bredvid honom och mannen tittade förvånat på den unge lönnmördareleven innan han föll ihop på golvet. Den andre inkräktaren ville inte möta den farlige

eleven, tog ett par steg åt sidan och rusade vidare norrut genom korridoren. Plötsligt kände han en stingande smärta i ryggen och ropade ut ett okvädesord.

Grodan tittade likgiltigt på mannen som ramlat omkull i korridoren. De senaste veckorna hade han tränat mycket på knivkastning och nu hade det gett resultat. Grodan satte sig sedan på knä bredvid sin vän Masken. Han kände efter en puls, men det fanns ingen. Grodan skrek ut av ilska och tårar strömmade ner på hans kinder.

I korridoren som ledde till det nordvästra tornet lyckades gymnastikläraren Fernando Estiban slå ner och tillfångata en av inkräktarna utan att ta död på honom. Ett par av de andra lärarna följde efter de flyende, men hann inte ikapp förrän de flyende hunnit klättra nedför repet och rusat norrut. Fernando släpade sin fånge till en lektionssal i närheten, slängde upp honom på katetern och örfilade honom så att han vaknade till.

”Vem är din uppdragsgivare, din satans kanalje?” skrek Fernando och skvätte samtidigt saliv över mannens ansikte.

Mannen såg livrädd ut, tvekade en sekund och drog sedan ut ett bär från sin bröstficka. Innan Fernando hann stoppa honom var bäret i mannens mun. Inkräktaren bet till och den röda saften från bäret rann ner i hans hals. Båret var extremt giftigt och framkallade snabbt fradga i mannens mun. En minut senare var han död och Fernando hade inte fått ut ett endaste ord från honom. När han undersökte mannens kläder fann han en pengapung som skramlade tungt. Fernando höllde ut några av mynten i sin handflata och synade dem noga. Det var guldmynt, präglade med tre stjärnor på den ena sidan och en bild på Konung Lafette I på den andra som betydde att det var friesländska mynt. Gymnastikläraren tyckte dock att det var något konstigt med mynten. Han tog upp ett av dem och granskade det närmare. Det var något som inte stämde... Kanterna på myntet började mörkna och snart spred sig svarta ådror över myntets yta. Fernando släppte myntet som ramlade ner på golvet. När det stannat upp med kungasidan uppåt, var det helt svart och sedan försvann myntet plötsligt med en liten rökpuff.

”Skit också!” utbrast Fernando. ”Det är häxpengar...”

Kapitel 10

Det var sen eftermiddag och solens hetaste värme började sakta lämna den gawanska savannen nedanför vattenfallet. Micha stöttade upp Sven, som blivit allt tröttare efter incidenten då Micha hade varit tvungen att skjuta sin vän i armen med en pil. Den blonde mannens hy hade blivit lite blekare än vanligt vilket tydde på att han förlorat en hel del blod och Micha var rädd för att hans tidigare så välriktade pil bara skulle leda till att hans vän dog lite långsammare. De hade tagit sig över floden och var nu bara ett hundratal meter från Minnas stadsmur, men ännu hade de inte sett till en enda människa som kommit ifrån eller gått emot staden. Pita, vars syn var nästan lika bra som en falks, tittade misstänksamt på stadens ebenholtssvarta murar.

”Konstigt! Jag kan inte se en endaste människa”, sade hon. ”Någonting är fel!”

”De kanske bara inte vill visa sig”, sade Idana ”... men jag är säker på att de har ögonen på oss. Jag känner mig i alla fall iakttagen.”

”Känner dig iakttagen?” frågade Sven med svag röst.

”Jag känner en liten kyla, som får mina nackhår att resa på sig och det brukar betyda att någon iakttar mig i smyg. Det är mycket sällan den känslan varit obefogad.”

Pita tittade uppskattande på Idana och sade:

”Min far Kwasi har ibland samma känsla. Den räddade vår by en gång, så jag tycker att det är en mycket bra förmåga!”

Gruppen gick fram till stadens stora bronsinfattade port och såg sig omkring. Fortfarande syntes inga människor. Micha gick fram och bankade på den solida porten med sin knytnäve, vilket resulterade i ett dovt ljud som bröt sig igenom den stilla tystnaden. Han väntade en stund och bankade sedan en gång till. Micha och de andra i gruppen hade nästan gett upp när en liten lucka öppnades i ansiktshöjd och ett mörkt ansikte med brunsvarta ögon tittade ut.

”Unataka nini?”, sade mannen med misstänksam röst.

Pita vände sig om mot ansiktet och svarade på gawanska:

”Vi har en skadad man som behöver vård och dessutom är vi i stort behov att köpa ytterligare förnödenheter och vill helst slippa sova utomhus i natt. Kan du släppa in oss?”

Mannen blev tyst en stund och stängde sedan luckan.

”Vad pratade ni om?” frågade Idana.

”Han ville veta...”

Då hördes ett gnisslande ljud och den stora porten öppnades långsamt. När öppningen var tillräckligt stor gick de in genom portvalvet och kom till en stor borggård. Mannen, som släppt in dem, stod vid muren och drog i olika vinschar som öppnade och stängde porten. När alla fyra besökarna kommit in stängde han snabbt porten igen. Idana tittade sig omkring. Borggården var enormt stor och längre bort fanns stora hus byggda av sten som en gång i tiden troligen varit vita, men vars fasader nu hade blivit smutsgrå. Längre bort emot stadens centrum fanns tre höga torn med glänsande kupoler som tycktes vara målade i guld.

Staden ser väl ut som en vanlig gammal stad, men var finns alla människor? tänkte Idana.

Pita studerade mannen som släppt in dem. Han hade plattare näsa än vanliga gawaner och kom troligen från något av rikena längre in i kontinenten åt öster. Han var troligen lite över fyrtio år gammal, mycket smal och på hans bara tunna överkropp fanns stora orangefärgade tatueringar som hon inte kände igen. Hon började prata med honom på gawanska, men han svarade bara något osammanhängande om att den bleke mannen behövde vård och visade med tecken att de skulle följa med honom till en stor cirkelrund byggnad i närheten.

Pita frågade honom vart alla människorna i staden tagit vägen, men då log han bara och svarade att de var ute och jagade. Trots att alla i gruppen starkt misstänkte att något var mycket fel, så följde de efter honom till den runda byggnaden. Innan han öppnade dörren började han att tala med en fågel som satt på en utskjutande krok lite längre upp. Pitas och Idanas blickar möttes i samstämmighet och båda förstod att mannen troligen inte hade alla hästar hemma.

Efter att den smale mannen öppnat dörren med en nyckel, följde de efter honom in i byggnaden och kom in i en liten hall,

vilken var tom förutom en liten vackert dekorerad byrå som placerats intill väggen. Luften var torr och en skarp metallisk lukt fyllde Idanas näsa. Mannen förde dem längre in i byggnaden genom ytterligare en dörr, till ett stort förrådsliknande rum. Utrymmet var fyllt av lådor, kistor, skåp och bord fyllda av olika förnödenheter. Där fanns hårt bröd, torkad frukt, mjöl och en hel del andra sorters torkade livsmedel, samt tre tunnor med vin; två från Friesland och en från Espara. Det var rent och snyggt i förrådet och alla varorna var pryddligt uppdelade så att det skulle vara lätt att hitta det man letade efter. Micha hittade strax en hel låda med medicinska varor och plockade fram bandage och en helande salva. Det luktade starkt när han öppnade burkens lock.

Idana noterade i ögonvrån att den underlige mannen dragit sig tillbaka. Hon vände på huvudet och såg att han var på väg tillbaka genom dörren. När mannen var på andra sidan stängde han dörren med ett ryck, men Idana rusade fram och hann i sista stund få in en fot i dörrspringan. Det gjorde ont, men dörren kunde inte stängas. Sedan tryckte hon upp dörren och gick ut till hallen. Mannen hade sjunkit ihop på sina knän och han såg livrädd ut. När Pita kom ut började mannen att snabbt rabbla en massa ord, medan han bugade sig framåt och satte ner pannan i det torra jordgolvet.

”Han ber om förlåtelse”, konstaterade Pita. Hon tittade ner på honom med bister min. ”Vad tycker ni? Skall vi sparka honom i skrevet, kapa av hans fötter eller mata honom till krokodilerna?”

”Eh, kanske bäst att bara binda honom och låsa in honom i förrådet där han tänkte låsa in oss, till att börja med”, sade Idana. ”Jag tror inte att det finns några krokodiler i floden vi gick över, men vi kommer nog på något lite elakare att plåga honom med lite senare.”

Den smale mannen fortsatte att prata med desperat röst och salta tårar droppade ner på golvet. Pita förklarade vad han sagt:

Mannen, vars namn var Abdi Roshan, var tydligen ordentligt förvirrad. Han berättade att han kände sig mycket ensam. Abdi hade ingen att leka med önskade bara att de skulle kunna stanna hos honom. Därför hade han känt sig tvungen att låsa in dem en stund. Mitt i en mening bytte han dock spår och började istället

prata om några andra i staden som måste få nya rapporter. Tydligen bodde de i slottet som fanns i stadens centrum. Om de inte fick sina rapporter så berättade de inga godnattsagor för honom och då kunde han inte sova på hela natten. Sedan började Abdi prata om sin katt med namnet hette Lucius. Han längtade väldigt mycket efter Lucius som verkade ha lämnat honom av någon anledning.

Det blev som Idana föreslagit. Abdis händer blev bundna och sedan låstes han in i förrådet. Medan Micha stannade utanför byggnaden, där han gjorde rent och förband Svens sår, gick Pita och Idana runt i staden för att se om de kunde hitta några de andra människorna Abdi talat om. Kanske fanns det folk här som var lite skarpare i sinnet än han. Pita hade pilbågen redo och Idana hade tagit fram en av sina sprängkulor, om de skulle råka på några fientligt sinnade stadsbor. De höll sig nära byggnaderna medan de hade den öppna borggården på sin högra sida. Det enda som hördes var deras tysta steg på de gamla stenbelagda gatorna. Den stilla tystheten tärde på deras humör och fick dem båda att känna sig ensamma och sårbara.

Snart kom de till ett stort portvalv som ledde ännu längre in i stadens kärna. På valvets ovansida stod fem högresta figurer av sten. Idana stannade upp och studerade dem noggrannare. Alla hade ansikten som var till hälften fågel och till hälften människa. Samtliga statyer hade olika ansiktsuttryck som speglade olika mänskliga känslor.

Ansiktet längst till vänster såg fundersamt ut, det bredvid var lyckligt och de resterande tre uttryckte ilska, nyfikenhet och ansiktet längs till höger föreställde... Ja, vad föreställde det egentligen? Idana funderade på det sista ansiktsuttrycket och bestämde sig för att det måste uttrycka galenskap, kaos eller något liknande.

De gick in under valvet och kom till en liten park där det växte mycket blommor och småbuskar. Det fanns röda, gula, orangea och blåa blommor och alla bidrog de till att skapa ett litet paradiset mitt i den öde staden. Bin och humlor surrade omkring bland blommorna och bröt därmed den tidigare tunga tystnaden. Pita gick till en av rabatterna och tog upp en spade som låg på marken halvt dold under en nyplanterad buske. Hon

tittade sig omkring och upptäckte att någon ganska nyligen grävt tre avlånga gropar i jorden.

”Gravar!” sade Pita och pekade på de ställen där jorden var mer uppluckrad. ”Någon har nyligen grävt tre gravar här.”

Idana nickade, böjde sig ner och undersökte en avlång sten vid en av gravarna. Någon hade ansträngt sig och ristat in en bild på stenen; en bild av en katt.

”Kan det...?” började Idana.

”... vara Abdis katt?” fortsatte Pita. ”Mycket trolig, men varför finns det ytterligare två gravar här?”

Idana kunde inte svara utan såg sig bara fundersamt omkring. De fortsatte genom staden och gick genom gamla gränder som var helt tysta och öde. De såg några höns och en hyena, som verkade ha gått vilse, men inte en endaste människa. När solen började närma sig horisonten blev mörkret djupare och skuggorna mer skrämmande. Då var det dags att gå tillbaka. Innan de vände hemåt fastnade Idanas blick kort på en gammal gravsten i mitten av en kyrkogård. På stenen yta hade någon ristat in en dödskalle; en dödskalle med tre ögonhålör.

När de åter var vid den cirkelrunda förrådsbyggnaden träffade de Micha och Sven. De två unga männen satt på en bänk utanför huset och verkade vänta på att de andra skulle komma tillbaka. Den bleke äventyraren hade fått tillbaka lite färg i ansiktet och log mot dem när de kom tillbaka. Svens vänstra arm var uppsatt med en mitella och hans intetsägande trötta blick tydde på att han hade fått något smärtstillande medikament, som också gjort honom mer avtrubbad och tystlåten. Med hjälp av livsmedlen i förrådet och en öppen eld på borgården lyckades de tillaga en underbar middag inkluderande kryddiga korvar, sötpotatis, diverse grönsaker och flata bröd, vilka gräddats på en flat sten som placerats ovanför elden. De livade även upp maten med diverse starka och exotiska kryddor de hittat i förrådet. Maten var mycket godare än något de ätit under den senaste veckan i vildmarken. Sven åt glupskt och verkade redan må mycket bättre, men han undvek att använda sin vänstra arm medan han åt. De släppte även ut Abdi, fortfarande med hophundna fötter, och lät honom få smaka på

maten. Abdi var hela tiden oerhört tacksam och undergiven. Han var mycket lydig och gjorde allt Pita sade åt honom att göra.

Innan det var dags att sova låste de åter in Abdi i förrådet. I huset intill, vilket troligen tidigare varit ett värdshus, hittade de ett antal sovrum. Varje rum var utrustat med bekväma sängar. Självva madrasserna var dock mycket gamla och Micha valde hellre mattan på golvet än den något mjukare madrassen i sängen.

Nattens mörker erövrade snart staden och de fyra resenärerna sov tungt, utan att någon tog hand om nattvakten. Idana var mitt inne i en orolig dröm, som inkluderade lejon, när hon plötsligt öppnade ögonen och blickade upp i taket. Hon hade en oroande känsla i magen.

Fanns det någon i närheten?

Idana satte sig upp i sängen och lyssnade. Ett svagt ljud från en knarrande dörr på bottenvåningen nådde upp till hennes öron.

Var det bara vinden eller hade de en besökare i huset?

Idana tog upp sin kniv från packningen, gick mot dörren till deras sovrum, låste upp den och tittade ut i hallen. Rummet var tomt. Hon smög vidare genom hallen och tittade nedför trappan som ledde till hallen och entrén nedanför.

Plötsligt skymtade hon något där nere, men hon hann inte riktigt se vad det var, bara att det hade varit någonting ljust som svept förbi. Istället för att gå ner och undersöka saken backade hon tillbaka till sovrummet. Där väckte hon Micha försiktigt och bad honom ta med sig sin pilbåge. Sedan väckte de även Pita och Sven, vilka låg och sov i två separata rum. När de alla samlats gick de gemensamt nedför trappan för att möta den besökare som väckt Idana tidigare. De kom ner till hallen och fortsatte vidare ut till entrén. Ingen ovälkommen besökare syntes till.

”Är du verkligen säker på att du såg någon?” frågade Sven skeptiskt.

”Kan du vara lite tystare?” viskade Idana irriterat. ”Jag försöker att lyssna.”

”Du kanske såg ett spöke?” skrockade Sven.

Då for en ljus skepnad av mänsklig form och klädd i en gammaldags rustning, ut genom en vägg. Den fortsatte rakt mot Sven och for igenom hans kropp utan att stanna. Sven skrek ut av fasa, ramlade i golvet och släppte sitt svärd. Skepnaden tvärstannade och riktade sina matta döda ögon mot gruppen. Trots att dess ansikte var helt ljust så såg man på dess ansiktsdrag att det var ett spöke efter en avliden gawansk invånare. Idana kunde inte låta bli att skratta, medan Micha hjälpte upp sin vän på fötter.

”Du hade rätt Sven!” sade Idana. ”Det var verkligen ett spöke jag såg och det är första gången för mig. Den här ståtliga mannen ser precis ut som min syster beskrivit att vålnaderna i Saint Marie ser ut. Enligt henne så är de helt ofarliga, men lite skrämmande.”

Det skimrande spöket verkade inte förstå vad hon sade, men log och ställde sig i givakt. Sedan började Pita att ställa frågor till spöket på gawanska och spöket svarade med en tunn röst som verkade komma från en mycket avlägsen plats. Efter att de pratat ett tag förklarade Pita att spöket ville att de skulle följa efter honom. Idana ryckte på axlarna och sade:

”Tja, vi är ju ändå uppe, så då är det väl lika bra att följa med honom. Vi kan kanske lära oss något nytt om den här staden.”

Spöket gled ut genom väggen och ledde dem till gatan utanför. Sven hade hämtat sig efter förskräckelsen av att ett spöke passerat genom hans kropp och nu försökte han få de andra att glömma hans tidigare feighet genom att vara den som gick först efter spöket. Idana flinade dock åt honom och undrade varför han hade svärdet redo i sin högra hand.

Om han tänkte använda vapnet till att försvara sig mot andra spöken så skulle han bli mycket besviken.

Vålnaden förde dem förbi portvalvet Pita och Idana passerat tidigare och vidare ända in till en gammal borg vilken låg i mitten av staden. En gång i tiden hade borgens murar varit vitkalkade och vackra, men nu var putsen sprucken och gråvit. På vissa ställen syntes mestadels rå gråsten mellan det gamla murbruket.

Medan de gick skymtade de ett tiotal andra spöken, vilka gick omkring i staden, upptagna med sina egna ärenden som om de fortfarande levde. Ett spöke, iklädd trasiga kläder, kom dock ändå fram till dem och blev mycket närgången när han höll fram sin tomma spökskål för att tigga till sig lite pengar. Pita och Micha backade bakåt för att undvika vålnadens halvt genomskinliga händer, men deras rustningsklädda spöke räddade dem och schasade bort det irriterande tiggarspöket, så att de kunde fortsätta framåt utan några närgångna spöken. De fortsatte in i borgen och kom fram till en stor huvudbyggnad vars ingång var stängd. Den stora porten gnisslade högljutt när de öppnade den och efter att de gått tio meter in i hallen föll den ihop med ett högljutt brak.

”Hoppsan!” sade Idana.

Ett vackert kvinnospöke med unga anletsdrag och som liknade en ung hovdam, kom dem till mötes och tog över det andra spökets vägisarroll. Kvinnospöket var klätt i en mycket vacker, om något avslöjande, klänning och Micha försökte låta bli att stirra. Han kom snart till sans igen och upprepade för sig själv att; *det är bara ett spöke, det är bara ett spöke...*

De gick upp tre trappor och trädde in i en stor sal, som en gång i tiden tillhört stadens och regionens store Konung; Tot Al Gadi. Ett tiotal spöken fanns i salen. Snart gick rikets forntida Konung och hans personlige trollkarl människorna till mötes. Konungen var fet som en tunna och hade på sig tjocka pråliga kläder. På spökets halvt genomskinliga huvud satt en stor krona, som för länge sedan varit tillverkad av gediget guld och elfenben. Trollkarlen var kortare och betydligt smalare än Konungen. Han var klädd i en enkel kåpa och hans uråldriga ansikte såg ut att vara minst nittio år gammalt. Då han var ett spöke, var han troligen betydligt äldre än så. Konungen tog den vackra spökkvinnan under armen och lämnade besökarna utan att säga ett ord.

”Men?...” började Idana och räckte ut en hand efter dem.

”Ta det lugnt!” sade trollkarlen och vände sin gamla döda blick mot Idana.

”Du... Du talar friesländska?” stammade Idana förvånat.

”Och många andra språk.” fortsatte trollkarlsspöket lugnt.
”Du kan kalla mig för Moss. Vad är ditt namn?”

”Jag heter Idana”, sade hon artigt och neg. ”... och det här är mina kompanjoner; Micha, Sven och Pita. Micha och jag har kommit till Gawana för att leta reda på nya medicinska örter.”

Moss stod stilla och granskade Idana.

”Det där var väl inte helt sant. Det finns ingen anledning att ljuga för ett gammalt spöke?”

”Eh, nej... Det är kanske inte helt sant. Vi är på väg till en by som heter Gusua Sokoto.”

”Och där hoppas ni hitta en viss sorts röda kristaller eller hur?”

Idana tittade på Pita och Sven som nyfiket lyssnade på vad spöket hade att säga.

Då de kommit så här långt tillsammans kunde hon lika gärna avslöja sanningen för dem.

”Du har rätt. Det är inte naturens läkemedel som fört oss hit. Vi är på jakt efter speciella röda kristaller och en vän i Friesland har bett mig börja sökandet i hans gamla hemby.”

”Kan det ha varit Ali? Han besökte oss för flera hundra år sedan, men då var hans sinne fångad i en zebra.”

”Eh... Jo, det stämmer. Var han verkligen här?”

”Alldeles korrekt. Ali stannade här i en vecka om jag minns rätt. Han tyckte om att äta blommorna som växte i vår minneslund. Lustig typ den där Ali! Kul att höra att han lever än. Vilket djur befinner han sig nu i?”

”Han var först i min hund Smilla, men när hon dog hoppade hans sinne över till en narr som heter Ronald.”

”Jaha, en människa... Då blir det inga mer hopp för hans del. När den där Ronald dör, så blir det även slut för Ali och det blir väl på tiden. Det är inte bra att leva så länge som han gjort.”

”Finns det ingen möjlighet att hans själ blir ett spöke när Ronald dör?” frågade Idana.

”Spöke?” utbrast Moss och flinande. ”Man blir inte ett spöke bara för att man dör. Det är inte så det fungerar.”

”Varför kan man inte bli det?” frågade Micha som lyssnat på diskussionen. ”Jag trodde att spöken var andar från döda människor.”

”Nja... Det är inte riktigt hela sanningen”, förklarade det gamla spöket. ”Vi spöken, vilket även inkluderar mig, består endast av en sorglig liten rest av en själ. Den del som demonen släppte fri efter sin fångenskap.”

”Vad menar du?” frågade Idana.

Moss suckade.

”Spöken... Alla spöken som vandrar på vår jord har en gång skapats genom att en kraftfull demon först sugit ur en del av deras själar. När demonen sedan bands fast av en kraftigt trollformel så kunde de fångade själarna fly från demonens fångelse. Vi blev spöken! Men vi är fortfarande bundna till demonens öde. För mig och alla andra vilsna själar här i staden hände detta för nästan tusen år sedan. Alla vi spöken i Minna väntar på den dag då den vackra och lysande demonen Uzahi, som för länge sedan slukade och splittade upp våra själar, förintas. Först då kan vi förenas med tidens stora hjul igen.”

Människorna stod tysta en stund för att fundera på vad Moss sagt. Sven och Pita såg mycket fundersamma ut.

”Skulle du kunna berätta mer om den där demonen Uzahi?” frågade Sven nyfiket. ”Du menar inte Uzazi Wa Kike?”

”Jo, det var nog så hon hette. Uzahi eller Uzazi var en gång en ung häxa som...” började Moss, när en spökvakt kom fram till honom och viskade något i hans öra.

”Vad? Har ni stängt in vår käre Abdi i förrådet vid huvudporten?” utbrast Moss förvånad och tittade på de fyra människorna.

Idana och Micha tittade oroligt på varandra, men det gamla spöket flinade bara och sade:

”Abdi brukar vara lite busig. Försökte han låsa in er någonstans?”

”Eh, jo!” sade Pita.

”Vår stackars lille Abdi”, fortsatte spöket. ”är nog lite efterbliven och gör ibland lite konstiga saker. Men jag hoppas att ni kan förlåta honom. Han är en väldigt ensam människa och vill gärna skaffa sig nya vänner. Dessutom lider han av en minnesstörning vilken gör att hans närtidsminne är lite ostadigt. Hans lilla katt Perry dog tyvärr för en vecka sedan och under de senaste veckornas nätter har vi hittat honom gråtande på sitt

rum. Abdi har bott här på slottet i över tio år nu och vi har gjort det bästa för att han skall trivas, men jag tror inte att vi spöken är särskilt roliga som sällskap och dessutom så syns vi bara i det världsliga planet på nätterna. Ni är dock inte de första andra människor som kommit hit. För ett halvår sedan kom det hit ett par mänskliga besökare, vilka var här i en vecka, men plötsligt dog de i träskfeber och Abdi blev förkrossad.”

Moss gjorde en liten paus och frågade sedan med hoppfull röst:

”Ni skulle inte kunna tänka er att ta med er Abdi när ni går vidare härifrån? Det finns en by någon mil åt nordost härifrån som troligen skulle kunna ta emot honom. Byn ligger på vägen till ert resmål.”

”Det skall vi nog kunna göra”, sade Idana och tittade på Micha, som nickade instämmande.

”Tack så mycket! Han har varit så nedstämd efter att hans katt dog och ärligt talat börjar vi tröttna på hans ständiga gnäll och förvirrade prat.”

Moss följde dem tillbaka till värdshuset där de spenderat natten. När de kom till den stora portalen med de fem figurerna frågade Idana det gamla spöket om vad dessa symboliserade.

”Känner ni inte till dem?” frågade Moss lite skeptiskt. ”Det är ju de fem orbitalerna.”

De fyra människorna såg oförstående på det gamla spöket som suckade djupt åt de obildade människorna.

”Jaså? Då får jag väl förklara... De där stenstoderna föreställer Indu den buttre, Eider den kloke, Poppie den nyfikne, Puck den glade och Ivas den galne. De är våra gudar vars rena själar finns i alla människor.”

”Hur menar du då?” frågade Idana.

”Enligt vår religion är människokroppen ett kärl som fylls upp av de fem orbitalerna. De blandas i våra hjärnors nätverk och bildar på det sättet våra själar. Alla människor bär på samtliga orbitaler, men i olika mängd. Vår tro säger oss att vi alla är som bakverk med fem olika ingredienser. Det är fördelningen av ingredienserna eller orbitalerna som bildar vår personlighet. Vår käre Abdi har tyvärr bakats med en allt för stor

del av Ivas förvirrade orbital. När människan sedan dör återgår orbitalerna till gudarna, som då samlar på de minnen och erfarenheter vi samlat på oss under vår livstid.”

”Nja, så kan man väl också tro...” sade Idana fundersamt, ”men ... hur fungerar det då med er spöken?”

”Spökens sorgliga rester av en själ innehåller normalt maximalt en eller två orbitaler. Själv består jag nog mest av en sorglig rest från Eiders orbital. Bara logik och ingen känsla alls för min del, är jag rädd. Ganska trist!”

Följande dag lämnade de den ödsliga staden Minna bakom sig och fortsatte sin vandring åt nordost. Deras packningar var fyllda av förnödenheter och maten de hade plockat på sig borde räcka ända till Gusua Sokoto. De hade även fått en ny följeslagare; Abdi, som var överlycklig av att få följa med dem. Den gänglige mannen pratade extremt mycket; lika mycket med sina följeslagare som med sig själv eller olika låtsaskompisar han hade med sig. Trots att han var helt knäpp, så tyckte Idana att han var en trevlig resekamrat och redan efter några timmar hade han snappat upp några frieslandiska ord, som han försökte använda sig av på olika sätt, ofta vid fel tillfällen.

De slog läger i en liten ravin och Pita satt uppe hela natten utan att något anmärkningsvärt hände.

Vid middagstid följande dag kom de fram till den by som det gamla spöket pratat om. Det var en rätt så stor by med minst tusen invånare. Byborna välkomnade besökarna med varma leenden och tog emot dem som gäster. Pita pratade en stund med byns hövding, som var en ganska ung kvinna med två små barn, om Abdi och hövdingen svarade att de gärna tog emot honom i sin by. Hövdingen sade att hon var säker på att de skulle hitta något lämpligt för honom att arbeta med.

När Pita förklarade att deras mål var Gusua Sokoto fick hövdingen en bekymrad rynka i pannan. Hon varnade Pita att byn troligen inte var något bra resmål. Enligt den information hon fått hade det länge vilat en förbannelse över Gusua Sokoto och ingen i hennes stam hade vågat sig i närheten av platsen på

årtionden. Hövdingen insisterade sedan på att de skulle spendera natten i deras by och detta accepterade Pita gladligen.

Morgonen därpå var de fyra resenärerna åter på väg åt nordost. Idana, Micha och Pita gick med spänstiga steg, medan Sven verkade lite hängig. Han hade dragit på sig någon slags förkylning och de andra fick ofta stanna uppför att vänta in honom. Sven klagade även på huvudvärk som han redan börjat känna av när de lämnade Minna dagen innan. Enligt hövdingen var Gusua Sokoto bara lite drygt en dagsmarsch bort och Pita letade ganska tidigt efter en lägerplats för att Sven skulle få tid att tillfriskna. De tände en eld på en liten kulle och Idana tog första vaktpasset.

Himlen var stjärnklar och Idana satt nära elden för att hålla kylan borta. Ett par gånger under natten såg hon lysande lejonögon, som studerade henne ifrån mörkret och hon hade en sprängkula redo ifall något av dem skulle få för sig att anfalla trots elden, men lejonet höll sig på avstånd och letade efter lämpligare byten någon annanstans. När månen stod som högst på himlen började Sven prata i sömnen. Han skruvade och vred oroligt på sig medan han sludrade otydligt med någon som han kallade sin bror. Det var något om *en hämnd som skulle verkställas*. Sven hade tidigare berättat om att hans tvillingbror blivit mördad av nordliga barbarer och Idana gissade att han fortfarande bar ett djupt hat mot dem inom sig. Plötsligt började Sven för en kort stund uttala ord på ett främmande språk som påminde om gawanska. Idana rös när rösten ändrade karaktär och på något sätt blev djupare än tidigare. Sedan vände Sven sig på rygg och började istället snarka högljutt. Idana stirrade en stund på deras blonda reskamrat, men skakade bara på huvudet och lade på några pinnar på den sprakande brasan.

Följande dag var den sista etappen innan de skulle komma fram till Gusua Sokoto. Ett lätt duggregn strilade ner från himlen och fick resenärerna att känna en efterlängtnad svalka i sina ansikten. Sven, som började återhämta sig från sin förkylning, hade istället blivit hes och pratade med en grov skorvlig röst vilken Pita fann lustig. Den breda dal, som de tidigare

vandrat igenom, hade smalnats av och landskapet blivit mindre öppet. Svårframkomliga snårskogar hamnade allt oftare i deras väg. När de kommit igenom ett sådant skogsparti kom de ut till en upptrampad stig där regnet skapat små vattenpölar i den roströda sanden.

Plötsligt stannade Pita upp och Idana, som hade haft blicken åt ett annat håll, gick in i hennes rygg. Även Sven och Micha bromsade in sina steg och allas blickar fastnade på de två stora kattdjur vilka kom gående åt deras håll.

”Kom ihåg vad jag sagt”, viskade Pita tyst till sina resekamrater. ”Om vi håller oss lugna så klarar vi av detta.”

De två lejonhanarna, som gick på stigen framför dem, var bröder. De var båda bara tre år gamla, men ändå så gott som fullvuxna till storlek och styrka. Den främste av dem, vilken hade mörkast man, stannade upp och spände blicken i de tvåbenta varelserna. Micha tog mycket försiktigt fram en pil ur sitt pilkoger och Idana fiskade upp en sprängkula ur sin midjeväska. Pita, som stod längst fram, spände blicken i den stora kattens ögon och försökte bibehålla en lugn fasad, trots att hennes hjärta bultade snabbt. Den ljusare lejonhanen längre bak sträckte fram halsen och började ryta. Snart stämde den andre brodern in i sången. Sven, Micha och Idana började svettas av spänningen och Sven började dessutom se riktigt blek ut. Han började mumla något tyst för sig själv och hans händer fylldes långsamt med en kraftfull energi. Sekunder gick och varken människorna eller lejonen rörde på sig. Sedan gick ytterligare en minut och då, äntligen, tröttnade lejonbröderna. Båda hade ätit sig mätta dagen innan och de konstiga varelserna, som vägrade att fly som vanliga bytesdjur, verkade inte tillräckligt intressanta för att ge sig på. Lejonen började röra på sig igen och gick framåt i en något ändrad riktning. De stora katterna var snart alldeles inpå människorna och var som närmast mindre än tio meter från de tvåbenta, men de fortsatte bara rakt fram och försvann snart in bakom ett stort buskage längre in i skogen. Sällskapet väntade ytterligare en stund och fortsatte sedan sin vandring framåt på stigen.

”Där hade vi tur. Att stirra på lejonen fungerar bara ibland, ibland inte”, sade Pita.

Idana skulle just säga något när hon plötsligt kände på sig att något var fel. En snabb kyla svepte förbi och håren i hennes nacke reste sig. Hon vände på huvudet och såg något som rörde sig i det höga gräset tjugo meter bort. En lejonhona var på fullt språng emot dem och inom några få sekunder skulle hon kasta sig över Pita som tittade åt ett annat håll. Det tog en halv sekund för Idana att sikta och sedan kastade hon iväg sprängkulan. Lejonhonan skulle juste ta språnget mot Pita när hon träffades i sidan av sprängkulan. Det hördes en kraftig knall och lejonhonans kropp kastades bakåt av den kraftiga explosionen. Den tumlade runt ett par varv i gräset och blev sedan liggandes stilla, med ett stort bränt sår i sidan.

Pita tittade först på den döda kattkroppen och sedan på Idana.

”Tack! Du räddade mitt liv. Mycket bra kulor du har där, lite läskiga ... men bra. Perfekta när ögontricket inte fungerar.”

De fortsatte sin vandring och följde de landmärken som hövdingen berättade om. När solen började dala ner åt väster var de äntligen framme. Byn Gusua Sokoto låg mitt på slätten bredvid en slingrande flodfåra som nu nästan var helt uttorkad. Byn omfattade ett hundratal hyddor som låg utspridda över ett stort område. De flesta av hyddorna var hela men ett tiotal av dem i byns östra del hade blivit uppbrända och endast lämnat kvar brända kolrester och klumpar av gammal sprucken lera. De kunde inte se en endaste människa och Idana fruktade att de inte heller skulle hitta några ledtrådar om var hon kunde hitta de röda kristallerna.

De började med att söka igenom hyddorna. De flesta av dem var helt tomma, men i några av dem fanns gamla verktyg, kläder, torkat bröd och vapen. Av de förtorkade föremålen att döma såg det ut som om byn varit övergiven i minst hundra år. Pita och Micha började städa i ordning en gammal eldningsplats i mitten av byn, medan Idana och Sven fortsatte att söka igenom hyddorna i norra delen av byn. De kom till en hydda nära floden som fortfarande hade en hel dörr. Idana öppnade dörren och klev in i det runda rummet innanför. Luften hade en obehaglig kemisk lukt och Idana kände igen oset av formalin, eter och

alkohol. På en låg brits mitt i hyddan satt två unga mörkhyade män som stirrade på Idana med tomma blickar. Männen såg helt identiska ut, hade den normala gawanska lite ovala ansiktsformen och satt helt stilla med något framåtlutade ställningar.

De måste vara tvillingar, tänkte Idana snabbt.

Idana andades först tungt, men lugnade ner sig när hon upptäckte att de unga männen verkade helt paralyserade. Sven gick fram till den man, som satt till vänster och satte fram en hand framför hans ansikte. Han skakade på huvudet och kände även med handen framför den andre mannens ansikte.

”Ingen av dem andas!” sade Sven. ”Så det betyder väl att de är döda ... eller? De blinkar inte heller.”

Han tänkte precis kontrollera om han kunde känna någon puls i deras handleder, när Idana stoppade honom och sade:

”Vänta! Vi vet inte vad de här stackarna drabbats av. Kanske har de fått någon hemsk sjukdom som gjort att de förstenats.”

Sven drog tillbaka handen och tittade på de två unga männen med granskande blick. Idana vände sig runt, tittade sig omkring i hyddan och noterade att rummet var välstädad. Någon måste ganska nyligen ha torkat bort dammet från borden och hyllorna. I bortre änden av rummet fanns en säng, som var bäddad med rena lakan och på ett bord hade någon ställt upp ett femtiotal olika flaskor med olika vätskor. Troligen var det dessa som gav upphov till lukten i rummet. Idana stannade upp, funderade och tog sedan upp boken som hon fått från Ali. Hon bläddrade en stund och fastnade på en sida där det fanns en bild på när Ali utförde ett tankeläsningsexperiment med sin lärjunge Nyckmet. Det stod i boken att Nyckmet hade en tvilling som hette Teckmet.

Kan det verkligen vara...?

Sven tittade över Idanas axel och såg även han likheten mellan bilden i boken och de två tvillingarna som satt på britsen. Hans blick gick flera gånger mellan boken och de två paralyserade tvillingarna och hans ögon vidgades.

Plötsligt tog han tag i Alis bok med sin vänstra hand och knuffade samtidigt till Idana med sin högra hand. Idana var inte alls var beredd, släppte boken och snubblade bakåt ett antal steg, tills hon föll ner i sängen. Hon ropade ut ett skrik av ilska,

medan Sven rusade ut ur hyddan. Idana hoppade upp ur sängen och tog upp jakten efter den falske tjuven. Hon hörde ett förvånat stön utanför och hejdade sig något. Med försiktiga rörelser öppnade hon dörren och kikade ut. Det hon fick se chockade henne djupt.

Sven stod stilla bara några meter utanför hyddans öppning. Framför honom stod en gammal gråhårig mörkhyad kvinna iklädd en färgglad klänning i rött och gult. Hennes ögon var blinda av starr och runt den smala halsen hängde några halsband gjorda av snäckskal, bendelar och stenar av olika färger.

Hennes händer greppade tag om ett långt spjut. Vapnet hade spetsat den långa Sven rakt genom magen och dess stålförsedda spets hade färgats blodröd. Omslaget till Alis bok, som låg i sanden bredvid hans vänstra fot, hade fläckats av tre droppar av Svens röda blod.

Kapitel 11

Det var tidig morgon och en tung dimma låg fortfarande kvar över Pelfortskolans skolgård likt en dyster påminnelse om det angrepp skolan råkat ut för under natten. Rektor Madame Manosque hade lyckats samla ihop samtliga lärare och elever för att ge ut de direktiv som krävdes. Hon stod längs uppe på trappan till huvudingången till skolan och blickade ut över människorna, vilka stod och huttrade framför henne. Det var vindstill och luften var kall och fuktigt rå. Kylan verkade vilja leta sig in till benmärgen på elever och lärare oavsett hur mycket kläder de hade på sig. Rektorn andades in den råa luften och började tala:

”Jag har precis fått nyheter från våra spårare, vilka leds av vår mycket duktige kidnapparelev Lieve Coors. Efter att inkräktarna flydde över den norra muren fortsatte de några kilometer till i samma riktning, men sedan vände de västerut. Där hade de bytt färd sätt till hästar och Lieve fortsatte att följa spåren ett par kilometer söderut. Spårarna förstod dock att de inte hade någon chans att hinna ikapp de beridna banditerna till fots. Därför befinner sig Lieve och vår lärare Fernando Estiban redan i stallet för att göra i ordning femton hästar. Dessa skall delta i förföljandet på inkräktarna. Det vi behöver nu är elva frivilliga som vill följa med i sällskapet, vilket kommer att ledas av mig personligen. Det jag främst vill se är vana ryttare som kan hantera ett vapen i strid. Jag kommer inte att kunna garantera er säkerhet och det finns en stor risk att de deltagande i operationen kommer att råka ut för livsfarliga situationer. Därför ber jag er att fundera mer än en gång innan ni anmäler er till detta.”

Hon gjorde en paus och svepte med blicken över eleverna och lärarna framför sig. Ansiktena vilka tittade tillbaka på henne var allvarliga och bistra. Alla kände de någon som råkat illa ut under nattens attack och nu var det dags för hämnd.

”De av er som önskar följa med i upptåget går mot huvudporten och övriga lämnar skolgården för att återgå till era normala aktiviteter.”

Människorna på gården rörde på sig och det visade sig att ungefär en tredjedel av dem gick mot huvudporten för att anmäla sig frivilliga till att ta upp jakten på förövarna. Rektorn gick fram till porten och bad dem att ställa upp sig på en lång rad. Framför henne stod åttiotre personer som alla ville ta hämnd för nattens fega dåd. Rektorn pekade snabbt ut ett sextiotal personer som hon direkt ansåg olämpliga till uppdraget. De flesta av dem räknades bort på grund av att de inte var tillräckligt duktiga ryttare, medan andra valdes bort för att Rektorn inte ansåg dem tillräckligt dugliga i strid. Bland de som blivit bortvalda fanns Lilly, som ännu inte återhämtat sig från den ögonskada hon drabbats av under natten och tidigare på morgonen hade helaren Margrit Petite meddelat att hennes vänstra öga troligen aldrig skulle återfå synen. Lilly var bitter över att inte få tillfälle att hämnas, men hon respekterade Rektorns beslut. Den gamle låsläraren Jonathan Perch hade också anmält sig som frivillig, men Rektorn hade snabbt sorterat ut alla som hon ansåg var för gamla och klena för denna resa.

Slutligen fanns det bara elva frivilliga kvar framför Rektorn och alla av dem ansågs vara goda ryttare. Sira fanns med bland de utvalda och hon längtade efter att få hämnas för vad kvinnan gjort med hennes bästa vän. Hon hade ännu inte berättat för Rektorn att inkräktaren även stulit två föremål från henne och när Rektorn tidigare valt ut henne bland de som fick följa med, hade Sira känt att det fanns en fråga i Rektorns hökliknande blick. Rektorn verkade på något sett känt på sig att nattens inbrott haft något med Sira att göra. Två andra utvalda elever var lönnmördareleven Grodan och lurendrejareleven David Gardielle. Grodans insats under natten hade visat att han var att räkna med under en riktig strid och David var troligen den bästa ryttaren på hela skolan, tillika en av de skickligaste bågskyttarna.

När solen stod som högst på dagen hade de frivilliga från Pelfortskolan redan ridit i mer än fyra timmar och då de ridit

snabbt hade de redan kommit långt söderut. Morgonens kyla hade ersatts av en ljummen sydvästlig vind och solen sken ner från en molnfri himmel. Solstrålarna värmdes ryttarnas kinder och händer, samt fyllde dem med hopp om att de snart skulle komma ikapp banditerna. Lieve red hela tiden en bit framför de andra för att söka efter spår. Hon var kort till växten och hade en späd kroppsbyggnad. Hennes långa hår, som var brunt med inslag av koppar, var uppsatt i två flätade kringlor, vilket var ett populärt mode hos de luitiska hovdamerna. Trots att hennes kläder var enkla så var det något i den lilla flickans raka hållning som fick henne att se ut som en prinsessa.

De red över en stor gräsbevuxen slätt och spåren efter skurkarnas hästar var så pass tydliga att Lieve kunde urskilja olika hästar. Hon hade räknat antalet riddjur till nio, men sannolikt var vissa av dem tomma, då tre av banditerna avlidit efter nattens inbrott.

Sira red bredvid Grodan och började småprata om ditt och datt. Efter en stund märkte hon att det var mycket lätt att prata med den långsmale unge mannen. Han var en mycket bra lyssnare och Sira förstod lite bättre varför Olga var intresserad av honom. Men hans finnar...

Jag måste verkligen be min syster om lite mer av hennes underbara salva, tänkte Sira.

Dagen förflöt till kväll och mörkret nalkades snabbt. Luften blev kallare och det var dags att avsluta dagens ritt, för att inte riskera att tappa spåret under natten. Fernando visade dem till värdshuset *Blinkande Ugglan*, som endast låg någon kilometer väster om deras nuvarande position och han hittade snabbt rätt stig genom en liten gles skog. Byggnaden låg bredvid en större landsväg och omgärdades av en stor trädgård fylld av fruktträd, jordgubbsplantor och en hel sektion var dedikerad till odling av olika örtekryddor. Efter att stallpojken, en liten tunn rödhårig gosse, tagit hand om hästarna, samlades de runt ett långbord i värdshusets stora matsal. En stor eld brann i mitten av lokalen och Sira kände att kylan, som tidigare bitit sig fast i hennes ben, långsamt försvann för att ersättas av en behaglig avslappnande värme. Aromatiska lukter fyllde lokalen och snart serverades friesländsk ostgratinerad löksoppa med vitlöksbröd.

Medan gruppen satt och åt under tystnad började en skald med österländskt utseende spela på ett gitarrliknande sträng-instrument, vars utformning Sira inte sett förut. Skaldens röst var len och han började berätta gamla sagor på ett sätt som fångade alla öron i matsalen. Skaldens skickliga fingrar knäppte till på instrumentet och ljuv melankolisk musik fyllde ut tomrummen i hans fantasifulla berättelser. När Sira slutligen ätit färdigt och en efterrätt i form av crème brulée bars in, lyssnade hon lite extra noga på en av skaldens melodiosa berättelser.

Över mossgröna kullar och vidsträckta dalar han kom. Hans skinn var likt glänsande koppar och speglade solens strålar. Hans svartskimrande vingar var starka och vida. Han var stark och vred. Den unga draken flög mot sitt öde, när han äntligen närmade sig den mäktige kejsar Tsao Tes starka fästning, för att svara på den värna prinsessan Lias nödrop. Vid solnedgången skulle hon bli tvingad att äkta den gamle Kejsaren äkta, trots att hon hyste en stor kärlek till en annan. Vakterna på fästningens murar såg med fasa faran som närmade sig och öste pilar över den skräckinjagande draken. I ursinne spydde den gamla varelsen ut sin eld och vakterna skrek ut av vanmakt och skräck. Då kom den gamle Kejsaren ut på det högsta tornet. Han hötte med sitt magiska svärd och utmanade draken...

Siras koncentration avbröts genom att Rektorn knackade henne lite lätt på axeln. Madame Manosque pekade på ett litet bord lite längre bort i salen och de båda gick dit och satte sig. Rektorn beställde in två koppar med te och när kyparen lämnat bordet vände hon sin stålgrå blick mot Sira.

”Varför känns det som att du på något sätt är inblandad i den här affären?”

”Eh... Vad menar du?”

”Det vore inte bra om du försökte dölja saker för mig min unga dam... Skolans säkerhet är mitt ansvar och jag är mycket mån om alla mina elever. Jag har lyssnat på vissa vittnesmål om vad som hände i flickornas sovsal, men de är ofullständiga. Jag

skulle vilja att du informerar mig och fyller i de luckor som fortfarande finns.”

”Du menar...?”

Rektorn nickade och Sira suckade djupt.

”Innan den där kvinnan skadade Lilly stal hon två föremål från mig. Ett från min låsta kista och ett från min byrålåda.”

Sira tystnade, men Rektorns skarpa blick fick henne att fortsätta.

”Jag har egentligen lovat att aldrig berätta om föremålen för någon, men ... ja, Ali skulle nog ha gått med på att jag berättar om dem för de människor jag litar på.”

”Och du litar på mig?”

Sira nickade och berättade sedan med låg röst en lång historia, som handlade om hur den svarta kristallen och flöjten kommit i hennes ägo. När hon en stund senare var färdig tackade Rektorn henne för informationen och lämnade bordet. Innan Sira reste sig upp vände hon blicken mot långbordet. David satt ensam kvar och hans klarblå ögon mötte hennes. Den unge mannen hade ett fundersamt eller misstänksamt ansiktsuttryck som Sira hade svårt att läsa av.

Hade han hört något från deras samtal?

Följande dag red de ut i ett lätt duggregn. Himlen var grå och landskapet runt omkring dem hade blivit färglöst och dystert. Sira virade sin scarf ett par varv runt halsen och kramade om sin uthålliga häst Black Coffee. Lieve hittade snabbt spåren igen och färden söderut fortsatte. Under dagen förändrades landskapet till att bli mer kargt. De bördiga ängarna, åkerfälten och små skogarna ersattes av ett vildare busklandskap, där det bodde mycket få människor. Vid middagstid började det att regna på allvar. Det var som om himlen öppnat sig och alla ryttarna blev dyngsura på någon minut. Det fanns ingenstans att ta skydd och Sira kände vatten sippra nedför hennes rygg. Hon var blöt precis överallt och längtade tillbaka till det varma och torra värdshus de lämnat.

Plötsligt stannade Lieve som befann sig ett femtiotal meter framför de andra. Hon vände sig mot Rektorn och ropade:

”Jag kan inte se spåret längre! Allt det här förbannade regnet har spolat bort deras hovavtryck.”

”Spåren har hittills lett dem rakt mot Camargueträsket, så det skulle inte förvåna mig om det är dit de rider”, sade Rektorn. ”Frågan är vart de är på väg? Det skulle kunna vara Vitrolles, men då borde de tagit en mer lättframkomlig väg närmare Verdonfloden för att slippa träsket.”

Sira funderade en stund och sade sedan:

”Det skulle kunna vara så att inbrottstjuvarna blivit utsända av häxan som bor i södra delen av träsket. Hon har en stuga, vilken är belägen strax nordväst om Vitrolles. Min syster och jag hade ett otrevligt möte med henne i våras och hon är precis en sådan person som skulle kunnat hyra de där banditerna för sina egna skurksträck.”

”Du menar häxan som du nämnde igår kväll?” frågade Madame Manosque.

Sira nickade och de andra ryttarna tittade frågande på henne och Rektorn.

”Bra!” sade Rektorn utan vidare förklaring. ”Då vi inte har något annat att gå efter just nu så beger vi oss först till den där häxans stuga. Sira! Du får visa vägen.”

Färden fortsatte söderut och nu blev det Sira och Lieve som red i täten. Den nätta kidnappareleven fortsatte att leta efter spår, men det verkade lönlöst. Hon försökte att fiska ur Sira mer information om platsen de skulle till och Sira berättade lite om de små monster häxan skickat ut mot dem förra gången, men hon undvek att berätta något som hade med kristallen eller flöjten att göra. Regnet fortsatte att ösa ner och marken blev allt moddigare och mer svårframkomlig.

David, som red bredvid Grodan, ursäktade sig och red in bakom några buskar och träd för att utföra några privata göromål. När han var utom sikt för de andra tog han fram ett litet pergament från en ficka och skrev snabbt ner ett meddelande med hjälp av en liten kolstiftspenna. Han rullade ihop pergamentet och lade ner det i en liten tygpåse. Sedan öppnade han sin sadelväska och tog fram en grå liten duva som gömde sig där inne. Han knöt fast påsen vid duvans ben och

kastade sedan upp fågeln i luften. Duvan spred ut sina vingar och flög upp i luften. Efter att ha flugit runt ett varv hittade den sin riktning och flög vidare söderut.

Sira och Lieve tittade upp när fågeln flög förbi högt ovanför deras huvuden, men ingen av dem noterade den lilla påsen som satt fast i dess ena ben.

Lite senare på dagen hade de kommit in i det mytomspunna Camargueträsket. Regnet fortsatte, men hade minskat något i intensitet. Ryttarna skrittade nu fram i en lång rad och Sira ledde vägen. Hon försökte hitta en väg där hästarna kunde sätta ner sina fötter på någorlunda fast mark, men ibland blev de tvungna att rida rakt igenom partier av dy och förrädisk lera. Trots att hästarna mestadels skrittade kunde de dock hålla en relativt god fart och hästarna kämpade på i det mjuka och svårframkomliga underlaget. De få träd som växte här var förkrympta och vridna och deras röda löv påminde om droppar av blod. Gräset på båda sidor om stigen växte sig allt högre ju längre in i träsket de kom och surrande myggor och flugor började allt mer störa ryttarnas framfart.

Plötsligt hördes ett gällt skrik från längre bak i ledet. Sira vände sig om och såg att Davids häst trampat ner i kärret bredvid stigen. Den stilige unge mannen själv låg i den djupa gyttnan och var övertäckt med brun lera från topp till tå. Först höll hon på att brista ut i skratt åt den dråpliga synen, men då det verkade som att David gjort sig riktigt illa, skärpte hon sig och höll tyst. Lurendrejuren stönade och klagade högljutt på att han skadat sin vänstra fot som fastnat i ett hål i kärret. Fernando hoppade av sin häst och drog upp honom ur gyttnan. David gnydde olyckligt och föll ihop när han skulle stödja sig på sin skadade fot. Sira tittade bittert på när elever och lärare hjälpte upp David på hans häst igen.

För att det inte skulle bli några fler missöden med hästar som trampade fel, bestämdes det att sällskapet skulle gå vidare till fots och leda hästarna. David fick dock sitta kvar uppe på sin häst. Detta beslut gjorde att deras färd genom träsket gick ännu långsammare och Sira oroade sig nu för att de skulle komma fram till häxans stuga för sent. Om det nu var häxan som låg

bakom kuppen, så skulle rövarbandet troligen bara stanna vid stugan tills de fått sin betalning utbetald. Sira var mycket osäker på om hon någonsin skulle få tillbaka kristallen och flöjten igen, men det var inte det viktigaste. Den okända kvinnan hade skadat hennes bästa vän som troligen aldrig skulle återfå synen på sitt högra öga. Sira ville hämnas. Uttrycket ”öga för ett öga”, passade bra i detta tillfälle.

När Sira kastade en snabb blick bakåt mot David såg det ut som att den unge mannen hänlog en kort stund, men sedan fick han tillbaka sitt plågade ansiktsuttryck. Sira, som aldrig hade litat på David, funderade:

Vad kunde han tjäna på att försena oss?

När solen började gå ner i väster hade det slutat regna och det blev snart dags att hitta en någorlunda torr plats där de kunde slå läger. Då ropade Lieve åt de andra att stanna upp ett tag. Hon gav sina tömmar till Sira och skuttade på lätta fötter över träsket genom att sätta fötterna på de utspridda grästuvorna. Hon kom fram till en annan någorlunda torr stig och undersökte marken noga. Hon vände sig mot de andra och ropade glatt.

”Vi har hittat spåret igen! Vi har haft tur! De har troligen ridit parallellt med oss hela vägen.”

Inget mer regn föll ner under natten och himlen sprack så småningom uppför att bli stjärnklar. Sällskapet torkade sina kläder så gott de kunde och gjorde sig i ordning för natten. De hade hittat en bra rastplats alldeles i närheten av en gammal stenruin som gav en gott skydd från den kalla östliga vinden.

Sira hade hittat en bra viloplats några meter från den sprakande elden, med ett underlag av mjukt torrt gräs och hennes tankar vandrade iväg. Hon tittade upp mot en stjärnbild längre norrut som föreställde den gode enhörningen Isak. Hon kurade djupare in i sina filter och undrade om hon någonsin skulle få se en riktig enhörning. Hennes mor hade sagt att de ståtliga djuren troligen varit utdöda i flera tusen år, men Sira hoppades innerligt att det var fel. Hon hade ju även fått höra att

drakarna varit utdöda sedan länge, men Angel hade ju sagt att det fortfarande fanns kvar några exemplar i länderna i öster.

Sira somnade in sent och väcktes tidigt av Rektorn som ropade att frukosten var färdig. Detta skulle bli den sista etappen till häxans stuga och Sira åt en smörgås extra för att få energi som skulle räcka hela dagen.

Sira besteg sin häst och red ikapp Lieve som befann sig ett hundratal meter framför de andra. Den nätta kidnappareleven fann snabbt spåret igen och de fortsatte förföljandet till häst. David klagade en gång på att de red för fort och att skumpandet inte var bra för hans skadade fot, men Fernando sade då åt honom att hålla käften.

”Du sinkar oss! Om du fortsätter att gnälla så där, så lämnar vi kvar dig här i träsket och fortsätter utan dig. Dessutom kommer jag att sänka ditt betyg i idrott till ett svagt C.”

Då tystnade David. Han gnällde inte mer, men det hände ändå lite då och då att Fernando fick be honom att skynda på när hans häst halkat efter något. Himlen täcktes av tunga molnskyar, men det kom lyckligtvis inget mer regn. Sällskapet fortsatte att rida genom det dystra träsklandskapet som sträckte sig så långt man kunde se åt alla håll. Sira kände igen olika små landskapsmärken runt omkring sig och hon konstaterade med viss tillfredsställelse att banditernas spår fortsatte att leda dem rakt mot häxans stuga. Det var trevligt att ha rätt...

Timmarna gick och de kom allt närmare sitt mål. Stråk av blå blommor kantade deras stig och surret från stora feta flugor fyllde luften. När de ridit i över sex timmar var det bara ett par kilometer kvar till häxans stuga. Lieve upptäckte då att det prasslade till i det högra gräset till vänster om dem. Hon stannade in hästen och räckte upp handen, vilket gjorde att samtliga ryttare i ledet stannade upp bakom henne. Alla ryttare undersökte omgivningen med vaksamma blickar.

Ut från det höga vassliknande gräset störtade ett litet ljusgrönt monster. När varelsen fick syn på ryttarna tvärstannade den. Monstret hade fyra ben och två armar. Fyra blodröda ögon stirrade ut från den överdimensionerande skallen och från den breda halvöppna munnen hängde en svart kluven

tunga. En tjock armbortspil hade genomborrat dess vänstra axel och armen dinglade ner obrukbar från den skadade axeln. Av monstrets grimaser kunde man se att det hade mycket ont. Samtliga ryttare drog samtidigt sina vapen och monstret skrek ut i fasa. Det vände om och sprang in i det höga gräset igen. Ett par sekunder senare var det gröna monstret försvunnet.

”Skall vi förfölja den där saken? Vad det nu var...” frågade Fernando.

”Låt monstret löpa. Det var skadat och kommer inte våga ge sig på oss”, sade Rektorn lugnt. ”Sira! Visa oss till häxans stuga.”

Sira nickade och skänklade på sin häst Black Coffee. Hon vågade dock sig inte på någon galopp på grund av den förrädiska marken, men satte av i en ganska snabb trav. Några minuter senare var häxans stuga inom synhåll. Det hördes inga varningsrop från varken monster eller människor och det kom ingen rök från stugans skorsten.

Sira kom ihåg hur det varit sista gången hon varit här och rös av tanken. Den här gången kändes allt annorlunda. Hon hade med sina vänner från skolan och det kändes som om inget kunde stoppa dem. Häxan och kvinnan som skadat Lilly skulle få betala...

Hon gjorde halt och hoppade av hästen. Ingen rörelse syntes utanför eller inifrån stugan och av någon orsak oroade det henne.

”Titta här!” utbrast Grodan medan han pekade på något som låg vid stigen som ledde till stugans huvudingång.

På marken låg ett tiotal kroppar utspridda. Fyra av dem var mänskliga, medan resterande var monster av olika storlek och form. Samtliga var döda...

Sira gick fram till Grodan och undersökte kropparna. Framför henne på marken låg kvinnan som stulit hennes svarta kristall och flöjt. Hon hade en armborstpil i benet och hennes mage hade blivit genomborrat av ett spjut eller annat vasst vapen. Sira hade själv velat utbringa sin hämnd. Att se henne ligga död på marken gjorde henne bara sorgsen.

”Liken är fortfarande lite varma!” sade Grodan, som kände på en död mans panna. ”De har troligen varit döda i mindre än en timme.”

”Vilka kan ha gjort detta?” frågade Fernando till ingen speciell.

”Av armborstpilarna att döma så kan det vara armén som slagit till här tidigare idag, men vissa legioner av uthyrda legosoldater använder också dessa vapen”, sade Lieve sakligt. ”Det är ett typiskt vapen, som mestadels används för att penetrera tunga rustningar, men det verkar även ha fungerat bra mot våra banditer och de här konstiga små monstren.”

Sira sökte igenom den döda kvinnans kläder, men fann varken någon röd kristall eller någon flöjt. Sedan förde hon blicken till stugan. Dörren var öppen och gnisslade svagt när vinden fick tag i den. Sira gick fram till dörröppningen och tittade in. Allt var stilla där inne och en obehaglig bränd odör fyllde hennes näsa.

Sira öppnade dörren helt och hållet och gick in. Strax efter kom Rektorn och Grodan. Sira ställde sig mitt i rummet och tittade sig omkring. Alla lådorna hade öppnats och allt var i en enda röra. Några hade definitivt letat efter något och troligen funnit vad de letat efter. Sira gissade att den klibbiga blåa pölen framför en öppen byrålåda, var rester efter ett förintat monster. På golvet låg även tre människor. En av banditerna tittade upp mot Sira med döda ögon och det blödde från hans skalle som blivit inslagen av en spikklubba eller liknande. De andra två människoliken var så gott som helt förkolnade och det var de kropparna som orsakade den obehagliga lukten i huset. Sira gissade att häxan lyckats döda dem med hjälp av någon slags hokus pokus magisk eld. Deras kläder var helt förkolnade, men deras hjälmar och brynjor var oskadda. På en stol bredvid eldstaden satt häxan. En armborstpil hade trängt in i hennes skalle strax ovanför hennes högra öga och en strimma med blod hade runnit ner i hennes öga. Sira studerade häxans ansikte, som verkade äldre än när hon träffat henne senast och...

Något förändrades framför Siras ögon. Häxans ansikte började skrumpna ihop och dess färg ändrades mot askgrått. Sira tog ett par steg bakåt och hamnade mellan Rektorn och

Grodan. Tillsammans såg de hur häxan skrumpnade ihop tills hennes skelettdelar endast täcktes av ett tunt lager av torkad hud, likt en gammal mumie.

”Uuh... Vad äckligt!” utbrast Grodan.

Rektorn böjde sig ner och undersökte de brända kropparna.

”Det här var inte bra”, sade Rektorn.

”Vad menar du?” frågade Sira.

”De här kropparna är klädda i den rustningstyp som av mig veterligen endast bärs av Biskopens personliga palatsvakt. Det verkar som om det Heliga Samfundet skickat ut sina egna mannar på ett litet uppdrag. Jag undrar vad de var ute efter.”

Rektorn vände blicken mot Sira och funderade.

”Troligen har Biskopens mannar nu lyckats få vantarna på det häxan och hennes banditer lyckades få med sig från Pelfortskolan. Tror du inte det Sira?”

Precis innan Sira skulle svara hördes ett långdraget iskallt tjut som kom från träsket utanför. En iskall kyla fyllde rummet. Hästarna utanför gnäggade vilt och Fernando svor utanför stugan. Sira, Rektorn och Grodan rusade ut genom dörröppningen. Hästarna hade blivit helt vilda och inte ens den urstarke Fernando lyckades hålla kvar sitt riddjur. Sira såg sin egen Black Coffee galoppa österut tillsammans med de fjorton andra hästarna. Ytterligare ett tjut kom från träsket och Sira lokaliserade att ljudet kom från väster. Madame Manosque lade en lugnande hand på Fernandos axel och talade sedan till hennes fjorton följeslagare med en aning spänd röst:

”Ljudet verkar komma närmare och det är troligt att vi mycket snart kommer att få oönskat sällskap från träsket. Vi vet inte vad det är, men det kan vara mycket farligt och jag vill därför att vi är försiktiga. Vi gömmer oss i gräset där borta tills vi är säkra. Och jag vill absolut inte ha några vilda hjältar som visar sig på styva linan. Den som gör något dumt blir relegerad från skolan.”

Elever och lärare skyndade sig mot det höga gräset, medan de kastade oroliga blickar mot väster. När ylandet hördes ytterligare en gång och en iskall kyla fick deras nackhår att resa sig, fick de mer bråttom och snart satt de alla femton och hukade i det höga gräset. Efter någon minut fick Sira syn på en

ganska stor mörk skepnad som gick framåtböjd med en vaggande gångstil. När varelsen kom fram till den öppna gläntan framför stugan stannade den upp och började lukta på de döda kropparna.

Fernando drog tyst sitt svärd, men Rektorn lade en hand på hans arm, skakade på huvudet och viskade:

”Gör ingenting dumt. Jag har en olycksbådande känsla som betyder att den där varelsen är mycket farlig. Troligen är ditt svärd inte till någon nytta här.”

Varelsen ruskade irriterat på huvudet, lämnade kropparna och gick in i stugan. Några sekunder senare hördes ylandet igen. Den här gången lät det mer aggressivt och snart kom varelsen ut i stugan igen. Medan den sniffade på luften omkring sig, såg Sira att den hade ett extra öga i pannan. Alla dess tre ögon var helt svarta och utstrålade kyla samt död. Lyckligtvis upptäckte varelsen inte människorna som gömde sig i det höga gräset och istället fortsatte den med sina lufsande steg åt sydost. Den hade fått ett nytt mål och ökade på steglängden.

När varelsen försvunnit utom synhåll gick människorna från Pelfortskolan ut från det höga gräset igen. Sira gick fram mot stugan och undersökte marken runt omkring liken. Där fanns nya spår och de var alla fyllda av is som ångade svagt i den milda luften.

”Det verkar som om den där isdemonen, som enligt Ljiljana och Olga härjat i Espara den sista tiden, korsat gränsen och kommit in i vårt kära rike”, sade Sira.

Rektorn nickade och tillade:

”... och nu är den på väg till Vitrolles. Jag undrar vad besten är ute efter.”

Det undrade Sira också.

Kapitel 12

Den gamla kvinnan ryckte ut spjutet ur Svens kropp, varefter han föll ihop på marken. Den unge mannens ögon stirrade upp i himlen och en lite rännil med blod sipprade nedför hans vänstra kind. Han andades ut en sista gång och låg sedan stilla.

Bäst att du backar ett par steg!

Idana hörde rösten inuti sitt huvud och hon tittade misstänksamt på den gamla kvinnan. På något sätt hade hon kommunicerat med henne utan att ha använt sin röst.

Luften blev plötsligt tung och den tryckande hettan ersattes av en överväldigande sugande kyla, som fick Idana att känna sig liten och obetydlig likt ett sårbart spädbarn. Hon backade bakåt mot hyddans öppning och tittade med skräckblandad fascination, när ett onaturligt mörker omslöt Svens kropp. Plötsligt ryckte kroppen till och Idana träffades av en kraftig tryckvåg, som gjorde att hon flög in genom hyddans öppning och landade tungt på hyddans stampade jordgolv. Hon satte sig upp och ruskade lite lätt på huvudet för att komma till sans igen. Det ringde lätt i hennes högra öra, men annars var hon oskadd. Idana hörde då tunga andetag bakom sig, vände sig överraskat om och häpnade.

De tidigare likstela tvillingarna på bänken hade börjat röra på sig. En av dem föll framåt och blev liggande på hyddans golv, där han fortsatte att andas med tunga flämtande andetag. Den andre unge mannen började skratta hysteriskt, medan hans kropp skakade av spasmer. Idana kröp fram till den tvilling som låg på marken och hjälpte honom upp till sittande ställning. Mannens mörkbruna ögon mötte hennes och han gav henne ett saligt lyckligt leende fyllt av levnadsglädje och tacksamhet, likt ett treårigt barn som just fått godis av sin mamma.

Den gamla kvinnan kom in i hyddan och sprang fram till den andre tvillingen som fortfarande satt kvar på bänken. Hon kramade om den unge mannen hårt och pratade lugnande med honom, medan tårar av glädje rann nedför hennes gamla rynkiga kinder. Han slutade upp med sitt vansinniga skratt och

svarade varmt på kvinnans omfamning. Sedan lutade han sitt huvud mot hennes axel och viskade något i hennes öra. Den gamla kvinnan vände sig mot Idana och ett stort öppet leende visade att det endast fanns kvar två gula tänder i hennes underkäke, men inga i överkäken.

Tack käre resenär från den fjärran norden. Du tog in mig i dina drömmar och har hjälpt till att rädda mina kära två söner från deras svarta fångelse. Nu kan de äntligen fortsätta att leva vidare, så som de borde ha gjort för flera hundra år sedan.

Idana kom ihåg att hon sett den gamla kvinnan tidigare; i sina något oroväckande drömmar. Hon sade inget, men nickade uppskattande till svar och hjälpte upp den unge mannen till fötter. Hans ben var ostadiga, men hon stöttade honom och hindrade genom detta att han föll omkull i golvet. Idana vände sig mot den gamla kvinnan och frågade:

”Vi är här för att leta rätt på vissa ledtrådar som filosofen Ali Kadaffa Haffa skall ha lämnat efter sig här i byn. Ni vet möjligen inte vilken hydda som var hans under den tid han bodde här?”

Jag tänkte väl att ni hade något med den där knäppskallen att göra! Han ville alltid väl, men var enligt mig en stor klantskalle som borde ha utfört sina galna experiment på någon annan kontinent. Eller en annan planet... Jag gissar att ni är ute efter de där kristallerna han använde?... Vad vill du göra med dem?

”Ali bad mig hämta dem. Han nämnde att det har något med demonproblemet att göra.”

Den gamla kvinnan suckade och verkade försjunken i tankar.

Så Ali lever än? Hm... Om kristallerna kan hjälpa oss att bli av med de stora demonerna, som är på väg att vakna till liv igen, så är det självklart min uppgift att hjälpa till... Följ med mig! Jag har inte lång tid kvar.

Den gamla kvinnan hjälpte upp sin ena son på fötter och förde honom ut ur hyddan. Idana följde efter med den andre tvillingen och stannade upp när de kom ut till Svens döda kropp.

Micha och Pita, som båda känt av stötvågen, kom springande fram till dem. När de fick syn på Sven liggandes stilla på marken

med ett spjut i magen, stannade de upp och tittade frågande på Idana och de andra tre främmande gawanerna.

Ni två! Stå inte bara där och se dumma ut. Vi har inte tid att förklara just nu. Jag har mycket lite tid kvar, så följ med mig!

Micha såg frågande på Idana, men hon sade bara:

”Ja! Stå inte bara där! Ni hörde vad damen sade. Kom nu!”

Idana tog upp Alis bok, som låg på marken bredvid Svens kropp, och den gamla kvinnan ledde dem till en annan hydda som låg längre norrut i utkanten av byn. Hon lämnade sin son utanför, tog fram en gammal järnnyckel från en ficka och låste upp den gamla trädörren som öppnades med ett utdraget gnisslande ljud. Inne i hyddan var det mörkt och Idana ryggade tillfälligt tillbaka från den instängda luften som innehöll olika lukter från kemikalier och lösningsmedel. Den gamla kvinnan rev ner ett skynke från fönstret och ett flöde av livsgivande ljus trängde in i rummet. Idana tittade sig omkring och noterade att de måste ha kommit rätt. På ett bord i bortre ändan av hyddan fanns glaskolvar, mortlar och annan utrustning som måste ha använts till alkemiska experiment. På en hylla stod rader av mörka glasburkar innehållande olika pulver och andra mer mystiska vätskor. I en av burkarna låg ett gammalt förtorkat ormhuvud.

Idana tänkte börja söka igenom rummet efter ledtrådar om var de kunde hitta de röda kristallerna, men kvinnan tog initiativet och drog undan en gammal dammig matta från golvet, vilket avslöjade en stor trälucka. Kvinnan visade otåligt med handen att hon behövde hjälp med träluckan och Idana kom och drog i en stor mässingsring. Luckan gav först lite motstånd, men öppnades sedan på vid gavel. Idana blickade ner i det mörka kvadratiska hålet och såg en stega som ledde ner till en källare under hyddan. Luften, som trängde upp från hålet, var unken och Idana kände igen lukten av ammoniak och gammal vitlök.

Den gamla kvinnan tog tag i ett par stearinljus från ett bord och gjorde en gest med handen. Hennes ögon gnistrade plötsligt till. Båda ljusen tändes och fick klara gulröda lågor. Idana gav kvinnan en misstänksam blick, tog emot ett av ljusen och klättrade nedför stegen.

När även den gamla kvinnan kommit ner tittade Idana sig omkring. Rummet var ungefär lika stort som hyddan ovanför och var sparsamt möblerat. Här fanns ännu fler burkar och mer alkemisk utrustning än ovanför. Vid ena väggen fanns ett stort vinställ, till hälften fyllt med gamla dammiga vinflaskor. Hon gick fram till stället och blåste bort dammet från en flaska. Idana höjde på ögonbrynen. Flaskan var från Friesland och MYCKET gammal!

Troligen sedan länge omvandlad till vinäger och helt odrinkbar, tänkte Idana och suckade.

Den gamla kvinnan öppnade en liten kista och grävde fram en hel hög med gamla pergament. Hon lade upp dokumenten på bordet och bad Idana komma närmare.

Idana gick fram till bordet och tittade på det pergament kvinnan hade rullat ut på bordet. Det var en knastertorr karta, som visade norra delen av Gawana och en utprickad väg för hur man skulle komma fram till en specifik plats i Shahiraöknen. Bredvid platsen markerad med ett kryss, fanns en bild föreställande en stor röd kristall.

Idanas ögon fastnade sedan på något annat på bordet. Delvis dold bakom ett smutsigt mätglas låg en liten flöjt. Idana sträckte ut handen och tog tag i flöjten.

Nu ... kan jag tyvärr inte hjälpa er mer. Min uppgift på denna jord har blivit slutförd. Min dotters själ kan jag inte rädda, men jag vore mycket tacksam om ni kunde hjälpa mina söner, så att de kan fortsätta med sina liv. Jag...

Kvinnan stannade plötsligt upp mitt i en rörelse. Hennes hud blev som torkad lera. Stora sprickor spred sig snabbt i hennes ansikte och på hennes armar. Idana kunde ingenting göra, utan tittade bara hjälplöst på när den gamla kvinnan föll i bitar framför henne. Till slut fanns bara kvar en hög med kläder och stelnade lerstycken.

Senare, när solen var på väg ner bakom trädtopparna i väster, samlades de runt en stor eld de tänt i mitten av byn. Med gemensamma krafter hade de begravt Svens kropp på en enskild plats vid floden, under ett stort akacieträd. Micha, som först blivit alldeles chockad när han fick syn på Svens döda kropp,

höll ett kort tal vid graven innan de gick tillbaka in till byn. Tvillingarna, vilka genom Pitas översättning presenterat sig som Nyckmet och Teckmet Bahjar, började så smått återfå sina krafter, men båda var fortfarande mycket förvirrade. Deras minnen om vad som hänt de senaste hundratals åren var mycket diffusa och fulla av plågsamt mörker och förvirring.

Pita fortsatte att agera som tolk när tvillingarna och friesländarna talade med varandra. Nyckmets och Teckmets senaste klara minne kom från Alis källare där de varit med i hans sista tankeläsningsexperiment, vilket börjat bra men som slutat i katastrof. De hade vaga minnen av att deras själar varit fångade tillsammans i en mystisk skepnad av rök under en mycket lång tid. Deras tomma mänskliga kroppar hade hållits vid liv på magiskt vis av deras trollkunniga moder. Tvillingarna var nu mycket tacksamma över att ha blivit fria igen. De var dock sorgsna för att deras mor, tillika byns medicinkvinna, var borta och de frågade Idana om hon visste något om deras syster Miko. Planen hade varit att hon skulle ha tagit över som byns medicinkvinna efter deras mor.

Idana hade vissa misstankar om att den trollkunnige Miko kunde vara samma kvinna, som den häxa hon och hennes syster stötte på i Camargueträsket i våras, men hon svarade att hon tyvärr inte visste något om deras syster. Idana berättade dock om hur hon träffat Ali och varken Teckmet eller Nyckmet verkade hysa något agg mot honom. Tvärtom verkade de ha varit mycket goda vänner innan Ali verkställde sitt olyckliga experiment.

Medan de åt en grillad vårtsvinsstek och bröd diskuterade Idana och Pita nästa steg i expeditionen.

”Jag har tittat på din karta och troligen tar det ungefär en vecka att ta sig till platsen där kristallerna finns”, sade Pita. ”Färden kommer dock att gå igenom mycket kargare mark och att hitta vatten under färden kan bli ett mycket stort problem, speciellt när vi kommer fram till Sahiraöknen.”

”Vi får bära med oss så mycket vatten vi orkar och hoppas på lite tur”, sade Idana optimistiskt.

Teckmet och Nyckmet började tala med Pita och pratade i nästan en timme utan att varken Idana eller Micha förstod ett

ord av vad som sades. Idana noterade att deras guide ofta rättade till frisyren när hon talade till tvillingarna och det var något annorlunda med hennes leende när hon pratade med dem. Det var mycket tydligt för Idana att Pita hade fattat tycke för tvillingarna. Hon undrade om hon hade en favorit. Teckmet verkade mer pratglad än sin tvillingbror, men annars verkade de mycket lika. Så småningom vände sig Pita mot de två friesländarna och förklarade vad som sagts:

”Båda bröderna är mycket tacksamma för att vi räddat dem från deras mardrömssömn och de vill nu inget hellre än att bli våra följeslagare på resan till kristallgruvan. Jag tycker att de kan få följa med. Vad tycker ni!”

Pita såg med spänd förväntan mot Idana.

”Självklart! Förklara för dem att vi ser det som en ära att ha med dem på vår resa. De kommer säkerligen att komma till stor nytta.”

Följande dag fortsatte resan norrut igenom ett vidsträckt savannlandskap. Idana provade att spela på flöjten från Alis hus, men de flesta av tonerna hon fick ut var falska. Nyckmet som gick bredvid henne grimaserade illa, pekade på flöjten och sedan på sig själv. Idana gav honom flöjten och den unge gawanen började spela upp en melankolisk, men samtidigt hoppfull, melodi. Nyckmet visade sig vara den bästa flöjtspelaren i sällskapet och Idana kom ihåg att det var han som ofta hade spelat flöjten i Alis tankeläsningsexperiment.

Dagen gick och strax innan det hade börjat mörkna hade Micha lyckats fälla en impalaantilop med en välriktad pil. Djuret grillades över en öppen eld och medan de åt, berättade Nyckmet och Teckmet mer om Ali och hans liv i byn. Trots det misslyckade experimentet med tvillingarna, så var de konstigt nog inte alls arga på honom. Nyckmet berättade om allt gott Ali gjort för byn. De människor som utsatts för Alis tankeläsning före dem, hade av någon anledning blivit lyckligare människor och Ali trodde att den tankekontakt de haft med varandra på något sett gjort dem mindre ensamma. De berättade även att Ali hade haft en kärleksaffär med deras syster Miko, men att han av

någon anledning gjort slut med henne ett par dagar innan tvillingexperimentet.

Resan fortsatte norrut och savannen ersattes av ett torrt kargt landskap med få djur och lite växtlighet. Det var nu två dagar sedan de hittat någon vattenkälla och Pita började bli orolig för att deras vattenförråd försvann så snabbt. Hon gav då ut strikta order om att vattnet hädanefter skulle ransoneras och alla fick nöja sig med några få klunkar på morgonen och några få klunkar på kvällen.

Vandringen fortsatte igenom ett landskap som sakta formades om till en kal stenöken. Följande dag kände sig Idana trött och mycket törstig. Solen gassade ner på hennes huvud och hon svarade grinigt när Micha undrade hur hon mådde. Idana stod inte ut med den snåla vattentillgången och när hon på eftermiddagen gömde sig bakom en liten klippa för ett privat ärende, passade hon även på att ta några extra klunkar från den vattensäck hon bar på. Hon fick direkt dåligt samvete och torkade av munnen noggrant, så att ingen skulle komma på henne. När hon åter gick bredvid de andra var hon på något bättre humör och vid det tillfället var hon glad att ingen av de andra kunde läsa hennes tankar.

Följande dag kontrollerade Pita vattnet de hade med sig och hon konstaterade besviket att det nu endast skulle räcka en dag till. Sedan skulle de få klara sig helt utan vatten. Idana upptäckte att både Micha och Teckmet såg skamsna ut och hon misstänkte att hon inte var den enda i sällskapet som fuskat och druckit lite mer än dagsransonen.

När solen höll på att gå ner i horisonten, kom de till en ansamling av stora träd som en liten skog i ett annars kalt landskap. Pita undersökte frenetiskt marken runt omkring trädstammarna, men den var torr. Hon försökte sig på att gräva en grop och fick hjälp av tvillingarna, men en meter ner var den jordblandade sanden fortfarande torr utan tillstymmelsen till fukt. Hon suckade tungt, satte sig ner och lutade ryggen mot en av de tjocka trädstammarna.

”Je, wewe labda kiu?” sade en röst, som verkade komma från en plats alldeles bakom Pita. Rösten var gammal, dov och torr.

Pita studsade upp på fötter, drog sin kniv och spanade in i mörkret bakom trädet. De andra i sällskapet drog också fram diverse vapen och de spejade sig runt omkring i mörkret.

”Vad händer?” frågade Idana oroligt.

”Någon frågade oss just om vi var törstiga.” förklarade Pita. ”Någon där?” ropade hon på gawanska.

”Vi har alltid varit här!” svarade rösten på samma språk.

”Det är mycket svårt för oss att vara någon annanstans”, svarade en annan röst, som lät ännu äldre och torrare än den första rösten. ”Vi är liksom fastrotade till platsen.”

Då upptäckte människorna vilka det var som talat till dem. Det var träden! Några meter upp, där de första grenarna började, fanns på varje träd en bred mun och något ovanför satt två små kolsvarta ögon som plirade ner på människorna. Totalt fanns det ett trettiotal träd runt omkring dem och alla verkade ha sina ögon riktade mot människorna. Grenar rasslade svagt, men träden gjorde annars inga stora eller hastiga rörelser.

”Vad vill ni med oss!” frågade Pita på gawanska, med darr på rösten.

”Vi vill dricka ert blood!” svarade det första trädet.

Pita och de två tvillingarna stelnade till och de tittade sig oroligt omkring.

”Och sedan skall vi göra ett vackert halsband av era skallar och servera era geléaktiga ögon i torra martinidrinkar”, fortsatte det andra trädet. ”Moha ha ha!”

Pita tittade sig omkring och letade efter en säker flyktväg, men varje väg korsades någonstans av trädens trevande grenar.

”Äh! Ta och lugna ner er”, sade det första trädet. ”Vi skojade bara.”

”Men erkänn att ni gick på det!” sade det andra trädet och dess mun gick upp till ett stort smil.

Pitas spända axlar slappnade av. Idana och Micha tittade frågande på henne.

”Äh, jag förklarar senare!” sade Pita på friesländska.

”Vi är dessutom helt ofarliga”, sade trädet med den lite knarrigare rösten. ”Vi skulle inte kunna skada någon även om vi

ville. Det enda vi kan åstadkomma är att ruska lite på våra grenar och försöka skrämja bort ovälkomna besökare med våra hesa röster. Vi brukar lyckas ganska bra med det.”

Träden fortsatte att prata med Pita och de bekräftade att det var lönlöst att gräva efter vatten på den plats de befann sig. De mycket pratglada träden klarade av att leva här, då de hade långa rötter vilka gick femton meter ner i marken och så långt skulle människorna inte orka gräva. Träden berättade istället att de borde bege sig till en liten stad som hette Calvina. Staden var belägen runt en vacker oas och låg bara en halv dagsmarsch åt nordost. De sympatiska träden beskrev vägen dit noga, så att människorna inte skulle gå fel. Om de skulle missa staden så var det bara öken åt alla håll miltals runtomkring.

Nästa dag tog de farväl av de pratsjuka träden och fortsatte mot staden Calvina. Pita litade på att trädens vägbeskrivning skulle leda dem rätt och lät sällskapet dricka upp resten av vattnet till frukosten. När de väl kom till staden borde de kunna fylla på sina förråd igen.

Även denna dag fick de vandra under en stekhet sol och Idana fantiserade om att en elak Gud klistrat upp den satans heta solen på himlen bara för att reta henne. Deras packning hade dock blivit lättare utan vatten och de gick framåt med god fart. När de kom till sandöknens utkant fick de syn på en hög monolit som reste sig mer än femtio meter över den högsta sanddynen. De var på rätt väg! När de kom närmare monoliten såg Idana att dess yta var full av inskriptioner, vilka påminde om de nyleptiska tecken hon sett i böcker. Monoliten fick henne att känna sig upprymd och hon uppfylldes av en underlig vördnad till den kultur som på något sätt lyckats resa detta fantastiska monument.

De fortsatte åt nordost och kämpade sig igenom den tunga sanden som verkade vilja göra allt för att suga musten ur deras trötta ben. När solen stod som högst på himlen fick de äntligen syn på den vackra staden Calvina. En sandfärgad stadsmur omringade hela staden och ett tiotal kupolförsedda torn sträckte sig över staden mot himlen likt spretande fingrar.

”Vilken härlig syn!” sade Micha, vars ömmande fotblåsor fått honom att grimasera illa den senaste milen. ”En stor mugg med vatten och ett kallt bad vore mycket trevligt.”

”Jag skulle hellre kunna tänka mig ett kallt glas vin, men vatten får väl duga om de inte har något annat”, sade Idana och log retsamt mot sin trötte pojkvän.

Stadens portar öppnades när de närmade sig och de släpptes in till en ljus levande stad som var full av folk. De flesta stadsborna var klädda i färggranna kläder och mycket få fattiga människor syntes till. Husen var gjorda av sten med vitputsade fasader och gatorna var vida och rena. Sällskapet hittade snabbt en brunn på ett litet torg, där de drack sig otörstiga. Ett par flickor fnittrade åt de tre konstiga ljushyade främlingarna som hällde i sig hinkvis av brunnsvattnet. *Det mesta av vattnet hamnade utanför deras munnar.*

Efter att de släckt törsten fortsatte de till stadens mitt. Där fann de en grönskande oas. Framför dem speglades solens strålar i den azurblåa vattenytan och de tre unga männen i sällskapet sprang rätt ut i vattnet utan att ta av sig några av sina klädesplagg. Idana lämnade först över sin kappsäck, som innehöll Alis bok och kartan till kristallgruvan, till Pita. Sedan sprang även hon ut i det lockande vattnet. Hon njöt av den plötsliga svalkan och struntade först blankt i att hennes kläder blev dyngsura. En gammal gubbe, som satt på en brygga i närheten, skällde ut dem på gawanska, men det struntade de blankt i.

Efter den uppfriskande simturen gick de vidare till Calvinas marknadsdistrikt för att fylla på sina sinande förråd och ett spår av vatten, från droppande dyngsura kläder, följde i deras spår. Då det var mitt på dagen, var kommersen i full gång och de fick snart trängas med hundratals andra människor.

Idana stannade vi en liten butik som hade en bekant symbol på sin skylt. Bilden föreställde en orm som slingrade sig runt en kittel, vilket var den officiella symbolen för alkemisternas skrå. Hon gick in genom ett draperi bestående av snören med benbitar och kom in i en liten mörk lokal fyll av konstiga föremål. Utmed väggarna fanns hyllor fyllda av flaskor, burkar och böcker. Från

taket hängde ett fentiotal blomkrukor med olika gröna örter som gjorde att rummet liknade en mindre djungel. Idana duckade för ett par krukor och kom fram till en gammal kvinna, som stod vid ett bord och mortlade ner svampar. När svamparna malts till ett fint pulver hölls de ner i en kruka, fylld med någon slags söt-luktande alkohol.

När Idana kom fram till henne vände hon upp ansiktet och log. Kvinnan såg ut att vara över sjuttio år gammal och hade mycket ljusare hy än infödda gawanerna. Hennes bruna ögon mötte Idanas och djupa skrattrynkor fyllde hennes skrynkliga ansikte. Kvinnan lutade huvudet åt vänster, men sade ingenting. Idana chansade och sade:

”Hej, förstår du möjligen vad jag säger?”

Kvinnan tvekade först men öppnade sedan en mun med gulnande tänder och svarade:

”Si! Förstå dig ... lite. Jag komma ursprungligen från Luitia och ha en kusin från Friesland. Vad föra dig till vår vackra stad på Sahiraöknens södra kant?”

En halvtimme senare kom Idana ut från butiken medan hon visslade på en munter melodi. Hennes kappsäck hade fyllts på med ytterligare varor som hon lyckats införskaffa för ett bra pris. Hon hade bland annat köpt ett antal olika torkade örter och salvor, vilka kunde användas för att bota olika sjukdomar. Idana gick mot brunnen som var den mötesplats de kommit överens om att träffas vid efter att alla i sällskapet fyllt på sina förråd på marknaden. När hon kom dit fick hon syn på Micha som satt bredvid Teckmet på en gammal stentrappa. Hennes pojkvän hade tagit av sig sina skor och såg bekymrad ut när han inspekterade skavsåren på sina fötter. De såg verkligen inte bra ut och Micha var orolig för att han skulle sinka de andra på grund av sina fotproblem.

Idana satte sig bredvid honom och gav honom en liten tröstande klapp på axeln.

”Aj aj då!! Det där ser ut att göra ont.”

”Jo, men bara när jag använder dem...”

Idana grävde i sin väska och tog upp en liten brun burk med svart lock. Hon öppnade locket och tog med pek fingret upp en liten klick av en citrongul salva.

”Vad tänker du...?” började Micha och drog bort sin fot.

”Sjåpa dig inte!” sade Idana strängt, tog resolut tag i hans fotled och började smörja in skavsåren med salvan.

Micha grinade först illa, men ändrade sedan ansiktsuttryck och sade:

”Det känns skönt! Vad är det där för salva?”

Idana svarade inte utan log istället bara lite sött mot honom.

Strax efteråt kom även Pita och Nyckmet till mötesplatsen. Nyckmets kappsäck såg mycket tung ut och Pita hade införskaffat en ny brun skinnväst som hon stolt bar upp. Knapparna var snidade av elfenben och västens vänstra sida hade dekorerats med bilder av fjärilar, vilka sytts dit med hjälp av röd tråd.

”Snygg väst! Den klär dig mycket bra.” sade Idana uppskattande.

”Tack!” sade Pita, som rodnade av komplimangen. Sedan tillade hon mer allvarligt:

”Jag vet inte om det är så viktigt, men för en stund sedan såg Nyckmet en vit man som verkade ha följt efter mig. När han gick fram mot den ljushyade mannen smet han iväg. Nyckmet sprang efter honom, men då hans packning var tung, kom mannen undan i de labyrintliknande gränderna.”

”Hur såg han ut?” frågade Micha.

”Jag såg honom aldrig själv, men Nyckmet beskrev honom som en ganska gammal man med långt grått skägg. Nyckmet skäms lite för att han inte hann ikapp gamlingen, men han ville inte lämna sin tunga kappsäck obevakad... Micha du ser konstig ut. Har du sett den här mannen förut?”

”På din beskrivning kan det vara samma man jag stötte på i byn Koah Stuma. Jag undrar vad han i så fall har här att göra?”

”Kan det vara så att vi har en förföljare?” frågade Pita funder-samt. ”Någon som också vill lägga vantarna på de röda kristallerna.”

”Kanske...” svarade Idana. ”Jag tror att vi hädanefter måste vara försiktigare och även kasta ett halvt öga bakåt då och då.

När vi kommer till kristallgruvan så vill jag inte ha några ovälkomna besökare.”

Lite senare tog de in på värdshuset som hette *Den Törstige Kamelen*. Huset ägdes av en ung mörkhyad man med smal mustasch och pipskägg. Han hälsade sällskapet varmt välkomna och ledde dem till matsalen. Bord och stolar var placerade i en liten ljus trädgård fylld av blommande buskar och kaktusar. De satte sig runt ett bord som skuggades av en platans stora blad. Trädet hade ympats med söta bär och Idana tyckte att de utseendemässigt påminde om mullbär.

Gästerna beställde in var sin dricka, lutade sig bakåt i sina stolar och njöt av den fridfulla atmosfären, de exotiska blomdofterna och kvittret av de små fåglar vilka hittat hit. Idana hade beställt in samma dryck som Pita och blev först mycket förvånad när hennes dricka serverades i en kokosnöt. Hon läppjade försiktigt på innehållet och kände igen smaken av ananas, kokos och något starkt... *Mmm. Smakar likt rom. Ganska uppfriskande men lite väl sött. Skulle behöva piffas upp med något syrligt...*

Strax därefter serverades även maten och sällskapet åt under tystnad. När de började bli klara med sina rätter satte samtalet igång igen. Pita och Micha pratade om vad de varit med om de senaste veckorna. Medan Idana tuggade i sig en sallad med fetast sneglade hon mot bordet bredvid, där två män satt och drack te. Den ene av dem var stor till växten och hans enorma mage hängde ut över ett skärp av guld. Han hade ett buskigt skägg och under ett par breda ögonbryn fanns ett par intensiva bruna ögon. Den andre mannen var smalare byggd. Han bar en mörkblå kappa och hans huvud doldes under en svart huva. Ingen av männen talade till varandra och Idana fick känslan av att de tjuvlyssnade på vad Micha och Pita pratade om.

När solen gått ner blev det dags att gå till deras gemensamma sovhall på översta våningen. När de kommit in i rummet berättade Idana om de underliga männen som suttit bredvid dem, men ingen av de andra verkade särskilt oroliga.

”Troligen förstod de inte ens friesländska”, sade Micha. ”Det verkar ju vara ganska ovanligt att folk i Gawana känner till vårt

tungmål. Ta och lägg dig nu! Vi har en lång dag framför oss imorgon och jag vill vara utvilad innan vi går ut i öknen igen.”

Idana kände sig lite dum och nickade. *Jag borde nog vara mer som Micha; lugn och säker. Men ibland är han lite väl lugn... på gränsen till trög?*

Den här natten hade Idana svårt att somna och när hon väl slumrat in, sov hon ändå oroligt. Hon vaknade till och tittade upp på takbjälkarna ovanför sig. Det var nästan fullmåne utanför och en svag ljusstrimma lyste igenom den halvt öppnade balkongdörren.

Halvt öppnad? Varför var balkongdörren öppen?

Idanas blick sökte igenom rummet och fick snart syn på en mörk gestalt som stod framåtböjd bredvid Michas säng. Personen höll på att rota igenom Michas kappsäck.

”Du där! Vad gör du din usling?” skrek hon.

Den mörkklädde inbrottstjuven vände sig mot Idanas säng och det blänkte kort till i mannens mörka ögon. De andra väcktes av oväsendet och tittade sig sömndruckna omkring. Idana rusade upp ur sängen och sprang mot den ovälkomne gästen. Inbrottstjuven tog till flykten och började springa mot balkongdörren, men Idana hann greppa tag i hans kläder och båda föll omkull på golvet. Mannen svor och svepte runt med en stor sågtandad kniv. Idana skyggade reflexmässigt undan från bladet, men dess spets trängde ändå in ovanför hennes vänstra öga. Hon skrek till och rullade bakåt för att undvika nästa hugg. Inbrottstjuven kom upp på fötter igen och tog ett par steg mot balkongen. Då träffades han av en hård tackling från Teckmet. Båda for in i väggen och mannen tappade sin kniv, som for in under en säng. Inkräktaren lyckades putta iväg Teckmet ett par meter och gjorde ytterligare ett försök att nå balkongdörren. När han stod i dörröppningen for Nyckmet in i honom bakifrån med full fart. Inbrottstjuven tappade balansen, for framåt över räcket och föll handlöst ner mot marken. Det hördes ett kort skrik, följt av en duns och sedan blev det tyst.

Nyckmet böjde sig över räcket, tittade ner och skakade på huvudet. En mörk skepnad låg stilla i en onaturlig ställning på stenplattorna sex meter längre ner.

Micha kom fram till Idana och tittade oroligt på Idanas blödande sår i pannan.

”Låt mig ta hand om ditt sår”, sade Micha, som kände sig skyldig för att inte ha ingripit tillräckligt fort.

Pita, som var på väg att lämna rummet, stannade upp och tänkte efter.

”Bäst att du stannar här med Micha, så går jag ner med tvillingarna och undersöker kroppen. Vi kan kanske hitta några värdefulla ledtrådar.”

Idana stannade kvar med Micha som redan tagit upp en synål och en trådrulle. Hon satte sig på sängen och blängde surt ut genom fönstret. Det bultade i såret i pannan och hon kände sig plötsligt mycket trött. Idana tog emot spritflaskan vilken Micha erbjöd henne och tog en klunk av den starka, men smärtstillande vätskan. Den smakade bittert och en äcklig spritsmak stannade kvar i hennes mun.

”Försök göra stygnen ganska små och jämna. Jag vill helst inte se ut som en zombie som nyss lämnat en skräddare.”

”Oroa dig inte! Du kommer att bli jättefin. Kanske till och med ännu snyggare än innan.”

Idana svarade bara med ett tyst muttrande.

Pita och tvillingarna kom snart ner på gatan på värdshusets baksida, där inbrottstjuven fallit ner. Det var mörkt, men ändå tillräckligt ljust för att man inte skulle missa en död man som låg på marken. De tittade sig omkring, men såg ingen kropp.

”Ambapo kuzimu ni mwili?” svor Pita på gawanska.

För att undvika ytterligare ovälkomna överraskningar bestämde de sig att lämna värdshuset innan solen gick upp. Ett par timmar efter incidenten lämnade de pengar på sängarna och smög ut i nattens mörker. Gatorna var tomma och lystes endast upp av enstaka lyktor som fanns utplacerade vid vissa gatur korsningar. På vägen mötte de endast ett par stadsvakter som var ute och patrullerade, annars var gatorna helt öde.

De släpptes ut genom den norra porten utan att behöva svara på några frågor och fortsatte att vandra ut i öknen. Med ljuset från den öppna stjärnhimlen som enda ledljus, gick de

vidare på en väl upptrampad färdled vilken tog dem vidare norrut. Pita följde även noshörningens stjärnbild, vilken hon trodde skulle leda dem till bergskedjan Kirpaterna och Solrosklyftan som var den enda lättframkomliga vägen igenom bergskedjan. Om man istället färdades runt bergskedjan skulle resan ta flera veckor genom ett torrt ökenlandskap.

Den upptrampade stigen de gick på fortsatte att leda dem rakt norrut under hela natten och Pita var tämligen säker på att den skulle leda dem ända till Solrosklyftan.

Michas sargade fötter hade börjat helas av salvan och när de intog sin frukost i skuggan av en hög monolit, smörjde Idana in hans fötter ytterligare en gång.

Det var varmt och torrt att vandra fram genom öknen, men vetskapen om att de närmade sig målet allt mer fick dem att idogt fortsätta att trampa på i den heta sanden. Under dagen mötte de ett par handelskaravaner. Dessa var på väg åt motsatt riktning och bekräftade vänligt att sällskapet var på väg åt rätt håll.

När solen åter var på väg att gå ner i väst fick de äntligen syn på bergskedjan Kirpaterna, som täckte hela horisonten likt en bred grå kam. När de väl kommit fram till Solrosklyftan skulle de vara mindre än två dagsmarscher från gruvan där de röda kristallerna skulle finnas. De slog läger i en dalsänka ett par hundra meter från färdleden och somnade snabbt in på den varma sanden.

På förmiddagen följande dag var de framme vid Solrosklyftan som skar sig in likt ett djupt sår i bergskedjans höga berg. Vägen in i klyftan blockerades dock av en tio meter hög mur, som klättrade upp en bit på varje sida av dalgångens branta väggar. På långt avstånd såg muren mycket imponerande ut, men när de kom närmare såg de att vissa sektioner av muren var i stort behov av renovering. Den släta putsen hade på många ställen rasat ner, vilket lämnade kvar utskjutande stenar som en skicklig klättrare skulle kunna klättra uppför. Visserligen såg de endast murens baksida, då den var byggd för att skydda landet från ett anfall från norr. Pita gissade att putsen på murens framsida var mer slät. Stora sprickor på vissa ställen av muren

gjorde den dock bräcklig och Idana tänkte att det inte skulle behövas många stenar från en katapult för att slå rejäla hål i försvarsverket.

En gawansk soldat som patrullerade uppe på muren hade fått syn på människorna, vilka närmade sig från söder. Han ropade något till en officer som satt och vilade sig nedanför muren, på en stol under ett stort parasoll. Officeraren var iklädd en enkel rustning av läder med fastnitade stålringar och på huvudet bar han en plymförsedd järnhjälm som visade hans högre status. Annars var det mycket få av männen som hade någon slags rustning över huvud taget. Officeraren pillade på sin mustasch och kallade till sig en av vakterna som var utplacerade vid den stora porten. Sedan gick han mot resenärerna med en långsam svajande gång och putade stolt med sin svällande mage.

”Content ambaye hapo?” utropade mannen på gawanska.

Pita stannade, höll handen på hjärtat och bugade. Hon svarade på samma språk och förklarade att de hade med sig upptäcktsresande från Friesland, ett fjärran rike i norr.

Officeraren svarade något med snorkig röst och sedan fortsatte de två att diskutera något i flera minuter. Idana noterade att Pita blev allt ilsknare under samtalets gång. Det såg ut som om deras guide skulle vilja skälla ut den stöddige officeraren eller klippa till honom med en rak höger, men hon gjorde allt för att hålla sig så lugn som möjligt. Slutligen vände sig Pita om mot Micha och Idana och förklarade:

”Den här uppblåste officeraren säger att vi måste betala tull om han skall släppa igenom oss.”

”Tull?” sade Idana frågande.

”Han hävdar att de behöver pengarna för sina omkostnader och att det krävs för rikets säkerhet. Förra veckan hade de tydligen haft besök av ungefär femhundra ridande zascher som beskjutit muren med sina pilar. Flera av hans mannar har dött och nu behövdes kapital för att rekrytera nya soldater. Utan dessa pengar befarar han att de inte kan hålla emot anfallen så länge till och att landet då invaderas av de smutsiga ökenrövarna. Men jag tror att han ljuger om pengarna. Han har säkert en egen privat liten skattkammare någonstans i närheten,

som han skrapat ihop genom att utpressa hederliga resenärer, som velat passera hans eländiga gamla mur.”

”Hur mycket rör det sig om?”

”Han vill ha femtio guldmynt, tio för var och en av oss.”

Idana tittade i sin pengapung hon hade vid bältet och räknade.

”Jag har bara kvar trettiofem guldmynt”, sade Idana besviket. ”Tror du att vi kan pruta ner priset något?”

”Jag skall försöka! I nödfall har jag fem guldmynt och en del silvermynt i min packning, men dem vill jag helst ha kvar.”

Pita pratade med officeraren som först bara såg sur ut. Den unga guidekvinnan fortsatte dock att argumentera, visade upp Idanas pengapung och sade att detta var det enda de hade kvar. Officeraren såg skeptisk ut, men så småningom gav han med sig och tog emot Idanas mynt. Han räknade dem noga innan han slutligen bad sin vakt att öppna den stora porten åt dem. Officeraren såg oförskämt nöjd ut, även om han fått mindre pengar än han först krävt.

När Pita gick igenom porten var hon fortfarande förbannad och hon vände sig mot Idana med medlidande i ansiktet.

”Det där var mycket orättvist! Du behöver inte betala mig när vi är färdiga med det här äventyret.”

”Så klart du skall ha betalt”, sade Idana. ”Jag har lite mer än tjugo guldmynt insydda i fodret på min tunika. En liten säkerhetsåtgärd om jag skulle råka bli rånad på färden.”

Kapitel 13

Biskop Dictionius stod längst uppe i kungaslottets högsta torn och blickade ner över de små husen nedanför. Himlen ovanför Frieslands huvudstad Vitrolles var klarblå, en kall frisk vind svepte in från nordväst och kylde ner Biskopens kala huvud. Han mumlade ett par korta böner till den ende guden, tittade ner på de två föremål han hade i handen och log.

Ända sedan jag fick tag på Alis bok har jag sökt efter dessa föremål. Tack gode Gud! Nu är den svarta kristallen och flöjten äntligen i min ägo, tagna från den galna träskhäxans giriga fingrar. Du har sagt att tiden är inne för mig att handla och självklart lyder jag dig! Jag skall offra mig och utföra ditt arbete här på Jorden och rena världen från alla olika former av ondska. Vitrolles är bara början på ditt stora nya rike på Jorden!

Han vände ryggen mot staden och började gå nedför spiraltrappan som ledde ner till tornets undre våningar. När han kommit ner till femte våningen gick han in i en liten kammare där två av hans närmsta män väntade på honom. Den ene var Magnus Douveux, Major och tillika näst högste befäl i slottsvakten. Han var nästan två meter lång, bredaxlad som en ox och vältränad med väldiga muskler. Magnus var trettiosex år gammal och hans mörkblonda hår var kortklippt. Vid hans sida hängde ett långt svärd och hans hand vilade lätt på dess handtag som var tillverkat av finaste elfenben skulpterat till ett lejonhuvud.

Den andre mannen kallades för Råven, men varken Biskopen eller Majoren kände till hans riktiga namn. Han var smal, betydligt kortare än Magnus och hans ärrprydda ansikte doldes delvis bakom en svart huva. Råven var en av de högre medlemmarna av lönnmördarnas skrå och han hade även tidigare hanterat diverse uppdrag som kom från kyrkan.

”Trevligt att se er mina herrar!” sade Biskopen med ovanligt munter röst. ”Gud är på vår sida och nu har det äntligen blivit dags för oss att agera. Kommer ni ihåg era uppdrag?”

”Självklart! Finns pengarna klara?” frågade Råven vresigt.

Biskopen gjorde en gest mot två kistor som stod på ett bord bakom männen. Han gick fram till bordet och öppnade först den vänstra och största kistan. Den visade sig vara till bredden fylld med skinande guldmynt.

”Detta är till dig Magnus och borde mer än väl räcka till att muta officerare och underordnade, för att du skall få kontroll över slottsvakten. Naturligtvis övertar du även titeln som Överste...”

Den storväxte Majoren tittade på mynten, log lystet och nickade kort.

”... och till lönnmördarskrået kan jag erbjuda detta”, fortsatte Biskopen och öppnade den något mindre kistan.

Denna kista hade mer blandat innehåll; ädelstenar, diamanter och smycken fanns inblandade mellan de nyleptiska guldmynten. Innehållet i denna kista var värt ännu mer, om man hade de rätta kontakterna för att sälja vissa av de mer svårsålda smyckena. Lönnmördarskrået hade självklart dessa kontakter.

”Kom ihåg att ingen av de tio partimedlemmarna får undkomma med livet i behåll. Jag struntar i hur ni tar hand om dem, men försök att undvika att någon i slottsvakten skadas. Om allt går rätt till så kommer vår käre Major att se till att de befinner sig någon annanstans just då.”

Magnus Douveux ställde sig i stram givakt och nickade kort.

”Det blir såsom du önskar!” sade Råven med insmickrande röst. ”Vissa i mitt skrå skulle vara lite tveksamma att attackera de män och kvinnor som har mer än halva makten över hela riket, men min lilla grupp har inte så stora skrupler. Kvinnor och barn går också bra...”

”Det är trevligt att få höra att du är en riktig yrkesman som tar sitt jobb på allvar”, sade Biskopen och skrockade. ”Må Gud vara med er, hjälpa er att undanröja alla fiender och leda er rätt på er svåra väg.”

Dag övergick till natt och de flesta människorna i Vitrolles låg och sov under tjocka täcken för att stänga ute den fuktiga kylan. I den östra flygeln på Biskopens palats låg sovrummen för partimedlemmarna i Bondepartiet. Sabine Lafleur, som var den enda

kvinnan i partiets ledning, låg i det sovrum som låg längst norrut, närmast damtoaletterna. Hon var drygt sextio år gammal och hade sitt långa gråa hår uppsatt i en pryddlig fläta. Sabine hade varit bonde under hela sitt liv och fått ta hand om sin gård alldeles själv i femton år efter att hennes man avlidit i lunginflammation. Arbetet på landet hade gett henne kraftiga valkar i händerna och hennes solbrända hy var tjock som läder. När hon tackade ja till posten i Bondepartiet hade hon lämnat över sin gård till sin son och hans familj. Hon trivdes som ledamot i Bondepartiet och längtade inte tillbaka till det hårda livet på landet.

Den här natten plågades Sabine av oroande drömmar där en flock med giriga korpar plundrade hennes jordgubbsland. Plötsligt öppnade hon ögonen. Hon hade hört något!

Sabine satte sig upp i sängen och lyssnade. Hade det varit hennes kära gamla katt Smulan som väsnats? Hon brukade dock inte göra väsen ifrån sig om nätterna.

Då kom ett nytt ljud från rummet bredvid. Det var Leons röst! Den före detta storbonden Leon, som bodde i rummet bredvid, hade ropat något och sedan hade det plötsligt blivit tyst. Sabine kände på sig att något var fel och en olycksbådande tanke trängde sig in i hennes medvetande. Hon klev i sina mjuka skintofflor och ställde sig upp. Sabine skulle just tända en lykta när det hördes ett gnisslande ljud från hennes dörr. Någon höll på att försöka sig på att dyrka upp låset. Nyckeln, som satt kvar i nyckelhålet, trycktes ut och landade tyst på dörrmattan. Dörren öppnades och en lång man iklädd en mörk kappa och huva steg in i rummet.

Sabine kände en iskyla i magen och blev först paralyserad av skräck. Mannen, som var en hänsynslös lönnmördare, drog en lång rakbladsvass kniv och gick in ett par steg i rummet. Då det var hans första riktiga uppdrag kände han sig både upprymd och nervös. Hans hjärta rusade och han svettades om handflatorna, men som tur var hade hans mäster gett honom det lättaste offret; en gammal dam i sextioårsåldern. Då han hade blicken helt fäst vid sitt offer, missade hans ögon en liten boll som Smulan brukade leka med. Lönnmördarens högra fot landade på bollen. Foten for bakåt och han tappade helt fot-

fästet. Till Sabines förvåning föll lönnmördaren handlöst framåt och landade mycket olyckligt rakt på sin egen kniv, vars blad åkte rätt in i hans mage och penetrerade levern. Mannen stönade djupt.

Sabines kände att hon inte var förstenad längre. Hon sprang mot dörren, gav den liggande lönnmördaren en spark i förbifarten och fortsatte ut i korridoren.

”Hjälp! Lönnmördare! Hjälp!” ropade hon, men hennes förvivrade röst ekade tomt mellan slottets kalla väggar.

Hon tittade sig desperat omkring. Ingen svarade!

Var fanns vakterna? Ett par vakter brukade ju alltid vara utplacerade i korridoren. Hade de redan blivit likviderade av lönnmördare?

Sabine såg att dörren till Leons rum var öppen och hon rusade dit. Hon fick då syn på Leon som låg fridfullt stilla i sin säng; men i mörkret skymtade hon även en stor mörk fläck på bröstet som färgat hans annars vita nattklädnad med en mörkröd färg. Leon var död! Den lönnmördare som stuckit en kniv i honom var en kvinna. Hon hade börjat leta igenom sängskåpet efter värdesaker, men när hon hörde Sabine vid dörren slutade hon letandet och ställde sig upp igen. Lönnmördarkvinnan drog sin stilettdolk och tog ett par steg mot den gamla kvinnan, men sedan stannade hon upp och log.

Sabine skulle just vända om och fly därifrån när en snara blixtnabbt trädde runt hennes hals. Den gamla kvinnan kämpade desperat, men hon hade ingen chans att komma åt sin angripare som hade henne i ett järngrepp. Luften i hennes lungor sinade snabbt och Sabine började känna en brännande smärta i bröstet. Hon föll först i medvetlöshet, men då snaran fortsatte att stoppa upp luftflödet släcktes även hennes liv.

Lönnmördaren som kallade sig Råven lät hennes slappa kropp falla ihop på golvet, tittade upp på den kvinnliga lönnmördarkollegan och hånlog. Deras jobb här var klart.

Philippe Peyes, som varit de tre senaste Konungarnas oberoende rådgivare, väcktes upp mitt i natten genom att fem soldater ur slottsvakten störtade in i hans hem, som låg i ett lugnt område i östra Vitrolles. En ung officer med helskägg läste

snabbt upp en löjlig anklagelse om att han konspirerat mot regeringen. Philippe protesterade högljutt när han släpades bort från sin säng och nedför trappan. Hans hushållerska Madeleine kom utspringande från sitt rum på nedre våningen, men när hon försökte ställa sig i vägen för soldaterna blev hon bryskt undanknuffad och ramlade omkull över en köksstol.

Vakterna kastade in Philippe i en gallerförsedd vagn som direkt körde honom vidare mot slottet. När vagnen slutligen stannade på slottets stora borggård orkade Philippe inte protestera längre och två soldater förde honom mot det västra tornet där fängelsehålorna fanns. Fyra våningar under jord väntade hans slutdestination; en fängelsecell vilken inte var mer än fem kvadratmeter stor. När han knuffades in i den mörka cellen stötte han ihop med en annan fånge.

”Oj! Ursäkta!” sade Philippe.

”Det gör inget!” svarade den han stött ihop med. ”Men ... är det du Philippe? Har de fångat dig också?”

”Överste Dijon?” utbrast Philippe förvånat. ”Jag trodde ... men vem?”

”Min käre Major Magnus Douveux såg till att jag blev fängslad. Jag borde ha sett att han var en satans förrädare! Det är han som nu har makten över slottsvakten, inte jag...” sade Översten och spottade föraktfullt på det fuktiga stengolvet.

När stadsborna i Vitrolles gick ut på gatorna följande morgon låg det fortfarande kvar en kall dimma i vissa gränder. Människorna upptäckte att det satts upp meddelanden vid så gott

*Till samtliga invånare i Vitrolles!
Kallelse till Stora Torget idag klockan 15:00.
Miss a inte kungörandet av rikets nya stadga!
Biskop Dictionius / Heliga Samfundet*

Medan folket läste de uppsatta bladen spred sig en oro i staden. Människorna undrade vad Frieslands ledning nu hade hittat på och olika rykten spädde på osäkerheten hos folket. Några hade hört att Philippe fängslats efter att han försökt störta

regeringen, för att sätta sig själv på tronen. Andra rykten berättade om att medlemmar ur Bondepartiet hade attackerat det Heliga Samfundets högsta ledare och att en våldsam strid skördat många offer. Det fanns även prat om blodtörstiga spöken i slottet, att Heliga Samfundet anlitat lönnmördare för att ha ihjäl sina konkurrenter, samt att slottsvaktens ledare Överste Dijon fått ett nervöst sammanbrott och dödat alla katter i slottet.

Under dagen spred sig mer sakliga nyheter om vad som kunde ha hänt under natten och så småningom blev de mer tydliga och trovärdiga. Något hemskt verkade ha hänt Bondepartiets högsta ledning. Ingen hade sett till dem under hela dagen och av någon anledning släpptes ingen varken in eller ut ur Biskopens palats eller det kungliga slottet. Många i Vitrolles började bli riktigt upprörda och när klockan närmade sig femton hade det stora torget fyllts av en arg mobb, som när som helst kunde koka över och storma slottet. Många av människorna hade beväpnat sig och bistra blickar riktades mot den stora balkongen ovanför slottets huvudport. Denna gång var det ingen Konung som hade fått deras blod att hetta till.

När balkongdörren slutligen öppnades, ropade hundratals människor ut sitt missnöje. Biskop Dictonius klev ut och tittade ner på folkmassan som samlats på torget. De var till och med fler än vad han hoppats på. Hans stora kroppshydda fyllde väl upp den ceremoniella biskopsskruden som han brukade bara när han predikade i Storkyrkan. Han pillade lite lätt på den stora svarta kristallen, som hängde i en kedja runt hans hals och sneglade bakåt i rummet. En ung kvinna med korpsvart hår och djupt liggande stålgrå ögon nickade tillbaka till honom och satte en liten flöjt till sina läppar. Melankolisk musik flödade snart ut genom balkongdörren och Biskopen inledde med hög och tydlig stämma sitt inövade tal till folket.

Människorna på torget lyssnade... Klagomålen tystnade och folkets oro och missnöje byttes ut mot ett instämmande lugn. Allt Biskopen berättade för dem var helt rätt och sanktionerat av Gud. Detta var vad stadsborna blev övertygande om var sant:

Bondepartiet, som länge varit i maskopi med Konungen i Espara, hade försökt ta makten själva genom att leja lönnmördare, vilka skulle döda de högst uppsatta medlemmarna i Heliga Samfundet. Lyckligtvis misslyckades dådet genom ett modigt ingripande av vaktstyrkans nya ledare Överste Magnus Douveux. Förrädarna i Bondepartiet hade fångats in och fått långa fängelsestraff, vilket de förtjänade. Dessa händelser bevisade att Friesland ännu inte var moget för demokrati. Riket var istället i stort behov av en stark ledare. Biskopen var det naturliga valet under dessa svåra tider. Det var hans öde att leda dem rätt och göra Friesland till en stormakt igen och Gud själv var på hans sida.

När Biskopen avslutade sitt tal och lyfte upp sina händer i luften, möttes han av jubel och hurrarop. Han var nu rikets sanne andlige och världslige ledare,

I den lilla chokladbutiken Ninnas och Ronines Choklad på Kungsgatan, placerade Ronine ut små chokladkaniner på en vackert dekorerad porslinstallrik. Då många i staden gått till stora torget för att protestera och lyssna på vad Biskopen hade att säga till sitt försvar, var det mycket lugnare på gatan än vanligt och den senaste halvtimmen hade hon endast haft en kund; en gammal dam som handlade ett dussin chokladpraliner fyllda med chilispetsad russinlikör.

Dörren öppnades och klockan plingade. Hennes föräldrar Ninna och Pedro steg in i butiken och båda såg ovanligt glada ut.

”Hur var mötet?” frågade Ronine. ”Fanns det någon sanning bakom ryktena om att lönnmördare haft ihjäl Bondepartiets ledning?”

”Det där var bara falska lögner som Bondepartiet och Espara ville få oss att tro på”, sade hennes far självsäkert. ”Vi har ingenting att oroa oss för. Vår käre Biskop Dictionius kommer att ta hand om oss och göra riket stort igen.”

Ronine tappade hakan och såg frågande på sin far som brukade vara skeptisk mot alla människor med för mycket makt. Han var som förbytt.

”Lilla kära Ronine?” sade hennes mor med lugn röst. ”Hur är det fatt? Vi kan skatta oss lyckliga för att vi äntligen fått en riktig andlig ledare som kan ta hand om oss stackars stadsbor. Gud och hans heliga kyrka här på Jorden är med på vår sida. Vår Herre älskar oss friesländare mer än alla andra folk. Vi är utvalda! Detta är en dag att fira och för det har jag beslutat att vi stänger butiken för resten av dagen.”

Ronine visste inte vad hon skulle svara.

Hade hennes föräldrar tappat vettet totalt? Hennes mor hade aldrig tidigare tillåtit att butiken stängde så här tidigt på en vardag. Och vad det för dumt prat om Gud, kyrkan och Biskopen? Trodde de verkligen på allt struntprat att vi var ett utvalt folk?

Biskop Dictionius klev in i sitt nya arbetsrum som tidigare tillhört Frieslands konungar. Där inne väntade redan tre högt uppsatta präster, alla män i övre medelåldern och Augustin Nisch som var Handelsskråets högste man.

”Gick allt bra?” frågade en av prästerna; en mager man i femtioårsåldern, med kal hjässa och skarpa mörka ögon.

”Allt gick som planerat Claude”, svarade Biskopen. ”Vår allsmäktige Gud var på vår sida och han har nu lämnat makten över Vitrolles till våra händer. Ni kommer att upptäcka att de flesta i staden hädanefter kommer att ha en stor vördnad för vår heliga kyrka. De har nu fullständig tillit för Heliga Samfundets ledarskap.”

”Hur länge kommer effekten att verka?”

”Enligt de källor jag har studerat, borde effekten sitta kvar i minst en vecka för att sedan gradvis ebba ut, så jag blir nog tvungen att kalla folket till regelbundna bönestunder en stund framöver. Men nu till nästa fas i vår plan... Augustin?”

”Ja! Ers Eminens?” sade den korpulente handelsmannen och gjorde tecknet för den heliga kyrkan.

”Är ert fartyg redo för avfärd?”

”Vi kan segla iväg inom en timme. Inga problem! Har ni gåvorna redo?”

Biskopen nickade, pekade på ett par stora kistor, som placerats vid dörren och sade:

”Kom ihåg att mutorna skall lämnas över direkt till några av ökenstammarnas ledare. Det blir din uppgift att övertyga dem om att de har mycket att tjäna på att komma hit. Jag kommer att ha ett litet möte med våra kära vänner från södern och de kommer att vara mycket nyfikna på hur mycket mer guld de kan komma att lägga vantarna på. Zscherna får ta med sig så många vakter de vill, det spelar ingen roll för mig.”

”Det är förstått! Jag skall inte svika er eller samfundet!” sade Augustin, som fortfarande hade ögonen fixerade vid kistorna.

Han började dregla.

Kapitel 14

Det var en fredag eftermiddag i mitten av november och träden i skogen söder om Pelfortskolan hade nu tappat alla sina löv. Himlen var grå och ett lugnt duggregn strilade ner på den blöta stigen. Sira och Angel var på väg hem efter en timmes lugn ridtur runt skogen och hästarnas hovar gjorde djupa spår i det mjuka underlaget. Sira red på Black Coffee, medan Angel hade fått låna den brunvita skäcken Nova. Trots det bistra vädret var ritten var mycket trevlig och Sira berättade med färgrika beskrivningar vad hon och de andra, som ridit efter skurkarna, sett vid häxans stuga. Angel var mycket nyfiken om att få höra om varelsen som Sira antagit vara en demon. Sira beskrev den kalla känsla hon känt i ryggmärgen när varelsen befunnit sig nära henne. Det Sira sagt, stämde bra överens med vad Angel hört om demoners förmåga att på olika sätt påverka de levande runt omkring dem.

När de kom tillbaka till stallet stod Lilly och väntade på dem vid huvudporten under ett utstickande tak. På hennes axel satt den lilla fluffdraken Chip som avskydde att vara ute i regnet. Han klagade på att fukten gjorde hans päls mindre fluffig än vanligt. När Chip fick syn på sin matte flaxade han med sina små vingar och flög upp i luften. Han sprutade ut en liten blå flamma av glädje och gjorde en dubbel loop.

”Hej Lilly!” sade Sira när hon fick syn på sin vän. ”Vad sade doktorn om ditt öga?”

”Han trodde tyvärr inte att jag någonsin kommer att få tillbaka synen på mitt högra öga helt och hållet. Kanske kommer jag att kunna använda ögat till att se skillnad på ljus och mörker, men inte mer.”

”Det var tråkigt ... men vi får i alla fall hitta en snyggare ögonlapp än det där tråkiga bandaget du bär nu. Vad sägs om en sådan där svart ögonlapp som piraterna brukar ha?”

”Eller kanske ett porslinsöga?” tillade Angel.

”Porslinsöga?” sade Lilly och såg frågande ut.

”Jo, i mitt land kan man ersätta trasiga ögon med porslinsögon som ser ganska bra ut. Men de blir såklart aldrig lika snygga som riktiga ögon.”

”Hm... Skulle nog kännas lite konstigt! Jag får fundera på saken. Tror dock att jag behåller mitt öga en stund till. Vem vet?...”

När Angel och Sira höll på att borsta av sina hästar, kom Detektiven gående in i stallet med bestämda steg. Då det var första gången han befann sig i ett stall, stannade han upp och tittade sig frågande omkring. Sedan ropade han försiktigt:

”Hallå? Sira råkar inte befinna sig här inne?”

Sira avbröt sitt borstande och stack ut sitt huvud ur boxen.

”Hej Herr Detektiv! Jag är här borta!”

Detektiven gick försiktigt fram mot henne, undvek ett par högar med hästpilling på vägen och tittade in i boxen där Sira och en svart häst befann sig. Han viskade försiktigt:

”Finns det någonstans vi kan prata ostört?”

”Jodå! Vi kan låna stallmästarens kontor. Hon kommer inte tillbaka förrän senare ikväll”, viskade Sira tillbaka i samma tonläge och log retsamt.

Sira visade Detektiven till andra änden av stallet där det enskilda rummet låg. Hon öppnade dörren, släppte in honom och stängde dörren. Rummet var litet och sparsamt möblerat med ett skrivbord, tre stolar och ett par bokhyllor fyllda med böcker om hästskötsel och högar med dokument vilka mestadels berörde stallens ekonomi.

”Ja? Vad var det du ville säga?” frågade Sira i normal samtalston.

Detektiven slog sig ner på en stol och vände sig mot Sira.

”Jag har fått nya order från min organisations högsta ledning”, sade Detektiven med sin vanliga småsnorkiga röst. ”Det har tydligen blivit högsta prioritet att införskaffa de röda kristaller, som din syster Idana åkt och letat efter. Min chef har dragit slutsatsen att hon tyvärr inte kommer att klara sitt uppdrag utan vår hjälp.”

”Hur vet din chef det? Har Idana råkat illa ut på något sätt?”

”Jag kan tyvärr inte avslöja mer om hur min organisation får fram viss information, men din syster mår bra... för tillfället. Men utan vår hjälp kommer det inte att gå så bra för henne eller hennes vänner. Därför är det nu av största vikt att du och jag far till Gawana snarast möjligt. Jag har fått en kopia av Alis karta som visar var hans by Gusua Sokoto låg. Tyvärr kan jag endast transferera oss till vissa specifika platser, med kända koordinater. Därför får det bli att vi transfererar oss till Gawanas huvudstad Port Calabar. Därifrån får vi hitta någon annan slags transportmedel och färdas vidare norrut. Kan detta förslag accepteras?”

Sira ryckte på axlarna och svarade:

”Jag gör allt för att hjälpa min syster, det vet du...”

Senare på kvällen hade Sira packat ihop de saker hon skulle behöva för färden i en stor kappsäck. Hon tog med sig ett par nyslipade knivar, sitt set med dyrkar och tunna kläder, som skulle vara praktiska i Gawana, där det var betydligt varmare än Friesland, speciellt så här års.

Hon smet osedd ut från flickornas sovsal och gick mot det nordöstra tornet, där hon skulle träffa Detektiven. Korridorerna i skolan var tomma och Sira mötte ingen på sin väg till tornet. Hon kämpade sig uppför den långa spiraltrappan och kom slutligen upp till tornets topp. Här uppe blåste en kall vind in från öster och Sira fick direkt syn på Detektiven. Den medelålders mannen stod och gjorde svepande åkerbrasor för att hålla sig varm. När han fick syn på henne viskade han med låg röst:

”Vi måste vara mycket tysta så att inte vakterna hör oss. Om vi blir sedda kan vi inte transferera oss, det är gällande policy. Tekniken måste förbli hemligt!”

Sira nickade bara till svar, gick närmare Detektiven och viskade sedan:

”Var är Gaston? Jag trodde att han skulle följa med, eller kommer han dit från en annan plats?”

”Jag vet faktiskt inte”, sade Detektiven och suckade.

Han såg för ovanlighetens skull något bekymrad ut.

”De senaste månaderna har han betett sig allt konstigare och jag har faktiskt inte hört något från honom på en hel vecka ... men han hör nog av sig igen!”

Detektiven log, men Sira såg på honom att han var orolig för var hans assistent kunde ha tagit vägen.

”Troligen har hans kommunikator bara gått sönder”, viskade Detektiven avmätt.

Sira, som var osäker på vad en kommunikator var, såg lite frågande ut. Hon gissade dock att han menade att något var fel på Gastons mystiska glob.

Detektiven tog fram sin glob och tryckte in ett antal näst intill osynliga knappar. När globen började lysa sade han:

”Så där ja! Håll dig nu nära mig, så far vi iväg till det heta Gawana.”

Sira tog ett steg emot Detektiven och sedan blev de omslutna av ett starkt ljus. Sira kände sig först tillfälligt desorienterad och världen runt omkring henne verkade snurra runt, precis som förra gången. Och så var de framme...

Men vart hade de kommit? De befann sig på en kaj där stora segelfartyg var förtöjda och bakom dem fanns en stad, med höga hus byggda i grå sten, men de hade definitivt inte kommit till Port Calabar. Här var det till och med kallare än i Friesland och ett tjockt lager med vit snö täckte marken, segelfartygen och husen. Dessutom borde det ha varit natt då Gawana låg rakt söderut från Friesland, men här var det bara tidig skymning och rödfärgade moln syntes bakom hustaken i väst.

”Vart har vi kommit?” utbrast Sira förvånad? ”Det här är inte Gawana!”

Detektiven fumlade nervöst med sin glob och tittade med panikartad blick på de små symbolerna som lyste upp på globens yta.

”Skit också!” svor han upprört. ”Vad är det här för junk? Det ser ut som om någon hackat... Uhf!”

Detektiven blev plötsligt tillknuffad av en lång man som sprang in i honom. Den ohövlige mannen bar en lång brun kappa och hade en underlig trekantig hatt på huvudet. Detektiven föll omkull och fick ansiktet fullt av kall snö. Globen föll ur hans händer och hamnade i snön. Mannen agerade

blixtsnabbt och snappade upp globen. Sedan störtade han vidare mot husen bakom dem. Det hela hade gått mycket fort.

”Nä du!” utbrast Sira och sprang efter mannen.

”Stoppa den där eländiga sumprättan innan det är för sent!” ropade Detektiven, medan han reste sig upp igen.

Sira förstod att globen var deras enda biljett hem och hade ingen lust att stanna kvar i den här iskalla staden för länge.

”Stanna din skitstövell!” ropade Sira ursinnigt.

Hon avstod för tillfället ifrån att kalla honom tjuv. Det skulle vara för fint för honom och riktiga tjuvar stal aldrig från andra tjuvar. Nåja, det hände väl kanske ibland...

Sira fick syn på en liten grupp människor som närmade sig från norr. Det var två kvinnor och en man. Kvinnorna bar konstiga mössor, hade långa kappor och halsdukar virade flera varv runt halsen. Mannen var iklädd en mörkblå rock och bar en svart trekantig svart hatt på huvudet, liknande den som tjuven hade på sig. Sira pekade på den flyende tjuven och ropade ändå:

”Stoppa tjuven! Stoppa tjuven!”

Människorna stannade upp och tittade förvånat på Sira, men ingen av dem gjorde någon ansats till att vilja hjälpa till. Istället började de prata sinsemellan på ett konstigt språk som Sira inte riktigt kände igen. Hon tyckte att det påminde en aning om språket de talade i Gemark, men något vackrare och inte lika hårt. Sira förstod inte ett ord!

Hon fortsatte att springa efter den fräcke tjuven och ett tiotal meter bakom henne hade även Detektiven fått upp farten. Hans ansikte var alldeles rött efter den kalla snön och det hade fått ett mycket ilsket och koncentrerat uttryck.

Tjuven sprang in i en smal gränd och hans långa kraftfulla steg dämpades av den mjuka pudersnön. En gammal kvinna backade snabbt mot den kalla husvägen och lät den flyende komma förbi. Sira och Detektiven följde efter tjuven, men båda hade svårt att få bra fäste i den nertrampade snön, då deras skor hade ganska flata sulor och Sira höll på att ramla omkull ett par gånger i den smala gränden. Tjuven ökade avståndet och svängde av till vänster till en något bredare gata. Detektiven började ropa något på ett annat språk, som Sira tyckte påminde om det språk de två kvinnorna och mannen talat. Sira tyckte nu

att det lät lite som man pratade i Keltrasch, ett örike nordväst om Gemark, men inte riktigt. En gammal man längre fram reagerade på det Detektiven sagt och ropade i sin tur något till andra människor i närheten. Människor vaknade till och en ung man gjorde en halvhjärtad insats för att få stopp på tjuven, men även han blev tillknuffad och ramlade raklång på marken.

Sira kom fram till korsningen där den flyende svängt till vänster och följde efter åt samma håll. Hon fick då syn på ett torg en bit bort, där det fanns betydligt mer folk. Torget och gatan vilken hon nu befann sig på, lystes upp av lyktor vilka hängde ner från stolpar av järn. Folk på torget stod och värmdes sig runt ett par eldar och försäljare ropade ut små haranger för att locka köpare till deras stånd. Sira noterade att även här täcktes husens fönsterluckor med glasrutor, på samma sätt som i den konstiga byn uppe i bergen, där de hittat jadeflaskorna för över en månad sedan.

När Sira kom fram till torget hörde hon ljudet från ett tumult som kom från en gata till höger. Sira trängde sig emellan skaran av människor och fick då åter syn på tjuven. Två vakter, båda klädda i tjocka mörkblå uniformer med guldgula knappar och med trekantiga hattar på sina huvuden, hade fått tag på den flyende tjuven. Båda vakterna var beväpnade med varsin lång rörformad påk.

Underliga vapen, tänkte Sira.

Den störste vakten, vars ansikte pryddes av ett tjockt men välansat rött skägg, hade ett fast grepp om tjuvens krage och han röt ursinnigt, så att saliven stänkte över mannens ansikte. Tjuven lyckades hålla sig lugn och försökte undvika den store vaktens genomträngande stålgrå blick.

Sira gick fram mot de tre och skulle just säga något, när Detektiven tog tag i hennes arm och stoppade henne.

Den rödskäggige vakten började leta igenom tjuvens kläder och fann snart Detektivens glob som fortfarande lyste svagt i det bleka skymningsljuset. Båda vakterna stirrade fascinerat på föremålet och för en kort stund glömde de bort mannen de fångat. De hade aldrig sett någonting liknande i hela sitt liv. Tjuven vände på huvudet och blicken for snabbt mot Sira och Detektiven. Trots att mannens ansikte var täckt av en grov

skäggstubb, kände Sira igen honom direkt. Det var Herbert Wagner; hennes före detta lärare i Pelfortskolan. Hans ansikte var något magrare än tidigare och Sira försökte tyda den något arroganta blicken i hans mörkbruna ögon, men de vägrade att avslöja hans inre känslor.

Den rödskäggige vakten fortsatte att ställa frågor till Herbert, men Sira förstod inte vad han sade. Tjuven ryckte på axlarna, skakade på huvudet och svarade något på samma språk. Den rödskäggige vakten nickade nöjt och skulle precis stoppa in globen i sin midjeväska, när ytterligare en man rusade förbi Sira och Detektiven. Mannen, som bar en mörk kappa och hade en grå mössa på huvudet, fortsatte rakt mot den rödskäggige och träffade honom med en tackling snett bakifrån. Vakten föll omkull och tappade samtidigt globen som föll ner på den snöbelagda gatan. Herbert tog tillfället i akt och sköt in sin armbåge i den andre vaktens mage. Vakten vek sig dubbel och Wagner rusade iväg efter den andre mannen som räddat honom från knipan.

Båda vakterna var dock uppe på benen några sekunder senare och tog genast upp förföljandet. Den rödskäggige tog upp sitt rörlignande vapen och siktade snabbt mot de flyende. En röd flamma for ut ur vapnets framsida och en hög knall överröstade de andra ljuden från staden. En stenflisa lossnade i en husvägg nära den flyende Herbert och den före detta läraren skyndade på sina steg ytterligare.

Sira förstod genast att röret var något slags skjutvapen, vilket gjorde henne ännu mer frågande om till vilken stad och vilket rike Detektivens glob fört dem.

När vakterna begav sig av efter de flyende, passade Detektiven på och plockade upp globen som vakten tappat. Sira gick fram till honom och frågade:

”Är den hel?”

”Hm... Jo, den verkar fungera som den ska.”

Sedan tittade han upp på Sira.

”Såg du vem den andre mannen var?”

”Nej, det hann jag inte.”

”Det gjorde tyvärr jag och nu är jag mycket besviken.”

Sira höjde frågande på ögonbrynen och huttrade. Hon var alldeles för lätt klädd för det kalla vädret och om hon inte skulle få värma sig snart riskerade hon att frysa fast till en isbit.

”Det var Gaston...” sade Detektiven med låg röst. ”Min trogne assistent har slagit sig ihop med tjuven Herbert Wagner och genom detta förrått mig och hela vår organisation.”

”Det var tråkigt”, sade Sira. ”Men se det på den ljusa sidan. Du har fått tillbaka globen, så nu kan vi bege oss härifrån... Eller hur?”

Ett tiotal nyfikna människor började samlas runt omkring dem och de tittade fundersamt på deras underliga och alltför tunna klädsel. En man började ställa frågor till dem på sitt eget konstiga språk.

”Dags att sticka, eller hur?” viskade Sira.

Detektiven nickade och gick i riktning mot en smal tvärgata, tätt följd av Sira. Några av människorna runt omkring började följa efter de två underliga besökarna, men de tröttnade snart när varken Detektiven eller Sira svarade på deras frågor. De två fortsatte genom ett par dåligt upplysta och smala gränder och Sira rynkade på näsan när odören av sopor och annat avskräde nådde hennes näsa. Renhållning var tydligen inget man prioriterade i den här staden, speciellt inte på vissa gator. Det påminde henne om de fattigare delarna av Vitrolles som hade samma problem.

Tre gator längre bort kom de slutligen fram till en avskild plats bakom ett stort slakthus. Delvis fruset slaktavfall hade samlats i stora träfat och Sira höll för näsan för att slippa den hemska lukten av kadaver. Stora svartråttor rumsterade fritt i överflödet av mat och de brydde sig föga om de två människornas närhet. Sira däremot, höll sig bakom Detektiven, så långt bort från råttorna som möjligt.

Detektiven fingrade länge på globen innan han slutligen suckade och sade:

”Nu är den återställd och ren igen, så nu borde den kunna föra oss till Gawana.”

”Det låter bra!” sade Sira. ”Men? Var är det här för konstig stad vi hamnat i egentligen och varför befinner sig Wagner och Gaston här?”

Detektiven vände huvudet mot Sira och sade med ännu snorkigare röst en vanligt:

”Destinationen för denna plats är strängt konfidentiell, det borde du väl förstå, flicka lilla. För sakens skull kan vi låtsas att vi är i Turgiens huvudstad Berin. Och när det gäller Herbert Wagner och den nedrige överlöparen Gaston så kan jag bara säga... Glöm det!”

Sedan aktiverade han globen och båda försvann i ett klot av ljus.

Kapitel 15

Idana och hennes fyra reskamrater kämpade vidare på sin vandring norrut genom Solrosklyftan. Den stekande solen hade för ett par timmar sedan passerat sin högsta punkt och trots att det var november, var dagarna heta och klyftan gjorde på något sätt att det blev ännu varmare än ute på den vida öknen. Pita, som noga hade studerat Alis gamla karta, gissade att de redan nästa dag borde komma fram till platsen där de röda kristallerna skulle finnas, men de hade ännu en tuff vandring framför sig.

När solen så småningom började gå ner bakom bergskammen i väst, hamnade de resande äntligen i en behaglig skugga. Micha, som varit grinig och tvär de senaste två timmarna, blev då på bättre humör och han skojade med Teckmet och Nyckmet, trots att de inte förstod mycket av varandras språk, men ibland är kroppsspråket tillräckligt. Medan killarna larvade sig gick Pita närmare Idana och sade:

”Är du beredd på lite besök?”

”Vad sade du?” frågade Idana, vars tankar befann sig någon annanstans. ”Besök?”

”Ungefär trehundra meter framför oss finns ett par ryttare och om jag inte tar miste så är de på väg åt vårt håll.”

Idana tittade framåt, kisade med ögonen och nickade.

”Jag ser dem. Vad tror du de är för några?”

”Jag hoppas på handelsmän, men här ute skulle det lika gärna kunna vara rövare eller zascher. Jag hoppas inte att de är zascher...”

”Är det verkligen bättre med rövare?”

”Vanliga rövare är normalt inte lika duktiga med pilbågen som zaschererna. Jag strider mycket hellre mot korkade ökenpirater än mot disciplinerade ökensoldater.”

När ryttarna kommit närmare fick även Micha och tvillingarna syn på dem. De tre unga männen tog fram sina vapen och Micha lade även en lång pil på sin bågsträng. När de två ökenryttarna bara var tjugo meter bort viskade Pita:

”De är zascher. Försök att håll er lugna, bli inte rädda, säg ingenting och möt deras blick om de stirrar på er.”

Hon upprepade detta på gawanska till tvillingarna.

De två ryttarna kom allt närmare och Idana mötte den ena zaschens utmanande blick. Båda männen bar långa, men lätta, vita klädnader och deras huvuden var invirade i ljust roströda tygstycken som skyddade dem från den heta solen. Ryttarna hade på sig likadana halssmycken av brons, föreställande en stegrande häst. Deras hy, som endast visades genom deras ansikten och händer, var brun men ljusare än de mörka gawanernas. Ryttarna var utrustade med varsin kraftfull pilbåge, vilka nu satt fastspända vid deras lätta sadlar. Den ena zaschen var dessutom beväpnad med ett långt böjt svärd, som hängde på hans rygg och den andre hade två långa spjut eller lansar fastspända på ryggen. Den man som spänt sina bruna ögon mot Idana log och visade upp ett leende med två rader av gnistrande kritvita tänder. Ingen av ryttarna sade något när de började rida till vänster om resenärerna. Spänningen i luften påminde om en gitarrsträng som var på väg att brista. Micha glömde att andas en stund och hans händer, som greppade om pilbågen, började bli svettiga.

De två zascherna fortsatte i sakta skritt och cirklade runt de fem resenärerna utan att säga ett endaste ord. Sedan red de tillbaka åt det håll de kommit ifrån och Micha andades ut och suckade. När ryttarna var ett femtiotal meter bort utbrast de två zascherna i ett rätt skratt som fick Idana att bli förbannad.

Vad skrattar ni åt era fånar?

”Skönt att bli av med dem!” utbrast Micha, när de två ryttarna ridit utom hörhåll.”

”Bara för tillfället!” sade Pita sammanbitet. ”De kommer tillbaka med fler ryttare, det kan ni vara säkra på. De spanade bara in sina nästa offer.”

”Om du nu visste att de bara ville kolla upp oss, varför tog vi inte hand om dem direkt när vi var fem mot två?” sade Idana surt.

”Zascherna är ypperliga krigare”, förklarade Pita. ”Om vi hade angripit dem nu skulle säkerligen några av oss inte klarat

sig. Det är bättre att vi gömmer oss så att de inte hittar oss igen. Jag föreslår en lite omväg in i bergen om ni inte misstycker.”

Ingen sade emot henne och Pita ledde dem till en liten stig, vilken gick upp bland klipporna längs med ravinens västra kant som nu låg i skugga. Deras framfärd gick betydligt långsammare, men de syntes i alla fall inte från ravinen. Det var dessutom skönt att gå i skuggan och undvika solens strålar.

Medan de mödosamt tog sig fram på den slingriga stigen lyssnade Micha på Teckmet och Nyckmet som diskuterade något. Han förstod inte mycket men de verkade muntra.

”Pita? Vad pratar de om?” frågade Micha.

”De pratar om sin syster Miko som tydligen var en mäktig häxa. Hon har troligen varit död i flera hundra år, men Teckmet sade att om hon hade levat, skulle hon ha förvridit synen på de två zascherna, så att de trott att de var två slemmiga sniglar. Tvillingarna hade visst sett på när deras syster en gång gjort detta med en stor stöddig ung man som bråkat med hennes pojkvän Ali. Mannen hade lagt sig på marken och börjad åla sig fram, medan han drägglade från mungiporna.”

”Jo, en sådan häxa vore bra att ha, om hon nu var på vår sida...” sade Idana.

De fortsatte att gå norrut på en lämpligt försänkt bergsstig och för de mesta var de helt dolda för eventuella spejande ögon i ravinen. Pita klättrade lite då och då upp på stigens högra sida och tittade då försiktigt ut över den ojämna kanten, för att se om det fanns några människor i ravinen.

”De är här!” viskade Pita.

Resten av sällskapet tystnade och klättrade även de försiktigt upp till kanten. I ravinen fanns det nu ett par hundra ryttare och nästan lika många ryttarlösa hästar. Idana och de andra fyra var mycket noga med att inte synas och gjorde inga hastiga rörelser.

Zascherna red i lugn skritt och många av dem skojade friskt med varandra under ritten. Säkerligen pratade de om vad de skulle göra med de fem vandrarna som deras spejare tidigare råkat på och Idana var mycket glad för att Pita hade hittat den

dolda stigen. Hon undrade dock vad de skulle göra när de inte hittade dem längre söderut.

Skulle de göra ett nytt försök att anfälla muren, som hindrade deras framfart till Gawana eller skulle de vända om och undersöka terrängen noggrannare?

När zascherna passerat klättrade Pita och de andra ner till stigen igen. Deras guide fortsatte att gå norrut och nu ökade hon på stegen.

”Bäst att komma så långt som möjligt i dag och hitta ett bra gömställe till natten.”

De andra höll med och sällskapet ökade nu på farten för att komma så långt bort från zascherna som möjligt. Den stig de gick på bytte snart karaktär och blev då helt öppen för insyn från ravinen. Gruppen ökade farten ytterligare och småsprang, så att svetten rann nedför deras redan varma kroppar.

Några timmar senare när det börjat mörkna, var det slutligen Nyckmet, som stannade upp och pekade på en plats längre uppe i bergsslutningen. Han hade sett något som dolts bakom ett stort stenblock. Sällskapet följde honom dit och snart såg de ett stort hål i berget, vilket visade sig vara ingången till en grotta, vilken gick minst ett tiotal meter in i berget. Nyckmet gick mot öppningen när Pita plötsligt drog honom i armen, så att han tvärstannade och var nära att ramla omkull.

Nyckmet tittade förvånad på henne och uttalade något förolämpande med sur röst. Pita svarade inte utan pekade bara på marken framför Nyckmets fötter. Där, halvt begravet under sanden, låg en delvis dold björnsax, redo att slå igen sina sågkantade stälkäftar runt det första offret som ville gå in i grottan. Nyckmet tittade förvånad på den hemska fällan och pustade ut. Han bad Pita om förlåtelse och började noggrant syna marken runt omkring ingången. Tillsammans hittade de ytterligare två björnsaxar som de försiktigt gick runt. Då fällorna var ypperliga larmredskap ifall zascherna skulle undersöka grottan, lät de dem ligga kvar. Alla i sällskapet noterade dock noggrant deras positioner.

Inne i grottan fanns det lyckligtvis inga fler fällor. Ganska nära utgången fanns rester av tre bäddar gjorda av halm och det var tydligt att detta var en grotta som ganska regelbundet

användes av vandrare, kanske resande handelsmän eller kringströvande beduiner. Idana hittade även rester av en eldstad och diverse matrester. Grottan var bredast och högst några meter från ingången för att så småningom smalna av allt längre in man kom. Idana kunde bara gå åtta till nio meter in i dess mörka djup innan taket blev alltför lågt för en bekväm framfart och hon hade ingen lust att undersöka grottan vidare genom att krypa på alla fyra som en smutsig kloakrätta.

Då sällskapet inte visste om zaschen skulle komma tillbaka i klyftan, höll de sig mycket tysta och ingen eld tändes. Det blev en lång kall natt där de höll sig nära varandra för att dela på kroppsvärmen. De drack ur sina vattenflaskor och åt en sparsam middag bestående av torkat kamelkött och dadlar. Nyckmet höll första vakten, men han satt tillsammans med de andra för att hålla uppe värmen och några timmar senare kunde han inte hålla ögonen öppna längre. Han tänkte be sin bror ta över vakten, men blev helt enkelt för trött och somnade sittandes.

Ytterligare en timme gick och de fem snusade gott på grottgolvet, men de var inte längre ensamma. En liten besökare från grottans inre mörker gick försiktigt fram till de sovande människorna. Varelsen var endast ett par decimeter hög, hade gul hudfärg och var helt självlysande. Den hade en korvliknande kropp och smög sig mjukt fram på fyra korta ben. Varelsen hade även ett par små taniga armar, med tre fingrar per hand. I dess lilla ansikte fanns två stora röda ögon och en bred mun. Varelsen sniffade med en liten svart nos och vågade sig långsamt allt närmare de stora människorna. Det verkade speciellt vara Idanas kappsäck som lockade. Det dröjde inte länge förrän figuren hade lyckats öppna väskan och krupit in genom dess öppning. Efter en liten stund kom varelsen strax ut igen, bärandes på en torkad korv, vilken var nästan hälften så lång som dess egen kropp. När korven var utanför kappsäcken började varelsen glufsa i sig av den näringsrika läckerbiten. Den slet av stora bitar av korven med sina sylvassa svarta tänder och ett par minuter senare hade hela korven försvunnit. Den lilla gula varelsen rapade ljudligt, men tystnade därefter förskräckt.

Ingen av människorna hade dock vaknat av ljudet. Micha mumlade någon i sömnen, vände sig om och började snarka, men det var helt normalt. När varelsen kände sig lugn igen gick den fram till kappsäcken igen, vände bakdelen mot öppningen och tog i så att dess stora ögon blev helt blå. En liten oval skimrande boll ploppade ut i dess avföringskanal och landade pryddigt i Idanas väska. Sedan gick varelsen nöjt tillbaka in i grottans djup igen, medan den nynnade på en egendomlig men munter visa.

Solen steg upp i öster och dess pigga morgonstrålar letade sig in i grottans vidöppna mynning. Idana gäspade och kliade sig i ögonen. Om allt gick bra denna dag skulle de äntligen komma fram till kristallgruvan. Hon såg att ingen höll vakt, men ryckte bara på axlarna och började plocka fram lite frukost från sin kappsäck; hårt tunnbröd, torkade dadlar och...

Var fanns korven?

Hon letade lite till och fann sedan en oval pärla, vilken var nästan lika stor som ett hönsägg. Hon höll upp den mystiska pärlan mot ljuset i grottans mynning, fick en fundersam rynka i pannan och vände sig sedan mot Micha.

"Hur tänkte du nu?"

"Eh... Vad?" sade Micha sömnigt.

"Jag vet att du länge suktat efter korven i min kappsäck, men varför denna gigantiska pärla? Och var har du hittat den?"

Micha tittade oförstående på pärlan och mötte sedan Idanas utfrågande blick.

"Vad...?"

"Är du trög eller...? Varför tog du hela korven? Jag hade också velat ha en bit."

Pita gick fram till Idana och synade pärlan i hennes hand, Hon funderade en stund och sade sedan:

"Fin sak du har fått där! Den är troligen värd en mindre förmögenhet. Och jag är inte säker på att det är Micha som tagit korven. Kanske har den bara på något magiskt vis förvandlats till en pärla."

Pita log hemlighetsfullt och högg sedan in på frukosten. Idana fnös och riktade misstänksamma blickar mot var och en i

sällskapet, men ingen av dem såg ut att ha varit den skyldige korvtjuven.

Efter frukosten gick de vidare norrut och de såg varken till några zascher eller andra människor. Då deras mål låg längre åt nordost blev de tvungna att korsa ravinen till andra sidan och lyckligtvis kom de över utan några problem. Sedan var det endast någon mil kvar till deras slutdestination; kristallgruvan.

Ett tiotal zascherryttare passerade i ravinen väster om dem, men lyckligtvis hade de fem resenärerna hunnit gömma sig bakom några mindre klippblock, för att inte bli upptäckta. När Idana försiktigt kikade fram bakom sitt gömställe upptäckte hon att fyra av ryttarna verkade svårt skadade. Tydligen hade det varit en hård strid längre söderut.

Idana och hennes följeslagare fortsatte norrut och snart tog ravinen slut. Framför dem låg nu en vid stenöken som sträckte sig så långt ögat kunde nå. Pita fick snabbt syn på en ensam klippformation ett par kilometer bort åt nordost. Om hon läst kartan rätt, så var det där som kristallgruvan skulle finnas.

När sällskapet kommit ut på den karga slätten var de helt oskyddade från alla håll, men de hade tur och såg inget mer än tre magra men nyfikna schakaler, vilka säkerligen hoppades på att människorna skulle lägga sig ner och dö, så att de skulle få sig ett skrovsmål.

Idana tittade på klippan, som nu tornade upp sig framför dem och funderade på varför klippan var bågformad och varför dess övre kant var relativt jämnhög; likt en urtida stenmur som byggts av jättar för länge sedan. De klättrade mödosamt uppför den branta, men endast tjugo meter höga klippan och kom snart upp på dess smala kant. Idana och de andra tittade med fascination på den lilla cirkelformade dal som låg framför dem. Åsen de stod på gick hela vägen runt dalen, likt en skyddande mur. Idana gissade att nästa bergskant var ungefär en kilometer bort och hennes ögon fastnade på en gammal förfallen ruin som låg intill den inre bergsväggen till öster.

”En krater!” utbrast Pita hänfört. ”Inte visste jag att gruvan låg i en krater. Kartan visade bara ruinen och lite av klippan runt omkring.”

Micha såg frågande ut och tittade på Idana, som bara ryckte uppgivet på axlarna.

”Ursäkta Pita!” sade Micha. ”Men vad är en krater?”

”Känner ni inte till det? Min farfar berättade om dem för länge sedan. En krater bildas när gudarna i himlen kastat ner en stor glödande sten mot jordytan.”

”Kastar gudarna ner stenar från himlen?” frågade Micha och kliade sig på huvudet.

”Tydligen!” fortsatte Pita. ”Men troligen inte så ofta, för detta är den första jag sett. Men dess form stämmer helt överens med den beskrivning min farfar gav mig, så viss är det en krater. Kom så undersöker vi den där ruinen närmare! Enligt kartan så borde det vara där vi skall hitta ingången till kristallgruvan.”

De fem klättrade nedför kraterns kant och kom ner på plan mark igen. De undvek de djupa sprickor, som spred sig likt ett nätverk i den lilla dalen och kom slutligen fram till ruinen. Runt de förfallna byggnaderna fanns resterna av ett tiotal stora statyer som en gång i tiden troligen föreställt olika djur. Idana gissade att byggnadsverket en gång i tiden varit ett tempel eller en kyrka för någon slags gudadyrkan. Bergsväggen bakom ruinen verkade mycket slät och ingen i sällskapet kunde se tillstymmelsen till någon gruvningång. Den cirkelformade huvudbyggnaden låg kant i kant med bergsväggen. Byggnaden var relativt intakt och tillverkad av stenblock, vilka var allt för stora för att ha kunnat bäras dit av en människa.

Pita tog ledningen och gick försiktigt in genom ett stort hål i den runda byggnadens vägg. Då det var mörkt där inne tände Pita och Teckmet varsin fackla, vilka tillsammans lyste upp en ganska stor del av salen de trätt in i. Det mesta av inredningen inne i den kupolformade byggnaden var helt förstört, men rester av bilder på väggarna visade att detta en gång måste ha varit en mycket vacker plats. De flesta av bilderna föreställde gröna skogar fyllda av levande djur och människor som verkade leva i fullständig harmoni med varandra. För Idana påminde motiven om det himmelrike den friesländska kyrkan brukade nämna i sina predikningar; den plats dit de godhjärtade, som följde den rätta vägen, skulle komma efter sin död.

”Försök att hitta något som har med de röda kristallerna att göra”, sade Idana. ”Ingången till gruvan borde finnas någonstans här inne. Kanske dold på något sätt.”

De fortsatte att söka igenom salen och det dröjde inte länge innan Micha ropade:

”Vad sägs om det här?”

Idana gick fram till honom och fick syn på ett gammalt skelettkranium som var uppställt på ett litet stenpodium. Bakom skallen fanns en gammal dörr av brons och runt den stod det skrivet något med en skrift, som varken Idana eller Micha kände igen. Pita kom fram till dem och studerade även hon texten.

”Vad står det?” frågade Micha.

”Ingen aning!” svarade Pita.

Men Nyckmet, som hade ställts sig bakom Pita, kunde tydligen läsa skriften och Pita översatte sedan budskapet till friesländska:

Träd in i mörkrets hjärta och dö en plågsam död.

”Det lät ju inte särskilt bra”, sade Micha. ”Är du säker på att detta är vägen?”

”Det där har de säkert bara skrivit för att skrämma bort plundrare”, sade Pita. ”Kom så försöker vi öppna dörren, men om den är låst så kan vi ha ett problem.”

Idana nickade och hennes tankar gick till sin syster som älskade utmaningen med låsta portar. Hon provade dörrhandtaget! Dörren var olåst och öppnades på rostiga gångjärn. Pita gick in genom öppningen, medan hon lyste upp vägen framför sig med sin fackla. De andra följde efter och snart var alla uppslukade av mörkret. Sällskapet gick genom en lång gång som sluttade svagt neråt. Väggarna var här uthuggna direkt ur berget och Idana kände på sig att de kommit rätt. Pita tog dock skriften lite på allvar och sökte hela tiden efter eventuella fällor som kunde göra sanning av hotet om en plågsam död. Hon fortsatte nedför en lång trappa och kom långt ner under jorden. Luften blev fuktigare och Idana kände något metalliskt i luften som påminde om lukten i Quinsons smedja. Sedan slutade trappan och de trädde in i en stor sal, grovt uthuggen ur berget.

På den bortre väggen, bakom ett stort stenbord, fanns nya målningar och dessa hade hållit sig mycket bättre än de i ruinen. Idana gick fram och studerade de färggranna bilderna.

Den vänstra målningen föreställde en grön demonliknande varelse, som var halvt människa och halvt ödla. Tre röda ögon verkade stirra ut från målningen med intensiv ondska. Runt omkring varelsen låg högar av döda människokroppar. Den högra målningen föreställde ett skeende när demonvarelsen flydde undan två mörkhyade flöjtspelande barn; en flicka och en pojke. Flickan bar ett halsband med en stor röd kristall och pojken bar ett halsband med en stor svart kristall. Båda var klädda i långa orangefärgade klädnader.

Idana funderade på varför kristaller tillsammans med musik kunde skrämma ödledemonen och hon gissade att detta var en viktig ledtråd om hur demonerna, som verkade bli fler i världen, skulle kunna bekämpas. Hon undrade om det kunde ha varit Ali, som målat dessa konstverk, men då stilen liknade den i templet ovan, gissade hon att dessa redan funnits här när Ali besökt platsen i sin ungdom och troligen hade palatset ovan redan då varit en ruin.

”Någon som vet var kristallerna finns?” frågade Micha som sökte runt omkring stenbordet.

Idana gick till den vänstra väggen, tog upp en av de två hackor som låg på marken och gav den ena till sin pojkvän.

”Ingen kommer att ge dem till oss, lilla gubben”, sade hon med ironisk röst. ”Det är ju faktiskt en gruva. Vi får väl turas om att hacka oss in i de här väggarna, eller vad tycker du?”

Micha och Teckmet började hacka sig in i en del av den vänstra väggen som redan tidigare hade många djupa märken efter hackspetsar. Det var ett hårt arbete men materialet i väggen var ganska poröst och det tog endast några minuter innan de hittade sina första små röda kristaller som var inbäddade i berget. Dessa var dock allt för små för att kunna användas till något vettigt, så de fortsatte hackandet. Efter en stund blev det Nyckmets och Pitas tur att fortsätta med arbetet och efter endast några få välriktade hugg med sin hacka utbrast Pita:

”Här har vi något! Idana! Kom hit och lys med facklan.”

Idana gick fram till Pita och tittade in i det hål hon slagit upp. Fackelskenet reflekterades i ett tiotal stora gnistrande röda kristaller. De var så vackra att Idana blev tårögd. Äntligen hade de hittat vad de rest ända till Gawanas öken för att finna.

Pita grävde ut en av kristallerna och gav den till Nyckmet. Han höll upp den mot facklan och studerade den noggrant under den gula eldslågan. Den var lika stor som hans tumme och ljuset, vilket passerade igenom den, reflekterades ut åt olika håll i olika nyanser av rött. Nyckmet log och sade något till Pita, som sedan vände sig mot Idana:

”Nyckmet undrar om du vill testa om kristallen är äkta, genom att utföra ett litet tankeöverföringsexperiment. Han säger att det är en underbar upplevelse. Dessutom råkade han se att du hade en viss flöjt i din kappsäck, men jag vet inte riktigt vad han menar med det.”

”Är det inte farligt?” frågade Micha oroligt. Det gick ju inte särskilt bra för tvillingarna.”

”Det berodde på att de var allt för lika varandra”, sade Idana. ”Lugna dig älskling. Det kommer inte att hända något farligt och dessutom har Nyckmet rätt. På något sätt måste vi faktiskt kontrollera att dessa just är de kristaller vi letat efter.”

Idana tog upp flöjten ur sin packning, lämnade över den till Nyckmet och gav honom ett frågande ögonkast. Nyckmet nickade och tog emot flöjten. Han satte den till munnen och provade att blåsa fram några toner. Idana visste att Nyckmet kunde spela flöjt, men först nu insåg hon vidden av hans musikaliska talang. Gruvan fylldes snart av ljuva melankoliska toner från en svunnen tid.

”Pita? Går det bra om jag provar att läsa dina tankar? De andra är män och...”

”Jag förstår... Du kan ju alltid försöka att läsa mina tankar. Men det kommer kanske inte att fungera. Jag brukar vara ganska bra på att hålla dem för mig själv och jag är inte säker på att de här kristallerna fungerar på det sätt du vill att de skall fungera.”

Pita stod några meter framför Idana, som höll kristallen mot sitt bröst, och Nyckmet stod ett par meter bakom Idana; på samma sätt som det hade beskrivits i Alis bok. Teckmet och

Micha gick till andra sidan av gruvsalen för att inte störa experimentet.

Åter igen började Nyckmet att spela och denna gång valde han samma gamla gawanska folkvisa som Ali bett honom spela för så länge sedan. Först hände ingenting, men snart kände Idana att hennes medvetande började kännas lätt och flyta iväg. Tack vare musiken och den röda kristallen var hon inte längre bunden till sin kropp. Hennes medvetande kände plötsligt av Pitas tankar och sinne, på ett sätt hennes ögon aldrig skulle kunna förnimma. En del av Idanas medvetande fortsatte rakt fram och smälte ihop med Pitas vidöppna själ.

Omedelbart upplevde Idana att en våg av känslor kastades över henne. De var inte hennes egna, men ändå kände hon igen dem. Kärlek, hat, medkänsla och undran... Sedan fylldes hennes medvetande även av ord. De flesta var på gawanska och helt främmande, men Pitas kännedom om friesländska fick många av orden att få tydliga betydelser. Även färgstarka bilder fyllde Idanas sinnen. Hon såg sig själv genom Pitas ögon, men hon såg även andra bilder från Pitas minnen fara förbi; hennes far Kwasi och en grönskande skog där Pita hade lekt kurragömma när hon var liten. Mängden av sinnesuttryck fyllde Idana med förundran, men det var mycket svårt för henne att få en klar bild över vad som egentligen hände. En ny känsla blev dock starkare i dem båda två och det var känslan att de inte var ensamma längre.

De flesta människor känner sig ensamma lite då och då. Det är fullt naturligt för ett medvetande instängt i en egensinnig liten kropp! När Idana nu kände igen delar av sig själv i Pitas sinne, förstärktes hennes band med guideflickan. Ett sådant band hade hon aldrig haft med någon annan förut, inklusive hennes pojkvän Micha eller hennes familj. Idana fann att Pita var ganska lik henne själv...

Pita kände även hon en koppling under processen, men inte lika stark. Idana fortsatte att se ut genom Pitas ögon som plötsligt drogs mot trappan längre bort i salen. En mörk gestalt klev nedför det sista trappsteget och ett par grymma ögon tittade sig runt i salen.

Vem i helvete är det där?

Nyckmet såg på Pitas ansiktsuttryck att något var fel och slutade att spela. Idanas sinne drogs snabbt tillbaka in i hennes egen kropp och under några sekunder kände hon sig mycket desorienterad.

Ytterligare en man klev nedför trappan. Denne var ljushyad och hans kropp mer bredaxlad än sin kamrats. Hans ansikte pryddes av ett kraftfullt grått skägg och han brast ut i ett kort hånskratt innan han talade:

”Nämen ser man på! Vilket gulligt litet sällskap ni är här. Vi råkar leta efter en speciell typ av vackra röda stenar, vilka skulle passa bra som presenter till min brorsdotter. Ni råkar inte ha hittat några?”

Mannen drog fram ett sågbladigt svärd och log mot sällskapet. Ytterligare fem män och en ung kvinna klev nedför trappan. Tre av männen bar facklor som lyste upp deras och kamraternas ansikten.

”Vem tror...?” började Idana, men sedan föll hennes blick på den unga blonda kvinnan vid trappan.

Hon var ungefär en och sjuttio lång, bar en svart tätt åtsittande dräkt och hade en ring med en blå ädelsten på sitt vänstra lillfinger.

”Sira? Vad gör du här?”

”Så roligt att träffa dig, mig kära ... syster?” sade kvinnan som pillade bort lite smuts från en nagel med en lång stilettniv. ”Men jag är rädd för att jag måste göra dig besviken på flera punkter. För det första så är jag faktiskt inte din syster. Jag gissar att hon befinner sig i Friesland just nu, men det är inte säkert, med tanke på vilket nytt sällskap hon skaffat sig. För det andra är det dags för dig och dina vänner att ge upp! Mannar, grip dem!”

Männen vid trappan drog fram diverse vapen och gick självsäkert fram mot Idana och hennes vänner, samtidigt som den blonda kvinnan ropade:

”Släpp era vapen så blir ingen skadad!”

Teckmet och Nyckmet förstod inte vad kvinnan sade och drog båda var sitt kort svärd. Allt gick sedan mycket fort. Teckmet anföll den ljuse mannen, men hans svärddugg parerades enkelt av mannens stora huggare. En annan mörkhyad man med

mustasch kom fram och knuffade till tvillingbrodern, så att han for in i väggen.

Nyckmet angrep ursinnigt två andra män och fick den ena att retirera. Den andra, en muskulös man från Cabo Verdi öarna, träffade Nyckmets hand med sin stridsklubba. Nyckmet tappade sitt vapen och stapplade ett par steg bakåt. Den muskulöse mannen följde dock upp anfallet och svingade sin klubba mot Nyckmets huvud. Klubban träffade Nyckmet rakt på tinningen och krossade därmed hans skalle. Mannen från Cabo Verdi tänkte sedan fortsatta sitt anfall mot Micha, som lämnat ifrån sig sin pilbåge, men dragit sin långa kniv.

”Sluta genast!” ropade den blonda kvinnan med hög genomträngande röst.

Alla andra i rummet stannade tillfälligt upp i sina positioner och den blonda kvinnan gick fram mellan sina mannar. Hon såg ner på Nyckmet, som låg livlös på salens golv, vände sig mot Idana och sade:

”Idana! Jag är ledsen... Ta hand om din kamrat. Han kämpade tappert.”

Medan Idana sprang fram till Nyckmets kropp vände sig kvinnan mot sina män.

”Tidigare gav jag er strikta order om att ingen av dem skulle dödas. Har ni inga öron att lyssna med?”

Den kraftfulle mannen från Cabo Verdi skruvade nervöst på sig och började tala:

”Ja men, ni förstå... uh!”

Den blonda kvinnan gjorde gjort ett blixtsnabbt, nästan nonchalant, utfall med sin stilettniv och det vassa bladet skar upp ett rött snitt i den store mannens hals. Hon tittade på resten av sina mannar med en utmanande blick, medan den store mannen tappade sin stridsklubba och långsamt föll ihop på marken. Han skulle aldrig ta några fler andetag.

”Vi lyder dig Brigitte!” sade den mörkhyade mannen med mustasch.

Brigitte, som utseendemässigt var Siras dubbelgångare, vände sig mot Idana och hennes vänner.

”Nå, ger ni upp? Det ligger inte i mina planer att skada er, men om ni gör motstånd har jag inget annat val. Det enda jag

vill ha är de röda kristallerna och sedan lämnar vi er ifred. Det har ni mitt hedersord på.”

Pita gick fram till den fallne Nyckmet och föll ner på knä. Stora tårar föll ner från hennes kind och landade på Nyckmets bara bröst. Idana smög försiktigt ner flöjten, som legat i Nyckmets hand, i en ficka på sin tunna tunika. Hon reste sig upp, svepte kort med blicken över salen och gick fram emot Brigitte.

”Brigitte Wagner förmodar jag...? Jag tror att jag har hört talas om dig och dina bröder. Tjuvar? Visst var det väl så? Jag gissar att ni följt efter oss en lång stund.”

”Ända sedan Accra Takoradi”, erkände Brigitte öppet. ”Så du har hört talas om mig och mina bröder? Det var överraskande.”

”Det sista jag hörde om din bror Herbert, var att han satt inlåst i en fängelsehåla i Port Miel. Borde inte du försöka befria honom därifrån istället för att plåga oss?”

”Det behövs inte. Min bror klarade sig ut därifrån utan min hjälp. Mitt uppdrag ligger här och handlar om de kristaller ni just lagt vantarna på.”

Idana tog den röda kristall hon fortfarande höll i handen och räckte fram den till kvinnan. Brigitte tog emot den och synade den under skenet från en fackla.

”Tack! Den ser ut att vara äkta”, sade hon och log. ”Men visst hade ni flera stycken?”

Idana och hennes vänner gav upp och lät sig visiteras av Brigittes kumpaner. De tog de röda kristaller de kunde hitta, men lämnade kvar allt annat. När de var klara gav Brigitte ett tecken att de skulle gå uppför trappan igen. Samtliga rövare lämnade salen och de tog även med sig sin döde kamrat från Cabo Verde. En liten stund senare hördes det att dörren till ruinen slogs igen.

”Du tror väl inte...?” började Micha.

Idana tog upp en fackla, rusade uppför trappan och skulle just banka på dörren när hon hörde Brigittes röst från andra sidan.

”Lugna ner dig kära Idana. Jag har bara barrikaderat dörren för att få ett litet försprång, men en av mina mannar stannar

kvar och han öppnar porten igen imorgon bitti så att ni slipper svälta ihjäl där nere.”

”Hur kan jag lita på dig?”

”Du har mitt hedersord och dessutom... Vilket annat val har du?”

Idana kände på dörren och den gick inte upp. Hon fnös och sade:

”Du kan lita på att vi ses igen... kära dubbelgångare och då vill jag veta din historia.”

”Om vi verkligen möts igen, så lovar jag att berätta... en del. Hej då min kära Idana!”

Idana gick tillbaka till de andra som också hört vad Brigitte sagt. När hon kom till salen tittade hon ner på Pita som fortfarande satt på knä bredvid Nyckmet. Stora tårar rann nedför guideflickans kinder.

”Hur är det med dig Pita?”

Den unga kvinnan blinkade till och verkade komma till sans igen. Teckmet gick fram till Pita och hjälpte henne varsamt upp på fötter igen. Tvillingbrodern så sorgsen ut, men han visade inte sin sorg lika öppet som Pita. Hon nickade tacksamt mot Teckmet och suckade.

”Det får räcka... Vad gör vi nu?”

”Den där Brigitte tänkte att vi skulle vara inlåsta här tills imorgon bitti, men jag har andra planer”, sade Idana. ”Till och börja med får vi ta och hacka fram några nya röda kristaller, medan facklorna fortfarande lyser.”

”Det var lustigt att den där Brigitte nöjde sig med de röda kristaller vi grävt fram”, sade Micha fundersamt. ”Trodde hon att det inte fanns några mer kristaller här inne?”

”Hon gissade kanske att de bara legat och väntat på oss där borta på bordet, men jag tvivlar på det. Det är troligare att det bara inte spelade någon stor roll för henne, att även vi fick tag på några röda kristaller.”

Idana ryckte på axlarna, tog upp en hacka och började ge sig på den del av väggen där de hittat röda kristaller tidigare. Micha hjälpte till och efter femton minuter hade de hittat ytterligare en

fyndighet med stora kristaller och en av ädelstenarna var lika lång som Michas handflata.

”Nu när har vi hittat fler röda kristaller”, sade Micha, ”... vad har du då för ytterligare planer?”

Idana svarade inte utan gick istället till sin kappsäck och hämtade de sprängkulor hon hade kvar. Hon räknade dem till sexton stycken. Sedan gick hon uppför trappan och stannade några meter från dörren.

”Hallå? Finns det någon utanför dörren?”

”Ja!” svarade en irriterad röst från andra sida porten. ”Unga damen gå tillbaka ner... Jag öppna imorgon!”

Idana funderade på att be mannen kliva åt sidan, men det var något i hans röst hon inte gillade. Hon tog ytterligare ett par steg bakåt och slungade sedan iväg alla sina sexton sprängkulor mot dörren. Hon hann precis lägga sig platt på magen när kulorna exploderade. Dörren flög ut och luften ovanför Idana blev alldeles eldfyllt.

Micha kom rusande uppför trappan och fick syn på sin flickvän som höll på att resa sig upp igen. Det rykte lite om hennes hår.

”Hur gick det?” frågade han oroligt.

”Bara bra” sade Idana och borstade bort lite sot från axlarna och håret. ”Följ efter mig!”

Idana gick ut genom det tomma dörrhålet och tittade sig runt i ruinens stora sal. Hon fick snart syn på den mörkhyade vakten som fått stanna kvar för att vara dörrvakt. Det var en av de yngre männen i Brigittes gäng. Han låg mer än fem meter bort, halvt begravd under den tunga bronsbelagda dörren. Den unge mannen hade ett djupt jack i pannan och var medvetlös; men han levde.

Kapitel 16

Sira avlägsnade sin huva och tittade upp mot himlen. Den korta regnskuren hon och Detektiven drabbats av hade upphört och snart skingrades molnen för att åter visa vägen för den obarmhärtiga gawanska solen.

Sira och Detektiven hade nu skumpat fram på varsin häst i nästan en vecka. Resan hade dock varit relativt händselös. De första dagarna efter Port Calabar hade de vandrat norrut genom en grönskande savann, med flera små korsande floder. Sira hade älskat den underbara naturen, med all dess skiftande växtlighet och exotiska djurarter.

Sedan, när de kommit längre in i landet där landskapet var torrare, hade de stött på en stam kringresande solibader och bytt ut hästarna till två kameler. De affärsmässiga solibaderna hade dock krävs lite pengar emellan och belönats med tre guldmynt, fyra silvermynt och fjorton kopparmynt. Solibaderna hade sett mycket nöjda ut när affären varit klar. Kamelerna hade dock snabbat på deras vidare färd genom den stora savannen. Sira hade under början av resan varit skeptisk till sin kamel, men efter några dagar hade hon lärt sig att allt mer älska det kloka djuret som hon döpt till Kajsa.

Det hade hunnit bli tisdag och solen stod högt uppe på himlen när de slutligen kom fram till Alis gamla by Gusua Sokoto som låg i norra delen av Gawanas inland. De hade hittat dit med hjälp av en kopia av Alis gamla karta som Detektiven hade mottagit från den gamle filosofen under deras tidigare besök i Nyleptien. Sira tyckte att det var något underligt med kopian. Den var helt fyrkantig, med extremt raka sidor och pappersytan var slät och vit; nästan blank. Det liknade inte något annat pappersdokument hon tidigare sett.

Byn verkade helt övergiven och Sira kunde varken se några människor eller djur på de öde stråken mellan de runda hyddorna. De fortsatte att rida in till mitten av byn där Detektiven stannade upp och klev ner från sin kamel. Han nuggade sin bakdel och sträckte på ryggen. Att kajka runt på

en kamel hela dagarna var ingenting Detektivens ömma medelålders kropp gillade.

”Jaha!” sade Sira när hon kommit ner från sin kamel. ”Det verkar inte vara någon här. Vad gör vi nu?”

Detektiven tog fram sin glob och läste av några siffror som uppenbarats på dess ena sida.

”Vi väntar!” sade han och stoppade ner globen igen. ”Om min överordnade räknat rätt så borde din syster och hennes sällskap vara här mycket snart. Du kan titta in i hyddorna under tiden om du vill, men du kommer inte finna något av intresse. Den här byn övergavs för länge sedan och det är föga troligt att de lämnade kvar något av större värde.”

Sira suckade, men följde Detektivens råd. Hon gjorde ingenting. Men att göra ingenting blir snart ganska tråkigt, så därför tog hon med sig kamelerna till en liten flod som gick genom den norra delen av byn. Där skulle de kunna få dricka sig otörstiga och tugga på det saftiga vassliknande gröna gräs som växte vid vattnet.

Detektiven hade rätt. Endast tio minuter senare kom det fyra vandrare från norr. De var smutsiga och gick framåtlutade med trötta steg, men Sira kände direkt igen Idana och Micha bland dem. Hon gick fram flodens kant och ropade:

”God dag kära resande. Är ni törstiga?”

Idana kände sig torr i munnen och längtade efter att få svalka strupen i den lilla floden som rann igenom Gusua Sokoto. Hyddorna i den norra delen var nu synliga och de var snart framme. Plötsligt hörde Idana en välbekant röst. Hon vände upp blicken och fick då se sin syster stå på andra sidan floden med armarna i kors. Sira såg mycket nöjd ut.

”Sira? Vad gör du här?”

”Är du inte glad att se mig?”

”Jodå! Det är fantastiskt kul att ses igen! Och... Men vad gör Detektiven här?”

Den mustaschprydda mannen kom gående bakom Sira. Han hade händerna knäppta bakom ryggen och visslade på en liten

visa. När han såg Idana och hennes två följeslagare så vinkade han till dem lite lojt.

”Detektiven?” utbrast Sira. ”Det var faktiskt han som insisterade på att vi skulle resa hit. Han är nu en av mina lärare på Pelfortskolan.”

Efter att Idana, Micha, Pita och Teckmet druckit sig otörstiga och vilat upp sig, samlades de runt omkring eldstaden som Sira fått liv i. Det blev en hel del presentationer mellan nya ansikten och snart berättade de alla lite kort vad de varit med om de senaste månaderna. Efter lite övertalning gick även Detektiven med på att visa upp sin bronsfärgade glob som på magisk väg kunde förflytta människor långa distanser genom så kallad transferering. Om han inte gått med på att visa den, hade det varit svårt för Detektiven att förklara hur han och Sira kunde ha kommit dit så snabbt. Han insisterade dock på att globen inte var magisk.

Solen hade börjat sjunka i väst när Idana berättade om deras sista strapats genom öknen tillbaka till byn, där hon blivit stungen av en skorpion. Hon hade drabbats av feber under ett par dagar, men nu kände hon sig helt återställd igen.

Sira och Idana skulle just börja plocka fram lite kvällsmat från deras packningar när en sträng röst tilltalade dem.

”Upp med händerna! Den som rör sig skjuter jag.”

Sira och Idana vände sig om mot rösten ut utbrast samtidigt:

”Herbert Wagner?”

Ett tiotal meter väster om brasan mellan två hyddor, befann sig plötsligt Siras gamla lärare Herbert Wagner och bredvid honom stod Detektivens assistent Gaston. Båda männen riktade varsitt svart vapen mot dem.

”Tack Detektiven, för att du och Sira ledde oss hit”, fortsatte Wagner. ”Era spår från Port Calabar var mycket enkla att följa. Gaston ville att vi skulle överraska er lite tidigare, men jag var nyfiken på vart ni var på väg. Och så fann vi er alla här tillsammans. Vilken trevlig liten sammankomst!”

Teckmet kände på sig att något var fel och sträckte sig efter sitt spjut.

”Hallå där!” ropade Gaston. ”Låt bli det där vapnet. Annars så skjuter jag.

Pita hindrade Teckmet genom att lägga en hand på hans axel och viskade snabbt något till honom på gawanska. Teckmet såg skeptisk ut och sneglade lite då och då på sitt spjut.

”Det var bättre”, sade Gaston och riktade sitt vapen åt ett annat håll.

”Vad vill ni?” sade Detektiven, som blivit alldeles röd i ansiktet av ilska.

”Till att börja med så är jag i stort behov av din kära glob”, svarade Wagner lugnt. ”Den som vi nästan lyckades få tag på för en liten tid sedan, innan Gaston oturligt nog råkade springa på några vakter. Men för ett par dagar sedan fick jag även höra en otrolig historia vilken min kära syster Brigitte berättade. Hon hade tydligen stött på Idana och hennes vänner här i Gawana. Brigitte var lite hemlighetsfull och ville inte avslöja allt, men känner jag henne rätt så handlade det om någon slags värdefull skatt som hon lyckades lägga vantarna på. Så för att stilla min nyfikenhet, tänkte jag att vi skulle ta oss en liten titt i era packningar. Där kanske det finns vissa värdefulla föremål, vilka ni gärna skulle vilja lämna över till oss. Se det som en gåva till ett par fattiga vandrare.”

Gaston gick fram till Detektiven och sträckte fram handen.

”Seså! Var nu en snäll liten pojke och lämna över den runda lilla saken till mig.”

Detektiven tog motvilligt fram globen och placerade den i Gastons hand.

”Du vet väl att du i och med detta är officiellt avskedad. Min chef kommer inte att visa dig någon nåd när hon får höra om detta. Du kommer att bli efterlyst och jagad och du vet att ingen kan hålla sig gömd för evigt.”

”Och hur skulle hon få reda på det, när du inte längre har globen? Tror du verkligen att hon skickar ut någon av sina spårhundar bara för att få tag på dig? Du är inte värd besväret och det vet du.”

Detektiven tänkte svara något ohövligt, men höll igen, trots att han nu kokade av ilska, så att det ryckte i hans vaxade mustascher.

Gaston fortsatte runt lägerelden och började rota i Idanas kappsäck. Det dröjde inte länge förrän han hittade de röda kristallerna.

”Nämen, ser man här!” utbrast han, medan han höll upp en stor röd kristall och synade den i ljuset från den sprakande elden. ”Den här kanske är värd något.”

”Får jag...?” började Herbert Wagner när en pisksnärt plötsligt träffade hans hand. ”Aj!”

Han tappade det svarta vapnet i sin hand och vände blicken mot en stor man som kom rusande mot honom.

”Lauder?” utbrast Herbert. ”Vad?”

Mannen som var Herberts storebror Lauder Wagner, hade släppt sin piska och knuffat till sin lillebror med axeln. Luader var klädd i ett vitt gawanskt löst sittande klädesplagg och hans brunbrända ansikte pryddes av ett välansat mörkt skägg. Han tog upp vapnet från marken, riktade det snabbt mot Gaston och sade:

”Släpp ditt vapen och lägg även ner kristallerna i väskan igen.”

Gaston stelnade till där han satt hukad vid marken. Han lade ner kristallen, men släppte inte vapnet som nu var riktat ner mot marken.

Plötsligt slängde sig Herbert på sin storebror från sidan och försökte få tag på vapnet. Båda föll i marken och rullade runt så att dammet yrde.

Gaston reste sig upp och riktade vapnet mot de två slagskämparna. Han siktade noga, men de två bröderna rörde sig för mycket, så han avvaktade för att kunna få ett fritt skjutfält.

Detektiven passade på när Gaston var vänd ifrån honom. Han sprang fram mot sin forne assistent, men Gaston skymtade honom i ögonvrån. Han vred snabbt om sitt vapen och fyrade av. Det hördes en hög knall och Detektiven stönade till. Den mustaschprydda mannen satte en hand till bröstet, men fortsatte ändå framåt rakt mot Gaston. Det blev en kollision och båda föll i marken.

Micha och Teckmet rusade även de på Gaston och snart låg de alla fyra i en stor kämpande hög. Detektiven rullade åt sidan och grinade illa åt skadan han fått i bröstet. Den forne

assistenten slog till Teckmet med ett knytnävsslag i ansiktet och lyckades även vrida om sitt vapen mot Micha. Ytterligare en knall hördes och Micha fick en blixtrande smärta i höften. Men då han var så förbannad på förrädaren, lyckades han ändå ge Gaston en armbåge i magen. Den store mannen stönade till och Micha kunde slita vapnet från hans grepp. Micha använde sedan vapnet likt en hammare och slog till. Slaget träffade Gaston rätt i tinningen. Han svimmade av och blev liggandes stilla på marken.

De tre unga kvinnorna var framme vid de kämpande bröderna för att hjälpa Lauder i hans kamp mot skurken Wagner. Den före detta läraren drog plötsligt fram en kniv han hade gömd i ena stöveln. Lauder såg faran och kastade sig bakåt när hans bror svepte runt med kniven. Den vassa eggen gjorde en rispa i hans arm, men den var inte tillräckligt djupt för att göra någon egentlig skada. Wagner hoppade upp med ett vildsint uttryck i ansiktet och greppade tag i Pitas tröjärm. Den yngre brodern verkade ha blivit alldeles galen och hans ögon var röda av ursinne. Idana slog till honom med sin knytnäve från sidan, men Wagner vände bort huvudet och slaget snuddade bara hans kind. Han reagerade blixtsnabbt, släppte Pita och lyckades istället få sin vänstra arm runt Idanas hals. Wagner vred henne runt och tryckte kniven mot hennes blottade hals.

”Stopp!” ropade Wagner med desperat röst. ”Om någon rör sig det minsta så snittar jag upp hennes hals. Det svär jag på!”

Idana försökte först att slita sig loss, men Wagner var alldeles för stark och hennes rörelser fick knivbladet att skära sig in i köttet på hennes hals på ett mycket obehagligt vis. Trots att hon var en hårsman från döden, kände hon konstigt nog ingen rädsla i det tillfället. Hennes tankar gick till hennes nära och kära. Om hon skulle dö här och nu så fick det bli så.

Alla de andra stannade upp...

”Nej!” hördes en svag rosslande röst från den skadade Detektiven. Han låg fortfarande på marken bredvid Gaston. Det rann blod ur hans mun och hans hand sträcktes ut mot Idanas och Wagners håll.

”Idana får inte skadas. Det skulle få katastrofala följder. Tänk på vad du är på väg att göra människa. Du känner väl till din historia?”

”Tyst med dig din envisa åsna!” röt Wagner. ”Vad skulle vara så speciellt med henne? Hon är ju inte ...”

Det hördes ytterligare en knall och Wagners huvud kastades bakåt. Han föll åt sidan och kniven skar upp ett litet sår i Idanas hals, dock för litet för att vara allvarligt. Wagner damp i marken och blev liggande stilla. Idana tittade förvånat ner på honom. Herbert Wagner hade ett hål i pannan, strax ovanför det vänstra ögat. Han var definitivt död!

”Man skall inte hota någon i släkten, dumbom!” sade Lauder.”

Hans hand höll i det svarta skjutvapnet, ur vars mynning det nu syntes en tunn rökstrimma. Det var tydligt för alla hur detta nya vapen fungerade och det verkade vara mycket farligt.

”Släkten?” frågade Idana.

”Eh. Nja... Ganska avlägsen släkt”, svarade Lauder undvikande och lämnade saken därhän. ”Mitt uppdrag här är slutfört. Vi ses kanske senare, men nu måste jag se till att min bror får en ordentlig begravning.”

Lauder gick fram till den döde Wagner och slängde med stor ansträngning upp honom på axeln. Han backade några steg och tog sedan fram en bronsfärgad glob. Den verkade vara identisk med den som Detektiven hade i sin ägo. Han vidrörde dess yta och tycktes skriva in något. Plötsligt omgärdades han av ett starkt ljussken. Idana, Teckmet, Pita och Micha tittade med häpnad på när ljuset sakta försvann tillsammans med Wagners mystiske broder.

”Så det är så där det ser ut?” konstaterade Sira lugnt.

”Vad?” frågade Pita och Micha i kör?

”Han bara telepaterade. Eh. Jo! Men hur är det med Detektiven?”

Hon sprang fram till den fallne mannen, satte sig på knä bredvid honom och fick en orolig rynka i pannan. Detektivens ansikte hade blivit alldeles blekt. Mitt i den högra delen av hans bröstorg fanns ett blodigt hål som omgärdades av en stor röd fläck i det annars vita tröjtyget. En rännil av blod droppade även

nedför Detektivens vänstra mungipa och han ansträngde sig för att tala.

”Sira! Du måste lyssna på mig.”

”Jag lyssnar!” sade Sira och lutade sig närmare.

Detektiven tog fram sin bronsfärgade glob och lade den i Siras hand.

”Kära flicka! Jag ... måste nu lägga en tung börda på dina axlar. Demonerna har börjat vakna efter sin långa sömn. Ali lyckades oskadliggöra en av dem i Nyleptien, men det återstår fortfarande sex stycken. Om inte alla ... oskadliggörs, kommer världen åter att sjunka ner i ett långvarigt mörker. Vi får inte låta det hända... Du måste nu fortsätta kampen i mitt ställe.”

Han visade henne sedan hur hon skulle hantera globen för att transferera sig till olika platser på Jorden. En världskarta visades upp på det runda föremålets yta och Detektiven visade hur hon skulle hitta de olika platser som globen kunde föra henne till.

”Och om du någon gång ... behöver hjälp, så skall du bege dig till min ordens överhuvud; Madame Guirard. Hon kan visa dig vilken väg du skall välja för att slutföra ... arbetet. För att komma till henne trycker du in följande kombination.”

Detektiven visade vilka symboler hon skulle trycka på, men började sedan hosta. Ytterligare blod fyllde hans mun. Han spottade ut blodet och fortsatte:

”Och hälsa Dupont från mig om du någon gång skulle träffa honom. Säg till honom att jag alltid älskat honom och att jag ångrar mina sista ord vilka sades i vredesmod.”

Ett leende spred sig sakta i Detektivens ansikte och det verkade som att han funnit sin frid.

”Det skall jag”, sade Sira och kramade Detektivens hand.

En tår for ner på hennes kind, träffade Detektivens mage och sögs in i det vita tyget. Sedan sade Detektiven ingenting mer. Han bara slutade att andas och tittade upp med en klar oseende blick.

Idana, som nu stod hukad bredvid sin syster, tittade med häpnad på hennes ansikte. Tårar åt någon annans olycka var något hon mycket sällan sett i sin systers ansikte. Sira slöt hans ögon med ena handen och reste sig upp.

”Och vad gör vi nu?” frågade Sira till ingen speciell person.

Idana kunde inte svara. Hon gick fram till sin pojkvän och hjälpte upp honom på fötter. Han hade dock mycket ont i höften och uttalade några barnförbjudna svordomar när hon hjälpte upp honom på fötter.

”Låt mig titta på dig”, sade Idana oroligt och tog det svarta vapnet från hans hand.

Micha var skadad. Gaston hade skjutit honom i höften med sitt vapen och det märktes på den unge mannen att han hade riktigt ont.

”Ser det illa ut?” frågade Micha matt.

Han stapplade till och skulle ha ramlat om Idana inte hade stöttat upp honom.

”Det ser i alla fall inte bra ut. Du måste få vård snabbt.”

Gaston började så sakta att återfå medvetandet och Teckmet skyndade på att binda fast händerna på honom bakom hans rygg. Repet var starkt och bands ihop med säkra knutar. När Teckmet var klar hittade han något i Gastons innerficka. Han drog fram föremålet och höll upp det mot ljuset. Det var en bronsfärgad glob, identisk med den som Sira fått av Detektiven.

”Idana!” sade Sira. ”Din pojkvän börjar se blek ut. Jag föreslår att du lämnar den här platsen omedelbart och tar med dig Micha till Quinson. Där kan du och Professorn ta hand om din pojkvän. Han behöver vård ... och ta med dig den där Gaston också. Er gamla sheriff kan väl låsa in honom i någon av sina små celler tills vidare.”

Sedan blev det dags för Idana, Sira och Micha att ta farväl till Pita och Teckmet. Pita fick en ordentlig betalning av Idana i form av guld- och silvermynt. Hon fick även behålla några av de röda kristallerna de hittat i gruvan längre norrut. Utöver detta fick Pita och Teckmet ta över de två kamelerna och de två hästar, som Gaston och Wagner kommit med. Guidejobbet hade blivit mycket lönsamt för Pita.

Sira ville inte lämna kvar Detektiven i Gawana. Därför tog hon hans kalla hand i sin, tryckte in de rätta koordinaterna till Pelfortskolan och försvann.

Någon minut senare hade även Idana, Micha och Gaston lämnat den gawanska byn Gusua Sokoto.

Efter det att frisländarna försvunnit tillbaka till sitt hemland blev det även dags för Pita att bege sig hemåt till Accra Takoradi. Då Teckmet inte hade något riktigt hem längre, så tackade han ja till Pitas inbjudan att följa med henne. Han tog hennes hand, tryckte den lätt och tittade in i Pitas bruna ögon.

Kapitel 17

Stora snöflingor singlar långsamt ner på de utspridda husen utanför Vitrolles ringmur. Hustaken och gatorna var täckta av ett heltäckande vitt snötäcke som omfamnat landet likt en mjuk filt. Det var kallt och de få människor, som befann sig utomhus, var påpälsade med tjocka rockar och mössor. De knogade på med sina arbeten som vanligt, men vädret gjorde att allt gick lite långsammare. För de flesta i Friesland var vintern verkligen inte någon favoritårstid och detta år hade det blivit kallare än normalt.

På en smal gata mellan två hus stod en reslig mörk gestalt, vars blick var riktad mot Vitrolles grå stadsmur. Varelsen var den gamla demonen Niefelhog Bahl. Han var en isdemon och en av de stora sju. Vit snö hade fastnat på hans bara huvud och nakna fjällbeklädda axlar. Då Niefelhogs kropp var kall som is, låg snön kvar utan att smälta. Det här var en årstid han trivdes i och han kände att kylan hjälpte till att skärpa hans sinnen.

Ja, där har vi äntligen den äckliga illaluktande staden. Vi måste dit. Ja, det måste vi. Över den lilla muren och sedan vidare. Ja... Den kallar! Ja, den kallar på oss.

Det hade tagit demonen lång tid att komma fram till Frieslands huvudstad Vitrolles. I en månads tid hade han irrat omkring i Camargueträsket, där sumpmarkens dunster av förruttnelse gjort honom förvirrad. Men när kylan slutligen fått sitt grepp om träsket blev spåret åter igen lysande klart för demonens känsliga sinnen.

Niefelhog gick fram till stadsmuren och tittade sig omkring. Ingen av de små illaluktande människorna syntes till. Demonen fortsatte framåt och klättrade till synes utan ansträngning upp för den lodräta muren. Niefelhogs händer verkade suga sig fast i den kalla stenen, likt en fluga på en slät vägg. Han hoppade upp på murkrönet och fick syn på att par vakter som stod och värmdes sig vid en eldstad i närheten av ett mindre vaktorn.

Enkla små obetydliga människor... Jo, det blir bra. Är vi hungriga? Jo, kanske det. Lite sugna i alla fall... Manliga

soldaters själar brukar vara enkla, men mycket välsmakande och fyllda av kraft. Mm, ja... Mycket bättre än medelåldriga kvinnosjälar. De är för komplexa och för vaga för vår smak. Inte goda... Men bäst är de små knotten... Åh, de smakar så gott. Fyllda av livfull fantasi och energi. Det var väl nästan två månader sedan vi slukade ett knott. Men titta! Nu verkar de små soldatkrypen ha fått syn på oss.

Demonen gick rakt mot de två vakterna, som båda hade fått syn på inkräktaren och dragit sina vapen. Den ene soldaten siktade med sitt armborst och fyrade av. Den korta pilen träffade demonen i sidan av magen, men studsade bara bort från hans fjällliknande pansar. Niefelhog fortsatte framåt som om ingenting hänt. Den andre vakten höjde sitt svärd och högg till mot demonens huvud. Niefelhog reagerade blixtnabbt och fångade svärdspetsen med handen. Han slet vapnet ur vaktens grepp och kastade det nonchalant över muren. Sedan öppnade han sin högra iskalla hand och riktade den mot mannens skäggprydda ansikte.

Kom nu till mig lille man... Ja, din rädsla fyller oss med kraft. Snart är din själ vår, ja vår att dela på...

Soldaten ögon fångades in av demonens fångslande blick. Det tredje ögat i demonens panna hade fångat hans vilsna själ. Soldaten andades ut en gång och sedan frös hans hjärta till is.

Den andre soldaten slet fram sin spikklubba och rusade mot den stora främmande gestalten. När han kom närmare tvekade han och stannade. Soldaten framför honom, hans trogne vän Renée, hade stelnat till och var på väg att falla omkull.

Välkommen till oss min andre lille stinkis. Du luktar likt ett ruttet plommon, men du är välkommen till oss ändå min vän. Åh... Jag känner din kraft. Kom till oss!

Soldaten stannade upp, som om han sprungit in i en solid vägg och spikklubban föll ur hans kraftlösa hand. Hans själ skulle snart möta samma öde som Renée och tillhöra demonens privata samling.

Ronine var på väg hemåt efter att ha levererat en chokladtårta till en rik köpmansfamilj som hade sitt residens strax öster om slottet. Hon hade på sig sin tjocka gråa yllekappa och hade

virat sin halsduk dubbla varv runt halsen. När hon kom hem skulle hon ta sig en kopp med varm choklad och sedan gå och lägga sig i sin mjuka säng, med dubbla täcken. Hon längtade in till värmen!

När Ronine endast hade hundra meter kvar att gå noterade hon en mörk gestalt som kom ut från en smal gränd ett tjugotal meter framför henne. Hon fick en varnande känsla i maggropen och gled snabbt in mot ena husväggen, där hon hittade en dörrpost att gömma sig i. Hennes hjärta bultade hårt när hon tryckte sin rygg mot en gammal rödmålad träport.

Några sekunder senare hörde hon ett kvinnskrik som dock tystnade det efter redan ett par sekunder. Ronine böjde sig framåt åt tittade fram åt det håll skriket kommit. Den mörka gestalten befann sig cirka trettio meter längre neråt gatan och den stod nu lutad över en kvinna som stod på knä i snön. Kvinnan skrek inte längre och hennes armar, som var utsträckta för att skydda ansiktet, verkade ha stelnat. Den mörka figuren petade lite lätt på kvinnan, så att hon föll åt sidan, stel som en pinne. Ronine backade in något mot dörren igen och var beredd på att springa iväg om hon skulle bli upptäckt. Den mörka gestalten sträckte på sig och verkade sniffa efter något i luften. Sedan fortsatte den att gå mot en gränd i närheten, för att sedan försvinna utanför Ronines synfält.

Ronine väntade några sekunder, men sprang sedan fram till kvinnan och satte sig på huk framför den stela kroppen. Kvinnan var i femtioårsåldern och hennes ansikte hade blivit alldeles blekt. Ronine kände efter en puls på kvinnans hals... Det fanns ingen. Hon var död.

Demonen Niefelhog fortsatte mot stadens centrum och klättrade uppför den höga släta slottsmuren, till synes utan ansträngning. Där mötte han inga vakter, utan fortsatte mot en stor byggnad sydost om slottets huvudbyggnad.

Domkyrkan? Är det i krypens heliga byggnad vårt pris väntar på oss? Det hade vi inte väntat oss! Nä men titta där! Ytterligare några småkryp. Men vi är mätta... Vi kan alltid sluka fler illaluktande människor någon annan gång.

Niefelhog fortsatte mot den stora domkyrkans huvudport och gick uppför en bred stentrappa. Ett par vakter i kyrkvaktens röda uniformer närmade sig från varsitt håll, men demonen slog ut sina armar och en kraftig stötvåg träffade de båda samtidigt. Vakterna for åt varsitt håll. Den ene flög sju meter, träffade trappträcket, slog hjälmen i stentrappan och blev liggandes medvetlös. Den andre for över trappträcket, föll ner på gatan och tumlade runt ytterligare fem meter. Vaktens nacke knäcktes till och hans ögon skulle aldrig mer se dagens ljus.

Demonen öppnade den stora kyrkoporten och klev in i den gamla heliga byggnaden. Han trädde in kyrkans stora sal och stannade upp.

Vårt namn? De sjunger vårt namn... Det var väl gulligt av de små äckliga krypen. Men ni har något som tillhör oss. Vi känner i luften att vi är nära nu. Något vi behöver. Detta kommer att öka vår kraft. Kanske tillräckligt för att vi kan utmana nummer ett... Nja, kanske...

Niefelhog fortsatte framåt genom kyrkosalens mittgång och fick syn på ett tiotal präster. Dessa stod placerade i en halvcirkel bakom det stora altaret vid bortre änden av salen. Alla var klädda i bruna kåpor och deras huvuden var sänkta som i bön. Under den senaste timmen hade de oavbrutet mässat ut den fruktade isdemonens namn:

”Niefelhog Bahl al vare hira kom, Niefelhog Bahl al vare hira kom, Niefelhog Bahl al vare hira kom, Niefelhog Bahl al vare hira kom...”

Orden uttalades på ett gammalt utdött språk som inte använts i Friesland på över tusen år.

Demonen fortsatte framåt och på var sida av mittgången stod höga statyer, vilka tycktes blicka ner mot den ondska som nu hade vågat träda in i deras heliga kammare. Demonen passerade en staty föreställande den heliga madonnan. På statyns kind fanns en målad tår, vilken visade det lidande kvinnan fått utstå för att hon offrat sig för Guds vilja genom att avslöja sin syster som häxa. Systemen hade bränts på bål och riket hade renats från pesten som härjat i landet under sju svåra år. Niefelhog gav statyerna en föraktfull blick, gick upp på podiet framför altaret och stannade upp i halvcirkelns mitt. Han tittade sig hungrigt

omkring. Prästerna såg mycket nervösa ut och vissa av dem blev alldeles stela av skräck, men de fortsatte sitt mässande, dock med lägre röster.

Biskop Dictonius klev plötsligt ut genom en sidodörr i salen. Han var iklädd en svart skrud av siden och hade ett rött skärp runt sin omfångsrika midja. Dictonius gick fram med långa svepande steg och klev även han upp på podiet. Där stannade han och utropade med myndig röst:

”Ädla bröder! Vår vördade gäst från väst har äntligen anlät till vår heliga kyrka. Lämna oss nu ensamma, för vårt samtal är inte ämnat för era enkla öron.”

Prästerna lämnade gladeligen salen och fick anstränga sig från att inte fly i vild panik från den skräckinjagande demonen som de antog kommit upp direkt från helvetet.

Lustiga små stinkande kryp. Rädda likt små kaniner. Och nu kommer det en tjock en istället. Han verkar inte så rädd. Underligt... De flesta människor fruktar oss. Kan det vara han som har vår dyrbara gåva. Vi känner dess närvaro mycket starkt, men kan inte skönja den någonstans. Vi undrar vart någonstans de gömt vårt pris? Skynda dig nu din fetknopp, innan vi tröttnar och även förtär din ynkliga själ. Hm. Vad är det vi ser framför oss? En ovanligt vedervärdig sak har tagit boning i din kropp. Vi har nog aldrig tidigare slukat en sådan förfallen och egocentrisk själ, helt utan empati. Undrar hur den smakar? När den lille tjockisen gjort sitt, skall vi se till att han aldrig andas den här vedervärdiga luften igen.

Biskop Dictonius satte sig på knä framför Demonens fötter och förde ödmjukt pannan mot det kalla stengolvet.

”Åh! Tack för att ni hört vår kallelse, gudomliga varelse. Vi har en gåva till er. Skåda altaret! Er skatt väntar i den förgyllda asken.”

På altaret? Han måste mena den där fjuttiga lilla asken omgiven av stearinljus. Kan det vara den skatt vi väntat på? Måste se!

Demonen tog försiktigt tag i den guldkantade asken och öppnade dess lock. Hans ögon vidgades när han fick syn på den stora svarta kristallen som låg på en liten röd sammetskudde.

Själva kristallen var ingjuten i glas och satt fast i ett stort guld-halsband.

Kraften kristall! Åh äntligen... Vår makt kommer att... Men vänta! Vad är det för hemskt ljud som når våra känsliga öron. Det gör ont...

Demonen vred sig i smärta och höll för öronen med sina kloförsedda händer. Bakom honom stod Biskopen och spelade en väl inövad melodi på en liten flöjt av trä.

Den gamla kvinnans själ som Niefelhog slukat endast femton minuter tidigare, släppte sitt tag om demonens kropp och sögs in i den svarta kristallen. Efter henne kom resterna från de två soldaternas medvetanden och sedan många fler, vars själar demonen slukat under det senaste halvåret. Vissa av de befriade själarne for inte in i kristallen, utan for istället upp i luften för att virvla omkring högt uppe under kyrkans vackert dekorerade tak. Niefelhog staplade till, men gjorde sedan ett desperat utfall mot den musikspelande Biskopen. Dictonius tog ett par snabba steg bakåt och demonens klor lyckades endast riva sönder en del av Biskopens vänstra tröjärm. Den gamle mannen behöll fattningen och fortsatte spela på sin monotona melodi. Demonen svajade till och tappade ytterligare kraft. De själar han slukat under åren fortsatte att lämna honom och allt fler av själarne valde friheten istället för kristallen.

Sluta! Hur vågar du utmana oss, din lille lort? Vår kraft är... Vi känner oss svaga. Varför händer detta oss? Hjälp oss någon!

Demonen skrek ut av vanmakt och smärta. Niefelhogs grön-skimrande hud bleknade och hans kropp började rycka i okontrollerade spasmer. Han spände sina tre ögon mot den ihärdige Biskopen som bara tittade tillbaka mot honom med likgiltig blick.

Jag... Vad har jag gjort? Alla människor som jag plågat... Till vilken nytta? Det var aldrig min mening, men äntligen är jag fri. Fortsätt du bara med ditt spelande; jag är redo!

Endast demonens ursprungliga själ fanns nu kvar, djupt där inne i Niefelhogs kropp. Det ursprungliga medvetandet hade för mycket länge sedan tillhört en medicinman vid namnet Ratgahr Voll. Innan han blivit förvandlad till demon hade han varit

bosatt långt norrut, på en ö där folket nästan uteslutande livnärt sig på fiske.

Glöden i demonens tredje öga, det som satt i pannan, slocknade och hans andra två ögon fick snabbt mer mänskliga drag.

Plötsligt blev Niefelhog helt stel. Hans ursprungliga själ hade nu också lämnat hans kropp. Ett nätverk av sprickor spred sig över den fjälliga kroppen och blev allt djupare. Biskopen tog slutligen flöjten från sina läppar och log föraktfullt. Då föll slutligen demonens kropp isär i tusentals små hårda bitar. Niefelhogs ondska skulle aldrig plåga mänskligheten något mer.

Biskopen sparkade undan resterna av demonen framför sig och klev fram till asken med den svarta kristallen. Han tog upp halsbandet och hängde den högtidligt över sitt huvud. Biskop Dictonius kände då en våg av kraft slå in mot hans bröst. Han rätade på axlarna och sträckte upp händerna mot taket.

”Jaaa! Äntligen. Makten är min!”

Biskop Dictonius gick fram till en statyett föreställande den heliga madonnan Antoinette. Statyn var ett utsökt mästerverk skapat för över fyra hundra år sedan av Frieslands dåvarande ledande stenhuggsmästare François Lubeque. Dictonius förde ett finger över madonnans vackra näsa. Sedan slog han till statyn med handens baksida. Den tunga Madonnastatyn for iväg flera meter och krossades mot stenplattorna.

Biskopen skrockade tyst för sig själv över sin nyfunna styrka. Han var mycket nöjd.

Kapitel 18

Det hade nu hunnit bli första måndagen i februari och vintern hade fått Friesland i ett fast grepp, likt ett skruvstäd. En ilande kall nordlig vind blåste in i den lilla byn Quinson. Idana befann sig i Michas hus, där en varm brasa gjorde det bästa för att hålla kylan utanför husväggarna. Det lyckades ganska bra. Idana satt på en stol bredvid hans säng och höll Michas varma hand i sin. Hennes pojkvän hade feber och hans panna var blank av svett. Professorn hade tidigare lyckats att gräva ut en liten blykula, som fastnat i hans höft, men en infektion hade spridit sig i hans kropp. När Michas febertoppar hade varit som värst hade han yrat om saker som hänt under resan i Gawana. Hans mor, far och lillasyster Elsie var mycket oroliga, men Professorn hade hävdat att det värsta troligen var över. Micha hade fått olika slags medikament och febern hade börjat gå ner. Idana var dock fortfarande orolig och hade stannat i hans sovrum under den mesta tiden de senaste fem dygnet, efter att de transfererats till Quinson.

Idana klev upp och gav den sovande Micha en puss på kinden varefter hon smög ut och lämnade rummet. Hon sade adjö till Michas mor Dittea, gick ut till hallen och tog på sig ytterkläderna.

När Idana gick över det stora torget, hörde hon hammarslag från smedjan, där byns gamla kvinnliga smed Petra Meurke och hennes nyblivne lärling Franc Guippe, arbetade. De tillverkade skörderedskap, som skulle behövas till våren, när kylan släppt sitt grepp om åkermarken. Redskapen var av hög kvalitet och byns smedja var känd i området. Idana fortsatte till tornet och öppnade huvudporten. Hon hängde av sig sina ytterkläder, hälsade snabbt på Antoine. Hennes kusin satt i köket och åt lök-soppa samtidigt som han läste en tjock bok. Idana fortsatte sedan upp till sitt laboratorium.

På hennes arbetsbänk låg det konstiga svarta metallvapen, hon hade tagit från Gaston, dock nu nermonterat i fem olika delar. Idana hade dagen innan undersökt de olika kompo-

nenterna för att lista ut hur vapnet fungerade. Det hade varit ganska lätt för henne att lista ut att det var ett projektilvapen, som slungade ut en kula genom ett smalt rör och att själva kraften kom från ett svart pulver, vilket låg inkapslat med kulan. Idana hade hållt ut det svarta pulvret från några kulkapslar och experimenterat på det. Pulvret brann friskt och exploderade med en fin smäll om man stängde in det i ett trångt utrymme. Hon hade dessutom testat att fyra av vapnet tre gånger, vilket lett till tre små runda hål i stenväggen.

Idag fortsatte hon sina experiment. Idana tog mycket försiktigt fram en flaska med den explosiva vätska hon hade i sina sprängkulor. Hon hade inte riktigt följt alkemirådets förbud mot all hantering av den farliga blandningen. Idana hade aldrig riktigt accepterat deras beslut. Hon fyllde en av de små metallbehållarna med vätskan och tryckte försiktigt tillbaka den lilla blykulan i vapnets laddningsdel. Sedan monterade hon ihop vapnet igen.

Idana vägde det svarta vapnet i handen. Det var ganska lätt trots all metall. Hon höll ut vapnet med båda händerna, siktade mot en vägg, som fortfarande var svartsotig efter hennes tidigare försök med sprängkulorna, blundade och tryckte in avtryckaren.

Hela vapnet sprängdes i bitar med en hög knall! En gul eldsflamma sköt ut ur röret längst fram på vapnet och blyprojektilen slungades med stor hastighet in i stenväggen och borrar sig in i det hårda materialet nästan en decimeter. Idana kastades baklänges och ramlade ner på en stol, som välte och gick sönder i fyra delar.

Antoine, som hade varit på väg uppför trappan, stormade in i rummet och tittade sig förskräckt omkring. Idana låg på golvet och hennes ansikte hade blivit alldeles svart av sot. När hon fick syn på sin kusin log hon ett näst intill vansinnigt leende.

”Vilken smäll!” utbrast Idana.

”Öh, jo... Den var väl fin”, sade Antoine och gick fram mot Idana. ”Hur är det med dig egentligen? Har du slagit i huvudet? Hjärnskakning?”

Idana reste sig upp och granskade sig själv. Den slitna rock hon bar var sotig och hade gått sönder på ett par ställen. Hennes vänstra hand hade ett två centimeter långt sår nedanför

tummen, men såret var inte så djupt. Hennes huvud ringde en del efter smällen, men det började redan bli bättre.

”Det är bara bra! Oroa dig inte för mig. Det var dock synd att vapnet gick sönder. Jag skulle ha velat göra lite fler experiment på det.”

”Hm.” sade Antoine och tittade på röran i rummet.

Idanas blick fastnade på det föremål som Antoine hade i handen. Det var en av de gröna jadeflaskorna som Sira kommit med ett par dagar tidigare.

”Är du klar med flaskan?”

”Eh... Jo nu är jag färdig. En av kristallerna jag fick av dig är nu ingjuten i flaskans botten. Det var ganska besvärligt skall du veta. Jag fick först smälta ner...”

”Ja ja ja!” sade Idana och avbröt honom. ”Bespara mig de tekniska detaljerna. Det ser i alla fall mycket bra ut. Ett riktigt prydligt och proffsigt arbete. Nu är det bara att kontrollera om den där flaskan verkligen kan oskadliggöra en demon. Har du packat inför resan?”

”Resan?”

”Ja! Jag tänkte att du ville följa med den här gången. Vill du inte det? En spännande resa och ett möte med en vresig demon. Troligen livsfarligt, men du har ju blivit lite större nu.”

”Jo, Tack! Jag vill mycket gärna följa med. Jag går och packar med en gång. Tycker du inte att jag borde...?”

”... fråga din mor och far om tillåtelse? Nej! Det skulle nog vara en ganska dålig idé. Dessutom så tror jag inte att resan blir så farlig och mötet med demonen... Nja, du kan ju hålla dig lite vid sidan av just då.”

Antoine ryckte på axlarna, lämnade flaskan hos Idana och pilade iväg till sitt rum. Han var överlycklig! Detta ögonblick hade han längtat efter länge.

Idana fyllde flaskan med vinäger som enligt Ali Kadaffa Haffas dagbok borde neutralisera demonen efter att han sugits ner i flaskan. Den förra flaskan med vinäger hade visserligen exploderat när Ali använt sig av en svart kristall, men en röd borde fungera bättre och ge en mindre reaktion. Hon korkade flaskan och hämtade den packning hon skulle behöva för resan.

Sira, Angel och Chip befanns sig i en liten skogsdunge strax norr om Pelfortskolan. De hade väntat i nästan en timme när slutligen Idana och Antoine dök upp från tomma intet, endast några meter ifrån dem. Antoine tittade sig först förvirrat omkring och kontrollerade dessutom om alla hans kroppsdelar fanns kvar. Allt verkade vara på plats och Idana log retsamt mot sin kusin.

”Det fanns ingen risk för att kroppsdelar skulle försvinna under transfereringen, eller hur?” sade Antoine förebrående.

”Jag tror inte det”, sade Idana och fnittrade. ”Men det var kul att titta på dig.”

Idana vände sig mot sin lillasyster och sade:

”Kul att se dig igen Sira. Och detta måste vara Angel som du lyckats övertala att följa med.”

”Hon behövde inte övertala mig så mycket”, svarade Angel. ”Aldrig att jag skulle ha tackat nej till en chans att oskadliggöra österländernas förhatliga kvinnliga giftdemon Akrazel. Och det skall bli kul att återse Chipanprovinsens huvudstad Shapenaj. Det var flera år sedan jag var där.”

Antoine tittade storögt på fluffdraken som satt stilla på Angels vänstra axel. Han sträckte fram ett finger och kände försiktigt på dess fjäderbeklädda vingar.

”Mjuka, eller hur?” frågade Chip sarkastiskt

Antoine drog förvånat tillbaka handen.

”Oj! Den talar!”

”Den är faktiskt en han”, fortsatte fluffdraken i något snorkig ton. ”Mitt namn är Chippiarre Cummarrari Doh, men du kan kalla mig för Chip. Jag är en fyrtiofem år gammal fluffdrake från Chipanprovinsen. Tydligen berättade Idana ingenting om mig för dig.”

”Jag visste inte så mycket själv”, sade Idana som fortfarande hade kvar ett retsamt leende på läpparna. ”Bara det Sira berättat för mig. Det stämmer i alla fall att du är mycket gullig.”

”Gullig...? Hmpf. Gullig är väl inte så illa, men jag vill hellre bli beskriven som ytterst intelligent, modig, ädel och enastående. Ett riktigt praktexemplar bland fluffdrakar.”

”... och ibland en riktig skrytmåns och viktigpetter”, fortsatte Angel.

”Vad?” utbrast fluffdraken och tittade förebrående på sin matte.

”Hon skojade bara”, sade Sira snabbt för att avbryta riktningen som samtalet tog. ”Samlas nu runt mig, så far vi iväg. Ju fortare den där giftdemonen blivit neutraliserad desto bättre.”

De andra samlades runt omkring henne och tog tag i varandras händer. Sedan tryckte Sira in koordinaterna på sin gyllene glob. Den bronsfärgade globen började lysa och snart hade alla blivit insvepta i det starka ljusskenet.

En gammal man i slitna kläder satt på en trebent pall utanför den bakre utgången till ett tvätteri i Shapenaj. Han fyllde sin lilla vattenpipa med mer opium och fortsatte att andas in de sövande beroendeframkallande ångorna. Hans dotter, som ägde det lilla tvätteriet, hade länge försökt att få honom att sluta med denna drog, men mannen var fast i sitt beroende och hade heller ingen lust att sluta med sitt rökande, som gav honom en känsla av frid och avstånd från alla världsliga problem.

Plötsligt blev luften tung och en metallisk doft nådde den gamle mannens näsa. Han slutade andas och tittade sig oroligt omkring. Bara några meter framför honom uppstod ett starkt ljus mitt i tomma luften.

Suck! Så det är äntligen dags? Nu är det min tur att kliva in i ljuset och träffa mina förfäder. De kommer kanske att skämmas för mig för att jag misslyckats med de flesta av mina livsmål. Jag undrar vad min...?

Den gamle mannen skulle just resa sig när fyra människor uppenbarades framför honom. En av dem hade en liten fluffdrake på axeln.

Vilka är det där? De liknar inga av mina förfäder och ser inte ut som några gudar heller för den delen.

”Měihào de yītiān, wǒ qīn'ài de lǎo nánrén”, sade Chip på det östländska språket shakinoiska. ”Zhè shì wǒmen bù dāsuan gānshè.”

Den gamle mannen satt bara kvar och gapade när sällskapet lämnade honom för att gå vidare till huvudgatan ett trettiotal meter bort. Han tittade på den lilla vattenpipan i sin hand och slungade iväg den till andra sidan gatan. Den landade mjukt

mitt i en soptunna och en stor svartråta sniffade intresserat i luften.

När Sira, Idana, Angel, Antoine och Chip lämnat bakgatan och kommit in på en större stadsgata där ena sidan var kantad av ett en lång rad med matstånd, drog Idana in ett djupt andetag och blundade.

”Vilka intressanta lukter! Luktat främmande, men gott. Mer exotiskt än i Vitrolles, men inte lika överväldigande som i Accra Takoradi.”

Sira och Antoine brydde sig inte så mycket om dofterna, men tittade istället storögt på östlänningarna som passerade dem. De flesta av människorna här var kortare än hemma och kläderna de bar var i en helt annan stil. De rika bar glänsande sidenkläder och lustiga hattar, med komplicerade mönster. Vissa av klädnaderna såg ganska obekväma och opraktiska ut. De flesta av människorna bar dock enklare och mer praktiska plagg, men ändå stilfulla.

En medelålders överklasskvinna kom gående åt deras håll. I den flätade korgen hon bar över axeln satt en röd fluffdrake som såg betydligt äldre ut än Chip.

”Shénme, nǐ lǎo fūrén?” sade Chip artigt när kvinnan passerade dem.

Den gamle fluffdraken såg upp på Chip och svarade artigt:

”Yànjuàn de chibǎng, dàn chú cǐ zhī wài, yīqiè dōu hěn hǎo, nǐ huānhū de niánqīng rén.”

De tre frieslänningarna antog att det var någon slags artighetsfraser och de insåg genast hur viktigt det var att Angel och Chip var med dem. Utan de två österlänningarna skulle det varit mycket svårt att hitta en demon i ett land där troligen nästan ingen kunde tala friesländska.

”Vart är vi på väg?” viskade Antoine till Angel och Chip.

”Vi går mot Kejsarens palats, där vår ökände demon Akrazel troligen gömmer sig. Den stora huvudporten ligger bara någon kilometer bort åt det hållet.”

Antoine njöt av stunden, men en bekymrad rynka hade börjat få fäste i hans annars släta panna. Pojken hade först tyckt

att det var oerhört spännande att just han fått följa med Idana på det här äventyret, men nu började han känna sig orolig.

Vad har jag egentligen gett min in på? Frivilligt gått med på att bekämpa en mäktig demon, med bara en jadeflaska och en flöjt som vapen. Livsfarligt! Och varför stirrar alla på oss? Är vi...? Nja, vi ser nog lite annorlunda ut. Men varför ser människorna här så nervösa ut? Och vissa av dem verkar gå långa omvägar runt oss för att inte komma för nära. De är väl inte rädda för oss?

”Angel?” frågade Sira. Hon hade nu börjat få samma känsla som sin kusin. ”Känner du samma sak som jag? Tycker du också att folket här verkar spända? De verkar oroliga för att något hemskt skall hända när som helst. Brukar det vara en sådan här tryckt stämning i staden?”

”Nej!” svarade Angel. ”Jag lade just också märke till det. Främlingar är inte helt ovanliga i staden och de brukar inte bli så uttittade som ni är. Något har blivit annorlunda sedan jag var här sist. Men det är även något annat som stör mig. Där framme fanns det tidigare ett tiotal stånd där köpmän från andra länder sålde sina unika produkter, men stånden verkar ha försvunnit helt. Och där borta fanns tidigare en vinbutik med flaskor från länderna runt Mellanhavet. Nu är butiken stängd och tillbommad. Av någon anledning verkar alla utlänningar ha lämnat staden.”

De fortsatte framåt på den långa köpgatan. Folk passerade dem på gatan, men de flesta av dem tittade bort när de kom nära utlänningarna. Angel stannade dock upp flera gånger och pratade lite kort med olika försäljare. Dessa var som vanligt mycket villiga att visa upp sina varor och Angel lyckades snappa upp en del annan information. Medan Angel och Chip prutade på priset för ett par skor i svart läder, lät Antoine blicken vandra omkring.

Det fanns så mycket nytt att se. Vissa av byggnaderna var helt magnifika och taken hade lustiga spetsiga formationer som han aldrig sett förut. De flesta av husen var två våningar höga, men vissa av dem var fyra eller fem våningar höga. När han följde ett par lekande barn med blicken fick han syn på ett tiotal soldater i gula uniformer som kom marscherande åt deras håll.

Soldaterna tittade sig misstänksamt omkring och började fråga ut en gammal man vid ett grönsaksstånd.

Plötsligt tog någon tag i Antoines tröjärm och drog iväg med honom. Antoine hann inte göra motstånd innan han blivit indragen i en affär vilken sålde musikinstrument, på andra sidan gatan. Den unge mannen, som dragit in honom i butiken, hade ett brett vänligt ansikte och rakt svart hår. Han vände sig mot Antoine och satte fingret framför sin mun. Antoine lydde och blev tyst. Strax därefter blev även Idana och Sira indragna in i affären av två unga män. Sira började protestera vilt och då släppte mannen som hållit i henne taget. Sira drog sedan sin kniv och det kalla stålet glimmade till. Den unge mannen backade ytterligare, tills hans rygg törnade in i en bokhylla. Då kom även Angel och Chip in i butiken, fast av egen kraft. Angel lyfte förvånat på ögonblicken när hon fick syn på den unge mannen som backat iväg från Sira.

”Lei Tei? Käre broder! Vad gör du här?” utbrast Angel på shakinoiska.

Den unge mannen gick fram till Angel och omfamnade henne hjärtligt. Lei Tei var Angels storebror och de båda hade inte setts på över ett år. De två syskonen pratade livligt i munnen på varandra och Chip översatte så gott han kunde om vad som sades för de gapande frieslänningarna:

”De två ungdomarna är syskon, men det hade ni kanske redan förstått... Angel undrade... Eh... Lei förklarade varför han låtit er bli indragna i den här gamla affären. Det var för att rädda er undan fara! Ni måste under alla omständigheter hålla er borta från militären. Kejsarens senaste dekret anger att inga utlänningar längre är välkomna i staden. Och han verkar mena allvar. De utländska köpmän som ändå har vågat stanna kvar har blivit tillfångatagna och förda till palatset.”

Lei frågade sin lillasyster om varför hon kommit tillbaka till Chipanprovinsen redan nu. Han hade räknat med att hon skulle vara borta åtminstone hela vårterminen. Angel förklarade kort varför de kommit till staden och presenterade mer noggrant sina friesländska vänner. Lei granskade utlänningarna och såg mycket skeptisk ut. Två unga kvinnor och en lång mager pojke

med platinablont hår. De såg inte så tuffa ut och han var inte imponerad. Vad kunde de ha för chans mot demonen?

Soldaterna utanför passerade den anonyma musikinstrumentbutiken utan att se något misstänkt och fortsatte uppför gatan mot den västra delen av staden. När kusten var klar bad Lei dem att stanna en stund. Det vore ju inte bra om hans syster och hennes nya vänner bara rusade iväg mot palatset innan de fått mer information om de senaste händelserna i staden och vad som kunde vänta dem. Lei bjöd de oväntade gästerna på lunch, mestadels bestående av ris och stekta grönsaker med stark smak.

Under lunchen berättade Lei för sin syster hur han fått arbetet som försäljare i butiken. Han hade alltid varit musikaliskt intresserad och spelade många instrument, så arbetet här hade passat honom ganska bra. Hans dröm var att så småningom bli en professionell musiker på heltid, men det var ofta svårt att försörja sig som musiker i Chipanprovinsen. Sedan berättade han vad som hänt i riket sedan Angel varit borta och Chip översatte till frieslänningarna.

Palatsets präster hade, tillsammans med delar från militären, gjort en statskupp och störtat Kejsaren. Den officiella historien var dock att Kejsarens bror hade försökt att ta makten och att prästerskapet känt sig tvungna att skydda Kejsaren. Brodern hade dödats i striderna och Kejsaren hade blivit allvarligt skadad. Översteprästen i templet, Zee Tjang, sade att han bara var Kejsarens språkrör, men så gott som alla i staden visste ändå att det var Zee Tjang, som nu hade den riktiga makten över riket och vid sin sida hade han den mäktiga giftdemonen Akrazel. Vissa trodde även att det egentligen var den kvinnliga demonen som styrde riket över Zee Tjang. Historier gick isär och Kejsarens sanna öde var ovisst.

Flera tusen människor hade dött under statskuppen och efterföljande försök till protester från folket. Fortfarande hade vissa delar av riket inte kuvats under det nya styret och strider pågick norr och söder om huvudstaden Shapenaj. Under senare tid hade det lugnat ner sig något i själva staden, men för fyra veckor sedan hade soldaterna börjat gå runt på gatorna och föra

bort olika människor, till synes utan orsak. Alla som lätt kunde identifieras som utlänningar utseendemässigt var de första som arresterades. De fördes till Kejsarens stora palats och hittills hade ingen av dem setts komma ut igen. När staden var tömd på utlänningar, de flesta hade hunnit fly innan soldaterna hittade dem, började man plocka in tiggare och andra fattigglappar med trasiga kläder.

”Det påminner tyvärr lite om vad som hände i Nyleptien”, sade Sira bistert.

”Vad hände... mm... i Nyleptien?” frågade Antoine, som hade munnen full av nygräddad bulle.

”Människooffer!”

Sira fick berätta om hur Ali, Detektiven och Gaston lyckats att oskadliggöra elddemonen Alcatz i Kletschpalatset ett halvår tidigare. Den gången hade människor offrats till demonen och Sira misstänkte starkt att samma sak nu hände här i Shapenaj.

Angel frågade Lei om han kände till några bra vägar in till palatset, men hennes bror trodde att det skulle vara mycket svårt att ta sig in i byggnaden och han var mycket skeptisk till att hans lillasyster skulle försöka sig på detta vansinniga uppdrag. Angel var dock mycket envis och det slutade med att även Lei anmälde sig att hjälpa till.

”Det kommer jag väl att bittert få ångra”, sade Lei på shakinoisiska och sjönk ner på sin pall.

”Klaga inte pojkvasker! Du skulle ångra dig ännu mer om du inte följde med”, sade en medelålders dam med runda kinder.

Det var Angels och Leis moster Jiamei Liu som hade serverat lunchen till de hungriga ynglingarna. Hon tittade skeptiskt på frieslänningarna och skakade sorgset på huvudet.

”Så där kommer de aldrig in i palatset”, konstaterade hon sakligt. ”Till och börja med behöver ni helt andra kläder och... Vänta ett ögonblick! Jag skall hämta min sminkväska.”

En timme senare befann sig Lei, Angel och hennes fluffdrake Chip ute på köpgatan igen. Bredvid dem stod tre andra östlänningar i enkla kläder. Alla tre bar på ett par olika musikinstrument, mestadels olika stränginstrument. En av dem var en

ung man, som var mycket lång och smal för att vara en österlänning från Chipanprovinsen, men utseendet kunde ljuga. Det var ingen östlänning alls, utan Antoine, vars hår nu var färgat helt kolsvart. Hans annars bleka hy hade sminkats till en klädsam lite mörkare ton och med hjälp av speciella växtextrakt hade Angels moster Jiamei lyckats att få vissa muskler i hans ansikte att spännas eller slappna av. Resultatet var fantastiskt och den unge frieslänningen hade nu fått helt nya ansiktsdrag, vilka var mer lika en östlänning. Det var endast på mycket nära håll som man såg att något var fel och det mest avslöjande var ögonfärgen, vilken fortfarande var ljust blå. Men den stora stråhatt han hade på huvudet lade hans ansikte i skugga och fick illusionen att fullbordas. Sira och Idana hade fått liknande behandlingar och såg nu ut som två söta östländskor, dock ganska storvuxna för att vara uppvuxna i Chipanprovinsen. Sira var mycket nöjd med sin förvandling, men Idana skulle mycket hellre ha valt lite finare kläder, likt de klänningar som bars av många andra kvinnor ute i staden. Den ljusbruna klänning hon fått, fick henne att se alldaglig och lantlig ut.

Sällskapet gick mot palatsets huvudport och förklädnaderna verkade fungera perfekt. Sira, Idana och Antoine gick lite bakom de andra och fångade inga speciella blickar från de människor de passerade. Vid palatsets stora entréport stod ett tiotal vakter. En man i dyrbara kläder visade upp ett dokument för en av vakterna. Vakten nickade och släppte in honom. Sedan blev det deras tur. Angel gick fram till en av vakterna och förklarade deras ärende i templet.

”God dag!” sade Angel på shakinoiska. ”Vi är musiker som skall spela upp ett musikstycke för Zee Tjangs syster och hennes familj. Skulle ni kunna vara vänliga och släppa in oss?”

”Ni måste ha ett giltigt sigill”, svarade vakten med grov entonig röst.

Han vände blicken mot de andra och fortsatte:

”Ett sigill vardera, med prästerskapets stämpel. Annars kommer ni inte in.”

Angel tänkte fortsatt konversationen, men avbröts av sin bror som viskade in i hennes öra:

”Det är ingen idé. Protesterar du slutar det bara med att han arresterar oss. Det finns andra ingångar. Följ med mig!”

”Då skall vi inte störa”, sade Lei till vakten. ”Vi återkommer någon annan dag när vi har de korrekta sigillen att visa upp.”

Vakten nickade och studerade slött gruppen när de följde efter Angels bror tillbaka till köpgatan. Lei svängde snart in på en liten sidogata åt vänster och fortsatte in i den labyrintliknande staden.

”Det skall finnas en annan obevakad port i den södra delen av muren. Den är visserligen låst, men det är dit vi är på väg”, förklarade Lei och Chip översatte.

”Hade han tänkt sig att jag skulle försöka dyrka upp porten?” sade Sira skeptiskt.

”Troligen något ditåt”, sade Chip. ”Angel skröt ju en del om dina inbrottstjuvstalanger tidigare. Nu får du en möjlighet att bevisa vad du går för.”

Sira muttrade något om att större palatsportar brukade vara så gott omöjliga att bara dyrka upp, men sedan såg hon mest fundersam ut.

Gruppen mötte inga vakter och kom snart fram till en tre meter hög järnport i den södra muren. Själva muren var nästan tjugo meter hög och patrullerades regelbundet av pricksäkra bågskyttar med stora pilbågar som liknade den Micha hade. Muren gav inget fäste för varken fingrar eller tår och det skulle vara så gott som omöjlig att klättra uppför den utan rep.

”Skall jag försöka med en sprängkula?” frågade Idana och började rota i sin bältesväska.

Sira skakade på huvudet.

”Det väsnas för mycket och dessutom behövs det nog en stor sprängkula för att öppna den här solida järnporten. Låt *proffset* sköta detta.”

Sira gick fram, strök undan sitt nu korpsvarta spikraka hår och undersökte låsmekanismen, medan de andra höll vakt för att de inte skulle överraskas av vakter. Sira tog fram ett par dyrkar och började bearbeta låsmekanismen. Efter att ha försökt någon minut klickade det till inne i låset. Hon tryckte till porten med axeln, men den rubbades inte en millimeter.

”Dåliga nyheter?” frågade Idana.

Sira nickade och gick ett par steg bakåt.

”Jag fick upp själva låset, men porten verkar även vara reglad från insidan, vilket är ganska vanligt i sådana här fall. Antingen så får vi slå in dörren med kraft eller så får vi odla vingar och flyga över. Att få upp dörren med våld kan vi nog glömma i detta fall.”

”Jag kan flyga!” utbrast Chip.

”Ja men...” började Angel.

Chip flaxade med vingarna och lyfte från Angels axel.

”Vänta på mig här! Jag öppnar porten från insidan. Lätt som en pannkaka!”

”Plätt!” korrigerade Idana.

Chip noterade inte kommentaren utan fortsatte att flyga uppåt. Angel såg orolig ut. Hon höll tummarna för att han skulle komma tillbaka helskinnad.

Några minuter senare hade Chip tagit sig in i en stor byggnad och hittat fram till en korridor som förhoppningsvis skulle leda fram till den låsta sidoporten i muren.

Plötsligt hörde han steg som närmade sig. Den lilla fluffdraken tittade sig omkring. Det verkade inte finnas några gömställen alls. Han landade på ett litet tomt bord, lät vingarna vara utslagna och stelnade till i hela kroppen.

Ett par vakter kom gående. Den ena verkade orolig för vad som hände hos prästerna i det heliga templet som låg ett par hundra meter öster om huvudbyggnaden. Ett par hundra av de fångar som förts dit under den senaste tiden hade avlidit och gravhögarna i den lilla kyrkogården norr om palatset, började bli fulla. Om det fortsatte så här skulle de bli tvungna att hitta en ny begravningsplats. Den andre vakten lugnade honom och sade att det bara var utlänningar och annat slödder som strukit med. Soldaterna i Chipanprovinsen var rikets stolthet och de var säkra under den nya regimen. De två vakterna gick förbi det lilla bordet utan att sända en blick mot den nya fluffdrakestatyn. När vakterna var utom synhåll kom istället en ung pojke gående från andra hållet. Pojken var nio år gammal och bar en dyrbar blå sidenklädnad förgylld med guldtrådar. På huvudet hade han en matchande blå mössa. Pojken nynnade på en sång, medan han

sög på en stor röd godisklubba. När han kom fram till det lilla bordet tystnade han och stannade upp. Hans ögon vidgades av förtjusning och han sträckte fram en hand mot den verklighetstrognastatyn. Han pillade först på den ena fjäderklädda vingen och log av förtjusning. Den var mjuk och gjord av riktiga fjädrar. Pojken gissade att det var en riktig uppstoppad fluffdrake. Någon sådan hade han aldrig sett förut. Han kände på drakens nos med sitt pekfinger. Den var fuktig!

Plötsligt nös fluffdraken och pojken hoppade förskräckt bakåt.

”Ursäkta mig min gosse! Min nos är mycket känslig...”

Pojkens ögon blev ofokuserade och sedan föll han ihop på golvet. Han hade svimmat.

Chip ryckte på sina små axlar och flög vidare i korridoren. Han hittade snart fram till porten utan att stöta på några fler människor och som även Sira gissat så var porten reglad från insidan. En kraftig träbalk låg som en tvärså över dörren. Chip flög till ena sidan av träbalken, greppade tag i den med sina små tassar och försökte putta ner den från sitt fäste. Först rubbades den endast någon centimeter, men fluffdraken tog i av alla krafter, så att spetsarna på hans båda öron blev röda. Träbalken ruckades en smula till och Chip pustade ut en stund. Han stannade upp och lyssnade.

Kommer det någon? Nej jag hörde fel. Nu skall den där förbannade träbalken bort!

Fluffdraken tog i igen så att öronen nästan kokade och efter att ha ansträngt sig till det yttersta föll barriken äntligen ner i marken. Chip puttade undan den från dörren, samtidigt som Sira tryckte upp porten från utsidan.

”Du klarade det?” viskade Sira när hon fick syn på den trötta fluffdraken.

Hon höll upp båda tummarna och visade upp ett brett leende med vita tänder.

”Vaddå?” sade Chip med rynkad panna.

Han pustade ut lite till, riktade åter blicken upp mot Sira och fortsatte med lit snorkig röst:

”Det var väl ingenting...? Jag sade ju att jag skulle klara det!”

Kapitel 19

Lei gick en bit före de andra och försökte att hitta rätt i de labyrintliknande korridorerna i palatset. Han visste inte var i byggnaden den kvinnliga giftdemonen Akrazel kunde hålla till, men han gissade att hon kunde finnas i närheten av Kejsarens stora sal. Om de inte hittade demonen snart, så skulle han bli tvungen att fråga om vägen, men det ville han helst slippa. Lei började nynna på en enkel melodi, vilket betydde att de andra skulle vara försiktiga. Strax därefter fick Angel och de andra syn på fem vakter i gula uniformer. Först gick ett befäl, en atletiskt byggd man i trettioårsåldern. Han var beväpnad med ett långt svärd. Bakom honom kom fyra vakter med spjut. Befälet log och nickade artigt mot de tre unga kvinnliga musikerna. Han ignorerade dock den länge gänglige mannen, vars ansikte skuggades av en bred hatt. När vakterna passerat viskade Sira:

”Idana? Måste du flörta med alla vakter du ser?”

”Jag flörtade inte”, sade Idana försvarande. ”Jag log bara artigt mot honom. Jag har faktiskt redan en pojkvän som jag är trogen och det vet du.”

”Ja ja, du gör väl som du vill, men du log i alla fall mycket vänskapligt mot honom.”

”Det stämmer”, insköt Angel. ”Du log mer än vad som är hedersamt för en ung kvinna av dygd.”

”Äh! Har ni gaddat ihop er mot mig eller? Och jag bryr mig faktiskt inte så mycket om vad som är hedersamt här. Det viktigaste är att vi kommer fram till den där demonen utan att först bli arresterade av palatsets vakter och om det inkluderar lite flirtande, så får det bli så.”

Sira ryckte på axlarna, gav sin syster en skeptisk blick och fortsatte framåt. De kom snart in i en stor sal, med vackert utsmyckade väggar. Den ena väggen var dekorerad med stora mönstrade tyggobelänger i färggranna färger. När Sira blick fastnade på de mycket detaljrika bilderna blev hennes kinder röda och hon riktade ner blicken mot golvet. Bilderna föreställde nakna män och kvinnor som på olika intima sätt interagerade

med varandra. Under bilderna fanns ett par rader av shakinoisk text som bestod av vackra tecken sydda med silverfärgad tråd.

”Fina bilder”, sade Idana och log retsamt mot sin lite pryda syster. ”Du Angel! Vad står det egentligen under bilderna? Kan du tyda texten?”

Angel försökte också att undvika att titta på de sexuellt utmanande gobelängerna. Hon sade med tyst spänd röst:

”Jag vill inte... De här bilderna passar sig inte i ett kejsarligt palats. De är inte anständiga och texterna anspelar bara till kroppslig synd. Kom så går vi vidare!”

De fortsatte genom palatset och närmade sig snart det kejsarliga områdena. Vid en dörröppning längre fram stod en kraftigt byggd palatsvakt. Han bar en röd tunika och hade guld-laminerade axelskydd. Hans hår var långt och uppsatt med en knut i nacken. I hans bälte hängde en lång kniv med guldfärgat handtag. Sira noterade ett det längst ut på handtaget satt en stor mörkröd rubin. Troligen ganska värdefull.

När gruppen kom närmare sträckte vakten fram en stor hand mot musikerna.

”Halt! Vad är ert ärende här?” frågade mannen på shakinoiska. Hans röst var mörk och en aningen skrovlig. ”Endast personer med tillstånd får vistas här.”

”Vi har gått vilse”, sade Angel med oskyldig röst. ”Skulle ni kunna vara vänlig och berätta hur man kommer till audiens-lokalen för underhållare? Vi skall ha en spelning för Kejsaren senare ikväll.”

”För Kejsaren?” utbrast vakten och hånlog.

”Hon menar prästerskapets ledning!” sade Lei och tittade förebrående på sin lillasyster.

Vakten synade gruppen misstänkt och hans mörkbruna ögon fastnade på Antoine. Han ryckte bort Antoines breda hatt och tittade in i pojkens blå ögon.

”Vad...? Uhf!”

Siras hade svingat sin läderbeklädda träpåk i en perfekt båge och träffat den store mannen i bakhuvudet. Vaktens ögon gick i kors. Hans kropp snurrade runt ett halvt varv, föll ihop och blev liggande stilla på trägolvet. Idana böjde sig ner och studerade vakten närmare.

”Bara avsvimmad! Snyggt syrran!” sade Idana.

”Tack!” sade Sira och stoppade tillbaka sin korta knölpåk under ett bälte, så att den åter blev dold under tunikan. ”Jag är faktiskt också mycket nöjd. Fröken Gabrielle Moretti skulle nog ha gett mig högsta betyg för slagtekniken.”

Sira böjde sig ner och lossade snabbt kniven och dess fodral från vakten skärp.

”Vad gör du?” frågade Antoine förvånat.

”Vad då?” sade Sira oskyldigt. ”Jag är ju en tjuv och det här är en mycket värdefull kniv. Ett sådant här tillfälle kan man inte bara missa. Jag skulle kunna bli relegerad från skolan om jag gjorde det...”

Sira flinade upp mot sin kusin. Antoine suckade uppgivet och hjälpte sedan till med att dra undan den tunga kroppen till ett tomt sovrum i närheten. Efter incidenten fortsatte de framåt genom en lång korridor utsmyckad med ytterligare konstverk med nakna människor; både gobelänger och statyer. De kom sedan in i ett avlångt rum med högt i tak. Golvet var utsökt dekorerat med mosaik föreställande löv och blommor. En liten port längre bort öppnades och gruppen fortsatte framåt, nonchalant bärandes på sina instrument. Antoine kunde dock inte undvika att nervöst rikta blickar mot de två människorna som gick in i rummet med försiktiga steg. Den förste var en medelålders man, vars ansikte var delvis dolt under en svart huva. Bakom honom kom en blyg flicka i femårsåldern. Hon tittade med förskrämda blickar på gruppen med musikanter, men mannen böjde sig ner och lugnade flickan genom att viska något i hennes öra. Mannen och flickan mötte gruppen i mitten av salen och mannen hälsade artigt, men vände samtidigt bort huvudet som om han försökte dölja något.

Plötsligt stannade Angel upp och stirrade på mannens ansikte med uppspärrade ögon. Hon föll ner på knä och bugade sig undernäddigt för honom. Lei kände då också igen mannens ansikte och gjorde likadant som sin syster.

Mannen stannade upp och tittade sig oroligt omkring.

”Det är Chipanprovinsens Kejsare Mao Tjing”, förklarade Chip med låg röst.

”För bövelen medborgare, res på er!” sade Kejsaren på shakinoiska. ”Någon kan se oss!”

Syskonparet reste sig upp och Lei sade med urskuldande röst:

”Jag ber om ursäkt Ers Eminens! Vi har hört rykten om att ni hållits fången. Stämmer det?”

”Vi har precis lyckats rymma från palatsets fängelsehålor, där vi varit instängda några veckor. Nu måste vi hitta en säker väg ut, lämna staden och hitta någon säker plats på landsbygden.”

”Då är det nog bäst att ni tar den väg som vi kom in igenom. Låt mig visa er vägen ut och genom staden till den butik där jag arbetar. Där kan ni vara säkra en stund och proviantera för er ytterligare färd. Jag följer er gärna vidare till säkerheten. När vi väl kommit ut ur staden, kan vi gå till min kusin. Han bor några mil väster om staden tillsammans med sin familj. Där borde du och din dotter vara säkra tills vidare.”

”Så du hjälper oss? Tack så mycket min vän! Inte ens mitt eget elitgarde lyder mig längre. Troligen vågar de inte. Min gamle Överstepräst Zee Tjang har tyvärr fått dem att lyda honom blint. När Zee Tjang inledde sitt uppror kom mitt elitgarde för att försvara mig, men då kom den där hemska demonen Akrazel. Inga vapen verkade bita på monstret. Ett trettiotal av mina bästa vakter dödades av den kvinnliga demonens dödligt förlamande gift och ett par av dem fick genomlida demonens själaslukande kraft. Resten togs till fånga och avrättades dagen därpå.”

”Var hittar vi demonen nu?” frågade Angel.

”Han befinner sig troligen i den stora bönesalen i templet öster om palatset. Men varför...?”

”Vi skall döda henne!” svarade Angel kallt.

Kejsaren tittade bara oförstående på henne som om hon vore galen. Han skakade på huvudet och suckade. Kejsaren önskade dem dock lycka till med sitt uppdrag och förklarade den säkraste vägen till templet där bönesalen låg. Sedan följde Kejsaren och den lilla prinsessan efter Lei mot den södra porten. Den lilla flickan vinkade adjö till Angel och de andra, samtidigt som hon log ett helt underbart och smittsamt leende.

”Vi ses senare!” sade Lei till sin syster. ”Var försiktiga!”

Demonjägarna fortsatte mot templet, nu återstod endast tre unga kvinnor, en gänglig pojke och en fluffdrake. De tog sig utan problem till en blomstrande park som skilde det kejsrerliga palatset från prästernas tempel. Mellan de praktfulla raderna av färggranna blommor fanns små stigar av röd sten. Templet framför dem hade ett högt torn som såg ut att vidröra himlen med sin runda guldspira. Nedanför tornet fanns den stora rödmålade huvudporten. Dock bevakades den av ett tiotal tungt beväpnade vakter och alla i gruppen insåg det hopplösa i att försöka passera den vägen.

”Jag har en idé!” utbrast Chip.

Han lyfte upp från Angels axel och flög in genom den lilla träport de just kommit ut från.

”Vad är det?” frågade Angel och sprang in efter honom igen. ”Vad har du kommit på?”

Chip svarade inte utan flög in i den lilla hall de nyligen passerat. Han svängde in till höger, in till ett medelstort rum. Väl där inne stannade han upp, satte sig på en bänk och log mot sin matte.

”Bra idé? Eller hur?”

Angel och de andra, som också hunnit ikapp, tittade sig runt omkring. De befann sig i ett omklädningsrum och på de upp-
radade väggkrokarna hängde olika sorters kläder, som användes av de människor som arbetade i palatset och templet. Där fanns slitstarka och praktiska kökskläder, strikta men vackra kläder för tjänstefolket och ... röda prästklädnader.

De väldisciplinerade vakterna utanför templet hade fått strikta order om att inte släppa in obehöriga människor till byggnaden. De enda vilka tilläts komma in var de som bar speciella tillstånd med själva Översteprästens signatur, fångar i bojar som skulle offras åt Akrazel och självklart templets präster. Ingen hade berättat för dem om huruvida fluffdrakar fick släppas in, men då den var i sällskap med fyra präster så antog de att detta var tillåtet.

Den lilla gruppen vandrade vidare iklädda sina röda prästkåpor, vars huvor dolde en del av deras ansikten. De passerade ett par likadana guldstatyer föreställande en tjock

man, sittandes på marken med benen i kors. Statyerna verkade stirra på dem med surmulna blickar och ansiktsdragen visade ett starkt missnöje. Angel tittade konfunderat på statyerna.

”Så trodde jag inte att de skulle se ut. Hemma hos oss finns det en likadan staty fast i miniatyr och den ser mycket gladare ut.”

”De här statyerna han kanske blivit missnöjda för att deras helgedom blivit besudlad av en ondskefull demon”, sade Sira och skrockade.

”Hm... Jo troligen är det väl så”, sade Angel.

Siras blick gick mot en av statyerna. Dess gyllene blick verkade nu nästan levande och hon kände att någonting försökte att tränga sig igenom hennes mentala barriär. Sira blundade och följde snabbt efter Angel.

Snart kom de till en stor bönesal som var placerad i templets mitt. Idana, Sira och Antoine tittade sig storögt omkring. Nästan allt i rummet var förgyllt med guld och vissa statyer, samt andra snirkliga dekorationer, var troligen tillverkade av gediget guld. Taket till salen var format som en stor kupol och den högsta punkten i innertaket befann sig över fyrtio meter över gruppens huvuden. Ingen av frieslänningarna hade någonsin sett något liknande byggnadsverk. Inne i salen fanns inga rader av bänkar, som i alla friesländska kyrkor, och i mitten av salen låg en rund röd matta, vilken var tjugo meter i diameter. På tre olika sidor av salen fanns upphöjda podier.

Bakom podiet till vänster fanns en stor guldstatyett förställande en flicka som höll i en lång stav. Hennes hår verkade fladdra i en vind som egentligen inte fanns där inne.

Framför dem fanns en annan guldstaty i form av en majestätisk drake och till höger om den fanns en guldstaty förställande en gammal kvinna som höll upp ett kranium i sina skröpliga händer. Det var på podiet framför denna staty som demonen Akrazel befann sig.

Den stora varelsen, vilken satt på en tronliknande stol av guld, betraktade slött de två prästerna framför sig. De två männen satt på knä framför henne och sjöng ut monotona

böner. De två prästerna verkade mycket hängivna sin demoniska härskarinna.

Idana gick närmare och resten av gruppen följde efter. När hon befann sig ett trettiotal meter från det högra podiet granskade hon demonkvinnan noggrannare. Hon var säkert två och en halv meter lång och bar en liknande röd prästkappa som de själva bar, men hennes var broderad med guldtrådar på ärmarna och runt den öppna huvan. Demonens kroppsbyggnad hade tydliga kvinnliga drag, men dess fjälliga ansikte hade en grön metallisk lyster. Akrazel hade heller inget hår på sin kala hjässa och ovanför den försumbara näsan satt tre stora svarta ögon, vilka verkade betrakta de två prästerna framför henne med hungrig blick, likt ett hungrigt lejon innan det slår till mot en ovetande zebra.

Plötsligt kom ett ljud från den andra sidan av salen, när en port öppnades. Ut kom en procession med sju människor. Först gick en präst som bar en hög guldfärgad hatt på huvudet. Han var gammal och hans skinntorra ansikte pryddes av ett långt, men stripigt, grått skägg. Bakom honom gick två vakter, vilka mer eller mindre släpade fram en gammal man mellan sig. Mannen hade betydligt enklare kläder, var så mager att revbenen tydligt syntes och var helt tydligt en fånge. Bakom honom gick ytterligare tre präster, iklädda likadana röda prästrockar som Idana och hennes vänner bar.

Fluffdraken viskade något i Angels öra, varefter hon drog sig tillbaka för att lämna plats till den gamle prästen som med glidande steg skred fram mot salens mitt. De andra i gruppen följde Angels exempel och bugade sig undernådigt när den gamle hattprydda prästen och hans följe passerade dem.

Idana mötte Siras blick, tittade sedan menande på fången. Sira skakade tveksamt på huvudet och visste inte riktigt vad hennes syster menade. Angel gick fram emellan dem och viskade:

”Jag föreslår att vi väntar ett tag och tittar vad som händer. När demonen sedan är koncentrerad på annat, slår vi till! Jag ställer mig lite bakom er och spelar musiken.”

Hon visade upp flöjten hon fått från Sira.

”Då tar jag fram flaskan och öppnar korken. Demonen suggs in i den och förintas. Lätt som en plätt!” sade Idana självsäkert, men med viss ironi i rösten. ”Vad skulle kunna gå fel?”

”Men vakterna då?” viskade Antoine. ”Det finns ju två vakter och dessutom sex präster. Hur klarar vi av dem? Jag trodde att vi skulle möta demonen när hon var ensam.”

”Det blev visst inte så”, sade Sira. ”Om vi vandrar omkring i salen och bara väntar på att demonen blir ensam, så är risken stor att vi blir avslöjade. Om Idana och Angel fixar demonen, så tar du och jag hand om människorna. De ser inte så tuffa ut tycker jag. Dessutom har vi ju en drake på vår sida!”

”En fluffdrake...” suckade Antoine, men han ångrade sig direkt när han såg Chips intensiva blick. ”Med en hjältomodig fluffdrake på vår sida så kommer de inte ha en chans.”

Antoine visade upp ett föga trovärdigt leende. Sira tog fram den långa dolken hon stulit från vakten i palatset och räckte fram den till Antoine.

”Ta den här. Om du petar på dem med den spetsiga änden, så blir de nog inte så kaxiga.”

Antoine tog emot vapnet, men såg fortfarande mycket tveksam ut.

”Vänta på min signal och sedan slår vi till!” viskade Idana.

”Vad är din signal?” frågade hennes syster.

”Det märker du!” sade Idana och log elakt mot prästerna och vakterna som nu kommit fram till podiet och demonkvinnan.

Demonen Akrazel gäspade och tittade lite slött på fången som fördes fram till henne. Den gamle Översteprästen Zee Tjang, det var han med hatten, började lovprisa henne för hennes gudomlighet och visdom. Akrazel hade börjat tröttna på mannens falska lena prat som upprepade sig hela tiden och hon funderade kort på om hon skulle sluka hans själ istället för fångens.

Nja, han är väl till någon nytta den stackars själen. Den här Översteprästen har ju fått de andra människorna att lyda och han kommer med mat en gång om dagen. Hm...? Vi kanske står ut med honom en liten stund till. Men inte allt för länge. Kanske får han bli måndagens mellanmål? Sedan är det dags för oss att

lämna detta gudsförgättna rike. Vi känner att det är något som drar oss åt väster och vi måste ta reda på vad det är. Bara stanna en liten stund till.

De två vakterna slängde fram fången på golvet, varefter Zee Tjang tog över. Översteprästen greppade tag i fångens hår och drog bak hans huvud hår, så att han tvingades se upp på demonens ansikte. Zee Tjan själv gick stelt ner på ett knä. Akrazel gled snabbt ner från tronen och satte sig på huk framför sitt offer. Hennes rörelser var smidiga och graciösa. Fången försökte skrika, men rösten fastnade i hans hals. Demonen vidrörde mannens kind med pekfingrets klooliknande nagel. Rörelsen var mjuk och nästan ömsint innan hon nonchalant rev upp en lång rispa i fångens panna. Mannen grymtade till, men innan något mer ljud kom satte Akrazel sin handflata på hans panna. Fången blev blek i ansiktet och började känna att hans tankar snabbt tappade fotfästet. Demonen hade börjat processen med att sluka fångens själ och mannen fylldes plötsligt av en desperat ångest.

Översteprästen Zee Tjang släppte fångens hår och ställde sig plötsligt upp igen, med en spänst som var ovanlig för en man i hans ålder. Då sprängdes plötsligt hans huvud med en ljudlig knall.

Idana hade slungat iväg en av sina sprängkulor mot demonen, när Översteprästen oväntat rest på sig. Hela hans huvud var borta och den gamla kroppen stod upprätt i någon sekund, innan den sjönk ihop på golvet.

Hoppsan! Tänkte Idana. Träffade visst inte demonen. Nja, han var ju i alla fall en riktig skitstövel som förtjänade det han fick.

Sedan hände mycket samtidigt:

Angel började spela på flöjten och vackra toner spred sig i salen likt en frisk vårvind. Demonen skrek till av smärta och stirrade med hatisk blick mot den lilla flöjtspelerskan.

Sira klubbade ner en av vakterna med den påk, hon tidigare gömt undan under kläderna. Mannen föll ihop avsvimmad.

Antoine tvekade först, men slog sedan till den andra vakten i ansiktet med dolkens handtag. Slaget träffade mannen på näsan som knäcktes. Vakten föll dock inte ihop utan började istället att vråla ursinnigt, medan blodet forsade ur hans näsa likt ett

makabert vattenfall. Mannen svepte runt med sitt svärd som kapade Antoines dolk vid fästet. Svärdet fortsatte och spetsen skar in en liten bit i pojkens överarm. Innan vakten hann göra något mer för Antoine ut med en tung sko som träffade mannen med full kraft rakt i skrevet. Vaktens ansikte förvreds av en otrolig smärta, han tappade sitt svärd och sjönk ihop på golvet. Antoine släppte dolkfästet och tog istället upp den fallne mannens svärd. Sira klev fram och klippte även till denne vakt i huvudet, med sin påk. Resultatet var lyckat och mannen slocknade.

Fluffdraken flög förbi de fem återstående prästerna med hög fart, samtidigt som han brölade ut ett ljud som var tänkt att vara skräckinjagande. De obeväpnade prästerna råkade i vild panik och försökte att fly undan den flygande fasan.

Idana tog fram ytterligare en sprängkula och kastade denna mot Akrazel. Kulan träffade demonkvinnan i bröstet och sprängdes med en knall. Dess klädnad trasades sönder, men annars verkade explosionen inte ha gett någon allvarligare skada. Akrazel sjönk dock ihop lite och Idana såg det som ett positivt tecken. Hon öppnade jadeflaskan och höll den i ett stadigt tag i sin vänstra hand, medan hon slungade iväg ytterligare en kula mot demonen. Akrazel ryckte till när kulan exploderade på hennes axel och hennes huvud började hänga framåt.

Då sprang en av de flyende prästerna in i Angel. Flöjten slogs ut ur hennes mun, föll ner på golvet och rullade bort ett par meter.

Befriad från musikens bojor sträckte Akrazel på sig och tittade på det förhatliga lilla krypet som plågade henne med sina eldbomber. Demonkvinnan rusade mot Idana och svepte sina nu giftdrypande klor mot henne. Idana lyckades i sista stund slänga sig undan och rullade bort från demonen. Otroligt nog lyckades hon skydda flaskan, så att den inte krossades mot stengolvet.

Akrazel tittade sig snabbt omkring för att räkna in de okända angriparna. Sedan öppnade hon munnen och ett moln av grön gas svepte ut i salen. Demonen han dock endast andas ut den giftiga gasen i ett par sekunder innan Angel på nytt fick flöjten till munnen. Akrazel stelnade till, slutade att andas ut gasen och kände sig snabbt allt svagare. Den gröna gasen som redan

släppts ut, spred sig dock snabbt och Idana tittade med fasa på röken vilken närmade sig. Istället för att fly stod hon dock ståndaktigt kvar och såg med tillfredsställelse att någon slags skimrande gas for från demonen, i form av en stråle ner till den öppnade jadeflaskan.

Chip kom svepande genom salen och svepte ut en blå rök, vilken snabbt blandade sig med den gröna. Små gnistor sprakade i luften när de båda gaserna möttes och istället bildades ett vitt pulver. Pulvret singlarde sakta ner mot golvet. Idana, Sira och Antoine tittade fascinerat på det konstiga snöfallet och pustade ut. Fluffdraken hade precis räddat deras liv. Chip landade några meter från demonen och var beredd på att blåsa ut ny blå rök om det skulle behövas.

När den försvagade demonen börjat kräla omkring på golvet, hade de flesta av de flyende prästerna redan lämnat salen. Lysande stoft strömmade från demonen in till Idanas jadeflaska. Akrazel tycktes krympa ihop framför människornas fötter. Demonkvinnans konturer började suddas ut och Idana kunde snart se rakt igenom henne. Idana hade förväntat sig att Akrazel snart helt skulle försvinna, genom att sugas upp i flaskan, men när demonen nästan var helt genomskinlig, exploderade hon istället med en ljudlös puff. Ljusa spår efter ett fyrtiotal uppslukade själar flög åt varsitt håll och for runt i rummet, likt förvirrade getingar.

Idana stängde korken på flaskan och andades ut. Flaskan hade i alla fall inte exploderat och hon levde fortfarande. När Idana iakttog kristallerna, så såg hon att de glänste med ett flimrande ljus inuti jadeflaskans botten. Sedan slocknade de. Demonen Akrazel var slutligen helt förintad.

”Är det där normalt?” frågade Antoine som tittade på de olika ljusspåren, vilka for runt i salen, de flesta högt uppe i luften. En av dem var redan strax under kupolens tak.

”Jag vet inte... Kanske...” började Idana, men såg plötsligt något bakom sin kusin. ”Antoine se upp!”

En av ljusstrålarna for rakt mot Antoine, men han hann i sista stund att ducka och ljusstålen for över honom. Istället fortsatte den rakt mot Idana och träffade henne rätt i pannan.

Idana stirrade en stund framför sig med tom blick och sedan segnade hon ner på golvet.

Idana öppnade ögonen och blinkade tre gånger. Hon befann sig inte längre i Chipanprovinsen. Istället fann hon sig stående i ett ganska slitet laboratorium och dagsljus lös in från två små öppna fönsterluckor en bit bort. Bredvid henne stod en gammal man som kontrollerade lågan på en liten oljelampa. Han ökade på lågans styrka så att den gröna vätskan i glasbägaren ovanför oljelampan började koka. På botten av glasbägaren låg en hög med grått metalliskt pulver. Mannen bar en lång gråvit rock och påminde en del om hennes gamle läromästare Professor Fritz Würst, men den här mannen var lite kraftigare byggd och kortare i rocken än Fritz. Dessutom var hans tankar formulerade på esparanska.

Esparanska? tänkte Idana. Hur kan jag veta det? Jag kan väl inte esparanska? Eller...? På något sätt hör jag hans tankar i mitt huvud. Något måste vara fel. Mycket fel!

Idana försökte att tilltala mannen, men inga ord kom ut från hennes mun. Hon viftade med handen framför hans ansikte för att försöka få kontakt, men mannen reagerade inte alls. Idana försökte att putta till gamlingen, men han rörde sig knappt alls. Det var som om han vägde minst ett ton.

Men vad är det här? Vad är det här för en stor klump som vägrar att röra på sig? Var är jag egentligen?

Sakta började hon minnas kampen hon nyss haft mot den kvinnliga demonen Akrazel och att något lysande kommit farande mot henne. Hon tittade åter på bägaren med den gröna vätskan. Det metalliska pulvret i bägaren hade börjad glöda och starka ljusstrålar lyste upp rummet. Vätskans gröna färg försvann och blev klar som vatten. Det metalliska pulvret hade också ändrat färg till glänsande gult. Hon tittade noga på pulvret

Det är ... guld!

Idana häpnade och den gamle mannen hade också upptäckt vad som hänt. Han ropade och skrek av lycka och började dansa omkring på golvet likt en uppspelt trana.

Den här gamle stollen verkar faktiskt ha lyckats med det som alla alkemister sökt efter. Den ädla konsten att förvandla bly till guld! Hur gjorde han?

Idana gick fram till en tjock inbunden bok som låg uppslagen på bordet. Den vänstra sidan var fylld av den gamle mannens anteckningar och den högra var tom. Idana läste igenom texten och trots att det var på esparanska, så kunde hon förstå en hel del av innerbörden. Texten beskrev hur han tillsatt kaliumpermanganat till lösningen som då ändrat färg från lila till grön och hur han sedan värmt upp lösningen, tills den börjat koka.

Det låter väl bra, men vad gjorde du innan det? Vad innehåller egentligen lösningen mer är kaliumpermanganat? Lila lösning som blev grön? Hm...

Idana försökte att vända på bladet, för att kunna läsa på den föregående sidan, men hur hon än försökte fick hennes fingrar inget tag om det tunna pappersbladet. Även det tunna bladet var för tungt för att lyftas. Idana svor och kämpade frenetiskt med anteckningsboken, men vad hon än gjorde så vägrade den att byta uppslag. Den gamle Professorn fortsatte att dansa runt på golvet och skuttade fram på ett ben. Han såg mycket löjlig ut.

Plötsligt uppenbarades en träport i stenväggen. Idana spärrade upp ögonen när hon såg att dörren öppnades och en gammal kvinna klev in i rummet. Hon var iklädd gamla trasor och hennes blinda mjölkvita ögon tittade mot Idana. Det var medicinkvinnan från Gusua Sokoto i Gawana.

”Nu tror jag allt att du gått vilse, min kära lilla vän!” sade kvinnan.

”Äh... Jo kanske! Men hur kom du hit?”

”Jag har haft mina ögon på dig länge och vill inte att du skall råka illa ut. Kom så lämnar vi den gamle mannens minne ifred, innan du fastnar här.”

”Jo, men...”

”Han lyckades att förvandla bly till guld. Jo, det stämmer. Men sedan slukades hans själ av en ilsken demon, så vilken nytta hade han av den kunskapen nu? Kom nu!”

Den gamla kvinnan vinkade åt henne att skynda sig. Idana tvekade någon sekund, men gick sedan mot kvinnan och

promenerade ut ur den gamle mannens minne. Idana gick in i mörkret ... och kom åter ut till ljuset.

”Du lever!” utropade Sira, när hon såg att hennes syster åter öppnat sina ögon. ”Gör aldrig så där igen! Jag blev jätterädd!”

Siras torkade undan tårarna från sina kinder och kramade om sin storasyster. Idana tittade sig omkring. Hon var tillbaka i tempelsalen, där de nyss besegrat demonen Akrazel.

”Dags att skynda på!” sade Angel otåligt. ”Jag hör fottramp av vakter som är på väg hittåt. Om vi inte lämnar det här stället nu, så åker vi fast.”

Idana nickade och tog fram den kopparfärgade globen från sin bältesväska.

Strax därefter stormade ett tjugotal vakter in i den stora salen, men då hade inkräktarna precis försvunnit. De fick syn på ett par vakter, som låg på golvet intill det högra altaret, men annars var salen helt tom.

Den gamle fången, som kommit undan med livet i behåll, stod gömd bakom statyn föreställande den gamla kvinnan. De senaste minuterna hade han sett mycket underliga saker och han undrade nu vad det var för mystiska människor, som räddat hans liv och förintat den förhatliga demonen.

Kapitel 20

En morgonsol från öst gick lös på kungaslottets tak och fick den vita snön att gnistra likt miljontals diamanter. Staden Vitrolles låg fortfarande inbäddad under ett lager av snö och de vise spådde att våren skulle komma sent till Friesland detta år.

Biskop Dictionius satte sig plötsligt upp i sin stora säng. Han var alldeles svettig och hade nyss haft en mycket obehaglig dröm. Det band han hade känt till en stor kraft i öster hade brutits. Förbindelsen var nu borta!

”Hon var min!” skrek Biskopen med hög panikartad röst. ”Men nu är hon borta. Förbaskade ungdomar!”

Ett par vakter i kyrkans röda uniformer stormade in i Biskopens sovgemak med dragna vapen. De tittade sig förvirrat omkring, men såg endast Biskopen som satt upp i sin säng och andades tungt. Dictionius viftade irriterat med handen och sade:

”Nu får ni väl lugna ner er! Det var ju bara en mardröm. Återgå till era poster omedelbart!”

Vakterna bugade vördnadsfullt och lämnade snabbt rummet. Biskopen svepte med ena handen mot dörren, varefter en vindpust fick den att slå igen bakom de förvånade männen.

Ett par timmar senare gick Biskopen ut i staden, följd av tio vakter från kyrkans elitgarde. En varm minkpälskappa värmdes hans stora kroppshyddas och på huvudet bar han en dyrbar mössa av fjällrävsskinn. De flesta människorna i staden var fortfarande under Biskopens hypnos och de bugade sig vördnadsfullt när han gick förbi. Vissa människor kastade dock hatiska blickar mot stadens ledare och muttrade surt, men de tystnade snabbt när vakterna visade sitt blanka stål. Dictionius fortsatte till ett gammalt slitet värdshuset vars namn var *Vita Ugglan*. Byggnaden låg nära hamnområdet i en ganska fattig del av staden. Två vakter följde med honom in, medan de resterande stannade kvar utanför för att hålla vakt. Biskopen tittade sig omkring i den mörka ölhallen och fick snart syn på en smal man iklädd en sliten läderväst. Mannen nickade igenkännande mot

Biskopen som gick och satte sig på stolen framför honom. En smal kvinna gick i riktning mot bordet för att ta upp en beställning, men hon stoppades av en av vakterna som sade att hans Excellens behövde vara ifred.

”God dag Lucius! Hur går affärerna?” frågade Prästen med formel röst.

”Kan inte klaga. Kan inte klaga.” svarade Lucius, med låg röst. ”Den snikne hamnvakten kommer inte att störa oss mer och hans sold är ett mycket välkommet tillskott till vår sparsamma kassa.”

”Så trevligt... Men nu till våra affärer. Har du funnit några mer bevis på vilka de ogudaktiga lushundarna som konspirerar mot mig kan vara?”

”Det var svårt att få fram något konkret från de försiktiga alkemisterna, men viss information har vi fått fram. Alkemisterna har under den senaste månaden hållit hemliga möten, mestadels i Port Miel, och trots att vi aldrig lyckats tjuvlyssna på något av mötena, så är deras syfte klart. Alkemisterna luskar fram planer på hur de skall kunna ta makten ifrån er.”

”Hm. Men inga riktiga bevis?”

”Nej, men vi hittade något mycket intressant när vi lyckades ta oss in i Professor Curares källare. Där låg en hel hög med hemligstämplade dokument som de inte hade hunnit låsa in i det stora arkivet. Min man tog med sig det han tyckte var mest intressant och när jag i går kväll tittade igenom materialet, fann jag något mycket intressant.”

Lucius tog fram en bunt med dokument från sin innerficka och placerade dem framför Dictonius. Den fetlagde Biskopen ögnade igenom dokumenten, men verkade inte se något av intresse.

”Jag förstår inte... Vad är detta?”

”Det är receptet på hur man framställer ett hemligt vapen som skulle kunna förstärka Frieslands militära styrka avsevärt. I alkemisternas händer skulle de kunna utmana din makt och jag är säker på att det är deras mörka mål.”

”Synnerligen intressant...” sade Biskopen, rullade ihop dokumentet och stoppade det i sin innerficka.

Klockan var över tolv mitt i natten och Vitrolles stora kyrkogård, som låg strax nordväst om staden, hade fått en grupp ovanliga besökare. Biskop Dictonius stod i den nyare sektionen av kyrkogården, där två män begravts, så sent som samma kväll. Bakom honom stod tio av hans mest betrodda präster. Ett par av dem såg mycket nervösa ut, men de flesta inväntade bara lugnt nästa order.

Biskopen sträckte ut sina armar och riktade sina händer neråt, mot den snötäckta jorden. Sedan började han tala på ett gammalt utdött språk. Det fanns kraft bakom orden och ingen av de andra prästerna vågade yppa något. Biskopen fortsatte sitt mässande och luften omkring honom fylldes med statisk elektricitet.

Plötsligt sprack jorden framför honom upp och en hand inifrån den närmsta graven sträcktes upp. Mannen, som begravts endast åtta timmar tidigare, kravlade sig upp från sin grav. Han gick ett par steg mot Biskopen, som fyllt hans döda lemmar med ny livskraft, stannade upp och väntade på order. Hans döda kropp hade förvandlats till en urstark zombie, vars sinne och personlighet var helt annorlunda än när han levde.

Två av prästerna bakom Biskopen backade ett par steg innan de hejdade sig. De var rädda, men ville inte göra sig till åtlöje för deras ledare.

Fler gravar runt omkring började att spricka upp och skendöda zombies klättrade mödosamt upp ur sina frusna gravar. De levande döda var i olika skick, men i den här delen av kyrkogården var kropparna relativt hela och hade senor och muskler, vilka på nytt kunde fungera tack vare Biskopens kraftfulla besvärjelse. En kvinnlig zombie, vars fötter blivit avhuggna av en svartsjuk make, stapplade till och föll till marken, men drog sig upp till stående ställning igen. Hennes före detta man, som bara låg ett par gravar bort, kunde dock inte förvandlas till en zombie, för detta krävde att man hade kvar ett huvud mellan axlarna.

Kyrkogården fylldes snabbt av allt fler skendöda kroppar. Dessa väntade på order från sin nye härskare; Biskop Dictonius. För de äldre gravarna längre bort blev det dock mer problem-

atiskt och många av dem sprack inte upp alls. Ur vissa gravar klättrade det fram halva lik som endast hade några ruttna senor kvar mellan skelettdelarna. De kämpade frenetiskt för att komma fram till Biskopen, men de flesta av dem var allt för kraftlösa och fick ge upp, halvt begravda i den djupa snön.

Slutligen stod det över trehundra zombies framför Biskopen. De som nyligen dött var starka och kraftfulla, medan andra äldre skendöda var svagare, dock beredda att lyda sin härskares order och ivriga att få sätta sina tänder och naglar i levande människokött.

Efter den krävande förbannelsen var dock Biskopen själv helt slut till både kropp och själ. Han lyckades ändå sträcka på ryggen och blicka ut över skaran framför sig. Den gamla traskhäxans förbannelse hade fungerat utöver förväntan. Han andades in och kände att hans krafter snabbt fylldes på med ny energi.

”Välkomna tillbaka till livet kära undersåtar”, sade han med kraftfull röst. ”Ni har väckts från er slummer för att kunna tjäna kyrkan och rättvisan mot rikets fiender. Nu är det dags att bekämpa de ogudaktiga och giriga alkemisterna, vars motiv är att själva ta makten över landet. Min order är; DÖDA DEM!”

Då intelligensen hos de skendöda var mycket låg i vissa fall, gav han prästerna till uppgift att leda varsin skvadron av zombies. De skulle bege sig till olika delar av Friesland för att söka upp och döda samtliga alkemister de hittade i riket. Dictonius ville helst att ingen av dem skulle överleva, men han skulle nöja sig med att deras hela organisation slogs i spillror.

Följande morgon arbetade Cecille i slottet som uppapperska för den unga Hertiginnan av Avignes. Cecille tyckte inte att arbetet var särskilt spännande, men det gav i alla fall lite extra pengar och hon fick höra det senaste skvallret om vad som hänt i Vitrolles. Hertiginnan, som var en kusin till Frieslands förre Konung Louis III, var officiellt en gäst på slottet, men då hon inte tilläts lämna Vitrolles för att bege sig hemåt, var hon egentligen mer som en fånge. Dock en fånge som behandlades med respekt. Hon fick ju gå omkring i staden som hon ville. Men det var inte endast Hertiginnan som kände sig fångad inom Vitrolles murar.

Endast personer med ett fribrev signerat av någon i det högsta prästrådet var tillåtna att passera Vitrolles stadsmur. Fribrevet hade mestadels delats ut till rika köpmän och deras närmaste. De flesta i staden hade dock tagit det hela med ro och vissa var löjligt nöjda med Vitrolles och Frieslands nya religiösa ledning. Varje måndag under den sista månaden hade Biskopen samlat folket på stora torget och talat till dem, varefter folksamlingen hade gått tillbaka till sina hem och arbeten, med belåtna leenden i sina ansikten. Cecille hade dock misstänkt att något inte stod rätt till och hade undvikit att lyssna på Biskopens omtalade veckotal.

Efter att Cecille valt ut en vacker klänning till Hertiginnan gick hon i riktning mot servicepersonalens matsal som låg intill köket på nedersta våningen. På vägen genom en korridor passerade hon en trädörr som stod på glänt. I ögonvrån skymtade hon två präster i rummet som diskuterade något med yviga gester. Cecille blev nyfiken, stannade upp och lutade sig nonchalant mot väggen någon meter från dörröppningen. Då prästerna talade ganska högt så var det inte svårt för henne att höra vad som sades.

”Men Pierre, lugna dig nu. Alkemisterna är en ogudaktig organisation som förtjänar Guds straff. Deras längtan efter att förstå naturen och världen runt omkring oss genom olika ogudaktiga experiment är helt emot vår tro.”

”Jag har inte heller alltid varit så förtjust i dem, men att medverka i regelrätta mord känns fel.”

”Biskopen sade väl aldrig att du skulle mörda dem? Eller hur?”

”Nej! Min uppgift är att leda en flock själlösa zombies till platsen och att beordra dem till dådet. Det är nästan lika hemskt som att utföra mordet själv. Vår heliga skrift förbjuder ju att man tar någon annans liv. Mördare bestraffas i helvetets eviga lågor och det vet du. Jag vill inte att min själ kommer till underjorden när min tid är kommen.”

”Ja ja... Jag förstår din ståndpunkt och respekterar ditt beslut. Jag kan utse någon annan till detta smutsliga jobb om du vill. Ta det bara lugnt, så ordnar jag detta. Du kan lita på mig.”

”Tack broder Jacobi! Jag är mycket tacksam för att du är min vän.”

Jacobi klappade Pierre på axeln och vände sig om för att lämna rummet. Cecille hörde stegen och fortsatte skyndsamt mot köket. När Jacobi kom ut ur rummet hade Cecille redan försvunnit runt en krök i korridoren. Prästen gick uppför en trappa och kom så småningom fram till Biskopens privata mötesrum. De två vakterna utanför rummet kände igen honom och lät honom traska in genom den bastanta porten som stod öppen på vid gavel.

Biskop Dictionius satt och diskuterade något med en svartklädd kvinna när broder Jacobi bad om att få tala med honom. Biskopen höjde på huvudet och nickade åt prästen.

”Ursäkta att jag stör”, sade Jacobi med silkeslen röst. ”Men jag är tvungen att meddela er om att en av våra präster, som fått till uppdrag att leda en grupp skendöda till Port Miel, vägrar att utföra sitt uppdrag.”

”Jaså!” sade Dictionius, som började inspektera sina välmanikyrrerade fingernaglar. ”Det var ju tråkigt. Och vad heter gynnaren?”

”Broder Pierre, Ers Excellens”

Biskopen vände sig åter till kvinnan framför sig.

”Min kära fröken. Det verkar som om vår käre broder Pierre precis förtjänat en plats i lönnmördarskråets lista. Vad sägs om femtio guldmünt för hans huvud?”

”Det blir mycket bra”, svarade kvinnan framför honom.

Hon rättade till sitt korpsvarta hårsvall och log förföriskt mot broder Jacobi.

”Innan lunch skall jag personligen se till att er käre broder möter sin skapare, lite i förtid. Se det som verkställt!”

Kvinnan drog fram en lång smal kniv och dess blanka yta reflekterade ljuset från den sjuarmade ljusstaken på bordet. Hon log mot Biskopen och visade upp ett flin innehållande två glänsande guldtänder.

Cecille sprang in i butiken som hette NINNAS OCH RONINES CHOKLAD, stannade upp framför disken och pustade ut. Hon hade sprungit ända från slottet och var nu ordentligt andfådd.

Snart kom Ronine ut från den inre delen av butiken. Hon hade ett streck av choklad på sin panna och tittade nyfiket på den unga kvinnan som hon kände igen från Idanas examensfest.

”Nämen hej Cecille! Hur är det med dig? Det verkar som om du sprungit hit.”

”Det är bra med mig. Men en hel del människors liv är i fara. Jag tjuvlyssnade nyss på två av prästerna i slottet och fick då höra att de kommer att skicka ut mördare med uppdrag att likvidera alla alkemister i riket. Och det är inte vilka mördare som helst, utan skendöda zombies.”

”Skojar du?”

”Tyvärr inte. Det är tur att Idana befinner sig i Gawana, men de andra alkemisternas liv är i fara. Vi måste varna dem innan det är för sent! Jag hörde tidigare av Idana att du har vissa kontakter i Vitrolles undre värld. Skulle det kunna vara så att du även känner till en väg ut från den här staden, utan att vi blir stoppade av vakterna som står utposterade vid varje port längs med stadsmuren? Jag skulle vilja ge mig iväg till Port Miel snarast möjligt. Där finns huvudsätet för alkemisternas skrå och många skulle kunna räddas om de varnas i tid.”

”Jag tror tyvärr att alla utgångar är bevakade, även kloakerna och andra tunnlar. Men den sydöstra porten har bara ett fåtal vakter och dessutom är min granne en av dem som är posterade där. Jag skall prata lite med honom.”

När solen var på väg att gå ner i horisonten närmade sig två ryttare den sydöstra porten. Vid den här tidpunkten var porten fortfarande öppen och den vaktades av tre soldater. Ronine red först på en stor fux och efter red Cecille på ett svart halvblod. Den unga chokladmakerskan tog fram ett dokument från sin sadelväska och räckte fram det till en av vakterna. Han var i trettioårsåldern, mörkhyad och blinkade igenkännande till sin unga granne. Han vek upp pappret och ögnade igenom texten.

”Ja, det ser bra ut”, sade han.

”Men vänta!” insköt en av de andra två soldaterna som hade fått en glimt av dokumentet över sin kompanjons axel. ”Det där dokumentet ser lite konstigt ut. Får jag titta närmare på det?”

Soldaten sträckte sig fram och tog dokumentet från sin kamrat. Ronine vände sig om i sadeln och viskade:

”Aj då! Det får bli plan B.”

Soldaten undersökte dokumentet och utbrast:

”Det här är en förfalskning. Ni får inte...”

Ronine skänklade på sin häst som satte av i galopp rakt mot vakten med dokumentet. Han hoppade åt sidan i sista stund och Ronine red ut genom porten, följd av Cecille, vars häst också kommit upp i galopp.

”Stopp där! Stanna!” ropade den tredje vakten.

Men ingen av vakterna hann stoppa de flyende som galopperade vidare på vägen österut.

Efter ett par kilometer delade vägen på sig. Ronine höll in sin häst som stannade och Cecille gjorde likadant.

”Ja, här skiljs väl våra vägar?” sade Ronine.

”Det stämmer!” sade Cecille. ”Jag fortsätter österut mot Port Miel.”

”Och jag rider norrut mot Quinson, för att varna Professor Fritz Würst. Jag hoppas att soldaterna inte skickar ut ryttare efter oss, för då kan vi få det jobbigt.”

”Det orkar de nog inte. Vi är ju bara två *obetydliga* unga tjejer... Lycka till Ronine! Vi ses väl någon gång senare när det här är över?”

”Det gör vi”, svarade Ronine och började rida in på vägen som ledde norrut.

Då Cecille hade en lång ritt framför sig satte hon av i trav. Hon skänklade på sin häst och fortsatte österut.

Kapitel 21

En stark sol värmden den lilla byn Quinson från en klarblå himmel och knaprade ivrigt på det vita snötäcket, som snabbt tunnades ut på gator, torg och hustak. En dörr öppnades och Michas ansikte mötte solen för första gången på en vecka. Hans ben var svaga, men Idana stöttade upp honom när de tillsammans gick ut för att ta sig till Quinsons stora torg. När Micha kommit tillbaka från Gawana och blivit behandlad av Professor Fritz Würst, hade han först verkat tillfriskna, men sedan hade febern, som orsakats av den infekterade skottsgraden i höften, stigit igen. Professorns olika medikament hade till en början inte lyckats stoppa sjukdomen och den gamle mannen hade varit orolig för att Micha hade drabbats av en livshotande blodförgiftning som han inte kunde få stopp på. Fritz hade arbetat desperat med att ta fram nya mediciner och för tre dagar sedan, när Michas feber var så hög att han yrade, hade den gamle mannen provat den gamla tesen att *ont skall med ont fördrivas*. Han hade blandat in möjlig ost i medicinblandningen, som även innehöll bland annat pilbark, vitlök och rödvin. Till Professorns förvåning och lycka hade medicinen haft en mycket snabb och positiv effekt på Michas tillstånd.

Det var nu tre dagar sedan Idana, Micha och Antoine kommit tillbaka från äventyret i Chipanprovinsen. Sira, Angel och Chip hade bara stannat i byn i någon timme för att sedan transferera sig vidare till Pelfortskolan vid Saint Marie.

När Micha, med Idanas hjälp, kommit fram till torget behövde han stanna upp och vila en stund. Höften gjorde fortfarande ont och febern hade gjort honom svag. Idana hjälpte honom till en parkbänk som stod placerad under en stor ek. Micha satte sig ner och pustade ut med en djup suck. Idana satte sig bredvid honom och iakttog fyra äldre män och en ännu äldre kvinna som spelade boule på den grusbelagda planen. De var ganska duktiga och speciellt en av männen imponerade med sina exakta sprängningar som lyckades fyra gånger av fem. Han hade troligen en ganska stor chans att vinna i Quinsons årliga

boulemästerskap som skulle äga rum om endast fyra dagar. Om man skulle ha en chans där fick man träna mycket.

Medan de vilade sig i solen kom ett par bruna hästar långsamt skrittande över torget. Hästarna var mycket trötta och svettiga efter att ha burit sina ryttare i nästan tre veckor.

”Och här sitter ni och latar er!” hördes en munter röst från den närmsta hästen.

Micha tittade förvånat upp och utbrast.

”Joani? Vad kul att se dig! Det måste ha varit ett halvår sedan vi sågs sist.”

”Sju och en halv månad, men vem räknar? Men vad har hänt med dig? Du ser lite magrare ut än sist.”

”Fick en blykula i höften och var nära att dö på kuppen, men Professorn lyckades mixa ihop något som gjorde mig frisk igen. Men du verkar också ha varit med om en del.”

Joani hade fått ett långt illrött ärr som gick rakt över hans vänstra öga.

”Jaså, den här lilla bagatellen? Bara en liten duell med en zaskisk sjörövare. Det var nära att jag miste synen på ögat, men han drabbades värre... Men nog om mig. Jag har med mig en gammal bekant till dig.”

Den före detta kvinnliga soldaten Suad red upp jämsides med Joani och hälsade artigt. Sedan himlade hon hemlighetsfullt med ögonen. Idana misstänkte något och fick snabbt syn på ringen på Suads finger. En liknande ring fanns även på Joanis ena finger.

”Grattis!” sade Idana och nickade mot de båda.

”Vad?” sade Micha och såg dumt på Idana.

”Tack”, sade Joani. ”Vi förlovade oss för en månad sedan. Tänkte fråga om ni skulle vara intresserade av att hjälpa till med att planera vårt bröllop i maj, om ungefär två månader.”

”Eh... Självklart!” sade Micha, som sent också fattat galoppen. ”Så ni har förlovat er? Det var roligt att höra. Vi kan väl ha bröllopet här i byn? Dina föräldrar skulle verkligen uppskatta det.”

Joani och Suad lämnade sina hästar i stallet och sedan gick de fyra in i värdshuset *Guldgrodan*, hälsade på den försupne Klockringaren Maurice, varefter de gick och satte sig runt

Michas favoritbord. Joani och Suad som var vrålhungriga efter att ha ridit från tidig morgon, beställde in varsin stor köttgryta med bröd. Till maten delade de på en karaff med ett kraftigt rödvin från trakten. Micha och Idana nöjde sig med varsin kopp te och en smörgås.

När Joani ätit upp det mesta av sin gryta, lutade han sig tillbaka och började berättade vad Suad och han varit med om under sin vistelse i Luitia.

De hade först besökt Suads mor och far som bodde i en liten kuststad i södra delen av riket. Joani hade blivit mycket väl omhändertagen och troligen gått upp tre kilo på grund av all god mat som Suads mor lagat. För ett par månader sedan hade Joani och Suad fortsatt att resa runt i landet. De besökte många trevliga små städer och byar längs med Luitias östra kust och stannade i över en vecka i en vacker liten hamnstad som hette Renetia. De två trivdes mycket bra i den gamla romantiska staden.

Tidigt en morgon drabbades staden av något oväntat. Tretton Nyleptiska skepp seglade in i hamnen och ut från skeppen rusade mer än tusen vildsinta zascher. Stadens invånare togs helt på sängen och hamnen förvandlades till ett blodbad. Zascherna anföll alla luitier de kom åt; män höggs ner och likaså äldre kvinnor och barn, men de unga kvinnorna i staden kidnappades och bars tillbaka till skeppen, för att säljas som slavar i Nyleptien eller något av de andra södra länderna. Zascherna gjorde även råder mot ett par kyrkor för att stjäla dess värdeföremål. När väl den första chocken var över, samlade staden ihop ett försvar, vilket blev allt starkare ju fler luitier som beväpnat sig. Vilda strider utspelade sig på Renetias gator och zascherna började få smaka på allt hårdare motstånd. Då bytte de zaschiska soldaterna taktik och skickliga bågskyttar började beskjuta de luitianska försvararna på avstånd. Många stadsbor föll av väriliktade pilar och de blev snabbt försiktigare i sin stridsföring.

Suad och Joani bodde i ett värdshus i den norra delen av staden som inte drabbats lika hårt av anfallet. Ett tiotal zascher hittade dock fram till byggnaden och en av dem sparkade upp

dörren. Han fick emellertid direkt ett spjut i magen som slungats iväg av värdshusvärden. Joani, Suad, två gäster från Turgien och tre män ur personalen stod också redo när zascherna stormade in i värdshusets stora matsal. Det blev en våldsam strid. Suad och en av turgierna besköt zascherna med pilar bakom ett räcke en våning upp och Suad lyckades snabbt fälla ett par zascher med välriktade pilar. Två av zascherna hade gått till anfall mot den modige värdshusvärden. Han hade inte en chans utan höggs ner av inkräktarnas böjda klingor och blev liggande på sitt eget nypolerade golv som snabbt färgades rött av hans blod. Joani höll själv på att strida mot två andra zascher. Han svingade sitt spjut i långa bågar och spjutspetsen trängde in i den ena zaschernas axel. Då for den andra zaschern fram och högg mot Joani ansikte.

”Och det var då du fick det där lilla ärret?” sade Idana.

Joani nickade och log.

”Det stämmer. Och jag skulle ha dött av hans nästa hugg om inte den andre turgiern Dick Traufel räddat mitt liv. Han knuffade undan zaschern och ändade hans liv med sin stridsklubba. När zascherna såg att fem av dem låg blödande på golvet tappade de andra modet och flydde. De hade nog förväntat sig betydligt mindre motstånd i ett värdshus. Vi hade också drabbats av förluster. Värdshusvärden och kocken var döda, men vi andra hade överlevt. Striderna i staden fortsatte i ytterligare någon timme innan zascherna slutligen begav sig tillbaka till sina skepp och seglade ut från hamnen. Man kan säga att vi varit med om en ganska händelserik resa i Luitia. Men du då Micha? Hände de något spännande i Gawana eller var det bara en romantisk liten semesterresa för er två?”

Idana och Micha tittade på varandra. Ingen av dem visste vem som skulle börja berätta deras historia.

Senare på kvällen initierade Professorn en stor grillfest, som officiellt blev ett firande av Joanis och Suads förlovning, men de firade även Michas tillfriskande och det mirakulösa förintandet av kvinnodemonen i Shapenaj. Tre stora vildsvin grillades hela över en öppen eld och byborna bar ut möbler och mat till det stora torget. Två män och två kvinnor startade en liten orkester,

som spelade muntra melodier och snart blev det dags för en lustig dans. Micha var fortfarande matt efter skadan, men Idana, Joani och Suad svängde runt i den vilda dansen. Professorn blev uppbjuden av bagerskan i byn. Hennes namn var Henriette och det var nu drygt två år sedan som hennes man insjuknat och dött i cancer. Hon flirtade nu flickaktigt med Professorn som först bara log lite tafatt tillbaka. Men den glada musiken mjukade även upp den gamle Professorn och det dröjde inte länge förrän han gav bagerskan ett varmt leende tillbaka. Hon var ju ganska söt för sin ålder och bakade dessutom underbart goda croissanter.

En ung flicka med sotsvart hår och bruna ögon närmade sig försiktigt Antoine, som satt vid ett av borden och åt av det nygrillade vildsvinsköttet, tillsammans med nykokta rotfrukter i en vitlökssås. Flickan knackade Antoine på axeln och blinkade till med sina stora bruna ögon. Antoine, som hade munnen full av mat, log först bara frågande. Han kände genast igen Yvette som han varit hemligt förälskad i det senaste året. Hon arbetade som lärling till stadens finsnickare och var mycket konstnärligt begåvad. Antoine tuggade färdigt maten och ställde tillbaka tallriken på bordet.

”Vill du möjligen dansa?” frågade Antoine artigt.

Yvette nickade och log med ett bländande vitt leende.

När Idana dansat i mer än en timme gick hon till ett av borden och satte sig bredvid Micha igen. Men hon hann bara ta ett par tuggor av den utsökta maten, när Rupert Coors som var en av Quinsons tre patrullerande vakter, harklade sig bakom henne. Idana avbröt sitt ätande och vände sig om mot vakten.

”Ja Rupert? Vad är det du vill?”

”Jag hittade den här mystiska gynnaren vid stora porten. Flickan kom gående med en häst, som var halt på ena benet, när jag grep henne. Hon sade att hon kände Professorn. Jag hittade inte Professorn någonstans, men så hittade jag dig..”

Rupert visade med handen mot en flicka som var klädd i en svart kappa med luva. Flickan drog tillbaka luvan och visade upp sitt unga ansikte för Idana.

”Ronine? Vad kul att se dig!”

”Idana? Har du redan kommit hem från Gawana? Jag förväntade mig inte att se dig här.”

”Nja, resan hem gick fortare än förväntat”, förklarade Idana.
”Men varför är du här i krokarna?”

”Jag har kommit hit från Vitrolles för att varna er för en stor fara, speciellt för Professorn ... och dig.”

Kapitel 22

Stjärnornas klara ljus som reflekterades mot Verdonflodens yta, bröts tillfälligt upp av det tunna vågskvalpet från fyra stora kanoter, vilka plöjde genom vattnet i jämn takt. Båtarna hade startat sin färd från Vitrolles för mer än två dagar sedan och skulle alldeles strax anlända till den lilla byn Quinson.

I den främsta kanoten satt broder Nadal och blickade framåt från fören. Resan tillsammans med tjugo skendöda zombies hade varit som en mardröm. Nadal var en hängiven anhängare till Biskopen och tyckte även han att alkemisternas ogudaktiga arbete stred mot kyrkans traditionsbundna lära. Han skulle dock ha föredragit att leda ett band med levande lönnmördare, framför dessa stinkande zombies. Utav de tjugo var det bara en som hade kunnat tala ordentligt; en före detta Major från den gamle Konungens livgarde. Han var även den enda av de skendöda som bar ett vapen; ett rostigt svärd, vilket legat i hans grav. Majoren hade vägrat att lämna ifrån sig vapnet på kyrkogården. De andra skendöda kommunicerade med varandra genom grymtningar och olika gester, men missförstånd skedde ofta och en gång hade det resulterat i ett vilt slagsmål, som lett till en avsliten arm och några knäckta revben. Zombien som mist sin arm verkade dock inte ha känt någon smärta och armen, vilken han stoppat ner i sitt midjebälte, levde fortfarande vidare vid sidan av honom.

Quinsons bryggor var nu bara ett hundratal meter bort och Nadal gjorde tecken till sina skendöda anhängare att paddla ännu tystare.

William Greedy, som bland annat arbetade med att hyra ut båtar i hamnen, låg och halvslumrade på en bänk vid bryggorna. Han hade fått i sig en hel del att dricka under festen och behövt gå hem ganska tidigt. William hade känt att han behövt lite frisk luft innan han gick in i sitt hus och fastnade därför i sin gamla favoritbänk. Han hade denna kväll äntligen lagt in en stöt mot fröken Lillie, en söt liten blondin som arbetade som skolfröken i

byn och han kände att han under kvällen för första gången hade lyckats få bra kontakt med henne. Imorgon tänkte han fråga Lillie om hon vill gå ut med honom på en riktig date.

Plötsligt stördes hans slummer av ett ljud från vattnet. William kände igen ljudet, som kom från åror eller paddlar, vilka försiktigt bröt den stilla vattenytan. Han reste sig upp och blinkade med ögonen för att vakna till ordentligt. Sedan gick han mot bryggan för att ta emot de sena besökarna. Troligen skulle han kunna hyra ut några båtplatser till ett rimligt pris.

En kanot stötte emot bryggan, varefter en man i brun kåpa hoppade upp på trädäcket. Ytterligare fem personer steg iland och den främsta av dem bar en bronsfärgad hjälm med plym på huvudet.

”Hallå där kära besökare!” utbrast William med munter röst. ”Ni är varmt välkomna till Quinson. Vilka...?”

Han blev plötsligt alldeles kallsvettig och fick en stor klump i halsen.

Vad är det här för några typer? Den där flickan från Vitrolles nämnde tidigare i kväll något om ett hot mot Professorn, men jag lyssnade väl inte så noga på vad hon sade. Kan det vara de här hon pratade om? Det här är verkligen inte bra... Men vad är det där för några personer egentligen? De ser ju helt döda ut. Aj aj aj, måste varna de andra.

William började dra sig bakåt, men då hade den före detta Majoren redan hunnit fram till honom. William försökte att fly, men zombien fick tag i hans hästsvans och drog till. William föll ner i bryggans plankor med en duns. Zombien lyfte därefter sin känga och stampade till hårt på mannens hals. Adamsäpplet krossades och William rosslade till.

”Vad gör du?” ropade Nadal med upprörd röst. ”Vi är endast ute efter Professorn och eventuellt någon lärling till honom. Alla andra människor skall lämnas oskadda. För guds skull, vi är ju utsända av kyrkan för att utföra Guds önskan, inte döda oskyldiga bybor.”

”Den här mannen tänkte varna folket i byn”, sade Majoren med torr rosslande röst.

Han drog sitt svärd och högg den liggande mannen i bröstet. Blod strömmade ut och spred sig ner över Williams mage innan han suckade och dog.

”Jag protesterar! Du skall lyda mig!”

Nadal gick fram mot zombien med bestämda steg. Majoren sträckte snabbt ut en stark arm och greppade tag om prästens hals. Han klämde åt och log nöjt när Nadals ansikte blev alldeles likblekt. Majoren lutade sig fram mot prästen och viskade:

”Ingen ger mig några order längre...”

Majoren inväntade de resterande zombierna som med vissa besvär klev upp på bryggan. Han satte händerna till sin beniga midja och talade till sina likar:

”Nya order mina vänner! Människorna i den här byn har skyddat en viss ond alkemist som är ett hot mot rikets säkerhet. Först tar vi hand om Professorn. Han skall befinna sig i ett högt torn någonstans i närheten av kyrkan och sedan tar vi hand om resten av människorna i byn. Förstått?”

De flesta av zombierna nickade ivrigt och såg fram mot att få slita sönder de levande människorna kött. Andra tittade mest oförstående på varandra och några av dem hade ingen aning alls om varför de kommit hit över huvud taget. En gammal kvinna, som dött ett halvår tidigare, hade redan varit senil och halvt död när hon dog och hon förstod näst intill ingenting av vad Majoren ville att de skulle göra. Hennes namn var Rosie och hon hade fortfarande ett öga att se med, men kunde inte längre få ut några talliknande ljud ur sin torra munhåla. Rosie bar en söndertrasad rosafärgad klänning som hade kvar mycket svaga mönster av gula blommor. Hennes blick for runt terrängen sökandes efter katter. Hon älskade katter...

De tjugo zombierna lämnade hamnen och gick norrut mot byns centrum. Majoren fick snart syn på det höga tornet som låg intill Quinsons gamla kyrka. Han marscherade på och kom snart fram till byns torg som nu låg helt öde efter kvällens festligheter. Majoren gjorde halt och lyssnade. Han noterade att det var alldeles tyst i byn. Lite väl tyst. Det hördes inte ens en snarkning från något av husen runt omkring. Långa bord stod fortfarande utplacerade utmed torget och Majoren tittade fundersamt på alla helt eller halvt urdruckna dryckeskärl som

stod kvar på borden. Då han var en zombie kände han dock varken någon hunger eller törst. Tydligt hade man haft en fest här och inte städat ordentligt efter sig. Majoren hatade när folk inte städade efter sig. Ordning och reda var det som gällde! Det kliade i de gamla döda fingrarna av att börja städa upp efter festen.

Hans skarpa blick fångade upp en människa som ensam patrullerade muren ett par hundra meter längre norrut. Vakten hade blicken riktad åt andra hållet och hade ännu inte fått syn på den skendöda invasionsstyrkan. Majoren log. Det här skulle bli en lätt match.

Plötsligt slog en pil in i hans mage och en annan pil susade förbi hans förruttnade näsa med bara ett par centimeter. Andra pilar träffade hans trupp av zombies. De välriktade pilarna trängde in i dött kött, slet av senor och fastnade i ben. En zombie, som fick sitt huvud penetrerad av en pil, föll ner på knä och åmade sig ynkligt, men ingen av de skendöda dog av de skador pilarna åsamkat. Runt omkring dem hördes ett högt stridsvrål från ett fyrtiotal stridslystna bybor, alla beväpnade till tänderna med svärd, yxor, spjut och andra vapen de hittat i sina förråd. På taken stod ytterligare ett tjugotal bybor med pilbågar. Snart sköts det iväg ytterligare en salva med pilar mot zombierna och sedan for byborna på de skendöda med höjda vapen. Professorn var en av dem som sprang i första ledet. Han höll upp sin farfars gamla tvåhandssvärd och vrålade högt.

Majoren höjde upp sitt rostiga svärd och utropade:

”Död åt människorna! Lemlästa dem!”

Zombierna tittade på människohopen, som kom allt närmare och tog även några steg för att möta dem.

Nu följde ett kaotiskt slag där människorna högg in på de skendöda med sina vapen och där zombierna försökte greppa tag i dem för att kunna riva och bita i människornas levande kött. Zombierna visade sig vara mycket svåra att döda och de slutade inte att strida bara för att de blivit av med en arm eller två. Dessutom var många av dem mycket starka.

En storvuxen kvinnlig zombie lyckades få tag i smeden Petra Meurkes huvud och hon lyckades inte komma loss från den skendödes starka grepp. Zombien ryckte till och Petras nacke

bröts tvärt av. Hon hånflinade mot smeden och släppte sedan taget. Petra föll ihop och blev liggande stilla på marken.

Joani och Suad angrep en annan zombie tillsammans. Joani träffade varelsen med sitt spjut gång på gång utan att detta gjorde någon större skada på den skendöde. Suad högg av ett par av zombiens fingrar, men den fortsatte att strida som om inget hänt. Plötsligt kastade sig zombien framåt mot Joanis ben. Den fick tag i hans vrist och bet honom i smalbenet. Joani skrek till och försökte att putta undan varelsen med sitt spjut. Suad svingade sitt svärd och kapade av den skendödes huvud med ett välriktat hugg. Zombien öppnade förvånat munnen och föll ner i marken. Både huvudet och kroppen fortsatte att röra på sig och Joani sparkade till huvudet hårt så att det for in i en stenvägg med en hög smäll. Huvudet gick itu och slutade äntligen att röra på sig. Suad hackade vidare på den huvudlösa kroppen och högg sönder zombien bit för bit.

Idana och Antoine hade båda beväpnat sig med ett tiotal sprängkulor var. Kulorna sprängde bort huvuden och lemmar på en liten grupp med zombies, som försökt att ta sig närmare kyrkan. Sprängkulor visade sig vara ett effektivt sätt att stoppa zombies på, men det behövdes träffar av många kulor för att stoppa en zombie. En redan huvudlös zombie träffades av en sprängkula som fick dess högra arm att flyga av. Armen landade olyckligtvis på en manlig bybos axel. Den greppade sig tag i människan, kröp mot hans hals och klämde till. Mannen slet i armen, men hade ingen chans att få bort den starka handen och snart föll han ihop på marken.

Sebastian var den som hade störst framgång mot zombierna, vilka hade mycket svårt att skada den kraftige lervarelsen. Han vrålade av ilska och krossade en skalle mellan sina starka fingrar. Zombien fortsatte dock utan huvud och rev mot hans bröst kort med sina beniga fingrar. Sebastian slet av dess armar och knäckte vart och ett av dem mot låret. Sedan tryckte han ner resten av kroppen mot marken och började stampa sönder varelsens benpipor och ruttnande kött. När det endast fanns småbitar kvar slutade zombien äntligen att kämpa emot. Kroppen var åter död.

Zombiemajoren skadade en kvinna i armen med sitt rostiga svärd. Kvinnan backade undan och ersattes av värdshusvärden Gaud, som beväpnat sig med ett svärd och en träsköld. Gauds svärd träffade zombien hårt i huvudet och dess bronsfärgade hjälm for i marken. Majoren verkade dock inte ha känt av slaget och hackade på Gauds sköld med sitt rostiga svärd. Värdshusvärden orkade slutligen inte hålla emot och den halvt sönderslagna skölden for i backen. Zombien gjorde ett utfall med sitt svärd och stack den stackars värdshusvärden djupt i sidan av magen. Gaud stönade svagt och högg till zombien med sitt eget svärd. Svärdet fastnade i Majorens axel, men gjorde ingen större skada. Zombien drog ut svärdet och hånlog mot den svårt skadade mannen som sakta sjönk ihop på marken. Sedan slet han loss Gauds svärd från sin axel och inspekterade vapnet. Han nickade nöjt. Två svärd var bättre än ett.

Ronine var för liten för att vara med i striden direkt, men hon höll sig i utkanten av torget med en fackla och tittade spánt på de kämpande. En zombiefot kom plötsligt flygande och landade på marken någon meter framför henne. Det var Antoine som slungat iväg sin sista sprängkula mot en mycket envis kvinnozombie. Hennes fot ryckte nu i spasmer och Ronine gick fram och brände foten med sin fackla. Den skendöda foten flammade direkt upp med en hög blå eldslåga och det dröjde bara några sekunder tills foten var helt sönderbränd. Ronine andades in av förvåning och vände blicken mot den ovissa kampen mellan zombies och människor.

”Bränn dem!” ropade Ronine med hög stämma, medan hon sprang in mellan de stridande.

Hon satte sin fackla i ryggen på en zombie och den flammade upp direkt. Den skendöda varelsens ben och armar började rycka i panik och den sprang sedan iväg och stötte ihop med en annan zombie. Denna tog också eld och snart var slagfältet ännu mer kaotiskt än innan. Några av människor blev brända av brinnande zombies, men elden gjorde mest skada på de skendöda. Fler av människorna hämtade facklor och angrep de sista av de kämpande skendöda. De hade dock insett faran och gjorde sitt bästa för att undvika den förtärande elden, men människornas nya vapen gjorde att de snabbt fick övertaget.

Majoren lyckades döda en bybo med ett välriktat svärdshugg innan även han flammade upp i blå eld. Han skrek av vild förtvivlan innan han kurade ihop sig i fosterställning på marken. Hans sista stund som zombie var kommen.

Människorna stod i en ring och tittade på när de sista zombierna brann upp på torget. Fem människor låg döda på marken och lika många hade fått mer eller mindre allvarliga skador. Joanis vadmuskel blödde ymnigt efter zombiens bett, men han skulle klara sig och så småningom även kunna gå normalt igen. Ingen sade något när de drog undan sina dräpta vänner till gräset under en stor ek. Ytterligare bybor kom ut ur sina hus och iakttog förödelsen som striden lämnat efter sig.

”Idana? Hur tror du att det gått med de andra alkemisterna?” frågade Ronine.

”Vi kan bara hoppas att de flesta klarat sig. Cecille har säkert fått kontakt med alkemisterna i Port Miel, men de få alkemisterna som arbetade i Vitrolles har Biskopens zombier nog redan tagit hand om.”

Plötslig ropade en liten pojke med panikartad röst:

”Där går ytterligare en zombie. Döda den!”

Suad och ett tiotal bybor sprang mot en gammal zombie som med stapplande steg gick ut från en gränd i närheten. När människorna var ett tiotal meter från zombien stannade de och tittade på varelsen med tveksam förundran. Det var en ganska liten kvinnlig zombie iklädd en sliten rosafärgad klänning. Hon hade endast kvar ett öga och i sin famn bar hon en svart och vitrandig katt som hon gosade med. Katten verkade inte störas av att den bars av en skendöd och njöt av behandlingen. Zombiens namn var Rosie. Hon hade lämnat de andra skendöda innan striden och bestämt sig för att utforska byn lite. När Rosie fått syn på en katt i en smal gränd, hade hon inte kunnat motstå lockelsen att gå dit och klappa den. Katter var ju det bästa hon visste.

Professorn och Sebastian hade också kommit fram till Suad och den stora lervarelsen log när han fick syn på den lilla zombien. Rosie märkte plötsligt att människorna tittade på henne och vinkade då lite blygt åt dem med ena handen. Sebastian gick fram till Rosie och lade varsamt en skyddande

hand på hennes skinntorra axel och tittade tillbaka mot Professorn. Han såg lyckligare ut än någonsin.

”Professorn! Vi kan väl behålla henne? Snälla?”

Kapitel 23

Melodiska toner svävade in genom Sira sinne och fick henne att känna sig lätt som en fågel. Hennes tankar var fria och de svävade fram några meter fram till hennes gamla vän Lilly. Kort därefter for den medvetna delen av det som var Sira, in i Lillys vidöppna själ. Sira kände sig plötsligt som om hon kommit in i en annan värld. Hon sög i sig intryck från Lillys medvetande och tittade sig nyfiket omkring.

Utanför Pelfortskolan blåste det en frisk vårvind från öster, men inne i det hemliga klassrummet var det varmt och stilla. Sira hade först föreslagit att någon av dem skulle försöka sig på att läsa av Chips tankar, men han hade vägrat och sagt att han inte hade någon lust alls att låta någon läsa hans privata och mäktiga tankar. Han hade inte heller varit intresserad av att försöka läsa någon av *flicksnärtornas* tankar för den delen.

Först hade Sira försökt sig på att spela i flöjten och låta Angels och Lillys sinnen träffas, men tydligen var hennes musikaliska talang inte tillräckligt stor. Sedan hade Lilly fått låna flöjten, men även hon hade misslyckats med att få fram rätt toner ur musikinstrumentet. Angel var dock mycket musikaliskt begåvad och tankeläsandet hade slutligen lyckats.

Sira kände sig helt överväldigad över att plötsligt kunna känna vad som dolde sig i Lillys inre. Angel slutade spela och Siras själ for tillbaka till hennes kropp. Sedan bytte Sira och Lilly plats och Lilly fick då uppleva en stor del av Siras virvlande tankar. Efteråt när Angel slutat spela på flöjten sade Lilly entusiastiskt:

”Det där var skumt, men helt underbart.”

Hon kramade om Sira och fortsatte:

”Tack för att jag fick ta mig en liten titt i ditt inre.”

”Tack själv! Min syster sade att hon känt sig lyckligare efter att hon fått känna av en annan människas sinne på detta sett.”

”Det låter ju trevligt. Vi får väl se om även vi blir lyckligare efter detta.”

Båda vännerna tittade på varandra och var tysta några sekunder. Sedan fortsatte Lilly:

”Men oj vad mycket du tänkte på! Jag kände en massa tankar som snurrade omkring i ditt huvud och kunde även känna av en dämpad sorg långt där inne. Att du sörjer vissa människor som avlidit nyligen är väl inte så konstigt, men... Varför Detektiven? Var inte han en väldigt jobbig person? En bra lärare visserligen, men påfrestande och ibland helt knäpp.”

”Det har du nog rätt i. Jag vet inte varför jag känner så. Många gånger hatade jag honom, men det var ändå något speciellt med honom och han dog hjältemodigt när han kämpade på vår sida mot en synnerligt elak skurk. Jag känner att jag saknar honom, helt enkelt.”

Nästa morgon överraskades Sira och hennes klasskamrater av meddelandet att de äntligen fått en vikarie för Detektiven och lektionerna i kriminalteknik och den ädla konsten att inte lämna efter sig några bevis efter ett brott kunde återupptas.

När Sira, Angel och Lilly efter lunchen kom in till klassrummet i södra flygeln, så fanns den nya läraren redan på plats. En mörkhårig ung man, iklädd ett vit- och grårandigt tunikaliknande plagg, stod bakom katedern och tittade nervöst ut på sina elever. Han var ganska kort för att vara en man, hade en tunn välansad mustasch och mörkbruna ögon vilka försökte att undvika elevernas stirrande blickar.

”Eh. Välkomna till fortsättningen av undervisningen i kriminalteknik. Jag skall försöka att fortsätta lära ut hur man genomför brottsliga handlingar utan att lämna kvar några bevis. Mitt namn är Robert Montpellier och jag skall vara er lärare under resten av terminen.”

Han vände sig om mot den svarta tavlan och plitade ner sitt namn med stora bokstäver. Kritan gnisslade mot tavlan och ljudet fick många av eleverna att rysa. Han vände sig åter mot sin klass och fortsatte sitt öppningstal:

”Ni får gärna kalla mig Robert, men undvik helst att kalla mig Herr Montpellier. Herr Magister går också bra... kanske till och med bättre än Robert... Hm. Det är nog bäst om ni bara kallar mig Herr Magister.”

Robert suckade djupt och var försjunken i tystnad under några sekunder. Han suddade ut sitt namn på tavlan och fortsatte.

”Jag har förstått att er förre lärare Bernard ... var mycket omtyckt och jag skall göra mitt bästa för att fortsätta i hans fotspår. Idag tänkte jag lära er hur man undviker att lämna efter sig fibrer från kläder och hårstrån på en brottsplats. Ni kan även använda kunskapen till att plantera ut falska bevis för att misstänkliggöra någon annan som ni gärna vill ha bakom galler för en tid.”

Sira, som satt i mitten på andra bänkraden, tittade förundrat på deras nya lärare.

Han påminner mig om ... men han är betydligt gulligare, på sitt tafatta sätt.

Av någon konstig anledning kände Sira att hon var helt fascinerad av den nya läraren. Hon lyssnade noga på vad Robert sade och studerade noga hans tafatta rörelser när han visade olika teckningar på olika hårtyper med hög förstoring. Roberts nervositet försvann lyckligtvis allt mer ju längre in i lektionen han kom och eleverna antecknade flitigt allt man skulle tänka på när det gällde klädfibrer och hårstrån. Sira hade aldrig tidigare hört talas om att någon polis letat efter sådana bevis på en brottsplats och hon undrade om det verkligen var vanligt. Det hon tidigare hört om polisen i Vitrolles var att de var ganska slarviga och sällan orkade utreda mindre brott.

Vid slutet av lektionen fick eleverna turas om att titta på olika tygfibrer som låg under en stor glaslins. Denna förstörde bilden av fibrerna tio gånger. Efter att Sira tittat färdigt upptäckte hon att Robert höll på att fumla med en del av sin mustasch som hamnat snett.

Lösmustasch? Varför har han lösmustasch? Hm. Hur gammal är han egentligen? Med mustaschen ser han väl ut att vara i tjugofemårsåldern, men utan den? Han kanske bara är tjugo, eller till och med yngre?

Robert lyckades få ordning på sin mustasch och kastade en snabb blick mot Sira. Hon vände bort blicken och låtsades att inte ha noterat något speciellt angående hans lösmustasch.

Snart därefter avslutades lektionen och alla eleverna fick i läxa att läsa ett kapitel i skolboken till nästa lektion. Robert hade faktiskt lyckats fånga elevernas intresse och det småpratades mycket när de lämnade lektionssalen för att få sig en välförtjänt rast. Nästa lektion, som handlade om Frieslands historia ur ett tjuvperspektiv, började först trettio minuter senare.

När Sira skulle gå nedför trappan som ledde till den stora entrén, fick hon syn på David som med brådskande steg gick i riktning mot det syöstra tornet. Hon blev misstänksam och tvekade någon sekund. Sedan bytte hon riktning och gick med snabba steg efter den populäre lurendrejareleven. David hamnade dock snart utom synhåll, men Sira var ändå ganska säker på vart Daniel var på väg. Sira kom snart fram till dörren som ledde till tornet. Hon tog tag i järnhandtaget, öppnade dörren och lyssnade. Ljudet från Davids snabba fotsteg hördes uppfifrån, men avtog ju högre upp han kom. Sira stängde försiktigt dörren efter sig och kilade uppför spiraltrappan med lätta fötter.

Fyra våningar längre upp fanns det översta tornrummet som mestadels användes till förråd. Dörren stod på glänt och Sira pressade sig igenom utan att den gnisslade det minsta. Väl inne i tornrummet såg hon sig omkring. Stolar, bord, bokhyllor och annat material stod staplade överallt. Luften var ganska rå och ett kallt vinddrag svepte förbi Siras bara kinder. Hon såg inte David någonstans, men hon hörde ljud från andra sidan rummet. Sira smög sig tyst fram bakom ett tiotal staplade bord och tittade försiktigt fram bakom en gammal järnkamin. Då fick hon syn på den blonde unge mannen som stod bredvid en öppen fönsterlucka. Lurendrejareleven höll just på att avlägsna ett meddelande som satt fast vid foten på en stor grå brevduva. David ställde ner duvan på fönsterräcket, gav den en halv näve med brödsmulor och vecklade ut meddelandet.

Sira kände plötsligt att det började klia i halsen på henne och hon kämpade mot reflexen att börja hosta. Hon svalde ett par gånger och lyckades hålla sig tyst, även om det kändes lite obehagligt.

När David hade läst meddelandet vek han ihop pappret och stoppade ner det i sin högra ficka. Sedan tog han fram ett nytt litet pergament från sin innerficka. Han lade ner arket på ett bord intill honom och började skriva ner ett meddelande.

Vad är det för hemligheter du har? Är det bara ett brev till din mor eller något mycket allvarigare? Jag skulle inte bli förvånad om det hade något med Heliga Samfundet att göra. Deras maktövertagande har inte varit särskilt demokratiskt och det hade Bondepartiet smärtsamt fått känna på. Förra året råkade du bara hålla ett tal för Heliga Samfundet i Vitrolles och i Camargue-träsket så betedde du dig mycket underligt... Om det finns kvar några fula fiskar i Pelfortskolan så är du helt säkert en av dem

David knöt fast meddelande på duvans ben och släppte sedan ut fågeln genom fönstergluggen. Duvan flaxade ut och flög i cirklar allt högre upp i luften, medan den iakttog landskapen under. Sedan tog den riktning söderut ... mot Vitrolles!

Efter att David sett fågeln försvinna bakom trädtopparna lämnade han tornrummet och gick tillbaka nedför den långa spiraltrappan, ovetandes om att någon hade sett honom. Sira stod kvar en stund i tornrummet och väntade tills David hade kommit ordentligt utom hörhåll.

Medan Sira en liten stund senare gick nedför tornets spiraltrappa funderade hon ut en plan om hur hon skulle kunna få tag på det där meddelandet. Planen hon kom på var mycket obehaglig, men borde fungera. David skulle aldrig förvänta sig något sådant från henne. Sira ryste dock inombords. Nästa lektion i historia skulle de ha tillsammans med luredrejar-eleverna och Sira räknade med att David var på väg direkt dit. Hon fick rätt.

David stod och pratade med James Kulla, en annan luredrejarlev. James var mörkhyad med lång och smal kroppsbyggnad. Hans något framåtböjda kroppsställning och trötta ögon fick honom att se lite slö och dum ut, men James var tvärtemot en av de allra intelligentaste eleverna i hela Pelfortskolan. Redan innan han börjat på skolan hade han lyckats att lura till sig en smärre förmögenhet i olika skumma affärer och hans karriärmål var att bli den rikaste mannen i riket. Sira tvivlade inte på att han skulle lyckas.

Davids blick fastnade plötsligt på Sira som kom gående mot honom med ett par böcker under armen. Hennes blick var fäst på honom och hennes mun var formad till ett vänligt leende. David visste att Sira avskydde honom och undrade vad det var hon ville den här gången. Troligen var det väl det gamla vanliga; att han skulle hålla tassarna borta från hennes bästa vän Lilly. Det skulle han gärna ha gjort, om det inte vore för att reta Sira lite extra.

”Hej David!” sade Sira med hjärtlig röst. ”Jag har något till dig.”

”Har du?” frågade David misstänksamt. Vad kan det vara? En ny förolämpning kanske?”

Sira fortsatte framåt, lade sin högra hand på hans axel, drog honom till sig och gav honom en praktfull puss rakt på munnen. Pussen varade i flera sekunder innan Sira slutligen tog ett steg tillbaka och sade:

”Allt bra med dig, min gulleplutt?”

David var som förstened och hade ett förvånat ansiktsuttryck fastklistrat i sitt vackra ansikte. James såg på sin kompis och brast ut i skratt. Sira gick snabbt vidare mot dörren till lektions-salen. Innan hon gick in vände hon sig mot David och vinkade till honom med ena handen.

”Vi ses!”

Sira fortsatte in i klassrummet och gick och satte sig bredvid Lilly på sista bänkraden. Hon torkade av munnen ordentligt med tröjarmen och lade upp skolböckerna på bänken framför sig.

”Var har du varit?” viskade Lilly.

”Eh. Jag berättar om det senare. Men om du skulle höra något konstigt skvaller om mig och en annan elev... Tro inte på ett ord av det. Det är bara elakt skvaller.”

Lilly nickade och vände koncentrationen mot läraren som börjat tala. Sira öppnade en av böckerna hon haft med sig och tog fram ett litet hopvikt pergament som var instoppat mellan sidorna. Hon vek ut dokumentet och började läsa det meddelande David fått via brevduvan.

Efter lektionen gick Sira direkt till Rektorns kontor. Hon knackade på dörren och en röst på andra sidan svarade:

”Stig in!”

Sira öppnade dörren och såg att Madame Manosque stod och läste i en tjock bok, medan hon lutade sig mot en bokhylla. Rektorn hade denna dag på sig en brun klänning, med inslag av beiga detaljer och vackert dekorerad med silvertråd.

”Sira? Så trevligt att se dig. Det brukar alltid bli *intressant* när du har vägarna förbi mitt kontor. Vad har du på hjärtat den här gången?”

Rektorn slog ihop boken hon höll på att läsa och placerade tillbaka den i bokhyllan.

”Ursäkta att jag stör, men jag lyckades tidigare i dag få tag i ett meddelande från David Gardielle som han mottagit via en brevduva. Det verkar som om han har vissa kontakter i Vitrolles, vilka du borde känna till.”

”Så detta dokument bara råkade hamna i din ficka?”

”Något liknade”, sade Sira och ryckte på axlarna.

”Du menar att du stal det från honom?”

”Eh. Jo, det gjorde jag nog.”

”Mycket bra jobbat Sira. Jag visste väl att det skulle bli en utmärkt fiktjув av dig en dag.”

Sira pustade ut och Rektorn tog emot det lilla dokumentet och började läsa meddelandet.

D,

Gud är sannerligen med oss och i Vitrolles går allt enligt hans helighets planer. Våra motståndare kommer snart att få betala dyrt för vad de gjort och åtgärder har vidtagits för att eliminera alkemisternas orden.

Vissa av våra fiender skall dock fortfarande inte underskattas. Vi har ännu inte lyckats få tag i någon av de bronsfärgade globerna, vilka nu styrs av anhängare till den onda sidan. Du nämnde i ditt förra meddelande att du sett en sådan glob i händerna på en elev i din skola. Globen måste bli vår! Gör det som krävs! När du sedan fått tag i globen rider du direkt hit och överlämnar den till mig personligen. Om du lyckas med uppdraget, kommer du att belönas med en plats inom högsta rådet, samt få tillbaka provinsen din familj förlorade när Konungen abdikerade.

Gud kommer att stå vid din sida och förlåta eventuella synder som du kan behöva begå på din väg.

... B

Rektorn vände upp blicken mot Sira och frågade:

”Och vad tror du att det är för glob som nämns i brevet?”

”Det är den här!”

Sira tog upp sin bronsfärgade glob, som hon haft i sin kappsäck och placerade den på Rektorns skrivbord. Ett svagt pulserande blått sken spred sig från de mönstrade springorna på globens yta. Rektorn tittade hänfört på det runda föremålet, vidrörde det försiktigt med ett finger och drog sedan tillbaka handen.

”Och vad gör den här saken för nytta?”

”Förutom att den är snygg så duger den faktiskt även till annat. Jag får väl ta och berätta hela historien...”

Rektorn lyssnade på Siras historia och höjde inte på ögonbrynen en enda gång. Hon hade redan varit med om många märkliga ting...

”Och nu vill alltså vår käre David stjäla denna manick, som på ett ögonblick kan förflytta en eller flera individer till en annan destination långt borta? Jag kan inte riktigt tänka ut alla användningsområden till denna glob ännu, men den låter mycket användbar.”

”Jag är säker på att Biskopen behöver den till något sattyg han planerat!” utbrast Sira.

”Det stämmer säker, men det här lilla pappersarket är tyvärr inget hållande bevis för att David förrått skolan genom att samarbeta med Biskopen och Heliga Samfundet. Om vi ställde honom mot väggen skulle han bara hävda att du själv skrivit meddelandet. Nej, vi måste få hårda hållbara bevis och gärna fånga honom när han har händerna nere i kakburken.”

”Det kan väl ordnas!” sade Sira och log.

Samma kväll satt sju elever i den stora salongen och spelade poker. Då det var en skola för blivande tjuvar, fanns det inga

förbud mot att spela om pengar. För tjuvelever och lurendrejar-
elever var det snarare en bonus att man även kunde klara sig väl
vid pokerbordet. Sira var inte någon av de bästa pokerspelarna,
men denna kväll var hon med och spelade. De andra som satt
runt bordet var de blivande tjuvarna Lilly, Angel och Alice,
lönnmördareleven Grodan och lurendrejar eleverna Nadja, James
och David. Grodans flickvän Olga stod bredvid och tittade, men
hon ville inte slösa bort några av sina surt sparade pengar på
kortspel.

När eleverna spelat i lite mer än en timme hade Sira bara
några få kopparmynt kvar framför sig på bordet och även
Grodan hade förlorat det mesta av sina medhavda mynt. I början
hade det gått bra för Sira, men under de sista omgångarna hade
hon förlorat fem silvermynt och ett tiotal kopparmynt. Hon
slängde en blick mot Lilly som kliade sig fundersamt på hakan.
Sira tittade på sina kort. Hon hade triss i kungar; en bra hand.
Sira kliade sig på pekfingret och lade sedan ut sina sista koppar-
mynt i potten.

”Höjer med sex kopparmynt!”

Grodan och Angel tittade på Sira som gjorde det bästa för att
verka oberörd. Grodan tittade på sina kort och lade sig, likaså
gjorde Angel.

”Jag synar!” sade David och lade ut sex kopparmynt han
också. ”Det blir kul att se vilka kort du har.”

Därefter lade sig även Alice och James. Lilly funderade en
stund och lade sedan ut hela sin hög med mynt i potten.

”Arton silvermynt och tjugo kopparmynt”, sade hon nöjt.
”Någon som vill följa med?”

Sira blängde surt på sin vän och svarade:

”Det är över det vanliga maxbeloppet, men okej då...” Hon
suckade. ”Men jag vill inte vara skyldig dig en massa pengar om
jag förlorar.”

Sira grävde i sin kappsäck, tog fram den bronsfärgade globen
och placerade den på bordet bland mynten i potten.

”Går ni med på att den här lilla saken är värd detsamma som
Lilly satsade över mig?”

”Det går bra för mig!” svarade Lilly oberört och vände blicken
mot David.

Han slog ut med händerna och log uppgivet.

”Det går väl bra! Ganska snygg glob!”

Han satsade alla sina pengar framför sig på bordet och kompletterade med extra mynt från en dold innerficka.

”Då synar jag väl också”, sade David. ”Vad har ni?”

”Triss i kungar!”, sade Sira och lade fram sina kort.

”Ledsen att göra dig besviken”, sade David och lade nöjt fram sina kort. ”Fyrtal i tvåor!”

David gjorde sig redo att skyffla åt sig vinsten, men riktade blicken mot Lilly, som höjde lite lätt på ögonbrynen och lade ut sin hand.

”Fyrtal i ettor ... eller ess som det också heter. Jag tror att den lilla vackra globen blir min nu. Troligen inte värd så mycket, men den kan blir snygg på min bokhylla bredvid tavlan av min mormor.”

David gav Lilly en hatisk blick som endast pågick någon sekund. Sedan samlade han sig och skrattade.

”Bra gjort Lilly. Mycket bra!”

”Tack”, sade Lilly och stoppade in globen i sin midjeväska.

”Kanske dags att lägga av för idag?”

De andra eleverna nickade instämmande. Kort och mynt samlades ihop och de gjorde sig redo för att lämna salongen. David såg ut att vara lugn, men inom honom virvlade ett vilt raseri.

Jag hade ju till och med lyckats fuska med att få den där sista tvåan, men ändå vann den där förbannade tjuv-Lilly som vanligt. Hon fuskar förbannat bra. Jag undrar hur hon bär sig åt.

Eleverna började gå tillbaka till sina respektive sovsalar. David väntade in Lilly och när hon gick förbi honom tog han tag om hennes underarm och drog henne mot sig.

”Snyggt spelat sötnos!” sade han insmickrande.

Davids klarblå ögon blinkade flirtigt och ett leende med kritvita tänder arbetade på högtryck för att charma den värnlösa flickan.

”Det var nog mest tur.”

”Tur? Det tror jag inte. Du skulle kunna försörja dig på det där och det känner du till. Men det var inte det jag ville prata om.”

De andra eleverna hade nu hunnit gå ut från salongen och lämnat de två ensamma. David snurrade runt henne ett varv och frågade sedan:

”Vad sägs om en date med mig? Bara du och jag imorgon kväll? Vi kan ta en promenad längs med floden.”

”Hm. Mitt svar blir nog nej! Absolut nej!”

Lilly lossade sig från Davids grepp, backade ett par steg och sade sedan med lite högre röst:

”Ni kan komma fram nu! Har han inte lyckats få tag i den än, är han en riktig sopa.”

”Vad?” började David.

Sedan fick han syn på de andra personerna som kom in i rummet. I ena dörröppningen stod Sira, Angel, Grodan och Olga. I den andra utgången stod Rektorn och Ljiljana. Rektorn var den förste som talade:

”David! Om du nu råkar ha en viss glob på dig så ligger du tyvärr lite illa till.”

”Vad pratar du om?” fräste David.

Rektorn tog upp det pergament Sira tagit från honom tidigare och sade:

”Du känner troligen igen detta. Jag uppskattar inte att elever går bakom min rygg och planerar en massa hemligheter med Heliga Samfundet i Vitrolles. Vill du att jag läser upp meddelandet?”

Davids axlar slokade och han tog fram globen ur en byxficka. Han suckade och sade:

”Väl spelat Rektorn. Men hur...?”

Plötsligt kom en rungande örfil från Lilly. Hans huvud for bakåt och på hans vänstra kind fanns ett klarrött märke efter hennes hand.

Någon timme senare stod Sira utanför Davids cell i skolans gamla fängelsehålor. Hon höll fram globen och tittade på den slagna luredrejureleven.

”Du David? Varför vill Biskopen ha den här lilla saken? Är han för lat för att gå eller rida?”

”Vad pratar du om?” frågade David surt.

”Du vet inte vad globen används till eller hur?”

David svarade inte utan vände bort blicken mot den ena fängelseväggen. Sira skrattade rått och gick sedan uppför en stentrappa. David skulle få gott om tid att fundera på sina synder.

Kapitel 24

Ahib Nash Kabha slängde en föraktfull blick mot de två vakterna som stod på varsin sida av porten, vilken ledde till Biskopens arbetsrum. Vakternas ringbrynjor skulle inte skydda dem mycket mot en välriktad zaschisk pil skjuten från hästryggen på en fullblodsarab. Ahib var fyrtio år gammal, kraftigt byggd och hans ansikte pryddes av ett välansat svart skägg, med inslag av grått.

Han var en av zaschernas fem stora klanledare och styrde själv över en styrka på över sjuttio tusen beridna krigare. Ahib bar sina vanliga vita ökenkläder och i hans pilkoger fanns även en förstklassig zaschisk pilbåge tillverkad av ett kompositmaterial bestående av buffelhorn, cederträ och antilopsenor. Vid hans midjebälte hängde en lång ceremoniell böjd kniv, vars handtag var tillverkat av gediget guld, utsmyckad med rubiner och smaragder. Bakom Ahib gick två män från hans personliga livvakt; två muskulösa soldater iklädda lädertunikor bepansrade med överlappande metallplattor, likt fiskfjäll.

Resan från Shahiraöknen till Friesland över Mellanhavet hade gått förvånansvärt bra och hade börjat med en blå himmel och ett lugnt hav, men det sista dygnets ihållande regn hade fått Ahib att stanna inne i sin hytt. Den store klanledaren reste med drygt hundrafemtio män från sitt hemland i ett stort nyleptiskt segelfartyg. Ahib hade mycket få och låga förväntningar på länderna norr om havet, men han var ändå ovilligt imponerad av den Friesländska staden Vitrolles, trots det dåliga vädret. Staden visade på vacker arkitektur och en rik kultur. Ahib hade hört att länderna norr om havet mestadels beboddes av ociviliserade vildar, som bodde i grottor eller små trähyddor i skogen, men den här staden hade visat att det inte var hela sanningen. Det skulle inte vara lätt att inta Vitrolles från land, men att segla in i hamnen med en stor flotta skulle kanske lyckas bättre. Den välutbildade klanledaren började fundera på olika anfallsstrategier.

Ahib var nu nyfiken på vad Frieslands andlige ledare Biskop Dictionius ville. Han gissade att riktes härskare hade fått höra talas om zaschernas överlägsenhet på slagfältet och att de nu fruktade en invasion från söder. Troligen ville Biskopen få ihop någon slags allians med de mäktiga zaschernorna och Ahib skrev gärna på olika dokument vilka lades upp framför honom. Att sedan följa det som man kommit överens om var inte så intressant. Zaschernorna var ämnade att styra över hela världen och så skulle det bli, även om det tog hundratal år.

När Ahib klev in i Biskopens arbetsrum, stod där redan tre andra zascher. Det var Mustafa Hamad, klanledare över zaschernorna i den västra delen av Shahira, och hans två livvakter. Mustafa var en ganska kort smärt byggd man med yvigt svart hår och kraftigt men välansat skägg. Han var endast tjuugoett år gammal, men hade fått ta över som klanledare när hans far dött i strid med esparanska pirater året innan. Mustafa vände sig om mot Ahib och sträckte ut armarna.

”Ahib? Så trevligt att se dig här i den dystra kalla Norden”, sade den yngre klanledaren på zaschernas gemensamma språk. ”Jag hoppas att resan hit gick bra och att dina fyrtio fruar inte vållar dig allt för mycket problem.”

”De är fyrtioen nu och mina fruars eviga gnåt var faktiskt en av anledningarna till att jag accepterade den här lilla inbjudningen, men resan hit gick bra. Och hur är det med dig min unge klanledare? Dödat några fiender ännu?”

”Tyvärr inte, käre Ahib. Mina pilar har ännu endast dödat djur i jakt, men det dröjer nog inte så länge. Vi planerar en räd söderut till Gawana under sommaren och då skall mina pilar färgas röda från fiendens blod. Men nog om detta... Skall vi lyssna på vad den här fete Biskopen har att säga, när vi nu ändå rest ända hit?”

”Det är väl lika bra ... Amir! Översätt åt oss.”

Amir, som var en av Ahibs livvakter nickade kort, vände sig mot Biskopen, som tålmodigt stod och väntade i mitten av salen, och sade på felfri friesländska:

”Ärade Biskop Dictionius. Zaschernas två högt ärade klanledare Ahib Nash Kabha och Mustafa Hamad är redo att höra vad ni har att erbjuda.”

Biskopen gick ett par steg närmare zascherna och visade upp ett välkomnande leende. Han var högtidligt klädd med biskopsmössa och hans långa blå sidenkappa släpade i marken. Hans vänstra hand pillade på ett halssmycke med en stor svart kristall.

”Det är en ära att äntligen ha er här i vår enkla stad”, började Biskopen och livvakten översatte hans ord till zaschiska.

Biskopen viftade nonchalant med handen och porten till det stora rummet stängdes med en smäll. Ahib tittade lite oroat på dörren, men vände sig sedan om mot Biskopen, samtidigt som melodiska toner spreds i rummet. En flöjospelande ung kvinna, som befann sig några meter bakom Biskopen, hade börjat spela en melankolisk melodi. Den sex zaschernas sinnen började trubbas av och deras blickar fixerades mot Biskopen intensiva men iskalla blick.

”Ni har blivit kallade hit idag för att Friesland behöver de modiga zaschernas hjälp. Gud har talat till mig och berättat hur ondskan i våra grannländer skall besegras. Era märktiga arméer skall slå sig ihop med Frieslands bästa trupper och tillsammans skall vi vinna ära och rikedom på slagfältet.”

Amir fortsatte att översätta vad Biskopen sade, men med den svarta kristallen, den flödande musiken och kraften i Biskopens förtrollande stämman, så var detta knappast nödvändigt. Inneböörden av vad som sades var tydligt oavsett vilket språk det sades på och zascherna förstod direkt att Biskopens ord var lag.

”Frieslands starka flotta kommer att finnas till er tjänst för att flytta era trupper över Mellanhavet. Snart kommer en av Frieslands gamla fiender att känna på vår kombinerade slagstyrka. De kommer inte att ha en chans och Gud kommer att belöna oss för vår heliga seger över de ogudaktiga.”

Biskopen fortsatte att dela ut sina order till de zaschiska klanledarna. Den demoniska kraft Biskopen hade absorberat förstärkte den svarta kristallens övertalande kraft och det han sade skulle bli lag för zascherna under en lång tid framåt, kanske under hela deras liv.

När Biskopen var klar skickades de zaschiska ledarna tillbaka till sina skepp. Ahib och Mustafa var förändrade i djupet

av deras sinnen, men utåt sett såg man ingen skillnad mot tidigare. Biskopen eskorterade klanledarna för att se hur hans order skulle tas emot av zaschernas manskap på skeppen. Han följde först med den unge Mustafa, vars nyleptiska segelfartyg låg förankrat i den södra delen av hamnen. Det var ett vackert tvåmastat skepp, drygt nittio meter långt och galjonsfiguren i fören föreställde den vackra havsgudinnan Amfora. Hundra soldater och fyrtio sjömän kallades upp på däck för att lyssna på Mustafas kungörelse.

Mustafa talade till sina mannar med sin vanliga höga inlevelse. Han var en mycket god talare och deklarerade tydligt att de ingått i en allians med Frieslands ledare. Det fanns inga ledtrådar i hans röst att han var under Biskopens inflytande och de flesta av manskapet gladdes åt budskapet att de nu fått en allierad kraft i nord. Några få män såg konfunderade ut, men då de endast var ett tiotal och mestadels hyrda sjömän så konstaterade Biskopen att klanledarens ord var soldaternas lag. Biskopen log och andades ut. Nu slapp han upprepa sitt övertalningsnummer ombord på skeppet och han gjorde en avfärdande gest mot den unga kvinnan som följt med honom, när hon frågande pekade på sin flöjt. Biskopen bugade sig vördnadsfullt mot Mustafa och gick vidare för att ta farväl till Ahib, vars skepp lagt till längre norrut i hamnen.

Senare samma kväll lämnade fyrtio Friesländska skepp hamnen för att segla till sydländerna. Det fanns endast ett begränsat antal sjömän på varje skepp och Biskopen såg fram emot den dag då de skulle återvända till Vitrolles fullastade med zaschiska soldater. Han hade även skickat bud till Port Miel och några andra städer längs utmed kusten att skicka iväg skepp söderut över havet. Kaptenerna till skeppen skulle få bra betalt och de kunde därför skjuta upp en planerad handelsresa eller två. Biskopen njöt av tanken på att han snart skulle få en mycket värdefull förstärkning till sin armé. En av hans närmaste präster, Broder Marc, kom upp till Biskopen och tittade nyfiket på skeppen som lade ut från hamnen. Marc var tunnhårig och hade en plufsigt kroppsbyggnad och gula misskötta tänder.

”Jaha min käre Biskop! Gick mötet med zascherna bra?”
frågade Broder Marc.

”Det gick mycket bra”, svarade Dictionius. ”Zascherna har nu blivit vår allierade.”

”Allierade? Men de är ju ogudaktiga barbarer, satansdyrkare som skulle mörda sin egen moder för ett silvermynt.”

”Det må vara sant. Men de är bra soldater och ryktena säger att deras rytteri är det bästa i hela världen. Och jag tror inte att det bara är skryt. Zascherna växer upp med varsin pilbåge i famnen redan från vaggan. Deras välriktade pilar kommer nu att styras av kyrkan och genomborra andra ogudaktiga kräk. Må Gud vara med oss i vår strävan.”

”Strävan mot vad då?”

Biskop Dictionius vände sig långsamt mot Broder Marc och tittade på honom med fundersam blick.

”Du vill väl inte att jag skall avslöja Guds heliga planer som han anförtrott mig i en dröm?”

”Eh, nej självklart inte...”

Mörkret lade sig långsamt över staden Vitrolles. I stadens äldsta värdshus Fleku fanns det dock fortfarande många vakna gäster, vilka glädde sig åt det goda mörka hembryggda ölet eller de kryddiga söta nubbarna som smakade pepparkaka. På vindsvåningen två trappor ovanför ölsalen satt en man, med oansenligt utseende, vid ett bord och skrev ett meddelande. Mannen var ingen mindre än Mäster Falk, tjuvarnas okrönte Konung i Vitrolles. Han avslutade meddelandet och förseglade pergamentet med rött vax. Sedan stämplade han vaxet med sin guldring med sitt personliga sigill; en falk med utbredda vingar. Han band ihop dokumentet med en bit snöre, reste sig och gick fram till en stor fågelbur, innehållande fem vita duvor. Han tog ett milt tag om en av fåglarna, fäste pergamentet vid dess ena ben och öppnade sedan en fönsterlucka i närheten. Duvan vek ut sina vita vingar och flaxade till ett par gånger. Den flög upp över taket på huset på andra sidan gatan och var snart utom synhåll för mästertjuven och människorna på stadens gator. Duvan blickade ut över staden nedanför och vände mot norr.

Längre in i landet fanns någon som var ämnad att få ett viktigt meddelande.

Kapitel 25

”Vi får besök!” ropade den unge mannen som stod på vakt vid Quinsons norra huvudingång.

”Vad är det för några?” ropade Charles Besoir tillbaka från gården innanför palissaden.

Charles var byns sextioettårige sheriff som efter zombie-attacken på byn plötsligt fått mycket arbete att hantera. Byn säkerhet var det viktigaste och han hade ökat på antalet patrullerande vakter till det dubbla.

”Det är tre män och två kvinnor och alla utom en har på sig sådana där långa rockar som alkemisterna brukar bära”, svarade vaken. ”De ser alla trötta och slitna ut. Skall jag släppa in dem?”

”Så klart du skall släppa in dem. Öppna omedelbart porten, din fånel!”

Vakten sprang fram till ett stort mekaniskt kugghjul av trä, tog tag i ett handtag och började snurra på hjulet så att huvudporten öppnades. De fem alkemisterna utanför suckade av lättnad och klev in genom den öppna porten. Väl innanför möttes de av Idana som hälsade dem hjärtligt välkomna till Quinson. Två av männen var riktigt gamla och hade långa gråa skägg, medan den tredje slätrakade mannen var i trettiofem-årsåldern. En av kvinnorna, som hade långt mörkbrunt hår, verkade endast något äldre än Idana. Den andra kvinnan, som bar en brun klänning dekorerad med blommor istället för alkemisternas vanliga långa kappa, hade gråsvart lockigt hår. Hon verkade inte lika trött som de andra, utan tittade sig nyfiket omkring på byn medan hon visslade på en munter melodi.

Efter att de alla presenterat sig, ledde Idana dem till Professorns höga torn. Det hade blivit april och det varma vårvädret hade äntligen nått Friesland. Träden i parken var fulla av småfåglar, som sjöng med kvittrande röster. Kvinnan med det gråsvarta håret, Doktor Amelie Clos, visslade på en vacker liten melodi och kort därefter blev hon omringad av olika sorters

fåglar som kretsade runt henne. De modigare satte sig snart på hennes huvud och axlar och kvittrade med i Amelies visslingar.

”Hur gör du det där?” frågade Idana hänfört.

”Det är inte magi om du tror det”, sade kvinnan. ”Det gäller bara att få fram precis de rätta tonerna för att få fåglarna att bli nyfikna på dig. Det är vetenskap kära vän... Ren vetenskap!”

”Så du använder inga kristaller eller så?”

”Kristaller?” utbrast kvinnan förvånad och log mot Idana. ”Nä! Varför tror du det? Kristaller används mest av häxor och trollkarlar som har något fuffens för sig. Jag har aldrig hört att någon lyckats uträtta något gott med hjälp av kristaller.”

Idana harklade sig och gick över till att börja prata med de andra alkemisterna. Hon visade sedan in besökarna till tornet som redan hade en hel del andra besökare. Under de senaste två veckorna hade så många som sexton andra alkemister kommit till byn och alla hade fått en tillfällig bostad i Professorns gamla torn. Ryktet hade svept över riket att Quinson var en bra plats, där alkemisterna kunde få skydd undan Biskopens präster och kyrkans fruktade zombies.

Många alkemister runt omkring i riket hade fått sina hem invaderade av mordlystna skendöda monster och mer än tjugo alkemister hade mördats brutalt, varav sju bött i Vitrolles. Ordens överhuvud Professor Curare var en av dem som mist livet under zombiernas första attack. Tack vare Cecille, så hade alkemisterna i hamnstaden Port Miel hunnit fly innan zombierna kom dit och sju av Port Miels alkemister befann sig nu i Quinson.

Idana lämnade de nyinkomna alkemisterna hos Antoine som direkt ledde dem vidare till matsalen på bottenvåningen. Där fick de slå sig ner vid ett stort bord och smaka på det första riktiga mål mat de fått på flera dagar. Fyra av de fem alkemisterna hade vandrat ändå från staden Avignes, men Doktor Clos, kvinnan med småfåglarna, hade de hittat på vägen i en liten by väster om Saint Marie.

Idana fortsatte upp mot sitt laboratorium när hon mötte Bruno Molinard, en alkemistlärling från Port Miel. Bruno var medellång, hade ett smalt ansikte med speciella drag och krusigt

ljusbrunt hår, som lätt urskilde honom från andra i en folksamling.

”Hej Idana! När jag var uppe i översta tornrummet flög det plötsligt in en vit duva genom en av de öppna fönsterluckorna. Den satte sig på en pinne och stirrade på mig med sina intensiva fågelögon.”

”Intensiva fågelögon?” sade Idana skeptiskt.

”Jo det stämmer. Det var faktiskt lite skrämmande. Som om den försökte att se in i djupet av min själ eller något liknande. Sedan såg jag att det satt fast ett meddelande vid dess ena ben. Det var givetvis en brevduva. Jag gav den lite torra brödsbulor från en hink, som stod där på bordet och lossade på meddelandet. Ditt namn är inskrivet på utsidan av pergamentet.”

Idana tog emot meddelandet, ett litet ihoprullat dokument, och tittade på det fina sigillet som fortfarande var intakt.

En falk med utbredda vingar? Vem kan det vara från? Det ringer en svag klocka någonstans men...

”Tack!” sade Idana och gav Bruno en kort nick.

Hon fortsatte uppför trappan och när hon kommit in till sitt gamla laboratorium, som hon nu delade med Antoine, bröt hon upp sigillet och började läsa texten vilken var skriven med prydlig stil. Det var från Mäster Falk i Vitrolles. Medan hon läste meddelandet fick hon en bekymrad rynka i pannan.

Zascher i Vitrolles? Det var ju inte bra... Bäst att berätta detta för de andra.

En timme senare samlades alla alkemisterna i Professorns laboratorium, som rensats upp från diverse bråte. Professorn hade även låtit Antoinettes lillasyster Ronine vara med och den unga flickan strålade av stolthet av att få vara tillsammans med så många välrenommerade män och kvinnor. Idana ställde sig vid Professorns gamla skrivbord och åskade om tystnad. Efter ett tiotal sekunder hade hon lyckats få tyst på de allmänt babblande alkemisterna.

”Kul att se att så många av er kommit hit. Det är hårda tider och inte ens här i Quinson är vi säkra för Biskopens långa arm och hans utsända mördare. Men enligt vår informatör i Vitrolles så har Biskopen i alla fall inte väckt upp ytterligare några

zombies från kyrkogården. Han verkar inte så intresserad av oss längre och har startat upp något annat... Jag fick nyligen ett meddelande från en *gammal bekant* i Vitrolles; Mäster Falk som även är tjuvskråets inofficielle ledare. Låt mig få läsa upp hans brev till er.”

En av alkemisterna, som hade hört talas om den ökände tjuven, skruvade lite nervöst på sig men sade ingenting.

Kära Idana,

Jag har oroväckande nyheter här från huvudstaden, vilka måste föras vidare till de som kämpar för att återinföra rättvisa och demokrati i riket. Som du kanske redan vet, har Biskopen en hypnotiseringsmetod, som han använder för att mer eller mindre förslava hela Vitrolles befolkning. De flesta av människorna här i staden har blivit hans hjärntvättade lojala undersåtar och de vägrar att lyssna på fakta om det Heliga Samfundets brutala maktövertagande, oavsett vilka bevis man visar upp för dem. Då det nu är nästan en månad sedan Biskopen höll sitt senaste lilla tal för folket, trodde vi att hans makt över stadsborna skulle avta, men ännu finns inga spår på detta. Under den sista tiden verkar Dictionius ha blivit starkare och även många av hans trogna präster börjar bli rädda för honom.

I dag hade vår käre Biskop ett privat möte med två zasziska klanledare från södern. Jag vet inte exakt vad som sades under mötet, men enligt en säker källa använde Biskopen sig av samma knep som han använt mot stadsbefolkningen. De två zasziska klanledarna har nu med största sannolikhet också blivit hypnotiserade. Officiellt har de ingått i en allians med Friesland. Biskopen lovade att bistå dem med segelfartyg, så att de kan frakta över trupper till vårt rike.

De två zasziska klanledarna återvände sedan hem i sina stora nyleptiska fartyg, men det kommer nog inte dröja länge förrän de är tillbaka med tusentals av zasziska beridna soldater. Jag vet inte vilka planer Heliga Samfundet har, men jag är säker på att det inte bara har med alkemisterna att göra. Biskopen har visat sig vara en man med stora planer, vilka slutligen kan komma att påverka varenda man och kvinna i riket.

En annan stad som har drabbats hårt är just Port Miel som också skulle bistå zaszerna med segelfartyg. Visserligen har inte stadsborna där blivit förslavade genom hypnos, men de zombier som skickades dit finns kvar och de flesta av befälen i stadens vaktstyrka lyder under Heliga Samfundet.

Jag lutar på att du gör allt som ligger i din makt och stödjer vår kamp mot ett fritt Friesland och många små handlingar kan ibland vara bättre än en stor.

//Mäster Falk

Efter att Idana läst meddelandet blev det helt tyst i salen. Den första som sade något var Ronine:

”Mäster Falk har rätt! Vi måste göra något! Jag föreslår att vi bildar en motståndsrörelse. Ett tjugotal alkemister är väl en bra början och sedan har vi tjuvarnas skrå och människorna här i Quinson. Tillsammans kan vi göra mycket!”

”En motståndsrörelse?” utbrast Antoine frågande.

”Det var en bra idé, min lilla tös!” ropade en av de äldre alkemisterna.

”Självklart skall vi kämpa tillsammans för Frieslands frihet”, sade en annan. ”Vi kommer aldrig att vara säkra någonstans så länge som den där knäppe Biskopen har makten. Det är bättre att vi agerar istället för att gömma oss här likt fega råttor.”

Alkemisterna började som vanligt att prata i munnen på varandra likt en skock grälsjuka hönor. De var upphetsade och otåliga att hämnas för mordet på deras kamrater. Biskopen och hans skendöda zombies skulle få betala! Ronines förslag att bilda en motståndsrörelse gick snabbt igenom med ett rungande JA! Sedan började alkemisterna diskutera vad motståndsrörelsen egentligen skulle göra. Då alkemisterna i riket inte var så många så skulle de inte ha en chans att ensamma krossa Heliga Samfundet med hjälp av militär styrka. Det beslutades något senare att deras slutliga mål var för stort för endast några energiska alkemister. Motståndsrörelsen skulle först behöva växa och de diskuterade andra möjliga organisationer som de skulle kunna liera sig med. När de blev tillräckligt många skulle de kanske kunna störta Biskopen från hans höga tron.

”Men även om vi var tusen man så skulle det var mycket svårt att komma åt Biskopen?” sade Professorn. ”Han och hans präster är skyddade bakom ett par tusen välutrustade soldater och dessutom förstärks hans armé snart av tusentals zasziska ryttare, vad han nu skall med dem till.”

”Jag föreslår att vi tar oss an ett lite mindre problem först”, sade en äldre man från Port Miel. ”I Vitrolles har människornas sinnen förvridits, men i min hemstad Port Miel är människornas tankar fortfarande fria. Vi kanske skulle kunna få dem att inte skicka några segelfartyg söderut. Stadsvakten styrs visserligen officiellt av Heliga Samfundet och många av befälen har tagit emot stora mutor från kyrkan. Men jag vet att de flesta i vaktstyrkan innerst inne är hederliga män och kvinnor. Om någon bara visade dem vägen, så skulle de kunna våga trotsa sina överordnade och gå över till vår sida. Och sedan kan vi kanske även få stadsborna att tro på oss. Det största problemet just nu är att Biskopen har placerat ut nästan tvåhundra zombies, vilka patrullerar utanför stadens murar. Ingen vågar tyvärr starta ett uppror så länge de finns där.”

”Det stämmer!” sade Bruno Molinard. ”Och för att komma in eller ut från staden krävs ett speciellt tillstånd från Heliga Samfundet. Men om zombierna på något sätt skulle försvinna, skulle vi ha en chans att befria staden. Jag kan kontakta de tre brottsliga skråna, som är representerade i staden; tjuvskräet, smugglarskräet och lurendrejarskräet.”

”Hur känner du dem?” frågade den äldre alkemisten miss-tänksamt.”

”Jag... Eh... Min farbror är medlem i smugglarskräet och jag råkar veta hur man kommer i kontakt med vissa personer i de olika skråna. De borde kunna hjälpa till.”

Senare under kvällen visade Antoine upp sin senaste uppfinning till Idana och de arbetade sedan halva natten med att förbättra Antoinés idé. Om allt fungerade som det skulle, borde zombierna i Port Miel kunna få sig en riktig överraskning.

Den gamla hamnstaden Port Miel låg i mörker och en varm ljummen vind fylld av tång och salt fisk, svepte in från havet.

Utanför stadsmuren patrullerade de skendöda på stela ben. De vilade aldrig och behövde varken mat eller vatten. Vissa av dem hade fått vapen, men de flesta av dem ville hellre bara slita loss människokött med sin händer eller tänder.

På muren stod två vakter och blickade ner på ett par zombies som passerade nedanför dem.

”Jag tycker inte om dem!” sade Alexandra, en kvinna i trettiofemårsåldern med skarpa anletsdrag.

Det var nu sex år sedan hon gått med i Port Miels vaktstyrka och arbetet hade varit ganska bra fram tills för ett par veckor sedan då Heliga Samfundets blodtörstiga zombies kommit till staden. Efter några olyckliga incidenter inne i staden hade prästerna gått med på att de skendöda endast fick patrullera utanför stadsmuren och detta hade gjort stadsvaktens arbete något lättare. De flesta i vaktstyrkan såg dock zombierna som hemska själlösa avgrundsmonster och de kunde inte förstå varför kyrkan frammanat dem till sin hjälp. Officiellt var de här för att kuva de farliga rebeller som hade anknytningar till alkemisternas olagliga organisation.

”Bry dig inte om dem Alexandra”, sade Bill Chambers, en äldre man med yvig grå mustasch och pipskäg. ”De kommer nog att lämna staden om några veckor, när uppståndelsen efter det här med alkemisterna lagt sig. Ta det lugnt! Alkemisterna verkar ju ha lämnat staden och kapten Malbec verkar inte ha någonting emot att ha dem här.”

”Hm. Kapten Malbec köpte nyligen ett par mycket snygga kängor och ett nytt läderskärp med silverspänne. Vad tror du om det?”

”Vad menar du?”

”Jag tror dessvärre att vår käre kapten fått ett litet extra påslag i sin löneutbetalning för att han skall hålla sig vänligt inställd till zombierna.”

”Vad?” utbrast Bill. ”Anklagar du vår kapten för att ta emot mutor?”

”Nja, inte anklagar direkt, men det hela verkar lite misstänkt och jag kan inte se vad de där själlösa monstren gör för någon nytta här i Port Miel. Kyrkan borde bara ha givit arresterings-

ordern till oss istället. Vaktstyrkan hade aldrig låtit alkemisterna smita.”

”Hm... Det kan väl ligga något i det du säger, men ... håll det där om kaptenen och mutorna för dig själv. Om du inte vill bli kastad i fängelsehålorna, så är det nog bäst att varken kritisera våra befäl eller Heliga Samfundet på något sätt som kan göra dem upprörda.”

Ingen av de två vakterna på muren lade märke till de tre mörka skepnaderna som tyst ilade fram över det fuktiga gräset utanför stadsmuren. De kom fram till muren och satte sig på huk. En av dem hittade en dold spak i muren och plötsligt öppnades en gömd lucka. Två av figurerna kröp in genom luckan och snart hade de tagit sig till andra sidan muren. Den tredje och siste av de mörkklädda stängde tyst luckan efter sig innan han följde efter de andra. Ingen av vakterna på muren hade varken hört eller sett något misstänkt.

Idana öppnade en trälucka på insidan av muren och tittade sig omkring. Hon befann sig ett sovrum, som var sparsamt möblerat och tomt på människor. Idana klev ut i rummet och strax efter henne kom även Antoine och Bruno. Bruno stängde luckan, som utgjordes av en tavla; ett gammalt familjeporätt, och stod stilla och lyssnade i några sekunder. Allt var tyst och stilla.

”Välkomna hem till mig”, viskade Bruno och log mot Idana och Antoine. ”Mycket praktisk liten lönngång, eller hur?”

”Mycket!” vidhöll Antoine. ”Bor du här?”

”Det stämmer! Mitt eget lilla krypin. Kom nu ihåg att vara mycket tysta när vi går igenom vardagsrummet till ytterdörren.”

Idana och Antoine tittade frågande på honom.

”Ja! Jag bor fortfarande hemma hos min mamma”, förklarade han uppgivet. ”Och hon uppskattar inte att man stör henne mitt i natten. Hon har en stor vass kniv gömd under huvudkudden och skulle inte tveka att använda den mot oinbjudna gäster mitt i natten.”

Idana och Antoine nickade förstående och följde tyst efter Bruno när han smög sig igenom vardagsrummet. Som tur var lyckades de hitta utgången utan att den unge alkemistens mor vaknade. Bruno låste dörren efter sig och ledde dem vidare

genom Port Miels trånga gränder. Slutligen kom de fram till den förbestämda mötesplatsen *Den packade åsnan*; ett värdshus beläget i stadens lite skummare kvarter. Bruno öppnade ytterdörren vilken gav ifrån sig ett gnisslade ljud. En jordig och fyllig doft fyllde Idanas näsborrar. Det fick henne att tänka på möjligt hö och gammal sur öl. De gick nedför en trappa och klev in i en mörk lokal med trampat jordgolv och murade stenvägg. Ett trettiotal ansikten vändes emot dem och Idana kände tyngden av värdshusgästernas misstänksamma blickar vilka intensivt synade nykomlingarna. Hon sökte med blicken efter Mäster Falk, som hade lovat att möta dem här denna natt och snart fann hon honom. Mäster Falk var en liten man med lockigt hår och ganska oansenligt utseende. Han satt bredvid en storväxt man iklädd en svartgrå björnpäls. Mäster Falk, den stora mannen och en vacker mörkhårig kvinna, som suttit bredvid Mäster Falk, reste sig och gick de nyanlända till mötes. Den store mannen var nästan två meter lång och mycket bredaxlad. Hans ansikte hade en mycket bred haka fylld med mörkt skäggstubb. Mannens bruna ögon mötte Brunos. Då ändrades hans ansikte till att bli vänligt och igenkännande.

”Bruno? Kul att se dig igen käre brorson. Skönt att se att de där zombierna inte haft ihjäl dig.”

”Trevligt att se dig också Bert. Jag hörde att du gått och blivit smugglarnas nye skråledare. Hur går det med smugglarjobbet nu för tiden?”

”Rikets nya ledning gör att handeln går lite trögt, men jag skall ändå inte klaga. Lyckades få in en stor sändning delikata varor från Luitia nyligen och de lär ge ett ganska bra pris i de finare kvarteren.”

De två männen kramade vänskapligt om varandra och Bruno vände sig om och presenterade sina två alkemistvänner Antoine och Idana. Mäster Falk presenterade sig själv och den extremt vackra kvinnan bredvid honom. Hon hette Annie Nuits och var skråledare för lurendrejarna i Friesland. Bruno och Antoine hade svårt att vända bort sina blickar från kvinnans intensiva chokladbruna ögon. Ytterligare en ung kvinna kom fram till dem. Hon var inte lika slående vacker som Annie, men söt på ett mer alldagligt sätt.

”Hej Idana!” sade Cecille. ”Kul att ni kunde komma.”

”Cecille?” utbrast Idana. ”Jag visste inte att du skulle vara här.”

Hon gav sin kusin en varm omfamning och tittade henne djupt i ögonen.

”Tack för att du varnade alkemisterna i staden innan de skendöda hann komma hit. De av dem som kom till Quinson var mycket tacksamma över din insats. De lever tack vare dig! Är allt bra med dig?”

”Kan inte klaga. Lite struligt hemma i Vitrolles bara. Min far och mor har ganska nyligen separerat och pappa har redan hittat en ny kvinna som han vill gifta sig med. Men nog om det. Hur har ni alkemister tänkt att vi skall besegra de skendöda som patrullerar utanför stadens murar? De har visat sig mycket svåra att ha ihjäl och flera som försökt har mist livet. Det uppstod många hemska incidenter innan zombierna skickades ut från stadens centrum. Nu ser de bara till att inga obehöriga kommer in eller ut ur staden.”

Idana grävde i sin kappsäck och tog fram ett par små glasflaskor med något flytande inuti. I vätskan fanns en trasa vars ände stack upp ur flaskans öppning som även förseglats med en kork.

”Jag kallar dessa för Antoinés Cocktails. De är perfekta att ta med till vår lilla sammankomst med de skendöda.”

Mäster Falk studerade flaskorna och nickade långsamt.

”Det skall bli spännande att se vad dessa små flaskor kan åstadkomma. I morgon bitti möter vi zombierna. Det finns många lönngångar som kan föra oss till andra sidan muren, så det blir inget problem. Jag gissar att det där ute även väntar fler alkemister som har med sig mer av dessa små flaskor. Stämmer inte det?”

Idana nickade och svarade:

”Jo då. Vi har fyllt upp varenda glasflaska vi hade i laboratoriet. Men det finns en risk att vi ändå inte har tillräckligt många. Efter detta skulle vi behöva beställa flera flaskor från Luitia och de är dyra, men det kan säkert Bert hjälpa oss med.”

En tät morgondimma likt ett vitt omfamnande täcke hade lagt sig över slätten utanför muren. För de två vakterna Alexandra och Bill var det endast en halvtimme kvar tills vaktombytet, då de äntligen skulle få gå hem och sova i sina sängar. Alexandra tittade slött ner på två zombies som knappt syntes igenom den täta dimman nedanför. I ögonvrån fick hon plötsligt syn på ett par facklor vars ljus nått och jämt trängde igenom den täta dimman. Hon vände blicken dit och puttade till Bill med armbågen.

”Titta! Vad är det som händer där borta?”

Antoine satte eld på trasan, som hängde ut ur den lilla glasflaskan och gav den till Smugglarledaren Bert. Den store mannen slungade sedan iväg flaskan mot en av zombievakterna som kom gående emot dem tjugofem meter längre bort. Kastet var välriktat och flaskan träffade den skendöde i bröstet, gick sönder och flammade upp med en stor eldboll. Den lättantändliga kvinnliga zombien flammade direkt upp med en hög blå eldslåga och hon hann endast få ut ett litet ljud av förvåning innan hennes nya mardrömslika liv äntligen var släckt. Förkollnade kroppsdelar föll ihop på marken. Den andre zombien, som i livet hade varit en manlig skattmas, kom gående några meter bakom den första. Han stannade tvärt upp och tittade förvånat på sin förintade kamrat. Då kom en ny flaska med Antoinnes cocktail flygande. Det kastet var inte lika välriktat och träffade endast den skendödes högra fot, men det räckte gott och väl. Zombien flammade upp likt ett torrt risbål och han tittade sig ursinnigt omkring ett par sekunder innan även han var helt övertänd och förintad.

Uppå muren tittade de två vakterna fascinerat på eldskådespelet. Snart hördes även ljud från andra delar av muren, när ytterligare zombies antändes av alkemisternas brinnande projektiler. Femton alkemister och ett trettiotal män och kvinnor från de brottsliga skråna anföll zombier längst med Port Miels västra och norra stadsmur. De flesta av människorna gick i par och när de lyckats sätta eld på ett par zombier fortsatte de längs muren för att leta upp nya skendöda att sätta i brand. Zombierna var totalt många fler och mycket starka, men mot

alkemisternas nya vapen hade de ingen chans. De flesta projektilerna kastades på nära håll och träffade sina mål, men vissa flaskor missade och orsakade bara tillfälliga bränder i det blöta gräset.

Alexandra drog fram en pil, satte den till bågen och siktade på en människa, som sprang förbi nedanför bärandes på en fackla. Bill såg vad Alexandra höll på att göra och utbrast:

”Vad gör du?”

”Det är ju några som anfaller våra vakter. Då måste de ju vara våra fiender.”

”Fiender? Jag ser inga fiender. De där människorna där nere oskadliggör bara zombies och du tycker ju om de där skendöda monstren lika lite som jag. Se dem bara som skadedjursbekämpare.”

Alexandra stannade upp och tänkte. Sedan släppte hon försiktigt tillbaka strängen, lossade på pilen och lade tillbaka den i sitt pilkoger.

”Så vi gör ingenting?”

”Låter som en bra idé!” instämde Bill. ”Det kan ju inte vara mord om man dödar något som egentligen inte är levande. Kanske räknas det som förstörelse av egendom, men det bör bara vara en liten företeelse.”

Då kom kaptan Malbec springande uppför en stentrappa vilken ledde upp från borggården innanför muren. Han hade väckts upp av oväsendet och ville nu se vad som föregick utanför hans mur. Malbec hade inte hunnit sätta på sig sin rustning och hade därför bara sin långa tunika på sig. Några hundra meter längre bort åt väster hade ytterligare ett par zombier flammade upp och de vakter som patrullerade där borta på muren hurrade av glädje och applåderade.

”Vad är detta för uppsåt! Vi är anfallna och ingen av er gör något. Det är ju förräderi. Ni kommer alla att sättas i arresten!”

Kaptanen fick då syn på Antoine som sprang norrut nedanför muren, bärandes på en fackla. Malbec slet åt sig Alexandras pilbåge och tog upp en pil ur hennes pilkoger. Han spände pilbågen och siktade. Precis innan han skulle skjuta for Bill in i honom. Pilen for iväg, men hade ändrat riktning och fastnade i gräset någon meter bakom Antoine. Den unge pojken stannade

upp och tittade förvånat på pilen i gräset. Sedan for hans blick nervöst upp mot murkrönet.

Bill brottades en stund med kaptenen och de rullade omkring på murkrönet. Malbec lyckades slita sig loss från Bills famntag och skulle precis springa därifrån när Alexandra träffade honom i huvudet med den flata sidan på sin stridsyx. Kaptenen stönade till och föll sedan avsvimmad ihop på marken.

Alexandra riktade en nöjd blick mot Malbecs lealösa kropp och tittade sedan ner mot den unge mannen utanför muren.

”Vi ber om ursäkt för det lilla missförståndet. Fortsätt gärna det ni håller på med och se till att alla de där monstren brinner upp.”

Antoine gjorde en hälsning med handen och fortsatte att springa mot murens norra sida för att hjälpa sina vänner i striden mot de skendöda.

Ytterligare zombies tog eld utanför på olika ställen utmed muren, men på ett par ställen blev alkemisterna och skråmedlemmarna beskjutna av nitiska vakter på muren. En alkemist blev träffad i ryggen av en dödande pil och en lurendrejare fick en pil i benet innan ett par smugglare lyckades dra in honom i skydd bakom några träd.

Ett annat problem i striden var att flaskorna började ta slut. Det fanns fortfarande ett femtiotal zombies kvar och hårda strider bröt ut på olika ställen längs med muren. Som tur var hade människorna fortfarande sina facklor och flera zombies antändes med dessa.

Bill och Alexandra tittade oroligt på hur striden ändrade karaktär utanför muren längre norrut. De kallade då till sig ytterligare vakter i närheten. Snart hade de samlat ihop fler än tjuugo vakter, varav vissa var alldeles nyvakna. De hämtade varsin fackla och stormade ut från en liten port i närheten. Med vilda stridsrop anföll de fyra zombier, som höll på att attackera Idana och Mäster Falk. Idana och tjuven kämpade hårt med att hålla zombierna på avstånd och de skendöda hade lärt sig att eld var farligt. Idana blev först orolig för att vakterna kommit för att hjälpa de skendöda, men när Bill högg av huvudet på en av zombierna så visste hon att zombiernas tid snart var ute. En skendöd zombie rusade mot Mäster Falk i en vild attack, men

den rutinerade tjuven tog ett snabbt steg åt sidan och slog till monstret med sin fackla. Vakterna omringade de fyra zombierna och lyckades snart sätta eld på dem alla. En av vakterna blev skadad i armen när en brinnande zombie lyckades riva honom ordentligt med sina beniga fingrar, men övriga klarade sig helt utan skador.

”Har ni något emot att vi vakter hjälper till lite mer?” frågade Bill och log.

”Hjälp till hur mycket ni vill”, svarade Idana och klappade den gamle vakten på axeln. ”Det började se illa ut innan ni kom, så vi är ytterst tacksamma för er insats.”

Bill, Alexandra och de andra vakterna fortsatte att attackera zombies längs med stadsmuren. Deras agerande fick även andra vakter på murkrönet att storma ut och hjälpa till i striden.

Slutligen, drygt tjugo minuter senare, fanns det endast fem skendöda kvar som tagit skydd i en gammal kyrka i närheten av stadens huvudport. Idana föreslog att de skulle kasta in en massa facklor, stänga portarna och låta de skendöda brinna upp, men en korpral från vaktstyrkan, som gått med i slutet av striden, protesterade högljutt.

”Bränna ner en av våra heliga kyrkor? Aldrig i livet. Kyrkan är över tusen år gammal och skall finnas kvar i tusen år till. Så det så!”

Idana suckade.

”Låt gå! Men stäng i alla fall portarna tills vidare. Det kan kosta onödiga människoliv om vi bara stormar in där. Kom ihåg att zombierna är mycket starka och mycket svåra att döda, om man nu inte bränner upp dem.”

Kyrkan bomrades igen och man satte ut vakter utanför de två portarna, där man även höll igång eldar om de skendöda skulle lyckas ta sig ut.

Striden mot de skendöda väktarna utanför Port Miel var slut. Segern var stor, men totalt hade nio människor fått sätta livet till och lika många var skadade.

Kapitel 26

Den riktiga värmen hade äntligen kommit till Saint Marie och Pelfortskolan. Skolans värenommerade Rektor Madame Manosque stod uppe på murkrönet och blickade ut åt söder. Hon hade denna dag på sig en turkos klänning med korta armar och en gul mantel som fladdrade svagt i den ljumma vinden. Solens värmande strålar hettade på hennes kinder medan hon vinkade adjö till de två gamla alkemisterna som lämnade skolan till fots. Båda männen såg mycket nöjda ut och vinkade glatt tillbaka. Bredvid henne stod skolans rundnätte studierektor Herr Sandelowsky. Han skruvade nervöst på sig och hans händer hade ett så pass hårt grepp om murkanten att hans knogar hade vitnat.

”Tror du verkligen att vi gjorde rätt när vi gick med alkemisterna i deras revolt mot Heliga Samfundet?” frågade han med oro i rösten. ”Kyrkan är mäktig. Vi kan bittert få ångra vårt beslut. I värsta fall blir det slutet för skolan.”

”I värsta fall dör vi... Typiskt! Vi kommer troligen att få ångra vårt beslut, men vi tog definitivt rätt beslut.”

Rektorn tittade in i studierektorns grå ögon och lade en lugnande hand på hans vänstra hand som saknade ett lillfinger.

”Oroa dig inte käre gamle vän. Vi båda kommer kanske ut ur detta med livet i behåll. Vem vet?”

”Och det var allt jag hade att säga idag angående fotavtryck, i avseende på olika underlag och olika sorters skor.” sade Robert Montpellier, den nya läraren i kriminalteknik. Lektionen hade varit mycket bra och alla hade suttit som trollbundna i mer än en timme. Vilka fotavtryck man kunde lämna efter sig på en brottsplats hade de inte funderat på tidigare. Robert satte ner de olika skor han hade i händerna på katedern och fortsatte:

”På måndag tänkte jag att vi skulle samlas utanför det gamla rådhuset i Saint Marie, som alla säkerligen känner till är det högsta huset i Spökstaden. Där skall ni få öva praktiskt på att

göra inbrott och efter varje försök kommer vi att leta efter ledtrådar som ni kan ha lämnat efter er. Det blir väl kul?”

Eleverna i klassen svarade endast med ett halvhjärtat ”Ja!”, men Robert såg ändå mycket nöjd ut.

”Om vi har riktigt tur så träffar vi kanske även på några av spökena som finns där. Visst är det spännande med spöken? När jag undersökte rådhuset förra veckan, träffade jag på en mycket trevligt gammal dam på vindsvåningen. Hon var visserligen bara ett spöke och troligen endast en skugga av sitt forna jag, men vi hade ändå en mycket trevlig diskussion.”

Magisterns blick riktades mot Sira, medan han lite funderamt fortsatte tala:

”Ja, ni hörde rätt. Spöket kunde faktiskt prata. Damen berättade en hel del mycket intressanta saker om vad som hotade riket under hennes tid. Om ni råkar stöta ihop med henne, så kan ni ju stanna upp och prata med henne en stund. Det kan vara mycket intressant att få veta mer om vilka spökena egentligen var när de levde.”

Vissa av eleverna tittade frågande på varandra och Lilly kastade i smyg över en liten papperslapp till Sira.

”Eh. Ja...” fortsatte Magistern. ”Då får ni ha en trevlig helg och så ses vi i Spökstaden på måndag efter lunch. Hej då!”

Sira öppnade meddelandet från Lilly och läste:

Visst är han söt?

Sira skrynklade ihop papperslappen och slängde en sur blick med plirande ögon mot Lilly. Hennes kompis log, lade händerna på hjärtat och himlade med ögonen.

”Äh, lägg av!” viskade Sira.

Eleverna började lämna klassrummet och Robert började sortera upp de olika skorna på katedern. Sira dröjde sig kvar en stund och struntade i Lillys menande blickar. Hon gick tveksamt fram till Robert och väntade en liten stund tills Magistern fick syn på henne.

”Hej Sira. Något speciellt du ville?”

”Nja, kanske det Herr Magister. Hur gammal är du egentligen?”

”Vad? Varför frågar du det?”

Sira pillade sig under näsan och sade:

”Din lösmustasch! Den ser väl ganska bra ut, men varför har du den? Är det kanske för att verka lite äldre?”

Sira kände sig lite dum för att hon varit så framfusig och tittade ner i golvet. Roberts kinder började få en röd färg och han visste plötsligt inte vad han skulle säga. Sira vände upp huvudet och gav honom ett lite försiktigt leende. Roberts kinder blev snabbt ännu rödare och han stelnade till och såg extremt nervös ut. Även Siras kinder började få en röd färg.

”Hej då Herr Magister!” sade Sira skyndsamt och gick ut ur klassrummet med sina skolböcker hårt tryckta mot bröstet.

Robert stod kvar som förstelnad i ytterligare någon minut. Sedan ruskade han på sig, skakade på huvudet och fortsatte att packa ner de olika skorna i en stor kappsäck.

Senare på kvällen satt Sira ensam i biblioteket och läste en tjock bok med titeln *Inbrott Fortsättningskurs II* av Carita Roseau. Hon skulle ha sin sluttentamen i ämnet om en vecka och ville bättra på sina kunskaper lite till, för att vara säker på ett bra slutbetyg. Sira var dock inte särskilt koncentrerad och började istället tänka på de övningar hennes klass haft i Spökstaden. Boken nämnde ingenting om hur man skulle göra inbrott i ett hemsökt hus.

Det är lustigt det där med spöken. Visst har man hört spökhistorier lite här och där, men det verkar bara vara här i Saint Marie som folk verkligen sett spöken på riktigt. Många andra spökhistorier hade så småningom visat sig vara falska... Nej vänta ett tag! Idana nämnde ju att hon träffat på en massa spöken i en stad långt nere i Gawana. Ja, hur var det med det egentligen? Idana hade ju ingen anledning att ljuga om dem. Hade hon inte även nämnt något om att spökena bildats efter att deras själar sugits ut av en demon för länge sedan? Jo, det var så hon hade sagt. Men varför har vi egentligen en massa spöken i Saint Marie? Och varför hade Robert helt plötsligt börjat prata om det där spöket i rådhuset? Det var något speciellt i hans blick när han berättade om henne. Som om han ville att jag skulle ta mig dit och prata med henne.

Hon slog igen den tjocka boken och lade den på bordet framför sig.

Tja! Varför inte? Att spöken kan tala verkar vara ovanligt, så man skulle kanske gå dit och höra vad den gamla damen har att säga. Men gå dit ensam? Sira rös! Helst inte! Jag skall nog fråga mina vänner om de har lust med en liten tur till Spökstaden imorgon.

På lördagens morgon drabbades Saint Marie av en kraftig storm som blåste in från slättlandet i väster. Träden ute på ängarna böjde sig för vindens svepande kraft och många grenar gav upp och föll ner till marken. Sira, Angel med Chip på axeln, Ljiljana och Lilly gick över en vindpinad äng mot Spökstaden och eleverna kurade ihop sig så gott de kunde i sina rockar, för att skydda sig mot stormen. Olga hade också fått frågan om hon ville följa med, men hon skulle träffa sin pojkvän Grodan och hade inte tid just nu. Deras förhållande verkade ha gått in i en ny fas.

Snart kom de tappra eleverna fram till Saint Maries östra stadsdel; Spökstaden. De gamla husen var illa skötta och skilde sig mycket i utseende mot resten av staden, vars välskötta hus tornade upp sig längre åt väster. Sira tog riktning mot det gamla rådhuset som var den högsta byggnaden i Spökstaden. Den starka vinden ylade när den for mellan husen och genom de smala gatorna. Gruppen kom snart fram till rådhuset och träffade varken på spöken eller människor på vägen dit.

”Var sade den där Robert att det pratglada spöket skulle befinna sig?” frågade Ljiljana när Sira öppnade den knarrande ytterporten till rådhuset.

”Spöket skulle finnas någonstans på vindsvåningen, så vi går väl upp dit och letar”, sade Sira.

De gick in i byggnaden och Angel stängde den stora ytterporten efter sig. Sira tittade sig runt omkring. De hade trätt in i rådhusets stora entrésal. Det fanns fullt av skuggor överallt och gammal spindelväv täckte delvis de gamla möbler som fanns kvar. På väggarna hängde gamla tavlor föreställande sedan länge avlidna Borgmästare. Sira undrade om någon av dem kanske fanns kvar i huset i form av ett spöke. Chip tittade uppåt och

log. Det var mycket högt till tak och man kunde se ett antal avsatser som låg flera våningar längre upp. Längre in i salen fanns en bred trappa som ledde upp till nästa våning. Lilly gick först och kände försiktigt på trappans knarriga trappsteg. De verkade hålla. Hon började gå upp och de andra följde efter. Fluffdraken Chip fällde ut sina vita fjäderbeklädda vingar och flög upp i cirklar. Snart hade han flugit upp till en avsats fyra våningar längre upp och där väntade han tålmodigt på att de andra icke flygkunniga varelserna skulle komma ikapp honom. Ljiljana och Angel kom upp först och såg knappt andfådda ut. Sira och Lilly kom upp något senare och båda andades betydligt tyngre.

Då kom plötsligt ett spöke i form av en ung flicka utfarande genom en vägg. Lilly hoppade till och var nära att ramla nedför trappan, men hon fick tag i det tjocka trappräcket precis i sista stund. Spöket fortsatte rakt framåt och verkade inte ha lagt märke till de fyra ungdomarna. Innan hon försvann in genom en annan vägg kastade hon dock en snabb blick på fluffdraken. Chip hade blivit alldeles stel. Det här var det andra spöke han sett och han kände sig åter mycket obehaglig till mods. Det var helt enkelt onaturligt och lite läskigt.

”Skall vi gå vidare?” frågade Sira. ”Det finns en mindre trappa där borta. Jag gissar att den leder upp till vinden.”

Hon tog ledningen och gick uppför en knarrig smal trätrappa. Ett av trappstegen hade gått sönder och det verkade ha skett ganska nyligen. Sira hoppades att Robert inte gjort sig illa när han tog sig uppför trappan. Då det var mörkt på vinden, tände Angel och Lilly varsin oljelampa de haft med sig. De kom snart upp till en stor vindslokal med lutande tak. I mitten var det dock mycket högt i tak, så det var inget problem för dem att ta sig fram på vinden. Oljelampornas sken lyste upp vindsrummet fem till tio meter runt omkring dem, men skapade även djupa hemlighetsfulla skuggor. En rysning for uppför Ljiljanas ryggrad. Hon avskydde mörkret, men ville inte erkänna det för någon av de andra. De såg henne som stark och orubblig och Ljiljana ville att det skulle förbli så.

Till vänster om dem stod ett dussin gamla stolar, två bord och en stor bokhylla. Ett tjockt lager med damm låg ovanpå alltihop. Det var mycket länge sedan någon städat här inne.

De hörde ett svagt gnisslande och återkommande ljud som blev starkare ju längre in i vindsvåningen de kom. Lite senare fick de syn på spöket. En skir halvt genomskinlig gestalt satt och gungade på en gungstol, samtidigt som hon stickade på en mössa. Garnet, stickorna och mössan var riktiga. Ungdomarna och fluffdraken, som åter satt på Angels axel, stannade upp. Spöket såg ut som en sjuttioårig kvinna, med grått hår uppsatt med en knut i nacken. Hon hade en smal kroppsbyggnad och bar en proper, men gammalmodig klänning av fint snitt. Sira gissade på att hon varit Borgmästarens fru när hon levat. Spöket avbröt sitt stickande och tittade upp på besökarna.

”Välkomna hit! Så kul att se nya besökare”, sade den gamla kvinnan med djup men välkomnande röst.

Ingen av de fyra unga kvinnorna kom på vad de skulle svara.

”Mitt namn är Marie Galimard. Jag dog visserligen för över sexhundra år sedan, men innerst inne är jag bara sjuttioett.”

”Trevligt att råkas!” sade fluffdraken. ”Jag heter Chippipiarre Cummarrari Doh, men mina vänner kallar mig Chip. Jag är en fluffdrake från Chipanprovinsen.”

”Och jag heter Sira Gilette. Det här är mina vänner Lilly och Angel.”

”Era namn och vad ni kommer ifrån säger mig tyvärr mycket lite käre vän. Vi spöken har dessutom extremt dåligt närminne. Det beror nog på att vi inte har någon riktig hjärna kvar. Då är det svårt att lära sig nya saker, eller hur?”

Hon fnissade och gav Sira ett lurigt leende. Sedan tittade hon åter ner på sin halvfärdiga mössa och fortsatte att sticka.

”Vi är alla elever på en skola, som ligger precis öster om Saint Marie, alldeles vid Garonnfloden”, sade Sira hjälpsamt.

”Elever...? På en skola alldeles intill Saint Marie? Så roligt. På min tid var det bara söner till rika familjer som fick gå i lära, men det var kul att höra att något blivit bättre under de senaste hundratals åren... Men säg mig! Hur går det för stadsborna i Saint Marie nu för tiden?”

”Människorna i stadens västra del verkar må mycket bra. Saint Marie har under de sista tio åren blivit ett nytt handelscentrum för hela regionen och det byggs även ganska många nya hus i stadens norra del.”

”Det var trevligt att höra. Men den östra delen är oförändrad, eller hur? Där vi befinner oss just nu.”

”Den här delen kallas för Spökstaden och det är nog mest lärare och elever från skolan som kommer hit. Stadsborna är mycket noga med att undvika den östra delen av staden. Vår lärare Robert sade att du kände till en massa historia om Saint Marie och hur det kom sig att ni blev spöken. Jag tror att han besökte dig för några dagar sedan.”

”Robert? Nej, det namnet kommer jag inte ihåg. Men så är ju mitt närminne extremt dåligt. Har jag kanske redan nämnt det?”

”Jo, du sade det... Skulle du kunna berätta hur det var här förut? Jag menar innan ni blev spöken.”

Marie tittade upp på Sira med en granskande blick.

”Och varför vill du att jag berättar det?”

”Vår lärare nämnde något om att er historia var mycket intressant och lärorik för vår utbildning. Och dessutom undrar jag om det har något att göra med någon demon?”

”Demon? Varför undrar du saker om en demon? Det väcker dåliga minnen till liv.”

Spökdamen började se butter ut och fortsatte med sin stickning när Sira förklarade:

”Demonerna har börjat komma tillbaka och de ställer till en massa problem överallt i världen. Vi skulle behöva veta mer om de här demonerna och om de har något med Saint Marie och göra.”

Spöket stirrade rakt fram en stund och suckade sedan.

”Demoner? Så de är flera nu? Jag känner bara till en demon. Hanzel kallades han och det var han som blev vår olycka. Är ni intresserade av att höra en liten historia?”

De fyra unga kvinnorna nickade ivrigt och Chip sade:

”Vi vill mycket gärna höra er historia, kära Marie.”

Det var min mor som först fick syn på mannen när han kom till staden för första gången. Han såg ut att vara i femtioårsåldern

och var klädd i en mossgrön kappa med huva. Mannen hade ett karaktäristiskt ärr som gick ner från hans vänstra mungipa till hans haka. Min mor, som bara var tio år gammal, öppnade en grind åt honom och fick till och med ett litet mynt för besväret. Mannen log vänligt mot min mor och fortsatte in till staden. Hans namn var Hanzel Spitz.

Tiden gick och min mor blev allt äldre. Hon födde så småningom mig och med tiden började det gå en massa rykten om Hanzel i staden. Mannen verkade inte ha åldrats någonting alls sedan min mor såg honom för första gången många år tidigare och det fanns de som hade sett honom vandra omkring på kyrkogården på nätterna, ibland tillsammans med andra människor. Det fanns starka indikationer på att Hanzel bildat en hemlig sekt som han styrde med järnhand. Det sades att de höll på med svart magi, grävde upp människolik och tillbad mörka gudar. Sektens symbol var tre ögon. En av gruppens medlemmar blev arresterad efter att ha plågat en hund med hjälp av en glödhet eldgaffel. Mannen bar en tatuering föreställande tre ögon på sin överarm. Det blev ingen stor sak av det hela tills det mystiska mordet på prästens fru. När detta hände hade inget sett till Hanzel på över ett halvår, men alla misstänkte ändå att det var han som låg bakom dådet. Liket hade hittats på kyrkogården utan några synliga tecken på våld.

Efter detta dök det upp fler lik och vissa av offren hade mist sina huvuden, men själva huvudena blev aldrig återfunna. Någon gärningsman blev heller aldrig anklagad för mordet.

Jag var tjugotre år gammal när jag såg Hanzel för första gången. Det var på värdshuset Galna Ugglan där jag arbetade som servitris. Hanzel satt och pratade med Borgmästaren i det privata rummet. Jag kände direkt igen honom på den beskrivning jag fått av min mor. Ärret var unikt och blicken han gav mig var genomträngande.

Sedan gick nästan femtio år utan incidenter och det sades att Hanzel och hans anhang lämnat staden. Jag gifte mig med stadens nya Borgmästare Fabian Galimard, skaffade mig tre små ljuvliga barn och levde ett stillsamt liv i staden.

Men sedan kom han tillbaka. Jag hade den stora äran att vara den första som träffade på honom, men nu hade han ändrat utseende. Han bar en svart kappa, hade blivit längre, smalare och ... fått ett tredje öga mitt i pannan. Alla tre ögonen hade blivit kolsvarta, men ärret vid vänstra mungipan fanns fortfarande kvar. Jag var på väg att träffa min dotterdotter, som bodde ett par kvarter längre bort, när Hanzel dök upp från ingenstans. Jag stelnade till av skräck och kände en stor tyngd som trängde in i mitt hjärta. Det var inte längre en människa som stod framför mig utan en demon. Hanzel sträckte ut sin hand mot mig och viskade några ord för sig själv. Plötsligt frigjordes mitt sinne från min kropp och jag fann mig fara in i ett djupt mörker. Mitt sinne hade blivit uppslukat av den mörka demonen. Jag satt fast i ett fångelse och varelsen använde sig på något sätt av min kraft. Ett hundratal själar före mig hade mött samma öde som jag och jag kände deras närvaro alldeles intill. Mitt liv, om det nu kunde kallas för det, var som en lång dröm, vilken fladdrade förbi likt en fjäril som var omöjlig att fånga. Ibland lyckades jag dock uppfatta något om vad som hände runt omkring demonen Hanzel. Med tiden slukades ytterligare själar och staden Saint Marie levde i ständig skräck.

En dag kom en ung man och en ung kvinna, båda kortväxta och med österländskt utseende, till staden. De två bar orange-färgade kläder och deras huvuden var rakade. Troligen var de präster av något slag.

Hanzel mötte de två på kyrkogården. Det var skymning och mycket kallt, men varken mannen eller kvinnan verkade känna av kylan. Demonen anföll dem i sin hunger att sluka ännu fler själar, men de två var mycket snabbfotade och lyckades hela tiden hålla sig på avstånd från Hanzels demonkraft. Den unga kvinnan tog då fram en stor grön kristall, medan mannen uttalade någon slags bönesång. Demonen fastnade i sina rörelser och plötsligt hade det som fanns kvar av mitt sinne lämnat hans kropp. Alla själar Hanzel hade slukat flydde från honom och formades till skira spöken på kyrkogården. De flesta spökernas själar hade varit inne i demonen så pass länge att de förlorat förmågan att tala och minnas. De var bara forna skuggor av sig själva och fick irra runt omkring i staden utan något riktigt mål.

Självt stod jag kvar på kyrkogården och iakttog när de två människorna försiktigt närmade sig demonen. Hanzel kunde inte röra sig, men jag kände att något fortfarande fanns kvar i hans kropp. Något mörkt och ondsint.

Demonen lastades upp på en kärra och fördes med häst och vagn ner till Garonnfloden. Då jag var nyfiken på vad de skulle göra med min plågoande följde jag efter dem i min spökskepnad. Hanzel packades in i en segelbåt som färdades nerströms tills de kom till det ställe där floden korsades med Verdonfloden. De två människorna seglade då uppför Verdonfloden och stannade inte förrän mitt i natten då de kommit fram till en grotta som fanns på flodens norra bergsslutning. Grottans mynning låg till vänster om en utstickande klippformation, vars form liknade en gammal gubbes ansikte.

De två unga människorna kämpade länge med att få upp demonens kropp till grottans mörka ingång. Grottan gick ett tjugotal meter in i berget och det var där inne de lämnade honom. När båda de unga människorna var ute ur grottan igen använde de sig av någon underlig slags magi, som fick grottans tak att rasa in och täppa till ingången.

Jag vet inte varför de gömde demonen där, men troligen var det för att de inte visste hur man kunde ha ihjäl honom. De hade endast förstelnat honom och då var det en bra idé att ingen annan hittade honom. Det vore ju tråkigt om någon hittade honom och väckte honom till liv igen.

Efter detta begav jag mig tillbaka till Saint Marie. Jag ville veta hur det gått för de andra spökena. Det visade sig snart att de flesta av dem av någon anledning stannat kvar i Saint Maries östra stadsdel. Det verkade dessutom omöjligt för dem att lämna platsen.

Jag känner endast till ett fåtal spöke i staden som kan tala och de är dessutom mycket fåordiga. De flesta spökena irrar fortfarande bara omkring utan varken vilja eller mål. Jag kan lämna staden och har gjort det ett par gånger, men på något sätt känner jag att det är min skyldighet att vaka över dessa vilsna själar. Och jag tänker stanna här ända tills den dagen då någon förintar demonen Hanzel. Först då kan jag och de andra spökena bli riktigt fria.

Tjuven & Alkemisten

Kapitel 27

Biskop Dictonius svor högt och kastade med stor kraft och i vredesmod iväg en silverskål mot väggen. Skålen slog ut en stor stenskarva ur väggen och blev själv tillbucklad.

Överste Douveux stela blick följde den vobblande skålen tills den låg stilla på golvet. En droppe svett rann nedför hans höga panna och han svalde nervöst. Att leverera dåliga nyheter till Biskopen var inget han någonsin ville göra igen.

Biskopen gick med långa steg fram till en öppen fönsterlucka och blickade ut över staden nedanför. Solen sken ner från en klarblå himmel och en behaglig vårvärme hade lagt sig över staden. De flesta av människorna på gatan nedanför såg glada ut och njöt av värmen. De flesta av dessa var dock fortfarande under Biskopens hypnos. Dictonius blickade neråt, vilket fick hans dubbelhakor att veckla ihop sig i flera lager. Han fick en bekymrad rynka i pannan.

”Hur kunde några simpla alkemister och tjuvar göra slut på hela styrkan av skendöda som vi placerat ut runt staden?” spottade han fram.

”Alkemisterna använde sig tydligen av ett nytt vapen som fick våra zombies att fatta eld.” sade Översten i defensiv ton. ”De skendöda visade sig olyckligt nog vara mycket lättantändliga och inte alls så svåra att döda som vi hade hoppats. Något liknande kan även ha hänt i den där lilla byn Quinson, som jag berättade om förra veckan. Men där fanns det inga överlevande från vår sida, vilka kunde rapportera om vad som hänt. Min unge och trogne kapten, som lyckades fly från Port Miel i sista stund, berättade att många av våra egna vakter i tumultet tyvärr gick över på rebellernas sida. Mina trognaste befäl försökte att stoppa eländet, men de blev övermannade. Enligt det senaste meddelande jag fått via en brevduva från en av våra spioner, så sitter de instängda i stadens djupaste fängelsehålor.”

Biskopen fnös. Han såg mycket irriterad ut.

”Jag ber om ditt tillstånd att redan imorgon starta ett fälttåg mot Port Miel”, fortsatte Översten nervöst. ”Jag borde kunna få

ihop en här på femtusen man till dess. Stadens försvar kommer inte att ha en chans.”

”Din begäran avslås ... för tillfället. Soldaterna behövs till stadens försvar just nu, men snart får jag in förstärkningarna från södern. Då kommer folket i Port Miel dyrt att få betala för sin olydnad. Staden skall brännas ner till grunden. Zaschenra är ökända för sin grymhet och skicklighet i strid. De kommer att utföra Guds bestraffning åt oss.”

Biskopen avbröt sig i några sekunder innan han fortsatte:

”Men nu har jag dock viktigare saker för mig som inte kan vänta. Jag hörde att du nyligen fångat tre desertörer?”

”Jo, det stämmer Ers Excellens. Vi hann ikapp dem när de precis kommit igenom Camargueträsket. Just nu sitter de i fängelsehålorna och tjuvar. Något speciellt ni har i åtanke för dem? Om de inte benådas av någon anledning så har vi planerat en liten hängning för dem.”

”Någon benådning blir det nog inte, min trogne Överste. Men dina kära desertörer kan komma till stor nytta. Därför föreslår jag att vi inte hänger dem. Mänskliga fångar bör kunna fungera mycket bättre än de katter jag var tvungen att använda förra gången. För desertörerna till Storkyrkan i eftermiddag. Jag har en liten överraskning åt dem.”

Det var snart midnatt. Luften i Vitrolles Domkyrka, som låg strax söder om det Kungliga slottet, var sval och lite fuktig. Ekot från de tre desertörernas rasslande fotkedjor ekade i den stora salen, när de gick fram mot det stora altaret. På varje sida om dem stod ett tjugotal präster iklädda vinröda kåpor. Prästerna var alldeles tysta, men deras blickar riktades kallt mot de tre före detta soldaterna. De fem fångvaktarna, som fört fram fångarna, backade sedan tillbaka och ställde sig bredvid porten, om någon skulle behöva deras tjänster igen. En av fångvaktarna, som var ljushårig och något kortare än de andra, spände öronen extra noga.

Framme vid altaret hade man tänt niohundra vita stearinljus vars gula lågor lyste upp Biskopen, även han iklädd en vinröd kåpa. En smal man, vars ansikte var dolt bakom en svart mask, tog hand om den förste fången och band fast honom vid en grov

järnstolpe. Desertören var i femtioåldern och en grå skäggstubb ramade in hans fyrkantiga och härjade bleka ansikte. Sedan bands även de två andra desertörerna fast vid varsin järnstolpe. Den ena, som bara var lite över tjugo år gammal, hade fått sin näsa sönderslagen vid infångandet och den andre, en grovlemmad man i tjugofemårsåldern, hade en mörk blåtira runt sitt vänstra öga.

Biskopen pillade på den svarta kristallen i sitt halssmycke och sedan höjde han på sina grova armar. Det blev helt tyst i salen.

En av prästerna närmast altaret kastade en snabb blick mot Biskopen. Om man undersökte prästens ansikte noga skulle man ha upptäckt att det ljusa skägget på hans kinder var falskt. Egentligen var prästen ingen man över huvud taget, utan en ung kvinna. Brigitte Wagner hade lyckats infiltrera Heliga Samfundet en vecka tidigare, genom att låtsas vara en ung präst från Saint Maxes. Det falska skägget var mycket övertygande och hennes kvinnliga figur hade varit ganska lätt att dölja under den vida löst sittande prästkåpan.

Biskop Dictionius började plötsligt mäsas med hög stämman och hans röst ekade mellan de kalla stenväggarna i salen. Han talade på ett mycket gammalt språk och endast två av prästerna i salen förstod dess fulla innerbörd. När han talat en stund bytte han språk till friesländska:

”Och för att väcka Uzazi Wa Kike, som är fångad i den mörkaste delen av Gawana, till liv igen skänker jag även detta offer till din ära.”

Den smale maskklädde mannen stötte plötsligt in en kniv i den gråskäggige desertörens hjärta. Fången andades ut och en blick av förvåning syntes i hans vidöppna ögon. Trehundra ljus slocknade av en vindpust som plötsligt for genom salen och livet i mannens ögon slocknade.

I staden Minna, djupt inne i det södra riket Gawana, vaknade något gammalt i mörkret under jord. Tre gula ögon tittade sig runt omkring i det trånga utrymmet. Demonen Uzazi Wa Kike fann att hon var instängd i en gammal grav och hon fylldes av en djup ilska. En stöt av ren tankeenergi riktades

uppåt och sprängde upp ett brett hål ända till markytan tre meter längre upp. Gravstenen, som hade en inristning i form av en döds-kalle, sprängdes i ett hundratal bitar och små sten-fragment ramlade ner på gravarna runt omkring.

När vägen upp var fri så började demonen att sväva uppåt. Hon lämnade sin djupa dystra grav och hennes guldglänsande kropp kom upp till den fria luften igen. Det var många hundra år sedan Uzazis kropp befunnit sig ovan jord. När demonen nu svävade någon meter ovanför marken på en gammal kyrkogård utstrålde hon skönhet och sensualism. Hon var fri, alldeles naken och med hennes kvinnliga och förförande former skulle hon kunna få hjärtat att stanna på viken kärlekstörstande karl som helst. Demonen var dock iakttagen av spillrorna från vilsna själar, vilka iakttog henne med en blandning av fruktan och djupt bottnat hat. Det var Minnas gamla spöken. De såg nu att deras urtida fasa åter hade vaknat till liv och de hade inga hjärtan som kunde stanna på grund av demonens gudomliga utstrålning. Den vackra Uzazi ignorerade spökerna och vädrade istället luften med sin känsliga näsa. Det var någon som kallade på henne och hon kände ett omättligt begär av att fara norrut. Demonen svävade någon meter över marken när fem av spökerna anföll henne samtidigt. Två av dem flög iväg när hon viftade till lätt med ena handen och två andra spöken sprängdes till skimrande dimma när hon koncentrerade sin viljekraft mot dem. Det femte spöket, vars namn var Moss, hade varit en trollkarl när han levt i staden för mycket länge sedan och han hade fortfarande kvar några trix i sin trasiga själ. En storm av snö for emot Uzazi och träffade henne i bröstet. Demonen stannade upp och väste av ilska. Kylan skadade dess inre väsen och kylde hennes inre glöd. Uzazi fixerade Moss med blicken, men den före detta trollkarlen uttalade en skyddande besvärjelse och vägrade att sprängas. Då sträckte hon ut sin vänstra handflata mot honom och log. Hennes tänder var slipade till sylvassa rovdjurs-tänder. Spöket hade inte en chans. Den magiska kraften som fanns kvar i Moss gav vika och trollkarlens trasiga själ sögs in i demonens skimrande kropp.

När de andra spökerna såg vad som hänt drog de sig undan. Minnas forne Konung iakttog händelsen på avstånd och vågade

sig inte på en konfrontation. Kvinnodemonen svävade upp över taken för att lämna staden. Hennes mål låg norrut, långt norrut.

Den förklädde Brigitte blev först chockad när hon såg hur fången avrättades framför hennes ögon, men hon skärpte sig för att inte avslöja sig för Biskopen eller någon av de andra prästerna. Även ett par av de andra prästerna skruvade på sig nervöst, men ingen av dem sade något.

Biskopen återgick snart till sitt mässande och de två yngre desertörerna svettades ymnigt när de såg deras kamrat ligga död på golvet. Även denna gång övergick Biskopen efter en stund till friesländska.

”Och för att väcka Khal Baa, som är fångad i det östra riket Bindesh, till liv igen skänker jag nästa offer till din ära. Må du känna hans förtvivlan och låta den fylla din gudomlighet.”

Den maskklädde mannen närmade sig den yngste av fångarna, som försökte att backa bakåt, men han var fast och kunde inte fly. En dunst av gammal vitlök och halvt förruttnat kött slog emot honom när den smala mannen öppnade sin mun med ett elakt flin. Sedan pressade han långsamt knivens spets mot fångens mage. Desertören skrek ut av smärta när knivbladet trängde in allt längre i den unge mannens buk. Den maskklädde vred om kniven och desertören svimmade av den olidliga smärtan.

I den heliga staden Andeli, belägen i norra Bindesh, hade det hunnit bli morgon och en värmande sol höll på att torka bort dagen från gräs och blad. I den norra delen av staden låg ett stort tempel, vars femton torn hade kupoler belagda med guld. Uppe i ett av tornen fanns ett rum, som murats igen för många hundra år sedan. Väggarna var fyllda av varningssymboler i form av dödskallar och blodiga knivar. I mitten av väggen fanns en målning av en fyraarmad kvinna, vars händer bar på ett avhugget huvud, en blodig arm och två blodiga knivar. Det var en mycket grotesk bild, men målningen hade börjat blekna i färgerna, trots att den renoverats fyra gånger de senaste tvåhundra åren.

På en pall mitt emot målningen satt en gammal konstnär och kopierade målningen på en linneduk. Mannen hette Rai al Mundi och han var näst intill klar med sitt konstverk, när golvet under honom plötsligt började vibrera. Golvet sprack upp under honom och pallen gav vika. Även stativet med målarduken ramlade omkull och röd färg kladdades ut på golvet. Den gamle mannen svor och kände med fingrarna på sitt ömma knä som fått sig en liten törn.

Sprickan i golvet fortsatte att öppna sig och den spred sig uppför den målade väggen. Rai tittade på de gamla bilderna framför honom som började falla sönder i stora sjok. Delar av väggen fortsatte att falla ner och snart fanns där en öppning, som var minst fyra meter bred och tre meter hög. När dammet lagt sig gick Rai fram till den raserade väggen och blickade in i mörkret innanför. Mannens ögon vande sig så småningom vid det svaga ljuset. Han hade hört sagor från sin barndom, som nämnde att något gammalt och ont doldes i ett av tornen, men det var ju bara sagor. Rai var ingen man som trodde på sagor.

Rai fick snart syn på ett antal föremål i rummet. Där fanns tre kistor, ljusstakar, gamla förgyllda vapen och en stor staty föreställande en kvinna med fyra armar. Hon liknade mycket kvinnan på väggmålningen, men inga kroppsdelar fanns i hennes händer, bara två knivar.

Vilken skatt! Tänkte Rai. Tänk om jag råkade ta med mig någonting härifrån. Ingen skulle ju sakna något som de inte visste fanns här. Eller hur? Min dotter skulle äntligen ha råd att köpa ett riktigt hus utanför staden, där hon kunde odla sina egna grönsaker och min fru och jag skulle äntligen ha råd med en liten semester vid kusten.

Den gamle mannen gick fram till en av kistorna och skulle precis öppna locket när han hörde ett ljud till höger om sig. Statykvinnan hade vaknat till liv och hennes tre bruna ögon iakttog honom med hatisk blick. Hennes namn var Khal Baa, en demon vilken för sexhundra år sedan tillbeddes som hela rikets döds gudinna. En av hennes knivar blixtrade till och avlägsnade Rais huvud med ett rent hugg.

Khal Baa gick nedför tornets spiraltrappa och fortsatte vidare mot huvudingången. Hon mötte ett par präster på vägen,

men deras förvåning blev kortvarig. Demonens båda knivar var nu nedsömlade med människoblod och då hon även hade slukat deras plågade själar innan allt blod runnit ut ur deras kroppar, så hade hennes krafter ökat i styrka. Khal Baas blick var riktad åt väster och hon hade ett klart mål i sikte. Demonen drogs mot Friesland likt ett bi drogs mot söt honung.

Biskop Dictonius vände sig sedan mot den tredje fången som hade börjat hacka tänder av rädsla om vad de skulle göra med honom. Vissa av prästerna, vilka bevittnat det makabra skådespelet framför sig, hade blivit likbleka i ansiktet, men Brigitte stålsatte sig inför vad som skulle komma och iakttog kallt när Biskopen åter igen började mäsas på det underliga språket. Han avslutade talet på liknande sätt som de två tidigare gångerna:

”Och för att slutligen väcka liv i Hanzel Spitz. En hämndens bundna kraft i vårt eget rike, så ger jag dig detta sista offer. Jag hoppas att hans blod är tillräckligt rent för dig.”

Den smale maskklädde mannen svepte sin kniv med ett snabbt hugg som skar igenom fångens blottade hals. Ett par droppar av offrets blod stänkte ända bort till Brigitte och fläckade ner hennes prästkåpa, men hon rörde sig inte. I desertörens ögon kunde hon se lättnad över att hans botgång gick snabbare än hans kompanjons. Sedan stängde han ögonen och var för evigt borta.

”Rufus!” sade Dictonius med sträng röst.

En krokig gestallt kom springande från porten. När han bara var ett tiotal meter från Biskopen stannade han upp och bugade sig.

”Vad önskar Ers Excellens av hans simpla tjänare.”

”Forsla bort de här kropparna, är du snäll. De feqa uslingarna har offrats till vår Guds ära för att rena riket och krossa våra fiender. Du kan begrava dem tillsammans med alkemisterna, väster om den stora gravplatsen. Och lämna även kvar en av dina fyra medhjälpare till att tvätta rent altaret och golvet från allt blod. Jag vill inte se en endaste röd droppe här när vi har högmässan imorgon.”

”Eh. Jo visst, men jag har bara tre medhjälpare.”

”Men jag är säker på att ni var fem när ni kom in här?” sade Biskopen misstänksamt. ”Herr Magnus! Hur många fångvaktare såg du komma in med fångarna?”

Den smale maskklädde mannen svarade:

”Fem Ers Nåd.”

Fångvaktaren vände sig om och tittade tillbaka mot den stora porten som nu stod öppen på glänt. Endast tre fångvaktare var synliga vid sidan av porten.

Sira visste att hon var avslöjad. Efter att hon smitit ut från kyrkan kastade hon bort den smutsiga skinnmössa hon haft på huvudet, lossade på hårsnodden som hållit håret dolt under mössan och lät håret hänga fritt. Hon hade dock fortfarande på sig en sliten läderdräkt av samma snitt som fångvaktarna ofta använde. Klädseln hade hon fått av Mäster Falk. Sira förstod vad Biskopen just gjort inne i kyrkan och nu var det bråttom att varna de andra. Sira började springa i riktning mot en smal gata längre bort. Ett par propert klädda stadsbor tittade med förakt på den smutsiga flickan som sprang förbi dem.

Hon såg ju nästan ut som en pojke!

”Där är han! Stoppa honom!” ropade en av fångvakterna som nu kommit ut ur kyrkan.

Skit också, tänkte Sira och snabbade på stegen.

Hon sprang in i den smala gatan, fortsatte framåt och svängde sedan in på den första tvärgatan till höger. När hon sprungit ett femtiotal meter längs denna gata upptäckte hon att det var en återvändsgränd. Sira stannade upp, tittade sig bakåt för att se att kusten var fri och öppnade sedan en liten väska vilken satt fast i hennes bälte. Hon tog upp den bronsfärgade globen och började trycka in koordinater.

Hoppas nu bara att jag hinner varna dem i tid?

Fyra riktiga fångvakter och två präster, vilka alla följt efter den flyende, sprang snart in på samma lilla tvärgata som Sira valt. När de upptäckte att det var en återvändsgränd trodde de att den falske fångvakten snart var fast. De slutade springa och utforskade varje skrymsle noggrant. De få dörrar som var riktade mot gatan, var låsta och det fanns inga bra gömställen som den

flyende hade kunnat gömma sig bakom. Så tog gatan slut, men den falske fångvaktaren var spårlöst borta. De hade gått miste om sitt byte.

Fångvakternas ledare tittade sig ilsket omkring och svor. Han slungade iväg kniven han hade i handen mot en dörr i närheten. Kniven snurrade runt i luften och träffade dörren, men med handtaget först. Kniven föll ner i gatan och fångvakten suckade besviket. Inget verkade fungera denna dag...

Längre norrut, i en grotta på Verdonflodens norra strand, vaknade demonen Hanzel Spitz efter sin långa sömn. Det dröjde dock en ganska lång stund innan han kom riktigt till sans. Han reste på sig, stötte huvudet i grottans tak och slängde ur sig en rad med obscena svordomar. Demonens tre kolsvarta ögon, som även kunde se i totalt mörker, undersökte grottan han befann sig i. Hanzel gick nerhukad mot stenraset som blockerade grottans öppning och började slänga bort stora stenblock längre in i grottan. Han tyckte att det tog lång tid och gick istället över till att släppa ut kraftiga stötvågor av ljud. Flera av de mindre stenarna framför honom pulvriserades, men effekten var mindre än han hoppats på. Hanzel använde åter sin enorma armstyrka och flyttade på stenblock efter stenblock.

Efter att han kämpat på i nästan en timme syntes äntligen ett litet hål ut till det fria. Ljuset från stjärnorna på en svart himmel hittade sig in till den lilla öppningen. Då andades demonen in luft som fyllde hans lungor. Han backade ett par steg och blåste sedan ut en extra kraftig ljudstöt. De resterande stenblocken blåste ut från grottans öppning, likt utskjutna ur en kanon. Han tittade ner, tog ett språng och landade mjukt på gruset fem meter nedanför. Hanzel reste sig och skrek ut ett triumferande vrål. Han var äntligen fri! Sedan satte han händerna på sidorna och studerade omgivningen runt Verdonflodens strand.

Det var först då som Hanzel upptäckte att han inte var ensam. Ute på floden låg ett tjugotal kanoter, var och en upplyst med facklor. I de flesta av kanoterna satt ett par neader, men även några vanliga människor iakttog honom från båtarna.

Sira hade hunnit transferera sig till neaderna och det snabbt ihopsamlade följet hade bara varit på plats i någon minut när Demonen slutligen trädde ut.

I den närmaste kanoten ett tiotal meter rakt framför Hanzel stod en gammal och ärrad neadisk kvinna. Det var medicin-kvinnan Una och hennes blick var intensiv och fylld av hat. I sin famn bar hon en docka med fyra armar. Hon lyfte dockan mot demonen och sade med tydlig röst:

”Fari fari, Abi da!”

Dockans ögon flammade upp med gula lågor. Demonen Hanzel skrek ut av smärta när förbannelsen träffade honom och delar av hans hud började koka. Från en annan båt hördes musikaliska flöjttoner och Sira, som fortfarande bar fångvaktarkläder, riktade en jadeflaska mot den plågade demonen. Hanzel, som nu var angripen av mäktiga krafter från två håll samtidigt, visste inte hur han skulle avvärja hotet och han kände att delar av hans mörka själ började lösas upp. Med stor ansträngning lyckades han stöta ut en tryckvåg med sin kraftfulla röst. Vågen träffade den gamla kvinnan och hon föll i vattnet tillsammans med ytterligare ett par neader samt Idana, som suttit i en annan intilliggande kanot, beredd att kasta iväg sina sprängkulor.

Angel fortsatte dock att spela på flöjten från en kanot på Hanzels vänstra sida och demonen orkade inte kämpa emot längre. Han sjönk ner på knä och suckade djupt. Hanzels kropp, som efter sin djupa sömn endast innehöll hans egna sjuka själ, blev snabbt allt mer transparent.

Idana hade simmat fram till en upp och ner vänd kanot när hon iakttog hur det sista av demonen löstes upp, tills det endast återstod en liten svart virvlande dimma. Den svarta substansen, som var demonens ursprungliga sinne, sögs till sist in i Siras jadeflaska och förintades när den nådde ättikan och de ingjutna röda kristallerna.

Idana simmade mot land, kravlade sig upp på stranden tillsammans med Una och ett par ytterligare neader och tittade upp mot Sira som höll upp tummen.

”Bra jobbat syrran!” ropade Idana.

Biskopen var på väg genom en korridor på slottets andra våning, när han plötsligt vacklade till. Han tog stöd mot en vackert formad stenpelare och flämtade.

Ah nej! Jag har gått miste om ytterligare en demon. Det måste ha varit... Hanzel, Frieslands egna mörka demon. Herre, varför gör du så här mot mig? Allt jag vill är ju att föra vidare din lära i världen. Att vara din röst i världen och krossa kättarna!

En av prästerna, som gått i Biskopens följe, stannade upp vid den vacklande mannen, började stötta upp honom och frågade:

”Allt väl Ers Excellens?”

”Låt mig vara!” skrek Dictionius och knuffade undan prästen. ”Rebellerna har lyckats att oskadliggöra ytterligare en demon. Hanzels kraft är för evigt borta! Den skulle ju ha blivit min! Nu gäller det att vi får hit de två kvarvarande demonerna innan det är för sent.”

Den smale mannen, som tidigare burit en svart mask, kom fram till Biskopen och frågade:

”Och hur blir det med den sista demonen?”

”Du vet att han inte får väckas innan jag blivit starkare. Gud har berättat att det är min uppgift att förgöra honom också, men jag klarar inte av det ännu. Den siste demonen är en styggelse som hotar kyrkan och hela världen med sin existens.”

Biskopen och hans följe fortsatte framåt, men prästen som blivit knuffad dröjde sig kvar. Prästen var den utklädde Brigitte och hon hade just fått tag i något intressant. Hon gick tillbaka i korridoren och tog upp föremålet hon nyss stulit från Biskopens innerficka. Det var en enkel flöjt. Hon studerade den noga och fortsatte till sitt sovgemak som låg en våning längre upp. När hon kom in till sitt rum satt det redan någon på en pall intill sängen.

”Hej min kära syster”, sade Lauder Wagner och reste sig upp. ”Jag har väntat på dig.”

Brigittes skäggiga ansikte visade först ett uttryck av förvåning, men det byttes snabbt till att vara kallt beräknande.

”Hej Lauder, min förnuftige storebror. Hur hittade du mig och varför är du här? Har inte du andra viktigare saker att göra?”

”Vad kan vara mer viktigt än att se till att min syster mår bra? Hm. Vad är det du har där i handen? Är det vad jag tror att det är?”

Brigitte tittade lojt på flöjten och lade ner den i en skrivbordslåda.

”Det är bara en liten sak jag hittade.”

”Om Biskopen upptäcker att det är du som stulit hans mycket speciella flöjt, så ligger du mycket illa till, det vet du. Jag tycker att det är hög tid för dig att sluta upp vad det nu är du håller på med. Brottets bana är inte rätt väg för dig. Se hur det gick för vår bror Herbert. Till slut blev han galen av habegär och jag blev tvungen att stoppa honom. Jag säger inte att du är som din bror, men du måste tänka på din framtid. Följ med mig innan det är för sent.”

”Tyvärr kära bror, jag har bestämt mig att stanna kvar här ett tag till. Och det är just min framtid jag tänker på.”

Kapitel 28

Snön låg likt ett mjukt vitt täcke över det nordliga riket som kallades Jämtheim. I väster fanns höga berg med kala fjäll, som piskades av obarmhärtiga iskalla vindar och i öster täcktes landets yta av stora täta mörka skogar med mestadels gran och tall. I de djupaste skogarna bodde trollen, en hårig förhistorisk människoras, i sina fuktiga men skyddande grottor. De tyckte om att hålla sig för sig själva och kom sällan i kontakt med människorna. I de lite ljusare delarna av skogarna bodde tomtarna. De var bara en halvmeter höga, räknat upp till toppen av deras grå luvor. Tomtarna var ofta vresiga till sinnet och inte särskilt förtjusta i de storvuxna människorna, även om de med stor framgång förde handel med dem ibland.

Mellan skogarna fanns ett tusental istäckta sjöar och många av människorna som bodde i Jämtheim kallade landet för Sjöarnas rike. Även de floder vilka korsade det kalla landet täcktes så här års av ett lager med is. I Jämtheim fanns inga stora städer och de få människor som bodde här var ett hårdfört folk. De fick leva av det lilla naturen kunde ge dem. Människorna här var duktiga jägare men fyllde även ut kosten med nötter, bär, svamp och annat som skogen kunde ge dem. Riket Jämtheim hade ingen Konung, utan de utspridda byarna klarade sig själva och styrdes av varsin hövding. Riket kunde nog anses vara primitivt, men både järnet och det stål som tillverkades här var av yppersta kvalitet. Av detta gjordes vapen vars kvalitet väl kunde jämföras med vapen tillverkade i Nyleptien, Luitia och Friesland.

Normalt skulle det dröja ytterligare någon månad innan vintern slutligen släppte sitt grepp för att lämna plats åt våren och en kort sommar, men till skillnad från de sydligare länderna så hade våren här startat sitt intåg tidigare än vanligt. Vatten droppade ner från långa istappar och isen på de frusna floderna började sakta att spricka upp.

Nedanför de nordligaste bergen fanns en medelstor by vilken av byborna kallades för Clausby. Ingen av de åttiofyra

människorna som bodde där visste varför byn fått just det namnet. Hövdingen var en fyrtioårig kvinna som hette Inge-Gerd. Hon var kort till växten, men hade en imponerande kroppshydda och var starkare än de flesta av karlarna i byn. Hon hade, likt de flesta i Jämtheim, blå ögon och ett långt ljus hår som var uppsatt i flåtor. Trots att hon var bred så syntes det att hon torde ha varit en skönhet när hon var yngre. Inge-Gerd hade fyra barn, tre tonårsdöttrar och en liten son på tio år. Sonen namn var Lill-Karl. Döttrarna var alla vackra, blåögda och blonda, medan Lill-Karl var liten, tanig och brunhårig. Han hade stora utåtstående gröna ögon som fick honom att se lite udda ut och tänderna i hans mun var alldeles sneda. Lill-Karl rörde sig klumpigt, hade dålig motorik och blev ofta mobbad av de andra pojkarna i byn, men hans systrar och hans mor älskade honom och försökte alltid stötta honom så gott de kunde. Inge-Gerds man hade dött ett par år tidigare i lunginflammation, men hon sade att hon klarade sig lika bra utan gubbskrället.

Himlen var alldeles klarblå när Lill-Karl och hans storasyster Bea lämnade deras rustika timmerhus för att gå ut i skogen och kontrollera fällorna, de placerat ut på andra sidan floden föregående dag. Förhoppningsvis hade det fastnat ett rådjur eller åtminstone en hare i någon av dem. Bea var sexton år, näst äldst av systrarna och oftast hade hon ett varmt leende på sina välformade läppar. Hon var en decimeter längre än sin mor och hade en ganska slank kroppsbyggnad.

Syskonen vinkade adjö till sin mor som gick ut för att kasta sopor i ett dike bakom huset. Snön hade börjat smälta på hus-taket och vattendroppar föll ner från istappar vilka hängde ner från takets hela långsida. Båda syskonen bar på varsin rygg-säck. Dessa kunde de använda till att bära hem det villebråd som eventuellt fastnat i fällorna. Bea hade även med sig ett långt spjut, som hon även använde till vandringsstav och en nyslpad kniv med ett blad av finaste stål, vilken hängde i skidan som var fastspänt i hennes bälte. Kniven skulle hon kunna behöva för att stycka upp de djur de eventuellt hade fångat.

Syskonen passerade ytterligare några hus och hälsade även på den gamle gubben Noa som stod och klöv ved med en stor

tvåeggad stridsyx. Gubben grymtade något till svar och återgick till sitt arbete. De två barnen fortsatte österut på en smal stig och gick in mellan två stora granar. Själva stigen var dock inte synlig längre på grund av det tjocka snötäcket. Efter att de bara kommit ett tiotal meter in i skogen blev det mycket mörkare och tystare, men tack vare den klara himlen ovanför var sikten ändå god. Snötäcket på marken var mindre djupt här inne i skogen, vilket gjorde det lättare för dem att ta sig fram.

Bea tog täten och Lill-Karl gick efter med sin vanliga släpiga gångstil, vilken lämnade efter sig långa spår i snön som var mycket specifika för honom. Bea andades in den friska skogs-luften i sina lungor och kände en spirande glädje sprida sig inombords. Snart skulle våren äntligen vara här...

Efter att de hade gått genom skogen i några minuter stannade Bea plötsligt upp. Hennes bror, som var allmänt tank-spridd och disträ, stannade inte upp förrän han krockat in i sin systers rygg.

"Tyst!", viskade Bea. "Jag tror jag hörde något."

"Eh.", började Lill-Karl, men tystnade sedan.

De stod tysta några sekunder utan att höra något speciellt. Sedan hördes ljudet av något eller någon som kom gående emot dem med tassande steg som knappt gick igenom skaren på snön.

Plötsligt fick de syn på en liten tomte vilken dök upp bakom en stor gran. Tomten, som bar på en liten trälåda innehållande olika verktyg, stannade upp, lyfte blicken och blängde på de två människorna med sina små svarta ögon. Han hade ett krusigt svart skägg och ett ansikte som dominerades av en stor röd-mosig näsa. Hans spetsiga grå luva gick i ton med hans långa grå rock och på fötterna bar han ett par svarta stövlar. Dessa såg dock något för stora ut för den lilla figuren. Tomten såg visserligen inte glad ut, men verkade inte buttrare än vad de flesta av hans folk brukade vara.

Lill-Karl lutade sig åt sidan och tittade nyfiket på den lille tomten som stod mitt i deras väg. Ett barnsligt leende spred sig i hans ansikte. Bea knuffade till sin lillebror och Lill-Karl förstod genast att han skulle sluta upp med att stirra på den lilla tomten. Hon backade bakåt mot en gran, tog av sig sin bruna

pälsmössa och nickade respektfullt åt den lille mannen. Lill-Karl gjorde snart det samma. Ett gnolande läte hördes från tomten som åter sänkte sin blick och tittade rakt framåt. Han traskade framåt igen och gick förbi de båda människorna med korta snabba steg. Tomten vände inte blicken åt deras håll någon gång, för att demonstrativt visa att han inte brydde sig om dem över huvud taget.

När tomten var utom synhåll skulle Lill-Karl precis släppa ut det fnittrande skratt som han hållit inne, men hans syster satte en hand för munnen på honom och skakade allvarligt på huvudet.

”Du vet väl att man aldrig skall förnära en tomte?” sade Bea och satte på sig sin mössa igen. ”Folk som gör det råkar ofta ut för tråkigheter, det har i alla fall mamma sagt.”

Lill-Karl nickade eftertänksamt.

”Jo ... mamma berättade om en man i Jarlsby som hånat ett par tomtar, vilka kommit till deras by för att sälja spik och andra järnföremål. Tomtarna hade blivit sura och gett sig av och nästa morgon när mannen vaknat, hade så gott som alla föremål i hans hus blivit fastspikade i väggar, bord och golv. Det tog honom hela dagen att få loss alla sakerna, vilka då dessutom hade hål i sig.”

”Den historien har jag också hört, men det finns andra mycket värre historier...”, sade Bea utan att förklara vidare.

Syskonen fortsatte genom skogen och efter ytterligare några minuter kom de fram till en bred flod. På slutet av våren, sommaren och under nästan hela hösten var det en brusande fors, men just nu var den alldeles stilla och täckt med ett tjockt lager av is. Solens varma strålar sken på lagret av snö som låg ovanpå isen och fick ytan att blänka med ett vitt sken. På andra sidan den frusna floden, ett hundratal meter bort, fortsatte skogen. Det var där deras fällor fanns utplacerade.

Lill-Karl och Bea stannade uppför att titta på två stora kråkor som flög ett tiotal meter över deras huvuden. Fåglarna satte sig i en björk vilken växte vid flodens kant och började kraxa sin kråksång.

Bea brydde sig inte om fåglarna utan fortsatte rakt fram och gick ut på isen. Lill-Karl tvekade lite och sade:

”Jag tycker inte om hur de där fåglarna tittar på mig. Måste vi gå över floden just nu?”

Bea vände sig om, tittade på sin magre lillebror och suckade.

”Bry dig inte om dem bara. De är bara dumma fåglar. Kom nu!”

Lill-Karl började åter gå framåt med sin släpande gångstil och följde efter sin storasyster ut på isen. Bea kisade med ögonen för att utestänga lite av solens skarpa strålar som sken rakt emot dem. Dessutom förstärktes strålarna genom att även studsas mot den vita snön. Bakom dem på stranden fortsatte kråkorna med sitt kraxande. Bea gick ett tiotal meter framför sin bror och njöt av de värmande solstrålarna i ansiktet. Hon längtade till att sommaren skulle komma då hon skulle besöka marknaderna i Jarlsby och Torsby. I Torsby bodde även Andreas Johnsson, vilket var en ung man som Bea varit intresserad av länge.

När hon kommit halvägs började hon lägga märke till olika ljud under sina fötter. Isen hade börjat knarra och ljudet förstärktes ju längre ut på floden hon kom. Hon noterade plötsligt att det kom fler högre ljud, stannade upp och tittade åt höger nedför floden. Det hon fick se fick hennes mage att dra ihop sig som i kramp. Ett hundratal meter nedströms hade isen spruckit upp och nya isflak bröts hela tiden loss för att följa med forsen nedströms.

Plötsligt sprack även isen upp ett par meter framför henne. Bea reagerade snabbt, tog ett par steg framåt och hoppade över sprickan. Hon vände sig om och tittade tillbaka mot sin bror, men han hade halkat efter rejält och var nu ett tjugotal meter bakom henne.

”Skynda dig!” ropade hon. ”Isen spricker upp och vi måste ta oss i land innan det är för sent.”

Lill-Karl tittade först bara tillbaka med en fånig min.

”Vad?” ropade han tillbaka.

Men sedan upptäckte även han vad som var på gång. Isen började spricka upp runt omkring honom och han satte fart i riktning mot sin syster och den andra stranden. Bea visste inte

om hon skulle springa till honom eller ta sig till land själv, så istället stannade hon kvar. Lill-Karl kom allt närmare och det såg ut som att han skulle hinna. Just då lossnade ett stort stycke av isen på en gång. Sprickan framför Beas fötter blev snabbt bredare när den is Lill-Karl stod på bröts löss och drogs med i forsen. Lill-Karl tappade balansen och föll framstupa på isen. Han slog hakan i isen och gnydde ömkligt. Hans blick mötte sin storasysters.

Bea såg att han inte skulle hinna över sprickan innan avståndet skulle bli för stort. Hon tvekade en stund huruvida hon skulle hoppa över till det flyende isflaket eller springa iland. Hon insåg snabbt att hon inte skulle kunna hjälpa Lill-Karl så mycket genom att också vara fast på isflaket. Hon backade ett par steg och ropade till sin lillebror:

”Stanna kvar i mitten av isflaket. Jag springer iland och möter upp dig längre nedströms.”

Lill-Karl reste sig upp på vingliga ben och såg sin syster springa mot säkerheten på andra sidan floden. Isflaket han stod på var ungefär tjugo meter i diameter, men kanterna började trasas upp och plötsligt lossnade en del vars storlek motsvarade en fjärdedel av hela flaket. Lill-Karl flyttade sig några steg åt höger så att han åter stod i mitten. Forsen under isflaket hade börjat ta fart och isflaket gungade med de brusande vågorna.

Plötsligt stötte flaket till en sten och ytterligare en del av isen lossnade. Lill-Karl ramlade omkull och gled mot kanten med fötterna före. Den unge pojken skrek ut i panik när han försökte gräva in fingrarna i snön vilken täckte isen. Lill-Karl hade aldrig varit så rädd som han var nu. Benen for över kanten och hamnade i det iskalla vattnet. Lill-Karl höll på att tappa andan när den kalla kylan trängde in genom hans renskinnsbyxor. Med en styrka han aldrig trott att han hade, började han kravla sig tillbaka upp på isflaket. Lill-Karls fingrar var formade som klor och han brydde sig inte när hans högra långfingernagel gick sönder och hans finger började blöda. Han fortsatte framåt tills han åter var i mitten av isflaket. Där stannade han upp, vände om på rygg och tittade upp mot den blå himlen. Lill-Karl huttrade lika mycket av rädsla som av kylan som trängde in i hans kropp från de genomsura byxorna. Medan han låg där

hörde han någon som ropade hans namn. Lill-Karl vände på huvudet snett bakåt och fick syn på sin syster Bea. Hon sprang utmed flodens södra strand och höll nu jämna steg med isflaket.

Lill-Karl satte sig upp och tittade sig omkring. Strömmen var något lugnare här, men isflaket befann sig mitt i floden och han var tveksam om han kunde simma de cirka femtio meter till någon av stränderna utan att drunkna. Han var han en ganska usel simmare och dessutom var vattnet iskallt. I somras hade han lyckats simma fem meter i en lugn sjö, när hans mor fått hoppa i vattnet och rädda honom från att drunkna.

Lill-Karl var osäker på hur djupt det var i forsen, men det var inte troligt att han skulle bottna just här. Hans syster ropade något till honom igen:

”Du måste hoppa av innan Änglafallet! Där är det lite grundare. Hör du vad jag säger?”

Lill-Karl pekade upp en darrande tumme i luften och nickade.

Änglafallet! Det hade han glömt.

Strömmen ledde till ett vattenfall som föll i flera etapper. Det största och sista av dem hade ett fall på över fem meter, innan det störtade ner i en sjö. Om han följde med isflaket över kanten, så skulle han med all säkerhet slå ihjäl sig på någon sten eller drunkna i de starka strömvirvlarna. Han fick följa sin systers instruktioner och hoppas att han kunde vada iland innan fallet.

Lill-Karl satte sig upp på knä och spejade framåt. Vattenfallet syntes ett par hundra meter längre nedför forsen. Isflaket var nu bara hälften så stort som tidigare, men det dög fortfarande ganska bra som båt åt den lille pojken. På den södra stranden skymtade Lill-Karl sin syster som snart var framme vid fallet.

Det här klarar jag av, tänkte Lill-Karl. Fast jag tycker inte om vattnet. Det är alldeles för kallt.

Ljudet från vattenfallets dånande blev allt högre desto närmare isflaket kom. Strömmen hade åter blivit starkare och isflaket närmade sig snabbt Änglafallet. De två kråkor som de sett tidigare, flög en lov över Lill-Karls huvud och satte sig på en tanig al, vilken växte nära vattnet vid fallets norra strand. Där började de sjunga med sina kraxande läten. Lill-Karl tyckte att det lät olycksbådande. Fåglarna längtade efter att få picka i sig

av hans döda kött efter att vattenfallet tagit hans liv. Lill-Karl tittade på sin syster som vadade ut ett tiotal meter från fallet. Vattnet gick upp på magen på henne och hon fick kämpa för att inte tappa fotfästet och dras nedför strömmen.

Plötsligt sprack isflaket i mitten och Lill-Karl föll ner i det iskalla vattnet. Han sprattlade med benen och stötte i en stor sten med sitt högra knä. Han flämtade, höll smärtan inom sig och försökte att greppa tag på ett av isflaken. Fingrarna gled några gånger, men till sist lyckade han få ett grepp med sina iskalla fingrar. Vattenfallet kom allt närmare och han började känna stenarna på botten under sina fötter. Det var dags att lämna flaket och bege sig mot land.

Bea var på väg mot hans håll men det fattades fortfarande ett femtontal meter tills hon var framme. Lill-Karl släppte motvilligt isflaket och försökte att vada mot sin syster. Men vattnet gick ändå upp till halsen på honom och strömmen fortsatte att föra honom närmare fallet. Hans fötter försökte få fäste i den steniga botten, men det var lönlöst. Bea skrek åt honom att kämpa och det gjorde han. När han bara var fem meter från fallet blev det lite grundare. Lill-Karl lyckades bromsa upp sin färd och ställde sig upp med högra sidan vänd mot vattenfallet. Vattnet gick här endast lite över magen på honom. Isflaket han klamrat sig fast vid for över fallet och försvann. Dånnet från Änglafallet gjorde det svårt för honom att höra vad hans syster ropade åt honom, trots att hon nu bara var mindre än tio meter ifrån honom. Lill-Karl vadade mot sin syster, men kylan från det iskalla vattnet började ta ut sin rätt.

Lill-Karls tänder skallrade och han hade svårt att röra på sina stelfrusna ben. Han tappade fotfästet när hans högra fot halkade på en hal sten och han fördes ytterligare ett par meter mot fallet innan han lyckades bromsa upp sin kropp igen och ställa sig upp. I detta läge var Lill-Karl alldeles för frusen och svag för att kunna röra sig igen. Han var vänd mot vattenfallet och blickade över kanten som hotade att svälja honom.

Då, precis innan han skulle ge upp, tog Bea ett tag om hans jackas kapusching.

”Nu har jag dig”, sade hans syster. ”Var bara stilla, så drar jag dig iland.”

Ett par minuter senare nådde Beas fötter säkerheten på den södra stranden. Hon drog upp sin bror i snön, böjde sig framåt och pustade ut.

”Nu får du allt använda dina egna ben”, sade hon lite mer vresigt än hon hade velat. ”Jag orkar inte dra på dig längre och du måste röra på dig för att få igång blodcirkulationen.”

Lill-Karl stönade tungt när han med stor ansträngning reste sig upp. Hans ansikte var alldeles blekt och hans läppar var blå.

”Jag... fryser”, klagade han ömkligt. ”Och så har jag ont i knäet.”

Bea tittade sig omkring och funderade lite. Det hade börjat blåsa och trots att solen sken skulle det vara svårt att hitta torra pinnar och få igång en brasa som skulle värma dem tillräckligt här i skogen. Hennes blick gick mot Änglafallet och hennes ansikte sken upp.

”Det finns en grotta nere bakom vattenfallet. Där är det torrt och sist jag var där fanns det även en eldstad och lite extra ved. Kom så går vi dit.”

Lill-Karl svarade inte, utan nickade bara lite lätt och skullrade tänderna. Bea tog sin lillebrors hand och förde honom till en brant stig vid sidan om vattenfallet. Lill-Karl höll på att ramla ett par gånger i branten, men hans syster lyckades alltid fånga upp honom innan han gjorde sig illa. Bea sade inget, men även hon kände hur kylan började suga ut hennes energi efter att ha vadat genom floden. Vattenfallet, som egentligen var en serie med vattenfall, slutade i en liten långsmal sjö vilken fortsatte österut. Det mesta av sjön var fortfarande isbelagt, men ett femtiotal meter intill fallet var isen borta.

När de kommit nedför den branta stigen vände de sig mot det sista och högsta vattenfallet. Ingen grotta syntes, men Bea visste att den gömde sig där bakom vattenmassorna som forsade ner från de mindre fallen ovanför. Bea gick före och för att komma fram blev hon tvungen att slå sönder ett antal istappar som hängde ner från en utskjutande klippkant. Lill-Karl gick nära bakom sin syster och höll sig hela tiden nära klippväggen för att inte ramla ner i sjöns klara men mörka vatten. Bea följde klippväggen och resten av hennes kropp blev blöt av stänk från det fallande vattnet. Hon slank in bakom vattenmassorna och kom

in i en liten grotta med högt till tak. Strax efter henne släntrade hennes lillebror in i grottan. Han hade aldrig varit i grottan förut och tittade storögt på de ovanliga grottmålningarna som prydde grottans väggar. Målningarna var mycket gamla och gjorda av de småtomtar som för länge sedan haft sin bostad i grottan.

Motiven var mestadels mycket krigiska och föreställde tomtar vilka i blodiga slag stred mot skogstroll, människor, vargar eller björnar. I målningarna var det alltid tomtarna som var segrarna, men både Bea och Lill-Karl misstänkte att bilderna, i tomtarnas synsätt, förskönade verkligheten något.

Själva grottan var ett tiotal meter djup och Bea blev lättad när hon fann en stor hög med relativt torr ved längre in i grottan. Hon placerade snabbt upp veden på en plats närmare ingången som även tidigare använts till eldstad. Bland veden fanns även tunnare kvistar och björknäver som fattade eld efter att Bea slagit fram gnistor med sitt elddon under någon minut.

Gula eldslågor växte i styrka och Lill-Karl sträckte girigt fram sina händer för att fånga upp den värme som spreds från eldslågorna. Bea var van med att tända brasor och hon matade på elden med ytterligare tunna pinnar och vedträn. När elden fått ett starkt fäste så lade hon på några tjockare vedträn. Värmen från brasan spred sig i den lilla grottan och röken ringlade upp till taket och hittade ut på bägge sidor om vattenfallet.

Efter det att Bea arbetat med elden, hjälpte hon sin lillebror att få av sig sina blöta kläder. Snart satt både hon och hennes bror tätt intill elden endast iklädda sina tunnare underkläder. Det dröjde inte länge förrän blekheten försvann i Lill-Karls ansikte och hans läppar återfick lite av sin vanliga rödaktiga färg.

Bea fortsatte att mata på mer ved i elden och placerade deras blöta ytterkläder ännu närmare elden, så att de skulle torka fortare.

Efter att ha suttit tyst i nästan en halvtimme hade Lill-Karls goda humör komma tillbaka. Han började nu babbla på om vilket härligt äventyr de varit med om. Nu hade han verkligen en bra historia att berätta om när de kom tillbaka till byn. Bea var dock lite orolig för vad deras mor skulle säga.

Lite senare hade hela grottan fått en behaglig värme och Lill-Karl gick omkring för att utforska omgivningen lite närmare. För att kunna se bättre hade han ett brinnande vedträ i sin hand. Lite längre in i grottan fann han en lite större grottmålning föreställde ett tjugotal småtomtar. Dessa stod samlade runt en mycket större och tjockare tomt. På bilden såg det ut som att de små tomtarna räckte fram gåvor mot den större gestalten.

”Lill-Karl!” sade Bea som stod nära elden. ”Din tröja och dina byxor är redan torra. Jag tror att det är bäst om du sätter på dig dem nu. Din jacka, mössa och dina skor är dock fortfarande ganska blöta, så de får vänta.”

”Mm”, sade Lill-Karl tankspritt.

Bea, som redan hade satt på sig sin långa tunika och sina byxor, gick fram till sin lillebror.

”Vad är det du står och glor på?”

”Eh. Vad...? Bara en gammal målning.”

Lill-Karls ögon var fortfarande fixerade på väggmålningen och han gick fram och vidrörde bilderna med sina smala fingrar. Hans hand kom i kontakt med en vass stenflisa som stack ut från grottväggen någon decimeter till höger om den tjockare tomtens huvud. Han greppade tag i stenflisan och tryckte den neråt. Det hördes ett klickande ljud och damm föll ner från väggen ovanför honom.

Bea tog tag i sin lillebrors axlar och drog honom bakåt.

”Akta dig! Det kan vara ett ras!” utropade hon medan hon förde sin bror ytterligare några steg bakåt.

Båda syskonen tittade på grottväggen med ögon vilka blev stora av förvåning. Plötsligt gled en stor del av väggen åt sidan. Passformen var så gott som perfekt. Förändringen skedde nästan ljudlöst och efterlämnade en stor öppning till ett nytt grottrum längre inne i berget. Gammal torr luft nådde syskonens näsborrar. Det luktade inte illa, utan snarare fick lukten dem att tänka på metall och gammalt läder. Lill-Karl kände även lukten av något annat oförklarligt som en spänning i själva luften. Han fick kalla kårar i ryggraden och tog ofrivilligt ett steg bakåt.

De kunde endast se några meter in i rummet, men båda kände på sig att de tittade in i en stor grottsal.

”Wow”, sade Bea entusiastiskt. ”Ta på dig kläderna så undersöker vi stället. Tänk om vi hittat en gammal skattgömma.”

”Måste vi verkligen gå in där? Det känns inte riktigt bra. Min mage känns lite konstig.”

Lill-Karl hade fått en orolig rynka i pannan.

”Var inte en sådan mes. Här! Ta på dig dina kläder.”

Några minuter senare klev syskonen in genom mystiska öppningen i grottvägen. Bea hade tillverkat en fackla av en vedklamp, några lager med lindat näver och en avriven tygbit från hennes tröja. Det var alldeles vindstilla runt omkring dem och facklans lyste upp rummet med en liten, men stadig låga. Ljuset var sparsamt, men ändå tillräckligt för att de skulle kunna se fem eller tio meter åt vardera hållet. När deras ögon vant sig vid mörkret såg de även ännu längre bort, men de kunde ändå endast se en bråkdel av den stora salen. När syskonen pratade med varandra möttes de av ett eko som fick deras röster att låta lite skrämmande. För att lättare kunna orientera sig i salen gick de fram längs med den ena väggen. Först fann de inget speciellt, men snart hittade de ett femtiotal kistor och lådor vilka stod uppstaplade utmed grottväggen.

”Ska vi öppna dem?” frågade Lill-Karl, vars nyfikenhet nu besegrat hans tidigare rädsla.

”Det kan väl inte skada”, sade Bea och kände på locket på en stor låda.

Locket var olåst och svängde upp på gnisslande gångjärn.

”Skor?” sade Lill-Karl. ”Varför är lådan fylld av skor?”

”Vet inte”, sade Bea och tog upp ett par svarta kängor vars kosknören bundits fast med varandra.

Hon kände på lädret med tummen.

”De är snustorra, har troligen legat i den här lådan under en mycket lång tid.”

”Skall vi öppna en till?” frågade Lill-Karl och sneglade på en stor träkista med grova järnbeslag. ”Kanske innehåller den här något mer värdefullt?”

Bea öppnade kistan och höll upp facklan så att de kunde se vad den innehöll.

”Dockor...” sade Bea med förvåning i röster. ”Den här kistan är full med dockor.”

Lill-Karl tog upp ett par dockor och synade dem noga. Båda var välgjorda tygdockor och stoppade med ull eller något liknande. Den ena dockan hade mörkt hår och en kort grön klänning eller tunika, med skärp i midjan. Dess ögon var tillverkade av någon slags pärlor. Den andra dockan föreställde en ljushårig liten flicka som hade på sig en lång gul klänning. Han kände med fingret över dess gyllene hårlockar.

”Det känns som riktigt människohår!” sade han förvånat.

Syskonen fortsatte att öppna lådor och kistor i salen. De fann träsvärd, tröjor, snidade trädjur, små pilbågar, mössor och strumpor. En liten kista var helt fylld av vackra snäckskal. På ett bord hittade Bea tre lyktor. Hon tände ett par av dem med sin fackla och lät sedan den nästan utbrända facklan ligga kvar på stengolvet. Lyktorna brann med ett klart gulaktigt sken och gav ett mycket bättre ljus än facklan.

Bea svepte med blicken runt salen och fick nu syn på något som var uppställt på ett podium i mitten av grottsalen.

”Kom!” sade hon och tog sin lillebrors hand.

”Vad tror du om alla de där sakerna?” frågade Lill-Karl. ”Varför har någon packat ner en massa olika föremål i lådor och kistor och sparat dem här inne?”

”Ingen aning”, svarade Bea. ”Men det skulle jag också gärna vilja veta... Vad tror du om det där?”

Bea pekade med lyktan mot ett stort isblock som var uppställt på ett litet podium av sten. Hennes ögon stirrade fascinerat på den stora klumpen med is och när hon kom närmare skymtade hon någonting där inne.

Plötsligt stannade hennes bror på stället. Han släppte sin systems hand och gick mot något som låg på andra sidan isblocket. Hans syster följde motvilligt efter. Först såg det bara ut att vara en hög med gamla orangefärgade kläder, men när de kom närmare såg de att det var resterna efter en död människa. En skalle med tomma ögonhålor låg delvis skymd under en kapuschong och ut ifrån jackans ärmar syntes vita skelett-fingrar.

Bea gick fram och undersökte resterna noggrannare. Halva jackan var förkolnad, vilket tydde på att den brunnit. Hon funderade på om personen, som en gång burit jackan, bränts ihjäl.

Det måste vara ett hemskt sätt att dö på, tänkte hon.

Bea kände på kläderna med sin högra fot, men kunde inte känna att kläderna innehåll några andra föremål än gamla dammiga skelettdelar.

”Och vad tror du om det här?” frågade Lill-Karl som nu gått tillbaka för att undersöka det stora isblocket noggrannare.

Han sträckte fram handen mot isen, men ryggade snabbt tillbaka.

”Det är iskallt!”

”Så klart att det är iskallt”, sade hans storasyster och suckade. ”Det är ju ett isblock.”

”Jag menar att det är kallare än ett isblock. Känn själv!”

Bea ställde sig bredvid sin bror och förde försiktigt fram handen mot isblockets yta. Även hon drog snabbt tillbaka handen. Sedan blåste hon på sina kalla fingrar.

”Det där kändes inte som is”, sade Bea. ”Det känns som om hela handen domnat efter att jag bara nuddat blocket med fingertopparna.”

”Vad tror du finns där inne?” frågade Lill-Karl som med stor nyfikenhet iakttog den otydliga rödaktiga skuggan inuti blocket.

Bea gick långsamt runt till andra sidan och stannade plötsligt upp. Från den vinkel där hon nu stod fick hon en mycket tydligare bild av vad som fanns inuti blocket. Hennes bror ställde sig bredvid henne och drog in andan.

Inne i blocket stod en fastfrusen gammal fetlagd man. Han hade på sig en röd jacka och svarta byxor och stövlar. Hans gamla ansikte pryddes av ett yvigt vitt skägg och på huvudet hade han en röd luva, inte helt olik de luvor som småtomtarna bar. Luvan var nerdragen ända till ögonbrynen. Mannens ögon var slutna och pryddes av ett par tjocka vita ögonbryn. I flera minuter stod Bea och Lill-Karl som förstenede framför blocket.

Sedan öppnade mannen plötsligt sina ögon. De var isblå och de båda syskonen fylldes av en känsla av vördnad och tillit.

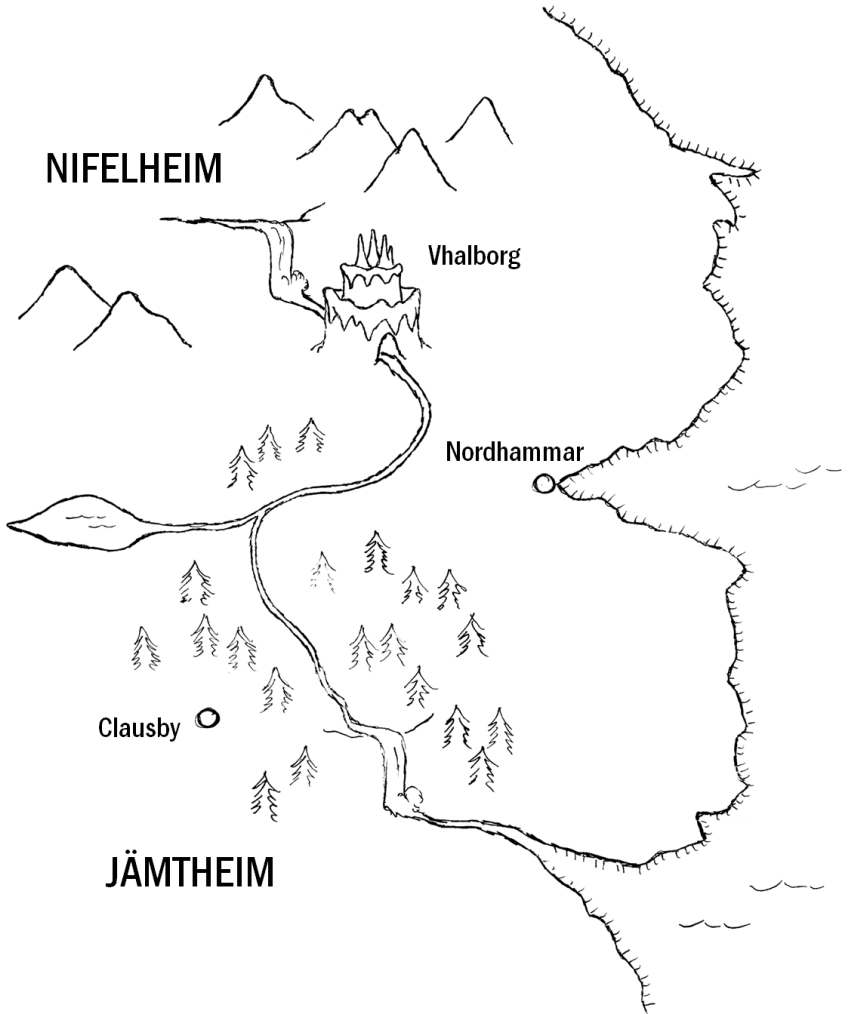
Tjuven & Alkemisten

Detta var en person man verkligen kunde lita på. Sakta rörde sig den gamle mannens mun och formades till ett vänligt leende.

Tjuven & Alkemisten

Del 3

En lång vinter

Kapitel 1

Den efterlängtdade våren hade äntligen kommit till Clausby, en sömnig liten samling hus i det gamla nordiska riket Jämt-heim. Solen sken från en klarblå himmel och snön började smälta från de skifferstentäckta hustaken. En svart korp flög en lov över staden och satte sig sedan i en hög grantopp. Den tittade ner på husen och började sjunga med ett kraxande läte.

I hövdingens hus stod Inge-Gerd och bakade bröd. Inge-Gerd var en storvuxen kvinna med lång blont hår, som var uppsatt till två långa flätor. De sista dagarna hade varit mycket hårda för henne, då två av hennes barn, Bea och Lill-Karl, var försvunna. Inge-Gerd hade fått mörka ringar under ögonen och hon kände sig matt och håglös.

Alla i byn hade hjälpt till att finkamma skogarna runt omkring, men det varma vårvädret som svept över landet söderifrån, hade gjort att det mesta av snön smält bort. Barnens fotspår hade därför blivit svåra att följa. Ett par spår hade lett fram till den stora floden några kilometer öster om byn och många misstänkte att barnen drunknat när isen plötsligt spruckit upp av vårvärmen. Men det fanns även farliga rovdjur och ibland laglösa män i skogen, som kunde ha dräpt eller kidnappat barnen.

Salta tårar föll ner i degen när Inge-Gerd kände ett plötsligt vinddrag i nacken. Någon hade öppnat ytterdörren. Hon misstänkte att det var någon av hennes två äldre döttrar Ebba eller Siv som kommit hem igen.

”Kan ni stänga dörren, är ni snälla?” ropade Inge-Gerd med gråtfylld röst. ”Våren har kanske kommit, men det är fortfarande ganska svalt ute.”

Då det inte hördes något svar och dörren fortfarande stod öppen, så vände sig Inge-Gerd om. Hennes blick fastnade på två gestalter, som stod någon meter innanför dörröppningen. Det var hennes två försvunna barn Bea och Lill-Karl som kommit tillbaka igen. Barnen stod bredvid varandra, hand i hand och tittade på sin mor med oskuldsfulla leenden.

”Men... Där är ni ju!” utropade Inge-Gerd med hög röst och sprang emot sina barn med öppen famn.

Varken Lill-Karl eller Bea gjorde någon ansats till att springa sin mor till mötes, men de stod stilla och returnerade Inge-Gerds kärleksfulla kram med varma famntag. Lill-Karl, som hade svårt att fokusera sig på vad hans mor sade till dem, granskade istället det stora rummet och noterade sakligt var alla olika föremål fanns placerade. Under Lill-Karls högra arm hängde en mjuk brunhårig nallebjörn med klara gröna ögon. Han smekte förstrött dess lena päls med sina fingertoppar. I Beas famn fanns en liknande nallebjörn, men den hade istället beigefärgad päls och stålgrå ögon. Pälsen skimrade svagt i en grön färgnyans.

Längre norrut i grannlandet Nifelheim låg den gamla mytomspunna fästningen Vhalborg. Byggnadsverket hade fyra höga torn, ett antal skorstenar och omgärdades av en tjugofem meter hög gråsvart mur. Själva fästningen var belägen vid foten av några höga snötäckta berg och åt söder fanns en stor slätt, delvis bevuxen med mindre stråk av björk- och granskog. Tjock svart rök bolmade ut från Vhalborgs höga skorstenar och bäddade in det omkringliggande landskapet i en tjock dimma. Ett mullrande ljud från ett hundratal bälgar trängde ut från tillbommade fönsterluckor och uppe på fästningens murkrön syntes vakter, som patrullerade fram och tillbaka. Det var kortvuxna varelser, små tomtar, beväpnade med kraftfulla armborst. Utomstående besökare var inte välkomna och vakterna hade fått order att skjuta skarpt om de fick syn på några ovälkomna gäster utanför borgen!

Ett stort vattenfall, med kallt smältvatten från bergen, ledde sitt skummande vatten vidare till en flod, vilken gick rakt under själva Vahlborgs mur. Där inne utnyttjades vattnets kraft till att driva runt stora vattenhjul, som nyligen installerats.

Inne i fästningen rådde en febril verksamhet. Mer än tusen små tomtar hade blivit kallade till Vhalborg och mycket få hade vågat tacka nej till kallelsen. De flesta av dem kom från Jämtheim, men även små skogstomtar från Soumidalen och grovt byggda bergstomtar från Nifelheims karga berg och grottor hade blivit kallade. Vhalborgs stora salar hade återigen förvandlats till

en effektiv fabrik, med hektisk tillverkning på löpande band. I den största salen, i den västra delen av fästningen, fanns det stora bälgar, vilka användes för att tillverka olika fina föremål av järn och stål. I närheten av en bred trappa tillverkades små kugghjul och andra mindre metallföremål. Dessa transporterades sedan en trappa upp till en lite mindre sal där ett tjugotal tomtar satt vid långa bord och byggde ihop olika sorters mekaniska leksaker.

En liten tomte med stora glosögon byggde avancerade clowndockor, som kunde slå på en trumma efter att man skruvat upp den med en nyckel, vilken satt fast i dess rygg. Bredvid honom på bordet fanns redan tio likadana färdiga clowner. De var inte riktigt färdiga ännu, utan skulle målas med klara färger. Men själva måleriet utfördes av en grupp konstnärliga tomtar ytterligare en trappa längre upp.

I en annan sektion av fästningen satt ett sextiototal tomtar på långa bänkar och sydde ihop olika pälsbitar till nallebjörnar. De var mycket fingerfärdiga och skickliga med nål och tråd. Hundratals färdiga nallar, vilka fyllts med ull, låg i stora trälårar utmed ena väggen i salen.

Överallt i hela Vhalborg tillverkades leksaker av olika slag. Produktionen övervakades av en lite längre och ganska smal tomte med svarta skinnkläder. Han hade en lång spetsig näsa och intensiva kolsvarta ögon. Bredvid honom gick ett stort hårigt troll, som upprepade gånger kliade sig i sitt högra öra. Trollet hade smala slöa ögon, en stor platt näsa och stora håriga öron, som stack rakt utåt. Han var bredaxlad, hade kraftiga arm-muskler och händer stora som kastrullock. I sin famn bar trollet en tjock uppslagen bok. Boken var en logg över allt som skulle tillverkas den närmsta veckan.

Tomten gick fram till en av arbetarna, som höll på med att sy dit knappögon på en nallebjörn.

”Du där!”

En ljushårig tomte med ölmage och en liten nätt uppåtnäsa, tittade upp på Nisse och blinkade nervöst med ögonen.

”Ja just du, din lilla skogstomte från Soumidalen... Hur många enheter producerar ni per timme här inne?”

”Herr Nisse! Eh... Svårt att säga så här direkt. Har inte tänkt så mycket på det. Jag syr och syr ... och det gör de andra också. Vi gör väl så gott vi kan antar jag. Det blir ganska många nallar men...”

”Sluta babbla och fortsätt att sy. Du är helt tydligt både inkompetent och korkad. Jag får väl utse en annan tomte till gruppchef för den här avdelningen.”

”Men jag är inte...”

”Tyst!”

Den blonde tomten tystnade, svalde och fortsatte att sy.

”Bert! Visa den här tomten vad som händer med arbetare som inte anstränger sig tillräckligt.”

Trollet Bert nickade och slog nonchalant till den lilla tomten på axeln, så att han flög bort fem meter och landade i en hög med nallar. Tomten satte sig upp och höll händerna om sitt huvud.

”Aj aj aj, mitt stackars huvud!” stönade han svagt.

”Käften!” röt Nisse. ”Du landade ju mjukt din turgubbe.”

Sedan vände sig Nisse mot de andra förvånade tomterna.

”Och ni andra! Sluta att glo och fortsätt att jobba!” röt han vresigt. ”Eftermiddagens fikarast är härmed indragen. Och om ni vill ha middag ikväll, uppför er som riktiga tomtar och jobba på i tystnad!”

En tomte ur vaktstyrkan kom då inspringande till salen. Tomten var bredaxlad och det syntes tydligt att det var en bergstomte från norr. När vakten kom fram till Nisse stannade han upp och ställde sig i givakt för att lämna rapport:

”Nisse! Jag rapporterar härmed att Nicolaus släde är på väg till Vhalborg.”

”Bra vakt! Då går jag väl och möter honom.”

Nisse och hans trogne följeslagare Bert lämnade salen och gick mot fästningens huvudport. Varthän i borgen de två passerade tystnade arbetarna och jobbade lite hårdare än innan.

När Nisse gick ut från entrén till en mindre borggård, hade huvudporten redan öppnats och utanför fästningen stod en stor släde, som drogs av sju starka renar. Själva släden nuddade dock inte den delvis snötäckta marken, utan svävade ett par decimeter ovanför. Längst fram i släden satt Nicolaus; en

bastant äldre herre med långt vitt skägg och intensivt klarblå ögon. Han var betydligt större än tomtarna, iklädd en lång brun minkpäls och på hans huvud satt en röd luva. I hans högra hand fanns en lång piska, som var blodig i toppen och ett par av renarna visade färska sår på sina starka ryggar. I själva släden trängdes ett hundratal små tomtar vilka satt stilla med apatiska blickar. Nicolaus snärtade till med piskan i luften, varefter släden ljudlöst gled in genom huvudporten.

När släden kommit in till den öppna gårdsplanen beordrade Nisse ett tiotal tomtar bredvid honom att ta hand om renarna. Tomtarna sprang fram till djuren och spände vant av seldon och remmar från de trötta djuren. Nicolaus hoppade vigt ner från släden, tittade sig omkring och skrockade glatt.

”God dag Nisse! Hur går produktionen?”

Nisse bugade sig undernäddigt och svarade med sin allra mest insmickrande röst:

”Produktionen går i stort sett enligt planerna. Vissa avdelningar ligger lite efter, men ett par av dem ligger före. Jag lovar att vi skall hinna leverera alla leksaker i tid.”

”Det låter bra. Jag är säker på att du klarar ditt jobb galant, min gamle vän.”

Nicolaus gav Nisse en kort nick, fortsatte framåt till en stor port av järn och viftade lojt med ena handen. Porten for upp på vid gavel och slog hårt i väggen så att gångjärnen skallrade. Han klev in i byggnaden och kom in i en grandios entréhall där en stor dubbeltrappa ledde upp till våningen ovanför. Golvet var dammigt, väggarna var delvis beklädda av gamla spindelnät och i mitten av hallen fanns en uttorkad bassäng. I bortre änden av bassängen stod en statyett föreställande en liten naken springande pojke. Nicolaus tittade sig missnöjt omkring och suckade tungt.

”Så här ser ut! Det här duger verkligen inte!”

Nicolaus rullade med sina stora axlar, sträckte ut armarna och knöt ihop händerna så att fingrarna knakade. Han skickade en blick mot Nisse.

”Du kanske borde backa lite?”

Nisse bugade sig och backade kvickt ut mot huvudporten. På vägen greppade han tag i Bert, som lydigt följde efter honom.

Nicolaus riktade armarna framåt, sträckte ut fingrarna och koncentrerade sig. En virvelvind växte snabbt i kraft runt omkring honom och spred sig med våldsamt fart i hela entréhallen. Dammet virvlade runt och de gamla spindelnäten rycktes loss, med spindlar som krampaktigt höll sig fast i väven. Vinden blåste sedan ut genom ett tiotal öppna fönsterluckor.

I en av fönsterluckorna satt en liten tjock tomte med långt stålgrått skägg. Han överraskades av virvelvindarna och blåstes ut tillsammans med dammet. Tomten landade tungt på marken tre meter längre ner och stönade. En kopparfärgad glob föll ur hans hand och träffade en sten. Föremålet sprack upp och surrade till. Globen föll isär i fem olika delar och omgärdades av små blixtar och röd rök. Tomten satte sig upp, kliade sig i sitt stålgråa skägg, tittade på det trasiga föremålet och muttrade:

”Skit också! Det där hade jag verkligen inte väntat mig. Den gubben har verkligen krafter!”

Tomten rättade till sin skogsgröna luva, reste sig upp och smög långsamt fram mot entréporten där Nisse, Bert och några andra tomtar befann sig. Den gråskäggige tomtens namn var Nutte och han var hundrasju år gammal, medelålders för en tomte.

När vinden stillat sig gick Nisse och Bert in i entrén igen. Nisse tittade sig omkring och visslade imponerat. Hallens golv och väggar var skinande rena och inte ett endaste spindelnät fanns kvar.

Nicolaus gick majestätiskt fram till den torrlagda bassängen och uttalade ett par ord på ett främmande språk:

”Sötét utat!”

Marken under Nicolaus fötter började mullra dovt och efter en stund började små mängder av gulgrönt vatten sippra upp mellan stenarna framför honom. Plötsligt for strålar av vätskan upp som en fontän, genom ett stort hål i mitten av bassängen och bubblande färgat vatten forsade in. En metallisk doft fyllde entréhallen och Nisse hoppade upp och ner av lycka, medan han kvittrade likt en upphetsad talgoxe. När vattnet kommit upp till toppen av bassängkanterna minskade inflödet av vattnet. Gulgrönt vatten fortsatte då endast att spruta upp i sporadiska

skvättar och en del av vätskan stänkte på den lilla barnstatyn. Droppar som fastnade i barnansiktet fick det att se ut som att barnet grät.

Nutte stod vid portöppningen tillsammans med ett tiotal andra tomtar. Han kikade in på Nicolaus och den nyskapade bassängen och fick en djup rynka i pannan.

Åh nej! Det här var inte bra! Verkligen inte bra...

Efter att Nutte sett det han kommit dit för, smög han bort från porten, över borggården i riktning mot borgens huvudingång. På vägen mötte han tomtarna från släden, vilka ledsagades in i slottet av de buttra vakterna. Nutte trängde sig fram mellan tomtarna och kom slutligen ut genom det yttre portvalvet. Fem tomtar höll febrilt på att putsa på släden bakom honom och han vinkade lite lojt till dem. Fem andra tomtar iklädda vaktuniformer höll på att stänga den stora porten och Nutte hjälpte till. Han såg dock till att befinna sig på utsidan efter att porten stängts. En av de andra vakterna, en yngling endast tjuugoåtta vårar gammal, hamnade också på utsidan. Nutte gick obekymrat vidare i riktning mot skogen, som började ett hundratal meter längre bort. Vakten stirrade oförstående på honom och började springa efter honom.

”Hallå! Du där! Vad tror du att du håller på med din trögfattade gubbe? Ingen får lämna Vhalborg utan Nisses godkännande.”

Nutte stannade upp och vände sig mot vakten.

”Men jag har Nisses tillstånd. Vänta ett tag så skall jag ta upp dokumentet.”

Vakten klev fram till Nutte och väntade otåligt medan den äldre tomten letade igenom sina fickor.

”Titta här!” sade Nutte och visade upp en tom handflata mot vakten.

”Vaddå, jag ser ing... Uhf!”

Nuttens knytnäve landade perfekt i den unge vaktens fjuniga ansikte. Tomten föll ihop och blev liggande i en liten blöt snödriva. Nutte spottade föraktfullt i snösörjan bredvid vakten, vände sig om och gick in i den mörka granskogen. Lyckligtvis hade ingen av tomtarna uppe på Vhalborgs murkrön noterat den

lilla incidenten utanför porten och snart doldes Nutte helt av skogens träd. Han fortsatte att med bestämda steg gå rakt söderut genom den täta skogen.

En halvtimme senare kom Nutte fram till en liten skogsglänta där marken var nästan helt fri från snö. Han omringades då av en vacker musikalisk serenad från småfåglar, som kände att våren var i antågande. Fågelsången fyllde den lille tomtens öron med ljuvlig musik, men den uppskattades inte. Nutte sänkte surt på ögonbrynen och sköt upp axlarna. Han stannade upp och frustade med hög röst:

”Håll käften, era nedrans små fjäderfän! Annars rycker jag fjädrarna av er!”

Fåglarna tystnade tvärt, flög till andra grenar och tittade misstänksamt på den gapige tomten. Nutte fortsatte tvärs över gläntan, utan att ett endaste pip hördes från fåglarna, men när han gått in i skogen på andra sidan satte fågelsången igång igen, nu ännu livligare än tidigare.

Nutte var på dåligt humör. Det var dock inte ovanligt för denna tomte, som inte skrattat ordentligt under de tre senaste åren. Nuttes tre vanligaste sinnesstämningar var arg, sur och butter. Just nu var han någonstans emellan arg och butter, men två andra ovanligare känslor började så sakteliga också välla upp i honom; oro och saknad. Nutte började känna oro för uppdraget och allt ett misslyckande skulle kunna föra med sig. Han kände också saknad för en kärlek han aldrig skulle kunna få tillbaka.

Nutte fortsatte söderut i ytterligare några kilometer tills han kom till en gammal övergiven gravplats, som låg uppe på en kulle där det inte växte några träd alls, endast mossor och små förvridna buskar. Stora stenmonument markerade här platserna där nära och kära begravts i den karga jorden. Nutte sneglade inte ens på de olika inskriptionerna, som huggits in i vissa av stenarna, utan fortsatte resolut fram till en ganska anonym rundad sten med en enkel ingravering i form av en blomma. Den lille tomten sjönk ner på knä framför gravstenen och satt stilla i några minuter. Hans blick var drömmande och hans ögon var fyllda av tårar. Nutte sträckte fram handen och smekte blom-bilden med ett finger.

”Saknar dig min käral!” sade han med tunn rosslig röst. ”Det var aldrig menat att framtiden skulle bli vår, men jag skall hålla mitt löfte till dig och se till att det som gått fel blir rätt igen. Farväl Gudrun!”

Därefter kände Nutte att något vibrerade inne i hans jacka. Han ställde sig upp igen och tog upp ett föremål ur ena fickan. Den var en svart fyrkantig sak med ett antal knappar på ena sidan. Nutte tryckte in en knapp, varefter bilden av ett kvinnoansikte dök upp i tomma luften framför honom. Ansiktet tillhörde en blond kvinna, som såg ut att vara i sextioårsåldern. Hon såg snäll men bestämd ut. Kvinnan sneglade mot gravstenen, vände tillbaka blicken mot tomten och sade med mild röst:

”Är allt väl med dig Nutte?”

Tomten harklade sig och svarade:

”Allt är bara bra med mig, men transmografen har tyvärr blivit förstörd, så jag är nog fast här ett tag kan jag tänka mig.”

”Det var inte bra”, sade kvinnan med allvarligare röst. ”Jag har tyvärr inte någon möjlighet att skicka dit en ny med kurir, så du blir tvungen att klara dig med dina egna ben ett tag. Nu råkar det vara så att ditt nya uppdrag inkluderar att rekvirera en otillåtet utgiven transmograf från vår käre efterlyste tjuv Lauder Wagner. Enligt våra källor kommer han om trettiofem dagar att befinna sig på en viss plats mellan Friesland och Luitia, du vet säkert vilken plats jag pratar om?”

”Jo, jag var där för ett år sedan. Min varg skall nog lyckas att ta oss dit i tid. Han är näst intill outtröttlig.”

”Bra, då hittar du dit. Där kommer du även att möta din skyddsling nummer ett. Hennes och andra människors liv kommer att vara i fara, så kom dit i tid! Vi vill också att du sedan håller uppsikt över henne. På något sätt, som vi inte känner till ännu, är hennes öde viktigt för att vårt huvuduppdrag skall lyckas. Rapportera till mig en gång i veckan och även oftare om något viktigt händer.”

”Skall ske chefen!” sade Nutte och bockade artigt.

”Och var försiktig... Jag vill inte att du drabbas av samma öde som de tre andra agenterna. Du vet vilka jag pratar om...”

”Jag skall vara försiktig, men det var inte bara transmografen jag ville tala om. Jag har även något viktigt att rapportera från Nifelheim och Vahlborg. Nicolaus är tillbaka!”

”Nicolaus? Intressant... Berätta mer!”

Nutte berättade kortfattat om vad han sett i Vahlborg och sedan avslutades samtalet. Han tryckte in en knapp på föremålet, varefter kvinnans ansikte löstes upp och försvann. Sedan lade tomtén märke till en röd lampa som blinkade svagt på föremålets baksida. Nutte rynkade på ögonbrynen och tänkte:

Attans också! Batteriet är ju nästan slut. Kan bli svårt att hålla kontakten framöver.

Nutte gick sedan upp på en stor gravhög byggd av ett hundratal stenblock, satte två fingrar i munnen och busvisslade. Därefter satte han händerna i sidan och väntade.

Han behövde inte vänta mer än fem minuter förrän en stor varg kom springande från skogen. Det var en stor best med gråbrun raggig päls. Dess ena öga var skadat efter en strid mot en annan varg tre år tidigare.

Nutte klev ner från stenhögen, tog fram ett torkat stycke kött ur fickan och räckte fram det mot vargen.

”Trevligt att ses igen Valle”, sade Nutte.

Vargen Valle tog försiktigt köttet med munnen, tuggade ett par gånger och svalde.

”Det verkar som att vi har en lång ritt framför oss min trogne gamle vän. Jag hoppas att du inte har några andra planer de närmsta månaderna.”

Nutte tog fram en liten kappsäck, som han hade hängande på ryggen, och tittade in i den. Där låg bland annat ett litet kompakt armborst och sju korta pilar med spetsar tillverkade av en ovanlig metallegering, innehållande bland annat zink och kobolt. Han hängde armborstet på ryggen och tryckte ner ett par pilar i sin högra stövel, så att de skulle vara lättåtkomliga om de råkade ut för otrevligheter på vägen. Sedan klappade han Valle under hakan och hoppade upp på vargens rygg. Trots att Nutte var lite rundmagad så vägde han inte mycket och Valle hade inga problem att bära en så liten ryttare under många mil. Vargen vände lydigt om mot söder och började springa med långa vägvinnande steg. Nutte såg som vanligt sur och butter ut,

men det fanns nu en glimt av viljestyrka och envishet i hans grå ögon.

Kapitel 2

En guldskimrande skepnad gled stilla fram ett par meter ovanför den grå vattenytan, som tillhörde Mellanhavet. Färden gick norrut och åt väster höll den gamla trogna solen på att gå ner vid horisonten, för att gå till vila över natten. Den gawanska kvinnliga demonen Uzazi Wa Kikes färd över Mellanhavet hade tagit lång tid, men nu kände Uzazi att hon äntligen närmade sig sitt mål. Det som obönhörligt lockat henne norrut var nära. Uzazi visste inte vem som låg bakom kallelsen, men hon kunde heller inte stå emot den starka kraften som slet i henne. Det var som en hunger hon inte kunde motstå.

Under den långa färden genom öknen och över havet hade demonen stött på många människor och ett femtiotal av dem hade fått uthärda en njutningsfylld död när hon omfamnat dem och slukat deras själar. Hennes väg norrut var kantad av många tomma människolik. Uzazi var otroligt vacker och henne hud och bara överkropp skimrade av äkta guld. För de allra flesta manliga människor på denna Jord var hon helt oemotståndlig och mycket sensuell, likt en öppen låga för en nattfjäril. Dagen innan hade hon stött på ett litet piratfartyg med endast män och ingen av dem hade klarat sig med livet i behåll. En av dem hade förvånansvärt vågat göra motstånd och motstått hennes dragningskraft, men istället för att mista sin själ hade han blivit hajmat.

Uzazi kände sig nu mätt och fylld av kraft, men hade inget emot att sluka ytterligare några själar på sin färd till sitt slutliga mål. För mänskliga kvinnor hade hon inte alls samma dragningskraft och de flesta av dem flydde när de fick se hennes tredje demoniska öga, vilket var placerat mitt i pannan.

Demonen tittade framåt mot Frieslands oregelbundna kustlinje, bestående av vassa klippor, vikar med vackra sandstränder och livfulla kuststäder och hamnar. Hennes tre guldbruna ögon fastnade på en stor stad, som lystes upp av ett lysande eldsken.

Åh så underbart! Vi ser en vacker liten eld som brinner för oss där framme. Så otroligt underbart! Vi hoppas att man inte dödat

en massa människor bara för vår skull. Men det har de kanske gjort, de små livet. Offer till vår ära välkomnas alltid. Klokt av dem att hedra vår ankomst och hålla oss på gott humör. De som visar underkallelse kan få leva länge. Men jag känner även något annat. Kallelsen känns mycket starkare nu! Vi har kommit nära vårt slutliga mål.

Uzazi fortsatte sväva norrut och staden hon närmade sig hette Port Miel. Det var Frieslands näst största hamnstad, med en hamn anpassad för stora fartyg och livlig handel. Men staden var i stor fara.

Tidigare på morgonen hade Biskop Dictonius kommit fram till Port Miel tillsammans med tiotusen av sina trogna soldater. Dictonius hade varit missnöjd på människorna i Port Miel, då ledarna i staden vägrat erkänna honom som sin rättmätige härskare.

Då de inte hade öppnat portarna för Biskopen hade han beordrat anfall. Tusentals soldater hade stormat stadens västra och norra stadsmur. Port Miels egna vaktstyrka och frivilliga civila lyckades till en början hejda anfallet och hade vält tillbaka de flesta stegar som lutats upp mot muren. Anfallarna var dock för många och försvararna blev så småningom tvungna att ge vika och lämna stora sektioner av muren. Stora och mindre grupper av anfallande soldater sprang nu omkring på stadens gator, där mindre strider blossade upp här och där. Läget var kaotiskt och det var ofta svårt att se vem som var vän eller fiende på gatorna, som blev allt mörkare när solen slutligen gått ner i väst. Men än så länge hade inte så många av anfallarna nått in till den centrala delen av staden; endast några hundra soldater. Biskop Dictonius trupper hade fortfarande inte lyckats att få upp den stora porten, vars öppningsmekanism blivit saboterad av stadens försvarare och vilken även spikats ihop inifrån med hjälp av långa brädor. Men det skulle inte dröja länge innan porten föll och då skulle tusentals soldater välla in i staden.

Den vackra demonen Uzazi Wa Kike svävade in mot stadens hamn, där ett femtiotal mindre båtar med stadsbor försökte fly från staden. De flesta av båtarna var överfulla med människor och en av båtarna var mycket nära att välta på grund av alla stadsbor som trängdes i den. Utanför hamnen låg ett par av

Biskopens stora segelfartyg och de besköt nu de mindre båtarna med förödande eldprojektiler. En enkelmastad segelbåt blev träffad av en brinnande tunna fylld med olivolja. Tunnan exploderade när den träffade båtens trädäck. Hela segelbåten flammade upp i höga lågor och de människor, som inte omkommit direkt i den intensiva hettan, kastade sig i vattnet; de flesta av dem med brinnande kläder eller hår.

Höga skrik hördes genom kvällens svaga bris och skar smärtsamt in i öronen på människorna i båtarna intill. Barn grät och greppade hårdare tag i sina mödrar och fäder. En lukt av bränt kött spred sig in mot land.

En ung man, som höll på att ta sig ut på den största bryggan, stirrade förskräckt på kaoset utanför och när röken svepte in över honom välde ett illamående snabbt upp i honom. Han hukade sig framåt över vattnet och spydde.

Längre ut i vattnet njöt demonen av de nya dofterna.

Brinn! Ja brinn bara, mina kära små barn. Och värmen... Åh, vilken underbar hetta. Den värmer upp vår frusna kropp. Men det verkar inte vara här i hamnen det finns. Vi är nära, men det som drar och lockar så smärtsamt finns någon annanstans. Kanske ska vi ta oss längre in i stadens centrum och se om det finns några överlevande, som kan ge oss ännu mer styrka?

Demonen kände att det vattnades i munnen på henne. Hon svävade fram till en brygga och landade mjukt med sina bara fötter. Sedan gick hon vidare till fots. Framför henne höll ett tiotal människor på att borda en liten roddbåt och det bråkades om vilka som skulle kunna få plats på den bräckliga farkosten. Uzazi viftade till med handen varvid en kraftig stötvåg svepte bort alla människorna från bryggan. Människor skrek och plaskade i vattnet, men lyckligtvis kunde de flesta av dem simma. Stadsborna, som redan befann sig på roddbåten, tog tillfället i akt och rodde snabbt ut från bryggan för komma undan de panikslagna människorna.

Uzazi fortsatte framåt på bryggan, klev iland på den kullerstensklädda gatan och tittade sig omkring. Hon stannade upp och blundade för att känna vibrationerna från det som drog och lockade hennes inre. Enstaka människor sprang förbi

henne, men ingen av dem hade tid att fundera på vad den underliga halvnakna kvinnan gjorde där.

Demonen log och vände ansiktet mot nordväst. Hon fortsatte in på en bred gata, där ett av husen stod i lågor. Utanför huset stred ett par soldater mot en ensam stadsbo. Mannen från Port Miel var chanslös i kampen och höggs ner av den ena soldatens breddsvärd. Stadsbon föll framåt och landade på mage på gatan. Han var besegrad. Uzazi viftade på handen varefter de två soldaterna flög in i det brinnande infernot. Det hördes endast två korta skrik av smärta innan deras liv var till ända.

Vi tyckte väl att det behövdes lite mer bränsle till elden.

Demonen skrockade tyst för sig själv. Hon klev fram till den fallne stadsbon och tittade på den ömkliga kroppen med föraktfull blick. Uzazi rullade runt honom med foten. Mannen på gatan var döende, men när han fick se den vackra uppenbarelsen som tittade ner mot honom med lustfylld blick, fylldes hans hjärta först av glädje. Kvinnan ovanför honom var otroligt vacker. Var det en ängel som kommit för att hämta honom till himmelsriket? Men så fick mannen syn på demonens tredje öga och han kände en iskall klump klamra sig fast i hjärtat.

Uzazi sträckte ut sin vänstra handflata mot honom och öppnade munnen i ett roat flin. När mannen såg kvinnans slipade rovdjurständer skrek han ut av förfäran. Den svårt skadade mannens hjärta rusade en kort stund och stannade sedan. Hans själ hade lämnat honom och farit in i demonens mentala fängelse, där tid och rum inte längre hade någon mening.

Svaga människor... Åh så vi föraktar er!

Demonen gick vidare längre in i staden och kom snart fram till ett litet torg. Hon tittade sig omkring och fick syn på en av Biskopens soldater, som precis fångat in en liten pojke. Soldaten höjde sitt svärd och slog till pojken med svärdfästet. Pojken föll ihop på gatan. Soldaten petade sedan på pojkens kropp med den vassa delen av svärdet för att kontrollera om han fortfarande var vid medvetande.

Nämen ser man på? Det där var mycket fejt även för att vara en människa. Ge sig på en oskyldig värlös pojke?... Vad för en

svart själ kan en sådan människa ha? En mycket god sådan kan vi tänka oss.

Uzazi gick fram mot soldaten, som gav den medvetlöse pojken en lätt spark. Mannen kände på sig att han var iakttagen och vände sig om. Då fick han se en mycket attraktiv kvinna, som kom gående mot honom med lugna gungande steg. Kvinnans hud verkade glänsa som guld och hennes välsvarvade kropp fick hans hjärta och hjärna att rusa. Uzazi blinkade mot honom och log. När hon kommit fram till den paralyserade soldaten sträckte hon ut sin vänstra handflata mot honom.

Kom nu till oss min lilla älskling. Åh du vändas? Så trevligt! Och vilken otrevlig liten sjuk själ du har din snuskhummer. Så ja, nu är du vår...

Soldatens kropp föll ihop på marken. Även denna mans själ hade lämnat dess kropp och skulle aldrig hitta tillbaka igen.

Hm? Det var konstigt. Den här lilla ruttna själen var redan bunden till någon annan. Kopplingen verkar även ha varit ovanligt stark. Vi undrar vem som kan ha gjort detta? Kanske en mäktig trollkarl? Kan det kanske finnas en värdig motståndare i denna stad?

Uzazi blundade och sniffade i luften. Hon vände sig västerut.

Nu vet vi var du är. Källan till min hunger! Ingen kan gömma sig för oss. Inte ens en trollkunnig magiker.

Demonen lättade åter från marken och började sväva några meter ovanför en gata, vilken ledde rakt västerut. Hon kom in till en fattigare del av staden där Biskopens soldater höll på att sätta eld på allt de kom åt. Striderna hade varit mycket våldsamma här och gatorna var översållade av soldatkroppar; både från Biskopens armé och från försvararnas vaktstyrka. Uzazi leviterade högre upp och började sväva över taken. Hon fick syn på en våldsam strid utanför ett bageri och stannade upp en stund. Demonen älskade att titta på när människor lemlästade och dräpte varandra.

Joani och Suad stred tappert sida vid sida mot fem soldater, som tänkt sätta eld på det gamla familjebageriet *Den glada kringlan*.

”Spring nu!” ropade Suad till bagaren och hans dotter, vilka befann sig bakom dem.

Bagaren, en satt man i trettiofemårsåldern, hade fått ett svärds-hugg i högra armen och kunde inte strida längre. När Suad ropade åt honom fattade han åter mod. Bagaren tog tag i sin tolvåriga dotters hand och började springa in i en smal gata åt öster. En av soldaterna vek av från striden för att följa efter fadern och dottern. Suad såg faran, sparkade sin närmsta motståndare i magen, drog upp en kort yxa från bältet och slungade iväg den. Soldaten, som sprungit efter de flyende, skulle just kasta sitt spjut när yxans vassa blad satte sig i hans nacke. Han föll framåt och blev liggande stilla på gatan. Bagaren och hans dotter hade inte sett hur nära det var att deras flykt blivit tillintetgjord, men de var i alla fall för tillfället utom fara. De fortsatte att springa hand i hand och tog riktning mot den stora hamnen.

Joani stred med dubbla svärd. Han dräpte den närmaste soldaten med ett kraftfullt hugg i sidan och skadade en annan med en parering följt av en vridning med det andra svärdet, vars vassa klinga skar in djupt i soldatens handled. Suad lyckades samtidigt avvärja ett vilt anfall från en tredje soldat. Hon kontrade och lyckades sticka soldaten i magen. Mannen släppte sitt svärd, tog sig om såret och backade bakåt. Nu återstod endast en soldat, som inte blivit skadad eller dräpt av det unga paret. Hans grad var fänrik och han hade hållit sig lite i bakgrunden under striden.

"Retirera!" ropade fänriken och vände sig om för att ta till flykten.

Soldaten, som skadats i handleden, släppte sin tunga sköld och följde efter sitt befäl. Suad gick fram till soldaten hon stuckit i magen. Han sjönk sakta ner på knä. Soldaten var helt ur stridbart skick och mörkt blod sipprade ut mellan hans fingrar. Utan vård skulle han vara död inom ett par timmar.

Suad kände sig plötsligt iakttagen och en egendomlig hetta spred sig i hennes nacke. Hon vände upp blicken och fick syn på en halvnaken guldkimrande kvinna, som svävade ovanför taket på andra sidan gatan. När Suad fick syn på hennes tredje öga i pannan reagerade hon instinktivt och ställde sig i försvarsposition. Demonen på taket gjorde dock ingen ansats att anfalla, utan svävade endast stilla någon meter ovanför takets häng-

ränna och tittade med nyfiket intresse på händelseförloppet nedanför. Joani fick då också syn på varelsen och backade bakåt mot husfasaden. Suad stack tillbaka sitt svärd i skidan och tog upp pilbågen, som stått lutad mot bageriets ytterdörr. Hon drog upp en pil från pilkogret, som fortfarande hängde över hennes axel, satte pilen på strängen, siktade och fyrade av. Pilen for med ett susande ljud upp mot demonen på taket.

Uzazi hade tankarna åt ett annat håll och hann endast flytta sig ett par decimeter åt sidan innan pilen trängde in i hennes kött strax under vänstra axeln. Hon skrek inte till utan tittade endast med ett förvånat uttryck på pilskftet med svarta styrfjärdrar, som stack ut genom hennes kropp. Hon drog långsamt ut pilen och tittade på dess spets. En mörkblå vätska droppade ner från stålspetsen. Sedan genomfors demonen av en våg av ilska.

Ytterligare en pil for genom luften, men den här gången var Uzazi beredd. Hon fångade pilen i luften precis innan den skulle tränga in i hennes blottade hals. Demonen knäckte pilen i handen och kastade den föraktfullt åt sidan. Sedan viftade hon till mot handen och en stötvåg slog till mot bageriet.

Joani hade dock redan öppnat ytterdörren och hunnit dra in Suad någon meter in i hallen, när vågen träffade byggnaden. Dörren lossnade från sina gångjärn och huset skakade till. Suad och Joani flög in i bageriets stora lagerrum och landade i en hög, mitt framför en bänk fylld av nybakade bröd. De kravlade sig upp på fötter för att söka skydd. Suad och Joani hittade snabbt var sitt gömställe längre in i butiken och höll sig stilla. Joani tittade försiktigt upp bakom en bänk och fick syn på demonen, som gled neråt genom luften och landade på gatan utanför bageriet. Han hörde hur den skadade soldaten utanför ropade på hjälp med hopp i rösten, men sedan tystnade han. Det dröjde några sekunder och så hördes ett skrik av förtvivlan när Uzazi fick hans själ att lämna kroppen. Sedan blev det åter igen tyst.

Joani tyckte sig se en skugga i den tomma dörröppningen och sköt snabbt tillbaka huvudet. Det hördes inga steg när demonen sakta gled in i bageriet för att se vad som hänt med de två trotsiga människorna. Joani och Suad höll båda andan och höll sina vapen i kramplika grepp. De var beredda att ta upp

strid med varelsen, men de visste att chansen att lyckas var mycket liten.

Plötsligt sprang en uppskrämd mus tvärs över golvet. Uzazi viftade lite lätt med ett finger, varefter musen bröt nacken och dog. Sedan fnös hon irriterat och gled ut genom dörröppningen igen. Väl ute på gatan vände Uzazi sig om. Demonen sträckte upp sina händer i luften och kallade ner en kraftig virvelvind från skyn. Suad hörde ljudet som ökade i styrka, reste sig upp och tittade ut. Huset hade börjat skaka och utanför stod demonen mitt i trombens öga.

”Skynda dig Joani!” ropade Suad. ”Vi måste ut härifrån. Nu!”

Joani var inte svårövertalad utan sprang bakåt i butiken och puttade upp en dörr, som ledde till ett stort rum med flera ugnar. De två sprang rakt genom rummet medan väggarna runt omkring dem började rasa ihop. Ett par tegelstenar träffade Joanis högra axel och han svor till. Sedan sprang han ännu fortare. Suad hittade en dörr som hon hoppades ledde ut från byggnaden. Hon kände på dörrhandtaget. Dörren var låst.

”Flytta på dig!” ropade Joani, som blivit alldeles vit i ansiktet av puts som ramlat ner från taket. Suad klev åt sidan i sista stund när Joani brakade in i dörren med sin redan skadade högra axel. Dörren for upp och Joani landade raklång på en liten trång bakgata. Någon sekund efter honom kom Suad. Hon tog tag i hans hand och drog bryskt upp honom på fötter igen. Det hördes ett stort brak och hela bageriet föll ihop likt ett gigantiskt korthus bakom dem.

Suad och Joani sprang vidare genom staden och tog riktning mot hamnen. Smärtan i Joanis högra axel brann som en eld, men han behöll den inom sig och fortsatte utan att klaga. De fick syn på ytterligare fyra fientliga soldater, men lyckades i sista stund springa in på en sidogata och undvika upptäckt. Suad och Joani fortsatte att springa och kom till slut fram till hamnen.

Där fick de syn på ett par av Biskopens soldater. De båda männen stod vid kajen och bombarderade en flyende båt med pilar. Båten var bara tjugofem meter bort och deras pilar gjorde stor skada på de flyende stadsborna. Suad och Joani fortsatte att springa rakt framåt och knuffade på vägen ner soldaterna så att de landade med ett stort plask i vattnet. Båda var någorlunda

simkunniga, men deras tunga harnesk gjorde att de sjönk likt stenar, till botten tre meter under ytan. Suad och Joani fortsatte att springa ut för en lång pir bara för att se att den sista båten redan lämnat hamnen.

De ropade desperat mot en lång roddbåt, som endast kommit ett tjugotal meter ut i vattnet. Båten var till brädden fylld med flyende stadsbor och först verkade ingenting hända. Men efter ett kort men häftigt gräl på båten bytte den riktning och backade tillbaka in mot piren. När den kom närmare fick Joani syn på bagaren och hans dotter, som log mot dem.

”Mina räddare!” sade bagaren med ett stort flin. ”Jag trodde aldrig att ni skulle dyka upp igen. Det är lite fullt här, men jag tror nog att det går att klämma in två till. Man lämnar inte kvar stadens hjältar i hamnen! Hoppa ombord vetja!”

Suad och Joani tog tacksamt plats på båten, som snabbt roddes ut från piren. Utanför i viken väntade fortfarande Biskopens två fartyg, vilka obarmhärtigt besköt passerande båtar med olika sorters eldprojektiler. Ett tjugotal småbåtar från staden stod nu i brand utanför hamnen. Men då det totala antalet flyende båtar var så pass många, så lyckades de flesta av dem komma förbi.

Joani såg att ett av Biskopens katapultskepp hade angripits av en liten patrull med män från stadsvakten och att en våldsam strid hade brutit ut på däck.

”Styr ditåt!” ropade Joani och pekade mot striden på skeppet. ”Våra vänner är alldeles för få och behöver vår hjälp.”

”Är du tokig?” utbrast en bastant kvinna framför honom. ”Det finns kvinnor och barn på den här båten.”

Joani svepte med blicken över passagerarna och sade:

”Styr bara upp så att ni kommer nära det där skeppets akter, så klättrar Suad och jag ombord själva. Sedan kan ni andra fortsätta mot säkerheten ute till havs.”

”Jag följer också med”, sade en kraftigt byggd man med brunsvart skägg. ”Det finns mycket att betala tillbaka.”

Ytterligare tre män ställde upp med att försöka borda fartyget och när de kom intill skeppet var Suad den första att klättra upp. Efter henne kom Joani och de fyra andra männen. Sedan

lämnade den långa roddbåten skeppet för att snabbt ro ut till havs.

Demonen Uzazi fortsatte att ta sig västerut genom stadens labyrintliknande gator. En patrull bestående av ett tjugotal soldater, som råkade stöta ihop med henne, drabbades av en snabb förintelse när deras kroppar slungades in i en brinnande byggnad i närheten.

Sedan kom demonen fram till den höga stadsmuren. Hon svävade uppåt och kom till en del av murkrönet, som nu var helt öde förutom fem döda kroppar, vilka låg utspridda på stenplattorna; tre stadsbor och två av Biskopens soldater. Där uppifrån hade Uzazi en bra utsikt åt alla håll. Bakom henne fanns den gamla handelsstaden Port Miel, som nu delvis stod i lågor. Framför henne omslöts muren av en äng där ett tusental av Biskopens soldater stod uppställda. Femtio meter söderut stod det ett belägringstorn alldeles intill muren och Biskopens soldater välde in över muren i en strid ström. Längre söderut såg hon ytterligare ett belägringstorn vid muren. Uzazi konstaterade att den största delen av invasionsstyrkan troligen redan fanns inne i staden.

Demonen gled norrut på murkrönet och fick några minuter senare syn på det hon letat efter. Vid skogsbrynet ett par hundra meter bort från stadsmuren, satt Biskopen i en öppen gulfärgad vagn tillsammans med ett par av sina högst uppsatta präster. Runt omkring honom stod hans närmaste livgarde i spänd givakt, samt ytterligare ett tiotal präster.

Äntligen har vi hamnat rätt! Centrum för vår hunger och målet för vår långa resa finns där nere. Jag känner att kraften kommer från ett föremål, en mycket gammal skatt. Det vi sökt efter skall äntligen bli vårt och om någon av de där myrorna där nere försöker stoppa oss ... så skall vi se till att deras död blir extra kvalfylld.

Uzazi gled graciöst nedför muren och stannade någon meter ovanför marken. Runt omkring Biskopen började det att sjuda av aktivitet. En av soldaterna i livgardet siktade sitt armborst mot demonen, men Biskopen röt till varefter mannen omedelbart sänkte sitt vapen. Dictonius skred värdigt ner från sin vagn och

bad de andra lämna plats åt den vackra kvinnan, som majestätiskt kom glidande emot dem. Biskopen kallade fram en böjd figur, vars ansikte var helt dolt av en svart huva och tog tag i repet, som var fastbundet likt ett koppel runt figurens hals.

En liten mager präst stönade av ansträngning när han bar fram en kista, som han placerade framför Biskopens fötter. Prästen öppnade kistan, vilken visade sig vara fylld med diverse gnistrande ädelstenar i olika färger och drog sig sedan tillbaka.

När Demonen kom närmare, satte sig Biskopen och alla andra ner på knä i det fuktiga gräset. Dictionius började tala med hög darrande stämma:

”Uzazi Wa Kike! Ädla Gudinna, som hört våra böner och kommit till vårt land från solens rike. Vi bugar för din makt och visdom. Vi är blott dina lamm och undersåtar. Mottag våra ringa offergåvor.”

Uzazi stannade upp ett par meter framför den fete mannen och tittade sig nyfiket omkring.

Vad är det här för samling kortlivade fånar? Har de verkligen lyckats få hit oss bara genom böner? Men de kallade oss för Gudinna och det gillar vi. Den fete känner till och med till vårt namn. Hm?... De kanske kan få leva en liten stund till. Vi känner att vår belöning är nära nu. Mycket nära!...

Hennes blick gick mot kistan fylld med ädelstenar.

Kan den kraftfulla skatten möjligen finnas bland alla de där blanka stenarna?

Sedan vände hon sig mot den fete mannen.

”Du har något som tillhör mig!” sade Uzazi på fläckfri friesländska.

De själar hon slukat i staden hade gjort att hon nu även kunde tala detta språk flytande.

”Mottag min slav, som mitt första offer och låt honom fylla ditt hjärta av kraft”, sade Biskopen med darr på rösten.

Dictionius var mycket förväntansfull, men han saknade flöjten, som tillsammans med den svarta kristallen skulle göra att han lätt kunde besegra denna sydländska demon. Han förbannade den fräcka tjuven, som stulit den från honom ett par månader tidigare. Biskopen ångrade bittert att han inte förvarat den gamla klenoden på ett säkrare ställe. Nu var Dictionius inte

riktigt säker på om hans nya trick skulle fungera. Annars skulle han kunna ligga riktigt illa till. Biskopen litade dock på att Gud skulle hjälpa honom i kampen mot denna ondska, som besudlade världen med sin groteska och onaturliga närvaro.

Han drog i repet och knuffade fram den svarthuvade mannen mot demonen. När Uzazi sträckte ut sin vänstra handflata mot offergåvans panna, hade hon fortfarande sin blick riktad mot skattkistan. Demonen tog emot människornas gåva. Det som fanns kvar av mannens själ sögs upp av demonen och offrets kropp föll ihop på marken. Då vidgade Uzazi sina ögon och flämtade till.

*Vad är det här? Något känns fel och det bränner i vårt huvud!
Vad var det för en trasig sjuk själ som vi nu fick i oss?*

Uzazi viftade till med handen och den svarta huvan slets loss från offrets huvud. Demonens tre ögon blev glödande av ilska när hon såg det maskätna huvudet som satt på offrets magra hals. Det var en zombie! Hon hade blivit lurad att sluka en själ från en zombie, något som alla demoner noga aktade sig för att göra.

Uzazi vred sig i svåra plågor när fragment från den skendödes trasiga själ infekterade hennes sinne. Hon ansträngde sig och försökte med en stor viljeansträngning att kasta ut zombiens själ igen, men det verkade omöjligt. Zombiens själrester hade fastnat i hennes medvetande likt ett infektiöst virus.

Biskopen reste sig upp och drog fram den svarta kristallen, som han haft dold under sin röda kappa. Skattkistan hade bara varit en avledande manöver. Kristallen kände av demonens närvaro och blänkta till. Uzazi var nu så pass försvagad att den svarta kristallen sög i sig demonens kraft även utan flöjtmusik och det var detta som Dictionius hoppats på. De gamla böckerna som han hittat i de mördade alkemisternas bibliotek i Vitrolles hade verkligen kommit till nytta.

”Oh kära Gud!” utropade han högt. ”Hjälp mig att bekämpa denna svarta ondska, som hotar dina närmaste undersåtar och vårt kära rike. Skydda oss från denna ondska. Halleluja!”

Ett svagt vibrerande kraftfält omringade Biskopen och han gick fram ytterligare ett steg mot demonen.

Uzazi skrek ut ett avgrundsvrål blandat av smärta och raseri.

Neej! Detta får inte hända. Våra krafter lämnar oss och där är ju skatten. Den svarta kristallen skall vara vår!

Uzazi sträckte ut en hand för att greppa tag i kristallen, men Biskopen knuffade lätt undan handen och fortsatte att be till sin Gud med ett mumlande låte. Biskopens krafter var redan övermänskliga efter att han tidigare tagit emot isdemonen Niefelhog Bahls krafter och nu tänkte han bli ännu mäktigare.

Uzazis ögon blev åter glödande av ilska och hon skrek ut ett högt ljud, som hördes flera kilometer runt omkring. Biskopen var skyddad från ljudet inne i sin nybildade sfär, men soldaterna och prästerna, som stod i en ring runt omkring dem, höll krampaktigt för sina öron. Men ingenting verkade kunna stänga ute det fasansfulla ljudet. Demonskriket ökade ytterligare i styrka. Blod började rinna ur människornas öron och ögon och en efter en föll de ihop i gräset. Vissa av Biskopens närmaste präster verkade inte plågas lika hårt av ljudet och Biskopen, som stod närmast demonen, verkade fortfarande näst intill oberörd ut, där han stod inuti sin lilla bubbla av energi.

Uzazis krafter avtog allt mer och vålnader från tidigare uppslukade själar började lämna hennes kropp, för att ta sin boning i den svarta kristallens inre. Demonen sträckte då upp sina händer i luften och luften runt omkring henne började virvla omkring. En stor tromb dök ner från himlen och omringade henne. Vinden ryckte upp gräs och människor från marken och slungade upp dem i luften. Präster och soldater skrek när deras kroppar virvlade runt flera hundra meter upp i luften. Biskopen stod dock kvar på marken trots att vinden även drog och slet i hans kläder och tunna hår. Sfären av gudomlig energi skyddade honom även från den obarmhärtiga vinden. Dictonius uppfylldes av ett intensivt lyckorus.

Till sist blev Uzazi tvungen att ge upp. Hon sjönk ner på knä medan ytterligare förtärda själar lämnade hennes brutna kropp. Vinden upphörde och de flygande människokropparna föll ner flera hundra meter mot en säker död. De flesta av dem var dock redan medvetslösa eller döda när de störtade neråt, men en handfull av dem skrek ut sin förfäran innan de tystades av den hårda marken. Demonens tredje öga försvann och en vacker ung kvinna, med brun hy och krusigt svart hår, föll ihop på marken

framför Biskopen. Uzazi låg och flämtade i det fuktiga gräset. Med en kraftansträngning tittade hon upp mot Biskopen och sade:

”Shukrani!”

Biskopens blick var fäst vid fjärran och han njöt av de nya krafter, som nu flödade in i honom via den svarta kristallen, vilken hängde mot hans bröst. Han sträckte ut armarna och kände sig energin sprida sig i sin kropp. Då kände Dictonius att han lättade från marken. Han kunde flyga! Biskopen brast ut i ett hysteriskt skratt.

Kvinnan framför honom reste sig på ostadiga fötter och började långsamt backa bakåt för att komma bort från den skrämmande mannen.

Biskopens ögon gick tillbaka till Uzazi och hans blick blev med ens intensiv och full av hat. Han sträckte ut en kloliknande hand mot kvinnan och vred sedan runt den i luften. Kvinnans huvud svängde runt nästan ett helt varv så att hennes nacke knäcktes. Biskopen log nöjt när människan Uzazi föll ihop på marken. Hon var död.

Ytterligare en borta och då återstår endast två. Tack gode Gud får den gåva du nu gett mig. Jag lovar att förvalta den väl och min strävan är att bli din förlängda hand här på Jorden. Jag skall inte göra dig besviken om jag så får offra mitt liv för att lyckas.

Biskopen svävade sedan ett tjugotal meter upp i luften och flög österut mot stadsmuren. Han flöt omkring några meter ovanför murkrönet och såg ut över staden Port Miel. Stora delar av den västra stadsdelen stod i lågor och längre bort hördes fortfarande ljud från pågående strider på stadens gator och torg. Biskopen svävade fram till ett brinnande hus, som anknöt till muren, koncentrerade sig och gjorde en avvärjande gest med ena handen. En iskall dimma lade sig över huset likt ett tjockt täcke. Luften trängdes undan och efter ett tiotal sekunder var elden släckt. Biskopen njöt av att använda sig av de färdigheter, som han tagit över från både isdemonen Niefelhog Bahl och den vackra soldemonen Uzazi Wa Kike.

Ett par av hans egna soldater kom springande mot honom på murkrönet. Den som sprang först var en gråhårig man i femtio-

årsåldern. Han stannade upp och pustade ut ett par andetag innan han frågade:

”Allt väl herr Biskop?”

Herr Biskop? Varför kallar du mig herr Biskop din tölp? Ingen respekt alls! Du är väl en av de där missanpassade soldaterna, som inte längre lyder min minsta lilla vink. Om jag haft flöjten i min ägo skulle jag ha kunnat få dig att kräla likt en daggmask på marken.

Biskopen pillade på den svarta kristallen, vilken hängde som ett halssmycke runt hans hals. Han svarade med irriterad röst:

”Allt är strålande soldat, men jag skulle hellre vilja att du tilltalade mig Ers Excellens eller Ers Höghet.”

Någonting hände med soldatens blick, varefter han släppte sitt spjut och sin sköld samt gick ner på knä.

”Förlåt mig Ers Excellens. Det skall aldrig hända igen Ers Excellens. Berätta vad vi maskar skall göra Ers Excellens.”

Biskopen såg först förbryllad ut, men sedan gick något upp för honom.

Kan det vara så att jag inte behöver flöjten längre, tack vare mina förnyade krafter? Jag måste prova.

”Käre undersåte! Jag ser att du också lärt dig flyga. Kan du hoppa ner från muren och visa mig?”

”Genast Ers Excellens”, sade den gråhåriga mannen, reste sig upp och dök nedför muren. Han flaxade med armarna ett par gånger, men till synes utan effekt. Det hördes en duns och sedan ett kvidande av smärta. Mannen hade inte dött, men brutit minst ett tiotal olika ben i kroppen. Den andre soldaten, en ung man med mellanblont hår och mustasch, skickade en orolig blick ner på sin kamrat, men fann sig och ställde sig i givakt.

Biskop Dictonius ryckte lojt på axlarna och fortsatte att sväva över staden. Han släckte ytterligare bränder på sin väg och fylldes av glädje.

Tack gode Gud för att du skänkt mig dessa gåvor. Jag lovar att jag skall göra allt för att förverkliga din vilja här på Jorden. Världen skall bli enad under den sanna kyrkan och fred skall äntligen råda i alla riken.

Kapitel 3

Det var en riktigt varm junidag och de flesta av människorna i hamnstaden Saint Maxes, som låg långt öster om både Vitrolles och Port Miel, försökte att hålla sig i skuggan. En svag bris kom in från havet, men den var inte alls tillräcklig för att folket skulle trivas någon längre stund i solen. Ett par tvärgator in från hamnen låg Textilgatan, som dominerades av olika kläd- och tygbutiker. Kvalitén på produkterna, som såldes här, var generellt mycket hög och butikerna kunde även stoltsera med kläder av siden eller kashmir. Dessa tyger tillverkades långt borta i de mer österliga rikena.

På grund av hettan skulle kommersen inte sätta igång förrän på kvällen, då solen gått ner i väst och det blivit lite svalare i staden. Men utanför en av portarna i slutet av gatan, intill ett litet torg, försiggick ändå en intensiv aktivitet. Ett yngre par skulle flytta in i en lägenhet på Textilgatan nummer tjugotvå. Lägenheten, som låg på andra våningen, hade tidigare tillhört alkemisten Alexandre Diderot, som mördats av zombies året tidigare. De skendöda hade brutit sig in i lägenheten och en av dem hade strypt den gamle mannen med sina beniga händer.

De som nu hyrt lägenheten hette Idana Gilette och Micha Hamrée. Det unga paret hade slutligen lämnat den lilla byn Quinson för att prova på att leva tillsammans i en lite större stad. Nu bar de upp alla sina saker, som låg på en vagn utanför porten. Professor Fritz och hans golem Sebastian hade också följt med till Saint Maxes och den starka lermannen bar med lätthet upp möbler, kläder och andra saker till andra våningen, där lägenheten låg. Idana lät honom dock inte bära den laborieutrustning hon hade fått i gåva av Professorn efter det att hon tagit sin examen. Sebastian var stark, men ganska klumpig ibland. Idana blev dock glatt överraskad när hon fick se den avlidne Alexandre Diderots gamla laboratorium. Det var ett stort rum, mycket välutrustat med ett flertal destillationsutrustningar, bänkar, hyllor, diverse bägare av glas eller koppar, mortlar, skedar, mätkolvar och annan laborieutrustning.

Laboratoriet skulle bli perfekt för Idanas alkemiska experiment. Där fanns även en del mer komplicerade instrument av koppar och järn, vilka Idana inte kände igen.

Både Idana och Micha såg fram emot att få prova att leva tillsammans, men Micha var även lite nervös för hur det skulle gå. Var det för tidigt? Borde de ha väntat till nästa år? Han trodde inte det. Borde inte behövas efter allt de varit med om i Gawana...

När Micha bar den sista kofferten uppför trappan till andra våningen, fick han syn på en pojke i tioårsåldern som stod vid trappträcket utanför deras dörr. Pojken hade mörkbrunt till svart hår och drömmande mörkbruna ögon. Han var mycket smal och hade tunna armar och ben, men ordentliga hela och rena kläder. Micha kände till att deras nya grannar mitt emot dem på andra våningen, var en familj som hade ett barn och Micha gissade korrekt att detta var familjens son. Pojken stirrade på honom med tom blick och när Micha kom upp flyttade han sig ett par steg utan ett säga ett ord.

"Hej!" sade Micha med vänlig röst. "Jag antar att vi är era nya grannar. Jag heter Micha och kommer från en liten by som heter Quinson. Den ligger långt västerut härifrån. Vad heter du?"

Pojkens blick stirrade nedför den tomma trappan, men han svarade inte på frågan. Micha stannade upp utanför sin och Idanas nya dörr, tittade på pojken med bekymrad blick och frågade.

"Är allt bra med dig?"

Pojken fortsatte att stirra nedför trappan utan att svara på tilltal. Micha ryckte på axlarna och skulle precis öppna dörren till deras nya lägenhet när granndörren mittemot öppnades. Ut steg en dam i fyrtio- eller femtioårsåldern. Hon var kort till växten, hade breda höfter och ett smalt ansikte med mörkbrunt hår. Kvinnan såg trött ut och hade mörka ringar under sina ögon. Hon tittade upp mot Micha, räckte ut en hand och sade:

"Hej och välkommen till Saint Maxes!"

Micha besvarade hälsningen med ett fast handslag och presenterade sig, varefter damen sneglade mot pojken och fortsatte:

”Så trevligt att vi äntligen fått nya grannar och ett så stilt par dessutom... Du får ursäkta min son Adrian, han är inte som alla andra. Hans tankar är tyvärr så gott som alltid någon annanstans. Adrian är mycket fåordig. Sådan har han alltid varit, ett mycket speciellt barn, inte alls som min lilla dotter Josephine. Hon pratar alltid på som värsta skvallerkärningen.”

”Han verkar i alla fall trevlig”, sade Micha tröstande.

”Ja... Tack för de varma orden. De flesta betraktar honom bara som något jobbigt. En pojke man helst vill undvika... Vi har fått lära oss att leva med att ha en son, som saknar en riktig kontakt med vår värld. Jag har talat med ett antal läkare och präster, men ingen av dem hade någon hjälp att ge oss.”

”Eh. Vi får väl talas vid senare när vi bott in oss lite. Idana gör en jättegod kycklinggryta och ni är mycket välkomna på middag någon gång när vi packat upp våra saker.”

”Den inbjudan tackar jag gärna ja till. Hej då så länge! Det var trevligt att prata en stund. Vi ses!”

Micha nickade, flyttade över kofferten till högra handen och öppnade dörren med vänstra. Sedan fortsatte arbetet med inflyttningen. Det var en hel del bagage som behövde bäras upp till våningen och stuvats undan i de olika rummen.

När de slutligen burit upp all packning bjöd Idana på te och kakor. Sebastian råkade krossa sin tekopp med sina stora keramiska nävar och varmt te rann ut över hans kläder. Han bad så hemskt mycket om ursäkt, men Idana skrattade bara, klappade honom ömt på axeln och gav honom istället en mer hållbar kopp av tenn.

”Du kan få äta upp skärvorna om du vill”, sade Micha.

”Får jag det? Tack så mycket!”

Sebastian sken upp och plockade upp den trasiga koppen. Han knaprade i sig av skärvorna och njöt av den goda smaken från den gröna keramikfärgen.

Lite senare begav sig Professorn och Sebastian hemåt igen, medan Idana och Micha fortsatte att göra i ordning sin nya bostad. Idana började med att städa laboratoriet. Det fanns mycket av den gamle alkemistens saker som behövde sorteras upp, samt en hel del damm att städa undan.

”Vad är det här för mojäng?” frågade Micha efter att han dragit bort ett skynke från en stor komplicerad maskin, vilken hade tre tjocka träpålar inlindade med koppartråd.

Idana vände sig om och fick en fundersam rynka i pannan. Hon gick fram och studerade den underliga maskinen noggrannare. Mellan de tre pelarna hängde ett stort klot, som även det såg ut att vara tillverkat av koppar. Det fanns även fyra olika spakar, vilka reglerade en komplicerad mekanism med små kugghjul och vissa metalldelar var omslutna av gummi, som framställts från gummiträdet. Gummi var en dyr och ovanlig vara i Friesland. Materialet måste importeras från de södra rikena där det framställdes från någon slags trädsav.

”Det finns en spak här bak också som verkar sätta fart på ett hjul!” utbrast Micha entusiastiskt.

Han började veva på spaken varefter delar av maskinen började ge ifrån sig ett svagt surrande ljud. Micha levade fortare medan Idana tog ett par försiktiga steg bakåt. Ljudet ökade i intensitet och luften i rummet verkade bli tyngre. Idana fick då syn på en anteckningsbok, som låg med framsidan upp på en pall. Hon öppnade boken och synade snabbt igenom de gamla slitna sidorna. Texten beskrev ett mystiskt fenomen, som den avlidne alkemisten Alexandre kallat för *elektricitet*. Det stod något om att tämja blixstens kraft och att skapa energi för transporter och dylikt, men anteckningarna var inte alltid sammanhängande och ofta svåra att förstå. Det fanns en slarvig ritning på sidan fyra, vilken beskrev maskinens olika delar, men nästan hela sidan täcktes av en stor vinfläck.

Micha fortsatte att veva och Idana tyckte sig se små mystiska ljussken, som rörde sig runt maskinens yta.

”Vi kanske ska vara lite försiktiga med den här grejen”, sade Idana osäkert. ”Vi vet ju inte riktigt vad den gör ännu.”

Micha nickade instämmande och slutade att veva. Han gick in mellan de tre pelarna och log. Hårstråna på Michas armar hade rest sig upp och han fick en underlig känsla i hela kroppen. Micha tittade upp på klotet ovanför sitt huvud och sträckte omedvetet ut handen mot det.

”Vad lustigt! Det känns som...”

Plötsligt syntes en blyxt mellan klotet och Michas långfinger. Det hördes en smäll, varpå Micha flög iväg tre meter och landade på trägolvet någon halvmeter från ett litet runt bord. Idana sprang fram till honom och tog tag i hans utsträckta hand. Då fick hon en stöt, ryckte tillbaka handen och sade:

”Vad?”

Idana tittade med stora ögon på Micha. Hans hår stod rakt upp och hans kinder hade blivit alldeles rosenröda. Michas ögon stirrade uppåt med frånvarande blick, men att hans bröstkorg hävde sig upp och ner var i alla fall ett tecken på att han fortfarande levde.

”Hur mår du?” frågade Idana oroligt.

Hon vågade inte röra honom igen. Micha blinkade till ett par gånger och fångade slutligen Idanas blick. Han skakade långsamt på huvudet och sade:

”Vad hände? Jag känner mig alldeles konstig i hela kroppen. Det liksom pirrar överallt och jag har ett svagt susande ljud i öronen.”

”Jag tror att du blev träffad av blixten. Det var tur att det bara var en liten hemmagjord blyxt, för annars...”

”... skulle jag varit helt körd”, fortsatte Micha och nickade instämmande. ”Död som en grillad kyckling på spett...”

Det hade varit en mycket obehaglig upplevelse och båda sade inget på flera minuter. Idana hjälpte sedan upp sin pojkvän på fötter igen. Han var lite skakig, men kunde snart fortsätta att göra i ordning laboratoriet. Han höll sig dock långt ifrån *blyxtmaskinen* och hans hår stod rakt upp flera timmar efter händelsen.

Följande morgon gick de ut i staden Saint Maxes för att titta sig omkring. Idana hade varit i staden tre gånger tidigare, men Micha hade endast varit där en gång, då han besökt sin döende moster fyra år tidigare.

Himlen var klarblå och den svaga brisen från söder förutspådde ytterligare en varm och solig dag. Staden Saint Maxes var betydligt större än den lilla byn Quinson, men endast hälften så stor som huvudstaden Vitrolles. Saint Maxes låg endast arton

mil från den luitianska gränsen och Idana såg fram emot att åka dit någon gång, troligen med båt vilket var det snabbaste sättet.

Idana och Micha började vandra nedför Textilgatan och kom sedan fram till Slakterigatan, som lovade mycket gott för deras kommande middagar. Styckade vildsvin, hjortar, lamm och nötkreatur hängde på stora krokar inne i butikerna. De väntade dock med att handla några varor tills de skulle gå hemåt igen. När de närmade sig hamnområdet möttes de av mycket oväsen och röster från upprörda människor. Det var definitivt något ovanligt på gång.

Idana och Micha skyndade på stegen. Hamnen visade sig vara nästan helt fullpackad med människor och båtar. Tidigare på dagen hade de också passerat hamnen och då hade antalet båtar endast varit hälften mot nu. Idana tittade fundersamt på en segelbåt med sotiga, delvis uppbrända segel. Sedan fick hon syn på en ung kvinna, vars huvud var inlindat i ett blodigt bandage. Hennes ögon stirrade oförstående framåt, som om hon var i chock. En kort bastant man iklädd ett föreklåde ledde varsamman kvinnan inåt staden, medan han viskade tröstande ord i hennes öra. Längre bort skymtade Idana en präst, som i panik flydde uppför en av gränderna. Folk nere i hamnen ropade kvädesord till honom och en kastad sko träffade hans rygg. Prästen svor och ökade farten ännu mer.

Vad var detta? tänkte Idana. *Vad har hänt?*

Stadens Borgmästare Pierre Papin kom då åkande i sin ståtliga röda vagn, vilken drogs av fyra ståtliga vita camarguehästar. När vagnen kom fram till en bred brygga, som gick ut ett par hundra meter i viken, reste Borgmästaren sig upp och åskade om tystnad, genom att sträcka upp armarna i luften. När sorlet från alla människorna tystnat började han att tala:

”Kära flyktingar från Port Miel! Jag har fått höra om er stads svåra tragedi och er mödosamma färd för att komma hit. Vi i Saint Maxes tar emot er som vänner. Här kan ni känna er trygga! Den ondskefulle Biskop Dictionius har nu visat sitt sanna jag. Han är inget annat än djävulens hantlangare och ingen av hans snikna undersåtar från Heliga Samfundet kommer att vara välkomna i vår vackra stad. Därför har jag beslutat, som de flesta redan vet, att bannlysa samtliga präster från staden; för-

utom broder Ciro Malatesta, som jag litar fullständigt på. Han är liksom jag en motståndare mot Biskopen och hans anhang av falska profeter. Broder Ciro kommer idag ensam att leda vidare vår egen kyrkas verksamhet. Men så småningom kommer han att ta emot nya lärjungar och då kan vår egen kyrka växa igen.”

Borgmästaren gjorde en kort paus, men fortsatte sedan:

”Men ett varningens ord! Biskopen och hans armé är visserligen fortfarande långt borta, men så småningom kan ha även komma att rikta sin giriga blick mot vårt håll. På grund av detta tredubblar jag nu vår vaktstyrka och vi skall även gräva ut vallgraven runt vår vackra stad ytterligare. Om Biskopen tar sig hit med sin armé så skall de få ett varmt välkomnande.”

Det hördes bifallande hurrarop från de flesta av människorna i hamnen. Idana och Micha tittade på varandra och nickade i samförstånd. De förstod nu mer om varför det fanns så mycket folk i hamnen. Troligen fanns det flyktingar från Port Miel som behövde deras hjälp.

De fortsatte i riktning mot den största bryggan och trängde sig långsamt genom folkmassan. Idana gick ut på bryggan och tittade på när ett tiotal barn, hopträngda i en liten segelbåt, hjälptes upp på bryggan av hjälpsamma stadsbor. Ett av barnen, en pojke i femårsåldern, var medvetlös och hade svåra brännskador på sin vänstra arm. När han försiktigt bars iland stack det till i Idanas ömtåliga hjärta. Blöta tårar av medlidande började rinna nedför hennes kinder.

”Idana och Micha!” ropade någon i närheten.

Micha vände sig om tittade upp mot relingen på ett tvåmastat segelfartyg, som hade lagt till på andra sidan bryggan. Till hans förvåning stod Joani där och vinkade till honom. Joani hade vänstra halvan av ansiktet täckt av ett bandage och högra armen hängde i en mitella, men annars såg han pigg och frisk ut. Bredvid honom stod Suad ledigt lutad mot relingen. Hon verkade inte ha fått en skråma.

”Vänta där så kommer vi ner!” ropade Suad med hög röst för att höras över allt oväsen i hamnen.

Suad tog sin skadade pojkvän milt under armen och ledde ner honom till bryggan. Det blev ett kärt återseende mellan de

fyra, men Joani klagade lite när han tyckte att Idana kramade om honom för hårt.

”Kommer ni två också från Port Miel?” frågade Idana och petade försiktigt på bandaget, som täckte Joanis ansikte.

”Nej, lägg av! Jo... vi kommer från Port Miel och det var nära att våra kroppar blev kvar där”, sade Joani och puttade milt undan Idanas nyfikna fingrar. ”Men vi lyckades kapa den här lilla skönheten till fartyg och stack därifrån. Jag blev väl lite tilltufsad av sjömännen, men som tur var kom Suad till min räddning. Ni skulle ha sett henne slåss. Hon var som en vild furie och flera av Biskopens sjömän hoppade i vattnet bara för att slippa möta henne i strid.”

”Nåja”, sade Suad lite besvärat. ”Nu överdrev du nog lite, men tack...”

”Ni ser törstiga ut”, sade Idana. ”Vi är nyinflyttade hit och känner inte till staden så bra. Men vad sägs om att vi går in till staden och tittar in på ett värdshus som Professorn rekommenderat. De skall visst ha stadens godaste öl och honungsglaserade revbensspjäll, vilka är så möra att man kan suga i sig köttet.”

”Låter som en strålande bra idé!” sade Joani. ”Vi har inte ätit mer än torra skeppsskorpor under det senaste dygnet. Du leder vägen och vi följer efter.”

Tio minuter senare hade de gamla återförenade vännerna hittat fram till värdshuset *Gyllene Svinet*. Det trädde in i en stor lokal med högt till tak. Stället verkade halvfullt och de hörde muntra skratt från ett par av borden, vilka låg intill den långa tvåsidiga bardisken i mitten av lokalen. Joani hittade ett ledigt bord längst in i lokalen, där de kunde samtala lite i fred. En mager kypare med avlångt ansikte kom till deras bord och de beställde snabbt in lite mat och dricka.

Medan de väntade på att deras beställning skulle komma ut, började Suad att med stor inlevelse berätta om Biskopens oförväntade attack mot Port Miel. Idana och Micha satt tysta och lyssnade, medan Suad och Joani turades om att berätta om vilka faror de råkat ut för. Det verkade otroligt att de överhuvudtaget överlevt.

Mat och dricka serverades och berättandet fortsatte sedan under måltiden, som verkligen var god. Professorns rekommendation hade denna gång varit mycket bra. Det hade inte alltid varit fallet...

När Idana och Micha ätit upp började Suad berätta om det underliga svävande monstret, som Joani och hon mött utanför ett bageri. Idana fick gåshud när hon hörde beskrivningen av varelsen. Den verkade bekant på något sätt. Idana höll sig tyst, men hon suckade tungt.

Ytterligare en demon? Snälla ... låt det inte vara ytterligare en demon.

Kapitel 4

För eleverna på Pelfortskolan var det den sista riktiga dagen på terminen. Föregående dag hade tredjeklassarna haft sitt skriftliga slutprov och nu var det dags för dem att utföra sin praktiska slutexamen i Spökstaden, som låg strax väster om skolan. Den legendariska Spökstaden, som egentligen bara var den östra delen av staden Saint Marie, hade dock tappat lite av sin mystik eftersom det inte längre fanns några spöken där. Efter att Idana och Sira med stor hjälp av det gamla neadafolket, vilka bodde i grottor utmed Verdonfloden, förintat demonen *Hanzel Spitz* drygt två månader tidigare, hade alla spöken i staden bara försvunnit. Spökens gamla självfragment hade i och med detta äntligen fått ro. Kvar fanns en tyst och stilla stadsdel med mestadels tomma byggnader. Vissa stadsbor från Saint Marie hade dock vågat sig in i stadsdelen igen och det fanns rykten om att Saint Maries Borgmästare ville att stadsdelen åter skulle befolkas. Men de flesta människorna var fortfarande lite tveksamma till den dystra stadsdelen med dess tomma hus. Tänk om spökerna kom tillbaka?

För tjuvelevernas utgångsklass hade lärarna anordnat en lång och mycket komplicerad bana, som även gick över Spökstadens hustak. Eleverna tilldelades poäng beroende på hur väl de klarade de olika utmaningarna de mötte.

Sira andades tungt efter att ha klättrat upp på taket via ställningar på en husfasad. Vägen upp hade tyvärr tagit ganska lång tid och hon visste att hon aldrig skulle bli någon riktigt bra fasadklättrare. Sira tittade sig omkring och fick syn på sin lärare i låsöppning; Jonathan Perch. Han satt bekvämt tillbakalutad på en enkel trästol och omgärdades av ett tjugotal låsta träkistor.

”Hej Sira!” sade Jonathan med munter ton. ”Den här lilla utmaningen borde vara en enkel match för dig. Din kista är den ljusbruna där borta vid skorstenen. Vi får se hur lång tid det tar för dig att öppna den. Lycka till!”

Siras blick gick över de andra kistorna. Hon visste att hon startat som nummer femton i det här examensprovet, vilket till utformningen var som en lång hinderbana. Alla kistorna runt omkring henne hade hänglås och endast sex av dem hade öppnats. Nio elever hade alltså misslyckats. Sira konstaterade

därför att låsen troligen var ganska knepiga. Hon kände sig plötsligt nervös av stundens allvar och hennes handflator blev fuktiga.

Sira tog fram standardsetet med dyrkar som tilldelats innan start; där fanns endast fem olika dyrkar. Hon skulle mycket hellre velat ha sitt eget set vilket innehöll fjorton olika dyrkar, men examensprovet skulle vara lika för alla elever. Sira började bearbeta låset försiktigt med ett par tunna och ganska ömtåliga dyrkar. Hennes rörelser kändes fumligare än normalt och hon upptäckte att en av dyrkarna höll på att brista. Då drog hon försiktigt ut den igen, tog ett par djupa andetag och blundade.

Vad är det här? Låsöppning är ju ditt bästa ämne. Det här skall du ju klara av lätt. Skärp dig nu!

Hennes axlar sjönk ner och hon andades ut. Sira började med låset igen. Den här gången kände hon låsmekanismen i sina känsliga fingertoppar. Sira tryckte till med den andra dyrken och så gick låset upp. Hon avlägsnade hänglåset och öppnade kistlocket. Inuti kistan fanns ett läderhalsband med en liten bricka av silver. På brickan fanns en inristning med tjuvskräets officiella symbol; *nyckelpigan*. Sira trädde halsbandet över huvudet och stängde locket. Nu hade hon tre identiska halsband hängande från halsen och hittills hade hon endast missat en av utmaningarna. Den missen hade dock gjort Sira ordentligt sur.

Hennes mål hade varit att gå felfritt genom hinderbanan, men kidnappningsklassens huvudlärare Madame Lalaurie hade haft en svår utmaning som hade gått ut på att snabbt tyda ett kodat meddelande och därefter välja ut rätt torkad växt utav sju olika växter utplacerade på ett bord. Sira hade inte lyckats lista ut hela meddelandets betydelse och hade därför valt fel växt på bordet. Det kodade meddelandet hade mestadels varit skrivet med tjuvarnas klassiska kod, men hade även innehållit ganska nya tecken, vilka mestadels kidnappare från Espara använde sig av; en riktig slamkrypare... Sira hade med svårhet översatt meddelandet till "*Giftig blomma med dödande effekt*", men den riktiga lösningen var "*Rogivande blomma med smärtstillande effekt*". Därför hade hon felaktigt plockat upp en torkad fingerborgsblomma, även kallad *Digitalis purpurea*, istället för den torkade vallmoblomman; *Morpheus Somnus*.

Nu återstod det endast tre prövningar för Sira. Efter det lyckade resultatet med kistan fick hon en utmaning där hon på under fem minuter skulle ta sig från ett hustak till ett annat.

Problemet var att avståndet mellan taken var ungefär fem meter och de tre brädor vilka fanns tillgängliga på hennes sida endast var cirka fyra meter långa. Dessutom fanns det lite annat skräp såsom en repstump, ett järnrör, ett antal tegelstenar och några kortare träbitar på hennes sida. Sira funderade endast en kort stund innan hon lyckades lösa gåtan genom att använda de tre brädorna, järnröret och repstumpen. När bron var färdig fick hon beröm av läraren som övervakade momentet från det andra hustaket; Fröken Posette, som var Siras lärare i ficktjuveri. Sira gick försiktigt över det finurliga byggnadsverket, som var ganska rangligt. Hon befann sig nästan tio meter ovanför marken, men som säkerhetsåtgärd hade lärarna satt upp ett stort nät ett par meter längre ner. Sira föredrog dock att inte landa i nätet och lyckades ta sig över utan att konstruktionen rasade. Där tog hon emot sitt fjärde halsband.

Nästa utmaning fanns längre ner inne i huset, där hon skulle ta sig från ett ställe till ett annat utan att nudda golvet. Vägen hon valde var ganska klurig, men en gång var hon bara en hårsman från att sätta ner handen i golvet. Hon klarade dock provet och fick ytterligare ett halsband som belöning.

Det sista provet gick ut på att välja rätt mellan fem olika högar av stöldgods. Om hon valde den hög som var värd mest pengar, så skulle hon även klara av den sista utmaningen. Hon granskade de fem högarna noggrant, medan hennes lärare i kriminalteknik, den unge Robert Montpellier, studerade henne med ett litet leende. Robert hade dagen till ära på sig en lång vinröd rock av siden, vilken fick honom att se mycket stilig ut.

Den första högen bestod endast av silvermynt. Den andra innehöll fem vackra askar av silver, innehållande olika väl-doftande kryddor. Den tredje högen var blandad med olika sorters ädelstenar, några pärlhalsband och ett par guldmynt. Den fjärde högen innehöll oslipade stycken med safirer och rubiner, medan den sista högen bestod av svarta och vita pärlor. Sira gick fram och undersökte varje skatt noggrannare.

”Det vore ingen bra idé om du stal något från någon hög”, sade Robert sakligt. ”Alla högar vägdes upp innan du kom hit och kommer vägas igen efter att du lämnat rummet. Rektorn skulle inte bli glad om något saknades.”

Sira höjde på ögonbrynen och svarade:

”Jaha... Då får jag väl lämna tillbaka tillbaks de här.”

Sira tog fram ett par svarta pärlor, som hon gömt i handen och lade tillbaka dem i den sista högen.

”Oj! Det där gick fort.”

”Tack! Jag gissar att det inte ger några extra poäng i den här grenen eller hur? Men när det gäller högarna så har jag bestämt mig. Jag är nästan helt säker på att samtliga ädelstenar i den tredje högen är falska och de oslipade ädelstenarna i hög nummer fyra är av mycket dålig kvalitet. Först var jag inne på pärlorna, där de svarta är värda mest, men sedan märkte jag att kryddan i den största av silveraskarna är saffran, som är mycket populärt bland adeln i Friesland. Kilopriset för saffran idag är ungefär tio gånger så högt som guld. Jag har aldrig riktigt förstått varför, men den där gula kryddan skall visst vara dyr att framställa. Den mest värdefulla högen bör därför vara nummer två. Visst har jag rätt?”

”Helt korrekt! Du är bara den fjärde tjuveleven hittills idag, som gissat rätt på min lilla gåta. Bra jobbat Sira! Här får du din belöning.”

Sira tog emot halsbandet, satte det över halsen och svarade:

”Robert! Det var en kul utmaning du hittat på.”

”Tack Sira! Det var roligt att höra. Vissa av de andra eleverna uppskattade den dock inte lika mycket. Sally var nog den som blev mest upprörd när jag berättade den korrekta lösningen för henne.”

Sira började gå mot en trappa, som ledde ner till undervåningen och utgången, men stannade upp och vände sig om.

”Du Robert?”

”Ja?”

”Du har ju nu arbetat i över ett halvår här på skolan. Hur trivs du med det?”

”Bra! Det är till och med bättre än jag hade förväntat mig. Arbetskamraterna är trevliga, arbetstiderna anständiga och eleverna är ivriga att lära sig.”

”Så du saknar inte att jobba för den andra sidan rättvisan ... som polis?”

”Polis? Vad menar du?” sade Robert vars kinder snabbt fått en rödaktig färgton.”

”Oroa dig inte Robert. Din hemlighet är säker med mig. Även vår tidigare lärare i kriminalteknik arbetade egentligen som polis eller något liknande, men det känner du säker redan till. Ni är ganska lika i många avseenden, men...”

”Men vad?”

”Du är mycket sötare än han. Hej då!”

Sira vände sig om och gick kvickt nedför trappan. Hennes kinder hade blivit röda.

Varför sa jag det där? Jag måste hålla min stora mun stängd i fortsättningen.

Robert stod kvar och tittade efter den begåvade tjuveleven. Ett litet leende spred sig i hans ansikte.

Senare på eftermiddagen träffade Sira sina kamrater Lilly, Olga, Angel och Ljiljana på den stora skolgården. Dessa berättade att de också lyckats ta sin examen. Alla var mycket nyfikna på hur det gått för kamraterna.

Lilly hade klarat sig galant i det skriftliga provet, men endast lyckats med tre uppdrag i hinderbanan. Hon muttrade lite om att hennes svarta ögonlapp hindrat henne i en av grenarna. Totalt sett hade hon ändå fått ett ganska bra betyg.

Angel, som var en gäststudent från Östra Chipanprovinsen, hade också deltagit på examensproven för tjuvarna. Hon hade fått starta direkt efter den sista tjuveleven. För Angel hade banan dock endast varit en övning och hon hade inte fått några halsband i belöning för de utmaningar hon klarat av. Sitt riktiga examensprov skulle hon få utföra när hon kommit hem igen. Angel antydde dock att det hade gått *mycket bra* för henne.

Olga hade liksom Lilly också lyckats bättre med den skriftliga delen i sin smugglarexamen, men sämre i den praktiska. Smugglarnas praktiska examen hade utförts i skogen söder om skolan och hade innehållit helt andra utmaningar än tjuvarnas slutprov i Spökstaden. Olga hade slitigt ordentligt, men ändå bara fått knappt godkänt i de praktiska proven.

Ljiljana hade lyckats bra med det skriftliga och fått full pott på den praktiska delen. Lönnmördarnas handgripliga prov hade utförts två dagar tidigare i skolans källarvåningar, där de blivande lönnmördarna fått smyga omkring i mörkret för att likvidera olika svåra mål; dockor tillverkade av tyg, vax och bomull.

”Mina lärare sade att jag är en riktig talang när det gäller att ha ihjäl folk och det tar jag som en komplimang”, sade Ljiljana. ”Men det kommer att bli en helt annan sak att göra det på riktigt. Jag hoppas att de låter mig ha ihjäl ett par riktiga kråk innan jag får ta mig an de lite mer tveksamma kontrakten.”

”Vad skulle du göra om du fick ett kontrakt på att mörda mig?” frågade Sira och iakttog noga Ljiljanas blick.

”Kanske om priset var det rätt? ... Nej, jag skojade bara. Det behöver du inte oroa dig för kära Sira. Det finns ett avtal mellan skråna om att vi inte har ihjäl varandra, utan ett godkännande från det andra skråets överhuvud såklart. Det minsta man vill ha är vendettor mellan de olika skråna.”

”Det låter vettigt”, sade Olga och pustade ut.

På kvällen blev det en stor ceremoni, där examensdiplomen skulle delas ut av rektorn i den stora salen. Sira och ett fyrtiotal andra elever stod uppklädda i rentvättade skoluniformer längst fram vid podiet och väntade på att rektorn skulle slutföra sitt ganska långrandiga tal om elevernas och skolans framtid. Halvvägs in i talet fick Sira syn på ett par gestalter, vilka smög sig in i salen från huvudingången. Det var hennes mor och far, som äntligen dykt upp. Sira hade en stund trott att hennes föräldrar inte skulle komma alls, vilket var fallet för drygt hälften av de elever som skulle få sin examen denna dag. Alla föräldrar var inte så välvilliga till sina barns karriärsval och en del av föräldrarna kände inte ens till att deras barn gick utbildningen.

Siras föräldrar hade varit tveksamma i början, men blivit ovanligt förstående efter en tid. Hennes far Pierre hade med tiden blivit mycket stolt över sin yngsta dotters brottsliga talanger och följde gärna hennes utveckling. Det var ovanligt att hennes föräldrar kom för sent till sin dotters stora tillställningar, men de hade nog någon bra bortförklaring till detta. Sira var i alla fall glad att se dem och nickade lite diskret på huvudet åt deras håll. Hennes mor och far vinkade som galningar, innan de blev anvisade varsin sittplats på bakersta bänkraden. Sira suckade inombords.

Proceduren fortsatte och rektorn började dela ut diplom till de elever som fanns på hennes lista. En efter en ropades de fram av rektorn. Ett tiotal elever hade misslyckats med sina examensprov och var tvungna att gå en eller två terminer till i skolan för att slutligen få ut ett examensdiplom.

När Sira kallades upp till podiet där rektorn stod, hördes en del ljud från publiken. Mest lät det från hennes jobbige far, som även gjorde ett misslyckat försök på en busvissling. Sira neg mot rektor Madame Manosque, tog emot sitt diplom och mottog kvinnans stadiga handslag. Rektorn gav henne ett kort litet leende. Sira sneglade ner på pergamentet och log. Under hennes namn fanns fem stycken svarta nyckelpigor; hon hade gått ut med högsta betyg.

Efter det att Sira sagt adjö till sina stolta föräldrar gick hon tillbaka till flickornas sovsal för att börja packa ihop sina saker. Redan följande dag skulle hon lämna skolan för att bege sig till Vitrolles, där hon hade ett inbokat möte med tjuvskräet. Sira hade funderat länge på i vilken stad hon skulle börja sin karriär och velat lite fram och tillbaka i sitt beslut. Slutligen hade hon bestämt sig för rikets huvudstad, då detta troligen var den största utmaningen och dessutom hade hon ju redan sett lite av Vitrolles tjuvskrås effektivitet under den äventyrliga skolresa hon deltagit i för lite mindre än två år sedan. Tjuvarna i Vitrolles hade gjort stort intryck på henne.

Det kändes lite vemodigt att behöva lämna skolans gamla lokaler, som varit hennes hem de senaste tre åren, men mest av allt skulle hon sakna sina skolkamrater. Visserligen skulle hon resa till Vitrolles tillsammans med Lilly och Ljiljana, vilka också skulle söka arbete i Vitrolles, men Olga, Grodan, Angel och en hel del andra elever, som hon lärt känna bättre under åren på skolan, skulle fara vidare till andra platser inom eller utanför riket.

På vägen genom en lång korridor på andra våningen sneglade Sira in i kriminalteknikläraren Roberts kontor, vars dörr stod på glänt. Hon stannade upp, tvekade ett par sekunder, men smög sedan in i rummet. Robert höll på att sortera en massa dokument till tre prydliga högar, när Sira slängde igen dörren bakom sig. Robert hoppade till av förvåning och lyckades välta ner en av pappershögarna på golvet. Dokumenten flög omkring och hamnade med stor oreda på golvet. Robert vände sig mot Sira och tittade på henne med ett förvånat, nästan panikartat uttryck i ansiktet.

”Förlåt! Det var inte meningen...” började Sira, som ändå inte kunde låta bli att le åt vad hon ställt till med. ”Låt mig hjälpa dig att plocka upp det där.”

Robert reste sig upp och fåktade avvärande med händerna.

”Nej, nej ... nej! Det här klarar jag av själv. Bort! Snälla gå bort! Det är ... inte för dina ögon. Hemligt! Superhemligt.”

Robert satte sig ner på knä och började rafsas ihop dokumenten igen. Han lade stressat upp en hög på bordet, men hälften ramlade ner igen och han suckade tungt. Sira snörpte på munnen.

”Du påminner en hel del om din pappa. Vet du det?”

”Min pappa?” sade Robert osäkert och sneglade misstänksamt upp mot Sira.

”Ja, den så kallade Detektiven. Du vet! Han som arbetade som lärare i kriminalteknik innan du kom hit.”

Robert tappade på nytt några dokument och utbrast upprört:

”Hur känner du till det? Det är ju en hemlighet!”

”Jag misstänkte det, men var inte säker. Men nu så avslöjade du ju det själv. Det var kanske inte så smart? Eller hur?”

Sira log brett mot mannen, som satt på golvet framför henne.

Robert slog sig för pannan och sade tyst:

”Åh... Idiot!”

”Åh! Det gör inget. Jag lovar att inte berätta det för någon annan. Och vad spelar det egentligen för roll vem din far var? Min far är bara en vanlig vinodlare, som även fuskar lite med skatten och tillverkar hembränt med en mindre förtjänst, men det skäms jag inte över.”

Sira gick längre in i rummet och satte sig på en stol, som fanns placerad framför skrivbordet. Hon studerade Robert noga, medan han plockade upp de sista dokumenten från golvet.

”Den där mustaschen sitter lite snett, vet du det? Så hur gammal är du egentligen? Tjugotvå?”

Robert rättade till lösmustaschen och sade med lite trumpen min:

”Tjuoett...”

”... och vad gör du egentligen här? Du är i alla fall ingen riktig lärare, eller hur?”

”Nja...”

Robert såg uppgivet på Sira.

”Okej! Nu när du ändå listat ut det så kan jag väl delge en del information. Jag ser inte att det skulle spela någon större roll längre. Du har rätt. Jag är i grunden utbildad till polis, med specialinriktning mot kriminalteknik. Någon examen hann jag dock inte ta. Till och börja med var lärarjobbet endast en täckmantel för ett superhemligt uppdrag, som jag fick överta efter att min far gått bort. Jag kan tyvärr inte avslöja något mer om uppdragets natur. Superhemligt! Men under de sista månaderna har jag upptäckt att jag faktiskt trivs mycket bra med att vara lärare här på skolan. Det är mycket mer tillfredsställande än att jobba inom den hemliga polisen. Åtminstone tror jag det. Jag hann ju aldrig jobba som polis på riktigt.”

Sira nickade och sade:

”Jag tycker att du passar bra som lärare.”

”Tack! De flesta av eleverna verkar faktiskt intresserade av att höra vad jag har att säga och att jag lär upp framtida tjuvar besvärar mig inte så mycket längre. Systemet med tjuvskrän och liknande verkar ju fungera ganska bra och i Gemark, som inte har ett liknande system, så är brottsligheten faktiskt mycket värre.”

Sira iakttog sin lärare när han gick runt bordet och satte sig i sin fåtöljliknande stol. Trots det Robert sagt verkade han lite dyster.

”Saknar du din far?” frågade hon med sänkt röst.

Robert vände huvudet åt vänster och tittade på väggen med tom blick.

”Ibland hatade jag verkligen min far, men ... ja! Jag saknar honom jättemycket. Trots alla brister och hans högfärdiga arrogans, så var han en bra pappa. Han var även en modig man, som riskerade allt för att hjälpa andra. Pappa tog sitt jobb på allvar. Han strävade efter en bättre värld och jag tror faktiskt att han lyckades hjälpa många människor under sin tid som hemlig polis. Och nu är det upp till mig att ta över där han slutade. Vårt viktiga uppdrag måste slutföras.”

”Du menar kampen mot demonerna?”

”Eh, nja egentligen inte ... men kanske delvis.”

Robert suckade.

”Jag kan tyvärr inte avslöja mitt uppdrag här för någon, för det skulle kunna få svåra konsekvenser för många människor. Men sanningen är tyvärr den att uppdraget egentligen inte är mitt uppdrag. Chefen hade gett det till en annan, men ... jag råkade halka in på något sätt. Kände väl att jag var skyldig min far det. ... Ja, nu är jag i alla fall här och kommer att göra mitt bästa.”

”Chefen? Jag har även hört Detektiven tala om honom. Vem är han egentligen? Tror du att han är mycket arg på dig nu för att du hoppade på uppdraget?”

Robert vände sig mot Sira och log.

”Han? Nej chefen är en kvinna och ... hon är nog fortfarande förbannad på mig. Det sista samtalet vi hade var inte nådigt, men till sist accepterade hon i alla fall att jag fortsätter med uppdraget. Men om jag misslyckas så...”

”Hugger hon huvudet av dig? Kastrerar dig? Läger hon dig på ett halster för att sakta plågas över en het glöd?”

”Eh? Nej kanske inte riktigt så drastiskt.”

Siras blick lyckades syna vissa av dokumenten. De verkade skrivna på ett annat språk, som hon inte kände igen och vissa dokument hade besynnerliga diagram kantade av siffror och pilar. När Robert såg att hon tjuvtittade rafsade han ihop dokumentbuntarna och lade ner dem i den nedersta skrivbordslådan.

”Du Robert? Var kommer du ifrån egentligen? Jag och mina kompisar har försökt att tyda din accent, men våra gissningar är olika. Kan det vara Luitia eller något av de andra rikena öster om Friesland?”

Robert ryckte uppgivet på axlarna och gav henne ett klurigt leende.

”Det är tyvärr också hemligt.”

”Okej! Då skall jag väl inte störa dig något mer. Men...”

Sira tittade först blygt ner på sina fötter.

”... då var det bara en sak till.”

Sira tog mod till sig, reste sig upp från stolen, klev fram till Robert och gav honom en snabb puss på kinden. Sedan backade hon snabbt, småsprang mot dörren, öppnade den och klev ut till korridoren. Robert stod mållös kvar och tittade på den halvöppna dörren. Han skakade förvirrat på huvudet.

Oj oj oj. Hon är ju väldigt söt, men ... vad har jag nu gett mig in i?

Följande morgon vaknade Sira ovanligt tidigt. Hon hade haft en massa konstiga drömmar och vaknat alldeles kallsvettig. Sira kom bara ihåg små stycken av den sista drömmen, vilken dock inkluderat Biskopen i en stor mörk sal. Hon hade känt hur livet höll på att lämna henne, när hon plötsligt vaknade.

Angel och hennes fluffdrake Chip var redan uppe och den österländska flickans rese koffert stod på gaveln av hennes prydligt bäddade säng. I sängen bredvid Sira låg Lilly fortfarande och sov med djupa nästan väsande andetag.

Sira klev raskt upp ur sängen och klädde på sig. Hon funderade på att väcka Lilly, men lät istället sin gamla vän få ligga kvar i sängen en stund till. Lilly hade varit uppe och spelat kort nästan hela natten och behövde få vila ut.

Istället gick hon över till Angels säng och satte sig på hennes sängkant. De två vännerna samtalade en stund med låga röster.

Mest var det om hur tråkigt det nu skulle bli att gå skilda vägar. De hade varit mycket bra vänner i nästan ett år, men nu var det dags för Angel och de två andra gäststuderande pojkarna Wuang och Mao att fara hem till Chipanprovinsen igen.

På vägen till frukosten mötte de den gamla läraren Jonathan Perch. Hans tunna hår stod som vanligt åt alla håll, men denna gång fanns det något vemodigt i hans skrynkliga ansikte. Han tittade på Sira och sade:

”Så det är dags att lämna oss nu för att tackla äventyren i staden?”

”Jo, men jag kan ju inte stanna kvar här som elev för alltid, eller hur?”

”Nä, det har du väl rätt i. Men om du någon gång skulle vilja sadla om för att bli lärare här på skolan, hör då av dig till mig. Det är snart dags för den här gamla gubben att dra sig tillbaka och jag skulle kunna ge dig mycket bra rekommendationer, i fall du skulle vilja ha min tjänst som lärare i låsöppning om några år.”

”Tack, det var snällt av dig!” svarade Sira. ”Om jag tröttnar på det höga tempot i Vitrolles så hör jag av mig. Men jag är dock tveksam om läraryrket skulle passa mig så bra. Elever kan ju vara så jobbiga!”

Jonathan nickade fundersamt och grävde sedan i sin innerficka. Han drog fram en lång järnnyckel med invecklat utseende och räckte fram den till Sira.

”Jag vill att du skall ha den här. Ha den gärna förvarad tillsammans med dina dyrkar. Det kan hända någon gång att dyrkarna inte fungerar oavsett hur skicklig du är och då kan det faktiskt vara så att denna nyckel hjälper. Den är mycket speciell, men använd den endast i nödfall. Nyckeln är lite ömtålig och kan lätt gå sönder.”

”Tack så mycket Jonathan! Det var mycket snällt av dig.”

Sira tog emot gåvan, tittade skeptiskt på den lite slitna järnnyckeln och satte sedan fast den i järnringen, där hon hade sina dyrkar.

Vad skall den här egentligen vara bra för? Det ser ju ut som en vanlig nyckel.

Sira log vänligt mot sin gamle lärare och gav honom en lätt klapp på axeln. Sedan lämnade Sira, Angel och fluffdraken Chip den gamla läraren och gick för att äta sina sista morgonmål i skolans stora matsal.

Efter frukosten, där Sira som vanligt lyckats sno åt sig en extra brödbit, begav de sig till stallet som låg ett par hundra meter sydväst om skolan. Men den här gången var det var inte för att titta på hästarna. Istället vek de av söderut när de kommit halvvägs och stannade vid en liten tät skogsdunge. Där tog Sira fram en bronsfärgad glob ur sin kappsäck. Hon tryckte in de svagt synliga tecken, som Detektiven visat henne nästan ett helt år tidigare.

Plötsligt omgavs de två flickorna och fluffdraken av en sfär av starkt ljus.

När ljuset åter drog sig tillbaka befann de sig inte längre i Friesland. Istället stod de på en äng bakom ett stort klippblock, som för länge sedan dekorerats med inristningar föreställande antiloper och andra djur, vilka sprang snett uppåt, som i en evig spiral runt stenen. De befann sig i utkanten av Chipanprovinsens huvudstad Shapenaj. Därifrån var det visserligen ytterligare tre dagsmarscher till Angels skola, men hon hade tänkt låna en häst från sin bror Lei Tei som bodde i staden. De två vännerna tog ett långt farväl och kramade om varandra. Sira lovade att försöka hälsa på någon gång.

”Så länge jag har kvar den här så skall det nog gå bra!” sade Sira och visade upp sin bronsfärgade glob. ”Jag vet egentligen inte vad det är för något, men det är en praktisk liten sak. Tills vi ses igen!”

Angel svalde och nickade. Chip flög upp på sin mattes axel och klappade henne ömt på huvudet.

Sira, backade några steg, knappade in en ny kombination i globen och omslöt på nytt av en sfär av ljus.

Kapitel 5

En mörk skugga stod dold bakom en grovhuggen stenpelare och spanade uppför stadsgatan, som var helt tom på folk. Trots att det var mitt i natten så var luften ljummen, uppvärmd från den varma sommarbrisen som sakta strömmade in från Mellanhavet. Den mörka skuggan klev fram och dess ansikte lystes upp av skenet från en svag gatulampa. Ansiktet var brett och vänligt, men det fanns en rävaktig blick i hennes gråblå ögon. Den unga kvinnans blonda hår var kortklippt i en elegant pagefrisyr. Hennes namn var Brigitte Wagner.

Den listiga tjuven hade nu befunnit sig i staden Saint Maxes under två dagar, för att se vilka möjligheter kuststaden hade att erbjuda för någon med visioner. Det visade sig att endast två byggnader var värda att råna i staden; Borgmästarens grandiosa residens, som låg i den norra utkanten av staden och stadens bank, som låg i centralt i närheten av en mycket gammal och nergången kyrka. Brigitte hade valt banken till sitt första mål, då den var mindre välbevakad och nattetid fanns det inga vakter alls i byggnaden. Banken förlitade sig helt på sina bastanta dörrar, galler och lås. Ingen hade heller lyckats råna banken på över femtio år och den gången var det medlemmar ur tjuvskräet, som lyckats med bedriften. Rånarna hade då utfört stöten mitt på dagen, utklädda till skattmas med vakter. Den luringen skulle de inte gå på igen.

På vägen till banken hade Brigitte mött ett par män ur stadsvakten, vilka patrullerade gatorna. Istället för att fly hade Brigitte bara stannat upp och pratat med dem en stund. Det var inte förbjudet att ta en promenad mitt i natten och vakterna hade varit mycket artiga mot den vackra unga kvinnan. De hade till och med erbjudit henne eskort hem, men det hade hon artig tackat nej till. Hon hade ursäktat sig med att hon varit ute på en lång promenad för att få lite frisk luft.

Brigitte, som var iklädd en mörkgrå mantel med uppdragen huva, för att smälta in i den mörka natten, gick nu tvärs över gatan och kom fram till bankens stora huvudport. Hon grävde i

en ficka och drog upp ett set med ett tiotal dyrkar, vilka hon en vecka tidigare införskaffat i Vitrolles hos en smed med tvivelaktigt rykte.

Brigitte stannade upp och lyssnade. Inga ljud hördes förutom ett avlögset klagande jamande från en katt. Hon tog fram två ganska tjocka dyrkar, andades in den friska nattluften och koncentrerade sig. Sedan började hon bearbeta låset. Först krånglade det, men efter någon minut kände hon att låsmekanismen gav efter och dörren öppnades. Brigitte öppnade ena halvan av porten, vilken gav ifrån sig ett svagt gnisslande läte och slank in i bankens entré. Sedan stängde hon försiktigt porten efter sig.

Väl inne i bankens stora sal tog Brigitte fram ett litet cylinderformat föremål ur en ficka och tryckte in en knapp. En stråle med vitt ljus sköt ut från föremålet och trängde bort mörkret framför henne. Brigitte, som besökt banken tidigare under dagen, kände snabbt igen sig och fortsatte gå framåt till kassorna. Hon hoppade vigt över en grind och kom till en dörröppning, som var blockerad av ett gediget järngaller. Brigitte viste att detta var vägen till kassavalvet. Hon synade låsmekanismen, vilken bestod av ett metallblock med fyra olika hål, och snörpte på munnen.

Synd att man inte är lika duktig som Sira. Hon skulle kanske ha fått upp det här låset på någon minut. Men jag har mina egna metoder...

Brigitte tog upp en metallisk cylinder från sin kappsäck, riktade det lilla hålet, som fanns på cylinderns ovansida, mot gallret och tryckte ner en knapp intill. En mörkbrun stråle av vätska sprayades ut på gallret, som omringade låsmekanismen och bildade där ett ljusbrunt skum. Hon såg till att gallret blev ordentligt nerkladdat av skummet, tog sedan ett steg bakåt och packade ner cylindern i väskan igen. Skummet kokade och fräste och en illaluktande rök spred sig runt gallret. Metallen i gallret frättes ner och blev snabbt allt tunnare, tills det till slut gick sönder och föll ner på golvet i rykande bitar.

När det slutat ryka klev Brigitte fram igen och tog tag i gallret, som nu var fritt från låsmekanismen. Gallret gled upp på välsmorda gångjärn. Hon riktade åter sin lilla ljuskälla rakt

framåt och klev nedför en liten trappa. Brigitte trädde snart in i en stor kammare och hon tittade sig omkring.

Utmed väggarna stod rader av hyllor, vilka var belamrade med olika värdefulla föremål. Där fanns en hel del konstföremål, men även påsar med guldmynt, askar med juveler och mycket annat av stort värde; allt kategoriserat i bokstavsordning för att man skulle veta vem sakerna tillhörde.

Brigitte hoppade upp av lycka och fnissade hysteriskt en stund. Det här var ögonblicket hon älskade mest. Lyckan av att ha genomfört ett perfekt inbrott! Det var även orsaken till att hon valt brottets bana.

Sedan tog Brigitte fram sin kappsäck och valde noga ut vilka föremål hon ville ta med sig ut. Det blev en hel del juveler och smycken, men även en staty av jade och en ganska stor tygpåse fylld med luitianska guldmynt.

När Brigitte inte fick plats med mer värdesaker i sin kappsäck, lämnade hon skattkammaren och gick uppför trappan till den stora salen. På gallret knöt hon fast ett litet rosafärgat sidenband, vilket den senaste tiden varit hennes signum efter sina perfekta inbrott. Under den senaste månaden hade hela sju brottsplatser dekorerats med hennes små rosafärgade band och hon tyckte om känslan av att det fanns folk där ute, som försökte lista ut vem som rånat dem. Det gav henne en kick.

Brigitte gick över det blankpolerade golvet med långa självsäkra steg, samtidigt som hon lyste upp rummet framför sig med sin lilla ljuskälla. Hon började gräva i sin ficka och kände globens kalla bronsyta mot sina fingertoppar. Snart var det dags att dra vidare till en ny stad. Kanske någonstans i Luitia?

Brigitte öppnade försiktigt ytterporten och klev ut från banken. Hon stängde den sedan försiktigt, andades ut och vände sig om.

Då kom en knytnäve beklädd med ett läderomlindat knogjärn farande mot hennes ansikte. Träffen var klockren och ljuset slocknade omedelbart framför hennes ögon.

En tid senare vaknade Brigitte upp, liggandes på en brits med en tunn madrass. Hon befann sig i en enkel men ren cell,

på två sidor omgiven av järngaller och med en liten gallerförsedd fönsterglugg mot omvärlden utanför. Brigitte var dock inte ensam i cellen. På en pall framför henne satt en ung kvinna med kastanjebrunt hår grönmelerade ögon. Kvinnan studerade henne intensivt med en fundersam rynka i pannan.

”God morgon din sömntuta”, sade Idana med skadeglädje i rösten. ”Jag tror att vi träffats en gång tidigare i en kristallgruva lite längre söderut. Du var ganska taskig då, men nu kan man väl säga att vi är kvitt! Jag hoppas att jag inte slog dig för hårt?”

Brigitte satte sig långsamt upp på britsen och kände försiktigt på sin ömma vänstra kind.

”Aj!”

”Det blev tyvärr en ganska ful blåtira, men den försvinner så småningom. En doktor, som var och tittade till dig för en timme sedan, sade att inga ben var brutna. En av dina tänder sitter lite löst, men den kommer nog att växa fast igen.”

”Eh... Tack?”

Idana grävde i sin högra ficka och visade upp fem röda kristaller.

”De här hittade jag i din kappsäck. De kommer inte från rånet, utan tillhör mig! Förra året följde du och dina hejdukar efter mig genom hela Gawana och när ni kom till gruvan så stal ni dem från oss. Varför? Var det verkligen värt besväret?”

”De där små glittrande sakerna är värda en förmögenhet där jag kommer ifrån”, sade Brigitte, som nu återfått lite av sitt vanliga självförtroende. ”Dessutom var det ett kul litet äventyr, eller hur?”

Idana svarade inte utan fortsatte:

”Brigitte? Var kommer du ifrån egentligen? Din accent låter precis som dina bröders, men jag kan inte placera er på kartan.”

Brigitte tittade på Idana med slug min.

”Vår familj kommer från en stad, som egentligen inte är så långt borta, men som är mycket längre bort än du tror.”

Idana suckade.

”Så du tycker om gåtor? Är sådana här prylar vanliga där du kommer ifrån?”

Idana drog fram cylindern, som nu endast lyste med en svag glöd.

”Ganska vanliga...”

”Och den här?”

Idana tog fram den bronsfärgade globen ur en innerficka. Brigitte svarade inte utan tittade bara på Idana med trotsig min. Idana log tillbaka.

”De är ganska användbara de här globerna, om man bara hanterar dem rätt. Min syster har redan en och nu fick jag också en. Om du ger mig lite instruktioner om hur man tar sig till olika specifika platser med den här vackra saken, så kanske jag kan lägga ett gott ord för dig, som får ut dig från den här trånga lilla cellen lite tidigare. Du kanske till och med kan komma ut efter ett eller ett par år? Dessutom kan jag ordna att du får bättre mat och lite andra förmåner, som gör din vistelse här bekvämare.”

Brigitte snörpte på munnen och såg bister ut.

”Ingen lust att prata?” frågade Idana och log.

Brigitte gav Idana en sur blick.

En mörkhårig kvinna, med olivfärgad hy, kom då fram till cellen. Det var Suad. Hon hade fått en tjänst, som kombinerade att vara fångvaktare för fängelset och spanare i Saint Maxes poliskår. Suad trivdes med tjänsten och de varierande arbetsuppgifterna. Under ena armen bar hon en tjock madrass och en filt. Suad öppnade gallerdörren, som var olåst, och gick in till Idana och Brigitte.

”Idana sade att du skulle få en mjukare säng och en varm filt”, sade Suad och nickade mot Brigitte.

”Så omtänksamt”, sade Brigitte sarkastiskt.

När Brigitte senare på kvällen var ensam, drog hon fram ett föremål vilket hon hade gömt undan i sin ena strumpa och som Idana missat när hon visiterat henne. Det var en gammal välgjord flöjt. Brigitte fingrade på det gamla musikinstrumentet och lade sig ner på britsen som nu hade en ny madrass. Sängen var nu åtminstone ganska skön att ligga på.

Tur att jag åtminstone har en egen sak kvar... Men här inne gör den föga nytta.

Hennes tankar vandrade iväg långt bort och snart slumrade hon in för sin första natt som fånge i Saint Maxes stadsfängelse.

Kapitel 6

En stor, men grundbottnad, segelbåt gled in till Vitrolles nordöstra hamn. Den hade seglat på Verdonfloden under två dagar och hade nu nått sin slutdestination. Ombord fanns fyra resenärer från Pelfortskolan; Sira, Lilly, Ljiljana och Sally. Alla fyra hade fått speciella inbjudningar till tjuvskräet och lönnmördarskräet i huvudstaden.

Sira tittade sig omkring på staden hon lärt älska under sina tidigare äventyrliga besök. Men den här gången var allt annorlunda i Vitrolles och Sira såg spår av det i vissa stadsbors blickar. Heliga Samfundet, med Biskop Dictionius i spetsen, hade tagit över makten i staden och en del av människorna var fortfarande förslavade under Biskopens tidigare hypnos på Stortorget.

De flesta människorna hade dock så sakteliga återfått sin egen vilja och under den lugna ytan växte en ilska mot förtrycket. Man ville ha tillbaka sin stad. Men Biskopen hade ökat den militära närvaron i Vitrolles och så länge som pliktrogna soldater patrullerade gatorna, var det inte många som öppet vågade visa sitt missnöje. Dessutom var vardagen varken bättre eller sämre än innan Heliga Samfundet tog makten. Visserligen hade det tillkommit ett antal religionsanknutna regler, som krävde morgonbön i skolorna och gav kvinnorna en mindre möjlighet att söka sig till politiska tjänster, men passagen från och till staden hade öppnats igen och skatterna låg på samma nivå som tidigare. Ekonomin hade dessutom börjat blomstra i och med en ökad handel med länderna på andra sidan Mellanhavet. Det var Biskopen som hade lagt grunden för den nya handeln över havet.

Sira gissade att det nuvarande missnöjet mest berodde på det brutala anfallet mot grannstaden Port Miel, som vägrat godkänna det Heliga Samfundet, som den legitima makten över riket. Biskopen hade lyckats att censurera det mesta av informationsflödet, men stadsborna i Vitrolles hade ändå fått reda på tillräckligt. Mer än tusen oskyldiga människor i grannstaden

hade mist sina liv. Många i Vitrolles hade släktingar i Port Miel, som de troligen aldrig skulle få träffa igen. En stor del av staden Port Miel hade även härjats svårt av eld och det skulle dröja länge innan staden blev bebodlig igen.

Segelbåten lade till vid en brygga och resenärerna från Pelfortskolan klev iland på kajen. Sira och Lilly sade farväl till Ljiljana, som skulle möta sitt skrå i en annan del av staden. De planerades dock att träffas redan ett par dagar senare på ett rekommenderat värdshus i närheten av hamnen.

Sally, som mest hållit sig för sig själv under båtfärden söderut, vinkade bara lite lojt till Ljiljana när hon försvann uppför en smal gränd, med en tung packning över axeln. Sally ville dock inte gå själv, utan följde med Sira och Lilly till deras gemensamma mötesplats, vilken var den hindonesiska restaurangen *Karma*. Restaurangen låg i närheten av den stora marknadsplatsen lite längre söderut.

De tre utexaminerade eleverna gick genom stadens labyrintliknande gator och kom tio minuter senare fram till restaurangen utan att någon av de patrullerande vakterna gjort någon ansats att stoppa dem.

De klev in genom restaurangens vackert dekorerade ytterdörr och kom in till en matsal, som var så gott som full av besökande lunchgäster. Exotiska dofter av koriander, spiskummin och curry nådde besökarnas känsliga näsor.

Restaurangens ägare Boran kom och mötte dem vid ingången och sade att han hade ett ledigt bord en trappa upp, som skulle kunna passa dem. Han tittade på Sira och fick sedan något igenkännande i blicken. Boran nickade, log och gav henne en hemlighetsfull blinkning. Han var duktig på att komma ihåg ansikten och kände igen den unga kvinnan från hennes tidigare besök, då tjuvskräet befriat hans restaurang från ett gäng germarkiska utpressare. Siras utseende hade dock ändrats sedan det senaste besöket. Hennes hår var nu klippt håret till en kort pagefrisyr och hennes ansiktsdrag hade under de senaste två åren blivit lite skarpare, vilket fick henne att se betydligt vuxnare ut.

De tre nyexaminerade tjuvarna gick upp en våning där det fanns ytterligare fem matbord för gäster. Dock hade inga

matgäster visats upp hit idag. I mitten av rummet stod ett bord med tre lediga platser. Den fjärde stolen var upptagen av en lång man, med smal och senig kroppsbyggnad. Han utstrålade styrka, hade bruna ögon och kortklippt mörkt hår, som hade börjat bli grått vid tinningarna. Sira kände genast igen honom. Det var Jean; deras kontaktperson.

Boran bad dem sätta sig ner och stod sedan själv stilla och väntade. Jean gav honom en blick och Boran mumlade snabbt några ursäktande ord. Sedan vände han om och gick nedför trappan igen.

Innan de tre unga kvinnorna hunnit sätta sig ner drog Jean bak sin stol och reste sig upp.

”Hej mina vänner!” sade han och visade upp två rader med vita tänder, där en av tänderna byts ut mot en guld tand. ”Välkomna till Frieslands härliga huvudstad. Hoppas att resan varit trevlig och att ni inte hunnit stjäla något än.”

”Varför det?” utbrast Sally med ett frågande uttryck i ansiktet.

”För att ni inte blivit initierade i skrået ännu, så klart. Var så goda och sätt er ner så förklarar jag mer över en bit mat.”

”Initierade?” frågade Lilly.

Jean nickade glatt, delade ut varsin meny till de blivande tjuvarna och sade:

”Jovisst! Men oroa er inte för det ... ännu. Nu är det dags för lunch.”

Maten var lika god som Sira kom ihåg att den var ett par år tidigare, när hon och Lilly senast varit där. Sally verkade dock inte uppskatta de exotiska smakerna lika mycket och hon åt endast upp en tredjedel av den mat hon beställt.

Jean berättade att initieringsriten skulle äga rum redan denna kväll klockan åtta, men han vägrade att säga vad den gick ut på. Sira kände på sig att han bara retades med dem för att göra dem nervösa. Det lyckades han ganska bra med!

Efter lunchen följde Sira, Lilly och Sally efter Jean för att ta sig till tjuvarnas högkvarter. Ingen av tjuveleverna hade en aning om var i Vitrolles högkvarteret låg. Det var en välbevarad hemlighet och döden väntade den som avslöjade platsen, även

om man tvingats avslöja den under tortyr. Sira hoppades att högkvarteret inte låg i kloakerna, vilket vissa lönnmördarelever hävdade med bestämdhet. Hon ville inte lukta illa varje kväll hon kom hem efter jobbet.

Solen stod högt på himlen och de flesta människorna i staden sökte sig till skuggans någorlunda svalka. De gick förbi ett par som grälade högljutt och frun skrek ut med ilsken röst vilken lat odåga hennes man var. Mannen kontrade dock med att kalla henne för suput och skvallerkärring.

Jean svängde in på en gata som gick vidare österut. På denna gata fanns två av stadens största banker, där mycket av de rikare köpmännens pengar förvarades. Den första bank de passerade hade kritvita väggar och huvudporten kantades av två höga pelare av marmor. Jean förde dem vidare till nya gator och de befann sig nu i stadens lite finare kvarter.

Utan att förvarna de andra tre satte sig Jean plötsligt ner på en bänk och lutade sig slött bakåt mot en vitkalkad husfasad. De tre nyexaminerade tjuveleverna reagerade snabbt och gjorde samma sak. Bredvid bänken, utanför värdshuset *Galopperande Hästen*, stod tre män från stadsvakten och pratade i munnen på varandra. De hade alla tagit sig en eller två muggar med mjöd eller öl och det var inte svårt för tjuvarna att höra vad som sades:

”Ja, där missade du allt något. Fanfan och jag följde efter de två misstänkta tjuvarna till platsen framför Domkyrkan, där det samlats en ganska stor grupp med upprorsmakare. Vi gömde oss bakom den där gamla statyn föreställande en gubbe som klappar en hund och väntade på att ficktjuvarna skulle göra sitt drag. När de väl länsat ett par fickor skulle vi ta dem på bar gärning.”

”Jo, så var planen”, fortsatte Fanfan, som slöddrade en aning på rösten. ”Demonstranterna klagade högljutt på det nya styret och krävde att Biskopen skulle avgå och lämna tillbaka makten till folket. Men det var nog ingen bra idé.”

”Nej, just det!” fortsatte den första vakten. ”För strax efter att våra två tjuvar lyckats att befria sitt första offer, en muskulös man med kalt huvud, från sina värdesaker, dök Biskopen upp vid domkyrkans huvudentré. Han sade något, men det var svårt

för oss att höra vad han sade, på grund av allt oväsen från upprorsmakarna. Ett tjugotal vakter från Kyrkan höll pöbeln på avstånd och jag trodde nog att det inte skulle dröja länge innan folk blev arresterade. Men konstigt nog blev det inga arresteringar eller andra våldsamheter.”

”Nej, du skulle ha sett!” sade Fanfan och svängde entusiastiskt ut med armen så att han spillde ut lite av sitt mjöd. ”Plötsligt svävade vår Biskop upp i luften och omgavs av ett skimrande ljus. Han var som en ängel, välsignad av Gud. Biskopen svepte sedan över folksamlingen och gav dem sin välsignelse. Alla demonstranterna släppte då sina skyltar och fick ett saligt leende på sina läppar. Jag tror att de kände av Guds hand eller något liknande. Vi var tyvärr för långt borta för att påverkas. Ficktjuvarna verkade ha påverkats på samma sätt som de övriga. De lämnade konstigt nog tillbaka de föremål de stulit till den muskulöse mannen. Han borde då ha skällt ut dem, men istället samtalade de bara med varandra med vänlig ton. Mycket underligt... Och när de lämnat tillbaka stöldgodset så kunde vi ju inte arrestera dem, eller hur?”

Efter att de tre vakterna gått in till värdshuset igen för att fylla på med ytterligare förfriskningar, reste sig Jean upp från bänken.

”Visst var det där lärorikt!” sade Jean när de kommit en bit från stadsvakterna. ”Men det som nämndes var även lite oroväckande. Biskopen verkar ha börjat med sin hypnos igen. Jag skall kontrollera vilka de två tjuvarna som råkade ut för Biskopens makt kan vara. Vi måste kanske låsa in dem ett tag så att de inte avslöjar oss bara för att de plötsligt blivit hederliga medborgare. Det är tur att stadsvakterna här i Vitrolles alltid varit mycket frikostiga med att dela ut information, speciellt efter ett par muggar av något starkt. Det kan vara bra att lyssna på vad de har att säga. Tänk gärna på det när ni är ute och går i staden. Ett ständigt flöde av information är mycket viktigt för skråets verksamhet. Men så jag pratar på! Nu är det inte långt kvar. Ser ni den där gulmålade byggnaden framför oss. Det är vårt nya högkvarter, sedan en tid tillbaka. Jag tycker att det är riktigt snyggt.”

Framför dem låg ett nyrenoverat trevåningshus, byggt i gammal elegant stil, som vittnade om klass och pengar. Runt omkring dörrar och fönster fanns fina stenarbeten i form av små djur och människor. Själva dörrarna hade beslag av brons och såg ut att vara mycket svåra att forcera.

Jean öppnade en lite mindre sidoport, med en nyckel som hängde i ett snöre runt hans hals och klev in. Sally klev in direkt efter honom och följdes av Lilly och Sira. De kom in i en medelstor hall, med en korridor som ledde åt höger och en trappa vilken ledde uppåt i huset. Sira tyckte att det luktade fräscht där inne; som att det vore nyrenoverat, vilket det delvis var. Det var även mycket välstädat och inte så mycket som ett dammkorn virvlade runt när Sira stängde dörren efter sig.

På de vitmålade väggarna hängde stora tavlor med olika landskapsmålningar, de flesta av dem med jakttema; djur träffades med pilar, spjut och andra vapen. Sira tyckte nog att motiven var lite smaklösa, men på något sett passade de in i det gamla huset.

”Mycket bättre än kloakerna, eller hur?” sade Jean och skrattade. ”Det är bäst om stadsvakten fortsätter att tro att det är där vi gömmer oss. Det här huset tillhörde en rik köpman som dog i höstas. Vårt skrå flyttar ganska ofta runt till nya platser för att regimen och polisen inte skall hitta oss. Det här stället har varit vårt huvudkvarter de senaste åtta månaderna och själv ser jag gärna att vi kan stanna här ett tag till, men så småningom blir vi nog tvungna att flytta vidare igen.”

Jean började gå uppför trappan och de andra följde efter.

”Är Mäster Falk fortfarande skråets ledare?” frågade Sira.

”Jaså, du har träffat honom? Nej, inte längre. Han var vår ledare fram till årsskiftet, men sedan flyttade han till våra bröder och systrar i Port Miel... Känner ni till vad som hänt med den staden?”

”Port Miel?” sade Sally med ett stort frågetecken i ansiktet.

”Sira och jag känner till en del”, sade Lilly. ”Vi vet att staden blev anfallen av Biskopens trupper, men inte mycket mer än det.”

”Har Port Miel blivit angripen?” frågade Sally och spärrade upp sina stora vackra bruna ögon.

”Jo, det stämmer tyvärr”, sade Jean. ”Den vackra hamn-staden intogs och brändes upp på order av vår käre Biskop. En mycket otrevlig historia där många oskyldiga fick sätta livet till. Tydligen ogillade han stadens uppror, när de deklarerade sig självständiga för några månader sedan. Jag tror att Biskopen ville statuera ett exempel på vad som händer om man inte accepterar hans styre. Vi kan bara hoppas att Mäster Falk lyckats fly i tid, men känner jag honom rätt så har han klarat sig. Han är mycket svår att fånga in och har överlevt många svåra knipor.”

De gick vidare upp till översta våningen och passerade en man som satt tillbakalutad på en stol. Mannen bar en smutsig brun hatt och hans ansikte pryddes av ett ojämnt svart skägg. Lutat mot väggen bredvid honom stod ett stort armborst, laddat och klart att skjuta. Han nickade igenkännande till Jean och fortsatte sedan att läsa en tjock bok med slitna sidor.

De trädde sedan in i en stor sal, där det redan fanns ett tiotal andra tjuvar, som samtalade med varandra i små grupper.

”Jag tänkte tala lite med vår vackra skråledare Rebecca Pérec. Ni kan ta och bekanta er lite med de andra så länge. De är era nya arbetskamrater.”

Sira, Lilly och Sally tittade på människorna runt omkring dem. Tjuvarna var i alla möjliga åldrar och den äldsta var en skröplig skinntorr gammal gubbe med böjd rygg och smala armar. Sira gissade att han var över nittio år gammal.

Närmast dem stod ett vackert ungt par, som verkade nyförälskade. De höll i varandras händer och viskade tyst och kärleksfullt små uppmuntrande ord till varandra. Kvinnan var lång och hade korpsvart rakt hår, som föll som en kaskad nedför hennes rygg. Mannen var något längre, smal och hans mörkbruna hår var något lockigt.

En mycket kort kvinna i trettioårsåldern spanade in de tre nykomlingarna och kom fram för att presenterade sig. Hon hade krusigt mörkt hår, pigga bruna ögon, samt en lång och smal näsa. Hon hade en ganska fyllig kroppsbyggnad, men rörde sig ändå med spänstiga och lätta steg.

”Hejsan på er ungdomar! Jag heter Mathilda. Hörde att ni precis gått ut Pelfortskolan. Gick själv där i några år och trivdes

väl ganska bra, men jag måste säga att jag trivs ännu bättre här i Vitrolles. Det är en mycket bra stad att vara tjuv i. Ni har valt helt rätt i att komma hit. Heliga Samfundet har visserligen ställt till med lite problem på senaste tiden; hypnotiserat en stor del av befolkningen och utökat antal vakter i staden, men det är inget som vi inte klarar av. Vad heter ni förresten?”

Sira, Sally och Lilly presenterade sig artigt och sedan tog Mathilda tag i Lillys hand för att presentera dem för de andra i rummet. Först kom de fram till en mycket speciell man, som var nästan två meter lång och extremt bredaxlad. Hans ögon var näst intill kolsvarta och Sira tyckte att hans tjocka ögonbryn fick honom att se ut lite som en nead eller kanske ett troll. Men neaderna var generellt lite kortare i växten och trollen hade hon bara hört sagor om.

”Den här store drummeln heter Dinkel. Han är mycket bra att ha med sig i avskräckande syfte, men egentligen är han snäll som en liten lammunge. Han använder dock sina enorma knyt-nävar när det behövs.”

Dinkel grymtade lite, log och nickade kort när de tre unga kvinnorna sade sina namn. Sira tyckte att leendet gjorde en stor förbättring med hans utseende.

Sedan presenterades de även för det unga förälskade paret Alfredo och Vivianne. Vivianne var sprudlade glad och gav dem alla varsin välkomstkram. Alfredo var mer tillbakadragen och gav dem endast varsin kort handskakning.

Därefter fick de träffa fingerfärdige Adam, den mångsidige Kråkan, Amélie som saknade tummen på sin vänstra hand, den sluga Adele och den råbarkade Sluggo, som skröt över att han kunde tugga sig igenom en trädörr på tre minuter. Sira var mycket tveksam om det utlåtandet, men Sluggo såg i alla fall ut som en person man ville ha på sin sida under ett slagsmål. Han var kraftigt byggd, flintskallig med sluttande panna och hade en mycket bred haka. Sluggo hade ett brunt och ett blått öga och ett långt ärr på kinden, vilket fick honom att se ännu tuffare ut.

Efter diverse småprat kom den vackra skråledaren Rebecca fram till dem.

”Kul med tre nya rekryter! Ni är hjärtligt välkomna och vi kommer se till att ni stortrivs här. Det finns mycket jobb som

behöver utföras och med er hjälp, så kommer vi med säkerhet nå årets intäktsmål.”

”Trevlig ställe ni har här”, sade Sally och såg sig om. ”Men stället känns lite osäkert. Vad gör vi om stadsvakten kommer hit?”

”Bra fråga”, sade Rebecca. ”Det finns faktiskt inte mindre än tre lönngångar, vilka leder ut härifrån. Vi kommer att visa er två av dem senare, men den tredje är det bara jag och Jean som känner till och så får det förbli.”

Sira tittade sig omkring och försökte hitta något som liknade en lönnörr, men väggarna var släta och vitkalkade utan några synliga skarvar.

”Men nu tycker jag inte att vi behöver dra ut på det här längre”, fortsatte Rebecca och gnuggade sina händer. ”Det är dags för initieringsriten! Var vänliga och följ efter mig. Vi skall neråt, ganska långt neråt.”

Rebecca gav dem ett lurigt leende.

Långt nere under jorden fanns ett stort rektangulärt rum, som tidigare utnyttjats till en stor vattencistern. Rummet var nu torrlagt och utnyttjades av tjuvskräet och andra underliga ljusskygga typer, vilka bodde i Vitrolles kloaksystem. Luften hade en mustig odör av gamla sopor och Sira längtade tills de kom upp till ytan igen. Vitrolles kloaksystem var inget för Siras känsliga näsa.

Sira, Sally och Lilly stod i mitten av salen omgivna av tjuvarna, som nu hade tagit på sig långa svarta kåpor med uppdragna huvor, vilka gjorde att det var svårt att identifiera vem som var vem. Den storvuxne Dinkel var såklart fortfarande lätt att känna igen...

En av tjuvarna satte ett munspel till munnen, varefter sorgsna, men melodiska, flöjttoner fyllde rummet. Salens akustik var mycket bra och Sira kände hur musiken fick de tunna håren på hennes armar att resa sig.

Tjuvarnas skråledare Rebecca drog bak sin huva och bad de tre unga kvinnorna att kliva ett par steg framåt. Hon drog fram en lång böjd kniv från sitt bälte och fingrade på dess vassa spets.

”Adam, Sluggo och Kråkan! Bind för deras ögon!”

Siras kropp stelnade till och hon tittade nervöst på sina kamrater, vilka stod på varsin sida om henne. Oroande tankar virvlade igenom Siras huvud.

Vad skulle hända nu? Varför den där obehagliga kniven? Har vi blivit lurade i en fälla?

Då satte Kråkan en bindel för hennes ögon och allt blev svart. Musiken fortsatte med sin sorgsna melodi, men annars hördes inga andra ljud. Sira spände sig och försökte göra sig beredd på vad som skulle komma. Då tystande även musiken från munspelet och det enda hon hörde var hennes kamraters tunga andetag på var sin sida om henne. Sira kände hur hennes hjärta dunkade hårt.

Var det här slutet?

Plötsligt dränktes Sira och hennes två kamrater av iskallt vatten. Sally skrek gällt medan Lilly endast fick ut ett lågt stönande ljud. Sira huttrade till, men förblev tyst. Vattnet hade kommit som en chock och de tre var fortfarande för överrumplade för att förstå vad som hänt. Då hördes hjärtliga skratt från tjuvarna runt omkring dem. Siras axlar sjönk ner och hon andades ut.

”Ni kan ta av er ögonbindlarna kära tjuvar”, sade Rebecca med munter röst. ”Initieringsriten är över. Ni tillhör nu officiellt tjuvarnas skrå! Hoppas att vi inte skrämde er för mycket?...”

Det hördes applåder runt omkring dem. Sira drog av sig ögonbindeln och fick se Sluggo framför sig, hållandes i en stor, men tom, träspann. Sluggo flinade och visade upp ett tiotal misskötta gula tänder. Då började även Sira att skratta. Det kändes skönt att det var över och nu var hon faktiskt en riktig tjuv.

Senare gick Sira och Lilly på Konungsgatan på väg söderut. Sira granskade den lilla medaljongen hon fått förställande en nyckelpiga; tjuvskråets symbol. Efter att de lyckats med sin första stöt skulle de även få symbolen tatuerad någonstans på kroppen. Sira tänkte ha sin tatuering någonstans på ryggen där den inte var så iögonfallande.

Hon stoppade ner medaljongen i sin bältesväska och tittade på människorna som de passerade.

Det är nog bäst att hålla den här lilla saken väl dold, tänkte Sira.

Sally hade redan lämnat dem för att bo hos sin storebror i ett hus närmare slottet. Sira och Lilly hade istället fått ett erbjudande att hyra Antoines gamla rum hos Siras moster och morbror ovanför butiken NINNAS OCH RONINES CHOKLAD.

När de kom dit var middagsmaten redan framdukad. Denna dag hade Siras morbror Pedro lagat en fantastisk fiskgryta med tre olika sorters fiskar, rotfrukter, lök, timjan, några hemliga kryddor och en skvätt vitt vin.

Under middagen blev det en hel del prat om läget i staden. Både Pedro och Ninna var äntligen som vanligt igen, efter att under mer än fyra månader varit under Biskopens hypnos. Pedro fick dock ibland något drömmande i blicken och Ninna klagade ofta på en migränliknande huvudvärk, men för varje vecka som gick blev det lite bättre. Nu var Pedro bitter och tvär efter att ha förödmjukats av hjärntvätten. Sira gissade att hans självförtroende fått sig en ordentlig knäck. Pedro ville hämnas och han klagade högljutt på sina veklingar till grannar, som bara stängt sina dörrar när han försökt att organisera dem i en revolt mot kyrkans makt. Efter en stund tyckte Sira att samtalsämnet blev lite tjatigt.

Nästa dag fick de nyblivna tjuvarna sina första riktiga uppdrag. När Sira och Lilly kom till högkvarteret kallades de till ett litet sparsamt möblerat mötesrum, där Jean och Sluggo väntade på dem. Sluggos ansikte var täckt av grovt skäggstubb, vilket fick honom att se ännu ruffigare ut än föregående dag. Sally var inte med i rummet och Jean förklarade att hon redan hade fått ett annat uppdrag tillsammans med Alfredo och Vivianne.

”Men om jag förstått det hela rätt så är ni två inte direkt bästa vänner med henne?”

Sira ryckte på axlarna, medan Lilly gjorde någon slags medgivande min.

”Jag tror i alla fall att ni två tillsammans skulle passa mycket bra för detta första uppdrag. Välkomna och slå er ner”, sade Jean och visade med en gest mot två tomma stolar.

Sira och Lilly satte sig ner på varsin stol. Lillys stol knakade olycksbådande, men den höll. Framför dem fanns ett litet runt bord och på de fyra väggarna runt omkring dem hängde stora kartor föreställande olika delar av staden Vitrolles. Jean tittade var och en av de unga kvinnorna i ögonen.

”Hur känns det inför ert första riktiga uppdrag som tjuvar?”

”Bara bra!” svarade Lilly.

”Bra, men trött”, sade Sira. ”Jag hade lite svårt att sova inatt, men det är väl normalt med allt nytt som hänt sista tiden.”

Jean nickade och log mot dem båda.

”Ert första uppdrag blir faktiskt något lite speciellt och kommer från en högt uppsatt officer i Vitrolles vaktstyrka. Han har inte riktigt samma negativa åsikt om tjuvskräet som kyrkan och tar ganska ofta hjälp från de olika skråna i staden.”

Jean tog fram ett dokument och rullade ut det på bordet. Det var en ritning på ett stort tremastat segelfartyg; *Felicia*, med tre våningsplan under däck. Ritningen var mycket detaljerad och beskrev noga de olika rummens funktioner.

”Detta är ett mycket känsligt uppdrag som kräver finess.”

”Eller hårda nävar om någon vakt skulle råka få syn på oss”, skrockade Sluggo och knöt sin stora högernäve i luften.

Jean kastade en snabb blick på sin grova kamrat och snörpte på munnen.

”Jo, men jag och vår uppdragsgivare skulle föredra om ni inte blev upptäckta”, sade Jean sakligt. ”Det skulle kunna få tråkiga konsekvenser... Låt mig nu förklara uppdraget för er.”

Fjorton timmar senare, när solen för länge sedan gått ner och klara stjärnor lyste upp natthimlen, påbörjades deras uppdrag. Sira kände sig mer levande än på länge, likt en fjäril som krupit ur sin kokong och nått sitt sista fullt utvecklade stadium.

Sluggo gick alldeles framför henne och Lilly gick ett tjugotal meter bakom dem, för att försäkra sig om att de inte var förföljda. Sira fick snart syn på hamnen, där ett tiotal stora segelfartyg låg förtöjda likt gråa spökskepp. Enstaka lyktor på

skeppen lös upp deras väg framåt längs kajen och de fick även hjälp av de gnistrande stjärnorna på himlen. Sluggo skulle dock ha föredragit en mulen mörk natt, då de ännu lättare hade kunnat hålla sig gömda bakom tunnorna och fraktlådorna på kajen.

De tre tjuvarna fortsatte i riktning mot ett stort segelfartyg, vilket låg vid en brygga i den östra utkanten av i hamnen. De gick förbi ett par råbarkade män, som stod bakåtlutade mot några staplade trälårar, men ingen av dem gjorde någon ansats att stoppa tjuvarna. Troligen var männen utplacerade som vakter, till det handelsfartyg de just passerade. Men då tjuvarnas bara gick förbi dem, så hade de ingen orsak att agera.

Några minuter senare var Sluggo, Sira och Lilly framme vid skeppet *Felicia* och Sira kände igen siluetten från Jeans ritning. Själva dokumenten fanns kvar i tjuvarnas huvudkvarter, men de flesta av detaljerna från ritningen fanns kvar i tjuvarnas huvuden. Siras bildminne hade alltid varit mycket detaljrikt och det var användbart i en situation som denna. Sira och Sluggo stannade upp i skydd bakom ett litet skjul och snart anslöt sig Lilly till dem. Hon tog täten, kikade fram bakom ett av skjulets hörn och iakttog deras mål.

En ensam vakt stod framför landbryggan och rökte på en pipa. Han hade långt skägg och var iklädd en lång mörk kappa av okänd färg. Sira och Sluggo tittade också fram. Lilly fick en bekymrad rynka i pannan.

”Hur blir vi av med den där gynnaren?” viskade Lilly. ”Det finns ju ingen chans att komma osedd ombord på båten om man inte simmar dit och jag tog inte med mig några badkläder.”

”Oroa dig inte lilla stumpan”, svarade Sluggo tyst och flinade. ”Jag har en känsla av att den där vakten inte kommer att stå kvar på sin post så länge till.”

Sira och Lilly tittade oförstående på Sluggo, men han lutade sig bara mot skjulet och bet av en bit med tuggtobak. Han räckte lojt fram den svarta kakan och sade:

”Lust att smaka?”

Sira och Lilly skakade intensivt på huvudet.

Drygt fem minuter senare kom ett par damer gående på kajen åt deras håll. Deras kläder var åtsittande på visa speciella ställen och mycket utmanande. Om det varit dagsljus, så hade man även sett att deras ansikten var inbäddade i tjocka lager smink. Kvinnorna passerade tjuvarna utan att låtsas se dem. Sira kände en intensiv parfymluk, som svepte in henne likt ett kväljande moln av blommor; alldeles för starkt för hennes smak. Hon viftade med handen framför näsan, men det var lönlöst, lukten satt kvar och skulle inte lämna henne helt på många timmar.

Kvinnorna gick fram till den skäggige mannen på bryggan och började tala till honom med förföriska fnittrande röster. Mannen svarade med några fräcka fraser, vilken fick kvinnorna att brista ut i ett klingande skratt.

”Maggan kan man alltid lita på!” viskade Sluggo och flinade. ”Hon och Betsy är ett fint par.”

Sira höjde på ögonbrynen.

”Jaså? Det här var planerat? Varför sade du inget till oss?”

”Säg bara så mycket som verkligen krävs till dina kumpaner! Det är en god lärdom och ett av tjuvarnas kända talspråk.”

”Skulle det där vara ett talspråk? Tror jag inte på!” sade Sira lite surt.

”Nja! Skulle kanske kunna bli ett bra ordspråk”, erkände Sluggo. ”Men det var i alla fall ganska kul att se er två vändas en stund. He he he! ... Men se där ja! Det verkar som om kusten är klar nu.”

Och Sluggo hade rätt. Den skäggige mannen hade lämnat sin post, med kvinnorna tätt intill sig på varsin sida om honom. Mannen högra hand hade fattat en löst tag om Betsys vänstra skinka. Den skäggige mannen och de två hororna gick uppför en gata i närheten och försvann in i mörkret.

”Såja, nu är det lika bra vi skyndar oss”, sade Sluggo. ”Man vet aldrig hur lång tid de lyckas uppehålla honom. Han kommer kanske tillbaka tidigare än man anar.”

De tre tjuvarna sprang fram med tysta steg. Sedan smög de på lätta fötter över landgången och hamnade på skeppets däck. Sluggo tecknade att de skulle vara försiktiga, då det troligen

fanns åtminstone ytterligare en vakt, som patrullerade båten nattetid.

Sira såg en bild av ritningen i sitt huvud, gick akterut och kom fram till den dörr, som skulle leda till Kaptenens hytt. Hon kände försiktigt på handtaget, men dörren var låst. Sira tog då fram sina dyrkar och bearbetade låset, vilket gav vika redan efter ett tiotal sekunder.

Hon öppnade försiktigt dörren, som gav ifrån sig ett svagt gnisslande ljud, klev in i ett förrådsliknande rum och rynkade på näsan. Redan utanför hade hon känt en svag obehaglig lukt, men här inne var den mycket starkare och betydligt värre. Det var som om det kommit in i ett latrinhus, med en stank av urin, spyor och avföring.

Vad var det här för snuskigt skepp egentligen?

Sira fortsatte framåt genom en kort korridor och kom snart fram till kaptenens hytt. Då de tidigare fått information om att kaptenen och hans närmsta män sov över på ett värdshus inne i staden, så borde hytten nu vara tom på folk. Sira öppnade även detta lås med lätthet, varefter de tre tjuvarna klev in.

Kaptenens hytt var rymlig, hade lyxiga möbler och ett par halvöppna fönsterluckor släppte in den friska nattluften, vilket gjorde att den dåliga lukten var något svagare här inne.

Sira började omedelbart söka igenom lådorna i ett gammalt skrivbord av mahogny. De hade fått order att hitta ett speciellt dokument, som skulle bevisa att kaptenen höll på med illegal handel, men varken Sira eller Lilly hade fått information om vad det hela handlade om. Sira gissade att det handlade om smuggling av dyra kryddor eller opium, vilket var en starkt beroendeframkallande narkotisk drog. Lilly gissade snarare på vapensmuggling.

Sluggo var den ende av de tre som visste vad de egentligen letade efter, så han fick snabbt läsa igenom de dokument som Sira och Lilly gav honom. Han tände en liten lykta med hjälp av sitt tänddon, satte sig ner på en stol och började snabbt ögna igenom de olika dokumenten. Sira var faktiskt ganska imponerad av att den råbarkade mannen över huvud taget kunde läsa.

De första tjugo dokumenten lade Sluggo bara åt sidan och han skakade sakta på huvudet. Det han letade efter var något speciellt. Lilly hittade då en dold lucka i ett bord, som stod intill det halvöppna fönstret. Hon drog fram ett ihoprullat dokument och gav det till Sluggo. Den storvuxne mannen såg direkt att hon hittat vad de letat efter och han nickade nöjt åt Lillys håll.

Sira, som stod bakom Sluggo, lästa snabbt igenom texten över mannens axel. Dokumentet var ett köpekontrakt på tvåhundra slav, som köpts in på Cabo Verdiöarna. Priset per slav låg på mellan en och fem guldmynt, beroende på slavens kvalitet vid leverans. Då gick det uppför Sira att detta var ett slavskepp.

Sluggo reste sig upp, rullade ihop dokumentet och stoppade nonchalant in det i sin innerficka.

”Är det här ett slavskepp?” viskade Sira.

”Hm. Jo det stämmer väl?” svarade Sluggo besvärat. ”Vår uppdragsgivare har beställt det här beviset och vi belönas med ganska mycket pengar för besväret. Då det är förbjudet att frakta slavar genom riket, så kommer kaptenen troligen få ett ganska så långt fängelsestraff.”

”Finns det slavar lastade på skeppet just nu?” frågade Lilly, som nu såg bekymrad ut.

”Att döma av lukten här inne, så finns det nog det”, svarade Sira. ”Vi kanske skulle ta oss ner till lastrummet och kontrollera saken? Det måste vara hemskt att vara instängd där nere.”

”Nej!” svarade Sluggo resolut. ”Nu får ni ge er! Vårt uppdrag inkluderar det här dokumentet, ingenting annat. Så det så! Det är inte vår uppgift att befria några slavar och Rebecca skulle inte gilla om vi gjorde något mer än vad som inkluderats i uppdraget.”

”Men...” började Sira.

”Inga men! Tiden går och vi måste skynda oss tillbaka innan båtvakten kommer tillbaka. Vi kan även skatta oss lyckliga över att vi inte råkat ut för några ytterligare vakter. Troligen finns det ett par av dem längre ner i skeppet, för att hålla koll på lasten.”

Sira orkade inte protestera mer, utan följde efter Sluggo när han muttrande tog sig upp på däck igen. Vakten som stått på

kajen hade inte kommit tillbaka ännu, så de tre tjuvarna kunde lugnt vandra iland igen.

En stund senare skiljdes de åt. Sluggo hade ett dokument att ge till deras uppdragsgivare och det var dags för de unga kvinnorna att bege sig tillbaka hemåt igen. Deras första uppdrag var slutfört med lyckat resultat!

Ett par timmar senare var något i görningen på slavskeppet *Felicia*. Det var fortfarande mörkt när en dyngsur och svartklädd skepnad klättrade uppför skeppets akter. Den oinbjudne nattlige besökaren kom slutligen till de halvöppna fönsterluckorna till kaptenens hytt. En flink hand lossade på en hasp, öppnade luckan helt och hävde sig, med en ansträngning, in genom fönstret. Den mörklädde personen stannade sedan upp och lyssnade. Inga ljud hördes förutom skeppets vanliga knarranden och vågornas skvalp utanför.

Den mörka gestalten fortsatte till dörren, lämnade hytten och fortsatte sedan nedför en smal trappa. Ett av trappstegen knarrade till, varefter personen stannade upp och lyssnade. Olika dämpade ljud hördes nedanför, men ingen människa verkade ha hört ljudet från det knarrande trappsteget. Den nattlige besökaren fortsatte nedåt och kom till våningen där de flesta av sjömännen hade sina sovplatser. Ett trettiotal hängmattor var uppsatta i taket och i de flesta av dem låg det en tung kropp och snarkade.

Snett framme till vänster hängde en ensam lykta vars gula sken lyste upp en ung man, som låg tillbakalutad i en stol och snusade. Hans fötter var utsträckta över en dörröppning, som ledde nedför ytterligare en trappa, vilken fortsatte till våningen under. Det var tydligt att denna man somnat in på sitt vaktpass.

Slarvigt, men praktiskt, tänkte Sira, som nu bar helt svarta kläder.

Hon klev försiktigt över den sovande sjömannens ben och fortsatte neråt. Trappan knarrade svagt under Siras fötter, men ingen av de sovande sjömännen verkade ha hört något. Hon gjorde allt för att väsnas så lite som möjligt och gick vidare mot det understa våningsplanet.

Nedanför såg Sira ljuset av ytterligare en lykta. För varje trappsteg neråt verkade lukten bli värre och värre. Sira kände en stund att hon hade det svårt att andas. Hon bytte då till att endast andas med munnen, för att slippa den värsta stanken. Sira kom ner på våningen under och tittade sig omkring. Den ensamma lyktan, som hängde på en krok i taket ett par meter framför henne, lyste endast upp rummet några meter omkring sig. Till höger om Sira låg tre avlånga säckar och hon hade en stark misstanke av att dessa innehåll tre döda människokroppar. Resten av det avlånga rummet var belamrat av enkla träbriksar, vilka var proppfulla av människor som låg och sov. Sira lyfte av lyktan från järnkroken och började inspektera rummet.

Det var en riktig missär! Våningsplanet var belamrat med sovande slavar. De stackars människorna var mestadels unga eller medelålders män, men en tredjedel bestod av kvinnor i arbetsför ålder. De allra flesta av dem hade mörk brun hy, men där fanns även människor med något ljusare hy. En kvinna i tjugofemårsåldern, klädd i gråbruna trasor, öppnade plötsligt sina ögon och stirrade upp på Sira med intensiv blick. Sira tittade tillbaka med medlidsam blick och nickade mot kvinnan. Sira visste inte om kvinnan trodde att hon var en av slavhandlarna eller inte, men hon hoppades åtminstone att kvinnan inte skulle börja väsnas. Slavkvinnan förblev helt tyst och hennes blick började fyllas av hoppfull nyfikenhet.

Fler slavar öppnade sina ögon och synade den unga blonda kvinnan, som vågat sig ner under däck till deras plågsamma helvete. Många stirrade bara på henne med apatiska ögon, men vissa utstrålade något som liknade hopp.

Sira undersökte slavarnas fotbojor, som var sammanlänkade med långa kedjor av järn, vilka i sin tur var fastlåsta med endast fyra grova hänglås. Sira tog fram sina allra grövsta dyrkar och gav sig på det första låset. När hon började gräva i låset fick hon plötsligt en kraftig stöt och kastades ett par meter bakåt. Sira satte sig på baken och ruskade på huvudet för att få tankarna att klarna.

En av slavarna, en kvinna i fyrtioårsåldern som hade ett fult sår på ena kinden, ålade sig fram till låset och pekade på en

symbol på baksidan av låset. Sira kröp fram till kvinnan och studerade symbolen noggrannare.

Det var tyvärr ingen symbol som Sira kände igen och hon önskade att hennes syster varit med. Idana var duktig på att tyda olika konstiga symboler och den här hade troligen till syfte att förhindra att låset öppnades.

Sira funderade en stund, medan den mörka slavkvinnan tittade på henne med orolig blick. Sedan kom den unga tjuven på något. Hon tog fram sitt dyrkset och stirrade på den speciella nyckel hon hade fått i gåva av sin gamle lärare Jonathan Perth. Nyckeln såg ut som de flesta nycklar, inte speciell på något sätt. Den var tillverkad av järn, men... längst ut kunde hon nu även svagt skimta konturerna av ett par slingriga symboler.

Skulle den kanske? ...

Sira tog tag i nyckeln, stålsatte sig och stoppade in den i låset. Den här gången fick hon ingen stöt. Det kärvade lite men verkade otroligt nog passa. Sira arbetade försiktigt för att nyckeln inte skulle gå av.

Då vaknade ytterligare fångar och den man som låg närmast henne, började oroligt röra på sig.

”Stilla!” fräste Sira surt åt mannen.

Hon blängde på honom och fortsatte:

”Jag kan inte göra det här om du håller på så där.”

Mannen förstod inte ett ord av vad den unga kvinnan sade, men han blev alldeles stilla och höll även andan för att inte ytterligare störa sin räddande ängel.

Sira vred till nyckeln, varefter låset gick upp. Fångarna började omedelbart träckla ut de långa kedjorna från sina bojor och snabbt blev allt fler och fler av dem fria att röra på sig. De som ställde sig på golvet märkte dock att den långa resan över haven gjort dem mycket svaga i benen. Slavarna stapplade sig framåt och ett par av dem föll omkull. Sira ignorerade dem för tillfället och satte igång med lås nummer två, som gick betydligt lättare att få upp. Nyckeln hon fått av sin gamle lärare fungerade

utmärkt till dessa lås, som skyddades av någon slags finurlig magi.

Allt fler slavar blev fria och alla kände de på sig att det gällde att vara tysta. De hjälpte försiktigt sina fränder att bli fria. Fem av de befriade slavarerna var dock alldeles för svaga för att i huvud taget kunna resa sig upp och ytterligare en slav hade dött i sömnen under natten. De lät den döde mannen ligga kvar på sin brits och en medelålders man, med långt krusigt gråsvart hår, bad en kort bön för sin yngre avlidne kamrat.

Ett par minuter senare lyckades Sira få upp det sista hänglåset och snart därefter hade totalt hundrasjuttionio slavar lämnat sina britsar. De som stod närmast Sira gav henne vänliga klappar på ryggen och en del av dem försökte att tala med henne med låga röster, men hon förstod ingenting.

”Kan någon av er tala friesländska?” viskade Sira och det hördes ett mummel i lokalen.

En lång och smal man i trettioårsåldern, trängde sig fram genom folkmassan och kom slutligen fram till henne.

”Hej! Mitt namn är Ali. Jag kunna tala lite friesländska. Vad heta du?”

”Jag heter Sira och jag föreslår ett litet rymningsförsök. Det finns ett trettiotal sjömän en våning ovanför oss, som skulle kunna vara ett problem, men om alla fortsätter att vara tysta så borde vi kunna överraska dem och ta skeppet utan blodspillan. Är du och dina kamrater med på det?”

”Jag och mina fränder vill bara bli fria, inte hämnas. De flesta av sjömännen på detta skepp vara vanliga goda människor, som bara valt ett mycket dåligt arbete.”

Ali pratade tyst med de närmsta av de andra slavarerna, som alla nickade instämmande. En ung man med intensiv blick och kristallvita tänder erbjöd sig snabbt att vara i spetsen på fritagningsförsöket och Ali nickade tacksamt.

”Det här vara Beki. Han vara en mycket tapper gawanesisk soldat innan han blev tillfångatagen av zascherna och sedan såld till slavhandlarna. Jag vara handelsman, inte så bra i strid, men vi har fler före detta soldater, vilka gärna vill hjälpa till.”

”Bra! Låt de före detta soldaterna gå i spetsen med oss. Kom nu och glöm inte att vara tysta.”

Sira ledde vägen och smög tyst uppför trappan, som ledde till de sovande sjömännen. Hon var nervös, men spänd av positiv förväntan.

Vakten ovanför henne låg fortfarande och sov med fötterna utsträckta över utgången. Sira klev försiktigt över hans ben och stannade upp en bit in i rummet. Ett par av slavarna följde tyst efter henne, men när det blev Alis tur så råkade han snudda den sovande vakten med ena foten. Vakten grymtade till och öppnade sömningt sina ögon. Den före detta soldaten Beki reagerade blixtsnabbt och mer eller mindre kastade sig över vakten innan han hann ropa på hjälp. Beki kom in bakom honom, tryckte sin ena hand ovanför vaktens mun, samtidigt som han höll den andra armen om mannens hals. Vakten kämpade febrilt, men kunde inte komma loss från Bekis starka grepp. Slavens starka armar stängde av vaktens luftflöde och snart blev hans motstånd allt svagare. Det var en näst intill ljudlös kamp.

När vakten svimmat av släppte Beki sitt grepp. Sira tittade oroligt på vakten, men Ali log och viskade till henne att mannen fortfarande levde.

Plötsligt hoppade en av de sovande sjömännen, som befann sig längre in i rummet, ner från sin hängmatta. Han gäspade och såg sig sömningt omkring. Då fick han syn på slavarna, vilka i en stadig ström kom upp från trappan.

”Vakna allihop!” ropade han med panikslagen röst. ”Slavarna flyr!”

De fritagna slavarna reagerade direkt och stormade de sovande sjömännen, som nu började vakna upp av oljudet runt omkring dem.

Det blev ett våldsamt och tumultartat slagsmål i det mörka utrymmet! Som tur var så hade sjömännen nästan inga vapen, då dessa var instuvade i kistor och skåp en våning upp. Vissa av sjömännen bjöd dock på ordentligt motstånd mot de försvagade slavarna. Men fångarnas överlägsna antal blev snart avgörande och vissa av de klokare sjömännen valde att inte göra något motstånd alls.

En senig sjöman med en mörk mustasch hade fått fram en liten kniv med kort, men vasst, blad och han använde sitt vapen

till att hålla sina motståndare på avstånd. Tre av de befriade slavarna blev knivskurna innan mannen sprang mot trappan, vilken ledde vidare uppåt. Han knuffade undan en mörkhyad kvinna, som stod i hans väg och stod plötsligt öga mot öga med Sira. Hon försökte att sparka den mustaschprydda mannen i magen, men hennes fot fångades upp och han tryckte upp hennes kropp mot väggen. Sira slog i bakhuvudet och började se stjärnor flimra framför sina ögon. Mannen höjde sin kniv för ett avslutande hugg, men blev plötsligt attackerad av Beki, som knuffade bort hans knivarm, så att bladet trängde in i träväggen alldeles intill Siras högra axel.

Sjömannen vrålade av ilska, ryckte kniven ur väggen och angrep den mörke slaven, som vågat anfalla honom. Beki fintade ett slag, duckade för kniven och slog sedan till mannen med ett hårt slag mot på ena kinden. Sjömannen föll ihop på golvet och blev liggande stilla. Han hade knockats av ett slag.

”Tack!” sade Sira och pustade ut.

Beki vände sig mot henne och log. Hans tänder gnistrade vita i skenet från en liten oljelampa på väggen.

Snart fanns det inga fler sjömän, som gjorde motstånd mot fritagningen. Båten var då i de befriade slavarnas händer!

Kapitel 7

Följande morgon kom en något äldre tunnhårig präst gående mot slavskeppet *Esmeralda*. Han var iklädd en lång svart prästkappa med röd krage, vilket visade att han var en högt uppsatt person inom kyrkans hierarki. Bakom honom gick ett femtiotal lojala vakter från kyrkans garde. Prästens namn var fader José Bardot och han hade en timme tidigare fått information om att det fanns ett smutsigt slavskepp i hans fina hamn. I den heliga boken hade Gud strängt fördömt slaveri i alla dess former. Denna verksamhet var därför förbjuden i kyrkans rättvisa rike.

José var dock lite tveksam till skriften i åttonde kapitlet, som angav att alla människor hade lika värde. Visserligen sade man så, men det stämde ju inte i verkligheten. Heliga män, likt honom själv, måste väl ha ett större värde än andra vanliga bönder? Sedan hade vi ogudaktiga barbarer och kvinnor...

José fick en bekymrad rynka i pannan när han tänkte på detta.

Någon borde se till att texten korrigerades något! Kanske borde jag prata med Biskopen om det imorgon. Jag är säker på att han håller med mig i denna fråga.

José såg inte fram emot att gå ombord på skeppet, då han avskydde den hemska lukten, som säkerligen väntade. Han kom ihåg förra gången han besökt ett slavskepp i Port Miels hamn ett par år tidigare. Det hade varit vidrigt! Hela det undre lastrummet hade varit fullt att sjuka, döende och döda slavar. De hade behövt bränna skeppet för att en eventuell smitta inte skulle sprida sig till staden.

Han trädde värdigt fram till träbryggan, vilken ledde ombord och stannade framför den långsmale vakten, som stod där och väntade med hatten långt nerdragen, så att man inte riktigt kunde se hans ansikte.

”God morgon min herre!” sade prästen med högdragen röst. ”Jag är fader José Bardot, utsänd av lagens långa arm för att skipa rättvisa i vår ärofyllda stad Vitrolles. Vi har fått uppgifter

på att detta segelfartyg ägnar sig åt olaglig slavsmuggling. Jag har här en order om att skeppet ska karantänläggas.”

José visade upp ett pergament, som var märkt med Biskopens sigill.

”Om det finns misstanke på smittsam sjukdom, så måste skeppet tyvärr brännas upp med last och allt. Vad har ni att säga till ert försvar?”

Vakten lyfte då på hatten och visade upp ett brunbränt ansikte med sydländskt utseende. Han log och visade upp ett leende som saknade en framtand.

”Mitt namn är Ali. Detta här var ett slavskepp, men inatt kom en liten gyllene ängel och befriade alla oss slavar. Skeppet är nu i vår ägo och det finns ingen alls anledning att bränna upp detta fina skepp, som kan ta oss hem igen. Besättningen har vi stuvat in i lastutrymmet tillsammans med den forne kaptenen. Vilja min ärade präst kanske att vi skall hämta upp honom? Han skulle nog bli mycket glad att få träffa en sådan högt uppsatt person som er själv.”

Mannen bugade sig vördnadsfullt mot prästen, som tog ett halvt steg bakåt innan han återfick fattningen.

Bakåt lutad mot en husvägg på andra sidan gatan stod Sira och iakttog roat händelserna vid slavskeppet. Kaptenen och några av sjömännen blev så småningom utdragna till prästen och hans vakter. Där blev de slagna i järn och bortförda. Ytterligare ett antal sjömän överlämnades till vakterna, men de flesta av dem släpptes fria, då de enligt slavarnas uppfattning bara lytt sina befälhavares order. Några av sjömännen valde även att frivilligt stanna kvar på segelfartyget tillsammans med de befriade slavarna. Detta uppskattades, då mycket få av de frivivna visste hur man seglade eller navigerade ett segelfartyg.

Inga av de befriade slavarna tilläts dock gå iland och besöka Vitrolles, då fader José Bardot insisterade på att slavarna kunde vara smittade med konstiga sjukdomar. Han bad dem kort och konsist att hissa segel och lämna hamnen fortast möjligt. Prästen skrev snabbt ihop ett dokument, vilket legaliserade en överlåtelse angående ägandet av skeppet till slavarna och resten

av besättningen. Hur de sedan gjorde upp om ägandeskapet sinsemellan, var inte hans problem.

Sira överraskades plötsligt av en röst bakom henne:

”Lustigt att slavarna lyckades bryta sig fria under samma natt, som ni var där och stal kaptenens dokument från hans hytt. Tycker du inte det?”

Jean hade åter igen lyckats smyga sig fram till Sira utan att hon upptäckt honom. Den långsmale mannen lutade sig nu mot husväggen bara en halvmeter ifrån henne. Sira vände sig om mot honom och försökte läsa hans ansiktsuttryck. Var det en anklagelse? Jeans ansikte var lika svårläst som en stängd mussla.

”Jo det var väl lustigt”, sade Sira i lättsam ton. ”Och att soldaterna är här betyder väl att Sluggo lyckades överlämna dokumentet till rätt person? Jag och Lilly såg honom bara försvinna in i en mörk gränd, innan vi gick hem till oss.”

”Jodå! Allt fungerade enligt planen och Sluggo rapporterade att ni två skötte er bra. Men...”

”Men, vadå?”

Jean tittade in i Siras ögon och log.

”Jag vill bara att du och din vän är försiktiga i ert arbete och inte försöker spela hjältar allt för ofta. Man kan ha otur och råka illa ut om man gör mer än vad som inkluderas i uppdraget.”

”Det skall jag komma ihåg. Var det något annat?”

”Inte just nu, men kom till högkvarteret senare idag. Det finns en liten belöning att hämta för dig och Lilly och även ett nytt uppdrag som väntar.”

”Så bra Jean! Då ses vi senare! Hej då!”

Sira slängde en sista blick mot fartyget och såg att Beki klättrat upp i en av repstegarna för att hjälpa en sjöman sätta seglen. Snart skulle skeppet fara tillbaka till sydländerna igen och om allt gick bra, så skulle många före detta slavar äntligen få återse sina familjer.

Sira lämnade hamnen och begav sig hemåt. Lilly hade tidigare under morgonen gått iväg för att handla matvaror och

Sira hade lovat att komma tillbaka till lägenheten för att laga till en liten lunch.

När Sira senare klev in i deras rum, som de hyrde av Ninna och Pedro för en rimlig hyra, stannade hon upp av förvåning. Lilly hade redan kommit hem, men hon var inte ensam, utan stod och pratade med två män.

”Robert ... och Lauder? Vad gör ni två här?” utbrast Sira med hög röst. ”Varför?... Snälla förklara er!”

Robert Montpellier från Pelfortskolan och Lauder Wagner som plötsligt dykt upp och räddat dem från sin skurkaktige bror i Gawana, vände sig mot henne. Robert log med ett brett leende, medan Lauder bara gav henne en neutral nick. Lilly vände sig uppgivet mot sin väninna och sade:

”Hej Sira! Som du ser så har vi fått oväntat besök. Skall jag sätta på lite kaffe?”

”Vi är tyvärr inte här på någon artighetsvisit, så kaffet får nog vänta.” sade Robert. ”Ytterligare en demon är på väg hit via Luitia och vi skulle behöva er hjälp med att ta hand om den.”

”Det stämmer tyvärr”, sade Lauder och suckade trött. ”Jag har följt efter den här treögda hondemonen, som kallar sig Khal Baa, under nästan en vecka. Hon är en urgammal fyraarmad östländsk krigsdemon, som tycker om skära upp folk med sina vassa knivar. Döden är en ständig följeslagare i hennes blodiga fotspår och av någon anledning verkar hon söka sig åt det här hållet. Jag misstänker att hon, likt de senaste demonerna, av någon anledning, drar sig mot vår käre Biskop Dictionius. Jag vet inte hur han bär sig åt, men Biskopen har redan lyckats att absorbera två andra demoners kraft; isdemonen Niefelhog och den förföriska sydländska demonen Uzazi Wa Kike. Vi måste hindra den här nya demonen innan även dess krafter hamnar i Biskopens ägo, för då kan han bli ostoppar.”

”Så du säger att Biskopen fått ytterligare krafter. Det verkar stämma med de historier vi hört om att han lärt sig flyga och att han fått tillbaka sin hypnotiska kontroll över folket.”

”Jo, dessvärre är allt detta sant!” sköt Robert in. ”Det hela är mycket oroande och vi måste göra allt för att förhindra att han ökar sina krafter ytterligare. Min uppdragsgivare, som jag tyvärr inte får namnge, och Herr Lauder Wagner är eniga om detta.”

”Jo, det stämmer, men det är nog en av de få saker vi faktiskt är eniga om”, sade Lauder och vände sin uppmärksamhet mot

Sira. ”Stämmer det att du fortfarande har vissa föremål i din ägo, som ni använde vid ert senaste demonmöte?”

”Nja, ett par gamla specialpreparerade jadeflaskor kan jag nog skramla fram, men flöjten och de röda kristallerna finns hos min syster.”

”Bra!” svarade Lauder. ”Vi kan vänta här tills ni två packat ihop era saker. Ta bara med sådant, som kan vara bra att ha i ett möte med en blodtörstig fyraarmad demon. Lite trevliga vapen och liknande. Sedan sticker vi och hämtar din syster. Okej?”

”Bor inte hon i Saint Maxes?” frågade Lilly skeptiskt. ”Det tar mer än en vecka att komma dit via landvägen och åtminstone fyra dagar sjövägen med ett snabbt skepp. Dessutom är nog både landsvägar och sjöfarter bevakade av kyrkans patruller. Troligen blir vi arresterade, eller värre, innan vi kommit halvvägs.”

Sira, Robert och Lauder tittade på varandra och log. Lauder tog fram en bronsfärgad glob ur en innerficka, kastade upp den i luften och fångade den.

Tjugo minuter senare i Saint Maxes var de fyra på väg uppför trappan till Idanas och Michas lägenhet. Lilly var fortfarande lite omskakad efter att ha färdats mellan två städer på mindre än en sekund och hon tyckte att det pirrade på vissa ställen på hennes hud, som lysts upp av det starka ljusklot de befunnit sig i.

När Sira bara hade ett tiotal trappsteg kvar fick hon syn på en pojke, som stod och tittade ner på henne. Pojken var omkring tio tolv år gammal, hade brunt rufsigt hår och stora bruna ögon. Sira saktade ner på stegen och vinkade till honom. Pojken vinkade dock inte tillbaka utan fortsatte bara att stirra rakt framåt. Sira upptäckte då att det inte var henne han tittat på. Pojken verkade vara i en helt annan värld. Hans blick var drömmande, men ändå tom.

”Hej! Jag heter Sira! Vad heter du?”

Pojken fortsatte att titta nedför trappan och verkade inte ha hört vad hon sagt.

Är han döv eller?... tänkte Sira.

”Hej lilla vän!” fortsatte hon. ”Vi är här för att hälsa på era grannar Idana och Micha...”

Då öppnades dörren mitt emot Idana och Michas lägenhet, och en kvinna i fyrtioårsåldern klev ut. Hon var mager och hade mörka ringar under ögonen. Hennes mörka något svettiga hår var uppsatt med hårspännen och hennes beigegula klänning hade tomatfläckar från den middagsmat hon höll på att laga.

”Åh ... Ni får ursäkta min son Julian. Han är inte som alla andra. Julian har oftast ingen riktig kontakt med verkligheten. Han är en annorlunda gosse...”

Kvinnan tog ett milt tag om pojkens utåtstående öron och kramade om honom.

”Ingen fara frun”, sade Lauder, som iakttog pojken med bekymrad blick. ”Ni har inte gått till någon doktor med honom? Han kanske kan få någon slags medicinsk behandling som hjälper?”

”Vi har varit hos två av de där kvacksalvarna, men inte fått någon hjälp. Doktor Olivetti sade att Julian blivit sådan som han är, på grund av att vi syndat mot Gud vår Herre. Olivetti är en riktig skitstövel! Och Doktor Kohler sade bara att min son var ett hopplöst fall. Inget att göra åt saken.”

”Det var tråkigt att höra”, sade Lilly, som nu också kommit uppför trappan.

”Kan det vara så att han har autism?” sade Lauder funder-samt.

”Autism?” sade Sira och Lilly i kör. ”Vad är det för något?”

”Eh... Jag menar... Det är en slags psykisk sjukdom, som vissa drabbas av där jag kommer ifrån”, sade Lauder besvärat.

Sira och Lilly tittade på den store Lauder med nyfikna blickar.

Då öppnades dörren till Idanas och Michas lägenhet, och ett glatt ansikte med mjöl på kinderna tittade ut på besökarna i trapphuset.

”Hej!” sade Idana med välkomnande stämma. ”Jag tyckte väl att jag kände igen era röster. Välkomna in allihop! Jag håller på och bakar.”

En halvtimme senare dök det plötsligt upp sju människor på en lång öde sandstrand på gränsen mellan Friesland och Luitia. Ljudet från fiskmåsarnas skrin längre bort blandades upp med vågornas stilla brus. Solen stod fortfarande högt upp i skyn och inte ett endaste moln syntes på den klarblå himlen. Längre ut till havs syntes vita segel från ett ensamt handelsfartyg, vilket seglade mot Friesland med olika varor.

Lauder tittade sig omkring och räknade in dem.

Där är Idana, Lilly, Sira, Lauder, Robert och Micha. Bra! Då kom alla med den här gången också.

Han stoppade ner den bronsfärgade globen, som tagit dem dit, i en liten bältesväska och kontrollerade att de vapen han hade med sig var i gott skick. Även de andra började kontrollera sin utrustning.

Idana, som bar en liten flöjt instoppad i bältet, hade även utrustat sig med en hel påse med tämligen nytillverkade sprängkulor. Alkemisternas skrå hade egentligen förbjudit henne att tillverka fler av dessa vapen, men det hade hon struntat i. Sprängkulorna var ju verkligen bra att ha till hands i en knipa.

Hennes pojkvän Micha hade med sig sin stora pilbåge och över axeln hängde ett koger fyllt med ett tjugotal långa pilar med gula styrfjädrar.

”Då är vi på plats!” sade Micha och kände på den spända pilbågssträngen med tummen. ”När sade ni att den där demonen skulle vara här?”

”Om en halvtimme ungefär”, sade Robert och pillade på ett armborst han tagit med sig. ”Kommer ni ihåg planen vi gick igenom. Det är visserligen viktigt att demonen förintas, men vi måste vara försiktiga. Ingen skall behöva riskera sitt liv i onödan på det här uppdraget. Om den här fyrarmade knivdemonen Khal Baa blir för svår, så flyr vi härifrån. Det kommer nog fler tillfällen då vi kan ta hand om henne. Lauder, Idana och jag har varsitt klot, som snabbt kan ta oss tillbaka till Saint Maxes om det skulle behövas. Jag hoppas dock inte att vi skall behöva använda dem.”

Robert harklade sig och fortsatte sedan:

”Jadeflaskan gräver vi ner i sanden ett tiotal meter från vattenbrynet. Sedan gömmer vi oss bland grästuvorna där borta och väntar. När demonen till sist kommer förbi så börjar Lilly att spela på flöjten.”

”Varför Lilly och inte jag?” frågade Sira som försökte att låta smått sårad.

”För att Lilly är den bästa musikern av oss”, sade Robert. ”Jag har hört henne spela på rasterna i skolan. Hon är faktiskt en riktig musikalisk talang.”

”Tack!!” sade Lilly och tog emot flöjten från Idana.

Hon provade några toner medan de andra fortsatte med förberedelserna.

Jadeflaskan med de röda kristallerna och vinägern grävdes ner i sanden mitt mellan sanddynorna och vattenbrynet. Öppningens topp låg nu bara fem centimeter ovanför den ljusbeiga finkorniga sanden.

Idana gav sedan Lilly ett pergament med noter för den melodi, som skulle användas mot demonen. Lilly läste igenom det vackert tecknade musikstycket och började öva! Det lät bra! Hon fortsatte att öva och snart lät det ännu bättre.

Robert hade rätt angående demonen. En halvtimme senare kom Khal Baa gående på stranden. Den kvinnliga demonen gick med bestämda steg precis ovanför vattenbrynet. Det såg ut som om hon flöt fram över marken och hennes bara fötter gjorde knappt några avtryck alls i den blöta sanden. Demonen hade blodstänk i ansiktet och hennes fyra bara armar var nerblodade ända från fingertopparna till armbågarna. När hon var ett hundratal meter från jadeflaskan, slickade hon av lite blod från knogarna och hennes tre ögon blickade ut mot havet med drömmande blick.

Vi måste medge att de där luitianska sjömännen hade ett gott sött blod. De var mycket livligare än de där byborna i fiskebyn, som var tråkiga, lata och feta. Men nu lämnar vi Luitia bakom oss. Framför oss finns något som kallar... Något starkt lockande, något vackert... Vi... Vad nu? Våra sinnen säger att vi inte är så ensamma på den här stranden. Något lurar på oss bakom gräset där uppe. Något nervöst och illvilligt! Kan det vara ett gäng rövare

som vill pröva sin lycka mot oss? Jag undrar hur dess blod smakar?

Då hördes melodisk musik från en flöjt. Vissa av de första tonerna var lite osäkra, men sedan kom Lilly in i rytmen. Musiken blev som en del av henne själv.

De mellankoniska tonerna trängde in i Khal Baas medvetande och fick henne att bli ... asförbannad! Tonerna stack ilsket i demonens huvud och dessutom fanns det något fanstyg nedgrävt någonstans i sanden, som försökte fånga delar av hennes själ.

Idana, Micha, Sira, Lauder och Robert reste sig upp bakom det höga gräset och riktade diverse vapen mot den uppretade demonen. Lauder hade med sig en stridsyxå som lämpade sig bäst för närstrid. Idana och Sira slungade iväg varsin sprängkula, medan Micha och Robert avfyrade pilar mot demonen. Khal Baa skrek ut i raseri när Michas välriktade pil trängde in i hennes hals (Roberts pil missade tyvärr helt sitt mål), men hon tystnade av chock när de två sprängkulorna träffade hennes bröst och mage. Khal Baa slängde sig snabbt framåt för att undvika ytterligare bombardemang. Hon knäckte snabbt av pilspetsen, som trängt sig igenom halsen och ryckte ut pilskäftet. Rött blod följde med pilskäftet, men när pilen blivit utdragen började såret omedelbart att slutas.

Ytterligare en pil från Michas båge susade emot henne, men ett par av hennes knivar blixtrade till och klöv pilen i luften innan den hann träffa sitt mål. Ytterligare sprängkulor kom också farande, men demonen kastade sig vikt åt sidan och sprängkulorna sprängde istället upp ett stort hål i sanden. Lilly fortsatte att spela på flöjten och de vackra men sorgliga tonerna nådde hela tiden demonens känsliga öron.

Idana och Sira noterade besviket att musiken inte hade samma effekt på denna nya demon, jämfört med demonerna de mött tidigare. En smal strimma av dimma sögs visserligen hela tiden ner i den nedgrävda jadeflaskan, men Khal Baa verkade ännu inte ha blivit försvagad. Den ursinniga demonen utförde en vild dans, där hon undvek allt människorna skickade iväg mot henne.

Idana såg dock att den smala strimman av dimma, som sögs ner i jadeflaskan, blev allt mer markant och hon hoppades att demonens styrka skulle mattas av snart.

Men Khal Baa tänkte inte ge upp så lätt. Hon fortsatte att dansa undan från sprängkulorna, vilka exploderade runt omkring henne och hon blockerade Michas och Roberts pilar med hjälp av sina knivar. Hennes fyra armar rörde sig i komplicerade dansliknande mönster; en dödsbringande dans för motståndare som kom för nära; och demonen kom hela tiden allt närmare människorna som tagit ställning precis ovanför strandkanten.

”Hon börjar komma för nära!” utropade Roland med panik i rösten. ”Dags att sticka?”

”Ge inte upp redan!” röt Lauder med grov röst. ”Fortsätt spela Lilly! Jag känner på mig att hennes krafter tar slut när som helst.”

Men Khal Baa hade fortfarande en hel del kraft kvar. Hon var uppfylld av ett vilt ursinne och plötsligt sprang hon rakt upp mot sina angripare. Demonen träffades då av en sprängkula på axeln, som fick henne att vackla till, men hon fortsatte ändå framåt. Lauder tog ett par steg framåt och mötte henne med sin stridsyxan lyft över huvudet, redo att försvara sina vänner och klyva demonen mitt itu.

Sira slungade iväg ytterligare en sprängkula mot henne. Khal Baa fångade dock kulan i handen utan att den sprängdes och kastade blixtnabbt iväg en av sina knivar mot Lauder. Kniven träffade Lauder i benet och den store mannen föll omkull till marken. Demonen vände sig sedan mot stranden och slungade iväg sprängkulan rakt mot den nergrävda jadeflaskan i sanden. Kulan exploderade och jadeflaskan samt dess innehåll förintades. En stötvåg från de infångade själar, som tidigare släppts fria, sköt ut från gropan och fick människorna på stranden att falla omkull.

Flöjtmusiken hade tystnat och Khal Baa vände sig mot de nedslagna människorna. Ett ondskefullt grin syntes i demonens vilda ansikte. Hon hoppade framåt mot Lilly, som precis rest sig upp, och svepte nedåt med en av sina böjda knivar. Bladet skar itu flöjten som föll i marken.

Demonen skulle just snitta upp Lilly med två av sina andra knivar, när Lauder störtade fram mot henne bakifrån. Han svepte yxan och satte den djupt i hennes rygg.

Khal Baa skrek till, med slogs inte till marken. Hon virvlade runt och begravde två av sina böjda knivar i Lauders kropp. Den store mannen stönade till och demonen drog lojt ut sina knivar, varefter Lauder föll ner till marken. Idana, som stod alldeles intill, kastade ut ett grönt pulver mot demonens ansikte och tog sedan ett steg bakåt. Men Khal Baa påverkades inte alls av pulvret och en av hennes händer drog lätt ut yxbladet från hennes rygg, som om det inte varit värre än en sticka. Även detta djupa sår började snabbt läkas. Hon pekade på Idana och sade:

”Tuma saca hai ki, apanē chōṭē pis'sū madada milēgī sōcatē haiṁ?”

”Vad!” utbrast Idana och backade.

Robert anföll demonen bakifrån med en kniv, men Khal Baa virvlade runt och en av hennes knivar skar upp ett ytligt sår över hans kind. Robert tappade sin kniv, täckte över såret med ena handen och stapplade bakåt.

Plötsligt hördes en ny röst, som med skrovlig stämma utbrast:

”Stopp där din mordlystna fågelskrämma!”

En stor grå varg stormade fram över det vidsträckta fältet, som låg norr om stranden. På dess rygg satt en liten skäggig tomte. Hans bruna luva fladdrade i vinden bakom honom. I sin högra hand viftade han med ett litet, men kraftfullt armborst. Khal Baa stannade upp i sina rörelser. Hon tittade fundersamt på den nya motståndaren, som vågade utmana henne. Hon log och ställde sig i försvarsposition. Tomten höjde sitt armborst med stadig hand och fyrade av. Pilen for rakt mot sitt mål och träffade en av demonens knivar, som hållits upp som skydd. Pilspetsen exploderade och Khal Baa omgärdades av en het blå eld. Stöten gjorde att demonen kastades bakåt flera meter och landade i den ännu varma sanden. Men hon kom snabbt upp på fötter igen. Khal Baa tittade upp på sina fiender och visade upp sina gnistrande vita tänder med vässade hörntänder. Hon väste likt en orm!

Tomten red fram till strandkanten och hoppade av sitt vilda riddjur. Han riktade på nytt sitt armborst mot Khal Baa och fyrade av. Demonen försökte att kasta sig undan, men den här gången var hon för långsam. Pilen träffade Khal Baa i sidan och en ny kaskad av blå eld omgärdade henne. Ett fasansfullt och högt skri hördes från den skadade demonen. Den blå elden hade gjort mycket större skada än något annat vapen hon någonsin drabbats av tidigare. Stora delar av hennes hud var brännskadade och nu gick läkningsprocessen inte alls lika snabbt. Khal Baa sprang ut mot vattnet och kastade sig handlöst ut i vågorna.

Tomten hade snabbt lagt på en ny pil på armborstet. Han siktade på den flyende varelsen, som simmade ut allt längre i vågorna. Tomten tryckte in avtryckaren till hälften, men hejdade sig. Khal Baa hade dykt ner under havsytan. Hon simmade snabbt och effektivt, likt en sjöjungfru under vattenytan och kom allt längre ut till havs. Avståndet var nu får långt för armborstet.

Tomten suckade djupt, satte upp sitt skjutvapen på axeln och blickade upp mot människorna, som var samlade ovanför strandkanten. De såg handfallna och vilsna ut.

Lilly satte sig bredvid Lauder och satte en varlig hand på hans kind. Den store mannen hade två djupa sår efter demonens anfall; ett i bröstet och ett i sidan. Båda såren blödde ymnigt och det såg mycket illa ut. Lilly lutade sitt öra mot hans mun. Inga andetag hördes...

Sedan kände hon med två fingrar mot hans hals. Ingen puls... Lauder var död!

”Är han borta?” frågade Idana, som kommit fram till Lilly.

”Ja... Han offrade sig för min skull. Ingen har någonsin gjort något sådant för mig.”

Sira gick fram till Robert och bad honom att visa sitt sår på kinden. Det blödde, men var mest ytligt och skulle läka bra om det sköttes om ordentligt. Dock skulle hans ansikte för alltid prydas av ett långt ärr.

Tomten klev av sin varg och gick uppför stranden. Han tittade på den dystra samlingen människor runt omkring

honom. Det fanns inget att fira. Demonen Khal Baa hade kommit undan och en i gruppen hade mist sitt liv.

Människorna såg nu hur liten tomten var. Hans huvud nådde knappt upp till midjehöjd. Han var till och med mindre än en dvärg.

”Tack för att du och din ... varg kom och räddade oss i tid”, sade Micha och gav honom en tacksam nickning. ”Det såg riktigt illa ut där ett tag. Vad heter du?”

”Nutte! ... Och det här är min trogne följeslagare Gråtass. Ett mycket ädlare djur än de smutsiga hästar ni människor brukar rida på.”

Vargen gick fram och luktade på Michas framsträckta hand. Micha vågade sig på att klappa Gråtass huvud och vargen verkade inte ha något emot det.

Nutte gick fram till Lilly och Lauder, som låg död på marken. Han började plötsligt gräva i den store mannens fickor och hittade till slut globen, vilken han snabbt stoppade in i sin egen ficka.

”Varför tog du?...” började Lilly, men Nutte tystade henne med en sur blick.

Sedan gick den buttre lille tomten fram till Idana och Sira, vilka höll på att plåstra om Robert så gott de kunde. Sira gav Nutte en konfunderad blick när han gick runt dem, samtidigt som han visslade nonchalant på en munter melodi.

Plötsligt gav tomten Idana en lätt knuff, vilken fick henne att tappa balansen. Nutte sprang sedan till sin varg Gråtass, som stod och väntade på honom några meter bort, och hoppade vigt upp på dess rygg.

”Varför gjorde du så?” utbrast Idana surt och kände med händerna i fickorna.

”Vad? Din lille usling! Du stal min glob!”

”Allt för många sådana här manicker är i omlopp just nu!” ropade Nutte, samtidigt som hans händer tog ett ordentligt tag om vargens päls. ”Ingen bra idé. De är farliga!”

Han skänklade på vargen, som störtade iväg norrut över fältet.

”Vi kanske ses någon gång!” ropade Nutte.

Micha riktade pilbågen mot den flyende tomten, men Robert sprang fram till honom och lade en hand på hans arm.

”Skjut inte! Han är inte vår fiende.”

Micha sänkte pilbågen och muttrade surt:

”Möjligen räddade han Lilly, men han verkar inte riktigt vara vår vän. Eller hur?”

”Vi har i alla fall kvar en av globerna”, sade Robert uppmuntrande och drog fram sin bronsfärgade glob ur fickan. ”Vad sägs om att vi lämnar den här stranden fortast möjligt? Det är nog hög tid att vi alla beger oss tillbaka till Saint Maxes igen. Om den där demonen skulle få för sig att komma tillbaka, så ligger vi riktigt illa till.”

Kapitel 8

En lång och mager kvinna insvept i en mörk kappa gick upp för trappan mot Biskopens mottagningsrum. Rummet låg på tredje våningen i Vitrolles stora slott, som nu döpts om till Himmelspalatset. Kvinnans ansikte täcktes delvis av en rödbrun mask, som dolde hennes vänstra ansiktshalva. Masken skyddade en gammal brännskada, som hon fått när hon var tolv år gammal. Hennes hår var mörkt, långt och ovårdat. När kvinnan kom upp för trappan och närmade sig dörren till rummet, möttes hon av en av de fyra vakterna vid dörren.

”Stopp där! Vem är ni och vad är ert ärende?”

”Mitt namn är Lucinda och Biskopen har kallat mig. Det vore mycket trevligt om ni kunde flytta på er. Biskopen gillar inte att man låter viktiga gäster få vänta utanför hans dörr.”

Vakten synade henne skeptiskt och visade upp ett hånflin.

”Skulle Biskopen ha kalla hit en vanskapt person som dig? Det tror jag inte. Lika bra att du går tillbaka till den håla du kröp fram ifrån.”

Lucinda tog snabbt fram en liten snusdosa, knäppte upp locket med ena fingret och blåste hårt. Ett rosafärgat pulver träffade vakten rakt i ansikten. Mannen hostade till en gång, tog sig för halsen och sjönk sedan ner i golvet. De andra tre vakterna vände sig mot kvinnan och satte sina händer på svärdfästena.

”Vill någon av er andra vara snäll och berätta att jag kommit? Biskopen skulle inte bli nöjd om han får veta att ni låtit mig vänta kvar här utanför dörren. Eller hur?”

En av vakterna kom till sans och släppte handen om svärdfästet. Han öppnade dörren och slank in till Biskopens mottagningsrum.

Ett tjugotal sekunder senare kom han ut igen. Han tittade på sin vaktkollega fortfarande som låg utslagen på golvet och sedan på kvinnan.

”Du är väntad! Han vill att du går in.”

”Tack så mycket! Det var väl inte så svårt?”

När Lucinda passerade vakten för att gå in genom dörren frågade vakten:

”Och hur blir det med honom? Han sover väl bara, eller hur?”

Lucinda vände sig mot vakten och tittade kallt på honom med blåviolett ögon.

”Sover? Kanske det! Men han kommer i alla fall aldrig att vakna igen.”

Lucinda fortsatte in genom dörren och tittade sig omkring. Mitt i rummet stod ett ovalt bord belagt med en stor graverad kopparplatta, som även var en karta över den kända delen av världen. Längst bort satt Biskop Dictonius, men Lucinda kände även igen tre högt uppsatta militärer, varav en var av zasziskit ursprung och ett par präster. Alla männen runt bordet studerade kartan där olika pjäser placerats ut.

”Lucinda! Trevligt att du kunde komma så fort”, sade Biskopen och bredde ut sina armar. ”Välkommen hit min allra käraste alkemist.”

Lucinda fortsatte framåt och stannade när hon nått bordet.

”Käraste alkemist? När har du börjat tycka om alkemister?”

”Alkemister generellt är en riktig plåga, men du min kära är ett undantag. Du saknar helt skrupler och gör vad som helst för pengar. Sådana personer tycker jag om.”

Lucinda nickade bara åt kommentaren och sade:

”Och vad är det Ers Excellens vill ha gjort denna gång?”

Biskopen reste sig långsamt upp från stolen, log mot Lucinda och sade:

”Jag har nyligen fått oroväckande information från Saint Maxes att även den staden gjort uppror mot vår heliga kyrka. Ett antal av mina betrodda bröder har satts i fängelse och deras Borgmästare har tydligen deklarerat att staden brutit sig loss från vårt styre. Detta är en skymf som måste bestraffas hårt och resolut. Men ... just nu har jag inte råd att skicka iväg en armé till Saint Maxes. Staden ligger långt bort och en militär insats där skulle göra att vi förlorar tid från våra andra högre prioriterade mål. Det är där du kommer in min kära. Jag har hört att du bär på kunskap, som kan få hela städer att falla på knä.”

”Det har du absolut rätt i”, sade Lucinda och smålog. ”Om du vill att staden skall lida så kan detta ordnas utan en armé. Jag behöver bara ett par medhjälpare och en segelbåt, som kan ta oss till Saint Maxes. Om ett par veckor kommer stadsborna i staden börja dränkas i sitt eget blod. Din hämnd kommer att bli fasansfull och andra städer och byar kommer att tänka sig noga för innan de våga trotsa er igen.”

”Perfekt! Och nu till den lilla delen med betalningen. Min käre broder José Bardot kommer att leda dig ner till skattkammaren. Där får du hälften av belöningen, som kan behövas för eventuella utgifter. Till att börja med tror jag att det blev trehundra guldmynt, ett dussin safirer och ett par diamanter. Andra hälften av belöningen av belöningen får du när du kommer tillbaka och visar upp bevis för ett lyckat resultat.”

”Det låter bra”, sade Lucinda och neg vördnadsfullt. ”Ni kan lita på mig Ers Excellens.”

José Bardot reste sig upp och suckade, varefter de båda lämnade salen.

Sira gick och funderade på det föregående mötet med demonen på stranden, när Lilly stötte till henne lätt med armbågen.

”Vad säger du om den där kvinnan då?” viskade Lilly

Sira avbröts i sina funderingar och tittade upp åt det håll Lilly tittat. Där gick en lång och mager kvinna, följd av två män; en otroligt storgvuxen man, som såg en aning korkad ut, och en kortade mörk man med tatueringar i ansiktet. Kvinnans ansikte var till hälften dolt av en mask och hennes mun flinade med ett självbelåtet leende.

”Hon ser inte särskilt välbärgad ut, bara konstig”, svarade Sira med låg röst. ”Visserligen bär den där store mannen på en säck som skulle kunna innehålla värdesaker, men den verkar allt för tung för att vi skall kunna ficktjuva den. Jag är inte alls säker på om den där kvinnan är någon bra rånoffer.”

Lilly suckade, nickade och svarade:

”Det har du nog rätt i... Men vad säger du om kvinnan där borta. Hon med den pråliga klänningen och den där stackars tjänaren hängande efter sig?”

”Hon verkar definitivt mer intressant. Det pärlhalsband hon bär runt halsen ser ut att vara värt en hel förmögenhet. Om jag inte tar helt fel så är det där Polismästarens fru Madame Papiljott. Jag har hört att hon är en riktigt elak kärring, som låter sina tjänare piskas när hon varit missnöjd med något de gjort. Det ser ut som att hon och hennes tjänare är på väg till de östra köp kvarteren för en liten shoppingrunda. Vad sägs om en liten maskerad?”

Sira pekade på den stora kappsäck hon bar över axeln.

”Tror du verkligen att det kan fungera? Det är ingen vi lärt oss i skolan?”

”Dags att prova lite nya trix tycker jag. Dessutom tycker jag faktiskt att mitt skådespeleri kan vara riktigt bra.”

Sira gav sin väninna ett brett leende med en galen lyster i ögonen. Lilly ryggade först tillbaka, men skrattade sedan.

Polismästarens fru Madame Papiljott tittade på hyllorna med sidentyger med kritisk blick. Hennes tjänare Bob gick efter henne, bärandes på en säck innehållande lyxiga underkläder, parfymflaskor och en dyrbar hatt brydd med påfågelfjädrar.

”Du är väl försiktig med hatten Bob?” sade kvinnan med snorkig röst. ”Fjädrarna är mycket ömtåliga och om någon av dem går sönder så drar jag av det på din lön.”

”Ja frun, svarade Bob med tunn röst. ”Jag skall vara försiktig.”

Madame Papiljott muttrade något ohörbart och lämnade butiken. Vid ett stånd utanför, som sålde dyrbara smycken från orienten, stod en ung kvinna med mellanblont hår och provade ett halsband. Kvinnan bar en överdådig marinblå klänning, sydd enligt det senaste modet. Om man tittade noga så såg man att det fortfarande fanns en Sira bakom det snabbt ditmålade sminket. När hon fick syn på Madame Papiljott utbrast hon:

”Åh Madame Papiljott! Vilken tur att ni kom förbi. Jag behöver verkligen din hjälp.”

”Eh. Ursäkta mig... Vem var ni nu igen?”

”Åh så dum jag är”, sade Sira. ”Låt mig få presentera mig. Jag är Grevinnan Lisbeth Frutti, nyss hemkommen efter ett par år i Luitia.”

Madame Papiljott höjde uppskattande på ögonbrynen när hon hörde om den unga kvinnans adliga börd.

”Jo det förklarar ju varför jag inte kände igen er. Välkommen tillbaka Grevinna.”

”Tack! Men nu behöver jag verkligen er hjälp.”

Sira höll upp två olika halsband, båda av guld och dekorerade med olika ädelstenar.

”Vilket av dessa halsband passar bäst till min blåa klänning? Jag har väldigt svårt för sådant här.”

”Definitivt den där med tre rubiner och en diamant”, svarade Madame Papiljott.”

”Jo, det har du ju rätt i”, sade Sira och gav tillbaka det andra halsbandet till försäljaren. ”Men inget av de här halsbanden är ju lika bedårande som det du bär runt halsen.”

Madame Papiljott tittade ner på sitt eget halsband och log. Hon tänkte säga något när Sira fortsatte:

”Men hur är det förresten med er man, Polismästaren? Jag har hört att han haft mycket att stå i under den senaste tiden.”

”Nja, min käre man har väl inte haft mer på gång än vanligt, men ... igår kväll lyckades de faktisk med något ovanligt. De lyckades hitta ett lönnmördarnäste och tillfångatog tre av de mordiska barbarerna.”

”Lönnmördare? Oj! Är inte de farliga?”

”Jodå, mycket farliga! Tydligt fanns där en ung och späd kvinnlig lönnmördare, som skadade fem av min mans män innan de lyckades ta henne till fånga. Två poliskonstaplar mördades dessutom av en fjärde lönnmördare, som de var tvungna att ha ihjäl.”

”Oj, ett så spännande yrke din man har.”

Sira lämnade även tillbaka det andra halsbandet till försäljaren, som såg besviken ut när han misstänkte att det inte skulle bli någon affär alls. Sira lade en hand på kvinnans axel och förde henne med sig vidare ut mot gatan. Madams tjänare Bob suckade och lommade iväg efter de två damerna.

”Berätta gärna mer! Det här är ju fascinerande. Vad kommer att hända med lönnmördarna?”

”Jag antar väl att det blir galgen för dem. Men just nu sitter de i säkert förvar i fängelsetornet nere vid hamnen. Men oj! Se dig för din drummel!”

En ung kvinna i enkla kläder och en svart lapp för ena ögat hade krockat ihop med kvinnan och hon mumlade nu något som kunde likna en ursäkt. Bob tittade misstänksamt på henne och tänkte säga något till Madame Papiljott, när Sira avbröt honom.

”Vissa i arbetarklassen har verkligen ingen hyfs här i staden, eller hur?”

”Nej, det har du verkligen rätt i”, höll Madame Papiljott med.

Lilly rundade ett gatuhörn och kände med belåtenhet på pärlhalsbandet, som hon nu hade i fickan. Stöten hade gått felfritt. Polismästarens fru hade varit så inne i diskussionen med den unga grevinnan, att hon inte känt att någon plötsligt knip-sat av det dyrbara halsbandet hon burit runt halsen.

Lilly fortsatte till en förbestämd mötesplats nere vid hamnen. Där fick hon vänta i tjugo minuter tills Sira åter dök upp, nu åter i sina vanliga kläder.

”Gick allt bra?” frågade Sira.

”Inga problem!” svarade Lilly. ”Bytet är i säkert förvar i min ficka.”

Sira berättade sedan det hon hört om att tre lönnmördar-elever tagits till fånga. Hon hoppades att Ljiljana inte var ibland dem, men hon misstänkte att det var så. Deras gamla vän var troligen i stor knipa.

Sira och Lilly fortsatte att gå längs med kajen och studerade de många segelfartyg som nu lagt till i hamnen. Led efter led av soldater marscherade ombord på skeppen och det var tydligt att något ovanligt var på gång.

”Jag undrar vart alla soldaterna är på väg?” sade Lilly. ”Har du hört något?”

”I morse nämnde Jean något om att han sett en hel del kavalleriflyttningar norr om staden, mestadels bestående av zascher. Vår kära Biskop verkar ha kokat ihop nya planer och jag undrar vart hans mål är denna gång. Hoppas bara det inte är Saint Maxes där min syster bor.”

När de två tjuvarna passerade ett av skeppen såg de att även ett tjugotal fångar fördes ombord i bojor. Sira blev nyfiken och gick närmare landbryggan för att höra vad skeppsvakten och mannen som ledde fångarna pratade om.

”Jaha Renée, det var länge sedan.” sade mannen som stod och vaktade vid skeppsbyggnaden. ”Vad är det för skräp du har med dig den här gången? De ser till och med värre ut än de förra du förde ombord.”

”Följer bara order och det var tydligen de här som Polismästaren kunde undvara. Här är pappren du vill ha. När lämnar ni staden?”

”Inom ett par dagar tror jag, men vår kapten är mycket tystlåten av sig. Vårt resmål är fortfarande hemligt.”

Luc tog emot pappret han fått från Renée och läste igenom det. Han nickade nöjt.

”Intyget verkar stämma! Dokumentet har Polismästarens signatur och allt det andra. Ni kan gå ombord.”

Luc behöll intyget, gick åt sidan och lät fångarna gå ombord.

Sira vände sig mot Lilly och blinkade. Hennes väninna skulle just fråga något när Sira lämnade henne och gick fram mot skeppsvakten Luc.

Hon fortsatte rakt fram över skeppsbyggnaden innan Luc ställde sig i vägen för henne. Han satte händerna på sidorna och sade med bestämd röst:

”Och var tror du att du är på väg lilla fröken?”

”Åh, min snälla herre. Låt mig få komma ombord. Jag har något viktigt att säga min man Pierre.”

”Inga civila personer får gå ombord och speciellt inga kvinnor. Det för otur med sig!”

Sira fortsatte framåt och gjorde ett vagt försök att ta sig förbi vakten. Luc blev då tvungen att ta tag i Sira och stoppa henne med händerna.

”Hör du inte vad jag säger?” fräste han. ”Inga civilpersoner ombord.”

Sira fäktade håglöst med sina armar och gjorde ytterligare ett par tafatta försök att ta sig förbi Luc. Han blev då förargad och puttade till Sara så att hon stapplade bakåt några steg.

”Försvinn härifrån ditt korkade fruntimmer!”

Sira började då snyfta och hon togs emot av Lilly som förde henne bort från skeppet.

”Vad var det där egentligen frågan om?” frågade Lilly.

Sira gav henne då en blinkning och visade upp ett dokument som hon gömt i ena fickan. Det var ett av intygen med Polismästarens personliga sigill.

”Oj”, sade Lilly. ”Du börjar ju bli riktigt fingerfärdig. Vad gör vi nu?”

Sju timmar senare spred en fullmåne sitt silvriga ljus över den sömniga hamnen. Två soldater gick på kajen i riktning mot fängelsetornet, som låg i den västra utkanten av hamnen. Om man tittade noga på dem skulle man se att deras uniformer var något för stora och att skägget på deras kinder endast var lösskägg.

Lilly lutade sig mot Sira och viskade:

”Tur att tjuvskräet lagt undan lite bra kläder vi kunde låna.”

”Jo det var bra.” svarade Sira. ”Synd bara att min uniform luktar så illa. Den soldat som hade den innan var nog inte så renlig av sig.”

När de kom fram till fängelsetornet gick de direkt fram till ett par vakter, som stod och vaktade en träport. Sira drog fram intyget hon stulit från skeppsvakten och sade med tillgjord något mörkare röst:

”God kväll kamrater. Lust att slippa ytterligare några av era fångar?”

Vakten närmast Sira gäspade och visade med handen att de kunde komma fram. Sira räckte fram intyget, vars text nu ändrats till att endast inkludera tre tillfångatagna lönnmördare. Vakten, som knappt var läskunnig, kände igen Polismästarens sigill längst ner på dokumentet. Han nickade trött och knackade på dörren.

Snart därefter öppnades en liten lucka i dörren och två mörkbruna ögon tittade ut.

”Jaha? Vad är det nu då?”

”Ytterligare fångar skall visst hämtas ut.”

Han visade upp intyget mot dörren och strax därefter öppnades dörren. En ung man klev ut. Han hade långt mörkt hår som var uppsatt i tofs och hans högra ben var ersatt av ett träben som började från låret. Han läste igenom intyget noggrannare och höjde kort på ögonbrynen, när han såg vilka fångar det var som skulle lämnas ut. Han gav de två soldaterna en kort blick, men vände sig sedan om och gick in i tornet.

”Följ efter mig!”

Sira och Lilla klev på efter mannen och kom in i tornet vars hall var svagt upplyst av skenet från ett par oljelampor. Mannen började kliva upp för trappan, men hans träben gjorde uppfärden långsam. Både Lilly och Sira undrade varför denna stackare fått en tjänst i ett fångtorn, med denna skoningslösa trappa. Efter att tre våningar längre upp ha passerat en låst gallergrind och ett par ytterligare vakter, kom de slutligen till cellen där lönnmördarna förvarades. Han hittade rätt nyckel och låste upp porten.

Inne i cellen var det mörkt, men en stråle med månljus lyste upp ansiktet på en av fångarna. Det var en man i femtioårsåldern. Han hade en blåtira för ena ögat och både fötter och händer satt fast i tunga bojor.

”Nu får ni visst inte lata er längre”, sade fångvaktaren retsamt. ”Ni skall få göra rätt för er ute på havs.”

Sira vågade sig på att syna fångarna noggrannare. Till höger om henne satt en ung man, som hon inte kände igen, men till vänster om henne satt flickan hon letat efter; Ljiljana. Den unga lönnmörderskan hade inte ännu känt igen hennes eller Lilly. Istället talade hon vresigt till fångvakten:

”Ute till havs kan ju inte bli värre än här. Kallar ni verkligen det här för mat? Inte ens min grannes hund skulle röra den här sörjan.”

”Tyst med dig din surpappa”, fräste vakten.

Då ilsknade Ljiljana till. Hon tog tag i sin tallrik och snärtade iväg den. Vakten försökte att gå åt sidan, men klarade sig inte undan att bli träffad av den rinniga rotfruktssoppan. Vakten vinglade till på sitt träben och stötte ihop med Lilly, som tappade hjälmen. Ljust hår föll ut och dessutom lossnade hälften av hennes lösskägg från hakan. Vakten stirrade förvånat på Lilly

och tänkte just säga något när Sira drämde till honom i bakhuvudet med sin hjälm. Träffen var perfekt och den ungen mannen damp ner i golvet; avsvimmad.

Därefter gick allt snabbt och effektivt. De tre lönnmördarna befriades från sina bojor med hjälp av nycklarna i vaktens nyckelknippa. Sedan var det dags att fly ut från tornet. Men det fanns minst fyra beväpnade vakter mellan dem och friheten. Och troligen fanns det ännu fler vakter som Sira och Lilly inte sett ännu.

Sira skulle just börja ta sig ner för trappan när det hördes röster från våningen under. Åtminstone två vakter var på väg uppåt, kanske fler. Ljiljana sträckte ut en hand och greppade Sira i axeln.

”Vad?...” började Sira.

”Kom med här! Vi får ta samma väg som soporna och avskrädet.”

”Var?”

Ljiljana pekade på en anonym trälucka i slutet av korridoren.

Mindre än en halv minut senare var de alla ute ur tornet. De tre fångarna och två tjuvarna hade landat mjukt, men nu mätte de inte bra. Stanken från avskrädeshögen var fruktansvärd. Men de var i alla fall fria.

Kapitel 9

Idana besökte glasblåsaren Omar Hassan, som flyttat in till Saint Maxes från Nyleptien en månad tidigare, tillsammans med sin fru och dotter. Omar var en sann mästare i glasblåskonsten och Idana köpte fem olika glasbägare, tre glaskolvar och ett tiotal glaströr för att ha till sina experiment. Efter flera minuters hårt prutande kom de båda överens om ett pris, som Idana tyckte var något för dyrt, men som egentligen var ganska billigt för dessa kvalitetstillverkade glasföremål. Varorna packades försiktigt ner i en stor trälåda, som hon skulle hämta senare på dagen.

När Idana kom ut från butiken andades hon in de salta dofterna från havet. Omars butik låg precis i hamnområdet och Idanas blick svepte över segelfartygens master och den klarblå himlen ovanför. Hennes tankar avbröts av gnisslet från en vagn, som drogs upp för gatan från en av bryggorna. Mannen som drog vagnen framåt var mycket storvuxen och muskulös. Bakom vagnen gick en kortare mörkhyad man med tatueringar i ansiktet och bredvid honom gick en lång och smal kvinna vars halva ansikte var dolt bakom en mask. Av kvinnans kläder att döma gissade Idana att hon var en medikus; en läkare.

Idana iakttog nyfiket de tre nyanlända. Det som transporterades i vagnen var väl dolt under filter och Idana undrade vad det kunde vara. Plötsligt fick hon syn på en tatuering långt nere på kvinnans smalben. Bilden föreställde en orm som slingrade sig runt en kittel; alkemisternas symbol.

En alkemist? Dig har jag inte sett förut. Jag undrar varför, då det inte finns så många av oss kvar i riket. Kan du vara en utländsk alkemist?

När de kom närmare henne tittade Idana åt ett annat håll, men hon höll öronen öppna för att lyssna om de sade något.

Vagnen kom snart upp jämsides med henne, men ingen av de tre sade något. Dock tyckte Idana att hon hörde svagt pipande ljud från vagnen. Ljudet kom inte från vagnens gnisslande hjul. Idana tyckte att de pipande ljuden var bekanta

på något sätt, men hon kunde inte komma på när eller var hon senast hört något liknande. Hon kände på sig att något inte var som det skulle och bestämde sig för att följa efter de tre människorna.

Vagnen fortsatte uppför backen och Idana följde efter ett trettiotal meter bakom. Kvinnan med masken var så klart Lucinda som nyligen ankommit till staden via ett mindre handelsfartyg. När hon och de två männen kommit upp för backen stannade de upp för att sedan fortsätta åt vänster. Lucinda vände sig om och blickade neråt backen för att kontrollera att ingen följde efter dem. Idana fortsatte oberört upp för backen och rörde inte en min när kvinnans blick synade henne. Lucinda såg inget misstänkt med människorna på gatan och sade bara till den stora mannen att skynda på lite.

När Idana kom upp för backen funderade hon på hur hon skulle göra för att inte missa vagnen och ändå undgå deras misstankar. Att följa efter dem nu verkade för riskabelt. Idana fortsatte istället rakt framåt och hon kastade endast en snabb blick åt vänster innan vagnen var utom synhåll. Då skyndade Idana på stegen. Hon tänkte ta en liten omväg och hoppades att hon inte skulle förlora dem. Det var något med den där alkemistkvinnan som väckte en röd varningsklocka i Idana. Hon började springa.

Någon minut senare fick hon syn på dem igen. De hade precis kört in vagnen i ett gammalt skjul. Idana försökte att andas tystare, smet in bakom en höstack och tittade försiktig fram genom grässtråna. Hon var dessutom tillräckligt nära dem för att höra vad de sade:

”Låt bli det där Sorken!” sade Lucinda bryskt. ”Det är farligt.”

Den store mannen ryckte tillbaka handen från filten som omgärdade något lådliknande på vagnen.

”När blir vi av med dem?” frågade den tatuerade mannen.

”Vi väntar tills det är natt förstår du väl Nguyen. Våra små vänner från Gawana gillar inte dagsljus.”

”Jo, det har du ju rätt i”, sade Nguyen. ”Då kommer vi alltså tillbaka hit i natt. Vi skulle kanske kunna vänta på ett värds-
hus? Jag börjar bli hungrig.”

Lucinda nickade instämmande och stängde dörren till skjulet. Sedan tog hon fram ett hänglås och låste porten.

Några minuter senare, när Idana var säker på att de tre verkligen försvunnit, gick hon fram till dörren till skjulet. Hon tittade på hänglåset och skakade på huvudet.

Det där får jag aldrig upp. Tänk om min syster vore här? Men...

Idana undersökte skjulet närmare. Vissa delar av det verkade näst intill fallfärdigt. Hon började gå runt byggnaden och upptäckte till sin glädje ett stort hål i fasaden, som delvis doldes av en gammal skottkärra. Idana flyttade på skottkärran, lade sig ner på mage och ålade sig in i skjulet. När hon kommit in halvvägs tog höften emot. Hon vred sig runt och kom slutligen in i det gamla skjulet. Alla gliporna i väggarna gjorde att det var ganska ljust där inne.

Idana gick fram till vagnen och hon kände en frän odör. Hon kom ihåg kvinnans förmanande ord till den stora mannen och tog det mycket försiktigt. Idana använde en pinne, lyfte upp en flik av filten och drog upp den över något som hade formen av en stor låda. Det var en bur tillverkad av smala pinnar och snören. I vagnen fanns totalt fyra burar och alla var fyllda av fem eller sex ... fladdermöss.

Vad? Det väntade jag mig inte. Men det förklarar i alla fall det pipiga ljudet.

De flesta fladdermössen hängde upp och ner, greppandes en pinne med sina fötter. De få som var vakna, såg sömniga ut, rörde sig långsamt och skulle troligen snart somna igen. Idana studerade djuren närmare. Fladdermössen var ett par decimeter långa, rödsvarta i färgen och tillhörde ingen fladdermusart hon kände till. Hon såg rester av frukter som stuckits in mellan gallret och gissade att dessa djur livnärde sig på frukt. De fladdermöss hon kände till i Friesland åt flygande insekter och andra småkryp. Golvet i buren var till stor del täckt av fladder-

mössens avföring, vilken även var orsaken till den intensiva lukten.

När Idana undersökte lasten noggrannare såg hon även ett par döda möss på golvet i en av burarna. Troligen hade de lockats dit av frukten. Idana studerade mössen närmare. De verkade ha dött av någon hemsk sjukdom och alla dess kroppsöppningar var befläckade av koagulerat blod.

Aj då! Det här var inte bra. Men... Jo! Det skulle kunna fungera.

Idana lade försiktigt tillbaka filten på dess plats och lämnade skjulet. Nu hade hon bråttom hem.

Senare på kvällen, när staden låg inbäddad i mörker, kom Lucinda, Sorken och Nguyen tillbaka till skjulet. Kvinnan väntade en stund för att säkra sig om att de var ensamma och sedan låste hon upp hänglåset.

”Sorken? Kan du vara så snäll och dra ut vagnen och släppa ut våra kära små vänner?”

”Skall ske fröken!” sade den stora mannen och öppnade dörren.

Han drog ut vagnen och tog mycket försiktigt bort filten, som täckte de fyra burarna. Lucinda och Nguyen backade bakåt flera meter och lät den store mannen själv komma i kontakt med burarna. Sorken öppnade en bur i taget och fick fippla en del med låsmekanismerna innan han fick upp dem. När alla burarna var öppna skakade han om dem lite lätt. Några fladdermöss insåg att de var fria, lämnade sina burar och flög upp i luften. Sedan fattade fler och fler av djuren att vägen ut äntligen var fri och inom någon minut hade samtliga fladdermöss lämnat sina burar. Luften ovanför dem var fylld av de bevingade djuren. Då hördes en röst från mörkret:

”Stopp där i lagens namn! Ni är arresterade!”

De tre tittade sig omkring och upptäckte att de plötsligt var omringade av ett tjugotal människor, de flesta av dem tillhörande stadens vaktstyrka och med dragna vapen. Bland dem fanns även Micha, beväpnad med sin långa pilbåge, och Idana med ett skadeglatt flin på sina läppar. Lucinda blundade och svor för sig själv:

”Förbannat också!”

Men hon tänkte:

Nja, inte direkt enligt planerna, men Biskopen lär i alla fall bli mycket nöjd med min insats. Staden kommer att få blöda!

Följande morgon hade Lucinda, Sorken och Nguyen tillbringat sin första natt i en fängelsecell, som låg i vakthusets källarvåning. Lucinda hade lite då och då fräst surt åt de vakter som passerat och krävt att få veta vad de egentligen var anklagade för. Det var väl inte förbjudet att släppa ut några gulliga fladdermöss i det fria?

Det var först senare på kvällen som Idana kom på besök till fängelset. Suad följde henne in och öppnade dörren till cellen där de tre fångarna satt och tjurade. Idana bar in en träbricka med tre tallrikar. Varje tallrik var fylld av en grönsallad, ett kycklinglår och lite frukt.

”Har ni äntligen kommit på att ni måste släppa ut oss?” sade Lucinda vresigt.

”Domaren ser över ert fall just nu”, sade Idana obekymrat. ”Vi får se vad de kommer fram till. Troligen blir de tvungna att släppa er fria, trots ert underliga beteende med fladdermössen igår natt. Men just nu så vill fängelse i alla fall bjuda på en lite enkel middag. Hoppas att det smakar.”

Lucinda grymtade något, men tog i alla fall mot tallriken. Även de andra två tog emot sina tallrikar. Lucinda och Sorken började omedelbart äta av sin mat, men Nguyen luktade först misstänksamt på sin sallad. Han rynkade på näsan och sade:

”Vad är det här? Maten luktar illa. Inte gott alls.”

”Nja...” började Idana tveksamt och log sedan. ”Min pojkvän tycker av någon konstig anledning inte om ert konstiga spratt ni utförde i går natt, när ni frigav alla de där fladdermössen. Så han hämnades lite genom att krydda er mat med lite grann av dess avföring från burarna. Ett ganska oförargligt spratt tycker jag.”

Lucinda blev plötsligt alldeles blek i ansiktet. Hon började spotta ut maten på golvet och stoppade fingrarna i halsen.

Nguyen skrek ut av fasa när han upptäckte att lite av det kvinnan spottat ut hamnat på sin sko.

”Vad är detta?” utbrast Nguyen. ”Vad har ni gjort era dumskallar? Ni har dödat henne!”

”Vad menar du?” sade Idana oskyldigt. ”Det var ju bara lite fladdermusbajs. Otrevligt men ofarligt.”

”Ofarligt?” skrek Lucinda och reste sig upp. ”Jag kommer att vara död inom tjugofyra timmar.”

Hon tittade på maten på sin tallrik och svepte med armen mot Idana så att maten träffade Idana i ansiktet.

”Ha ha!” utbrast Lucinda hysteriskt. ”Nu kommer du också att bli sjuk och dö.”

Idana torkade lugnt bort lite matrester från ansikten och log. Sedan lämnade hon cellen och stängde dörren efter sig utan att säga något mer. Suad låste dörren och skakade på huvudet när hon hörde Lucindas och Nguyens maniska skrik inne i cellen. Sedan gick hon och Idana mot utgången. När de var utom hörhåll från cellen frågade Idana:

”Nå? Duger det där som ett erkännande?”

”Uppsåtet blev mycket tydligt”, sade Suad och nickade nöjt. ”De kommer att få stanna bakom galler under en mycket lång tid. Den där Sorken verkar dock inte ha känt till planen, så honom kan vi nog släppa ut mycket tidigare. Var fick du förresten de där andra fladdermössen ifrån?”

”Micha och jag lyckades fånga in dem i det gamla spökhuset norr om Sophies bageri. Vi placerade fladdermössen i egna burar som liknade de på vagnen. Sedan var det bara att ta sig in i skjulet, göra hålet lite större för att få in burarna och byta ut burarna på vagnen. De smittbärande fladdermössen finns fortfarande kvar längre in i skjulet. Jag kommer personligen se till att hela skjulet bränns ner snarast möjligt. Vem vet vad som skulle kunnat hända om den där kvinnan lyckats med sin plan. Vi skulle kunna ha fått en mycket otrevlig epidemi här i staden.”

Suad klappade henne på axeln och sade uppskattande:

”Vilken tur att du finns här och kan skydda oss. Men hur gör vi nu med fångarna? Borde jag inte gå in till dem och berätta att deras mat endast kryddats med lite ofarlig avföring från friesländska fladdermöss?”

”Varför avslöja den roliga hemligheten för dem? Låt dem oroa sig ett par dagar. Så småningom kommer de nog på att de blivit lurade. Det kan vara nyttigt att för dem att vändas lite.”

Kapitel 10

Någon vecka senare hade länderna norr om Mellanhavet svepts in av kalla fuktiga moln. Hösten hade kommit. I konungariket Espara, tolv mil från den friesländska gränsen, låg den gamla hamnstaden Cerona. I vanliga fal var detta en mycket välbesökt hamnstad med livlig handel. Staden var även känd för sina många ökända glädjekvarter och horhus. Men nu var högsåsongen över och en lugnare novembermånad stod för dörren.

Den tjugonio år gamle Emilio Dantes stod i det nordöstra vaktornet och blickade ut över det stilla grå havet, som var så viktigt för stadens handel. Ett stilla strilande regn föll ner från himlen och Emilio svepte sin varma gråsvarta yllerock tätare runt omkring sig. Solen hade gått upp för ett par timmar sedan, men den doldes fortfarande bakom tunga grå moln.

Emilio skulle inte bli avlöst från sin post förrän om ytterligare tre timmar. Han tog upp sin vattenflaska och smuttade lite på vattnet. Den friska vätskan släckte törsten, men gav honom inte någon värme. Hans blick for långsamt ut över havet och svepte norrut. Då hajade han till.

Vita segel syntes från nord-nordväst. Emilio blinkade till och höjde på ögonbrynen. Det var många segel tillhörande segelfartyg i olika storlekar. Emilio räknade skeppen, men tappade bort sig då nya hela tiden blev synliga. Han estimerade dem dock till cirka trettio segelfartyg. Emilio hade inte hört något om att en sådan stor flotta skulle komma på besök och en stor oro började gnaga i hans mage. Kunde det vara en attack mot staden?

Emilio tvekade några sekunder, men sprang sedan fram till varningsklockan och drog i repet. Om han hade fel så skulle han få en ordentlig utskällning av sin sergeant och kanske mista jobbet, men om han hade rätt?...

Den gamla klockan började slå och dova klanger spred sig längs med stadsmuren och ut till hamnen. Andra vakter vaknade upp från sin slummer och sprang ut på murkrönet för att se vad som stod på. Även de fick syn på seglen och snart

började ytterligare larmklockor att ringa längs utmed hela stadsmuren.

Plötsligt började de närmsta skeppen att skjuta brinnande projektiler mot och över Ceronas höga stadsmur. Emilio kastade sig platt till marken när ett stort klot av eld studsade mot kanten av murkrönet, flög vidare i en båge över honom och landade med en dov smäll på ett kyrkotak. Tegelpannor gick sönder, men taket höll. Dock droppade klotet olja och elden började snabbt sprida sig via de underliggande takbjälkarna. Slaget om Cerona hade börjat!

En äldre köpman vid namn Johan Ebastian höll på att lasta sin vagn, efter att ha spenderat natten på ett värdshus med tveksamt rykte, när han hörde larmklockorna ringa. Först trodde han att det brann någonstans, men han fick inte syn på någon rök. Johan började stuva in ytterligare en låda när ett stort eldklot plötsligt damp ner på gatan bara några meter ifrån honom. Johan hoppade till och backade skrämt bakåt mot husväggen. Hans unga vita sto Madeleine reste sig på bakbenen och gnäggade vilt av rädsla. Vagnen var nära att välta, men stabiliserades igen när Johan sprang fram och lugnade sin häst. Köpmannens hjärta bultade hårt och han tog ett snabbt beslut.

Det fanns ytterligare tre lådor att lasta upp på vagnen, men dem struntade han blankt i. De innehöll bara bomullskläder och remmar av läder; varor av ett lite mindre värde. Hans liv var definitivt mer värt!

Handelsmannen svingade sig upp på kuskplatsen så snabbt och spänstigt att han kunde ha varit tjugo, istället för sina sextio år. Han snärtade till i luften med en piska och Madeleine satte av i snabb trav. Överallt på gatorna sprang folk omkring kors och tvärs, likt en stor flock panikslagna höns. Johan ropade och skrek ut arga förolämpningar till människorna som stod i vägen. Stadsborna flydde undan från vagnen, men en ung kvinna som varit lite för långsam att flytta på sig, fick även ett rapp på ryggen av kuskens piska. Hon skrek till, mest av förvåning och kastade därefter ur sig en harang med mycket fula ord mot den gamle köpmannen.

Johan kom snart fram till den norra stadsporten. Han fick panik när han såg att två av vakterna var på väg att stänga

porten och ökade därför farten ytterligare. Handelsmannen ropade högt åt vakterna att hålla sig undan och styrde sin vagn igenom porten med full fart, precis innan den hann stängas.

Då var det var som en sten fallit ner från Johans bröst och han pustade ut. Han hade hunnit ut i tid!

Förutom en liten rundmagad man, som kom gående mot porten, så var det helt tomt med folk utanför stadsmuren. Porten stängdes bakom handelsmannens vagn och den lille mannen stannade upp. Han hade inte hunnit in och såg nu helt bedrövad ut.

När köpmannens vagn kom jämsides med mannen sade Johan:

”Se inte så ledsen ut! Det är ingen idé att du försöker ta dig in där. Staden är under attack från havet. Själv skall jag norrut. Vill du följa med mig en bit? Hoppa bara upp vetja!”

”Eh. Nej tack min herre! Men du bör inte...” började den rundmagade lille mannen.

Men Johan lyssnade inte mer på vad den otacksamme mannen hade att säga, utan smackade på hästen. Han hade erbjudit mannen skjuts och erbjudandet gällde bara en gång. Dessutom var han innerst inne tacksam för att han slapp ta upp en fripassagerare.

Vagnen ökade farten och lämnade hamnstaden Cerona åt sitt eget öde. Vägen norrut ledde över en bred gräsbevuxen ås och till höger om honom växte en dunge med cypresser, vilka blommat ut sedan länge. Köpmannen började göra upp planer på vart han skulle härnäst. Kanske till huvudstaden Katalona, som låg längre in i landet. Där hade han även en bror, som ägde en stor handelsbod och det var på tiden att de gjorde lite affärer tillsammans igen.

Vagnen fortsatte uppför åsen och Johan kastade en blick bakåt för att se vad som hände i staden. Det hördes en hel del ljud från människor som ropade ut olika kommandon och en smal rökstrimma ringlade sig uppför ett av tornen, men ännu syntes inget av den riktiga striden. Den tjocke lille mannen syntes inte till, så tydligen hade vakterna öppnat portarna igen och släppt in honom.

Han får skylla sig själv. Jag erbjöd honom min hjälp, men han ville inte ha den. Om han blir dräpt av dem som anfäller staden, så är det inte mitt fel.

Köpmannen undrade vilka det kunde tänkas vara som anföll staden från havet. Hans gissning gick mot pirater, men det måste i så fall vara en ovanligt stor flotta, som vågade sig på att anfälla en hel stad. Johan hade inte hört talas om att piraterna gått ihop på det sättet.

Handelsmannen vände sig framåt igen och det han såg fick nästan hans ögon att ploppa ut från sina ögonhålor. Bakom åsens topp ett hundratal meter framför honom fanns en stor här av beridna krigare. Rytтарlinjen var mer än en kilometer bred och bakom dem fanns flera rader med ytterligare ryttare. Johan kunde dock endast se de fem sex första raderna, men troligen fanns där många till. Även på detta avstånd såg Johan att denna armé inte kom från någon av grannländerna. Krigarnas hy var något brunare och de var klädda i plagg, som användes av folk från de sydligare länderna på andra sidan havet. Alla ryttare var beväpnade med varsin pilbåge och dessutom såg Johan många spjut och svärds klingor. Han kom på vilka de var; Zasher!

Handelsmannen drog i tyglarna och hans häst Madeleine gjorde halt. Då fick han även syn på något som svävade uppe i luften ett tiotal meter ovanför ryttarna och hans hjärta hoppade över ett slag. Det var en storvuxen man iklädd en lång röd kappa. Mannen hade sina armar lätt utsträckta och han gled fram genom luften, som om han vore en gud eller något liknande.

Köpmannen fick panik. Han smackade på hästen med tömmarna och började vända vagnen. Han måste bort härifrån och det nu!

Borta i ledet av zasheriska krigare hördes en kort konversation och ett resolut svar från den svävande mannen ovanför dem. En av soldaterna lade an en pil på sin båge, siktade och fyrade av. Pilen susade iväg genom luften med hög fart i en precis och flack båge. Slutligen träffade den köpmannen i ryggen rakt mellan skulderbladen. Det hördes ett stönande ljud och sedan föll Johan snett framåt. Han landade på marken och ett

av hans ben blev överkört av det bakre vagnshjulet. Men en redan död man känner ingen smärta.

Madeleine fortsatte framåt och ökade farten till galopp. Den herrelösa vagnen fortsatte därefter tillbaka till staden.

I Ceronas hade den erfarna soldaten Emilio Miguel svårt att bestämma vilka order han skulle ge ut. Emilio var trettioåttå år gammal och hade börjat bli lite rund om midjan. Sedan fem år tillbaka hade han jobbat som gruppchef i Ceronas vaktstyrka och han hade just skickat iväg fyra av soldaterna i hans grupp för att de skulle hjälpa till att försvara hamnen mot de inkommande segelfartygen. Kvar vid den norra huvudporten fanns nu bara han själv och ytterligare fyra soldater, varav två var nya rekryter som kommit och förstärkt hans grupp bara några dagar tidigare.

När Emilio blickade norrut, fick han syn på en häst, som drog en vagn utan någon kusk. Ekipaget kom farande över åsen i rak riktning mot staden. Emilio kände igen vagnen. Det var den där fräcke köpmannens vagn. Han som hunnit smita ut precis innan de hunnit stänga porten.

”Manuel?” utropade han. ”Vad tror du om det där?”

Hans gamle vapendragare Manuel Vazquez gick fram, ställde sig bredvid honom och höjde på ögonbrynen, när han fick syn på den förarlösa vagnen.

”Oj! Vad kan ha hänt med kusken?”

Svaret kom av sig själv ett par sekunder senare, när en stor här av ryttare plötsligt syntes på åsens krön. Samtidigt hördes ett stönande ljud nedanför trappan. Manuel och Emilio vände sig om och tittade neråt. Deras gamle vaktkamrat Frederico föll ihop på marken nedanför trappan. Bredvid honom stod den nya rekryten Rudi Petite med ett blodigt svärd i handen. På hans axel satt den underliga nu beigefärgade geckoödlan, som mannen hela tiden bar med sig. Rudi tittade uppför trappan, flinade och vinkade retsamt till Manuel och Emilio, vilka samtidigt drog sina vapen.

Nedanför hördes ljudet av porten som öppnades igen. Den andra nyanlände rekryten, som anlät samtidigt med Rudi,

jobbade hårt med att snabbt få upp portarna för att släppa in hären som närmade sig.

Den zasziske Generalen Ahib Nash Kabha ledde kavallerianfallet mot staden. Med sig hade han över femtusen av sydländernas finaste krigare. Ytterligare tio tusen ryttare var på väg från Friesland till Espara och skulle anlända om ett par dagar, men de skulle inte behövas ännu. Staden Cerona var attackerad både från land och från havet genom den friesländska flottan. Om hans armé bara kunde ta sig in i staden, så skulle segern vara säkrad. Hans tappra zascher skulle snabbt göra slut på allt motstånd staden kunde uppåda.

Men för detta skulle gå smärtfritt krävdes att de kunde rida in genom någon av portarna. De hade inte med sig några stegar och om de inte kom in i staden den enkla vägen, så skulle dess murar bli ett stort problem.

Ahib ropade ut ett zasziskt stridsvrål och viftade i luften med sin kroksabel, som var gjord av finaste nyleptiskt stål. Krigsruset hade kommit över honom, likt många gånger tidigare. För Ahib fanns det ingen annan härligare känsla. Hästen under honom rusade fram i full gallopp och fartvinden smekte hans skäggprydda ansikte likt silkeslena fingrar. Men under den upphetsade ytan fanns något annat. Ahib kunde inte längre känna någon riktig frihet. Hans sinne tillhörde även någon annan. Innerst inne var han bara en av Biskop Dictionius många tjänare.

När de främsta ryttarna endast var ett par hundra meter från stadsmuren öppnades äntligen den norra porten. Ett högt stridsvrål utropades från den zasziska hären. Ahib var den första som red in genom den öppna porten. Där inne pågick en svärdsduell mellan Manuel och Rudi. Rudis geckoödlas hade dragit sig tillbaka till sin husses rygg för att undvika att bli träffad av Manuels svingande svärd.

Gruppbefälet Emilio hade fått ett svärdshugg i sidan och var satt ur stridbart skick. Han satt nu tillbakalutad mot muren och såg hjälplöst på medan hans gamle vapenkamrat fäktades mot förrädaren Rudi. Manuel hade lätt lyckats dräpa den andra förrädaren som öppnat porten, men den där Rudi hade visat sig

vara en likvärdig motståndare. Emilio ångrade nu bittert att han tagit in de två nykomlingarna under sitt befäl och han borde ha litat på sin första instinkt när han mötte Rudis husdjurs underligt hypnotiska blick. Emilio blinkade och kände en stark yrsel. Han var nära att svimma, men hans sår var inte dödligt. Innan han föll i medvetslöshet tänkte han på sina två söner:

Käre Gud, skona åtminstone deras liv.

Ahib riktade in sin häst på de två stridande soldaterna framför honom. Han kände igen Rudi och for fram mot den andre mannen. Ahib svingade sin böjde kroksabel och träffade Manuels axel. Sedan följde han upp med ytterligare ett hugg, som skar i djupt i mannens bröst. Manuel var död innan han träffade marken.

Ahib saktade in hästen, saluterade Rudi och red sedan vidare in i staden. Tätt efter honom följde de femtusen zaschiska ryttarna.

Staden Ceronas öde var beseglat och de stadsbor som inte gav upp skulle huggas ner. Att inta denna stad var dock endast starten på Biskopens erövringsplaner.

Efter att ha ridit hårt under två dagar kom den esparanske budbäraren äntligen fram till huvudstaden Katalona, som låg mitt i en gammal handelsfarled, men långt ifrån närmsta kust. Budbäraren hade lyckats byta häst på en bondgård han passerat, men hade inte stannat upp någonstans för att sova på vägen. Han var mycket trött, men hans meddelande måste fram till varje pris.

Budbäraren red igenom stadens stenbelagda gator och kom snart fram till det kungliga palatset, som låg i den nordvästra delen av staden. Han red fram till huvudporten, där han blev stoppad av fyra bredaxlade vakter.

”Jag har ett mycket brådskande meddelande till vår Konung Franco Martinez II.” sade den trötte budbäraren och visade upp ett sigill, vilket bevisade att han arbetade som kurir för den reguljära esparanska armén.

En av vakterna synade noggrant sigillet och beordrade sedan två av de andra vakterna att ledsaga budbäraren till Konungen. En kurir hade alltid rätt att träffa Konungen om han hävdade att

han bar på ett viktigt meddelande. Den här gången var det ett dystert bud kuriren kom med.

Solen steg allt högre i öst och dess strålar jagade så sakteliga bort den fuktiga dimman från fälten öster om staden Katalona. En flock ljusbruna dovhjortar betade lugnt av gräset, när ljudet från ett blåshorn ljöd över fältet. Hjortarna avbröt sitt betande, lyfte på sina huvuden för att lokalisera var ljudet kom ifrån och började springa norrut, i riktning mot en skog, vilken låg ett par kilometer bort.

Det var nu tre dagar sedan kuriren kommit till staden med information om den pågående friesländska invasionen, som svept fram över Esparas kuststäder.

Konung Franco Martinez II hade omedelbart rekryterat alla män han kommit över för att kunna försvara Katalona och sitt hemland. På fälten öster om huvudstaden fanns nu drygt trettio-tusen man uppställda, de flesta klädda i den esparianska arméns röda tunikor, med ett emblem föreställande en svart tjur.

Ytterligare förstärkningar var på väg från söder och väster, men det skulle dröja ytterligare några dagar innan de anlände och då skulle det vara för sent. De senaste rapporterna från Konungens spejare hade berättat att den friesländska invasionsarmén hade fortsatt sitt fälttåg västerut och att de förväntades slå till mot staden Katalona redan denna dag.

Franco var en välväxt karl i fyrtioårsåldern. Hans haka pryddes av ett välansat svart skägg och på huvudet bar han en krona av gnistrande guld. Han satt på en stor vit springare och hans silver- och gulddekorerede rustning glänste i morgonsolen. Franco rättade till pälskragen runt halsen och spottade i marken. Det var en kylig morgon, kallare än normalt så här års, och han var glad att han bar ett varmt underställ denna morgon.

Konungen tittade sig omkring. Närmast honom fanns hans eget livgarde, med arméns finaste soldater och ett tjugotal av dem satt, liksom han, på vita springare. Längre bort, till vänster och höger om honom, stod tappra infanterisoldater. Vissa försökte hålla sig varma genom att trampa i marken eller blåsa på sina kalla fingrar. Lite här och där fanns mindre grupper med

bågskyttar och armborstskyttar. Deras uppgift var främst att besvara de förväntade pilbågsattackerna från de beridna zaschiska bågskyttarna. Ute på respektive flank fanns det esparanska kavalleriet; de flesta av dem beväpnade med långa spjut.

Då ljud trumpetsignaler längs utmed hela linjen. Fiendens här hade anlänt. Franco tittade framåt över den vida grässlätten, där det växte enstaka ansamlingar av träd, och han knep ihop ögonen när han fick syn på de friesländska inkräktarna. De kom på bred front och med sina zaschiska ryttare längst fram.

Konungen hade fått information om att den friesländska hären var ungefär lika stor som hans egen armé. Dock hade fiendehären fler ryttare och de spejare som lyckats ta sig tillbaka, hade informerat honom att ytterligare tjugotusen zaschiska ryttare hade anlänt till hären under det senaste dygnet. En av hans spioner hade berättat om att fiendernas ledare Biskop Dictonius, svävat in till Cerona likt en ond ande och fört med sig förstörelse av stadens gator överallt där han for fram. Liknande berättelser hade även kommit från privatpersoner, vilka lyckats fly från kuststaden, men Franco var fortfarande tveksam angående detta. Det lät mest som sagor man berättade för att skrämma små olydiga barn. Han hade i alla fall ännu inte fått syn på någon flygande ande bland fiendehären.

Ahib Nash Kabha satt på sin svarta arabhingst och synade den esparianska armén framför sig. Båda styrkorna verkade vara ungefär lika stora och fiendens här bestod mestadels av infanterisoldater. Han tittade på mannen till höger om sig och log. Där satt hans gamle vän Rudi med sin lojala geckoödlan, som nu hade klättrat fram på mannens bröst. Ödlan, vars skinn nu hade en brunaktig nyans, hade fått namnet Castro. Ahib hade en gång frågat Rudi om namnvalet och han hade då kryptiskt svarat att ödlan fått sitt namn efter en gammal legendarisk drömydare och han hävdade att hans geckoödlan också var en utmärkt drömydare. Ahib hade aldrig riktigt förstått vad hans vän menat med det. Det var ju bara en liten ödla med en irriterande stirrande blick.

Rudi tog sig mot sitt högra lår, som var hårt inlindat i bandage. Han hade fått en pil i benet under striden mot hamnstaden, men han hade vägrat att stanna kvar i sjuksängen för det. Rudi hävdade bestämt att hans enda rätta plats var bredvid sin General!

Ahib vände sig om i sadeln och fick syn på Biskopen, som satt bekvämt tillbakalutad i en förgylld vagn, ett trettiotal meter bakom honom. Biskop Dictionius hade denna dag på sig en blodröd kappa med en svart pälskrage och på huvuden bar han en förgylld biskopsmössa. Lite för pråligt för Ahibs smak. Några synliga vapen hade varken Biskopen eller det tjugotalet präster, som omgav honom. Ahib räckte upp handen i luften, vilket besvarades med en uppsträckt hand från Biskopen. Den zaschiska Generalen höjde sedan upp sin skinande kroksabel i luften och ropade på zaschiska ut en order om anfall:

”Anfall! Gud är med oss i detta liv och i nästa. Döda hedningarna!”

Ropet besvarades med olika stridsvral runt omkring honom och det zaschiska kavalleriet satte fart framåt över fältet likt en stor flodvåg.

Den esparanske Konungen gav ut sina order och lansiärer med långa spjut gick framåt som ett första led. Bakom dem grupperade sig arborstskyttarna och bågskyttarna. De övriga fotsoldaterna, som mestadels bar sköldar och svärd, gjorde sig redo längst bak i leden. Det esparanska kavalleriet på kanterna red framåt för att ringa in fienden i en kniptångsmanöver.

Zascherna fortsatte framåt, men när de kommit halva sträckan ropade Generalen ut en ny order och red till vänster, medan Rudi red till höger. Hela den zaschiska ryttarhären delades upp i två för att möta det esparanska kavalleriet ute på flankerna. De esparanska ryttarna gjorde sig redo att möta sina motståndare. De var färre, men litade på att de skulle kunna krossa zascherna med hjälp av sina långa lansar och sköldar.

När det endast återstod hundra meter mellan Ahib och hans fiender så tog alla zascherna upp sina pilbågar. Zascherna var mästare på att skjuta pilbåge från hästryggen och några

sekunder senare färgades himlen svart av zaschiska projektiler. Pilarna slog ner i det esparanska rytteriet, likt en slägga. Män och hästar föll i marken. Många hästar snubblade dessutom på andra fallna hästar och soldater framför dem. Det esparianska anfalllet kom helt av sig och resultatet var detsamma på båda flankerna.

De zaschiska ryttarna avbröt sitt anfall, men fortsatte att bombardera de esparanska soldaterna med pilar. Efter att flera hundra esparanska soldater låg döda eller sårade på marken blåstes det till reträtt. De flesta av ryttarna flydde då tillbaka utom skotthåll från zascherna, men en mindre grupp med drygt tjugo soldater fortsatte fram mot Ahib och hans zaschiska ryttare. Dessa fick utstå ytterligare pilar innan tolv av dem kom fram och brakade in i det zaschiska kavalleriet. Det utbröt en våldsam strid och män stupade på båda sidor, men zascherna fick snart ett stort övertag på grund av sitt överlägsna avtal.

Ahib red fram till den siste av ryttarna. Denne var en ung man med stiligt utseende. Han var troligen en riktig hjärtekrossare innan han fick rycka ut i krig, Mannen hade precis lyckats döda en zaschisk soldat och skadat en annan när han utmanades av Ahib. Stål korsades och båda svingade sina svärd med stor kraft och precision. Ahib tog emot ytterligare ett slag med skölden och lyckades därefter hugga in på mannens handled. Han skrek till, men tystades därefter av ett kraftigt hugg från Generalen.

När mannen låg död på marken torkade Ahib av sitt blodiga svärd mot hästens sida. Han nickade kort mot den döde kroppen och gav honom en hälsning genom att salutera med sitt svärd. Ahib hade dödat en god soldat och tappra soldater var något han respekterade.

Slaget fortsatte på slätten, men Konung Franco hade svårt att hitta någon bra taktik som bet på de zaschiska krigarna. Hans infanteri som inkluderade bågskyttar hade ännu inte kommit i kontakt med fienden. Kavalleriet på flankerna började tunnas ut och det blev dags att satsa allt på allt på ett kort; ett stort gemensamt anfall med hela armén på en gång.

Trumpeterna blåste till anfall och infanteriet började marschera framåt. De zaschiska ryttarna samlades då till en

lång slaglinje på mitten av slagfältet. Ryttarna gjorde små anfall och ansatte det esparianska infanteriet med pilsalvor, för att sedan dra sig tillbaka igen. Men nu besvarades deras anfall även med pilregn från infanteristernas bågskyttar och även zascherna började drabbas av lite större förluster. Ahib gav då ut en befallning om att hans styrkor åter skulle rida ut på flankerna. Zascherna splittrades åter till två grupper som båda försökte ringa in motståndaren och anfälla från sidorna och bakifrån om de skulle komma så långt.

Den esparanska armén fortsatte framåt och de mötte nu för första gången den reguljära friesländska armén, ledd av Överste Magnus Douveux, en kraftfull man med blont hår och en tredagars skäggstubb på hakan. Strax bakom Översten satt Biskop Dictonius i sin förgyllda vagn.

Medan Översten delade ut order, som löpte vidare genom stridslinjen, reste sig Biskopen upp. Han sträckte ut sina armar och svävade ljudlöst upp i luften. Biskopen fortsatte sedan framåt tills han befann sig ett par meter ovanför Överstens huvud.

”Gud är med oss idag”, sade Biskopen och log med ett saligt leende.

Översten fick syn på sin herre, svalde nervöst och svarade:

”Självklart Ers Nåd! Skall jag beordra om ett anfall?”

”Det behövs inte käre Magnus. Låt dem komma till oss så tar vi hand om dem tillsammans.”

Den esparanska armén kom allt närmare och snart började skurar av pilar fara åt bägge hållen. Män stupade på båda sidor, men de pilar som kom i närheten av Översten skingrades och föll kraftlöst i marken när Biskopen svepte ut med sina armar i vida långsamma rörelser.

Konung Franco fick snart syn på Biskopen, som svävade i luften ovanför sina fiender, likt en stor röd kråka. Först hade han svårt att tro sina ögon. Vad var detta för häxkonster? Han spottade i marken, skänklade på sin springare och red framåt framför sin armé, följd av ett tiotal ridande livvakter. Konungen började ropa något och viftade med sitt svärd i luften.

”Beordra omedelbar eld upphör!” utropade Biskopen med en dov befallande röst. ”Jag tror att den käre Konungen där borta

har något att säga. Det vore intressant att höra vad han har på hjärtat.”

”Ska ske ers höghet!” utropade Översten, varefter order om eld upphör snabbt spred sig längs linjen.

Så småningom kom ordern även fram till zascherna, som höll på att anfalla fiendens flanker. Zascherna drog sig tillbaka till ett säkert avstånd från fienden. Samtidigt utropades även order om att sluta strida på den esparanska sidan och båda arméerna fick en chans att vila ut en stund.

Franco satte sporrarna i sidorna på sin stolta springare och galopperade framåt, följd av sina trogna livvakter. När han kommit halvvägs fram till den friesländska stridslinjen höll han in sin häst och ropade:

”Mitt namn är Franco Martinez II, Konung över Espara, det flammande riket i väster. Ert pack av ogudaktiga rövare är inte välkomna här! Jag utmanar nu någon av era nedriga ledare på duell, för att avsluta det här kriget en gång för alla. Vinnaren får Espara! Accepterar ni min utmaning, eller är ni de fega uslingar, som jag antar att ni är?”

En tystnad föll tungt över fältet. I den friesländska armén var man mycket spända på hur Biskop Dictonius skulle ta denna förolämpning. Soldaterna i den friesländska armén vände långsamt huvudet mot sina ledare. Biskopen sade först ingenting, utan svävade bara lugnt framåt i riktning mot den esparanske Konungen och hans lilla grupp med ryttare. De befann sig vid sidan av en liten skogsdunge med sälg och björkar, vilka tappat de flesta av sina blad inför vintern.

Först gjorde Översten en ansats att följa efter, men Dictonius visade upp en irriterad gest med handen och Översten stannade kvar på sin plats. När Biskopen var ett tiotal meter från Konungen visade han upp ett medlidsamt leende.

”Trevligt att se att den esparanske Konungen är lika modig som man hört och troligen lika dumdrigtig. Men det här är väl bara mellan dig och mig Franco. Inte behöver du väl de där barnvakterna?”

Biskopen slog ut med armarna och två välriktade chockvågor slog ut från hans händer. Stötarna träffade livvakterna på respektive sida om Konungen. De främsta ryttarna slogs omkull

tillsammans med sina hästar och övriga ryggade kraftigt bakåt. Efter en kort tids förvirrande tumult ropade den esparanske Konungen, som inte drabbats av någon chockvåg:

”Vakter retirera! Jag tar hand om den här fege trollkarlen själv. Men han vågar väl inte slåss som en hederlig karl, utan vill väl helst gömma sig bakom sin ondskefulla svartkonst?”

Vakterna drog sig tillbaka och kastade samtidigt hatiska blickar mot Biskopen, som långsamt sjönk ner mot marken och landade med fötterna på det fuktiga gräset. Dictonius vände sin blick mot Konungens stolta springare. Hans tankar letade sig in i hästens inre och skickade dit skrämmande bilder av rovdjur och andra monster. Hästen stegrade sig i panik, varpå Konungen ramlade av och landade tungt på sidan, dock utan några allvarliga skador. Franco reste sig ursinnigt och slängde ett surt ögonkast på sin häst, som galopperade tillbaka till den esparanska armén.

”Vad faan var det där?” fräste Konungen ilsket, så att en kaskad av saliv skvätte ur hans mun.

”Hederligare karlar slåss väl på lika villkor?”, sade Biskopen i saklig lugn ton, som om han talade till ett litet barn. ”Nu är det bara du och jag, till fots. Inga riddjur!”

Franco studerade sin fiende och sade:

”Så det är så du vill leka? Vill du ha ett vapen innan jag skär upp din kropp till små slamsor? Kanske ett svärd eller en yxa?”

Biskopen funderade. Han tittade sig omkring och gick sedan fram till en fyra meter hög björk, som växte i närheten. Han greppade tag i trädstammen och ryckte, med våldsamt kraft, upp hela trädet med rötterna.

”Kanske inte något ädelt vapen, men den här duger gott och väl för mig. Ett välsignat redskap från Moder Jord.”

Konungen tittade först storögt på Biskopen, men vrålade sedan ut ett djupt stridsvrål och sprang fram mot sin fiende med svärdet i högsta hugg. Biskopen lyfte enkelt upp trädet i luften och slog sedan till Konungen med sitt primitiva vapen. Trädet träffade den framrusande Konungen rakt på huvudet. Trädstammen krossade Konungens hjälm och han föll ihop död på marken.

Biskopen kastade lojt bort trädet och tittade utmanande på fiendearmén framför honom. Många av de esparianska soldaterna hade redan gett upp och lagt ner sina vapen på marken.

Striden var över och makten över hela Espara låg nu i Biskopens händer.

Kapitel 11

Befolkningen i det nordliga riket Jämtheim upplevde början på en ovanligt iskall och hård vinter. Frostiga vindar blåste in från norr och ett halvmeterhögt snölager låg likt ett vitt fångslande täcke över dalar och kullar.

I staden Nordhammar i norra delen av riket, bara någon mil från gränsen till Niefelheim, hade man inte upplevt en liknande kyla på över hundra år. De flesta människorna höll sig inne och elden brann dygnet runt i de öppna eldstäderna. Nordhammar låg precis vid Österhavet, men vattenytan hade redan frusit till en tjock is, vilken sträckte sig flera kilometer ut till havs. Nära land var isen redan över en decimeter tjock och människorna kunde nu vandra över till de små öarna, som låg utanför staden. Folket i Nordhammar förstod att det skulle dröja mycket länge innan några fiskebåtar skulle kunna ta sig ut eller in till hamnen.

Det svaga himmelsljuset från en stjärnklar natt lyste upp de snötäckta fälten och skogarna runt omkring staden och kalendern hade hunnit fram till den tjugofjärde december. Det var ett datum förknippat med onskans och mörkrets makter i Jämtheim och de flesta människorna höll sig även inne för att inte riskera att drabbas av något fasansfullt avgrundsmonster, som vandrade omkring på natten.

Om människor varit ute hade de kanske sett en samling, bestående av tjugotvå tomtar, som närmade sig staden från nordväst. Var och en av de små figurerna bar en välfylld säck av väv på ryggen. Tomtarnas skosulor var tillverkade av läder, som tidigare förtrollats av den mäktige demonen Nicolaus. De kunde nu ta sig fram med lätta steg och de sjönk inte ner mer än ett par centimeter genom det vita snötäcket. Endast lätta fotspår syntes därför bakom den sent anlända karavanen med tomtar och inte ett ljud hördes från någon av dem.

Den främste tomten i ledet, som var en halv decimeter längre än de övriga, gjorde tecken med vänstra handen, varefter gruppen splittrades till två. Hälften av tomtarna gick mot den

norra delen av staden och hälften gick runt mot den södra. Ännu hade ingen i Nordhammar upptäckt de oinbjudna besökarna, men det var kanske inte så konstigt. Staden hade aldrig blivit invaderad och hade därför ingen ringmur och inga vakttorn. Mellan fyra och sex personer ur stadsvakten brukade patrullera runt på gatorna, men på grund av den extrema kylan så hade patrulleringen ställts in. Alla vakterna var dessutom glada att slippa gå ut på årets ondskefullaste och mest otursamma natt. De som fortfarande var vakna av vaktstyrkan satt kvar i logementet, vilket var placerat i den södra delen av staden. Lite då och då öppnade de ytterdörren och lyssnade, men då allt var tyst och lugnt så var det ingen idé att sticka ut näsan under en allt för lång stund.

Gruppen av tomtar, som gick till den norra delen av staden, kom snart fram till de yttersta husen, vilka alla var tillverkade av trä och målade med mörkröd färg, med vita knutar. När de passerat några av huset splittrades tomtarna ytterligare och fortsatte in mellan husen en och en. Lite då och då ställde de sig vid fönsterluckor eller dörrar och vädrade i luften med sina långa känsliga näsor. Ibland skakade de bara på huvudet och fortsatte till nästa hus, men andra gånger fångade de upp en lukt de tyckte var den rätta. De gick då fram till husets ytterdörr, tog fram en blå kristallliknande sten och höll fram den mot dörrens låsmekanism. Allt som oftast öppnades dörrlåset, men i andra fall hittade tomtarna ändå andra vägar att ta sig in i huset. I vissa fall fick de dock ge upp. Att ta sig in genom skorstenen var inte rådligt, då det i så gott som alla hus fortfarande fanns en hel del glöd kvar i eldstäderna.

En av tomtarna öppnade dörren till familjen Dahlströms hus, som låg i den nordvästra ytterkanten av staden. Den här tomten var av kvinnokön och hennes namn var Nui. Hon hade kolsvart kortklippt hår och en stor vårta på hakan. I huset bodde fadern Tor, modern Hulda och två barn; storebror Jens och lillasyster Ingrid, som bara var sex år gammal. Tomten sniffade i luften och plockade sedan fram två leksaker från sin säck; en mekanisk clown som bar på en trumma och en brun långhårig nallebjörn, med intensiva guldfärgade ögon. Båda leksakerna gav upphov

till ett svagt grönt ljus, som skimrade i mörkret. Nui lämnade säcken på golvet och begav sig längre in i huset. Hon gick uppför en smal trappa, som ledde till våningen ovanför. Vanligen knarrade trappan när man gick i den, men tomtens förtrollade skosulor gav inte upphov till ett endaste ljud.

Nui fortsatte rakt fram genom ett kort korridor och kom först in i storebror Jens sovrum. Rummet var enkelt möblerat och den tioårige pojken låg på mage och sov med djupa andetag. Nui tassade fram till änden av sängen och placerade där den mekaniska clownen. Sedan lämnade hon rummet och gick in till lillasyster Ingrids sovrum på andra sidan korridoren. Den lilla flickan låg på sidan och sov med tummen i mun. Det hördes ett svagt smackande ljud. Nui placerade varsamt nallebjörnen på sängens fotända, så att den skulle sitta upp när flickan vaknade.

Sedan försvann tomten tyst ut ur rummet igen. Strax där- efter öppnades och stängdes ytterdörren ytterligare en gång. Tomten hade lämnat huset och skulle fortsätta besöka andra barn, vilka skulle kunna behöva en ny leksak. Tänk så glada de skulle bli!

Följande morgon höll modern Hulda och fadern Tor på att göra i ordning frukost. I vanliga fall arbetade Hulda i garveriet, som låg strax norr om staden, men den stränga kylan hade orsakat att produktionen av skinn varit stängd under en hel vecka. Tor arbetade som fiskare, men på grund av isen kunde inga båtar lämna hamnen. Han tänkte denna dag ta sig en tur ut på isen, borra upp ett hål och pilka lite för att försöka komplettera deras matförråd med färsk fisk. Troligast var det strömning eller abborre som skulle kunna nappa.

När gröten hade kokat färdigt, gick Hulda fram till trappan och ropade på jämtheimska:

”Jens och Ingrid! Dags att stiga upp sömmtutor. Frukosten är klar!”

En våning upp öppnade Ingrid sina klarblå ögon. Hon blinkade till, gnuggade sig i ögonen och tittade sig omkring. Ingrid snurrade en lock med mellanblont hår runt sitt vänstra pekfinger, satte tummen i munnen och snusade på håret.

Det var fortfarande ganska mörkt i rummet, men tillräckligt ljusst för att hon kunde se detaljerna runt omkring sig. Ingrids ögon föll plötsligt på nallebjörnen, som satt och tittade på henne vid ändan av sängen. Ingrids hjärta blev fyllt av ett lyckorus.

En nallebjörn? Bara till mig, så härligt. Jag har ju alltid velat ha ett gosedjur. Tänk att mamma och pappa köpte en till mig. Titta vilka fina ögon den har! Den är ju jättemysig. Till och med finare än de dyraste nallebjörnarna jag såg på torget i somras.

Ingrid lutade sig framåt, greppade tag i björnen med sin högra hand och tryckte den mot sitt magra bröst. Hennes hjärta slog dubbla slag av lycka och en tår rann ner från hennes vänstra öga. Ingrid andades in ett långt andetag och kände sig plötsligt alldeles yr. Hennes tankar blev bleka. Det var som om hennes inre vandrade omkring i en dimma tjock likt lönnsirap. Hon hörde en röst. Det var en vänlig röst som pratade med henne, likt en snäll morfar eller farfar och han ville henne så väl. Ingrid lyssnade och tänkte:

Ja herr Nicolaus! Jag kommer så fort jag kan.

Nere i köket hade Hulda dukat fram frukosten och hennes man Tor satt redan och åt av den varma gröten.

”Kommer ni någon gång!” tjatade Hulda. ”Gröten blir kall!”

Då fick hon syn på hennes lilla Ingrid, som stod längst uppe i trappan och bakom henne kom hennes bror Jens. Hulda tyckte nog att det var något annorlunda med Ingrids blick den här morgonen, men hon orkade inte bry sig om sin dotters svängiga humör, utan gick och satte sig till bords bredvid sin man för att börja ta för sig av frukostmaten. Ingrid och Jens gick båda sömngångaraktigt nedför den smala trappan, medan deras föräldrar började småprata om vad som behövde göras med huset. Hulda hade som vanligt väldigt många idéer, men Tor ville helst att de bara skulle jobba med ett projekt i taget.

Ingrid, som höll sin nya nallebjörn i ett stadigt tag under armen, gick fram till köksbänken, tog upp en stor kökskniv och gick sedan mot hallen där ytterkläderna fanns. Jens, som istället hade sin nya clown under armen, plockade upp eldgaffel från sidan av den öppna spisen och följde sedan efter sin syster.

Hulda tittade förvånad på sina barn och fick då syn på de nya leksakerna de bar med sig, men hon hann inte fråga något om det innan hennes man irriterat utbrast:

”Vad håller du på med Jens? Lägg omedelbart tillbaka den där! Jag har precis lagt in nya vedträn i spisen och elden klarar sig bra utan att du betar i den.”

Jens stannade upp och tittade på sin far med slö intetsägande blick. Sedan fortsatte han att gå mot hallen. Tor hade då blivit alldeles full av ilska mot sin uppstudsige son, som denna morgon verkade ha huvudet fullt av bomull. Han reste sig hastigt, så att stolen välte och tog några snabba steg mot sin son. Jens höjde eldgaffeln för att slå till, men Tor greppade tag i hans arm och stoppade slaget.

”Vad! Tänkte du slå mig din ungiävel?” fräste Tor så att saliven skvätte i sonens ansikte.

Då kände han en plötslig smärta i sidan. Hans lilla söta dotter Ingrid hade stuckit kökskniven i honom. Tor släppte taget om sin son och stapplade till. Hans fru Hulda for upp och rusade fram till sin man.

”Neej!” utropade hon när Tor segnade ner på golvet.

Huldans ögon var fyllda av vild panik när hon lyfte sin mans huvud. Hon tittade oförstående upp på sina båda barn.

”Varför? ...”

Jens slog till med eldgaffeln, som träffade Hulda i bakhuvudet. Modern stönade till. Det blev svart för hennes ögon och sedan föll hon ihop över sin man. Hon var avsvimmad och skulle ha ordentligt ont när vaknade.

I andra hus i staden hände liknande saker. Barn strömmade ut ur byggnaderna bärandes på sina nya leksaker. Många av barnen hade lyckats ta sig ut utan att deras föräldrar försökt att stoppa dem. De allra flesta hade fortfarande på sig sina nattsärkar, men vissa hade även lyckats ta på sig en varm jacka eller ett par skor. Så gott som alla hade beväpnat sig på något sätt.

Vissa barn hade dock inte lyckats att ta sig ut, utan hade blivit övermannade av sina föräldrar. Dessa barn skrek nu ut av förtvivlan och ljudet lockade till sig andra barn.

Skomakarens dotter hade blivit instängd i sitt rum efter att hon försökt att hugga ihjäl sin far med en yxa. Hon skrek högt

med en röst som hördes vida omkring. Ett tiotal andra beväpnade barn samlades runt hennes hus. De tog sig in genom huvudporten, som var olåst och gjorde sig redo med sina medhavda vapen. Det hördes en hel del oväsen i huset och sedan gick barnen ut tillsammans med skomakarens dotter, som kramade om en stor docka. Skomakaren själv låg död på köksgolvet.

Stadsvakten hade hört en massa rop och skrik runt omkring och begett sig ut med dragna vapen. Men när de kom ut såg de inga fiender. Istället fanns där barn i åldrar mellan fyra och sexton år, som med stirrande blickar sprang omkring på gatorna ensamma, eller i små grupper. De flesta av dem var på väg norrut och när vakterna frågade barnen om vad som var på gång, blängde de bara tillbaka utan att svara.

En av vakterna greppade tag i en trettonårig pojke, men han släppte snabbt taget när pojken svingade ett kort svärd mot honom. Vakten undkom svärdspetsen med ett par centimeter och backade förskräckt tillbaka. Pojken följde upp med ytterligare svingar, men vakten fick upp sitt eget svärd och parerade nu huggen. Han kontrade med att slå till pojkens hand med flatsidan på svärdet. Pojken tappade sitt vapen, men sade inte ett knyst. Istället vände han sig om och flydde.

”Stanna där din lilla usl... Aj!”

En pil hade snuddat vakten och rispat upp ett sår på hans ben. Ett tiotal meter bort stod en flicka i fjortonårsåldern med en pilbåge i handen. Hon tog upp ytterligare en pil från sitt koger och satte den på strängen.

”Skit också!” mumlade vakten och flydde in bakom ett hus.

Han fortsatte att springa ända tills han kom tillbaka till logementet.

Galna ungar med vapen? Vad in i helvete är på gång?

Allt fler barn lämnade sina hus och sprang eller vandrade norrut genom staden. Bråk och mindre strider bröt ut lite här och där, men de flesta vuxna stadsbor använde så lite våld som möjligt, då de inte hade någon lust att skada sina egna eller några andras barn. Förvirrade såg föräldrar och vakter på när

barnen lämnade Nordhammar och begav sig in i skogen strax norr om staden.

En trupp på ett tjugotal vuxna började förfölja barnen, men när de nästan var framme vid skogsbrynet blev de plötsligt beskjutna med pilar från ett tiotal tomtar beväpnade med armborst. Tomtarna hade kamouflerat sig väl med vita kappor och luvor. De var därför näst intill osynliga för människorna. Ett par vuxna träffades av de små pilarna, utan att skadas riktigt allvarligt, men det var tillräckligt för att få stopp på dem. De drog sig tillbaka mot staden för att kalla på förstärkningar. Här behövdes ordentlig utrustning och bättre vapen.

Någon halvtimme senare red ett sextiototal män och kvinnor ut från Nordhammar för att söka rätt på de försvunna barnen. Snön yrde kring hästarnas hovar och de uthålliga djuren fick kämpa hårt för att galoppa genom den djupa snön. De red in i skogen för att följa efter de tydliga spåren efter barnen, men när de kommit ett femtiotal meter in i skogen var barnens fotspår plötsligt totalt försvunna. Männen och kvinnorna svor, men gav inte upp.

De fortsatte framåt i nordlig riktning och delade även upp sig i mindre grupper. Sökandet pågick under hela dagen, ända tills det blev mörkt. Dock förgäves ... för några barn hittade de inte. De var som uppslukade av den mörka skogen.

Längre västerut och söderut i Jämtheim drabbades andra städer och byar av liknande händelser. I byn Clausby brände barnen även upp de flesta av de lättantändliga trähusen med hjälp av facklor och när väl paniken lagt sig var alla barnen spårlöst borta.

Den tjugofjärde december skulle detta år minnas som en sorgens dag i Jämtheim.

Men barnen var inte spårlöst borta. De hade vandrat norrut på små svårframkomliga stigar och tagit sig ända till grannlandet Niefelheim. Två dagar efter det att barnen gjort uppror i stora delar av Jämtheim, hade över tusen barn redan samlats i en dal strax söder om den gamla fästningen Vhalborg och ytterligare var hela tiden på väg in från Söder. Lite här och där

stod även små grupper av tomtar. Vissa av dem försökte på något sätt räkna hur många barn som anlänt, vilket var ett hopplöst uppdrag då de hela tiden rörde på sig. Andra tomtar, som var kunniga inom läkekonsten, kontrollerade att barnen var i god fysisk form och många barn blev behandlade för olika blesstyrer; allt från skrubbsår till brutna lemmar.

Eitre var en liten tomte med smalt ansikte och svart pipskägg. Han gick fram till ett syskonpar, som nyligen vandrat in från skogen. Den sextonåriga Bea var bland de äldsta av alla barnen i dalen och tätt bredvid henne gick hennes lillasyster Nora, som var fjorton år gammal. Lite bakom dem gick deras lillebror Lill-Karl, som nyligen fyllt elva. Nora hade likt många andra barn fått en mycket speciell leksak denna natt och i hennes famn fanns en ganska naturtrogen docka föreställande en liten bebis. Bea och Lill-Karl hade haft sina presenter mycket längre än de andra barnen och båda hade sina specielltillverkade nallar instoppade under sina bälten. Bea bar på ett långt jaktspjut och i skidan, som hängde i hennes bälte, fanns en vass kniv av stål.

Bladet var fortfarande blodigt efter ett bråk med storasyster Gun under natten. Gun, som var för stor för några larviga leksaksprenter, hade försökt att hindra sina småsyskon från att lämna byn under natten. Bea hade då försvarat sig och skurit upp sin storasysters arm så att den blött ymnigt. Gun hade dragit sig tillbaka och med chock i ansiktet iakttagit när hennes småsyskon försvunnit in i skogen, endast iklädda sina nattkläder, skor, samt ett par andra slumpmässigt utvalda klädesplagg. Lill-Karl och Nora hade fått på sig varsin jacka, medan Bea förutom sitt nattlinne endast bar en grön stickad mössa.

Den lilla tomten Eitre kände snabbt på barnens bara händer och ben och konstaterade nöjt att de fortfarande var varma trots den ihärdiga kylan i dalen. Han hade fått information om att det hade med magin från leksakerna att göra. Tack vare dem kunde barnen hålla sig varma i den strängaste vintern och de behövde dessutom mycket lite mat och dryck för att hålla igång sina nu förslavade kroppar.

Eitre fick sedan syn på en rödhårig pojke i åttaårsåldern, som kom gående in till dalen lite längre söderut. Till skillnad från de andra barnen huttrade han av köld och han saknade den leksak, som tilldelats honom under natten. Tomten gick fram och kände på pojkens bara hud. Den var iskall och vissa ställen hade fått ljusa fläckar.

Köldskador och ingen leksak! tänkte Eitre. *Aj aj aj... Det var inte bra. Måste fråga bossen om vad vi skall göra med den här.*

Tomten tog tag i pojkens tröjärm och förde honom vidare genom dalen. Pojken protesterade inte, utan följde lydigt efter med stapplande steg. Så småningom kom de två fram till en plats där ett tiotal tomtar delade ut nya vapen till de barn, som inte lyckats att utrusta sig ordentligt eller förlorat sitt vapen under flykten. Den som övervakade själva vapenutlämningen var herr Nisse och bredvid honom stod det buttra trollet Bert.

"Ursäkta Herr Nisse!" sade Eitre och vinkade med ena handen. "Jag tror att vi har ett litet problem här."

Nisse riktade blicken mot Eitre och den huttrande pojken. Han suckade.

"Jaså, ytterligare ett människobarn, som förlorat något på morgonen. Det är den tredje hittills. Låt mig få se på honom."

Nisse gick fram till pojken och synade hans bleka fläckar. Han skakade missnöjt på huvudet.

"Köldskadorna är nog för stora är jag rädd. Inte värt att slösa en ny leksak på honom. Ta honom till varggropen!"

"Varggropen?" frågade Eitre med tveksam röst.

"Ja! Gå dit med pojken, öppna grinden, släpp in honom, stäng grinden och kom tillbaka hit. Vargarna tar snart hand om honom. De är ganska hungriga och skulle behöva ett extra mål mat. Är det så komplicerat?"

"Eh. Nej herr Nisse. Det fixar jag!"

Eitre drog med sig pojken och försvann snart utom synhåll för Nisse och de andra. Varggropen låg på den västra sidan om Borgen och Eitre rös när han hörde deras hungriga ylanden. Tomten trivdes inte alls med situationen, men han vågade inte göra annat än att lyda. På vägen till varggropen passerade de tre tomtar, som höll på att slipa korta svärd och mindre yxor.

Vapnen var ganska små, i lagom storlek för att kunna svingas av barn.

Tomten som stod och vevade på slipstenen muttrade något, när han förstod vad som skulle hända med den frusne rödhårige pojken.

”Sluta att gnälla!” sade den andra tomten, som höll en yxa mot den roterade slipstenen. ”Är du människoälskare eller?”

”Nej men...” försvarade sig den vevande tomten.

”Det är i alla fall bäst att du är försiktig med att visa sympatier för dem. Mäster Nicolaus har öron överallt och han tillåter inte olydnad. Dessutom borde du vara glad. Äntligen är det dags för tomtarnas storhetstid, precis enligt den gamla profetian. Människornas välde kommer snart vara över och världen renas då från de sturvuxnas orena levnadssätt.”

Tomten vid veven svalde och nickade. Han valde att inte nämna något mer om saken.

Den tredje tomten i den lilla gruppen var ingen mindre än Nutte. Han jobbade med den sista finslipningen av vapnen och följde intresserat utvecklingen i dalen. Nutte hade lämnat sin varg Gråben i skogen väster om dalen för att kunna lyssna på vad de olika tomtarna hade att säga. Kanske skulle han få ytterligare ledtrådar om herr Nicolaus planer. Men om han avslöjades som spion, så skulle hans liv inte vara mer värt än ett ruttet lingon.

Men nu var det dags att ta en risk. Han lämnade sitt arbete och sprang efter Eitre och den frusne pojken.

”Vänta!” sade Nutte. ”Jag tror att pojken tappade den här.”

Eitre stannade upp och tittade först oförstående på den gråskäggige tomten. Sedan såg han den lilla mekaniska grodan i Nuttes hand. Den hade ett svagt grönt skimmer runt omkring sig. Eitre sneglade på den frusne pojken och log. Han räckte ut handen, tog emot grodan och lämnade sedan vidare leksaken till den frusne pojken. Pojken tittade först oförstående på leksaken, men sedan tryckte han den mot sitt magra bröst och log. Eitre såg fundersam ut. Han vände sig mot Nutte och frågade:

”Tror du att han klarar sig?”

”Vem vet? Han får i alla fall en större chans nu än om du puttar in honom i vargburen. Ta nu med dig grabben och stick härifrån!”

Eitre tittade sig först nervöst omkring, men ingen annan tomte verkade titta på dem. Han nickade, tog tag i den vilsna pojkens tröja och drog honom bort från de hungriga vargarna.

Nutte stod kvar och tittade på när Eitre och pojken blandade sig med en större grupp med människobarn. Han hoppades att pojken skulle klara sig nu. Vem vet? Allt kan hända!

Nutte förde ner handen i sin ficka och pillade på Lauders glob som fört honom dit en vecka tidigare. Den andra globen, som han stulit från Idana, hade han ett par veckor tidigare lämnat över till sin rätta plats hos chefen. Att ha för många globler fria ute i världen kunde leda till oväntade händelser och i värsta fall fruktansvärda katastrofer. Det som nyss skett i Jämtheim och Niefelheim verkade dock inte ha något med globerna att göra och Nutte blev allt mer osäker på om det verkligen var händelserna i norr, som var orsaken till hans huvuduppdrag. Kunde hans chef ha sniffat upp fel spår den här gången?

Plötsligt hördes plingande ljud från bjällror. Ljudet växte sig snabbt starkare och Nutte tittade sig omkring. När han vände blicken österut fick han syn på en stor släde dragen av åtta renar. Den gled dock inte fram på snön, utan den flög. I den rödmålade släden satt en rödklädd tjock man med vitt skägg. Nutte kände direkt igen honom trots avståndet. Det kunde inte vara någon annan än Nicolaus.

Släden for fram en bit ovanför grantopparna och flög in i dalen, som nu var nästan sprängfylld av människobarn i olika storlekar och åldrar. Dessa tittade storögt på släden, som for förbi över deras huvuden, men sade inget. Barnen lydde duktigt sina order och just nu inkluderade detta endast att stå där i dalen och invänta nya direktiv. Tomtarna föredrog att det var tyst.

Renarna nuddade så småningom den snötäckta marken och släden landade mjukt ett femtiotal meter från Nisse och de andra tomtarna. Renarna svängde sedan åt höger och stannade bara ett par meter från Nisses långsmala skinnstövlar. Nisse

stod kvar och blundade. Han var livrädd för att bli påkörd, men ville inte visa sin rädsla för chefen.

”Hoj hoj på dig Nisse!” utropade Nicolaus med en munter hög stämma. ”Jag har nu farit omkring över så gott som hela Jämtheim. Ni verkar ha jobbat på bra och befriat många människobarn från sina bojor. Detta är en glädjens dag. Norra delen av riket är i kaos och de vuxna irrar nu omkring likt rådvilla höns, efter det att räven varit där och tagit deras kycklingar.”

Nicolaus log lite extra vid det sista uttalandet. Han fortsatte:

”Men mycket arbete återstår. De vuxna människorna i den södra delen av Jämtheim, samt i grannländerna Nordheim och Suom har ännu fått sova ostört. Det skall vi strax ändra på! Eller hur?”

Nisse och tomtarna bredvid honom nickade entusiastiskt. Trollet Bert tittade fundersamt på en av renarna, rörde försiktigt på den närmsta renens öra och undrade vilken del på djuret som kunde vara godast. Nisse sparkade till trollet lite lätt på smalbenet, varefter han lämnade dragdjuren ifred.

Nicolaus klappade sig på magen och fortsatte:

”Snart så kommer vi ha en ostoppbar armé på vår sida och då ska världen äntligen få känna på tomtarnas sanna styrka. Människorna kommer att darra när de ser oss. Eller hur?”

Nisse gjorde ett tecken med händerna varpå tomteskaran utropade ett något osynkroniserat:

”Ja!...”

Nicolaus fortsatte sedan att högtidligt berätta hur viktigt det var att hålla produktionen uppe på en hög nivå och han lovade ut guld och rikedomar till de som gjort sig förtjänta av det. Han sade inget om vad som hände om man gjorde honom missnöjd, men alla hade hört historier om tomtar som torterats, kastats till vargarna eller, vilket var värst, fått en privat mötestid tillsammans med Nicolaus själv. Ingen visste riktigt vad som hade hänt, men tomteskrik och döda kroppar hade visat att det inte hade varit något trevligt möte.

Efter talet fortsatte Nicolaus sin färd mot Vhalborg, nu via den snötäckta marken, och det syntes på de flesta av tomtarna att det var skönt att han försvunnit en stund.

Nutte gick tillbaka till sina två nya arbetskollegor och ursäktade sig med att han behövde gå och kissa. De nickade bara förstående och började slipa ett nytt vapen. Nutte gick in i skogen och fortsatte en bit in mellan träden, tills han kom till en liten dalsänka med små bärfyllda rönnar. Platsen låg väl dold från andra tomtars insyn. Där plockade han fram sin glob, slog in nya koordinater och försvann spårlöst i en sfär av ljus.

Kapitel 12

Det här året verkade vintern i Espara och andra länder på samma breddgrad, bli kallare än vanligt. En isig vind från norr svepte söderut och tvingade bort alla andra mildare vindar. En liknande kyla hade rikena runt Mellanhavet inte haft på flera hundra år. Som tur var så hade skörden varit god tidigare under året och vinterförråden stod fulla. Biskopens pågående krigståg gjorde dock att förråden minskade fortare än vanligt.

Månaderna gick och så småningom blev det februari. Ett tjockt vitt snötäcke låg nu likt en stor filt över hela Espara.

Den lilla staden Taragona, som låg i den nordöstra delen av riket en dagsmarsch från både den friesländska och germarkiska gränsen, hade omvandlats till ett stort militärläger för den friesländska armén, inklusive det zaschiska rytteriet.

Biskopen hade efter sitt lyckade fälttåg genom sitt grannland endast lämnat kvar drygt femtusen fotsoldater för att kunna behålla kontrollen av riket. Dessa var utplacerade i rikets elva viktigaste städer. Han ansåg dock att det var mer än tillräckligt. Folket i Espara hade kuvats till fotknölarna och de visste nu att alla sorters uppror skulle straffas med döden. Exempel på detta hade redan statuerats i tre av Esparas större städer.

Några av Biskopens lojala präster och högre befäl hade fått till uppgift att styra riket under hans frånvaro. Men trots att han lämnat kvar trupper bakom sig hade hans armé vuxit. Mer än sjutusen esparanska soldater hade blivit *omvända* till den rätta vägen av honom själv och de skulle nu blint följa hans vilja. Dessutom hade det tillkommit ytterligare åttatusen friesländska soldater och sextontusen zaschiska ryttare från sydländerna. Biskopens armé var nu starkare än någonsin.

Dictionius nästa mål var Gemark, ett spartanskt rike där kyrkans makt blivit allt svagare under de senaste hundra åren. Biskopens mål var att föra tillbaka det germarkiska riket till ljuset. Med guds hjälp skulle riket åter kunna helas och ondskan drivas bort. Gemark hade idag ingen stor samlad armé

och han räknade med att det bara skulle ta ett par månader innan han även hade detta rike i sina händer.

Solen var redan på väg ner i väster när Biskopen trädde in i Borgmästarens ståtliga hus. Det var det högsta huset i hela Taragona och byggnaden hade dessutom två höga vakttorn, med utsikt över hela staden och dess omgivningar.

En mycket nervös piga steg åt sidan när Biskopen och hans följe trädde in i den stora entrésalen. Dictonius borstade av lite nyfallen snö från sina axlar och stampade sina kängor i stengolvet, så att snön lossnade i stora sjok. På hans vänstra sida gick den blonde Överste Magnus Douveux och på hans högra sida gick Claude Gautier, en mager präst i femtioårsåldern. Claude var iklädd en enkel svart prästkappa med en kåpa, som dolde det mesta av hans kala huvud.

Ner från en trappa kom stadens Borgmästare Mauro Giuiani stormande. Han var femtiofyra år gammal, ganska kortvuxen och ett grått skägg täckte hans annars svaga haka. Borgmästarens kläder var av finaste snitt, med sidentyg och minkpälskrage. På huvudet bar han en moderiktig rund hatt med ett par havsörnsfjädrar. Hans ansikte var rött av ilska och hatet från hans ögon sköt ut likt blixtrar. Två av hans trognaste tjänare och livvakter följde honom tätt i hämlarna, båda med varsin hand på sina svärdfästen. Även dessa två män bar kläder av fint snitt och röda mantlar på ena axeln.

”Vad är det här?” fråste Borgmästaren. ”Räcker det inte att ni intagit min stad? Måste ni även besudla mitt golv med er närvaro och lortiga kängor?”

”Ta det lugnt käre herr Mauro Giuiani”, svarade Claude. ”Vi tänkte bara låna ert vackra hus en dag eller två. Självfallet har ni inget emot det?”

”Det finns andra ställen för er att bo på. Kanske horhuset tvärs över gatan?” sade Borgmästaren med förakt i rösten.

Biskopen gjorde en diskret gest med handen, som Översten omedelbart noterade. Magnus drog sin dolk, klev fram ett par steg och skar upp Borgmästarens hals med ett rent snitt. Mauros ögon blev stora av förvåning, han stapplade bakåt och tog sig för halsen, men han kunde inte hindra blodet som snabbt

lämnade hans kropp. Borgmästarens livvakter började dra sina vapen, men insåg snabbt det hopplösa i situationen och släppte sina svärdsfästen. Mauro stönade svagt och sjönk sedan ner till en hög på golvet. Döden hade kommit mycket fort.

”Det var ju synd”, sade Claude utan någon medkänsla i rösten. ”Synd att vår kära Gud inte hann lära honom lite hyfs innan hans liv togs bort ifrån honom.”

”Gud ger och Gud tar”, sade Biskopen med ett stort leende på sina läppar.

Han gick fram till kroppen och livvakterna backade vördnadsfullt tillbaka. Biskopen vände sig sedan mot Översten, gjorde ett korstecken över bröstet och sade:

”Magnus ... Gud ville att denna man inte skulle leva längre och han förlåter dig för att ha tagit detta liv. Amen!”

Översten nickade tacksamt och torkade sedan av dolken på en tjock grön gardin, vilken täckte en stor fönsterlucka. Den fläcken skulle man aldrig lyckas tvätta bort.

Senare på natten hade det slutat snöa. Vinden hade mojnät och staden badade i ett dystert gulvitt månljus under en molnfri himmel.

En mörkgrå siluett smög sig försiktigt fram över de snötäckta takpannorna och var snart framme vid den före detta Borgmästarens residens. På kroppsformen kunde man se att det var en kvinna klädd i en åtsittande gråvit klädnad och med en grå huva, som även dolde hennes ansikte. Kvinnan, som var ganska kort och spensligt byggd, studerade stilla omgivningen.

Själva byggnaden på andra sidan gatan vaktades av ett trettiotal vakter, men taken var så gott som obebakade, förutom ett par friesländska vakter i vart och ett av de höga stentornen. Den mystiska kvinnan tog fram ett långt rep med en äntherhake i ena änden och kastade den mot byggnaden, som låg sju meter bort. Äntherhaken landade i snön med en svag duns. Ett par vakter som patrullerade på gatan nedanför tittade upp i luften, men kunde i mörkret inte se det tunna repet och den ljusgråa skepnaden hade nu dragit sig tillbaka utom synhåll.

Vakterna ryckte på axlarna och fortsatte att småprata om sina planer på vad de skulle göra när kriget var slut. De var

omedvetna om repet, som sakta rörde sig ovanför deras huvuden. Änterhaken fastnade i hörnet av en skorsten varpå repet spändes och knöts fast runt en annan skorsten, på det tak där kvinnan befann sig.

Den gråklädda kvinnan gick sedan försiktigt med mjuka säkra steg balansgång på det smala repet. Övergången gick utan problem och hon fortsatte uppåt mot det närmsta stentornet. Längre upp syntes siluetten av en av vakterna. Kvinnan smög sig vidare framåt. Hon gick näst intill ljudlöst på de snötäckta takpannorna och kom allt högre upp på byggnaden. Snön gjorde färden över taket extra vanskelig, men hon tog sig fram lika säkert som en snöleopard och lämnade endast lätta fotspår efter sig.

Kvinnan klättrade sedan vigt uppför en balkong och kände försiktigt på dörrhandtaget. Dörren var låst. Hon försökte att öppna dörren med hjälp av ett par medhavda dyrkar, men hon upptäckte snart att låset var en alltför svår nöt att knäcka. Hon svor tyst för sig själv och vände blicken mot tornet.

Skit också! Då får det väl bli den svåra vägen.

Kvinnan lämnade balkongen och klättrade vidare uppför en lodrät tegelvägg. Det var en svår och mödosam klättring, men så småningom kom hon upp på byggnadens takås. Nu var hon nästan lika högt uppe som de två vakterna i det närmsta tornet, vilket låg ungefär tio meter bort. Kvinnan tog fram ett halvmeterlångt blåsrör av bambu, stoppade in en decimeterlång pil och tog sikte mot en av vakterna. Vakten lutade sig nonchalant mot ena väggen så att endast halva hans kropp var synlig genom en stor öppning, men det var tillräckligt.

Kvinnan blåste till med full kraft! Pilen for genom luften och träffade vakten strax under hans högra skuldra. Mannen ryckte till och tog ett par steg åt sidan. Sedan vinglade han till och föll ihop på golvet.

Den andre vakten blev mycket förvånad när hans kollega plötsligt föll omkull framför honom.

”Vad är det med dig?” utropade han bestört.

Han gick fram till sin kamrat och började lyfta upp honom till sittande ställning. Då fick han syn på pilen som stack ut från mannens rygg.

”Vad är?... Aj! Skit också.”

Något hade stuckit vakten i sidan. Sedan snurrade hela världen framför hans ögon. Mannens synfält blev snabbt suddigt och han kände hur ben och armar domnade bort. Efter bara några sekunder låg det två vakter på stentornets golv.

En äntherhake kastades in genom öppningen, drogs tillbaka och fastnade. Någon minut senare klev kvinnan in i tornet. Hon tog av sig sin huva och kliade sig i hårbotten, samtidigt som hon kontrollerade vakternas puls. De levde, men sov djupt. Pilarna, som var preparerade med ett kraftigt sömnmedel, stoppade hon tillbaka i en liten väska hon hade fastspänd i midjebältet.

Den gråklädde kvinnans namn var Ljiljana Sareiko. Under de åtta och en halv månader hon arbetat för lönnmördarskrået i Vitrolles, hade hon snabbt stigit i aktning hos sina medarbetare. Samtliga uppdrag hon åtagit sig hade genomförts med lyckat resultat och inom angiven tidsram. Ljiljana hade dock fortfarande vissa preferenser och tog bara de uppdrag, som inte involverade hederligt folk eller barn. Men det fanns ändå andra som var villiga att ta de jobben.

Att arbeta som lönnmördare var ofta ett ganska ensamt jobb och det inkluderade mycket träning och självdisciplin. Hon hade dock fortfarande kontakt med sina gamla skolkamrater Sira och Lilly, som hon träffade regelbundet; senast för två veckor sedan.

Ljiljana hade även fått ett par nya vänner inom lönnmördarskrået och så hade hon träffat Pierre Camus; en brilliant författare och skrivare av teatermanus. De hade nu varit ihop i två månader och Ljiljana började även få små tankar på att stadga sig med sin romantiske man. Dock hade hon inte varit riktigt ärlig när han frågat vad hon jobbade med. Någon gång blev hon väl tvungen att avslöja detta. Men det kunde gärna vänta ett tag till...

Den här natten var det dock arbete som gällde. Ljiljana satte på sig luvan igen, lämnade de snarkande vakterna och begav sig nedför en smal spiraltrappa. Medan hon tog sig genom byggnadens korridorer och letade efter sin måltavla, Biskop Dictionius, funderade hon på hur hon skulle ha ihjäl den store mannen. Ljiljana hade flera möjliga alternativ som skulle kunna passa:

Kaststjärnor; lätta att kasta iväg, men inte lika säkert dödande. Dessa lämpade sig bättre för snabb flykt än för ett snyggt lönnmord.

Giftpil; ett trevligt, men lite feigt sätt att döda på om man hade ett klart skottfält. Giftet, som var importerat från sydländerna, dödade en människa på mindre än tjuugo sekunder. Sira hade dock sagt något om att Dictionius hade skaffat sig omänskliga krafter. Tänk om han var immun mot giftet?

Ställina; ett mindre blodigt alternativ som skar av offrets lufttillförsel. Tänkbart, men alternativet skulle vara farligt om Dictionius på något sätt skulle ha skaffat sig omänsklig styrka.

Knivar; standardvapen för en lönnmördare. Ljiljana hade med sig fem kastknivar, en dolk med långt blad för närstrid och en extremt vass men ganska tunn stilett för att skära halsen av folk bakifrån. Ett bra alternativ om man kom riktigt nära sitt offer.

Sedan hade hon även med sig ett par rökbomber och blåsrörspilar doppade i sömnmedel, vilka hon redan använt ett par av.

Ljiljana trodde nog att någon av knivarna var hennes bästa chans denna natt.

Hon undvek enkelt ett par patrullerande vakter genom att glida in genom en halvöppen dörr. När vakterna passerat fortsatte hon sitt sökande.

Ljiljana kom snart fram till ett stort sovrum, som måste ha tillhört den före detta Borgmästaren Mauro Giuiani. Dörren var obevakad och öppen. Ljiljana smög tyst in i rummet och tittade sig omkring. Sängen var löjligt stor och hade en lyxig sänghimmel. På väggarna hängde ett tiotal stora tavlor med motiv av erotisk natur; mestadels föreställande kvinnor som visade sina bara bröst. Ljiljana skakade på huvudet och suckade tyst. När hon kom närmare sängen upptäckte hon att den var tom och prydligt bäddad. Ljiljana svor tyst för sig själv. Hon hade förväntat sig att Biskopen skulle befinna sig här. Ljiljana hoppades åtminstone att han fortfarande låg och sov någon annanstans, för då skulle hennes uppdrag bli betydligt enklare. Farliga mål var säkrast att ha ihjäl när de låg och sov.

Ljiljana fortsatte att söka igenom det stora huset. Hon hittade både fader Claude och Överste Magnus, vilka låg och snusade i varsin säng, men ingen Biskop.

Efter att ha sökt igenom huset i över tjugo minuter, kom hon till ett vardagsrum, vilket var lika stort som kyrkan i den by Ljiljana kom ifrån. I en stor fåtölj, framför en sprakande öppen eld, satt Biskopen. Han var iklädd en tjock svart morgonrock med pälskrage och hans kala huvud glänste av svett. Ljiljana tittade sig omkring, men kunde inte se några livvakter. Det tyckte hon var konstigt, men hon tackade sin tur och fortsatte framåt mot sin måltavla. Hennes fötter smekte golvet och var lika tysta som en försiktig mus tassande fötter.

Plötsligt reste sig Biskopen upp från fåtöljen och Ljiljana stelnade till mitt i ett steg. Han verkade inte ha hört henne, utan gick istället fram till den öppna eldstaden och lade på ytterligare några vedträn, vilka flammade upp av hettan. Biskopen vände sig sedan om för att gå tillbaka till sin fåtölj och då fick han syn på den ljusst gråklädda kvinnan, som bara befann sig fem meter framför honom.

Han tänkte precis säga något när Ljiljana slungade iväg en av sina kastknivar. Kniven for rakt mot Biskopens hjärta, men den store mannen lyckades med otrolig snabbhet påbörja ett steg åt sidan. Kniven trängde då in fem centimeter vid sidan om hjärtat alldeles under nedersta revbenet och penetrerade levern. Det hördes ett köttigt ljud och Biskopen stönade till.

Han var dock allt annat än utslagen och svängde upp sin högra arm i riktning mot lönnmördaren. Ljiljana skulle precis kasta iväg ytterligare en kniv när en kraftig vindstöt träffade henne i bröstet. Hennes kropp slungades bakåt så att hon med en kraftig duns for in i väggen bakom.

Ljiljana tappade tillfälligt andan men kämpade för att snabbt komma upp på fötter igen. Hennes ögon fixerades på Biskopen, som med ett ilsket vrål drog ut kniven ur sin kropp. Dictonius blödde en hel del, men det såg inte ut som att han tagit så stor skada av kniven.

Lönnmördaren ställde sig upp. Armar, ben och rygg värkte, men hon hade inte tid att bry sig om det nu. När Biskopen svävade upp ett par steg i luften och började mäsas något med

hög röst, tog Ljiljana till flykten. Hon sprang mot en dörr, slet upp den och flydde in i en väl upplyst korridor, vilken ledde till huvudentrén.

Biskopen stötte ut en kraftig stötvåg efter den flyende lönnmördaren. Det stora huset skakade i sin grund. Om stötvågen hade träffat Ljiljana så hade den krossat varje ben i hennes kropp, men hon hann precis kasta sig åt sidan. Stötvågen fortsatte istället mot ytterdörren. De två vakter, som stod där, kastades in mot närmaste vägg och dog omedelbart. Ytterdörren slets bort från sin ram och landade i snön femton meter längre bort. Ljiljana reste sig upp och sprang mot dörröppningen innan nästa stötvåg skulle komma.

Väl ute svängde hon av till höger. Huset skakade till ytterligare en gång, men nu var Ljiljana utom räckhåll. Hon slet av sig ansiktsmasken, rufsade till sitt hår och saktade ner till gång. Vakter strömmade nu in i byggnaden från alla håll för att ta reda på vad som hänt, men ingen av dem lade märke till den skygga gråklädda kvinnan, som gick nedför gatan med haltande steg. Larmklockor ringde och snart var det ett enda kaos framför Borgmästarens hus. Ljiljana fortsatte mot en av de mindre portarna i stadsmuren. Hon kände igen vakterna från tidigare och hälsade på dem genom att vinka med ena handen.

Ljiljana tog fram en liten börs med mynt och lade den i vaktens utsträckta hand.

”Gick allt bra fröken?” frågade vakten med rosslig röst.

”Kunde ha gått bättre”, svarade Ljiljana och suckade.

Hon lämnade stadens kärna och fortsatte framåt längs en snötäckt grusväg. Även här fanns det små hus, de flesta vitkalkade stenhus, och snart kom hon fram till ett värdshus med namnet *Gyllene Porten*. Ljiljana gick in och hälsade hjärtligt på värdshusvärden; en rundmagad man vars ansikte täcktes av ett stort svart skägg. Sedan fortsatte hon mot trappan. Medan hon gick upp till sitt rum tänkte hon bittert:

Tvåtusenfemhundra guldmünt borta... Det är det fetaste kontrakt jag någonsin hört talas om och tänk att jag missade det. Mitt första misslyckande. Vilken skam! Troligen skickar de väl någon av de andra nu, men det kan jag leva med. Vem som helst får gärna ta livet av det där monstret.

Efter det att Ljiljana packat ihop sina saker, gick hon ner till värdshusets matsal igen. Där fick hon kontakt med en äldre handelskvinna, som hon pratat med tidigare. Kvinnan skulle köra vidare till Avignes och tog gärna med den trevliga unga kvinnan på färden. Handelskvinnan hade kommit till Taragona med vin och ost från Friesland och skulle nu frakta hem fem stycken sårade friesländska soldater, samt den unga kvinnan, som propnade på att betala dubbla arvodet.

När Ljiljana en timma senare satt på kuskplatsen bredvid handelskvinnan, hade hon tid att reflektera över de senaste händelserna. Hon hade visserligen misslyckats med mordkontraktet, men hon hade åtminstone lärt sig något. Biskopen var mycket svår att ha ihjäl och hon undrade för sig själv om en kniv i hjärtat verkligen skulle ha dödat den storvuxne mannen. Lönmördarskrået skulle få den information de behövde för att kanske ganska snart försöka en gång till. Ljiljana visste även att det fanns folk utanför hennes skrå, som också hade planer på att likvidera den hänsynslöse ledaren.

Hon skulle även ha nyheter att berätta för Sira, som tillsammans med sin syster lyckats ha ihjäl flera demoner. Kanske skulle de ha någon bra idé om hur man har ihjäl en magikunnig kyrkoherre. Tydligt hade Sira och hennes syster ett halvår tidigare misslyckats med att dräpa den sista demon de mött, men Sira skulle inte ge upp jakten på sina demoner bara för ett litet misslyckande och Ljiljana tänkte inte heller ge upp. På något sätt skulle Biskop Dictonius dö.

Kapitel 13

Hela Friesland hade nu varit täckt av snö i över tre månader och den bittra vintern vägrade att ta slut. Det hade blivit mars månad och våren, som så här års brukade ha gett landet en grön skrud full med blommor och kvittrande fåglar, verkade vara långt borta.

Hamnstaden Saint Maxes plågades av en kall nordostlig vind, vilken gjorde att de flesta av stadsborna höll sig inomhus och knaprade av sina allt magrare matförråd. Isen hade slutligen även fått ett grepp om hamnen och de flesta båtarna hade frusit fast.

De gamla talade om att den legendariska vargavintern var tillbaka. Någon liknade långvarig kyla hade inte drabbat riket på över hundrafemtio år.

I en av de mörkare gränderna i den norra delen av staden kröp en gammal råtta in i en soptunna, men det enda den hittade var några trasiga stolsdynor, en möjlig schal och frusna benrester från en fisk. Råttan var dock inte missnöjd utan började frenetiskt gnaga på fiskbenen.

Plötsligt slutade råttan att äta. Dess långa morrhår ryckte till utav statisk elektricitet och dess svarta ögon spanade miss-tänksamt ut i gränden. Råttan fick då syn på ett intensivt flimrande ljussken, som snabbt växte till i styrka. Skadedjuret kröp kvickt in i soptunnan och gömde sig i den möjliga schalen.

I ljusskenet uppenbarades plötsligt konturerna av en man. Ljuset försvann och Robert Montpellier, som var lärare på Pelfortskolan, tittade sig nervöst omkring i mörkret. Han stoppade ner en bronsskimrande glob i rockfickan och rättade till sin frisyra. Då ingen verkade ha sett honom vandrade han vidare och hans fötter lämnade efter sig djupa spår i den nyfallna snön.

Robert kom snart ut på en bredare gata, men på grund av den extrema kylan så var även denna gata helt tom på folk. En tung lukt av bränd ved och tjära fyllde den kalla luften. Robert tittade uppåt och såg mängder av vit rök, som strömmade vidare

uppåt från husens skorstenar. Kaminerna brann nu för jämnan och man var redan inne på den ved som skulle användas under nästa eller nästnästa vinter.

Robert snurrade sin halsduk ytterligare ett varv runt halsen och fortsatte söderut på gatan. Vissa av butikerna verkade fortfarande vara öppna, men alla dörrar var stängda för att hålla kyla ute. Robert fick snart syn på en lång smal gestalt, som kom gående mot hans håll. Det var en ung man med en karaktäristisk gångstil med långa kliv. Mannen hade på sig tjocka varma kläder och över ena axeln bar han på en ihoprullad segelduk. När mannen kom närmare utbrast Robert:

”Micha? Är det du?”

Mannen, som faktiskt var Micha, stannade upp, mötte Roberts blick och log med ett brett leende.

”Hej Robert! Det var länge sedan. Vad har fört dig hit? Långtråkigt på skolan?”

”Nej då! Allt är bra på skolan. Jag har kommit hit för att besöka en gammal ... bekant. Tyvärr toppenhemligt, så fråga mig inte om det. Men jag skulle kanske kunna komma förbi er senare? Om ni har lust?”

”Självklart! Vi bjuder på middag. Idana jobbar på ett botemedel mot förkylning, men det går visst inte så bra. Tyvärr så kan vi bara bjuda på något enkelt. Det är ju svåra tider här i Saint Maxes, som du säkert vet. Vinterförråden börjar ta slut och om det här vädret fortsätter länge till så kommer folk att börja svälta på riktigt.”

”Svälten är tyvärr även ett stort hot för andra delar av riket. Jag kom just från Vitrolles där jag besökte Sira och Lilly. Vitrolles gator är lika tomma på folk som här, men där är svälten redan ett faktum. De få matvaror som kommer till marknaden säljs nu för skyhöga ockerpriser. Häromdagen såg jag en man som i en affär köpte den sista brödlimpan för ett helt guldmynt. Och det var bara ett enkelt bondbröd. Men över hälften av stadsbefolkningen är tyvärr fortfarande under Biskopens hypnotiska förtrollning, så det är inte många som klagar, trots knorrande magar.”

”Det var ju inte bra”, sade Micha och suckade. ”Men det är i alla fall tur att Biskopen inte kommit hit med sin armé ännu.

Han har väl haft fullt upp med invasionen av våra grannländer kan jag tro?”

”Jo det är nog sant. Han har prioriterat ner sina inrikes problem. Men när våren kommer får han nog upp ögonen på vad som händer närmare honom igen. Han kommer då att påminnas om Saint Maxes ovilja att följa med strömmen och då har staden tyvärr inte mycket att sätta emot. Militärt sett så har ni inte en chans.”

”Det har du nog tyvärr rätt i.”

Micha tvekade en stund, fingrade på skäggstubben på sin haka och fortsatte sedan:

”Något nytt om den där läskiga fyrarmade demonen vi misslyckades att ha ihjäl i slutet av förra sommaren?”

”Lite, men mest rykten... Det finns information, som kommit in från olika ställen av riket, om att en varelse med liknande beskrivning synts till på väg västerut mot Espara. Både Sira och jag tror att Khal Baa och Biskop Dictionius har någon slags koppling till varandra. Sira tror att demonen svarar på någon slags kallelse, likt den underliga ceremoni hon bevittnade i Vitrolles för nästan ett år sedan. Men jag har egentligen ingen aning om vilket motiv Biskopen skulle ha för att vilja locka till sig en så farlig demon. Jag tvivlar på att hon kommer att vara samarbetsvillig. Det är troligare att de betraktar varandra som konkurrenter än kompanjoner? Själv hoppas jag på att de är värsta fiender och att de båda dör i en våldsam uppgörelse när de möts. Det vore mycket praktiskt för oss alla andra.”

”Jo, det vore bra...” sade Micha eftertänksamt. ”Men jag undrar varför Biskopen riskerar att kalla till sig demoner. Han har säkert någon lömsk plan med det hela. Biskopen vill väl samma sak som andra maktgalna herrar. Ha mer makt helt enkelt. Och demonerna är bara ett medel för honom att bli mäktigare.”

”Det har du nog rätt i. Men det är svårt att förstå sig på vår käre Biskop... Förresten! Vad är det där du bär på?”

”Det är ett segel till min nya fiskebåt, som jag köpte i begagnat skick för en vecka sedan.” Michas ansikte lös upp och blev gladare. ”Båten ligger precis i utkanten av isen. Jag tänkte få den sjöduglig igen, bege mig ut på havet och håva in lite fisk

till vår svältande befolkning och kanske även tjäna en liten hacka på det.”

”Låter som en bra idé, lycka till med det! Men nu måste jag nog kila.”

”Till ditt hemliga möte?” sade Micha och flinade.

”Hmpf... Vi ses i alla fall senare!”

”Det gör vi!” sade Micha och vinkade adjö till den unge läraren.

Tio minuter senare hade Robert kommit fram till Saint Maxes stadsfängelse. Han registrerade sig hos en av stadsvakterna i entrén och bad att få tala en stund med en av fångarna. En skäggpnydd herre i femtioårsåldern höjde något på ögonbrynet när Robert angav vilken fånge det var han ville besöka. Efter att Robert skrivit ner sitt namn på en lista blev han ordentligt och bryskt kroppsvisiterad av vakten. Mannen hittade ett par runda metalliska föremål i Roberts ena ficka. Han synade dem noga, ryckte på axlarna och stoppade tillbaka dem. Då Robert inte hade med sig några dolda vapen eller några verktyg, som skulle kunna hjälpa en rymning, öppnade mannen en kraftig dörr av ek och ropade på en av fångvakterna innanför.

Snart kom en ung kvinna gående med en stor lykta i handen. Hon hade breda höfter och intensivt kopparrött hår, I hennes bälte dinglade en stor nyckelknippa. Robert följde med vakten in i en mörk korridor och snart stängdes dörren bakom dem.

De passerade ett antal celler, men de flesta av dem var tomma. I en av cellerna satt en gammal gumma, som log mot Robert när han passerade. Gummans cell lystes upp av ett ensamt stearinljus och när Robert och fångvaktaren passerat återgick hon till sina spelkort, vilka låg utlagda på ett litet bord framför henne. Gumman lade sina patienter, vilka gick ut varje gång. Hon var ett geni, men totalt galen.

Robert och fångvakten fortsatte uppför en trappa och kom till fängelsets övervåning, där det fanns ytterligare ett tjugotal celler. Utav dessa var ungefär en tredjedel upptagna av fångar. Det var ganska svalt på övervåningen, men inte riktigt kallt och fångarna hade dessutom via donationer fått en hel del kläder och filtar att värma sig med.

Den unga kvinnan ledde Robert vidare mot en cell som låg längst bort i en lång korridor. Cellen hade en bred gallergrind som gjorde att man kunde se hela cellen. Väl där så lämnade hon Robert ensam och gick in i ett litet rum i närheten. Vakterna i Saint Maxes respekterade fångarnas och deras besökares privatliv och ville inte störa.

Kvinnan i cellen, som hade en tjock filt svept över axlarna, satt tillbakalutad på sin brits. Hon tittade upp på mannen som kommit på besök och fnös föraktfullt. Sedan böjde hon sig framåt och ljuset från en oljelampa lyste upp hennes bleka ansikte.

Robert såg direkt den otroliga likheten med Sira. Brigitte rättade till en hårslinga framför ansiktet och gav honom en fundersam blick.

”Robert min älskling? Det var länge sedan vi sågs. Vad gör du här i den här ruttna delen av riket? Är inte du en nördig lärare nu för tiden?”

”Vad menar du? Jag ... kanske bara vill se hur du har det? Och förresten så är det inte alls nördigt att vara lärare i en skola för tjuvar. Det är en respekterad position.”

”Kan så vara... Så du menar att du kommit hit för att du saknat mig? Det tror jag inte ett dugg på.”

”Vad menar du med det? När du för tre år sedan plötsligt bara lämnade mig i sticket, blev jag först mycket upprörd och olycklig. Mitt hjärta fick sig en ordentlig törn. Det var först efter att min far avslöjat att du var en efterlyst brottsling, som jag förstod jag att du faktiskt var på flykt undan rättvisan. Då fattade jag att du ljugit för mig hela tiden. Men jag har faktiskt saknat dig trots dina brister.”

”Så gulligt!” sade Brigitte med ironi i rösten. ”Min före detta pojkvän har tänkt på mig.”

Hennes ansiktsdrag blev mer allvarliga och hon fortsatte:

”Jag hörde att din far Detektiven blev mördad av min bror Herbert. Jag är mycket ledsen för det. Visserligen jagade din far mig hela tiden, men efter en tid så blev det lite av en sport att undkomma honom. Min galne storebror Herbert dog också, men av vad jag hört så var det hans eget fel. Herbert var alltid lite annorlunda; det svarta fåret i vår familj. Jag är dock lite

besviken på min äldsta bror Lauder. Jag har nu suttit i den här hålan i över ett halvår och han har inte kommit och befriat mig än. Han måste väl känna till att jag sitter fast här? Eller hur Robert?”

”Eh. Har du inte hört det? Jag trodde att Idana sagt något. Brigitte ... din bror Lauder är död!”

”Lauder död? Är han verkligen död?” utbrast Brigitte upprört med gråtfylld röst.

”Jo, tyvärr... Han blev mördad av en fyrarmad demon vid namnet Khal Baa. Det hände i somras innan du blev tillfångatagen. Din storebror hade faktiskt lämnat brottet bana och han dog som en hjälte i kampen mot demonen. Om det inte varit för hans insats, hade en ung kvinna vid namnet Lilly dödats av det ondskefulla monstret. Du kan vara stolt över din brors insats.”

Brigittes ansikte var fyllt av tårar. Hon gick fram och greppade tag i gallret. Robert tittade på flickan med medlidande. Även andra mer komplicerade tankar for igenom hans hjärna. Brigitte var verkligen en exakt kopia av Sira till utseendet, men deras temperament och sinnelag var verkligen olika. Robert kom ihåg hur det var när han och Brigitte varit ett par. Det hade varit ett krävande förhållande. Men det var nu länge sedan. Han fick en klump i halsen och svalde.

”Jag vill inte vara fast i den här cellen längre!” sade Brigitte och satte pannan mot gallret. ”Jag har ingenting kvar här, inte ens någon bror... Kan du hjälpa mig?”

Robert fumlade med handen i fickan och drog sedan fram en silverfärgad glob ur sin ficka. Han visade upp den till Brigitte och sade:

”Vet du vad det här är för något?”

Brigitte vände upp blicken mot föremålet, funderade en stund och sade sedan:

”Är det en sådan där glob, som endast fungerar en gång, för att sedan bli helt värdelös?”

”Det stämmer! Den är redan programmerad till din hemort. Så om du trycker in knapparna här så får du en enkelbiljett hem.”

Brigitte sken upp.

”Hem till Nyfors? Inte till något fängelse där hemma?”

”Du kan vara lugn. Jag tycker att du straffats nog. Visst är du en riktig skurk, men inte mer skurkaktig än min nuvarande flickvän, så jag tycker att du är värd din frihet.”

”Din nuvarande flickvän?” frågade Brigitte, knep ihop med ögonen och log. ”Vem är det? Nej förresten, det behöver du inte tala om. Jag tror redan jag vet... Du har alltid haft en bra smak för snygga kvinnor!”

”Äh, sluta nu. Här! Ta emot den!”

Brigitta sträckte ut handen genom gallret och tog emot den silverfärgade globen. Hon funderade en stund och grävde sedan i sin högra stövel med handen. Brigitte drog fram en liten flöjt, som hon gav till Robert.

”Ni har nog större nytta av den här än jag”, sade hon och ryckte på axlarna.

Robert synade flöjten och sken upp. Brigitte tog sedan tag om Roberts jacka och drog honom bestämt mot gallret. När hans ansikte var i kontakt med järnet böjde hon fram ansiktet och gav honom en lång kyss på munnen. Robert visste inte hur han skulle reagera utan stod bara kvar där och tog emot. Ett tjugotal sekunder senare släppte Brigitte taget om honom. Hon tog ett par steg bakåt och greppade tag i globen med båda händerna. Ett starkt gulaktigt sken omslöt henne och Robert fick vända bort blicken från det starka ljuset. Sedan var hon borta.

Robert suckade djupt och började sedan gå mot trappan längst bort i korridoren. När han kommit ut till receptionen igen mötte han Suad, som direkt kände igen honom från Idanas födelsedag, då båda varit bjudna på middag.

”Robert? Vad gör du här?”

”Eh... Jag hälsade bara på Brigitte.”

”Jaha?” sade Suad och gav honom en intensiv och misstänksam blick. ”Vad kan ni två ha haft för något intressant att prata om?”

Robert noterade de nya gradbeteckningarna på Suads axlar och sade:

”Jag ser att du gått upp i graderna. Har du blivit korpral, löjtnant eller något liknande?”

”Kapten!”

”Jaha, vad kul!”

Robert sade ingenting mer utan fortsatte mot utgången, med Suads misstänksamma blick efter sig. Han klampade ut i snön och fortsatte uppför gatan. Det skulle nog inte dröja länge tills de upptäckte att en av deras fångar var borta och då var det bäst för Robert att vara långt borta. Han fick nog hoppa över att besöka Idana och Micha denna gång.

Kapitel 14

Små snöflingor dalade sakta ner från en gråmulen himmel. De flesta av dem, som föll över staden Vitrolles, landade på redan snötäckta tak. Några av dem landade på en ståtlig vagn, vilken sakta rullade in genom stadens huvudport. I vagnen satt Biskop Dictionius, som med surmulen blick tittade ut över de så gott som tomma gatorna. Även han hade börjat tröttna på den eviga kylan, som verkade lägga grus i hans stora planer.

Biskopen hade precis kommit tillbaka från grannlandet Gemark, där han även lämnat den största delen av sin armé. Invasionen av Gemark hade börjat mycket framgångsrikt. Alla byar de marscherat in i hade gett upp utan att ta till några vapen alls, men en av de större städerna, som hade en ordentlig ringmur, hade gett mer motstånd. Många friesländska soldater hade då fått sätta livet till innan Biskopen och Översten hade bytt taktik och avbrutit anfallet.

De hade istället skickat sina soldater in i skogen för att fälla träd. Virket hade sedan använts till att bygga stora katapulter. Byggandet hade letts av en zaschisk arkitekt, som tidigare varit med om att bygga liknande katapulter för den zaschiska invasionen av Nyleptien två år tidigare.

När bygget var klart hade de stora katapulterna slungat iväg stora stenblock mot stadens ringmur och till sist hade de urgamla germarkiska murarna rasat ihop. Friesländska och zaschiska soldater hade strömmat in genom hålen i muren och slagit ner allt motstånd de stött på. Biskopen hade likgiltigt beordrat att ingen i staden skulle skonas och så hade skett. Alla män, kvinnor och barn, som tagit skydd innanför murarna, hade likviderats utan chans till nåd. Det blev ett blodbad som Gemark skulle ha i minne många år framöver.

Totalt sett hade de friesländska och zaschiska förlusterna varit små under striderna. Men det hade inte varit de germarkiska soldaterna som var den största faran under invasionen. Dubbelt så många dödsoffer i Biskopens armé hade orsakats av sjukdomar och köld. Kylan hade blivit allt mer

obarmhärtig och många vakter hade frusit ihjäl på sina poster. De allra flesta av soldaterna hade dock fortfarande varit under Biskopens hypnotiska makt, så därför hade det ändå blivit mycket få klagomål eller deserteringar.

Den stora armén hade redan intagit fyra städer och ett tjugotal byar när Biskopen bestämt sig för att det var dags för honom att bege sig hemåt igen. Han hade fått en intuitiv känsla om att det var någon han var tvungen att möta i Vitrolles och invasionen av grannlandet i norr kunde klara sig utan honom. Inom någon månad skulle riket ändå ligga i hans händer.

Under färden till Vitrolles hade han fått information om att ett tjugotal segelfartyg från södra Luitia låg i hamnen. Biskopen hade först undrat varför kvarvarande befäl låtit en eventuell fiendehär lägga till i hans vackra hamn, men kuriren hade informerat honom om att luitierna faktiskt var legosoldater, som hade hört talas om Frieslands segerrika fälttåg i Espara. De hade kommit till Vitrolles för att strida på Frieslands sida; för en hel del pengar såklart. Biskopen hade då lämnat ärendet till trogne broder Claude Gautier, som följde med honom hem från Gemark. Då de hade tagit med sig en hel del skatter från Espara, borde betalningen till de nya rekryterna inte bli något problem.

Väl i staden hade Claude lämnat Biskopen och begivit sig ner mot hamnen tillsammans med en stor eskort.

Dictonius klev ur sin pråliga vagn och gick med långa kliv vidare mot kyrkans port. Den senaste dagen hade han haft en förskräcklig huvudvärk och han behövde åter få känna Guds stöd och förlåtelse. De två vakterna, som var utposterade utanför porten, klev åt sidan när han närmade sig. Biskopen mumlade ett ord, vartefter den vänstra porthalvan öppnade sig.

När Biskopen trädde in i kyrkan möttes han av en ung präst vid namn Victor Besançon. Victor var bara tjugofyra år gammal, men han hade redan hunnit klättra högt inom prästerskapets strikta hierarki. Han var intelligent, äregirig och fullständigt hänsynslös mot sina konkurrenter. Biskopen spådde en blomstrande framtid för den unge brodern.

”Ers Excellens! Vad skönt att ni äntligen kommit tillbaka”, sade Victor vördnadsfullt.

Han tog tag i Biskopens högra hand och kysste den.

”Så trevligt att någon är glad att se mig”, sade Biskopen med snorkig röst. ”Någon speciell anledning?”

”Vi har fått både oroande och intressanta rapporter Ers nåd. Den där demonen Khal Baa, som ni kallade fram förra året, har setts till bara några kilometer öster om staden och döden följer i hennes fotspår varthän hon far fram. Vi skickade ut en patrull på femtio män för att ta hand om henne, men ingen kom tillbaka. Tänk om monstret tar sig in i staden. Då kommer Vitrolles gator att bada i blod.”

”Så min lilla demon från öst har äntligen kommit hit?” sade Biskopen och log, till synes helt utan oro. ”Det förklarar mina föraningar och huvudvärken jag haft under den senaste tiden. Bäst att inte förlora någon tid. Kalla hit de andra prästerna! Vi behöver förbereda oss innan hon kommer hit. Bäst att utföra en liten ritual, så att Khal Baa verkligen hittar oss. Vi vill ju inte att hon bara skall vandra runt på landsbygden och ha tråkigt, eller hur?”

I den östra delen av staden fanns en liten marknadsplats, vilken mestadels specialiserade sig på dyra textilartiklar och exotiska kryddor, vilka passade bra för de mer välställda stadsborna, som bodde i den delen av staden. Vid utkanten av marknaden fanns ett stort stånd, där en fet man med en kraftfull mörk mustasch sålde siden från östländerna. Han tittade lite surt på två unga kvinnor i vardagliga lite slitna kläder, som absolut inte kunde vara några möjliga kunder till hans fina produkter. Kvinnorna studerade tygerna med låtsat intresse och försäljaren misstänkte att de båda var tjuvar, men det var inte helt korrekt.

Bara en av dem, Sira, var tjuv och hon hade inga planer att försöka stjäla någon rulle sidentyg. De var alldeles för tunga för att bara springa iväg med och dessutom var hon här för att på neutral plats träffa sin gamla kamrat Ljiljana.

Den unga lönnmörderskan berättade med inlevelse om hennes misslyckade försök att ha ihjäl Biskopen och Sira lyssnade intresserat på informationen om Biskopens häpnadsväckande krafter.

”Hans krafter verkar ha ökat en hel del sedan förra året”, konstaterade Sira. ”Jag såg honom när hans vagn rullade in i staden idag och då verkade han tyvärr fullt frisk. Din lilla kniv verkade inte ha gjort någon bestående skada.”

”Det var ingen *liten* kniv”, sade Ljiljana stött. ”Bladet var minst en decimeter långt och endast handtaget stack ut från den plats där hans lever borde ha suttit.”

”Då har han väldigt bra läkekött vår kära lilla Biskop.”

”Om jag bara hade träffat hjärtat?...”

”Så kanske han bara skulle ha blivit ännu mer förbannad”, fortsatte Sira. ”Du hade nog tur som kom därifrån med livet i behåll. Om vi skall lyckas att ha ihjäl den där typen, måste vi nog vara många och ta i ordentligt. Om hans huvud ramlade av på något sätt, så skulle han nog bli mer samarbetsvillig. Tror du inte det?”

Ljiljana flinade och skulle just svara något, när ett högt skrik från en kvinna svepte över marknadsplatsen. Ljudet verkade komma från en gata söderut. Kort därefter hördes ytterligare ett skrik, denna gång från en man och ljudet skars av mitt i skriket.

Sira och Ljiljana agerade direkt och började springa mot ljuden med snabba steg. Nyfallen snö yrde runt deras fötter. När de sprungit ett par hundra meter, genom ett par smala gator, kom de fram till ett litet torg där skriken kommit ifrån, men nu var här alldeles tyst. De två unga kvinnorna tittade sig sorgset omkring på förödelserna runt omkring dem.

Ett par män kom även springande från andra hållet, men de stannade av förfäran när de fick se förödelserna framför dem. På det lilla torget fanns nu fem kroppar, vilka låg utspridda på marken och i snön runt dem alla fanns blod; mycket blod...

Sira och Ljiljana började metodiskt undersöka människorna som låg på marken. Alla kropparna hade ett flertal djupa skärsår. Bland de döda fanns en stadsvakt, som fortfarande krampaktigt höll fast i sitt svärd. På svärdsbladet fanns det dock inget blod. Soldaten hade ett djupt skärsår i halsen och två sår på sin vänstra arm.

Bakom ett snötäckt träd låg en kvinna på mage och bredvid henne låg en omkullvällt korg med rödgröna äpplen. Ljiljana

kände på kvinnans hals för att leta efter en puls, men där fanns ingen. Den unga lönnmördaren skakade sorgset på huvudet.

Sira gav henne en blick och hon svarade sårat med tyst röst:

”Det här har inget att göra med mitt skrå, det kan jag lova. Vi mördar enstaka måltavlor, inte slumpmässiga personer i staden. Och sedan så dödar vi med finesse. Det här dådet är ju rena rama slakten.”

”Ville bara vara säker...”

En av männen som befann sig i närheten snappade upp lite av vad Ljiljana sade. Han drog sig försiktigt bortåt för att inte väcka den unga lönnmörderskans uppmärksamhet.

Sira gick fram till en ung mörkhårig pojke, som låg på rygg i snön intill en parkbänk. Han högra axel var alldeles blodig från ett djupt sår. Pojkens mössa låg ett par meter bakom honom och han hade även ett sår, som gick från pannan till huvudskalpen. När Sira böjde sig nedför att studera pojken närmare, såg hon att hans bröstkorg rörde sig och en tunn strimma luft kondenserades ovanför hans mun.

”Ljiljana, kom hit!” ropade Sira. ”Den här pojken lever fortfarande.”

Pojken öppnade sina ögon och tittade på Sira med vidöppna ögon. Han försökte säga något, men inga ljud lämnade hans mun. Ljiljana tog upp en stilettniv och skar snabbt upp pojkens jacka och underliggande lager av tröjor, runt omkring den skadade axeln. Hon vek försiktigt bort tyget från axeln och studerade såret.

”Det är för djup och blöder för mycket”, sade Ljiljana. ”Om vi skall kunna rädda pojken, måste detta sår sys igen omedelbart, annars förblöder han.”

”Nej det skall han inte göra”, sade Sira och tog fram en liten svart skinnpung från sin bältesväska.

Hon öppnade pungen och strödde försiktigt ut ett fint rött pulver över såret. Pojken grimaserade illa av smärta och svimmade sedan. Sira letade med fingret efter pulsen på pojkens hals.

”Hans puls är svag, men jämn och fin”, sade Sira med ett konstaterande. ”Jag tror att han kommer att klara sig.”

Ljiljana tittade förundrat på såret på pojkens axel och såg hur pulvret absorberades in i skinnet. Huden ändrade färg till lilaröd och inför hennes ögon började såret att läka.

”Vad är det här för något? Magi?”

”Bara lite användbart pulver, som jag fått av min syster. Kommer inte ihåg vad det hette, men bra att ha om man får skoskav, eller om man hittar svårt skadade pojkar liggandes lite här och där.”

Sira flinade mot sin vän. Sedan undersökte Ljiljana även de resterande kropparna, men de var tyvärr redan döda. Sira hade ingen salva som kunde göra något åt dem...

Den östländska demonen Khal Baa gick barfota västerut genom Vitrolles smalare gränder. Hennes fötter kände inte av kylan från den kalla snön. Hon var mycket irriterad och lite då och då tog hon sig åt huvudet. Khal Baa hade en molande huvudvärk och hennes tredje öga, vilket satt mitt i hennes panna, hade börjat klia.

Eländiga myror! Hur vågar ni stå i vägen för oss? Jag och min syster skall nog lära de här små krypen att visa respekt för oss gudar. Visst är vi tacksamma för att någon magikunnig här i närheten lyckats väcka oss från vår långa sömn, men om människan i fråga tror att vi kommer att visa den vår ödmjukhet, så är den helt fel ute. Vi skall sprätta upp detta monster, som fräckt vågat kalla på oss på detta smärtsamma sätt. I nästan ett år har vi färdats genom detta eländiga rike på jakt efter denna gestalt som hela tiden lyckats undkomma oss. Hör mig min syster, vi är nära nu, närmare än någonsin.

Khal Baa drog in ett djupt andetag via näsan. Hon stannade upp och blundade för att sortera upp de olika lukterna. Sedan öppnade hon ögonen igen.

Det är en ... människa av hankön. Hm. Kanske inte bara människa, utan även något mer? Något finns dolt i mörkret inom honom. Vi känner det på hans vidriga stank.

Men ser man på? Ytterligare ett par insekter. Och med förökningstankar dessutom.

Framför demonen gick ett förälskat par hand i hand. Den unge mannen var lång och smal, hade mellanblont hår och en

fjunig haka. Den unga kvinnan var betydligt kortare, mörkhyad och klädd i en färgglad gul kappa, som nästan räckte ända ner till hennes pälsbeklädda kängor. Paret gick tätt ihop, småpratade och lade inte märke till den underliga kvinnan med fyra armar, som kom gående mot dem utan några skor på fötterna i den kalla snön. När Khal Baa kommit fram till dem hade de stannat upp i en lång omfamning.

Demonen stack nonchalant in en av sina knivar i mannens sida och fortsatte sedan nonchalant nedför gatan. Den förälskade mannen stönade till och sjönk ihop i sin flickväns armar. Först fattade hon inte vad som hänt, men när hon fick syn på blodet så började hon skrika högt av förtvivlan.

Demonen gick oberörd vidare, rundade ett gatuhörn och kom ut på ett stort, näst intill folktomt, torg. På andra sidan torget stod Vitrolles Domkyrka, vars fem ståtliga torn pekade rakt uppåt, likt giriga fingrar som försökte nå upp till himlen för att få kontakt med Gud.

Jaså, det är där du gömmer dig. Jag och min syster önskar att du verkligen längtat efter oss för nu kommer vi. Hoppas att du har något gott att bjuda på.

Khal Baa fortsatte rakt framåt över torget. En äldre man stannade till och tittade misstänksamt på den konstiga kvinnan med fyra armar och blodiga kläder, men när hans ögon mötte hennes treögda blick så skyndade han sig för att komma därifrån. Khal Baas ögon följde den flyende mannen och hon fick ett roat uttryck i ansiktet. Hon tyckte om att vara fruktad!

Framför kyrkans huvudport stod två vakter, beväpnade med varsin hilebard. När de fick syn på kvinnan steg de skyndsamt åt sidan för att släppa förbi henne.

Jaså vi är väntade? Vi hoppas att de ordnat något storartat till vår ankomst. Kanske ett hundratal offer och bedjande människor, vilka krälar i stoftet när de möter vår blick. Nej inte nu igen!...

Demonen stannade upp, satte en av sina blodfläckade händer i pannan och bet ihop tänderna. Huvudvärken skar in som en kniv i hennes medvetande, men den ebbade snabbt ut till att mer bli en svagt molande värk. Hon stålsatte sig, fortsatte framåt in genom den öppna porten och trädde in i den stora

kyrkosalen. Hennes varma blöta fötter gjorde att hon lämnade efter sig spår på det släta och kalla stengolvet.

Inga besökare satt på raderna av bänkar denna dag. Khal Baa var lite besviken. Längre framme vid podiet stod i alla fall en samling med tolv människor. Khal Baa såg genast vem det måste ha varit som kallat på henne; den fete mannen i mitten med pråliga röda kläder. Runt omkring om honom stod fyra präster i svarta kåpor, fem välbeväpnade vakter och två män i trasiga kläder, vilka satt på knä med nerböjda huvuden.

Bara två offer? Nåja... Det får väl duga! Just nu...

Khal Baa kände sig mycket stark. Hon hade bara denna dag slukat fem människors själar samt dödat ett tjugotal till, bara för att de varit i vägen. Dock så sjöd hennes inre av en glödhet ilska. Khal Baa ville utkräva sin hämnd på den människa som vågat kalla henne till detta kalla rike med hjälp av en ondskefull trollformel. Det hade begränsat hennes värdefulla frihet under de sista månaderna. Demonen ville vara fri!

”Välkommen till vår kyrka ädla Khal Baa!” utropade Biskopen när demonen kommit halvvägs genom kyrkosalen. ”Vi har väntat länge på er gudomliga ankomst. Se här! Vi har tagit fram två offerlamm till er ära.”

Biskopen pekade mot de två knäböjande männen snett framför honom. Khal Baa förstod inte ett ord av vad den illaluktande människan sade, men hon förstod att han ville offra de två männen till henne.

Som om det skulle rädda dig? Vi kan kanske orka med två själar till idag, men sedan blir det tid för hämnd. Först gör vi oss av med soldaterna och därefter de fula prästerna. Sedan blir du ensam kvar. Din död kommer att vara kronan på verket. Blodet skall flyta i små bäckar på golvet och din död skall bli mycket långsam och plågsam. Innan vi är klara med dig kommer du att be oss om att döda dig.

Demonen sade inte ett ord utan fortsatte bara lugnt framåt. Hon studerade nyfiket de olika männen och noterade nöjt att samtliga var totalt vettskrämda, förutom den pråligt klädda tjockisen i mitten. Khal Baa kunde känna den tunga lukten av rädsla i luften. Doften påminde henne om citrusfrukter, övermogna bananer och ond bråd död. Men demonen kände även en

annan intensiv lukt av förruttnelse och hon undrade var den kom ifrån. Kunde det vara den fete?

Khal Baa gick fram till den förste av de knäböjande männen och slängde en frågande blick mot Biskopen, som nickade och log tillbaka. Demonen förberedde sig på att sluka offrets själ och tog ett stort andetag, men plötsligt stelnade hon till.

Något är fel! Helt fel!... Lukten... Lukten av förruttnelse kommer från offret. Vad är det egentligen för slags orent människokryp som placerats framför oss?

Khal Baa lyfte upp offrets nedböjda huvud och tittade in i hans livlösa ögon. De var helt döda.

En zombie? Vad är detta för ont uppsåt? Tänkte de förgifta våra rena själar med en skendöds trasiga själfragment? Det var lågt!...

Demonen drog upp ytterligare två knivar, så att hon nu hade en sylvass kniv i vart och en av sina fyra händer. En av knivarna blixtrade till och skar av zombiens hals med ett fint snitt. Huvudet ramlade ner från kroppen och landade med en blöt duns på golvet. Resten av kroppen var kvar i hukande ställning i ytterligare några sekunder innan den långsamt föll framåt. Människorna runt omkring tittade som förstenade på när demonen även dekapiterade nästa zombie på samma sätt. Ingen av de skeddöda blödde.

Biskopen förstod att hans plan att försvaga demonen inte skulle fungera den här gången. Tydligt var den här demonen slugare än han trott. Dictonius viftade till med högra armen, vartefter den stora huvudporten stängdes med en smäll. Han ville inte att demonen bara skulle vända om och fly. Det hade ju tagit en så lång tid att få henne hit. Sedan ropade han:

"Ändrade planer! Vakter! Angrip den där demonen!"

De fem vakterna lydde ordern utan tvekan och gick i samlad trupp mot demonen med spjuten riktade framåt. Tre av de fyra prästerna backade dock bakåt och Biskopen visade, med en nickning i riktning mot en bakdörr, att fegisarna fick lov att fly för sina liv. De skulle ändå inte göra någon större nytta i den kommande kampen. Den unge Victor Besançon stannade dock kvar vid Biskopens sida och drog fram ett långt men tunt svärd, som han hade dolt under prästkåpan. Victor förstod att detta var

en chans där han kunde visa sin lojalitet och sitt mod, för att ytterligare kunna klättra uppåt i hierarkin. Det var om han kom undan med livet i behåll...

Khal Baa log och blinkade mot soldaterna med sitt tredje öga. Sedan började hon dansa sin dödsdans. Hennes kropp snurrade runt och sedan ökade rotationen snabbt i fart. Till slut kunde soldaterna bara se en suddig kontur av en kropp, som fladdrade runt framför dem. Demonen förflyttade sig blixtsnabbt några meter åt höger, för att sedan rusa tillbaka till vänster och for till sist rakt in mellan vakternas spjut. Hennes onaturligt vassa knivar blixtrade till och skar in i vakternas kött. Det tog bara några sekunder och sedan låg alla vakterna på marken med dödliga sår.

Victors ansikte bleknade. Han backade bakåt och gömde sig bakom en pelare. Biskopen gjorde dock ingen ansats att fly. Han var redo att möta det fruktansvärda kvinnomonstret; man mot demon. Dictionius slungade iväg en kraftig vindstöt mot demonen, vars kropp kastades iväg och träffade en stenvägg tio meter bort. Khal Baa kom dock snabbt upp på fötter igen. Demonen hade fått en litet sår över ena ögonbrynet och en droppe rött blod rann ner till hennes mungipa. Hon slickade i sig bloddroppen, blundade och njöt, men sedan kom det inget mer blod. Såret slöt sig snabbt och lämnade inte ens ett ärr efter sig.

Biskopen insåg att detta inte skulle bli lätt. Han svor av ilska och frammanade starka virvelstormar, som han slungade iväg i riktning mot demonen. Khal Baa rörde sig åter otroligt snabbt och lyckades undvika de två första tromberna, vilka varit på väg mot henne. Den tredje snuddade demonen och fick henne tillfället att tappa balansen, men hon föll inte omkull. Khal Baa närmade sig hela tiden podiet där Biskopen befann sig. Hennes rörelser liknade åter en dans och hon undvek enkelt de nya stötvågar, som Biskopen skickade iväg.

En stenpelare bakom Khal Baa krossades till stenflis och kyrkan började skaka i sina grundvallar. Då Biskopen såg att Khal Baa kommit farligt nära honom, svävade han upp fem meter upp i luften. Han tog fram sitt halsband med den svarta kristallen och började mäsas lågt på ett gammalt hedniskt språk.

Khal Baa fräste ilsket mot det nya hotet, som gnagde sig in i hennes själ likt en ilsken stenborr. Hon hoppade högt upp i luften, som om hon varit näst intill viktlös. Biskopen upptäckte hotet och sträckte ut sin högra hand mot henne. En ström av isig frost omslöt demonens kropp, och saktade ner hennes rörelser något, dock inte tillräckligt. Khal Baa svepte en av sina knivar i en vid båge och bladet skar in i Biskopens utsträckta handled. Handen föll av och Biskopen såg med chockartad förvåning på sin stump, medan demonen for ner till kyrkans välpolerade golv. Istället för att skrika ut i smärta över den blodiga stumpen, fylldes han av ett iskallt raseri. Hatet och den tillfälliga chocken fick honom att glömma smärtan.

En svärm av vassa istappar for ner mot demonen och vissa av dem spetsade henne rakt igenom. Khal Baa försökte att fly undan anfallet, men hennes kropp kändes nedkyld och svag. Biskopen fortsatte att bekämpa demonen med sin kylande kraft. Demonen sveptes in av virvlande snö och is. Kylan gjorde att hennes leder började stelna till.

Khal Baa skulle precis slunga iväg en kniv när Victor sprang fram från sitt gömställe. Han svingade sitt svärd och spetsen skar upp ett djupt sår i demonens underarm. Hon tappade kniven och flämtade till. En iskall kyla spred sig upp längs svärdsbladet, fästet blev iskallt och Victor blev tvungen att släppa sitt vapen.

Biskopen såg att Khal Baas krafter började sina och njöt. Han verkade ha hittat den östländska demonens svaghet; kyla! Dictonius lät sig sjunka tillbaka ner mot golvet och fortsatte hela tiden att svepa in demonen i ett moln av isande kall luft. Medan han sjönk ner började något hända med Khal Baas kropp. Tunna slingor av röd rök lämnade henne mun och tre ögon. Röken drogs till den svarta kristallen i Biskopens halssmycke. Demonens kropp var nu helt stel och allt fler rökslingor lämnade henne. De flesta for in i den svarta kristallen, men vissa for upp i luften och samlades under det välvda taket, tjugofem meter längre upp.

Biskopen kände då att smärtan i hans avhuggna stump hade återkommit. Han grimaserade, bet ihop tänderna och ragglade till.

Victor kom fram till hans hjälp. Han tog upp en liten vit bordsduk, vilken fallit ner på golvet under striden, och svepte in Dictonius stump med den. Tyget färgades rött av Biskopens blod. Biskopen skrek ut av smärta, gick ett par steg framåt till den förstenade Khal Baa och gav henne en övermänskligt hård spark. Demonens iskalla kropp sprack upp i tusentals små röda isbitar, som spreds ut på golvet och ett moln av röd rök svepte in Biskopens kropp. Dictonius kände hur hans kropp sög i sig av den nya energin och han började sväva uppåt i långsamma cirklar.

Victor tog förfärat några steg tillbaka och tittade med skräckblandad fascination på när Biskopens kropp förvandlades framför hans ögon. Nya extremiteter växte ut från den store mannens kropp. Två nya armar växte ut precis under de gamla. Dessutom hände något med hans stump. Nya fingrar och en helt ny hand växte ut där den gamla suttit och den blodiga bordsduken föll åter ner på golvet. När förvandlingen var klar sjönk Biskopen sakta ner till golvet igen. Victor tog ett försiktigt steg framåt och frågade oroligt:

”Allt bra Ers Excellens?”

Biskopen återfick sakta fattningen. Han samlade sig, vände blicken mot sin unge präst och sade:

”Så snällt att du frågar Victor. Du gjorde riktigt bra ifrån dig idag och förtjänar självklart en belöning; en stor belöning.”

Victor mötte Biskopens intensiva blick, stelnade först till av skräck, men sade sedan:

”Tack herre! Jag gjorde bara min plikt.”

Solen gick så småningom ner i väst bakom ett täcke av tjocka moln. Stora snöflingor dalade sakta ner över hustaken i den nu sömniga staden Vitrolles. Antoine gick sakta mot sina föräldrars hem efter att ha träffat en gammal barndomskamrat, som bodde i den norra delen av staden. Hans stora långsmala skor gjorde djupa spår i den nyfallna snön och han rättade till en sliten svart hatt, vilken någorlunda värmde hans huvud.

Antoines tankar for tillbaka till de äventyr han delat med sina kusiner under förra året och han längtade nu efter att få uppleva spänningen igen.

Antoine hade nu studerat som alkemistlärning i byn Quinson under nästan ett år och han lärde sig hela tiden nya saker om hur världens olika element fungerade. För en vecka sedan hade han följt med Professor Fritz Würst till Vitrolles för att köpa vissa specifika analysinstrument, som bara kunde införskaffas i en storstad. Antoine hade då passat på att hälsa på och bo hos sin familj. En stor del av befolkningen i staden var fortfarande under Biskopens hypnos och var löjligt positiva till kyrkans styre över riket. Hans föräldrar och lillasyster Ronine hade dock lyckligtvis klarat sig undan hypnosen. När de två syskonen hade varit ensamma, berättade de nyheter för varandra om vad som hänt i världen sedan de träffats ett halvår tidigare.

När Antoine svängde in på en smalare tvärgata, fångades hans ögon av två gestalter längre bort på gatan. Den större av dem var en man helt klädd i svart, medan den andra var en kvinna klädd i en brun pälskappa. Antoine tyckte direkt att det var något konstigt med den store mannen och kvinnan såg av någon anledning alldeles livrädd ut.

Vad håller han på med egentligen? Det ser ut som han...

"Hallå där borta! Sluta upp med det där!" ropade Antoine.

Han började springa mot mannen och kvinnan. När det återstod ungefär tio meter emellan dem vände sig mannen mot honom och släppte kvinnan, som lealöst föll ihop i snön. Antoine tvärstannade och tittade förskräckt in i mannens tre ögon.

En demon? Men dig känner jag ju igen...

Antoine skulle just börja fly för sitt liv, när den svartklädde demonen svävade upp längs med husfasaden. Antoine upptäckte då att demonen hade fyra armar istället för två. Sedan for varelsen över takåsen och försvann.

Antoine sprang då fram till kvinnan i snön. Han satte sig bredvid kroppen, höll upp hennes huvud och undersökte henne. Kvinnans hade inga synliga skador, men hennes ögon stirrade framåt med glasartad blick. Han hade kommit försent. Kvinnan var redan död.

Jag måste berätta detta för någon, men vem? Professorn?... Nej! Bättre att jag letar upp Sira!

Kapitel 15

Snöflingor stora som dasslock föll ner på den germarkiska slätten. Det var tidig morgon och en zaschisk här bestående av över åttatusen man red i ett långt led på den gamla vägen, som nu blivit helt igensnöad. Färden genom det germarkiska riket tog lång tid. Några mil bakom dem fanns det även friesländska förstärkningar bestående av pikenare och bågskyttar på marsch till fots.

I tåten av den zaschiska hären red General Ahib Nash Kabha och bredvid honom hans närmsta man Rudi Al Haitham. Under den största delen av färden hade Rudis geckoödlas Castro hållit sig innanför sin husses tjocka kappa för att undvika den bitande kylan. Nu stack han dock upp huvudet bakom Rudis nacke för att spana in omgivningen. Castro gillade inte vad han såg och ödlands skinn hade gått över till en blåvit nyans. Han längtade hem till söderns varmare länder.

Rudi klappade ömt den lilla geckoödlan på huvudet, rotade sedan i en liten läderpung, som satt fast vid hans bälte, och gav sitt husdjur ett par flugor att mumsa på. Castro tog emot maten och försvann sedan nedför husses rygg igen.

Ahib hade under de senaste dagarna haft en molande huvudvärk och hans tankar, som tidigare varit tydliga som klart vatten, hade nu grumlats av motsägelsefulla funderingar. Tvivel hade börjat gro i hans själ, men varje gång det dök upp en kritisk tanke om Biskopens eller det Heliga Samfundets planer, översköljdes hans sinne av smekande och inställsamma ord uttalade av Dictionius stämman. Biskopen hade honom fortfarande i sin mentala makt och de order som han gett Ahib var tydligt inetsade djupt i hans sinne; Invadera alla städer av betydelse i Gemark. Låt inget hindra er! Lämna sedan kvar en lagom stor friesländsk styrka för att säkra upp styret och bege dig sedan hem till Vitrolles igen.

Fälttåget genom grannlandet i norr hade blivit hårdare än Biskopen och alla hans befäl planerat. Ingen hade räknat med

en sådan hård vinter. Men nu var i alla fall drygt hälften av de viktigaste germarkiska städerna under friesländskt styre.

En spejare kom ridande mot Ahib och Rudi i full fart och snön yrde om hästens hovar. Bakom honom kom ytterligare två spejare i lite lägre tempo. Den första ryttaren bromsade in hästen, gjorde en kvick honnör och avlade rapport:

”General! Garmisch befinner sig bara ett par kilometer framför oss bakom skogsdungen där borta, men allt står inte rätt till i staden.”

”Vad menar du soldat?” sade Ahib irriterat. ”Tala i klar-språk!”

”Så gott som alla vuxna män och kvinnor verkar ha flytt från staden. Kvar finns bara barn, beväpnade till tänderna och mycket argsinta. Antalet barn verkar också onaturligt högt; fler än vad som borde finnas i en stad av den storleken. Vi var till och med tvungna att fly när ett hundratal barn oprovocerat anföll oss i utkanten av staden. Min kompanjon Roshan blev träffad av en pil i benet, men annars är vi oskadda.”

”Det var konstigt”, anmärkte Rudi. ”Vad kan ha hänt med de vuxna?”

Spejaren hade inget svar att ge. Ahibs blick riktades rakt framåt och hans ögon var iskalla.

”Det spelar ingen roll varför det bara finns barn där borta”, sade Generalen med bestämd röst. ”Oavsett vilka det är som nu befinner sig i staden, så är våra order tydliga. Staden skall intas och om försvararna i det här fallet endast består av barn, så får vi ta hand om dem som vilka upprorsmakare som helst. Vi dödar dem!”

Rudi såg bekymrad ut och tänkte säga något, men knep igen när han såg Ahibs orubbliga blick. Rudi var enligt hans egen kännedom, den ende soldaten i Ahibs rytteristyrka, som inte påverkats av Biskopens masshypnos. Rudi hade noterat att hans kamrater oftast betedde sig precis som vanligt när de tjänstgjort tillsammans i Sahiraöknens länder, men de hade alla blivit otroligt lojala mot Biskopen och den friesländska kyrkan. Han misstänkte starkt att alla hans kamrater var under någon slags hypnos. Rudi hade känt Ahib sedan de var barn och var orolig för sin gamle vän.

En gång när Rudi hade sagt en lustig kommentar om Biskopens stora kroppshyddda, hade han direkt blivit nerslagen av ett välriktat knytnävsslag från Ahib. Sedan dess hade Rudi aktat sig från att öppet kritisera Biskopen eller någon annan av kyrkans ledande personer. Han hade blivit tvungen att spela rollen som trogen tjänare till kyrkan och dess Biskop. Rudi visste inte varför just han inte påverkats av hypnosen, men han hade en vag misstanke om att det kunde ha något att göra med hans lite annorlunda husdjur Castro, som han hade ett mycket starkt band till. Rudi och geckoödlan hade en speciell förbindelse och ibland hade Castro varnat honom för faror, som annars skulle kunna ha tagit hans liv.

Hären fortsatte framåt och snart var staden Garmisch inom synhåll. Runt omkring dem fanns en vid snötäckt slätt. Ahib lät ryttarkolonnen omforma sig till en bred anfallslinje med fem hästars djup. Staden hade ingen försvarsmur och den enkla planen var att rida in bland husen på bred front och sedan slå ner på alla som vågade göra motstånd. Ahib hoppades dock att det inte skulle behövas något blodbad, utan att stadsborna skulle ge upp direkt. Rapporten om att staden var fylld av stridlystna barn gjorde honom dock något konfunderad. Var fanns de vuxna?

Medan zascherna ordnade upp sig på anfallslinjen, började det hända saker i staden. Tusentals barn i olika storlekar strömmade plötsligt ut från stadens gator. De sprang ut på slätten, gällt skrikande olika stridsrop och svordomar. Alla barn var beväpnade med riktiga vapen och av någon underlig orsak bar de även med sig varsin leksak. Mitt ibland dem fanns även ett tjugotal små tomtar, vilka lite här och där hetsade på barnen med höga tillrop om att fienden måste besegras. Ahib hade hört talas om tomtarna, som levde uppe i norr där det var kallt, men aldrig tidigare sett någon med sina egna ögon. Han undrade vad de gjorde här tillsammans med alla dessa ungar.

Allt fler och fler barn sprang ut från staden och zascherna stirrade förvånat på den udda hären, som var på väg emot dem. Tillförseln av barn fortsatte och snart var barnen fler än tre gånger så många som zascherna. Dessutom verkade strömmen av barn aldrig ta slut och en del av de zaschiska soldaterna

började oroligt skruva på sig i sadeln. Det här kanske inte skulle bli en så lätt seger som de trott.

Så småningom började de närmsta barnen komma så pass nära den zasziska armén, att Ahib måste göra något åt saken. Han röt ut sina order, varefter soldaterna i den första raden drog fram sina kraftigt byggda pilbågar. Tusentals pilar lades an på strängarna och bågarna spändes av starka armmuskler.

På Ahibs kommande sköts den första pilsalvan upp i luften. Avståndet var runt omkring tvåhundra meter till de lite äldre barn som hunnit längst. Dessa barn var fortfarande utspridda med ganska långa mellanrum mellan varandra, men trots det så träffade nästan hälften av pilarna sina mål. Mer än tvåhundra barn for i backen, de flesta med flera pilar i sig. Barnen tappade sina leksaker och snön runt omkring dem färgades röd. De flesta dog omedelbart eller efter några sekunder, men det hördes även ömkliga ljud från skadade barnsoldater i olidliga plågor.

Synen av de döda barnen träffade många av zaszerna som en bomb i hjärtat. Trots att de var under Biskopens hypnos, så släppte några av dem sina pilbågar, vilka föll ner i den djupa snön.

Även Ahibs inre var i uppror. Han stred mellan två sidor inne i sig själv. Lydnaden hade fått konkurens av nya moraliska känslor om att detta var helt fel. Hans moraliska kompass, som angav att man inte skulle döda kvinnor och barn, låg djupt rotad i honom och hela den zasziska soldatkulturen. En salt tår rann från Ahibs vänstra öga och fortsatte ner till hans välansade skägg, där den stelnade till is.

Rudi var chockad av synen framför honom. Han var den ende soldaten i främsta linjen under Ahibs befäl som inte avfyrat någon pil.

Barnen bakom de stupade verkade inte ha reagerat alls på slakten av sina kamrater längst fram, utan de fortsatte att välla fram ut på slätten. Staden verkade aldrig tömmas på dessa små soldater, som var så ivriga att stämma träff med döden. De främsta leden i barnarmén var nu betydligt tätare, så ytterligare en pilsalva skulle kunna kräva tusentals offer. Vissa av barnen bar själva pilbågar och enstaka pilar avlossades, men barnens

armar var för svaga och pilarna for ner i snön innan de nådde fram till de zaschiska ryttarna.

General Ahib skulle just ryta ut en ny order om ytterligare en pilsalva, när Rudi plötsligt stack honom hårt i axeln med en pil. Ahib vrålade av ilska och smärta. Sedan vred han sig om i sadeln och slog till sin gamle vän med ett hårt knytnävslag. Slaget träffade Rudi i ansiktet; han föll av hästen, men landade mjukt i den djupa snön.

Geckoödlan kröp fram ur Rudis kappa och tittade upp mot Ahib med en anklagande blick. Generalen var först arg och tänkte dra sitt svärd för att göra slut på sin gamle vän. Han mötte Rudis omtöcknade blick och sedan Castros intensiva ögon.

Ahib fann plötsligt att all ilska rann ur honom, som smält smör från en varm smörgås och han undrade vad han höll på med. Skulle han verkligen döda sin bästa vän? Och varför höll de på att slakta barn? Ett par hundra oskyldiga barn, i liknande ålder som hans egna barn hemma i sydländerna, hade redan dödats av deras pilar. Det här var fel! Extremt mycket fel! Biskopens order var plötsligt som bortblåsta från hans sinne. Ahib böjde sig ner och sträckte ut en hand åt sin gamle vän. Rudi tog emot handen och log.

”Så du är tillbaka?” frågade Rudi.

Ahib svarade inte, utan såg endast på sin vän med lätt road blick. Sedan ropade han med hög stämma ut sin order:

”Eld upphör! Lägg undan era pilbågar män. Det är dags för oss att rida söderut.”

Hela ryttarhären följde omedelbart hans order utan att ställa några frågor. Många av dem var lättade. Zascherna vände på sina hästar och började rida söderut i snabb trav, så att den vilda barnarmén inte kunde hinna ifatt dem.

Ahib vände sig om och tittade på den konstiga hären som följde efter dem. Allt fler barn kom hela tiden ut från staden. De var som myror! Det var svårt att gissa deras antal, men just nu fanns det säkerligen fler än femtiotusen mordlystna barn på slätten. Ahib skakade fundersamt på huvudet.

Rudi, som red bredvid honom, gav honom en lätt klapp på axeln. Hans käre geckoödlas Castro hade krupit ner till hans bröstorgon där det var varmt och behagligt.

”Skall vi rida tillbaka till Biskopen nu?”

”Vet inte riktigt... Till och börja med skall vi i alla fall tillbaka till Vitrolles där segelfartygen väntar på oss. Kanske är det dags för oss att segla tillbaka över havet och återvända hem? Efter den här eländiga kylan längtar jag efter lite värme.”

Kapitel 16

Den kalla vintern fortsatte att plåga rikena vid Mellanhavet in i maj månad och matförråden sinade. Människorna i Saint Maxes hade nu börjat drabbas av svår hungersnöd. De flesta av stadsborna delade broderligt på sina förnödenheter, men det räckte fortfarande inte. Fisket, som under alla år bidragit till stadens välstånd och mätta magar, hade börjat gå riktigt dåligt. De flesta av fiskebåtarna var fastfrusna och de få båtar, som kunde ge sig ut på havet, hade börjat få extremt små fångster. Vissa gamla fiskare muttrade om att kylan fått djuren i havet att flytta söderut, men Micha och Joani, som nu också räknade sig som fiskare, misstänkte att fisken fortfarande fanns kvar, men att havets invånare troligen befann sig stilla långt nere i djupet, kanske i skrevor och i andra gömställen, där människornas nät inte kunde nå dem. Sist de var ute hade de provat att pilka med hjälp av en lina och många krokare och fått en något större fångst, men fiskesättet var fortfarande inte tillräckligt bra för att det skulle kunna mätta alla hungrande i staden.

Hemma hos Idana och Micha var stämningen god, men mer dämpad än vanligt. Micha tillagade en mycket utspädd soppa, som endast innehåll vatten, kryddor och lite fiskrester, medan Idana höll på att experimentera med olika odlingar av morötter och champinjoner inomhus. Idana hade slutligen lyckats ta fram ett växtgödningsmedel som inte exploderade. Morötterna hade till och med vuxit lite fortare än med vanligt gödsel, men resultatet var ingen sensation och champinjonerna verkade snarare ha växt något långsammare.

På ett bord intill köksbänken stod en stor och dyrbar rund skål av glas. I skålen simmade tre små karpfiskar, vilka Idana tänkt ha till något framtida experiment, men just nu fick de duga som husdjur. Micha skojade lite då och då om att han tänkt dryga ut deras middag med dem, men då fick han backa undan från Idanas iskalla blick. Fiskarna hade blivit viktiga för Idana och de var nu det absolut sista, som skulle användas till ingredienser i deras matlagning. Den grå och vitrandiga katten,

som ibland kom in som objuden gäst, låg dock närmare på Idanas middagsmeny. Kanske skulle den bli god i en köttpaj?

Idanas blick for lite då och då upp till den sista jadeflaskan, vilken stod på en hylla ovanför henne och hon undrade vad den kunde vara till för nytta nu när deras flöjt var borta. Troligen skulle de behöva tillverka en ny flöjt, men det skulle kunna behövas många försök innan de lyckades ta fram ett musikinstrument med de rätta tonerna, som kunde slita loss en demons fångade själar ur dess kropp. Demonjakten fick därför vänta tills vidare, men som tur var hade de inte hört några fler oroande nyheter om Khal Baa på sistone. Den långa vintern var tillräckligt hemsk som den var, utan att man skulle behöva oroa sig för några härjande demoner.

Idana återgick till sitt nuvarande experiment, vilket kokade i en liten kittel över en het eldslåga från en oljelampa. Hon försökte att förbättra växtgödningsmedlet och hade nu även tillsatt tre gamla illaluktande äggulor, en skvätt av den anisluktande spritdrycken pastis och en tesked kopparsulfat. Färgen i brygden övergick långsamt från gråbrun till en mörkare grön färg och det bildades allt mer av en mindre angenäm doft i rummet. Micha rynkade på näsan.

”Måste du hålla på med det där experimentet i köket. Du får ju min soppa att smaka illa.”

”Så blir det ibland när man bor tillsammans med en alkemist i en liten lägenhet”, sade Idana och ryckte på axlarna. ”Lite dålig lukt får du helt enkelt stå ut med.”

Michas blick gick mot akvariet där fiskarna började bete sig underligt. De tre vanligtvis slöa karporna hade börjat simma runt omkring i skålen likt galningar. Plötsligt hoppade en av dem ut ur skålen och landade sprattlande på bordsskivan ett par decimeter från Idanas brygd. Micha rusade fram, tog försiktigt upp fisken i sina stora händer och lade tillbaka den i skålen igen. Han hindrade sedan ytterligare en fisk från att hoppa ut ur akvariet med sina handflator. Idana öppnade en skåpslucka, hittade ett kastrullock och placerade det ovanpå fiskskålen. Sedan hämtade hon ett par tjocka böcker och placerade dem på locket.

”Vad i Herkules kalsonger var det där för något?” utbrast Micha och tittade på de exalterade fiskarna.

”Hm... Något har hänt med mina små fiskar och det verkar ha något med mitt experiment att göra. Intressant!”

Tidigt på morgonen två dagar senare gick Idana, Micha och Joani tillsammans till hamnen, där deras lilla fiskebåt *Ulla-Bella* väntade. Micha bar på en hink innehållande ett nytt fiskagn, som Idana tagit fram föregående kväll. Meningen var att fiskagnet skulle locka till sig fiskarna, så att de kom närmare båten och lättare kunde fastna i deras nät. Idana var mycket spänd på hur hennes nya experiment skulle fungera. Då agnet luktade tämligen illa, hade hinken ett tättslutande lock, vilket de båda unga männen var tacksamma för. Micha var lätt skeptiskt till att detta skulle kunna fungera, men då fisket hade gått ganska uselt de sista två gångerna de varit ute, var han villig att prova på nästan vad som helst.

Idana och de två vännerna gjorde snabbt i ordning båten, krossade den nya is som bildats sedan dagen innan och seglade ut mot det öppna havet. En stadig sydvästlig vind gjorde att de fick kryssa ut till havs, men vinden var god och det tog dem endast någon timme tills staden endast syntes, som en liten prick i den norra horisonten. Morgonens dis hade försvunnit och de seglade vidare under en klarblå himmel.

Så var det dags att lägga ut de första näten. De var i ett område, som ett halvår tidigare gett mycket rika fångster, men som den senaste tiden gett mycket lite fisk. Micha och Idana började jobba med att lägga ut nätet från aktern av båten, medan Joani försiktigt öppnade locket på hinken. Han tittade ner på den grönaktiga sörjan och rynkade på näsan.

”Blää! Skall det här äckliga klägget verkligen locka till sig fiskar?”

”Vem vet?” sade Micha skeptiskt.

”Såklart det kommer att fungera!” sade Idana optimistiskt.

Micha var mycket skeptisk, men ville i alla fall ge henne en chans. Kom de hem tomhänta, så kunde han skylla på att den hemska odören från agnet skrämde bort fisken.”

Joani ryckte på axlarna, tog fram en träslev och gick fram till relingen på babord sida. Han grävde med skeden, fick den fylld med sörja och höll den utöver relingen. Han skulle just tömma skopan när en stor fisk närmade sig ytan med stor fart. Joani hann endast se något silverblänkande vid ytan innan en stor gulfenad tonfisk hoppade upp och träffade honom i huvudet. Joani tappade skeden i vattnet, föll bakåt och hamnade på rygg mitt i det nät Micha höll på att lägga ut. Tonfisken landade i fören av båten och sprattlade för att komma tillbaka i havet igen.

Micha började skratta åt sin väns öde, men tystnade när ytterligare fiskar började hoppa upp ur vattnet runt omkring båten. De flesta av fiskarna var mindre och ytterligare några fiskar landade snart på fiskebåten isiga däck. Joani satte sig upp, tog sig för huvudet och tittade sig förvirrat omkring.

”Vad i...?”

”Skynda er att samla ihop fisken innan de smiter tillbaka ner i havet igen.” utropade Idana med ivrig röst.

Vattnet runt omkring båten kokade nu av fisk som hoppade upp från ytan och många av dem siktade på att komma ombord. De flesta fiskarna som kom upp i båten var makrillar och sardiner; goda matfiskar. Idana, Joani och Micha fyllde snabbt en trälår med fisk och stängde igen locket. Allt fler fiskar hoppade upp i båten, de flesta goda och ätliga. Micha började kasta tillbaka vissa fiskar som ansågs oätliga, bland annat ett par havssuggor med giftiga taggar, vilka han mycket försiktigt lämpade överbord. Plötsligt fick Idana syn på något stort bakom Michas rygg.

Idana ropade: ”Se upp!” och drog samtidigt honom åt sidan.

En tre och en halv meter lång tjurhaj landade på däck med en tung blöt duns, precis där Micha befunnit sig en bråkdel av en sekund tidigare.

”Oj! ... Tack!” sade Micha och stirrade fascinerat på den stora hajen.

Ytterligare tre tonfiskar hoppade snart upp i båten tillsammans med ett tiotal mindre fiskar. Micha tittade sig omkring och såg att hela däcket nu var fullt av fisk. Väldigt mycket fisk! Kanske lite väl mycket?

Micha kände hur båten började luta på grund av ojämnt fördelad last. De tre började omedelbart stuva om fiskarna för att fördela lasten jämnare och det gick ganska bra, men fiskar fortsatte att hoppa in i båten dock inte längre i samma strida ström.

”Kanske bäst att stänga locket till den där hinken med agn nu, eller vad tror du?” frågade Joani.

”Jo!” svarade Micha. ”Men var ligger hinken?”

De tre letade en stund och hittade så småningom hinken samt tillhörande lock. När den åter var förseglad minskade antalet hoppade fiskar runt båten och några minuter senare fanns det inte längre några fiskar som försökte ta sig ombord. De såg dock fortfarande många fiskar som simmade runt omkring båten, speciellt på den sida om båten där Joani tappat skeden med agnet.

Idana, Micha och Joani såg på varandra, log och pustade ut. Joani gav Idana en klapp på axeln och sade:

”Det var ju ett helt fantastiskt agn du skapat. Helt fantastiskt.”

Idana nickade instämmande och kände sig stolt. Resultatet var klart bättre än hon hade kunnat tänka sig. De arbetade sedan med att stuva om fångsten och fick den snart jämnt fördelad över båten. De var tvungna att avliva de större fiskarna, inklusive hajen, för att de inte skulle råka hoppa ner i havet igen. Micha och Idana tog till sist upp den lilla delen av nätet han hunnit få ut och även där fanns det en del fisk, som fick stivas undan i båten. När allt var klart hissade de segel och vände fiskebåten norrut igen. Båten var tung och trög att svänga runt, men fortfarande sjöduglig. De tre tittade på varandra och brast ut i ett muntert skratt. De hade en massa fisk att leverera i Saint Maxes. Det var den största fångst någon av dem någonsin sett. Många magar skulle bli mätta denna kväll.

När deras last senare under dagen visades fram på hamnens säljmarknad, som under den sista månaden varit näst intill folktom, samlades det mycket folk som med stora ögon såg på när den långa tjurhajen lyftes upp på ett långt bord. Ett tretiot stora trälådor hade fyllts till bredden av stelfrusna fiskar. Idana,

Micha och Joani möttes av idel lovord och när det visade sig att de unga fiskarna gav bort det mesta av sin fångst, möttes de av ett högt jubel från de hungriga stadsborna.

Micha berättade sedan stolt att det var hans flickvän Idana, som egentligen var den riktiga hjälten. Han erbjöd även att dela ut agn till intresserade fiskare, dock för en viss penning så att han och Idana kunde göra sig en nätt förtjänst på receptet.

”Fan vad du stinker!” hördes en tjurig och tvär röst i närheten av Micha.

Han tittade sig omkring, men det dröjde en liten stund innan han, halvt dold bakom Joanis ben, fick syn på den underliga tomten, som räddat dem undan den fyrarmade demonen ett halvår tidigare. En liten bit längre bort i folkmassan fick han även syn på en nyrakad Robert, iklädd en tjock gråvit pälskappa och grå mössa. Roberts sår på kinden hade läkt fint och hade lämnat efter sig ett långt ärr, vilket faktiskt fick honom att se lite tuffare ut.

Micha skulle precis svara något till den oartige och tjuvaktige tomten, när Robert avbröt honom.

”Du får ursäkta min lille oborstade vän Herr Nutte. Grodor har väldigt lätt att ramla ur hans ovanligt stora mun. Har troligen en släng av Tyrets syndrom.”

”Hur?...” började Micha.

”Hur vi känner varandra? Jag träffade på Nutte för en månad sedan och lustigt nog visade det sig faktiskt att vi varit kollegor i mitt tidigare jobb. Tänka sig att jag glömt bort det...”

Nutte gav Robert en vresig blick och började muttra på några svordomar. Robert fortsatte:

”Vi kanske skulle kunna gå lite avsides. Vi var just på väg hem till dig och Idana när vi råkade få syn på er här. Jag får faktiskt hålla med Nutte lite grann. Den här fisklukten är inget vidare, eller hur?”

Micha tänkte säga något om att folket i staden troligen just nu tyckte att det var den underbaraste doften i världen. Doften av något som kunde ätas! Men han ville inte starta någon onödig ordväxling med Robert och den ohyfsade lille tomten, så han teg. Istället sade han till Joani att fixa affärerna, så att han och Idana skulle kunna prata en stund med besökarna. Joani

nickade bara glatt och fortsatte att dela ut fisk till de förväntansfulla människorna.

Idana och Micha packade ner några makrillar i en kappsäck och följde efter Robert och tomten. När de kommit ut från folkmassan och in på en bred, men ändå folktom, köpmannagata, fortsatte Micha att tala:

”Trevligt att ses igen Robert, men jag är lite förvånad av att se dig tillsammans med den här ... filuren.”

”Stinktryne!” utbrast Nutte som lyckades att se ännu surare ut.

”Din maskätna lilla flugsvamp!” kontrade Micha.

”Träsktroll!”

”Skäggiga padda!”

Nutte och Micha gav varandra argisinta blickar och den lille tomten grymtade surt. Idana lade en lugnande hand på sin pojkväns axel. Han lugnade sig en aning och fortsatte:

”Visserligen är vi otroligt tacksamma för att du ingrep mot demonen, men sedan... Har du kanske kommit tillbaka för att lämna tillbaka globen du stal från Idana.”

”Skulle inte tro det, din fåne.” spottade den lille tomten ur sig. ”Ni var alldeles för oansvariga med den. För omkring hit och dit i världen som om ni vore gudar.”

”Det Nutte menar är att globerna bara skall användas i nödfall, inte som ett bekvämt färdmedel”, fyllde Robert i med diplomatisk röst.

”Vi använde inte...”

”Det gjorde ni visst det!” sade Nutte med sur röst.

Micha och Nutte fortsatte att blänga argt på varandra.

”Eh... Men vårt besök idag handlar inte om globerna”, fortsatte Robert och tittade lite nervöst på de två envisa tjurskallarna bredvid honom. ”Nutte har något mycket viktigt att berätta för er två. Vi kommer precis från Vitrolles där Idanas syster Sira fått samma information.”

”Men vi väntar med det tills vi kommit in i värmen”, tillade Nutte. ”Där kan du kanske även tvätta dig lite, så att du inte luktar fullt så vidrigt längre.”

När de kommit uppför trappan i huset där Idana och Micha bodde, mötte de Julian. Pojken stod lutad mot trappträcket och stirrade tomögt på de nyanlända besökarna. Nutte blängde argt tillbaka, men Idana böjde sig ner och viskade något i tomtens öra. Då försvann tomtens ilska och hans ansikte visade istället spår av sorg. När Nutte passerade pojken så gav han honom en liten vänlig klapp på benet. Idana tog fram en nyckel och öppnade dörren till deras lägenhet.

”Ja, välkomna in då!” sade Idana och släppte in Micha och besökarna.

När Idana klivit in och stängt dörren böjde hon sig ner och sträckte ut en välkomnande hand mot tomten.

”Välkommen hem till vårt lilla hem min lille ädle riddare. Tack för att du räddade oss mot den där hemska demonen på stranden. Vad heter ni min herre?”

Nutte tänkte först kontra med en besk kommentar, men då han faktiskt inte såg någon illvilja i kvinnans ögon, så nickade han, tog av sig mössan och sade:

”Mitt namn är Nutte, kära fröken. Tack för att vi får varma oss i er fina boning.”

Robert tog också av sig sin mössa, varefter han hälsade formellt på Idana och Micha.

Idana tittade på makrillarna i Michas kappsäck, gav honom en illmarig blinkning och sade:

”Du gör i ordning middagen, eller hur?”

Efter det att gästerna slagit sig ner i vardagsrummet, vilket även var ett kombinerat laboratorium och kök, fick de varsin kopp med nybryggt hett te. Medan Micha påbörjade att rensa fiskarna, satte sig Idana ner i en gammal sliten fåtölj mitt emot sina gäster. Hon gav den lille tomten ett vänligt, men stelt, leende.

”Herr Nutte, vad har egentligen fört dig och Robert hit? Gäller ärendet kanske den speciella glob du råkade få med dig när vi senast träffades? Du tog faktiskt den enda vi hade och vi saknar den lilla prylen otroligt mycket.”

”Nej det gäller inte globen”, svarade Nutte, som fick en bekymrad rynka i pannan. ”Antalet glober i omlopp i Friesland

är nu under kontroll och jag har faktiskt tillåtit min före detta kollega här, Robert Montpellier, att behålla sin glob ... ett litet tag till.”

Vid det sista uttalandet vände sig Robert mot tomten och gav honom en frågande misstänksam blick. Nutte brydde sig inte om Roberts stirrande, utan fortsatte.

”Det har hänt saker uppe i Norden som min chef vill att jag skall informera dig och din syster om. Robert och jag kommer faktiskt precis från Vitrolles där vi pratade med Sira om detta. Nu måste jag även föra över denna viktiga information till dig.”

”Varför?” frågade Idana.

”Vad menar du?” sade tomten lite konfunderat och slog ut med armarna i en uppgiven gest.

”Varför tycker du eller din så kallade chef att det är så viktigt att just jag och min syster får den här informationen?”

Nutte skruvade på sig lite besvärat och svarade:

”Jag följer bara mina order fröken. Och detta är vad chefen sagt att jag skall göra. Chefen insisterade faktiskt på att detta måste göras, trots mina ljudliga protester. Orsaken till chefens beslut är tyvärr hemligstämplad, men hon var mycket envis.”

”Nu låter du som vår gamle vän Detektiven. Var han också en kollega till dig och Robert?” frågade Idana.

”Jo, det stämmer”, erkände Nutte och Robert nickade instämmande. ”Bra gissat! Men nu till det jag måste informera er om. Stora saker är på gång att hända. Saken är den att ni och hela Friesland är i stor fara. En stor armé, mestadels bestående av förhåxade människobarn och en del *missinformerade* tomtar, är på väg söderut från rikena i nord. Det kommer tyvärr inte att dröja länge innan de står i er farstu och då är det tyvärr för sent. Barnarmén ödelägger allt i sin väg.”

Micha och Idana hajade till, men avbröt honom inte, utan lät den lille tomten berätta klart sin historia. Nutte berättade om hur tomtarna i smyg hade delat ut förhåxade leksaker till så gott som alla barn de hittat i de norra länderna. Barnen hade blivit hjärntvättade med hjälp av magi och de saknade nu helt egen vilja. När tomtarna hade samlat ihop en barnarmé som var tillräckligt stor, så hade de dragit söderut på ett grandioöst fälttåg. Barnen var visserligen varken särskilt starka eller skick-

liga på att slåss, men de var orädda och mycket vildsinta. Så gott som alla människor de mött under sitt fältttåg har valt att fly. Våldigt få vuxna har varit villiga att ta till vapen mot barnen. Byar och städer har blivit intagna och de vuxna människor, som inte flytt, har slagits ihjäl av den allt mer välutrustade barnarmén. Ju längre söderut armén kommit, desto fler barn har blivit förhaxade, vilket lett till att hären hela tiden växt i styrka.

Nutte gissade att armén nu bestod av nästan en miljon välbeväpnade snorungar, samt ett tiotusental små tomtar, även de farliga med sina små armborstar. Alla leddes de av en mäktig demon vid namnet Nicolaus.

”När jag senast såg barnarmén, var den på väg i bred front genom hela Gemark och det dröjer nog inte länge förrän den når Frieslands norra gränser.” fortsatte Nutte. ”Jag blev vittne när en del av armén intog Gemarks huvudstad Soltau, som bara några veckor tidigare intagits av den friesländska armén. Frieslänningarna hade lämnat kvar ett par tusen soldater med uppgift att hålla ordning på staden, när de plötsligt en natt fick besök av smygande tomtar, bärandes på säckar fyllda med lek-saker. Följande morgon blev det kaos i hela staden. Gator fylldes av blod och gråtande föräldrar. Sedan svepte dessutom mer än hundratusen barn in i staden från norr. Mer än hälften av de friesländska soldaterna dräptes av uppretade barn, hämndlystna stadsbor eller sluga tomtar. Resten flydde söderut. Hus sattes i brand och stora delar av staden kommer nog aldrig att byggas upp igen. Soltau hade blivit dödens stad. Efter denna tragedi fortsatte barnen att rycka söderut.”

”Menar du att den här barnarmén dödar så gott som allt i sin väg och sedan bara lämnar tomma städer efter sig?” frågade Micha.

”Det är helt korrekt uppfattat Herr korkhuvud”, sade Nutte och vände sig mot Idana. ”Då mitt nuvarande uppdrag är att se till att du och din syster håller er vid liv ett tag till, så är min rekommendation den att ni så fort som möjligt packar ihop era viktigaste ägodelar och flyr söderut över havet. Det finns en ö längre söderut, en bit från Söderländernas kust, där ni skulle kunna vara säkra.”

”Skulle inte tro det”, sade Idana bestämt. ”Vi har kämpat länge mot demoner, Biskopens lakejer och annat satans otyg för drömmen om ett fritt Friesland och vi tänker inte ge upp nu bara för att några hemska barn knackar på dörren.”

Nutte suckade och sade:

”Din syster svarade med nästan samma ord, men du var i alla fall artig nog att inte kalla mig för en liten plutt.”

”Men Nutte?” frågade Robert. ”Låt mig i alla fall få låna ut min egen glob till Idana, så att hon och hennes syster snabbt kan fly från Friesland om det blir allt för farligt här. Det går väl bra Nutte?”

Nutte funderade en stund, vände sig mot Idana och sade:

”Du kan få behålla Roberts glob tills vintern är slut, men sedan måste du lämna över den till mig. Går du med på det?”

Idana nickade.

Efter middagen bestående av makrill och potatis, som var utsökt tillagad av Micha, var det dags för Nutte och Robert att bege sig hemåt igen. Nutte lovade dock komma tillbaka så snart han hade fler viktiga nyheter att komma med. Innan de två lämnade bostaden gick Robert fram till Idana och lämnade diskret över en flöjt till Idanas hand. Han viskade i hennes öra:

”Nämn inte något om detta till Nutte. Han är lite överbeskyddande när det gäller dig och din syster och tycker inte riktigt om idén att ni slåss mot demoner.”

Idana tittade frågande på flöjten i sin hand och stoppade kvickt ner den i en ficka. Hon tänkte fråga Robert om vart han fått den ifrån, men då var han redan på väg mot dörren, där Nutte stod och diskuterade fiskrecept med Micha.

När de gick ut i hallen stod grannpojken Julien fortfarande kvar vid trappräcket och stirrade nedför trappan. Idana tänkte på pojken, flöjten i sin ficka, kristallerna i sin lägenhet och fick plötsligt en idé. Efter det att Nutte och Robert gått nedför trappan gick hon fram till grannens dörr och knackade på.

Någon timme senare satt Micha och Julian mitt emot varandra på varsin stol i grannens sparsamt möblerade vardagsrum. Julian bar den största av de röda kristaller som Idana hade

kvar, i ett snöre runt halsen. Bakom den unge pojken stod Frederique Baptiste Luly, en gammal musikalärare som bodde längre uppför gatan. Frederique stirrade ner på dokumentet med noter för ett litet musikstycke, som han hade övat på under de sista tio minuterna. Musiken var vacker, men enkel och ganska dystert.

I ett närliggande rum satt Idana och Julians oroliga mamma Sabine. Hon hade först sagt nej till Idanas angående hennes till synes tokiga experiment, men övertalats när Idana och Micha övertygat henne om att det de skulle göra åtminstone var helt ofarligt.

När Micha kände sig redo nickade han till Frederique, som började spela på den lilla flöjten. Melankoliska toner fyllde rummet och mottogs av Julians känsliga öron. Pojkens sinne verkade först streta emot kristallens krafter, men plötsligt blev en del av den autistiske pojkens inre medvetande fritt från sin fysiska förankring. Hans djupt förborgade tankar svävade framåt genom luften i riktning mot Michas vidöppna själ.

När musiken några minuter senare tystnade, blev det alldeles tyst i rummet. Idana och Julians mor Sabine klev in och riktade sina blickar mot Julian.

”Julian? Är allt bra med dig?” frågade Sabine oroligt.

Julian svarade först inte utan vände sakta på huvudet och tittade förbryllat på sin mor. Han rynkade på pannan, verkade anstränga sig hårt för att tänka och sade sedan:

”Mamma? Är det du?”

Sabine for fram mot sin son med långa steg och gav honom en jättekräm, medan glädjetårar forsade ner från hennes ögon likt två stora vattenfall. Julian satt först bara stilla, men svarade sedan lite tafatt på omfamningen. Pojkens ögon fylldes sakta av blanka tårar. Hans sinne hade äntligen öppnats på glänt mot omvärlden. Idana blev rörd av vad hon fick se och torkade bort en liten tår, som smugit sig fram ur ena ögonvrån.

Musikaläraren Frederique gick fram till Idana och frågade med låg röst:

”Gick allt bra?”

”Jag vet egentligen inte, men Julian har inte sagt mer än enstaka ord på flera år nu, så det här är väl ett gott tecken. Vårt lilla experiment verkar i alla fall ha väckt upp något i Julians tillstängda hjärna.”

”Så bra då... Om ni vill göra om det här igen så ställer jag gärna upp. Det var verkligen upplyftande och dessutom blev jag inspirerad av musiken. Jag tror att jag skall försöka komponera egen musik igen. Senast jag skrev något själv var för tjugo år sedan.”

Den gamla mannen gav tillbaka flöjten till Idana och tittade med varm blick på modern och sonen. Julian visste först inte hur han skulle svara på sin mors känslöattack, men så gav han henne en lite hårdare kram tillbaka, vilket fick henne att gråta ännu mer.

”Nästa gång skulle kanske jag och Julian kunna byta plats?” föreslog Micha som klivit upp och ställt sig bredvid Idana.

”Det låter som en bra idé att prova. Jag tror nog aldrig att Julian kommer bli som en helt vanlig pojke, men det behöver han inte heller. Det räcker med att han förstår att det faktiskt finns en hel värld utanför hans eget medvetande. Att han fattar att det finns andra som bryr sig om och älskar honom.”

Följande morgon stod Micha och Idana tillsammans i en öde gränd ett femtiotal meter från deras port. Micha hade globen i sin hand och höll på att slå in koderna för en snabb transport till Quinson. Idana hade insisterat på att globen inte skulle användas inomhus, då hon var osäker på vad den kunde ha för effekt på möblemanget och Idanas laborietrustning. Micha hade först velat fara ensam, men Idana hade insisterat på att följa med.

Micha tryckte in den sista knappen på globen, varefter de båda omslötts av ett klot av ljus. Sekunden därefter var de borta. De hade begett sig till byn Quinson för att varna Michas föräldrar, syster och alla andra i byn om den kommande invasionen från norr.

Kapitel 17

Små snöflingor ströddes likt pudersocker i ett jämt lager på Vitrolles kakeltäckta hustak. Det var natt och staden slumrade under ett tjockt täcke av snö. Trots att många i staden fortfarande var fångande under Biskopens hypnos, hördes allt fler missnöjda röster ute på gatorna. Människorna var hungriga och i vissa fattigare stadsdelar rådde ren svält. Många var dessutom sjuka och endast under den senaste veckan hade mer än femhundra personer dött av en svår lunginflammation, som spred sig i de fattigare kvarteren nära hamnen.

Vintern hade slagit till hårt mot Frieslands huvudstad och Heliga Samfundets komplicerade restriktioner angående handel och import av varor hade inte gjort saken bättre. Om något inte förbättrades inom kort, skulle den stora staden drabbas av en massdöd, som till och med skulle kunna bli värre än pesten, vilken slagit till brutalt i staden hundratrettio år tidigare.

I en av de lyxigare byggnaderna i den sydöstra delen av staden bodde en av Biskopens närmaste män; José Bardot. Endast den översta femte våningen och köket på andra våningen användes nu som boning, då det var för dyrt att värma upp hela huset även för honom, men José bodde fortfarande mycket lyxigt. Han hade tolv tjänare, som lydde hans minsta vink och hans bostad bevakades av sju vakter, vilka patrullerade runt i korridorerna enligt ett precist schema. I köket var det lugnt och välstädat. Tallrikar, glas, bestick och karotter från kvällens middag hade blivit färdigdiskade ett par timmar tidigare och golvet var nyskurat. En stilla glöd syntes fortfarande i ugnen och luften i rummet kändes fortfarande varm och behaglig. Kocken och de två kökspojarna hade gått hem och lagt sig och en ensam oljelampa, som hängde ner från taket i en kedja, lyste upp den bortre delen av köket där matförrådet fanns.

Ett par vakter gick in i köket med trötta steg. Båda bar kyrkans röda uniformer och en av dem gäspade stort när de passerade den stora ugnen. Plötsligt kurrade det i magen på den längste av vakterna. Han slängde en blick mot matförrådet och

suckade. Att stjäla från Josés matförråd var inget han vågade och han kände heller inte sin nya kompanjon tillräckligt väl. Kanske skulle den andre vakten skvallra? Straffet, om han ertappades att stjäla mat, var avstängning från vaktstyrkan, femton piskrapp och en månads fängelse. Då var det bättre att vara lite hungrig.

Vakterna fortsatte genom köket och gick in i en lång mörk korridor, som längre bort avslutades vid en spiraltrappa, vilken ledde till våningarna ovanför. Ingen av de två männen lade märke till de två mörka skepnaderna, som gömde sig i två av de nischer de passerade. När vakterna försvunnit uppför trappan hördes en viskande röst i korridoren.

”Allt verkar klart. Låt oss fortsätta.”

En ung kvinna, i nyklippt kort pagefrisyr med lugg, lämnade nischen och gick vidare in i köket. Hennes kompanjon, som hade en svart lapp för ena ögat, följde efter strax bakom henne. De två tjuvarna var Sira och Lilly. Båda var iklädda mörkgrå kappor och matchande grå mössor. De gick in till köket och fann snabbt matförrådet. Medan Sira tog fram sitt dyrkset, gick Lilly fram till en fönsterlucka. Hon öppnade luckorna på vid gavel, varefter ett drag av kall luft svepte in i köket. Lilly lutade sig ut och gav till en busvissling. Ett skarpt men kort ljud spred sig längs gatan nedanför.

Strax därefter visade sig tre män och en mörkhårig kvinna i snön nedanför. Männen sträckte ut en filt emellan sig och väntade förväntansfullt. Lilly plockade bland maten i hennes närhet och började släppa ner brödlimpor från fönstret. Dessa fångades upp i filten och stuvades effektivt ner i säckar av den mörkhåriga kvinnan.

Sira fick snabbt upp låset till matförrådet och där inne fanns den riktiga skatten; ett stort och exklusivt förråd fyllt med dyrbara delikatesser. Där fanns fina ostar, torkat kött av vildsvin och rådjur, olika exotiska kryddor inklusive saffran, lerkrus fyllda med marmelad, sylt och söt honung, torkad frukt och... Ja, där fanns alla möjliga livsmedel och stora mängder av det. Sira började bära ut maten till fönstret hon också och snart hade det bildats en effektiv transportkedja, som gjorde att säckarna ute på gatan började fyllas i snabb takt.

Det var viktigt att Sira och Lilly skyndade sig, för de hade inte hela naten på sig. Sira räknade med att vakterna skulle komma tillbaka om drygt tio minuter och ett sandur var placerat på köksbänken för att Sira och Lilly inte skulle bli sena. När vakterna kom dit igen så skulle de säkerligen notera att det blivit betydligt kallare i köket och misstänka att något var i görningen, men då skulle Sira och Lilly inte finnas kvar där längre.

När det endast återstod någon minut enligt sanduret, hoppade Sira ut genom fönstret. Hon fångades upp av den utsträckta filten, rullade åt sidan och hamnade med fötterna före i snön. Sira vände sig om och såg på när Lilly gjorde samma sak. Sedan tog de alla tag i varsin stor säck, som nu var fylld med olika livsmedel, och lämnade platsen genom att gå åt olika håll.

Sira gick söderut. Till att börja med gick hon tillsammans med Lilly, men ett hundratal meter senare skiljdes deras vägar åt. Siras mål var ett hus på Sotargränd. Var och en av de sex tjuvarna hade förbestämda platser där maten skulle levereras, för att sedan delas ut där det behövdes mest i staden. Det var jobbigt att pulsa genom snön med den tunga säcken på ryggen och Siras tunga andetag bildade vita moln i den kalla luften framför hennes ansikte.

Några minuter senare var hon framme vid Sotargränd fyra och en grönmålad port. Sira knackade på med fyra snabba knackningar, tog ett steg tillbaka och väntade.

Inom en minut öppnades dörren av en medelålders mörkhyad man iklädd en grön kofta. När han såg vad den unga kvinnan utanför hans port bar på, sprack hans dystra ansikte upp i ett välkomnande leende. Säcken var mycket större än förväntat. Han tog emot den välfyllda säcken och ställde den innanför dörren.

”En säck levererat enligt överenskommelse”, sade Sira och log tillbaka mot mannen.

”Jag skall se till att varorna sprids till de som behöver dem mest i det här området. Det finns många hungriga munnar som behöver mättas. Jag tackar ödmjukast för gåvan. Hoppas bara den här satans vintern tar slut någon gång.”

”Det hoppas vi alla”, sade Sira och suckade. ”Adjö!”

”Farväl och lycka till lilla tjuvängell!”

Sira fortsatte vidare nedför gatan, nu lättad från sin tunga börda. Det var dags för henne att gå tillbaka till högkvarteret för att avlämna rapport. Självklart var det en muntlig rapport! Att använda skriftliga rapporter är inte så smart i ett tjuvskrä...

När Sira kommit ett femtiotal meter nedför gatan svängde hon av åt höger och kom in i en mörk gränd där all gatubelysning blivit släckt. Sira märkte att det hade slutat snöa och hon var åtminstone tacksam för det. Hennes blick fastnade en kort stund på en död gråspräcklig katt, som var halvt övertäckt av snö. Ännu verkade den orörd av råttorna, men det skulle nog inte dröja länge innan de smutsiga gnagarna hittade den döda djurkroppen.

Sira tog ett djupt andetag och fortsatte framåt.

Plötsligt stannade hon upp och vände sig om. Men ingen var bakom henne. Sira märkte att hennes hjärta hade börjat rusa. Hon kände på sig att någon iakttog henne, men kunde inte se någon. En obehaglig isande känsla av skräck gjorde hennes mage stel.

Jag måste bort härifrån! Nu!

Sira började springa och svängde höger i nästa korsning. Den här gränden var dock lika mörk som den förra. Hon stannade inte för att se sig om utan fortsatte framåt. Något inom henne sade till henne att det skulle vara livsfarligt om hon stannade. Hennes andetag började bli tunga och det var ansträngande att andas in den iskalla luften. Sira svängde åt vänster och kom in i ytterligare en gränd, som åtminstone hade ett par tända gatulampor. Ingen människa syntes till här heller. Hon fick syn på några soptunnor, vilka stod uppställda under en balkong och tog ett snabbt beslut.

Sira klev vigt upp på tunnorna, sträckte på sig och började klättra upp på balkongen. Hon ställde sig på balkongräcket och klättrade snabbt vidare uppåt till nästa balkong. Siras hjärta pumpade fort och hennes blod var fyllt med adrenalin. Hon var nu glad för alla de gånger hon övat klättring i Spökstaden utanför Pelfortskolan. Slitet under utbildningstiden hade lönat sig!

Några sekunder senare var hon uppe på ett snötäckt tak. Hon vände sig om, lade sig på mage och kikade försiktigt ner över kanten. Sira lugnade ner sina andetag och låg blick stilla i snön.

Plötsligt släcktes de två lamporna på gatan nedanför. Det blev mörkt i gränden, men Sira kunde ändå urskilja olika skuggor i hörn och bakom soptunnor. Snart såg hon något som rörde sig nedanför längre bort. En stor mörk gestalt hade gått in i gränden från samma håll, som hon själv kommit ifrån. Siras hjärta rusade åter av skräck. Det var ren instinkt, inget hon hade någon kontroll över. När skepnaden kom närmare såg hon att det var en man klädd helt i svart. Mannen var grovt byggd, men en huva dolde hans hår och ansikte. Han gick framåt med långa självsäkra kliv. Plötsligt stannade han och tittade uppåt. Sira såg nu att han hade fyra armar. Tre stycken klarblå demonögon stirrade rakt upp mot Sira. Han hade sett henne.

De flesta människor i hennes läge skulle ha drabbats av panik och blivit tillfälligt handlingsförlamade. Siras tankar var dock kristallklara och hon handlade omedelbart. Hon kastade sig upp på fötter och sprang uppför de snötäckta takstenarna med full fart. Sira sprang över takåsen och fortsatte rakt framåt. Snön yrde runt omkring hennes fötter. Utan att sakta ner hoppade hon över en smal gränd till ett annat närliggande tak. Sira landade på fötterna, men miste balansen och rullade vidare ett par varv. Hon slängde en blick mot det andra taket. Ingen var där! Sira kom snabbt upp på fötter igen och sprang upp till nästa takås. Hennes andning började bli tung.

Plötsligt kände Sira närvaron av en stor ondska, som riktades mot henne. Hon vände tillbaka huvudet. Den mörklädd demonen svävade någon meter ovanför takåsen på det andra huset.

Skit också! Inte bra, inte bra...

Sira fortsatte att springa.

Jag måste gömma mig någonstans, men var? Bakom skorstenen där borta? Nej, den där saken kommer att följa mina spår i snön och hitta mig. Kanske känner den även min lukt. Måste bort från de här taken. Det var en dum idé!

Sira fortsatte framåt och såg att avståndet till nästa byggnad här var betydligt längre; för långt för att kunna hoppa över. Hon hade kommit till en bredare och bättre upplyst gata. Sira tittade ner, tog sikte på en järnstolpe med en gatulykta och tog ett långt kliv ut ifrån takkanten. Hon träffade järnstolpen hårt och försökte desperat greppa tag i den kalla ytan med sina fordrade handskar. Det var dock omöjligt att få ett bra grepp om den frostiga svartmålade järnytan. Sira for ner mot marken och landade med baken först på den snötäckta gatan tre meter längre ner. Hon blev liggandes på rygg och andades ut ett par sekunder.

Ett par människor kom springande mot hennes håll.

"Hur gick det, din stackare?" utbrast en mörkhårig kvinna.

"Vad höll du på med egentligen?" sade en tjock man, som stod hukad vid hennes sida.

Kvinnan ställde sig på andra sidan om Sira och de började pladdra i munnen på varandra. Ytterligare ett par människor kom springande mot Sira för att se hur det gått för flickan, som till synes utan anledning kastat sig ner från taket. Sira tittade oroligt upp mot kanten på hustaket, men ingen demon syntes till. Hjälpssamma händer fick henne upp på fötter igen och hon tackade dem för omtanken. Siras vänstra skinka gjorde ont och hon misstänkte att det skulle bli ett ordentligt blåmärke där nästa dag. Hennes blick for lite då och då upp mot taket, men demonen höll sig fortfarande utom synhåll. Sira gissade att den helst inte ville bli sedd av alltför många människor, så därför valde hon att gå vidare tillsammans med de andra stadsborna.

Sira gick sedan uteslutande på breda, väl upplysta gator, men slängde lite då och då vaksamma blickar mot hustaken ovanför henne. Demonen verkade dock inte förfölja henne. Hon andades ut och hennes puls gick ner till en någorlunda normal rytm.

Slutligen kom Sira fram till den stora gula byggnaden, som var tjuvarnas högkvarter. Hon använde en nyckel till att öppna huvudporten med och gick in i hallen. Sedan fortsatte hon till övervåningen där hon träffade några av sina tjuvkollegor, inklusive Rebecca Pérec, som även varit med i matstölden tidigare under natten. Längre bort stod den kortväxta Mathilda och

pratade med Jean. De verkade ha en intensiv diskussion om något, men när de såg att Sira närmade sig tystnade de båda.

”Välkommen tillbaka! Gick allt bra?” frågade Jean.

”Stölden gick utmärkt. Jag ser att även Rebecca, Sluggo och Alfredo kommit tillbaka och Lilly och Adam kommer nog snart också.”

”Det var roligt att höra. Ni får ursäkta mig ett ögonblick, har en sak att ta hand om”, sade Jean och började gå mot utgången.

Sira stod bredvid Mathilda och tittade på Jean med funder-sam blick.

”Han verkar lite konstig idag, tycker du inte det?” sade Sira med låg röst.

”Lite konstig? Jo det stämmer nog. Vår käre vän Jean verkar ha mycket att tänka på nu för tiden. Hans senaste tillslag mot en soldatbarack strax norr om staden gick visserligen inte så bra. Du känner ju till att Sluggo blev tillfångatagen och att Jean endast var en hårsman ifrån att åka fast han också. Kanske har han dåligt samvete för vad som hände?”

”Nja... Det är väl möjligt.” sade Sira.

”Fast i morse så lyckades Sluggo smita från fängelset. Som tur var så hade de placerat honom i en av de celler, som sedan länge har en hemlig lönngång. Sluggo väntade bara en dag och tog sedan gången ut till friheten.”

Sira gick sedan in till rummet intill, där Sally skröt för Vivianne om sin senaste stöt mot tullhuset. Hon berättade åter igen hur hon lurat iväg ett par vakter på villovägar, medan Kråkan tagit sig in och stulit ett helt lass med fina kläder och två stora säckar med exotiska kryddor. Sira hade dock hört historien förr och lyssnade bara på henne med ett halvt öra.

Plötsligt fick hon en oroande gnagande känsla i magen. Hade hon hört något? Det kändes dock inte som förra gången. Den här gången var det ingen demon som lurade i ett gatuhörn.

Sira fortsatte bort till en fönsterlucka och lyssnade. Det hördes svaga röster från män utifrån gatan. Hon lossade på fönsterhaken, öppnade försiktigt på ena fönsterluckan och tittade ut. Genom fönsterspringan såg hon ett antal män, som sprang emot huset. De hade mörka kappor på sig, men Sira

visste ändå vilka de var. Det röda gardet: Biskopens hemliga polisstyrka.

Sira stängde försiktigt fönsterluckan och försökte påkalla de andra tjuvarnas uppmärksamhet:

”Lystring allesammans!” sade hon med klar stämma. ”Biskopens hemliga polis befinner sig alldeles utanför. De kan komma in hit när som helst!”

Vissa tittade på henne med skeptiska miner. Var detta ett dåligt skämt? Sally satte armarna i kors och blängde på henne med sur blick. Men Rebecca såg att Sira inte skojade:

”Varför står ni bara där? Vi måste försvinna innan de kommer upp hit. Låt oss smita genom en av lönngångarna.”

Rebecca sprang fram till en bokhylla, som stod bredvid en öppen spis. Hon drog ut en bok på översta hyllan, vartefter det hördes ett svagt ljud från kugghjul. En lucka i väggen alldeles intill den öppna spisen öppnades. Lönngången ledde neråt via en smal spiraltrappa. Rebecca skulle precis gå nedför trappan, när en man sprang ut från lönngången och knuffade till henne. Sira såg direkt på mannens röda uniform att det var en av Biskopens män. Bakom honom kom ytterligare en rödklädd man. Denne ropade:

”Ni är alla under arrest! Lägg ner era vapen och ge upp, så får ni leva. Annars dör ni här och nu!”

Samtidigt hördes ljud från huvudtrappan där ytterligare soldater kom i handgemäng med Sluggo, som vaktade ingången. Alfredo och Sally kastade upp sina armar i luften för att visa att de gav upp, men övriga tjuvar i salen drog stället sina olika vapen. De hade ingen tanke på att bara ge upp. Sira drog fram en knölpåk från ett ställ på väggen och sprang fram mot den rödklädde mannen, som först kommit upp ur lönngången.

Mannen svepte med sitt svärd. Sira duckade i sista stund, fortsatte framåt och slog till med knölpåken. Slaget träffade soldaten i huvudet och han singlarde snart ner i backen. Sira tog upp mannens svärd från marken, fortsatte mot lönngången, men stannade upp när hon fick se ytterligare två soldater, vilka sprang in till salen och det verkade komma fler därifrån. Det där var absolut ingen bra flyktväg längre.

En av soldaterna kom emot Sira och hon lyfte upp svärdet till försvar. Svärdet var dock ganska klumpigt och tungt och när soldatens klinga träffade hennes, tappade hon svärdet.

Ytterligare soldater, vilka slutligen lyckats ta sig förbi Sluggo, som lyckats knocka två av dem, forsade in i rummet. Kråkan kastade iväg en kniv. Bladet satte sig i axeln på den förste av soldaterna, som precis klivit in genom dörren. Mannen skrek till, tappade sitt svärd och satte sig på knä.

Den jättelike Dinkel, som inte hade något vapen, sprang emot tre andra soldater vilka kommit in efter den första. Dinkel fortsatte bara framåt och hans jättelika kropp for in bland männen likt en murbräcka. Två av soldaterna slungades iväg flera meter, träffade en vägg, föll ihop på marken och var medvetlös. Den tredje lyckades undvika Dinkel och hans svärd skar in ett sår i jättens underarm. Dinkel svor av ursinne och slog till soldaten med en svepande backhand, som träffade honom i huvudet. Soldatens nacke knäcktes av slaget och han föll död ner i golvet. Men ytterligare soldater hade fått syn på den jättelike tjuven. En av dem avfyrade sitt armbort och pilen trängde in i sidan på Dinkel.

Tjuvarna kämpade tappert, men antalet soldater ökade hela tiden och snart var de mer än dubbelt så många som tjuvarna. Sira visste att hon inte hade en chans om hon var kvar här. Men det fanns ytterligare en möjlig flyktväg. Sira tog upp knölpåken, som nu låg på golvet och började springa. Hon flydde bort från de närmaste soldaterna, tacklade till en rödklädd man i sidan och sprang in till rummet bredvid.

Hon skulle precis öppna den gamla kistan, som stod ensam i en liten vrå, när den öppnades av sig själv. Ett skäggigt ansikte med bruna ögon och fula tänder tittade upp mot henne och flinade. Soldaterna hade även hittat den andra lönngången.

Sira slog till med knölpåken och träffade mannens hand, som höll upp locket. Hon hörde det tillfredsställande ljudet av ben som knäcktes i mannens fingrar. Mannen svor och det tunga locket föll ner på hans huvud. Sira skulle just vända sig och för att söka rätt på en annan flyktväg, när ett tungt svärdfäste träffade henne hårt vid sidan av huvudet. Allt blev plötsligt svart och den unga tjuven segnade ner på golvet.

Sira öppnade ögonen. Hon befann sig i en stor kyrka av något slag. Bredvid henne, på det hårda stengolvet, låg hennes syster och en strimma av blod rann ut från hennes ena mungipa. Sira fick plötsligt syn på en mörk gestalt ett tiotal meter längre bort, i närheten av ett stort altare. Gestalten tittade på henne med tre iskalla ögon. Det var en demon! Samma demon hon sett på taket! Sira kände efter i kläderna och letade efter något slags vapen. Hon drog fram sig trogna vassa kniv, men den kändes mindre än hon mindes den. Demonen flög upp i luften och sträckte ut sina fyra armar mot Sira. En ström av is och snö svepte in i hennes kropp. Sira kände en smärtsam kyla över hela sin kropp.

Sedan blev allt mörkt igen. Långt borta hördes en röst. Någon ropade något...

Sira öppnade ögonen igen. Hennes huvud bultade, men hon kunde se igen. Det hade bara varit en dröm... Hon befann sig i en mörk, men rymlig, fängelsecell. Utrymmet var endast upplyst av tre oljelampor utplacerade längs med väggen utanför gallret. I cellen fanns även sex andra personer. Utanför gallret stod en vakt iklädd en brun läderrock och gormade:

”Se nu till att hålla det rent och snyggt därinne. Spill inte ut er mat! Den här soppan är det enda ni kommer att få idag och dessutom vill jag inte behöva städa upp efter er när ni senare flyttats till varsin cell längre upp i byggnaden.”

Vakten satte ner en bricka med sju skålar på marken och sköt varsamt in den under gallret. En kvinna, som haltade svårt, gick fram till brickan. Hon böjde sig ner och tog upp en av skålarna.

Siras huvud värkte fortfarande, men hon satte sig ändå upp på britsen och tittade sig omkring. Utav de sex andra människorna i cellen så var tre kvinnor; Rebecca var kvinnan som haltade och i ett hörn stod Sally och hennes vän Vivianne och pratade. Vivianne grät och Sally torkade varsamt bort tårar från hennes kind. I den gemensamma cellen fanns även Sluggo, Alfredo och Kråkan. Sluggo hade sin högra arm uppsatt i en mitella och han hade dessutom fått en ordentlig blåtira. Sluggo såg att Sira vaknat till och gick fram emot henne.

”Tjenare där lilla stumpan”, sade han vänligt och klappade henne varsamt på ryggen. ”Kul att du vaknade till sist. Vi har varit ordentligt oroliga för dig ett tag nu. Måste varit en ordentlig smäll du fick mot huvudet.”

”Jag klarar mig nog ... men var är de andra; Jean, Alfredo, Dinkel och Amélie? Jag såg att några av dem stred mot soldaterna.”

Sluggo tittade på Sira med sorgsen blick och suckade.

”Dinkel dog tyvärr. Han hann ta fyra soldater med sig innan den tredje armborstpilen från soldaterna till sist gjorde slut på honom. Alfredo, som hade gett upp, dog av ren otur. Han råkade av misstag träffas av en av de pilar, som var ämnade för Dinkel. Hur det gick för Amélie är vi dock osäkra på. Hon fick ett svärdshugg i sidan och låg kvar på golvet när vi fördes bort. Jag hoppas att hon överlevde och att hon förts till ett sjukhus, men ... troligen klarade hon inte heller attacken med livet i behåll. Jean lyckades nog ut precis innan vi blev anfallna, den lyckosten. Förhoppningsvis sitter han just nu på ett vårdshus tillsammans med våra andra resterande kumpaner och planerar hur de skall befria oss.”

”Det var tråkigt att höra. Jag tyckte speciellt om Dinkel och Amélie. De har hjälpt mig mycket under den tid jag varit hos er.”

Sluggo nickade instämmande och satte sig på britsen bredvid henne.

”Hur länge var jag avsvimmad egentligen?” frågade Sira.

”I över ett dygn. Sally var övertygad om att du aldrig skulle vakna igen, men hon hade visst fel...”

”Hennes önskningsar går inte alltid in”, sade Sira och kände försiktigt vid sidan av huvudet, där hon hade en stor bula.

Sluggo gav henne ett brett flin och visade upp sitt dyrbara garnityr, där två av tänderna var utbytta mot guldtänder och en av hörntänderna var utbytt mot en stor blodröd rubin.

En våning upp satt fyra vakter runt omkring ett slitet träbord och spelade tärning. Motivationsgraden hos de trötta spelarna var låg och de väntade alla på att vaktombytet skulle komma. Det var dock ungefär fem timmar kvar tills dess.

Plötsligt hördes en försynt knackning på ytterdörren. Den yngste av vakterna, en lång man med nästan vitt hår och ljust fjunigt skäggstubb, suckade och reste sig upp. Det var alltid han som fick göra alla små tråkiga ärenden. Han gick med släpande steg fram till dörren, öppnade en liten lucka, som satt i ögonhöjd, och tittade ut. Utanför stod en ung kvinna vars ansikte var till hälften dolt bakom en schal. Hon blickade upp mot honom med två vackra ögon. Den unge vakten vaknade till liv, blev stående som förlamad ett par sekunder, men sade sedan:

”Jaha? Vad vill unga fröken så här sent på kvällen?”

”Eh... Jo...” svarade kvinnan osäkert. ”Är det här som Mäster Maximus bor? Jag har en leverans med nybryggt öl till honom.”

Den unga kvinnan pekade med en gest mot en ganska stor tunna, vilken stod på en liten släde bredvid henne. Den unge mannen tittade med trånande blick på tunnan.

”Nej... eh... Jag menar ... Jo visst! Mäster Maximus bor naturligtvis här. Han råkar vara ute för tillfället, men du kan komma in med leveransen så länge. Vänta ett ögonblick.”

Den unge vakten stängde igen den lilla luckan, sköt in en stor nyckel i ett nyckelhål och vred om nyckeln. Sedan öppnade han dörren för att släppa in den unga kvinnan.

En kall vindil for in genom dörröppningen och ett par av männen vid bordet klagade missnöjt. Kvinnan skyndade sig in med släden och den blonde vakten stängde igen dörren bakom henne. En av de andra vakterna, en storvuxen karl i fyrtioårsåldern, gick fram till släden, tog tag i tunnan och lyfte med stor ansträngning upp den på ett bord intill. Den unga kvinnan tittade sig omkring och såg fundersam ut.

”Vad är det här för ställe egentligen? Det ser inte ut som en verkstad för tillverkning av musikinstrument.”

”Själva verkstaden ligger en våning ner”, insköt den äldsta av vakterna. ”... och Herr Maximus är som sagt snart tillbaka. Du kan gå tillbaka nu. Ölet är i trygga händer hos oss.”

”Men...” började kvinnan.

Den blonde mannen öppnade åter dörren och visade med en gest att det var dags för henne att gå.

”Tack för ert lilla besök söta Fröken”, sade han och försökte sig på något med ena ögat, som skulle likna en flirt. ”Du får gärna komma tillbaka snart igen, med eller utan leverans.”

När kvinnan var på väg ut fick hon en liten dask på rumpan av den unge mannen. De andra vakterna skrattade rått, medan kvinnan skyndade sig ut med sin tomma släde. När dörren åter var stängd sade den storvuxne vakten:

”Hon måste ha varit hitsänd av änglarna den sköna damen. Hämta hit era bägare, för nu skall här drickas.”

De andra männen hurrade och snart flödade ölet runt bordet. Männen slukade den goda drycken i stor hast och började sjunga fräcka visor, den ena grövre än den andra. Nu var det inte så bråttom med vaktombytet.

En kvart senare var det alldeles stilla i fängelsets bottenvåning. Tre av vakterna låg och snarkade på golvet runt omkring spelbordet. Den fjärde vakten, den unge blonde mannen, satt fortfarande på sin stol, men sov med pannan lutad mot på bordsskivan. Saliv rann sakta ner från hans högra mungipa och bildade en liten pöl på bordsskivan.

Knarrande ljud hördes från ytterdörren och snart hördes ett klick. Dörren öppnades sedan långsamt och snö virvlande in i byggnaden. Ett par mörka skepnader gled tyst in genom dörröppningen och sedan stängdes dörren försiktigt bakom dem. Ingen av vakterna rörde sig det minsta, utan fortsatte att snusa sig igenom sin djupa sömn. De två besökarna smög sig försiktigt förbi vakterna. En av dem stannade upp och tog en nyckelknippa, vilken hängde på den äldste mannens bälte, och fortsatte mot trappan. Den vägen ledde ner till fängelsehålorna, som låg i källarplanet en våning längre ner.

Sira stod lutad mot fängelsegallret och gäspade stort. När hon hörde fotsteg i trappan vaknade hon till igen. Snart syntes två mörka skepnader längre bort. Sira såg direkt att det inte var vakterna och hennes sinnen sattes på helspänn. Kunde det vara några som ville dem illa?

När de kom närmare såg Sira att det var två kvinnor. Den främste av dem drog bak sin huva och visade upp ett brett vänligt ansikte där ena ögat var täckt av en svart lapp.

"Lilly?" utbrast Sira med hopp i rösten.

"Det stämmer!" svarade Lilly. "Tänkte att ni kanske tröttnat på att vara inlåsta här inne."

Lilly tog upp nyckelknippan hon tagit från vakten och skramlade på den lite lätt. De inlåsta tjuvarnas ansikten sken upp och Lilly sorterade snabbt fram rätt nyckel till låset.

"Hur kom ni förbi vakterna däruppe?" frågade Rebecca, som nu också klivit fram till galleret.

Den andra mörklädda kvinnan drog då också tillbaka sin huva från ansiktet och Sira kände direkt igen henne.

"Cecille? Vad gör du här käre kusin?"

"Jag råkade på din vän Lilly igår och hon berättade vad som hänt. Sedan var allt ganska enkelt. Du vet ju att min far har ett vårdshus och ett litet bryggeri strax öster om staden. Jag bad honom att spetsa ölen med något sömngivande och sedan var det en lätt sak att lura de korkade vakterna där uppe. De visade sig vara mycket törstiga..."

Det dröjde sedan inte länge innan alla tjuvarna var befriade. De hade dock inte längre något högkvarter att gå till, men Cecille hade ett par extra små rum i sin lägenhet, som de kunde låna tills vidare. På vägen dit berättade Lilly om vad hon lyckats få reda på under det senaste dygnet.

Till Siras och de andra tjuvarnas förvåning hade det visat sig att det var Jean som förrått dem alla och högkvarterets plats till kyrkans hemliga polis. Jean hade dock haft ett mycket svårt val då en av Biskopens närmaste män, Claude Gautier, tillfångatagit Jeans son och dotter. Om han inte hade sagt vad de ville, så skulle barnen ha avrättats, dock först efter en lång och plågsam tortyr. Men Lilly tyckte inte att det räckte som en ursäkt för hans svek. Jean var nu uppsatt på lönnmördarnas lista och skulle inte leva länge om han inte lämnade staden.

På vägen genom stadens trånga gator berättade Cecille även om de nyheter hon hört av en handelsman från Gemark. Tydligen hade den zschiska armén lidit sitt första nederlag och

erövringen av landet i norr verkade plötsligt gå i stöpet. Det gick underliga rykten om vad som gått snett. Vissa pratade och svartkonster och småtomtar, medan andra nämnde att en stor här bestående av vildsinta barn var på väg söderut. Kanske hade de redan korsat gränsen till Friesland.

Kapitel 18

Den kalla vinden ruskade om Madame Manosques hår, när hon stod på murkrönet och blickade ut västerut mot den snötäckta staden Saint Marie. Himlen över staden hade färgats mörk av brandrök och hela den norra stadsdelen stod i lågor. Trots den starka sydliga vinden kändes brandröken mycket starkt i hela Pelfortskolan.

Rektorns min var bister och hon skakade tungt på huvudet. Hennes blick fortsatte att svepa över landskapet både norrut och söderut. Utanför skolans murar fanns nu mer än hundra tusen barn i olika åldrar. De flesta av dem var beväpnade och alla verkade bära på en leksak av något slag. Skriken från staden hade lyckligtvis slutat, men rektorn kände en klump i halsen när hon tänkte på vad den stackars stadsbefolkningen råkat ut för under de första morgontimmarna.

Barnen, vilka nu omringat hela skolan och bildat en tjock ring av människokroppar, vrålade och svor på olika språk. De verkade helt galna. Pelfortskolans rektor visste att det inte skulle dröja länge innan det stora anfallet mot hennes skola skulle komma. Redan nu såg hon stegar som bars ut från den södra delen av staden. Rektorn vände sig om mot en av de två vakter, som stod bredvid henne och sänkte blicken mot den lilla tomte, som stod framför honom. Tomten, som var av honkön, var ordentligt bunden med tjocka rep. Hon var drygt sextio centimeter hög och hade långt stripigt svart hår. Hennes svarta ögon mötte rektorns gröna. Ingen av de två vände bort blicken.

”Så du vägrar fortfarande att tala?” konstaterade rektorn. ”Trodde du verkligen att du och din kompanjon bara skulle kunna smyga dig in på min skola obemärkt?”

Tomten stirrade upp mot henne med föraktfull blick och vägrade att svara. Madame Manosques ögon föll på en säck, som stod lutad mot muren. Hon grävde med ena handen i säcken och tog upp en vackert snidad träfigur, föreställande en riddare på häst. Den som tillverkat denna leksak måste ha varit en mycket duktig skulptör.

”Du vet att ditt liv hänger på en skör tråd”, fortsatte rektorn. ”Om du inte svarar på våra frågor, så har vi ingen nytta av dig och då gör vi slut på dig på samma sätt som vi gjorde med din kompanjon. Så svara! Varför dessa leksaker?”

Tomten knep ihop med munnen och vägrade envist att ge några förklaringar. Madame Manosque luktade på leksaken och rynkade på näsan.

”Den luktar ... kostigt. Svagt metalliskt, men inte oangenämt.”

Rektorn lade tillbaka träfiguren och tilltalade den andra vakten:

”Ta den här säcken och bränn den på gården. Det är något med de här leksakerna jag inte gillar. Barnarmén utanför verkar ha blivit hypnotiserade på något sätt och jag är tämligen säker på att de här leksakerna är inblandade på något sätt.”

”Ska ske Madame”, sade vakten och bar upp säcken på ryggen.

Rektorn vände sig sedan in mot borggården där ett femtiotal lärare och elever stod samlade.

”Hör upp allesammans! Snart kommer vår att skola bli attackerad av en armé vars like vi aldrig skådat förut. Det är barn som blivit utsatta för någon slags hypnotisk trollformel. De kommer att göra allt för att döda oss. Vi skulle kunna låsa in oss och gömma oss, men då kommer Pelfortskolan, likt staden Saint Marie, snart stå i lågor. Vi har lönngångar som leder ut från skolan, men gångarna går inte tillräckligt långt och då kommer vi bara upp mitt bland vimlet av barnsoldater utanför. Mitt beslut är därför följande: De av oss som är starka och kan hantera ett vapen gör sitt bästa här uppe på murkrönet, där vi kanske har en chans att stoppa flodvågen. Resten låser in sig i skolan och hoppas på det bästa. Vi skall göra allt vi kan för att överleva, men inte till kostnaden av tusentals döda barn. Vi skall därför försvara oss med käppar och knölpåkar. Avväpna barnen och ta dem ur stridbart skick, men undvik att döda dem. Slå dem gärna medvetslösa och om vi får tid så binder vi dem och samlar ihop dem någonstans. Och om det någon gång skulle dyka upp en chans att fly så tar ni den, men för tillfället är skolan och nejden runt omkring helt omringad. Är ni redo?”

Eleverna och lärarna nedanför ropade: "Ja!"

Lindade påkar, vilka främst användes vid lönnmördar-elevernas fysiska träning, delades ut bland eleverna. Lärarna och de flesta av eleverna såg sammanbitna ut, men vissa av dem, särskilt de yngsta eleverna, såg livrädda ut.

Rektorn drog sitt svärd och tittade åter ner mot den tillfångatagna tomten.

"Fortfarande inget att säga?"

Tomten tittade upp mot henne med hatfull blick. Ett elakt flin växte långsamt i hennes ansikte och hon sade:

"Ni skall dö! Så småningom skall alla ni människor dö."

Rektorn började svinga sitt svärd och tomten knep ihop sina ögon. Svärdet stannades upp precis vit tomtens blottade hals och skar endast upp ett minimalt jack, som färgades rött. Rektorn drog tillbaka sitt svärd och sade:

"Se det som en varning!"

Tomten öppnade ögonen igen och såg förvirrad ut. Hon hade inte förväntat sig att fortfarande leva.

"Vakt! För bort det här lilla odjuret till djupaste fängelse-hålan."

"Skall ske Madame!"

Medan tomten fördes bort av vakten, vände sig rektorn åter till människorna nere på gården och ropade:

"Nu skonade jag visserligen den här tomtens liv. Men om ni råkar träffa på några av dessa små vidriga gynnare under den kommande striden, så skall ni göra allt för att döda dem. Ingen nåd skall ges till ytterligare någon tomte idag."

Människorna nedanför nickade och vissa av dem svalde nervöst. Sedan gick de för att förbereda sig inför det kommande anfallet. De flesta av lärarna befäste ringmuren tillsammans med vakterna och de tuffaste av eleverna, mestadels lönnmördar-elever, men även elever från de andra elevhemmen. Utöver påkar och stavar bevärpnade man sig även med knivar, som skulle vara bra att ha om man skulle få syn på några tomtrar.

Snart därefter startade anfallet och tusentals barn stormade skolan samtidigt. Inom bara några minuter hade ett femtiotal stegar ställts upp mot Pelfortskolans ringmur. Vissa av stegarna

kunde snabbt knuffas ner med hjälp av långa stavar eller stänger, men de flesta av stegarna belamrades snabbt av barn, som gjorde dem tunga och omöjliga att rubba. Till en början kunde försvararna ganska lätt putta ner de fanatiska barnen, som kom upp till murkrönet. Fallet blev tungt för de barn som föll ner. Ben bröts och vissa barn slogs medvetslösa. Ett par barn landade även så illa att de fick dödliga skador, men det var svårt att undvika dödsfall i en strid som denna. Människor på båda sidor skulle dö denna dag.

Plötsligt började delar av muren även att beskötas av pilar, avfyrade från barnen nere på slätten. De flesta av pilarna missade sina mål, men tillräckligt många träffade människokroppar och skolans försvar försvagades. Gymnastikläraren Fernando Estiban skulle just knuffa ner en flicka i femtonårsåldern från en stege, när flickan plötsligt träffades av en pil i ryggen. Skytten nedanför hade siktat dåligt och träffat fel mål. Fernando såg paniken i flickans ögon och hejdade sitt slag. Han räckte ut sin hand mot henne, men hann inte fånga henne innan hon handlöst föll nedför stegen, för att även dra med sin en yngre pojke längre ner. Fernando kände sig tillfälligt förvirrad och missade en sekund sin vanliga uppmärksamhet.

Då for en pil plötsligt in i hans hals. Smärtan kom som en chock och den rutinerade läraren for i marken. Pilen hade träffat halspulsådern och några sekunder senare var han död.

Tack vare det ständiga regnet av pilar, så lyckades barnen få fotfäste på ett par ställen på murkrönet och allt fler av angriparna klättrade upp för att förstärka dessa positioner. Barnen slogs med raseri och ursinne. Trots att de var och en inte hade någon chans i närkamp mot de vältränade försvararna, så gjorde deras numerära överlägsenhet att de ändå vann mark på muren och deras antal ökade ständigt. Lärare, elever och vakter fortsatte att skickligt avvärja och skada sina motståndare, men de blev snart trötta. De fick ge upp allt fler stegar och drog sig tillbaka till små klungor, som kunde försvara sig mer effektivt. Soldaterna var ganska välskyddade bakom sina sköldar, men de ansattes hela tiden hårt av de vilda barnen, vilka anföll utan någon som helst rädsla. Allt fler av försvararna

skadades och vissa av dem övermannades helt. Vakter, lärare och elever dog på murkrönet.

I lektionssalen för kriminalteknik, som låg uppe i det sydöstra tornet, höll två kidnapparelever; en blond pojke på femton år och en mörkhyad flicka på sexton år, på att barrikadera dörren med hjälp av ett tungt bord. De hade avvikit från de flesta andra elever, som gömt sig längre ner i byggnaden.

Plötsligt dök det upp ett klot av ljus i mitten av salen. Eleverna stannade upp och tittade mot ljusskenet med stark misstro. Vad kunde detta vara för ondskefull magi? När ljuset försvann stod där istället en liten tomte med grått skägg, grå kappa och mörkgrön luva. Det var Nutte!

”En tomtegubbe!” skrek pojken ut i raseri. ”Döda honom!”

”Ja! På honom!” ropade flickan.

Pojken drog en kniv, som han hade i bältet och flickan greppade tag i ett långt spjut, som stod lutat mot väggen. Båda sprang sedan mot tomten, samtidigt som de skrek ut vilda tjut.

”Vet ni?... Nå! Vad faan är det här?” utbrast Nutte förvånat.

Han funderade kort på att dra fram sitt armborst, som han hade hängande på ryggen, men hejdade sig. Han hade inte kommit hit för att döda elever. Tvärtom!...

Nutte backade bakåt och flickan var på honom först. I allra sista stund hoppade den gamle tomten åt sidan och hivade sig upp på en skolbänk. Spjutet for hårt in i stengolvet, så att gnistor yrde runt spetsen. Flickan svepte sedan runt spjutet mot Nutte och han hoppade högt upp i luften. Spjutet missade igen och tomten lyckades få tag i en lampkedja. Han var dock inte tillräckligt högt uppe för att undvika spjutet och när flickan försökte att genomborra honom, hoppade han vidare genom luften. Den här gången hade han tagit riktning mot den blonda pojken. Nutte kröp ihop till en liten boll i luften.

Pojken var inte beredd när tomten träffade honom rakt i bröstet. Den unge eleven for bakåt av stöten, slog bakhuvudet i en bänkskiva och föll i medvetslöshet. Nutte reste sig upp på något ostadiga ben, men fick ingen tid att vila. Flickan var på väg mot honom igen. Tomten sprang undan och spjutet träffade golvet ett par decimeter bakom honom. Nutte välte ett par stolar,

vilka tillfälligt stoppade upp den rasande flickan bakom honom. Sedan tog han fart mot en smal dörr, som stod på glänt snett bakom katetern. Nutte tog tag i dörren, knuffade upp den och slank ut från klassrummet. Tomten blev dock missnöjd när han upptäckte att han kommit in i ett litet förrådsrum utan några ytterligare utgångar. Nutte tänkte mycket fort!

Strax bakom honom kom flickan. Kidnappareleven skulle precis ropa något, när en välplacerad tomtefot fällde krokben på henne. Flickan for i marken och rullade runt, fortfarande med spjutet i ena handen. Nutte slank dock kvickt tillbaka in till klassrummet igen, knuffade igen dörren med sin runda bakdel, hoppade upp och tog tag i handtaget. Med sin andra hand vred han snabbt om den järnnyckel, som satt i nyckellåset. Ögonblicket senare for flickan in i dörren från andra sidan. Det smällde till men dörren öppnades inte. Kidnappareleven slet och drog i dörrhandtaget från insidan, men det var för sent. Dörren var låst!

Nutte pustade ut och gick mot den andra dörren.

Det där var jobbigt! Men nu är det dags att hitta Robert. Var nu den late kanalen kan befinna sig i allt det här stöket? Bara jag nu inte kommit försent. Då kommer chefen att ge mig en ordentlig utskällning.

Han drog med stor ansträngning bort bordet och ett par stolar, vilka blockerade dörren, och sedan lämnade han klassrummet. Nutte fortsatte med lätta steg nedför en spiraltrappa. Om han mindes rätt så ledde den ner till huvudbyggnaden.

På borggården i närheten av gymnastiksalen stod Robert, en vakt och två lönnmördareleven från årskurs ett i en liten klunga. De hade tvingats ner från yttermuren och stred nu på borggården. Runt omkring dem fanns nu även ett hundratal vildsinta och välbevärade barn. De flesta av dem försökte öppna huvudporten in till skolan, men ett tjugotal hade gett sig på Robert och hans lilla grupp. Vakten och de två lönnmördareleverna slogs med stor skicklighet och runt omkring dem låg redan fem medvetlösa barn. De flesta av dem skulle ha mycket ont i huvudet när de vaknade upp igen.

Robert försökte att samtidigt värja sig mot både en tioårig flicka, bevärnad med en kötttyxa, och en åttaårig pojke bevärnad med en lång böjd kniv. Det borde kanske ha varit enkelt men de två barnen var kvicka och undvek skickligt Roberts trästav, som svingades med något klumpiga okoordinerade rörelser. Flickan duckade in under Roberts stav och svingade sin kötttyxa. Robert hann backa något, men den vassa eggen skar ändå in en liten bit i hans vänstra lår. Robert bet ihop, svingade på nytt sin stav och lyckades då träffa flickan i sidan. Hon for omkull och tappade både sin kötttyxa och den docka hon hållit fast vid med andra handen. Robert lyckades sedan även träffa den lille pojken med en stöt i magen. Den unge gossen vek sig dubbelt och backade några steg.

Robert log och drog in ett djupt andetag. Den normalt tafatte läraren kände att han började få flyt i slagen. Hans självförtroende växte. När Robert fick syn på kötttyxan, som låg på marken alldeles bredvid flickans docka, så fick han en idé.

Allt är nog de där nedrans leksakernas fel! Men vad skulle hända om man förstör dem?

Robert tog upp kötttyxan från marken och högg till. Det vassa bladet skar in i dockans tygmage och ett moln av ankfjun for upp i luften. Flickan öppnade ögonen och stönade till. Hennes mun fylldes av blod och snart syntes även en röd strimma av blod över magen på hennes pälsjacka. Hennes ögon vändes upp mot Robert, men sedan blev hennes blick tom som glas. Flickan var död.

”Skit också!” svor Robert och kastade ifrån sig kötttyxan. ”Varför skall allt vara så komplicerat?”

Robert fylldes av en intensiv och tung ångest. Han hade dödat ett *oskyldigt* barn. Det var något han alltid skulle få leva med, även om det var oavsiktligt.

Då hördes en uppmanande röst bakom honom. Det var Nutte som öppnat dörren till gymnastiksalen.

”Robert! Kom hit nu, omedelbart!”

Robert tittade på sin forne arbetskollega med desperat blick. Sedan började hans ben att röra sig och medan han sprang mot dörren ropade han även till vakten och de två lönnmördar-eleverna:

”Fort in till gymnastiksalen! Följ efter mig nu!”

De tre tittade upp mot muren, som hela tiden fylldes av allt fler barn. Oavbrutna rader av mordlystna små figurer rusade nedför dess trappor. Snart skulle barnen på borggården bli alltför många. De skulle inte ha en chans oavsett hur duktiga de var att försvara sig. Därför följde de Roberts uppmaning och flydde in i gymnastiksalen. Precis när den siste av dem kommit in i byggnaden, stängde tomten dörren bakom dem. När vakten såg att det fanns en tomte i närheten satte han handen på sitt svärdfäste.

”Nej vänta!” utbrast Robert med hög stämma och lade en hand på mannens bröst. ”Den här lille tomten är inte som de andra tomtar ni har hört talas om. Han heter Nutte och är en gammal vän till mig. Han är på vår sida!”

Vakten och lönnmördarelevorna hejdade sig, men tittade med stor misstänksamhet mot den buttre lille tomten.

”En gammal vän, som nu skall hjälpa dig och dina fåniga vänner härifrån”, snäste tomten åt den misstänksamme vakten.

Nutte tog fram en kopparfärgad glob ur sin ficka och tittade frågande på vakten och lönnmördarelevorna. Samtidigt började det höras dunsar från dörren. Barnen där utanför försökte knuffa upp den. Det skulle inte dröja så länge förrän de fick tillgång till en murbräcka och då skulle dörren så småningom få ge upp.

”Eller vill ni hellre stanna kvar här?”

”Nej, nej!” sade Robert. ”Kom hit ni andra. Den här tomten skall hjälpa oss härifrån.”

Vakten och de två eleverna gick framåt och ställde sig i en tät ring runt Nutte. En av lönnmördarelevorna skakade på huvudet och funderade på huruvida han skulle dra fram sin stilettniv från stöveln eller inte.

Nutte tryckte snabbt in några knappar på globens yta och plötsligt omgärdades de av ett klot av ljus.

Ett par sekunder senare befann sig Nutte och de fyra människorna på en grönskande kulle, mer än sjuhundra mil öster om Pelfortskolan. Vakten stirrade med häpnadsgen ögon på landskapet runt omkring dem. Solen var på väg att gå ner i väst

vilket visade att det redan hade blivit kväll. Kullen var på tre av fyra sidor omgiven av en tät djungel med höga träd och lianer. Norr om kullen låg en gammal tempelruin, delvis återerövrade av djungelns grönska, men fortfarande med ståtliga torn och stensulpturer. Luften var mycket varm och fuktig. Ljudet från hundratals fåglar och surrande insekter omfamnade de ny-anlända.

”Var?...” började en av lönnmördareleverna fråga.

Han var sjutton år gammal, hade finneg hy och rättbrunt hår.

”Hinner inte förklara!” sade Robert, vände sig mot Nutte och tittade bedjande på den lille tomten. ”Nutte! Jag måste tillbaka och rädda fler.”

”Det ingår inte i mitt uppdrag”, sade Nutte och snörpte på munnen. ”Bara att ta hit de där tre fånarna var troligen ett stort misstag, som jag kommer att få ångra länge. För mycket kan ändras.”

Robert tittade på Nutte och knäppte ihop händerna.

”Snälla?...”

Nutte vände bort ryggen, men efter en liten stund sjönk hans axlar.

”Okej då! Men se för sjutton till att komma tillbaka hel-skinnad. Annars blir chefen skitsur på mig och jag blir kvar här utan glob tillsammans med de här knäppgökarna.”

Nutte lämnade över den bronsfärgade globen till Robert. Vakten och de två lönnmördareleverna tittade med förvåning på Robert när han gick en liten bit bort, för att sedan försvinna i ett klot av starkt ljus.

”Vart tog han vägen?” frågade vakten.

”Tillbaka till skolan för att försöka få hit ytterligare några larviga elever och lärare innan de mejas ner av den där ännu knasigare barnarmén. Alltihop är mycket löjeväckande.”

”Eh. Men vad skall vi göra nu? Är vi säkra här?” frågade en av lönnmördareleverna.

”Vi skulle kunna gå bort till tempelruinen där borta och försök att hitta något bra ställe med tak över huvudet att övernatta på. Men se till att inte störa någon tiger om ni inte vill bli tigermat.”

”Tigrar?” utbrast den andre lönnmördareleven oroligt, som var en blond och smal sextonårig flicka med bruna ögon. ”Finns det tigrar här?”

”Tigrar, giftormar, griniga apor och mycket annat som man helst bör undvika”, sade tomten sakligt. ”Men jag gissar att ni hellre vill vara här än i skolan?”

De tre nickade.

Kort därefter kom Robert tillbaka med två smugglarelever och två kidnapparelever. De senare var samma ungdomar, vilka tidigare angripit Nutte i ett av klassrummen. Robert fortsatte sedan tillbaka för att hämta dit ännu fler nödställda från skolan. Nutte slussade vidare de nödställda till tempelruinen, där de snart hittade en lämplig plats att slå läger på. De såg en giftorm, hörde många apor, men stötte lyckligtvis inte på några tigrar.

Tjugofem minuter senare kom Robert åter tillbaka till Pelfortskolan. Som alla gånger tidigare dök han upp i lektionssalen för kriminalteknik. Det här var hans nionde färd tillbaka och för varje gång han kommit till skolan hade det blivit ännu svårare att hitta och samla ihop överlevande lärare och elever. Han sprang ut från lektionssalen och nedför trappan. När han kom till en lång korridor hörde han snabba fotsteg från springande fötter. Ljudet kom allt närmare.

Robert gömde sig i en nisch och höll sig alldeles stilla. Snart passerade ett tjugotal barn, alla välbeväpnade och fulla av mordlystnad. Ett av de lite större barnen bar även hjälm och sköld. Robert kände igen utrustningen. Det var samma skydd som skolans vakter bar. Sist, ett tiotal meter efter klungan med barn, kom en liten tomte springande med kvicka steg. Han skrek ut order på ett språk, som var helt främmande för Robert, men som barnen verkade förstå. Lyckligtvis fick ingen av dem syn på honom.

När gruppen passerat fortsatte Robert sitt letande efter överlevande. Han kände att det nu var ännu mer bråttom än de tidigare gånger han kommit tillbaka. Robert stannade till vid en fönsterlucka och tittade ut. Därifrån syntes en del av ringmuren och borggården. Själva borggården var nu helt överbelamrad

med barn, men på muren fanns det fortfarande kvar en liten klick med försvarare som fortfarande kämpade tappert. Robert visste att han aldrig skulle kunna ta sig till dem utan att själv bli dödad. De var tyvärr bortom hans räddning. Han såg en elev knuffas ner från murkrönet för att landa i havet med barn nedanför.

Sedan var det bara två försvarare kvar. Båda stod med ryggen mot ett av försvarstornen. Robert kände igen dem båda; det var skolans rektor Madame Manosque och fröken Posette, som var skolans ficktjuvslärare. De skulle dock inte kunna försvara sig för evigt.

Robert fortsatte framåt och passerade en dörr, som stod på glänt. Ljudet från en strid hördes inifrån klassrummet. Robert knuffade upp dörren och tittade på kalabaliken där inne. En vild strid pågick mellan ett tiotal barn, som hela tiden attackerade en äldre lärare, en av mattanterna och två tjuvelever. Läraren var Jonathan Perch, som i vanliga fall lärde ut konsten att bryta upp olika typer av lås. Mattanten var en av de zombier som anstälts i skolan. Hon hade fått ena handen avhuggen, men fortsatte att något försiktigt försöka knuffa bort de barn som attackerade henne. Skolans zombier skulle aldrig medvetet allvarligt skada någon människa. På golvet låg redan fem medvetlösa barn och en annan zombifierad mattant, som till slut fått allt för stora skador för att kunna fortsätta.

Robert stängde dörren bakom sig och lyckades låsa den med en stor regel. Han tog sedan upp en stol och sprang fram mot barnen. Robert slog undan en tolvårig pojke med stolen och fortsatte sedan att hjälpa de nödställda.

Jonathan Perch fick ett knivsår i armen och föll ihop till marken. En ilsken trettonårig flicka hoppade fram för att göra slut på honom med sin vassa kniv, men hon stoppades av mattanten, som fick tag i hennes arm och kastade iväg henne mot en vägg. Flickan slog i huvudet och sjönk ihop på golvet; medvetlös.

Efter ett par minuter lyckades försvararna, med Roberts oväntade hjälp, även besegra de återstående barnen och dessa bands snabbt ihop med kraftiga rep.

Då hördes tunga slag mot den låsta porten och Robert visste att det inte skulle dröja länge innan dörren gav vika för barnens frenesi. Han samlade snabbt ihop mattanten, de två tjuveleverna och den gamle låssmeden runt omkring sig. Sedan tryckte han in rätt kod i globen. När ljuset åter omgav honom gick hans tankar till den tappra rektorn på murkrönet. Troligen hade hon redan blivit dödad.

Kapitel 19

Snön föll tungt över den lilla friesländska byn Quinson. Tjocka moln blockerade mycket av solens strålar och hela byn låg som i en dyster kvävande skugga. De flesta av byborna höll sig inomhus och värmdes sig framför sina sprakande eldstäder. Ett par flitiga unga män skottade undan snö på gatorna för att göra dem framkomliga, men det var ett tungt jobb och det skulle finnas ännu mer snö att skotta bort följande dag.

Två ryttare, en man och en kvinna, närmade sig den norra porten i långsam skritt. De hade delar av natten och hela morgonen ridit genom snötäckta landskap. Deras hästar var nu mycket trötta. De skulle behöva både mat och vatten innan du kunde fortsätta vidare.

En vakt, som stod uppe på palissaden vilken ringade in byn, hälsade på besökarna, varefter han gick för att öppna porten. Han gick nedför en trappa och började veva på ett hjul. Den tunga träporten rörde på sig och vägen öppnades för de två ryttarna.

”Allt väl Pierre?” frågade vakten när mannen ridit fram till honom.

”Tyvärr inte Guss”, svarade den gråhåriga mannen på hästryggen. ”Vi har lämnat vår gård på grund av dåliga nyheter. En invasionshär är på väg söderut.”

”Så du säger det? Du är faktiskt den andra som kommer med dåliga nyheter idag. Din dotter och hennes pojkvän Micha kom hit i morse från Saint Maxes. De berättade en fantastisk historia, som inkluderade en armé med hjärntvättade barn, som styrdes av små tomtar. De flesta i byn trodde att de bara skojade, men jag är mindre säker. Idana tycker ju om att luras ibland, men Micha brukar inte skoja om så allvarliga saker.”

”Han skojade tyvärr inte”, sade Ullise, som ridit upp bredvid sin man.

”Det var oroande”, sade Guss. ”Men tror ni verkligen att de kommer till vår lilla by? Är det inte bara de större städerna de är

ute efter? Quinson har klarat sig helskinnad från ett antal tidigare krig.”

”Vi vet faktiskt inte om de kommer hit eller inte, men jag skulle föreslå att hela byn ändå evakueras för säkerhet skull.”

”Men vi bor ju här. Var skall vi då ta vägen?”

”Vissa skulle nog kunna få en tillfällig fristad hos neadafolket längre neråt Verdonfloden, men annars är det nog bara att fortsätta söderut och hoppas att barnarmén så småningom ger upp sitt fälttåg.”

”Det är nog bäst att ni talar med Madame Fouquet, som sitter med i byrådet. Hon bor där borta, i det stora huset bakom stallet.”

”Det skall vi göra”, sade Ullise. ”Vi ses senare Guss!”

Guss nickade och höll upp handen till en avskedshälsning. Paret lämnade vakten och red vidare in i byn. Guss vevade på hjulet åt andra hållet, varefter porten stängdes igen.

Uppe i byns höga torn i biblioteket satt Professor Fritz Würst och hans lärning Antoine i varsin läderfåtölj. Båda satt tysta och skummade igenom varsin gammal bok. Professorn och Antoine hade många sidor kvar att gå igenom. Mitt emellan dem hängde en stor ljuskrona av järnsmide. Kronan hade tio tända ljus, vilka nu med svårighet trängde bort mörkret i rummet.

När Idana tidigare under dagen berättat om den gigantiska barnarmén, som var på väg in i Friesland, hade Professorn fått ett svagt minne om att han hade hört talas om en liknande händelse tidigare. Troligen hade han läst om det i någon av sina gamla böcker och nu försökte han, med Antoinets hjälp, återfinna boken i fråga. Kanske fanns det där någon nyttig information om den här mystiska barnarmén. Professorn skulle gärna vilja veta hur man skulle kunna bryta barnens hypnotiska tillstånd.

Medan de satt där och bläddrade genom boksidorna, kom Micha förbi med famnen full av fler böcker.

”Alla de här böckerna verkar också ha något med Norden att göra”, sade han och lade försiktigt ner sin last på golvet mellan de båda fåtöljerna. ”Nu har Idana och jag gått igenom varenda bok i ditt sovrum och det är dags för oss att gå hem till min mor

och far igen. Vi tänker bege oss söderut imorgon, men behöver packa ihop lite saker först.”

”Tack så mycket för hjälpen Micha”, sade Professorn. ”Vi tänkte också försöka lämna byn imorgon. Men innan ni går?... Kan ni vara så hyggliga och fråga Sebastian och Rosie om de skulle kunna bära upp middagen hit?”

”Inga problem!” sade Micha, lämnade biblioteket och tog sig nedför spiraltrappan med långa kliv.

När han och Idana något senare kom ner till bottenvåningen klev de in i köket, som ångade av värmen från en stor vedspis. Sebastian, som var en stor bredaxlad golem, hade idag klätt sig i ett vitt förkläde. Han hade även en matchande vit kockmössa på huvudet. Sebastian gnolade glatt på en liten melodi, medan han knöt ihop små piroger med sina stora händer. Trots att hans fingrar var tjocka och stela, blev pirogerna mycket fina i formen. Det hade visat sig att Sebastian hade en verklig talang för matlagning.

Längre in i köket stod den gamla zombiekvinnan Rosie. Hon höll på att diska sig igenom en hög med tallrikar, men zombiekvinnan var långsam och arbetet tog en fasligt lång tid. Rosie blev dessutom hela tiden avbruten av ett par grå- och svartrandiga katter, vilka kommit fram för att kela med henne. Zombiekvinnan var vansinnigt förtjust i katter och hon pratade med dem med en barnslig röst, som var både torr och hög.

”Hej Sebastian! Hej Rosie!” utbrast Idana när hon kom in i köket.

Sebastian såg upp mot henne och log.

”Hej Idana! Kul att se dig igen. Även kul att se dig Micha.”

Micha nickade och gav honom en hälsning med handen. Rosie gav besökarna ett kort ögonkast, men fortsatte sedan att kela med sina katter.

”Professorn vill att ni tar upp middagen till biblioteket idag”, sade Micha. ”Går det bra?”

”Inga problem, det fixar vi”, svarade Sebastian glatt. ”Eller hur Rosie?”

Rosie nickade lite förstrött och fortsatte med att långsamt skrubba av gamla matrester från en tallrik.

Senare under natten kom två små tomtar smygande utanför Quinsons norra palissad.

Madame Fouquet hade dock tagit varningarna om en barninvasion på allvar och fördubblat vaktstyrkan längs med palissaden. Sju män och tre kvinnor patrullerade nu uppe på palissaden och de kastade lite då och då ut vaksamma blickar mot det snötäckta landskapet norr om byn. Quinson låg i en dalgång och skyddades från väster av en brant klippa och från söder av Verdonflodens kalla vatten. Floden hade dock frusit till is sedan ett par veckor tillbaka och ytterligare tre vakter hade fått till uppgift att se till att ingen fiende smög sig in den vägen.

Tomtarna, som för tillfället var väl dolda i en liten skogsdunge norr om byn, diskuterade med ivriga röster hur de skulle kunna ta sig in i byn utan att bli upptäckta. Utifrån sin nuvarande position kunde de inte hitta någon svaghet i byns omgivande palissad. De beslutade att en av dem skulle gå först för att hitta en bra väg in.

Vid den nordvästra porten stod det en ensam man på vakt uppe på palissaden. Det var skomakaren Marcus Perelli och han hade inte alls blivit glad åt att bli utkommenderad på ett vaktpass. Han var trött och sur efter att ha blivit utskäld av Madame Fouquet. För att kunna klara av passet hade han tagit med sig en liten flaska Brandy, som han sippade ifrån lite då och då. Hans koncentration var inte på topp.

Plötsligt tyckte Marcus ändå att han hörde ett svagt ljud utanför palissaden. Han grymtade, tog ett par steg mot palissadkanten och slängde ut en blick. Marcus såg inget av intresse och tog sig istället ytterligare en liten hutt av drycken.

Fyra meter vid sidan om Marcus syntes plötsligt ansiktet av en liten skägglös kvinnlig tomte, som tack vare sin smidighet och ett par knivar lyckats klättra uppför de lodräta stockarna. Marcus hade ögonen riktade åt ett annat håll och såg inte den lilla inkräktaren.

Tomten tog fram ett blåsrör, satte det till munnen och blåste till. En liten pil for ut i röret och satte sig i Marcus axel. Skomakaren kände att något stack till i axeln, grymtade till och vände sig om, samtidigt som hans hand fick tag på den lilla

pilen. Marcus fick då syn på det lilla tomteansiktet som flinade upp mot honom. Han skulle just ropa något när han kände att benen vek sig under honom. Marcus tunga kändes stum och inget ljud lämnade hans läppar. Skomakaren hade somnat innan hans ansikte for ner i den kalla snön.

Tomten kvittrade nöjt, hoppade viget över palissadkanten och sprang sedan med tysta steg fram till den mekanism, som styrde öppnandet av den nordvästra porten. Efter att med stor ansträngning ha vridit på ett hjul, öppnades porten någon meter och det var tillräckligt för tomten. Hon gick ut, tog upp en liten grön kristall från sin ficka och uttalade ord på ett gammalt fornnordiskt språk. Kristallen började med ens att glöda med ett varmt gulgrönt ljus. Detta var signalen för att den andre tomten skulle komma dit med säckarna.

Fem minuter senare gick de två tomtarna genom byns gator. Båda bar på varsin stor säck, fylld med leksaker. De sniffade i luften och log sedan mot varandra. I den här byn fanns det barn. Många barn!

När solens strålar precis krupit upp över horisonten började en varningsklocka från den norra försvarspalissaden att ringa med ett intensivt ljud. Snart stämde ytterligare två klockor in i spelet och strax därefter så ringde även den stora kyrkoklockan mitt i byn.

Den något efterblivne klockringaren Maurice tjöt av skratt när han äntligen fick ringa ut varningssignalen. Kanske skulle skrattet ha fastnat i halsen på honom om han sett den stora här, som marscherade över slätten strax norr om byn. Drygt tiotusen barnsoldater var på marsch och de lydde blint de order som tomtarna gav dem.

Folk i husen vaknade yrvaket av klockringningarna. Alla barn, som vaknade upp av ljudet, fick sig även en glad överraskning när de såg att det låg en ny leksak vid fotändan av deras sängar. Nyfiket tog de tag i sina leksaker och inspekterade dem noga. Efter bara några sekunder blev de överrumplade av en stark mental kraft. En underlig typ av hypnotiserande magi rusade in genom deras sinnen. Barnen hade ingen chans att försvara sig och de lydde nu blint de första ordena, som

präntats in i deras leksaker. Orderna kom ursprungligen från Vhalborg, beläget långt borta i det nordliga riket Nifelheim.

I Quinson rådde ett fullständigt kaos när familjer sprang ut från sina hus för att se vad som var på gång. Barn, som kvällen innan somnat in sött i sina sängar, hade plötsligt beväpnat sig med diverse redskap och de angrep urskiljningslöst alla vuxna, vilka råkade komma i deras väg.

Skomakaren Marcus vaknade av klockringandet med dunkande huvudvärk. Minnesbilder från ett illmarigt tomteansikte passerade snabbt i hans sinne, men han var för omtöcknad för att få rätsida på vad som hänt under natten. Marcus reste sig upp på vinglande ben och tittade in mot byn. Två barn, som fortfarande var klädda i sina nattsärkar, kom springande åt hans håll. En av dem bar på en pilbåge och båda hade med sig något slags gosedjur under armen,

”Hallå där!” ropade Marcus, samtidigt som han vinglade till. ”Vad tror ni att ni håller på med? Spring hem med er busungar!”

Ingen av barnen gav honom något svar, utan de fortsatte istället fram till porten och började snurra på hjulmekanismen. Marcus tittade ner på barnen fyra meter nedanför honom och sade med ilsken röst:

”Vad gör ni? Lägg av med det där omedelbart. Ingen får lämna byn utan lov.”

Flickan, som var tretton år gammal, satte en pil på bågsträngen, siktade upp mot Marcus och fyrade av. Den fortfarande yrvakne vakten lyckades precis hoppa bakåt när pilen svischade förbi någon decimeter från hans ansikte. Marcus satte sig på rumpan och vände förvirrat blicken in mot byn.

Utänför det närmaste huset höll en mor tag i sin lilla son, medan hon ursinnigt skällde ut honom. Den lille pojken verkade inte bry sig om henne utan gjorde istället allt för att kunna slita sig loss. Då kom en lite större pojke i tioårsåldern springande mot modern. Han skar kvinnan i benet med en kniv och fortsatte sedan att springa mot palissaden. Kvinnan skrek till, både av förvåning och smärta. Den lilla sonen, som ännu inte fyllt fem, kunde då slita sig loss och springa efter den större pojken.

Marcus tittade förfärad på scenen i byn, där allt fler barn verkade försöka ta sig till den port han vaktade. Marcus fick en

oroande känsla i magen, ställde sig upp och vände blicken norrut. Först då fick han syn på barnarmén, som var på väg mot byn. Hela slätten kryllade av barn, beväpnade till tänderna. De flesta av dem bar endast sina nattkläder, men vissa hade även hjälmar på huvudet.

Skit också!

”Jag har hittat den!” utropade Antoine entusiastiskt.

Han sprang fram till Professorn, som satt och sov i sin fätölj, och viftande med en gammal bok framför den gamle mannens ansikte. Professorn ryckte till och vaknade.

”Vad? Eh. Brinner det någonstans?”

”Jag har hittat boken som vi letat efter hela natten. Det var en sagobok med titeln *Gubben Frosts sägner*. Här i finns två hela kapitel, där man kan läsa om hur barn uppe i Norden får förhäxade leksaker från tomtarna och hur de då förvandlas till små grymma monster.”

”En sagobok sade du? Måste ha läst den när jag var mycket liten. Fantastiskt! Men ... vad är det för oväsen utanför? Larmklockorna! Är byn under attack?”

”Eh... Jag vet inte.” sade Antoine förvirrat. ”Ett ögonblick!”

Antoine sprang fram till en fönsterlucka och öppnade den på vid gavel. Då de befann sig på femte våningen och fönsterluckan vette mot norr, fick han snabbt en bra överblick över den pågående attacken på byn.

”Vad ser du?” frågade Professorn oroligt.

”Kalabalik på gatorna och en stor armé med minimänniskor som marscherar mot byn norrifrån”, sade Antoine. ”Det ser inte alls bra ut!”

Barnhären fortsatte framåt och när de såg att den nordvästra porten hade öppnats av sina fränder, tog de fart och började springa, samtidigt som de viftade vilt med sina vapen och leksaker.

Några vuxna bybor hade också anlönt till porten och de försökte där att, med så lite våld, som möjligt mota bort sina egna barn därifrån. Men det var så gott som omöjligt och porten förblev öppen, dock bara på glänt. Snart kom de första barnen

utifrån in genom porten och de vuxna, som befann sig där, blev tvungna att slå till reträtt.

Micha sprang samtidigt över marknadsplatsen tillsammans med sin mor och far. Efter dem kom Idana. Michas mor haltade fortfarande efter en stukning hon fått ett par dagar innan och hans far stöttade henne hela vägen, för att de skulle komma fram till stallet så fort som möjligt. Plötsligt kom grannens åttaåriga dotter Leonora springande mot dem från ett hörn. Hon viftade med en stor yxa, som var alldeles för tung för henne och halvt instoppad i nattlinnet hängde en ny grön tygorm. Micha konfronterade flickan, gick ett steg åt sidan när yxan svingades och lyfte upp henne i kragen. Han slet bort yxan från hennes händer och kastade in den i en snödriva. Leonora skrek ursinnigt av raseri och nöp Micha i näsan.

”Lägg av med det där din tokunge!” röt Micha irriterat och gav henne en lätt örfil över ena kinden.

Men det hjälpte inte. Leonora började sparkas och rivas som en vildkatta. Då tröttnade Micha på henne och kastade iväg den lilla galna ungen högt upp i luften, så att hon landade i ett snötäckt buskage. Leonora fortsatte att vråla, men hade problem med att komma upp från buskaget.

Micha kom snart fram till stallet där även andra bybor höll på att ta ut sina hästar. Strax efteråt kom även Idana och Michas föräldrar dit. Det blev först en panikartad trängsel av människor och hästar som knuffades, ända tills Michas mor Dittea röt till:

”En i taget om jag får be! Den som bråkar ger jag en spark mellan benen.”

Då skärpte sig de bjäbbande byborna och började samarbeta istället för att motarbeta varandra. Hästarna togs ut i en effektiv rad under Ditteas stränga blick och snart red många bybor söderut för att undkomma invasionen. Den enklaste flyktvägen låg längs med den solitt frusna Verdonfloden och de flesta valde att följa floden västerut. Den vägen ledde så småningom ända till huvudstaden Vitrolles. Micha skulle just hoppa upp på en gammal svart häst Idana tog tag i hans tygel och utbrast:

”Men vad håller du på med?”

”Vad är det lilla gumman?” frågade Dittea, som redan fått hjälp upp på ett stort brunt sto. ”Hoppa upp du också innan barnsoldaterna kommer hit!”

Idana ignorerade Dittea och ropade till Micha:

”Varför sitter du på en häst Micha? Du har ju...”

”... Globen!” fortsatte Micha och tog sig för pannan. ”Vilken klantskalle jag är. Hur kunde jag glömma bort den?”

”Vad är det du svamlar om?” frågade Dittea och såg oroligt ner på sin son.

”Kom ner från hästen mamma och du också pappa!” beordrade Micha, samtidigt som han skickade oroliga blickar norrut mot träpalissaden, där en stege precis satts upp av barnen utanför. Han tog fram den bronsfärgade globen ur sin kappsäck och började trycka in några näst intill osynliga knappar på dess yta. Michas mor och far tittade skeptiskt ner på sin son, men båda klev ändå ner från sina hästar. De följde sin son och Idana till en plats strax bakom stallet och ställde sig alldeles intill dem.

Plötsligt omgärdades de alla av ett skarpt blädande klot av ljus och sedan var de borta.

Kampen om den nordvästra porten skulle precis förloras helt och hållet, när en storvuxen golem kom springande med full fart mot palissaden. Bakom honom sprang en gammal kvinno-zombie, som hade ett par nyfikna katter i följe efter sig.

”Skynda dig min kära Rosie!” ropade Sebastian med allvar i rösten. ”Vi måste stoppa den här galna invasionen ett tag och ge våra bybor en chans att kunna fly.”

”Jag springer så fort jag kan”, svarade Rosie med sin tunna skrovliga röst. ”Det är inte så lätt att springa med de här ruttna och förtvinade musklerna skall du veta.”

Sebastian knuffade lätt undan fem barn, vilka stod i hans väg och kom fram till porten vars öppning nu var så stor att två barn kunde springa in åt gången.

”Ur vägen!” vrålade han och brakade rätt in i dörröppningen. Ilskna barn flög åt alla håll och Sebastian var noga med att inte trampa på de som hamnat på marken framför honom. Han tog tag i kanten av porten och ryckte i den så att porten stängdes

lite grann, dock inte helt. Barnen utanför kämpade desperat med att knuffa upp porten mer igen, men öppningen stannade i ett läge där endast golemen fick plats i dörrspringan. En femtonårig pojke började svinga ett svärd mot Sebastian, men det vassa bladet lyckades endast åstadkomma ytliga repor i golemens hårda lerhud.

Innanför porten försökte Rosie att hålla ett tiotal ilska barnsoldater borta från Sebastians rygg. Hon knuffade försiktigt undan ett par barn, men de kom hela tiden tillbaka. En fjortonårig flicka från byn, beväpnad med en vedyxa, angrep Rosie och yxans blad träffade zombiekvinnans vänstra armbåge. Den ruttna underarmen föll av och for i marken. Rosie blev då fly förbannad och hennes mjölkvita ögonrester mörknade. Hon tog upp underarmen, som fortfarande hade en hel hand kvar och slog till den fjortonåriga flickan med den. Flickan träffades i huvudet och knockades medvetslös. Sedan använde Rosie sitt ovanliga vapen till att hålla de andra barnen på avstånd.

Men trots Sebastians och Rosies tappra uppoffringar så var byn ändå förlorad. Barn började ta sig uppför stegar längs utmed hela palissaden och de få vakter, som befann sig där, hade alla bestämt sig för att fly.

En ström av vuxna människor sprang söderut mot den frusna Verdonfloden. Vissa bar på bebisar, som varit för små för att kunna ta emot en förhåxad leksak. Andra stödde gamla, vilka var för svaga för att kunna springa själva.

Professorn skulle just springa ut från tornet, följd av Antoine som bar på en tung sagobok under armen, när han stannade upp i hallen. Dörren öppnades utifrån och in stormade välbävnade barn.

”Där, döda!” ropade en liten rödhårig pojke, som inte var mer än tre år gammal.

En sexårig pojke sprang förbi honom och försökte sticka Professorn med en vass kökskniv. Den gamle mannen backade förskräckt undan, men kniven stack ändå en bit in i hans oskyddade vad. Professorn skrek och sparkade till pojken. Den gamle gubbens fot träffade pojkens axel, varefter pojken for i backen och tappade sin kniv. Men alldeles bakom honom kom ytterligare barn; varav vissa var äldre barn med farligare vapen.

Professorn och Antoine flydde uppför trappan med den vilda barnaskaran tätt efter sig.

”Spring upp till laboratoriet!” ropade Professorn.

Antoine nickade och sprang före med stora kliv. Han kom strax upp till våningen där laboratoriet låg, öppnade dörren och släppte in den hårt flämtande Professorn. Efter honom kom en finmig trettonårig pojke med rödlätt hår. Det var treåringens storebror Leo. Han bar en liten leksakssläde av trä under sin vänstra armhåla och höll en lång kroksabel i sin högra hand. Antoine tog ett snabbt steg framåt och drämde till ynglingen med barnboken, som han fortfarande hade i handen. Den tunga boken träffade trettonåringen på kinden, vilket resulterade i att pojken for bakåt och snubblade nedför trappan. Där träffade han ytterligare två ynglingar, vilka var på väg uppåt. Barnen tumlade runt i en hög av fäktande armar och ben.

På det sättet fick Antoine en liten tidsfrist. Han stängde dörren och bommade igen den med en träslår. Barnen utanför hamrade och slet i dörren, men den gick inte upp. Antoine vände sig mot Professorn, som höll på att leta efter saker i några lådor.

”Och vad nu då?” frågade Antoine. ”Visserligen kommer det att dröja en stund innan de slår in dörren med en stock eller liknande, men vi är ändå fast här. Vad är din plan?”

”Sömnpulver!” sade Professorn och sken upp när han hittade en liten kruka innehållande grågult pulver. ”Kan du hämta bägaren med saltsyra där borta, korken med hål i och den där gummislangen?”

”Är du verkligen säker på vad du gör?”

”Vad? Varför denna skepsis?”

”Har du redan glömt vad som hände för en vecka sedan? Vi fick ju utrymma hela tornet på grund av den där gröna röken.”

Professorn grymtade missnöjt. Han tog sedan emot saltsyran och de andra sakerna som Antoine gav honom. Professorn förde ut slangen genom dörrens nyckelhål och satte fast den andra delen i korken. Sedan hällde han över en tredjedel av pulvret till bägaren med saltsyra och satte snabbt dit korken med gummislangen. Det blev en intensiv kemisk reaktion mellan pulvret och saltsyran, vilket ledde till en kraftig gasutveckling. Den gula gasen transporterades via slangen och nyckelhålet till trapp-

huset utanför dörren, där ett tiotal barn trängdes för att försöka slita upp dörren. En hel del barn hade dock redan sprungit vidare uppför trappan för att undersöka resten av tornet. Den gula gasen spreds sig snabbt i trapphuset och barnen tittade förvirrat på varandra. Sedan började flera av dem att gäspa. En stor trötthet föll ner över dem och deras ögonlock kändes likt tunga kastrullock. En efter en föll ihop på golvet där de stod och snart var hela golvet fullt med sovande barn i olika åldrar. Några av dem började suga på tummen med smackande läten.

Ytterligare barn, som kom uppför trappan, stannade till när de såg den gula dimman och sina utslagna kamrater. De blev nervösa och backade långsamt ner igen för att vänta tills dimman skingrats.

Inne i laboratoriet hade Professorn örat mot dörren.

”De verkar ha somnat nu”, sade han med entusiastisk röst.

”Jättebra Professorn! Men ... hur skall vi kunna ta oss härifrån?”

Antoine öppnade en av fönsterluckorna och tittade ut. Längre söderut såg han en karavan av bybor. Dessa flydde via den frusna Verdonfloden. Många satt upp på hästar, men ännu fler flydde till fots. Som tur var så verkade den invaderande barnarmén inte ta upp förföljandet. Tydligen var de nöjda med att ha tagit över byn. Horder av välbeväpnade barn, de flesta fortfarande i sina nattkläder, sprang omkring i byn nedanför. Antoine försökte bedöma avståndet till hustaket mitt emot, men bestämde sig för att avståndet var för stort, för att han skulle kunna hoppa över dit.

”Vi skulle kanske kunna ta oss vidare uppåt genom den där takluckan.” sade Professorn och pekade på en trälucka i taket.

”Och sedan då?”

”Eh. Nja... Om vi kommer högst upp i tornet så skulle vi kunna prova segelflygmaskinen jag byggt.”

”Den där saken uppe på taket kommer aldrig kunna flyga”, sade Antoine sakligt. ”Du provade ju den i höstas utan någon passagerare och det gick ju inte så bra. Vi kommer bara att störta och slå ihjäl oss. Dessutom ligger den väl begravd under ett tjockt lager snö vid det här laget?”

”Vi kan väl?...” började Professorn.

Plötsligt hördes ett skrapande ljud från takluckan. Sekunden efter öppnades den på vid gavel. Strax därefter syntes ett upp- och nervänt ansikte från en flinande unge med mörkbrunt lockligt hår.

”De är här nere!” ropade barnet, som var en nio år gammal pojke.

Han kastade ner sitt korta svärd, hävde sig smidigt ner genom luckan, hängde sig någon sekund kvar med händerna, släppte taget och landade mjukt på trägolvet. Pojken rättade till nallen som satt fastspänd i hans bälte, tog upp svärdet från golvet och gav Professorn ett mordlystet grin. Ett par sekunder senare var nästa barn på väg ner genom takluckan. Professorn tog tag i en sopkvast, tog några steg framåt och svingade den vilt mot barnen som kommit in i rummet. Han träffade den nioåriga pojken med en fullträff rakt i huvudet, men sekunden senare blev han träffad i benet av ett spjut, som hölls av en fjortonårig mörkhårig flicka. En fet pojke anföll samtidigt Antoine med en lång kniv. Antoine vek elegant undan från första hugget. Pojken rusade då fram med kniven riktad mot Antoinets bröstorg. Antoine hann få upp boken *Gubben Frosts sägner* som skydd och knivbladet trängde sig in femtio sidor i boken och fastnade. Antoine gav därefter pojken en välriktad spark i skrevet.

Det visade sig även mycket effektiv på förhåxade snorungar och pojken låg kvidande på golvet. Antoine hörde då en välbekant röst, som ropade hans namn utanför tornet. Han böjde sig snabbt ut genom fönsterluckan och fick till sin förvåning se Idana, som stod på gatan tio meter längre ner.

”Hoppa!” ropade Idana.

”Hoppa? Är du tokig? Då slår jag ju ihjäl mig.”

Han vände en snabb blick in i laboratoriet. Professorn låg nu på det hårda stengolvet med ett par barn över sig och ytterligare ett barn var på väg mot hans håll. Antoine insåg att det var för sent att rädda Professorn.

Ytterligare ett barn landade på golvet, den här gången var det en femtonårig pojke beväpnad med en ruslig stridsyx. Dessutom var ännu fler mordlystna barn på väg ner uppifrån.

Åh skit också, tänkte Antoine, klev ut genom fönsterluckan och hoppade.

Medan Antoine föll ner genom luften såg han att Idana, som befann sig nedanför honom, plötsligt omgärdades av ett skarpt ljus. Antoine föll rakt ner i ljuset och försvann samtidigt som ljuset slocknade.

Slaget om Quinson var över. Den gamla byn kryllade nu av upphetsade barn, vilka länsade byn på vapen, mat och dryck. De förhåxade barnen tålde visserligen kyla otroligt bra, men de behövde fortfarande mat och dryck för att orka strida, likt alla andra människor. Av någon anledning så hade alla barn lämnat den nordvästra porten där Sebastian fortfarande ståndaktigt stod kvar. Han hade utfört sin uppgift väl och försenat invasionen tillräckligt, så att de flesta i byn hunnit fly i tid.

Sebastian släppte slutligen porten, vände sig om och tittade dystert mot den invaderade byn. Framför honom låg fortfarande fem medvetslösa barn. Men han var inte bekymrad om dem. De skulle alla vakna upp inom någon timme eller så. Sebastians blick fastnade istället på en söderslagen kropp på marken. Zombiekvinnan Rosie låg på tre olika ställen. Det mesta av hennes kropp låg framför honom och bredvid den fanns en illa medfaren underarm. Men det som var mest illa var att hennes huvud låg halvt begravt i snön några meter längre bort.

Sebastian gick fram till huvudet och lyfte varsamt upp det. Han borstade bort lite av snön, vände på huvudet och tittade in i Rosies döda ögon. Då blinkade de till och mötte hans förvånade blick.

”Hej lilla gubben”, sade Rosie. ”Vann vi?”

”Eh. Nej! Tyvärr inte. Det gick inte alls bra. Men ... lever du fortfarande?”

Rosies ögon tittade sig omkring och hennes blick fastnade på sin utmärklade kropp. Den låg kvar i snön snett bakom Sebastian.

”Åh nej! Vad pinsamt!”

Kapitel 20

I staden Saint Maxes hade snön precis slutat falla. Den gamla kvinnan Madame Bisson var på väg hem från sin syster efter en hel del skvaller och en halv flaska billig Cognac. När hon tog sig fram på den uppskottade stigen, kände hon sig lite ostadig under fötterna och höll på att ramla ett par gånger. Madame Bisson mumlade en sur och synnerligen oanständig kommentar om sin granne, när ett stort ljusklot plötsligt uppenbarade sig bara någon halvmeter framför henne. Kvinnan spärrade förskräckt upp sina ögon. En kort stund trodde hon att hennes sista stund var kommen. Ljuset försvann och en ung kvinna och en ung man låg i en sprattlande hög alldeles framför hennes fötter.

”Vad i?...” började Madame Bisson.

Hon kippade förfärat efter andan. Den unga mannen, som var Antoine, greppade tag i Madame Bissons vrist för att resa sig upp, men detta fungerade inte för den gamla kvinnan. Hon tappade balansen helt och föll skrikande ner i en snödriva.

”Oj förlåt”, sade Antoine ursäktande.

Sedan vände han sig mot Idana, som låg i snön under honom:

”Du räddade mitt liv Idana! Tack så hemskt mycket.”

”För all del”, svarade Idana. ”Visserligen väger du inte så mycket, men kan du vara snäll och kliva av mig nu?”

”Hoppsan!... Jo visst!”

Idana och Micha reste sig upp och borstade snabbt bort den värsta snön från sina kläder. Antoine vände sig sedan mot den galande kvinnan och räckte henne en hjälpande hand.

”Vill damen kanske ha lite hjälp?”

Men det hjälpte inte. Madame Bisson fortsatte att skrika och de två nyanlända ungdomarna sprang snabbt därifrån innan stadsvakten hittade dit. De kom snart till ett litet torg där Michas och hans två föräldrar väntade på dem.

”Åh du kom tillbaka?” sade Dittea och suckade. ”Jag var så orolig för dig, lilla gumman. Och så tog du Professorns unge lärling med dig. Det var ju trevligt. Hittade du även Professorn?”

Idana svängde en frågande blick mot Antoine, som svarade: ”Professorn klarade sig tyvärr inte. De var för många!”

Antoines axlar slokade och han tittade ner i snön framför sina långa fötter. Hans hjärta var tungt av sorg. Idana lade en hand på hans axel och viskade i hans öra:

”Kom så går vi hem Antoine. Vi har mycket fisk som behöver ätas upp.”

Antoine nickade och lät sig föras hem till Michas och Idanas bostad. Under vägen försökte Dittea att trösta honom, men Antoine lyssnade inte så mycket på vad hon hade att säga.

Ett par dagar senare kom Micha hem från ytterligare en lyckad fisketur med Joani. När Idana öppnade dörren för att släppa in honom och trälådan, som var full med nyfångad fisk, upptäckte han att det fanns ytterligare en gäst i lägenheten, förutom Antoine. Hans föräldrar hade lämnat rummet tidigare under dagen och hyrt ett rum på värdshuset längre ner på gatan, men Idanas kusin hade fått stanna kvar. Nu borde det bara finnas tre personer i lägenheten... Idana gav sin pojkvän ett vänligt leende, ryckte på axlarna och sade:

”Han bad så snällt om att få bo här en stund och har gått med på att betala en mycket frikostig hyra varje vecka. Dessutom så tar han ju inte så mycket plats.”

”Men han?...” började den frustrerade Micha.

”Det var mycket trevligt att Idana vill hjälpa en liten stackars tomte, som mig, i nöd”, sade Nutte. ”Jag har tyvärr ingen annanstans att ta vägen för tillfället. Men det är väl inget som en enfaldig liten morsgris som du förstår?”

Micha tänkte just starta ett ordentligt gräl, när Idana avbröt dem. Hon gav den lille tomten en sträng blick:

”Men Nutte! Vi har ju pratat om det här förut. Du kan inte gå omkring och förolämpa folk hela tiden. Om du inte är snäll, så kan du inte räkna med att folk är snälla tillbaka mot dig. Eller hur?”

Nutte tittade upp mot Idana och suckade djupt.

”Ja ja... Förlåt Micha. Du är ingen morsgris utan en trevlig kille.”

Micha såg med ens lite gladare ut.

”Ursäkten accepteras! Men säg mig Nutte... Varför är du egentligen här? Av någon anledning tror jag inte riktigt på att du inte skulle hitta någon annanstans att bo. Du är ju en så driftigt liten tomte.”

”Hm. Det har du kanske rätt i. Saken är den att mina senaste order är att se till att inget farligt händer din flickvän Idana eller hennes lillasyster Sira. Då är det ganska praktiskt att bo hos någon av dem. Det är ett tufft jobb skall du veta. De här jobbiga systrarna verkar älska att hamna i olika slags trubbel.”

”Nutte?” sade Idana och gav den lilla tomten en sträng blick.

”Eh. Jag menar de här trevliga systrarna.”

Senare på kvällen, när solen gått ner och den kalla vinden mojnät, bjöd Micha och Idana på en mustig fiskgryta med fyra olika sorters fiskar. Runt bordet satt även Nutte och Antoine. Nutte fyllde sin skål med gryta och började ta för sig av maten. Han njöt av fisken och sörplade ljudligt från sin stora sked. Middagen äts under tystnad.

När de var färdiga kom Antoine plötsligt på något som han glömt. Han lämnade bordet och kom strax tillbaka med en stor bok. Titeln på boken var; *Gubben Frosts sägner*. Antoine började förklarat vad han hittat:

”Visserligen är det bara en sagobok, men historien om barnen, som förhäxats genom förtrollade leksaker, är kusligt lik de senaste händelserna vi själva drabbats av. Mitt i boken finns en stor karta, vilken visar vägen till gubben Frosts verkstad i Nifelheim, där han utnyttjade tusentals småtomtar som arbetsslavar. Verkstaden låg i en fästning som kallades Vhalborg.”

Nutte reste sig, skrapade upp det sista från grytan och sneglade samtidigt på den öppna boken i Antoinnes hand. Han sörplade i sig ytterligare en sked och sade sedan med föraktfull röst:

”Var har du fått tag ... tugg tugg ... på den där mesiga barnboken?”

”Den fanns i Professorns torn”, sade Antoine lite stött.

”Suck! Den läste jag när jag var ett litet barn.”

”Om du har läst boken måste du hålla med om att bokens beskrivning av de förhåxade barnen är oroväckande lika med de barnsoldater som anföll Quinson för ett par dagar sedan. Professorn hoppades på att den här boken skulle kunna hjälpa oss att lösa gåtan med de hypnotiserade barnen.”

”Vilken gåta?”

”Gåtan om vad som kan ha orsakat barnens förhåxning så klart!” sade Antoine, som redan började bli ordentligt trött på den snorkige lille tomten.

”Vet ni inte det?”

”Nej! Vet du det?”

”Ja...”

Nutte satte sig ner i stolen och skrapade nu upp det allra sista från grytan. Resten av sällskapet stirrade på honom, men ingen sade något. Efter en stund märkte Nutte att de andra betedde sig lite konstigt. Han slog ut med händerna och sade:

”Vad?”

”Har du kanske en hel del information, som du vill dela med dig av?” frågade Idana mjuk röst.

”Du menar allt det där som händer i Nifelheim, med den mäktige demonen Nicolaus, hans elake följeslagare Nisse, leksaksfabriken, det gröna vattnet och så vidare?”

”Just det!” sade Idana och gav honom en intensiv blick. ”Jag tror att det vore mycket bra om du berättar allt du vet om de här vilda barnen, leksaksfabriken och allt det andra. Eller hur?”

Nutte tittade på Idana och sedan på de andra. Alla gav honom intensiva blickar. Antoine var nyfiken, men Micha såg mer irriterad ut. Tomten ryckte på axlarna och berättade sedan allt han kände till om Nicolaus och hans verksamhet i Nifelheim. *Nja, han berättade i alla fall en del av vad han visste om detta.* De andra satt tysta och lyssnade på tomtens beskrivningar om demonen Nicolaus obehagliga verksamhet långt uppe i norr.

När han var klar med berättelsen sade Idana:

”Jag måste åka dit och se Vhalborg med mina egna ögon. Kanske finns det något vi kan göra för att stoppa det som

händer? Kanske Nicolaus själv finns där och i så fall kan vi förintna honom med hjälp av de här.”

I sin högra hand höll Idana upp en jadeflaska med ingjutna röda kristaller och i sin vänstra hand höll hon flöjten. Idana fortsatte:

”Då vi åter igen har flöjten i vår ägo kan vi äntligen förintna ytterligare en demon. Vad säger ni?”

”Jag följer med dig”, sade Micha.

”Jag också!” sade Antoine och satte armarna i kors för att se extra bestämd ut. ”Min bok och kunskaper i fornnordisk historia kan faktiskt vara till stor hjälp.”

Han väntade på att Idana skulle säga att han inte fick följa med, men ingen protest kom. Micha vände sig till Nutte, som surt blängde ner i bordet framför sig.

”Och du kanske vet hur vi kan komma dit med hjälp av globen vi har?”

”Den glob ni har hjälper inte i detta fall”, sade Nutte och kliade sig i skägget. ”En glob kan endast färdats till vissa speciella platser där den varit tidigare. Jag hade en gång en glob som kunde ha tagit oss direkt till Vhalborg, men den förstördes för länge sedan. Min egen glob skulle visserligen kunna föra er ända till Nordhammar, som bara ligger en mil från den Nifelheimska gränsen.”

”Så då följer du också med?” frågade Micha.

”Nifelheim är inget trevligt ställe och till Vhalborg är jag nog inte välkommen längre. Vissa tomtar kan känna igen mig! Så mitt svar är nej.”

Idana gick fram till den buttre tomten och lade en hand på hans axel. Hon knådade den lite försiktigt.

”Det gör ingenting Nutte. Det är inget att skämmas för.”

”Vad pratar du om?”

”Att du är rädd för att åka tillbaka dit är helt naturligt. Det är ingenting att skämmas för. Du är ju så liten och Nicolaus verkar vara så stor och läskig.”

Nuttets kinder blev röda och hans pupiller blev små.

”Vad är det du antyder flicka lilla”, spottade tomten ur sig. ”Att jag är en fegis kanske? Nej du stumpan! Jag följer med er

oavsett vad chefen sagt om det! Det blir väl som vanligt jag som får rädda era dyrbara skinn i slutet. Tvi vale!”

Och så bestämdes det att Nutte, Idana, Micha och Antoine skulle färdas upp till Vhalborg. De skulle resa långt norrut, där vintern var ännu strängare än den som nu slagit rot i Friesland.

Följande morgon var de alla färdiga med sin packning. Antoine hade fått låna lämpliga resekläder av Micha, som var lika lång, men något kraftigare byggd. De samlades i vardagsrummet och ställde sig i en tät ring runt omkring den lille tomten. Idana såg mycket lugn ut, men i hennes inre gnagde en känsla av stark oro.

Var det här verkligen ett klokt drag? Vad kan vi fyra egentligen åstadkomma där uppe? Den förra gången vi försökte att förrinta en demon så gick det ju inte så bra. Tänkt om någon av de andra råkar illa ut? Då är det mitt fel...

Sedan fångades de in i ett klot av ljus...

Staden Nordhammar, som låg insvept i ett täcke av bitande kyla, var näst intill helt öde. Endast några enstaka hus intill den gamla hamnen var nu bebodda av stadsbor, vilka vågat sig tillbaka efter det att staden attackerats av barn och tomtar tre månader tidigare. Det rök ur skorstenarna på husen, men människorna höll sig mest inne för att inte riskera förfrysa en lem eller två. Stadsborna var utom sig av sorg efter förlusten av sina barn och oerhört trötta på det förbannade vädret, som så här års brukade bjuda på en mild och skön försommar. Om en två veckor skulle det bli midsommar, men det var mycket osannolikt att den vanligtvis glädjefyllda helgen i över huvud taget skulle firas någonstans i Jämtheim detta år.

Nutte och de tre människorna från Friesland gick genom de öde snötäckta gatorna i stadens västra del. Idana kurade ihop under sina många lager kläder och kände hur kylan ändå försökte att ta sig in genom varje glipa. Hon kände att håren på hennes armar reste på sig, men inte bara på grund av kylan. Det fanns något annat i luften omkring dem, som tyngde deras själar. Detta okända fick även deras sinnen att frysa.

”Kan vi skynda oss?” frågade Idana. ”Jag tycker inte om det här stället.”

Nutte nickade instämmande och ökade på stegen. Snart kom de ut ur staden och fortsatte norrut över ett snötäckt fält, där man samma tid föregående år hade kunnat odla potatis och andra härdade grödor, vilka klarade att växa i det nordiska klimatet. När de kom ut på slätten, bet en ilande kall vind in i deras kinder. Idana försökte att kura ihop sig ännu mer, men vinden hittade ändå ett par oskyddade platser att plåga i hennes ansikte. Nutte pekade framåt mot en gran- och tallskog, som började några hundra meter framför dem.

”Där inne får vi skydd från vinden”, ropade han.

”Låter bra”, sade Antoine och ökade på stegen, så att han snart gick om den gamle tomten.

Några minuter senare kom de in mellan de första träden och snart var vinden endast ett obehagligt minne. Träden stod tätt och var höga. Det var som att träda in i en grönskande men kall sal, med ett oändligt antal mörka pelare. Ljudet från vinden försvann och ersattes av en harmonisk tystnad.

Sällskapet följde efter Nutte och tittade sig förundrat omkring. Detta kändes mycket bättre än både staden och slätten. Det var en fridfull och stolt gammal skog och de tre människornas sinnen fylldes av hopp och sinnesro.

När de gått genom den till synes oändliga skogen i mer än två timmar, började Antoinets mage att knorra. Dessutom frös han.

”Visst är det trevligt här, men saken är den att jag börjar frysa om tårna. Finns det en möjlighet att vi skulle kunna stanna en stund och göra upp en eld?”

”Ingen eld!” sade Nutte med sträng röst. ”En rökslinga från skogen kan locka till sig objudna gäster.”

”Menar du andra tomtar?” frågade Micha.

”Det kan tänkas, men även troll, vättar och rövare.”

”Vargar då?” sade Micha. ”Jag har hört att det skall finnas mycket varg i de här trakterna.”

”Vargar är trevliga och kloka djur”, sade Nutte med övertygelse. ”Dem skall ni inte behöva oroa er för. Men Antoine skall inte behöva frysa om sina fötter så länge till. Ett par kilometer bort finns en stuga, som jag tänkte att vi skulle besöka. Det var

ett tag sedan jag besökte honom, men han tar nog emot oss ... om han fortfarande är vid liv?"

"Vad menar du?" frågade Idana.

"Rufus är mycket gammal och senast jag besökte honom så såg han inte så frisk ut. Så ... vi får väl se när vi kommer dit."

De fyra fortsatte norrut genom skogen. På vägen skrämde de iväg en flock med dovhjortar, men de mötte varken några troll, vättar eller giriga rövare.

Slutligen kom de fram till en liten skogsglänta. Här var det ännu tystare än inne i skogen. I mitten av skogsgläntan låg en liten röd stuga med vita knutar. En smal strimma av rök steg upp från en smal och mycket hög skorsten. Vid sidan av stugan fanns en stor hög med nyhuggen ved. Det var definitivt någon som bodde här.

Nutte gick fram till en grönmålad dörr med flagnande färg. Han stannade upp och bankade på dörren med sin högra knytnäve. Efter att Nutte bankat på dörren tre gånger hördes släpande fotsteg inifrån stugan. Sedan hördes en gammal raspig röst med pipig ton:

"Ja ja! Jag kommer era små vingförsedda tjuvar. Vänta ett tag. Jag är inte så snabb längre."

Dörren öppnades och ett mycket gammalt, rynkigt och långsmalt ansikte, prytt med en halvmeter långt vitt skägg, tittade ut. Den gamle mannen var smal likt en sticka och hade en rygg, som var böjd likt en banan. Ett par ljusgrå ögon stirrade ut och betraktade Nutte och de tre människorna med stor skepsis. När ögonen fastnade på Nutte för andra gången syntes plötsligt ett igenkännande uttryck i den gamle mannens ansikte. Gubbens mungipor gick neråt.

"Jaså är det du? Vad vill du den här gången då? Stjåla ännu fler kakor?"

"Eh." började Nutte. "Hur visste?... Förlåt om..."

"Goddag käre Herr Rufus", sade Idana och neg artigt. "Min kusin här fryser väldigt mycket om sina fötter. Skulle ni möjligen kunna låta oss komma in och värma oss lite i er mysiga stuga en liten stund?"

När den gamle mannen hörde Idanas silkeslena röst, ändrades hans ansiktsdrag och ett stort leende visade upp ett set med gulnande sneda tänder.

”Är du manne en av dem som förlorat sina vingar? En av de tre som vandrar på Jordens yta för att sprida visdom bland förtappade själar.”

”Eh...” började Idana osäkert. ”Jag tror nog aldrig att jag haft några vingar käre Herr Rufus och jag är nog inte visare än de flesta, men jag tycker i alla fall om att hjälpa människor.”

”Människor?” sade Rufus skeptiskt. ”Har ni sett några av dem i närheten? Opålitliga gynnare hela bunten.”

Nutte harklade sig och gav den gamle gubben en intensiv blick.

”Åh... Just det ja! Det är ju kallt ute. Kom in vetja, så kan ni värma er vid elden.”

Den lilla gruppen trädde in i stugan och möttes av en hemtrevlig värme. Luften var fylld av doften av nybakade kakor och Idana kände direkt hur det vattnades i munnen på henne. Antoinnes mage började åter knorra.

Stugan bestod av ett enda stort rum, som var kombinerat kök, sov- och vardagsrum. Vid den bortre väggen fanns en stor öppen spis och en munter sprakande brasa spred sitt gula ljus i rummet. En smal trappa gick upp till ett sovloft på vinden.

De tre människorna gick direkt fram till brasan och satte sig tätt tillsammans på en tjock brun björnfäll. Antoine tog av sig sina kängor och sträckte fram sina frusna fötter mot de fladdrande lågorna. Rufus tittade på sina gäster och en vänligt leende lyste upp hans ansikte.

”Är det någon av er som vill ha kakor? Jag har te också!”

”Gärna!” svarade Idana.

”Kakor och te? Självklart!” svarade Antoine. ”Gärna honung i teet om du har, men vanligt socker går också bra.”

Micha nickade instämmande och medan den gamle gubben började göra i ordning teet, försökte Nutte att småprata lite med sin trevlige värd. Han insisterade även på att han inte stulit några kakor under sitt förra besök, men han erkände att han själv säkert ätit ett tiotal av de goda kakor, som placerats på skålen. Nutte berömde sedan Rufus kakor med en hel del

smickrande ord och den gamle gubben blev mycket glad av att få höra någon lovorda hans kakor.

När de någon kvart senare satt samlade runt ett litet runt träbord med te och kakor, började Rufus åter igen bli nyfiken på sina gäster.

”Och vart kommer ni ifrån då? Ni ser inte ut som några vanliga älvor.”

”Eh. Vi kommer från Friesland, ett rike långt söderut”, svarade Idana. ”... Älvorna är lite annorlunda där borta.”

”Friesland? Det stället har jag aldrig hört talas om förut. Har ni också problem med människor som tränger sig på överallt?”

”Ibland...” svarade Idana lite svävande. ”Just nu har vi stora problem med en fet Biskop, som vill att alla skall dansa efter hans pipa.”

”Biskop? Vad är det för något?”

”En slags präst, kan man väl säga. Men han agerar snarare som en galen Konung.”

”Det var inte bra. Är det han som stulit era vingar?”

”Vingar?”

”Ja, just det, era vingar! Men det kommer nog gå bra skall ni se. Vår kära Älvdrottning Tossa kommer att se till att ni får nya vingar på ett kick.”

”Joo, det blir nog mycket bra”, sade Idana med viss tveksamhet i rösten. ”Men vi hade först tänkt bege oss till Vhalborg för att göra upp med en viss Herr Nicolaus.”

”Nicolaus? Vad vill du min bror?”

”Din bror?” utbrast Idana förvånat.

Idanas blick gick mellan Nutte och Rufus. Nutte sträckte ut armarna och förklarade:

”Jag glömde kanske berätta det för er tidigare, men Rufus är Nicolaus lillebror. Han är två år yngre än Nicolas. Rufus är om jag inte minns fel niohundraåttioåtta år gammal och Nicolaus är niohundraåttio år gammal. Men tekniskt sett är det lite svårt att bedöma hur gammal Nicolaus är då han varit nedfryst de senaste åttahundra åren. En tråkig historia...”

”Jo min klantige storebror hoppade av älvskolan innan han fick sina vingar. Inte bra! Han missade julkonserten... Någon som vill han en chokladkaka?”

Efter en god natts sömn blev de varsamt väckta av Rufus, som bjöd på kamomillte och frukostkakor, bakade med nyttiga fibrer och oljor från solrosor och raps. Alla gästerna åt sin frukost under tystnad. Deras vidare färd norrut skulle bli kall och mycket farlig.

När sällskapet senare lämnade stugan stod Rufus i dörröppningen och ropade;

”Om ni skulle träffa på min storebror Nicolaus, kan ni väl hälsa honom från mig? Jag skulle bli jätteglad om han kunde komma och hälsa på mig någon gång. Det var mer än åtta-hundra år sedan jag såg honom sist.”

”Självklart Herr Rufus!” ropade Idana tillbaka. ”Vi skall göra vårt bästa. Och tack så hemskt mycket för honungskakorna som du gav oss. De var underbart goda.”

När de kommit utom hörhåll från stugan gick Idana ikapp Nutte och frågade honom:

”Så den där Rufus är verkligen lillebror till demonen Nicolaus, som härjar här i Norden?”

”Jo, det är faktiskt sant. Båda bröderna föddes långt i Jämtheim för mycket länge sedan på någon plats jag inte kan namnet på. Jag har för mig att bröderna hade en ganska normal uppväxt. Men så hände något olyckligt. Jag har för mig att båda deras föräldrar dog i en olycka. Båda sönerna blev i alla fall djupt påverkade av händelsen. Enligt vad jag hört blev Nicolaus med tiden allt mer egocentrisk och demonlik, medan Rufus bara blev lite knäpp... De blev båda fördrivna från sin hemby och gick senare skilda vägar. Rufus hamnade i den där stugan, medan hans bror gick bärsärkargång genom landet. Och en dag, för över åtta hundra år sedan, blev Nicolaus fastfrusen av två främmande ungdomar, som besökte dessa nordliga länder. Det var bara synd att någon väckte honom.”

”Och du menar att Rufus verkligen är niohundraåttioåttio år gammal?” frågade Idana.

”Jo visst är han det. Vissa tror att det är hans speciella diet, som gjort att han överlevt så länge.”

”Speciella diet?” frågade Micha.

”Ja... Han äter ju inget annat än kakor!”

Idana tänkte just fråga något ytterligare när den gamle tomten stannade upp, satte ett par fingrar i munnen och busvisslade. Ett skarpt låte spred sig i skogen och därefter blev allt tyst och stilla.

”Varför?...” började Idana, men hon hejdade sig när Nutte gjorde en avvärande gest med handen. Den lille tomten och de tre människorna stod stilla och väntade tålmodigt. Efter några minuter hördes ljudet från något, som sprang snabbt genom skogen. Ljudet kom allt närmare och plötsligt hoppade en stor grå varg fram mellan ett par granar.

Micha drog snabbt sitt svärd och vargen stannade upp, tittade på honom och morrade djupt.

”Micha! Stoppa tillbaka svärdet din stora dumbom!” beordrade Nutte. ”Ser du inte att Varg blir upprörd?”

Micha stoppade långsamt tillbaka svärdet i skidan, medan Nutte gick fram till den stora besten och ömt klappade dess hals. Micha visade upp sina tomma händer, varefter vargen lugnade ner sig och slickade sig om nosen. Vargen gav sedan Nutte en vänskaplig slick på kinden. Tomten småpratade en liten stund med vargen och hoppade sedan vigt upp på dess rygg, där han intog en säker sits.

”Jaha! Då är det väl dags att vi fortsätter vår resa”, sade Nutte, som nu red på sin stora varg.

”Har du några riddjur till oss också?” frågade Micha försiktigt, medan han försökte hålla jämna steg med vargen, vars stora tassar med lätthet tog sig fram genom den djupa snön.

”Ni är för stora för att rida på vargar, förstår du väl din knasboll?”

Micha orkade inte kommentera svaret utan knatade på framåt i tysthet. Den lille tomten gick honom dock allt mer på nerverna och om han fortsatte på det viset, så var det inte omöjligt att tomten plötsligt skulle få sig en rak höger i sitt skäggiga lilla ansikte. Men inte medan han red på sin stora varg.

Sällskapet fortsatte norrut genom skogen. Det var en mödosam vandring för de tre människorna, men stoppet hos den gamle mannen hade gett dem nya krafter och av någon anledning led de inte lika mycket av kylan längre. Idana undrade

om det var något speciellt med de där kakorna Rufus hade bjudit på.

Några timmar senare lämnade de skogen för att gå över en stor snötäckt hed. Snart passerade de en stor inhägnad fylld med renar. Ingen av människorna hade sett en ren tidigare och de ställde massor av frågor till Nutte om de stolta djuren. Den skäggige tomten svarade kortfattat att renarna tidigare tillhört en nomadisk människostam. När nomadernas barn drabbades av samma förhåxning, som övriga barn i riket, så rymde många djur i all oreda. Tomtarna hade nu lyckats fångat in ett stort antal av dem. Djuren fanns insamlade i flera inhägnader, som byggts upp runt omkring Vhalborg. Tomtarna använde främst renarnas mjölk för tillverkning av en speciell typ av hårdost som de tyckte om. Då nästan inga tomtar åt kött, klarade sig djuren från att slaktas.

Medan de pratade fick de syn på en annan liten tomte, som kom gående åt deras håll. Av utseendet att döma var det en ung tomtkevinna och Idana tyckte faktiskt att hon var söt, för att vara tomte.

Tomtkevinnan tittade med misstänksam blick på människorna och ställde några frågor till Nutte på tomtarnas egna språk. Nutte hoppade ner från Varg och svarade lydigt på hennes frågor. Hans svar verkade göra den andra tomten nöjd.

När de gått vidare någon kilometer frågade Antoine Nutte om vad han och flickan pratat om.

”Hon undrade varför jag var ute och gick med tre otäcka människor.”

”Och vad svarade du?”

”Att ni blivit förhåxade och nu var under mitt beskydd. Av någon anledning så trodde hon på min historia. Kanske var det för att ni ser så korkade ut.”

”Det var ju bra”, sade Antoine och log.

Micha kokade dock inombords och Idana suckade djupt. Hon hade försökt att uppfostra den lille tomten, men tydligen misslyckats totalt. Idana hade upprepade gånger lovat sig själv att inte bli upprörd över den oförskämda tomtens kommentarer.

Senare på eftermiddagen kom sällskapet slutligen fram till den legendariska fästningen Vhalborg. De stod på en kulle och blickade bort på det stora byggnadsverket. Borgen låg en kilometer bort åt nordväst.

”Jaha, och så var vi här”, konstaterade Idana. ”Känner vi oss redo för att skicka ytterligare en galen demon till eftervärlden?”

”Jo, men jag tänkte på en sak”, sade Micha. ”Vem av oss kan få fram rätt melodi på flöjten?”

De tre människorna tittade på varandra med ängslig blick. Det var tydligt att de missat en viktig sak i sin planering.

”Kan jag få låna den där saken?” frågade Nutte buttert och räckte ut handen mot Idana.

”Eh, jo visst.”

Hon lämnade över flöjten till den lille tomten, som först granskade den noga. Nutte såg inte alls imponerad ut. Sedan satte han flöjten till munnen och spelade. Vacker musik med melankoliska toner skapades och de tre människorna tittade förundrat på den lille tomten.

”Det var ju samma melodi, som anges i Alis gamla bok.” sade Idana. ”Hur kan du den?”

”Jag är fylld av små överraskningar, eller hur?” sade Nutte och flinade upp mot henne. ”Kanske råkade jag titta lite i boken, som du ställt i din bokhylla?”

”Jag har inte ställt den boken i min bokhylla. Den är gömd på ett säkert ställe.”

”Oavsett, så har vi med oss en flöjtspelare och det är ju bra”, sade Antoine, som ville att alla skulle vara sams. ”När vi ger oss på Nicolaus, så kan mitt jobb vara att hålla i jadeflaskan. Nutte spelar flöjten och ni två bombarderar honom med sprängkulor. Bra plan, eller hur? Låt oss gå in i det där fula slottet och spela en vacker melodi för den där demonen.”

Antoines frågande blick gick mellan Idana och Nutte.

”Eller så kan vi åtminstone ta reda på lite mer om hur den här förhållningen av barnen kan stoppas?” tillade Micha. ”Demonen Nicolaus kanske inte ens är hemma.”

Kapitel 21

De gick sedan ner mot Vhalborg i samlad trupp. När de kommit lite närmare såg de att fästningen var bevakad. Ett par tomtar stod posterade utanför den stora järnbeslagna huvudporten och de kunde skimta minst ytterligare två tomtar, vilka patrullerade de höga murkrönen.

Men Nuttes plan gick lyckligtvis inte ut på att bara gå fram och knacka på ytterdörren. Han kände till ytterligare en ingång på fortets östra sida, vilken inte brukade vara bevakad.

Nutte ledde dem runt i en vid bäge. Deras väg låg skyddad från insyn under träden och de tog sig utan problem nästan ända fram till Vhalborgs östra mur. För att komma ända fram till muren skulle de dock vara tvungna att ta sig förbi hundra meter öppen mark, utan några skydd av träd eller stenar. Nutte synade noga hur tomtarna, som var synliga uppe på murkrönet, rörde på sig. Han lyckades snart få ihop ett någorlunda mönster för hur de patrullerade, men en del av deras rörelsemönster verkade även vara mer slumpartat. Efter en stund var det dags att chansa.

Precis efter det att en av tomtarna försvunnit bakom ett av tornen skänklade Nutte sin varg, som började springa mot muren med full fart. Idana, Antoine och Micha satte också fart. Hundra meter var egentligen inte så långt, men snön var djup, så det tog ett tag att springa fram till muren. När de kommit fram till Nutte, viskade Antoine med andfådd röst:

”Klarade vi oss utan upptäckt?”

Nutte svarade honom inte, utan hoppade ner från Vargs rygg och lyssnade. När det gått en stund utan att de hört något alarm ovanifrån viskade Nutte:

”Jag tror vi är säkra. Följ med mig!”

Han gjorde ett tecken till Varg, som lydigt stod kvar och väntade. När de smugit sig fram till ett av tornen, vilket buktade sig ut från muren, fick de alla syn på en dörr. Det var den Nutte siktat in sig på. Dörren var smal, helt gjord av järn eller stål och verkade omöjlig att bryta upp.

”Hur skall?...” började Idana när hon fick se Nutte fiska upp en medelstor järnnyckel ur sin ficka.

Idana tystnade och kastade några ängsliga blickar upp mot murkrönet. Fortfarande verkade ingen ha sett dem. Nutte låste upp dörren och knuffade sedan försiktigt upp den med axeln. Det hördes ett svagt gnisslande ljud, men det var för lågt för att vakterna uppe på muren skulle kunna höra något. När alla var inne, stängdes dörren efter dem. De befann sig i ett näst intill kolsvart mörker.

Plötsligt tändes ett blått ljussken i tomtens hand. Idana tittade förundrat på den långsmala manick, som Nutte höll i. Det var den som skapade ljuset. Hon undrade vad det var för något föremål, men ville inte börja ställa en massa frågor just nu. Ljuset lös i alla fall upp rummet de befann sig i. Här fanns inga möbler eller väggdekorationer och längs ena väggen stod tre tomma träfat.

Nutte fortsatte framåt och de tre människorna följde efter honom.

Snart kom de fram till en stor ljus sal, vars tak var täckt av en stor glaskupol. Människorna andades in och tittade med stora ögon på kupolen.

”Är den verkligen?...” började Idana.

”Gjord av glas? Nej, det är is. Den käre Nicolaus har trollat fram det där och ett dussin andra isfönster runt omkring i fästningen. Han tyckte att det skulle vara snyggt och dessutom hindrar isen att det snöar in i fästningen. Vhalborg hade blivit en riktig ruin under den tid han sovit, men nu ser allt nästan ut som det gjorde tidigare. Rent, ljusst och snyggt, samt fullt med små trevliga tomtar.”

Nutte gav Micha ett utmanande leende. Micha tyckte inte att det var rätt läge att diskutera hur snälla och trevliga tomtar var, utan log bara tillbaka utan att säga något.

”Det verkar inte vara så många tomtar här längre”, kommenterade Antoine.

”Nej, det har du rätt i”, svarade Nutte och kliade sig i skägget. ”Förra gången jag var här fanns det tomtar överallt i borgen. De flesta av dem har nog följt med barnarmén söderut, men jag känner på mig att det fortfarande finns en hel del

tomtar kvar i den västra delen av fästningen. Det är där som alla leksakerna tillverkas.”

”Du nämnde något tidigare om en källa med grönfärgat vatten, vilken du trodde var orsaken till att leksakerna förhäxats”, sade Idana. ”Kan du visa oss dit?”

”Självklart. Vi är ändå på väg åt det hållet. Om vi kunde sabotera tillflödet på något sätt, så skulle vi kunna stoppa upp tillverkningen av förhäxade leksaker eller åtminstone försena nästa leverans. Följ med mig.”

De fortsatte söderut genom en lång korridor. På de grå väggarna fanns inristningar med komplicerade mönster. Ibland kunde de urskilja en kontur av något djur bland alla strecken, men oftast var det bara abstrakta bilder. De hörde röster från ett av rummen de passerade, men de mötte inga tomtar. När de passerade genom ett stort bibliotek tittade sig Antoine storögt omkring och sade:

”Wow! Vilken boksamling!”

Han gick fram till ett skrivbord där det låg två stora böcker, den ena av dem uppslagen. Bakom bordet stod en stor stol.

”Den där stolen verkar inte vara tillverkad för små tomtar. Kan det vara Nicolaus stol?”

Nutte tittade nonchalant på stolen och sade:

”Troligen...”

Antoine tittade intresserat på böckernas omslag och började bläddra i en av dem.

”Hittat något intressant?” frågade Idana, som ställde sig bakom sin kusin och försökte kika över hans axel.

”O ja! Boken är visserligen skriven på gammal jämtheimska, som jag precis börjat lära mig, så jag kan bara förstå vissa delar av texten. Dock är jag säker på att boken åtminstone delvis handlar om demoner. Den verkar innehålla en massa historiska fakta och information om demonernas uppkomst. I slutet av boken finns text som beskriver effekten av en del trollformler, som demoner med speciella krafter kan utföra. Ser du den här texten? Den beskriver en trollformel som kan få föremål att sväva. Verkligen intressant! Men vissa av orden förstår jag inte betydelsen av.”

Antoine tog upp boken om demoner och stoppade ner den i sin kappsäck.

”Kan vara bra att ha”, sade han och mötte Michas frågande blick.

Efter biblioteket passerade de ett stort förrådsrum, där det förvarades hyllvis med olika kemikalier, uppstoppade djur och andra exotiska ting. Idana tittade lite kort på etiketterna på några av flaskorna och konstaterade att den person som tog hand om detta, hade ett bra sinne för ordning och reda.

”Vi måste vidare!” sade Nutte lite irriterat. ”Snokande tomtar kan dyka upp när som helst.”

”Ja ja, jag kommer!” sade Idana och sprang ikapp de andra. ”Var tror du att vi kan hitta den där demonen?”

”Om Nicolaus är i slottet så är det störst chans att han befinner sig nära produktionen i den västra delen av borgen. Vi beger oss dit efter att vi kollat in den gröna källan.”

”Låter som en bra idé”, instämde Idana.

Så småningom kom de fram till Vhalborgs stora entré där det fanns en stor bassäng, fylld med en klar grön vätska. En svagt metallisk men inte helt oangenäm lukt fyllde besökarnas näsor. I den bortre delen av bassängen stod en staty föreställande en springande pojke. Rummet såg i stort sett ut som Nutte mindes det, men vid andra sidan av källan hade man nu ställt upp ett mycket långt bord och i mitten av bordet hade man, med hjälp av ett finurligt system med pumpar och rör, ett ständigt flöde av det gröna vattnet, vilket nu rann ner genom ett hål i bordet för att sedan ledas tillbaka till källan igen.

”Så det är här inne som leksakerna dränks med den gröna vätskan”, konstaterade Idana ”De lägger bara leksakerna på bordet i en lång rad och för dem igenom den rinnande strålen av grönt vatten. Sparar troligen mycket tid om många leksaker skall prepareras.”

”Och hittills har nästan en miljon leksaker tillverkats”, konstaterade Nutte, som läste siffrorna på en svart tavla på väggen. Tavlan visade en tabell på vad och hur mycket som producerats varje vecka.

”Ingen dålig produktion!” fortsatte han. ”Troligen har man även planerat tillverka ännu fler förhäxade leksaker.”

”En miljon?” utbrast Antoine. ”Menar du att det finns en miljon förhäxade barn där ute?”

”Troligen har inte alla leksakerna levererats ännu”, sade Idana, ”Men snart kommer det nog bli en miljon och sedan ännu fler, om ingen sätter stopp för detta. Har ni hittat inflödet till källan ännu?”

Tomten och de tre människorna undersökte källan och de konstaterade snart att vattnet kom in via ett runt hål i mitten av den cirkelrunda bassängen.

”Kanske vi kan täppa till hålet med något?” sade Antoine.

”Kanske, men det blir svårt”, sade Micha. ”Vi måste då hitta något stort och runt som passar perfekt i det där hålet och vada ut ditt för att lägga föremålet till rätta. Men även om vi lyckas med det, så är jag inte säker på om det är tillräckligt för att få vattnet att sluta komma in.”

”Vi vet inte heller vilken effekt vattnet har på dem som vadar igenom det”, sade Idana. ”Kan leda till att även vi förhäxas eller så kan vattnet bara vara allmänt giftigt. Men det finns kanske något annat vi kan göra? Det fanns en massa roliga kemikalier i rummet vi passerade, som vi skulle kunna hålla ner i den här källan. Om vi helt ändrar de kemiska egenskaperna hos vattnet så borde det finnas en skaplig chans att även dess förhäxande egenskap försvinner. Låt mig först ta ett litet prov av den här vätskan.”

”Låter faktiskt som en ganska bra idé”, sade Nutte. ”För att komma från en människa...”

Idana gick fram till källan och skopade upp några deciliter av vätskan i en liten keramisk flaska. Sedan gick hon och Micha tillbaka mot rummet, där de funnit alla kemikalierna. Antoine och Nutte stannade kvar och undersökte om det fanns något enkelt sätt att sabotera pumpsystemet, vilket ledde upp det gröna vattnet till produktionslinjen.

Väl tillbaka i förrådet gjorde Idana några snabba tester på det gröna vattnet. Hon höllde ut lite av vätskan i en grund skål och tillsatte lite pulveriserad lakritsrot. Om blandningen skulle

vara sur förväntade hon sig en mjölkig ljusgul färg av lakritsroten. Om blandningen skulle vara basiskt borde färgen bli mer gulorange. Ett problem var dock att vattnets gröna färg störde experimentet. Medan Idana försökte tolka den tveksamma färgändringen i vattnet, studerade Micha ett antal stora burkar på en hylla. I ett par av glasburkarna låg det flera tjocka stavar i någon slags vätska. Stavarna såg på något sätt metalliska ut. Båda burkarna var förseglade med korklock.

”Det står natrium på de här två burkarna. Vet du vad det är?” frågade Micha.

”Natrium?” sade Idana. ”Har de verkligen rent natrium här? Det är jättesvårt att framställa.”

Hon struntade i sitt lilla experiment och gick fram till Micha. Idana vred på en av burkarna och tittade fascinerat på innehållet.

”Ta den andra burken så springer vi tillbaka till källan igen. Det här kommer att bli kul!”

Ute i entrén höll Nutte och Antoine på att montera ner anordningen med pumpar och rör när Nutte plötsligt stelnade till.

”Tyst!” viskade han. ”Jag tror vi får besök.”

Ett par sekunder senare öppnades dörren, som ledde till den västra delen av fästningen. En vagn med gnisslande hjul sköts in i entrén av tre tomtar. Vagnen var fullastad med nytillverkade leksaker. Strax därefter kom ytterligare en likadan vagn, även den påknuffad av tre småtomtar. Sist i ledet gick fästningens förste arbetsledare Nisse och hans livvakt; trollet Bert.

Nutte hade lyckats gömma sig bakom en trälåda, men Antoine hade inte hunnit hitta något lämpligt gömställe när karavanen trädde in i rummet. Han stod nu vid den delvis saboterade pumpanordningen och var helt synlig för tomtarna och trollet. Den förste som upptäckte att fästningen fått en oinbjuden människa till gäst var Nisse.

”Vem är du?” ropade han ut i fasett. ”Tomtar grip inkräk-taren!”

De sex tomtarna, som dragit vagnarna, gick med bestämda steg fram mot källan och den oinbjudne gästen. Nutte drog fram

sitt armborst och laddade det med en pil, som hade en grå liten boll fastsatt på spetsen. Han lutade sig ut från sitt gömställe, siktade på golvet strax framför tomtarna och avfyrade vapnet. När pilen träffade golvet blev det en liten explosion följt av en massiv rökutveckling. Den tomte som befunnit sig närmast explosionen, ramlade bakåt, slog huvudet i stengolvet och svimmade. Röken som omgärdade de små tomtarna hade även en vidrig stank och de sprang nu åt olika håll för att undvika den ruttna kadaverlukten.

Antoine hade börjat springa runt källan när en av de små tomtarna korsade hans väg. Han måttade en spark mot den skäggiga lilla varelsen, men tomten hoppade åt sidan och sparken missade. Medan Antoine försökte att återfå sin balans, hoppade tomten upp på hans ben och bet honom i knäet. Det gjorde ont, men Antoine genomled smärtan i tysthet. Han greppade tomten i nackkragen och slet loss honom. Sedan slungade han iväg den bitska varelsen mot källan. Den lille tomten var tyngre än han såg ut, så han flög bara några meter, men det var tillräckligt för att han skulle hamna i det gröna vattnet. Tomten fäktade desperat med armarna, men kunde inte hålla sig flytande, utan sjönk långsamt ner till botten av källan. Bassängen var endast drygt en meter djup, men det var tillräckligt för att en tomte skulle kunna drunkna.

Nisse svor ilsket och skickade fram Bert mot inkräktarna. Det kraftigt byggda trollet var lika långt som Antoine, men vägde minst det dubbla. Bert tog fart mot Antoine, som först blev förskräckt när den stora ludna varelsen kom springande mot honom. Antoine behöll dock fattningen, fintade ett steg åt höger och sprang sedan åt vänster. Bert raglade till och var nära att falla omkull, men fortsatte sedan förföljandet.

Plötsligt skrek Bert ut av smärta. En liten beffädrad pil hade borrar sig djupt in i trollets bakdel. Han vände sig om och fick syn på Nutte. Bert tittade på den nya tomten, som vågat trotsa honom, med mord i blicken.

Samtidigt kom en av de andra tomtarna, en bastant svart-hårig tomtekinna, farande mot Nutte. Det blev en våldsam kamp med knutna nävar och tjuvnyp, men efter en perfekt höger från Nutte golvades motståndaren. Men Nutte hade då missat att

trollet hunnit fram till honom. Bert greppade bryskt tag i Nuttes axel och kastade iväg honom tvärs över källan.

Det var vid det tillfället Idana och Micha kom in till entrésalen. Idana såg förskräckt på när den stackars lille tomten dunsade i stengolvet några meter framför henne. Hon lämnade snabbt över sin glasburk med natrium till Micha och utbrast:

”Ta den här också! Du vet vad du skall göra.”

Micha nickade och fortsatte framåt mot källan. Några meter till vänster om Idana kom Antoine springande, samtidigt som han svor en ohelig ramsa. Två argisinta tomtar hade hoppat upp på hans rygg och en av dem drog hårt i hans blonda hår.

Men Idanas blick var fäst vid det stora trollet Bert. Han var nu också på väg runt källan. Idana tog upp ett par sprängkulor från sitt bälte, siktade och kastade iväg den första. Men trollet tog ett snabbt steg åt sidan, kulan missade och träffade kanten på det långa bordet, som splittrades sönder av en kraftfull explosion. Bert stannade förvånat upp och tittade på förödelsen bakom sig. När han åter vände sig mot Idana kom nästa kula, som träffade honom mitt i bröstet. Bert slungades bakåt flera meter av explosionen och blev liggande stilla på golvet. Håret på hela hans framsida hade blivit svett och huden på bröstet var bränd, men han var inte död utan endast medvetlös.

Ytterligare en tomte, som var lite längre och smalare än de andra, gick fram till Bert och skakade besviket på huvudet. Det var Nisse. Han grävde upp något ur en ficka och kastade iväg det åt Idanas håll. En treuddad kaststjärna ven genom luften och satte sig i Idanas vänstra axel. Hon svor till av smärtan och grävde i sin bältesväska efter ytterligare en sprängkula.

Samtidigt hade Micha gått fram till kanten av källan. Han öppnade den ena burkens korklock och kände en oangenäm lukt av något slags lösningsmedel. Sedan hivade han iväg burken mot mitten av källan, där det fanns en mörkare fläck på botten. Det var hålet där vattnet strömmade upp till källan. Burken träffade precis över hålet och sjönk snabbt neråt. Micha kastade även den andra burken med samma precision. När den andra burken träffade vattenytan hade den första burken redan börjat orsaka en hel del bubblor, vilka steg upp mot ytan. Vattnet runt omkring hålet hade börjat koka våldsamt.

Idana såg vad som var på väg att hända. Natriumstavarna, som i burkarna legat i rent fotogen, hade nu kommit i kontakt med vattnet, vilket skapade en mycket kraftig kemisk reaktion.

”Spring härifrån nu!” ropade Idana och sprang fram till Antoine, där hon hjälpte honom med att rycka loss den sista tomten från hans rygg.

Micha drog upp den medvetlösse Nutte från golvet och sprang mot samma dörröppning de kommit in ifrån. Strax efter honom kom Idana och Antoine. Då hördes en hög och utdragen explosion från mitten av källan. Väggarna i ingångshålet sprängdes sönder och kaskader av grönt vatten for upp i luften. En liten del av den gröna vätskan träffade Antoinnes nacke, men han fortsatte bara att springa efter de andra. Entrén fylldes av grön ånga, som svepte in tomtarna och det medvetlösa trollet.

Nisse skrek ut ett vrål av raseri och förbannade inkräktarna med smaskiga svordomar, innan han började samla ihop sina resterande tomtar för att ta upp förföljandet.

Ett tiotal minuter senare plingade klockan, som satt över dörren till NINNAS OCH RONINES CHOKLAD. In stapplade tre människor, en av dem bärandes på en medvetlös tomte. Affären var tom förutom Ninna, som stod bakom kassan och räknade kopparmynt. När de nya besökarna klev in spärrade hon upp ögonen av förvåning.

”Antoine, Idana ... och Micha? Vad gör ni här?”

Hon rusade fram till sin gänglige son och omfamnade honom. Sedan granskade hon hans bleka ansikte.

”Du ser väldigt trött ut! Mår du bra?”

”Mycket trött mamma...” sade Antoine instämmande innan han vacklade till. ”Vad är dina order mor?”

Idana räddade honom innan han föll ihop på golvet.

”Han är sjuk och behöver en säng att sova i.” sade Idana och tittade upp mot sin moster.

”Jovisst! Självklart!” sade Ninna och visade dem till en dörr, vilken ledde in i bostaden bakom affären.

När hon såg den utslagne tomten, som Micha bar på, fick hon ett bekymrat uttryck i sitt ansikte.

”Han är inte en av de onda tomtarna”, förklarade Micha snabbt. ”Mycket oförsämd och butter, men ändå bra att ha i en knipa. Just nu är han medvetlös. Han är faktiskt mycket trevligare i det stadiet.”

Ninna ryckte på axlarna och sade:

”Jaha! Du kan lägga honom i Ronines säng så länge.”

När de kom in till bostaden mötte de ytterligare några bekanta. I vardagsrummet satt Sira, Robert och Lilly. De hade ivrigt diskuterat de senaste händelserna i staden när de nyanlända klev in.

Det blev ett glatt återseende och många varma kramar, men Antoine fördes vidare och bäddades ner i sin mamma och pappas varma säng. Micha bar iväg med Nutte till Ronines rum och lade varsamt ner honom på den allt för stora sängen. Den lilla tomten gnydde svagt och började mumla någon för sig själv.

Något senare, när Nutte hade vaknat till liv igen, satt de alla i vardagsrummet. Antoine hade fått äta en hel chokladkaka, som Ronine gett honom, och såg mycket piggare ut igen. Nutte hade en rejäl huvudvärk och en mycket öm högerarm, men såg ändå relativt nöjd ut.

Idana berättade om deras äventyrsfulla resa till Nifelheim och besöket i Vhalborg. Hon beskrev hur de förhoppningsvis lyckats sabotera tillflödet till källan rejält, men hon var osäker på hur länge det skulle ta för tomtarna att få igång den vanliga produktionen igen. De hade inte lyckats förrinta någon demon, men alla var eniga om att resan norrut ändå varit till nytta.

”Det var synd att vi aldrig fick reda på om den där demonen Nicolaus befann sig i slottet eller inte”, fortsatte Antoine och stoppade i sig ytterligare en av de chokladkakor, som placerats fram i en träskål på bordet. ”Om vi hade träffat på honom hade vi säkert besegrat honom lätt.”

”Nicolaus befann sig inte där.” sade Robert sakligt.

”Inte där? Hur kan du vara så säker på det?” frågade Idana.

”För att han och drygt trehundra tusen barn just nu befinner sig en kilometer norr om staden. De kom hit igår och anfallet mot staden kan börja när som helst! Det kan bli slutet för rikets vackra huvudstad.”

Idana tog då upp globen, som hon hade sin innerficka och sade:

”Då är det väl dags att vi gör upp med den där Herr Nicolaus. Vad sägs om en liten kortare resa den här gången?”

Kapitel 22

Landskapet norr om staden Vitrolles var mestadels flackt och fyllt av välskött åkermark och mindre bondesamhällen. Där fanns även mindre kullar och några småskogar, som delade upp landskapet i olika sektioner. Det var en sommarmånad, men marken var fortfarande helt täckt av snö och så gott som alla människor som bodde norr om staden, hade flytt söderut två dagar tidigare. De flesta av dem hade tagit sin flykt in till staden, men många hade även tagit sig längre åt sydost längs med kusten, i förhoppningen att hitta en plats där den beryktade barnarmén inte kunde nå dem.

Slätterna norr om Vitrolles hade nu fyllts upp av trehundra-trettontusenfyrahundrasju förhäxade barn, de flesta med stirrande ögon och blek hy. Många av barnen var fortfarande klädda i sina nattkläder, men ju längre söderut armén färdats, desto mer rustningar och vapen hade de lyckats tillförskaffa sig. Utöver barnen fanns där även ett par hundra småtomtar. Dessa gick omkring och delade ut olika specifika order, som barnen omedelbart lydde. Alla hus i området hade nu länsats på livsmedel och en del av barnen hade börjat klaga på att de var hungriga. Det var dock mer gnäll än riktiga klagomål än så länge.

På en snötäckt väg gled det fram en stor röd släde, dragen av åtta nyryktade renar. I släden satt den store demonen Nicolaus och medan han for framåt log han vänligt mot sina undersåtar. Hans tänder var gnistrande vita och hans långa vita skägg var välkammad och fluffigt. Överallt där han åkte förbi bugade sig både barn och tomtar. Han var deras härskare och ingen av dem vågade trotsa honom.

Nicolaus stannade släden och röt ut en order om givakt. Endast några sekunder senare hade barnen ställt upp sig i långa spikraka rader. De sträckte på ryggarna, drog in sina magar och sköt ut med bröstet, allt för att göra deras stora ledare stolt. När Nicolaus svepte med blicken över sina soldater blev han mycket

nöjd. Han blev även rörd och en liten tår trillade ner från hans vänstra öga.

Mina barn... Tänk att jag lyckats befria alla dessa små människor från deras elaka föräldrar. Tack vare mig har de fått chansen till ett nytt liv i frihet. Oroa er inte små barn! Jag skall ta hand om er och skydda er från faror. Oj, men titta vem som kommer där. En av mina små trogna tomtar. Kan det vara Higgs?

En liten tomte, med kopparrött hår och mustasch, kom springande mot honom på en upptrampad stig. När tomten kom fram till Nicolaus släde stannade han upp och gjorde honnör. Nicolaus drog i tömmarna och fick snabbt stopp på de lydiga renarna.

”Hoj hoj!” sade den lille tomten.

”Hoj hoj på dig också”, svarade Nicolaus muntert. ”Var det Higgs du hette?”

”Eh nej... Higgs är min bror, men vi ser nästan likadana ut. Mitt namn är Tjobbs.”

”Fårlåt mig Herr Tjobbs! Har du kanske något nytt att rapportera? Jag är faktiskt lite besviken på det senaste resultatet. I går natt lyckades endast en enda tomte att leverera sina leksaker till ett tjugotal lyckligt lottade barn innan hon med nöd och näppe lyckades fly från vakterna i staden. Resten av tomtarna är spårlöst borta och har väl blivit tillfångatagna eller dödade av stadens ondskefulla vuxna medborgare. Så hur gick det i natt?”

”Ers Excellens! Jag har tyvärr dåliga nyheter att rapportera. Den senaste patrullen som försökte ta sig in i staden under natten misslyckades tyvärr också. Den här gången kom ingen av dem ens in i staden. Alla underjordiska gångar var helt blockerade och under natten lyckades någon slags trollkarl i staden få hela ringmuren att glöda med ett mystiskt ljus, som även gjorde våra tomtar synliga för motståndarnas ögon. Dessutom kryllade det nu av soldater längs utmed med hela murkrönet. De hade fått förstärkningar av zaschiska bågskyttar och deras välriktade pilar ändade livet för fyra av mina trognaste kamrater.”

”Så inga nya barn fick sina leksaker denna natt?”

”Tyvärr inte Ers Excellens.”

”Det var tråkigt att höra. Det skulle ha förenklat saker och ting. Då får vi väl anfalla staden rakt på. Men den här gången skall jag personligen vara med i anfallet. De där mesiga friesländarna och stöddiga zascherna skall få känna på min riktiga makt. De kommer att ångra att de inte släppte in oss och istället gå en snabb död till mötes. Inga vuxna människor i staden skall benådas!”

Medan de pratade kom ytterligare en tomte springande mot Nicolaus släde. Denna gång var det en liten tomte med ett stort gråsprängt skägg. Det var Nutte! Nicolaus vände sig mot den nye tomten och såg frågande på honom.

”Och vad vill du rapportera?” frågade Nicolaus, som fortfarande var upprörd över tomtarnas misslyckade försök två nätter i rad.

”Hoj hoj Ers Excellens! Jag och mina kamrater har lyckats fånga in en präst från staden. Vi tror att han kan ha värdefull information om någon slags mystisk magiker, men våra förhörsmetoder är inte tillräckligt bra.”

Nicolaus ansikte lyste upp av intresse.

”En magiker? Det låter intressant. Jag skulle gärna själv vilja träffa den här prästen. Var befinner han sig någonstans?”

”Vi har låst in honom i en lada, bara några hundra meter åt det hållet.”

Nutte pekade mot en liten ansamling med hus österut, delvis skymda bakom en långsträckt kulle.

”Visa du vägen, så följer jag efter”, sade Nicolaus och smackade på renarna med tyglarna.

Några minuter senare körde Nicolaus släde in mellan några hus, vilka redan blivit grundligt skövlade av barnsoldaterna. Lådor, stolar och alla möjliga sorters inventarier hade blivit utkastade från husen. Sakerna låg nu utspridda lite huller om buller i snön. För tillfället fanns det varken några tomtar eller barnsoldater på den öppna platsen mellan byggnaderna. Släden följde efter Nutte till en plats mitt på gårdsplanen.

”Nu!” ropade Nutte och drog fram sitt armborst från sitt fäste på ryggen.

Plötsligt omringades Nicolaus av sex fullvuxna människor, som samtidigt klivit ut från de olika husen. Alla såg mycket beslutsamma ut.

Lilly satte en flöjt till munnen och började spela. Flöjtmusiken spred sig runt omkring gårdsplanen och in i tomtens oskyddade öron.

Nutte fyrade av sitt armborst och en pil med explosiv spets träffade Nicolaus mitt i bröstet. Demonen kastades bakåt av den kraftiga explosionen och landade i snön ett par meter från släden.

Nicolaus, som alltid känt sig självsäker och lugn, drabbades plötslig av panik. En okänd typ av ondskefull musik sprängde sig in i hans sinne och började suga i sig hans kraft. Det mesta av energin som lämnade honom fångades upp i en flaska med röda kristaller, nu buret av Sira. När demonen precis lyckats ställa sig upp träffades han dessutom av en sprängkula i ryggen och kastades framåt mot släden. Nicolaus skakade på huvudet och försökte få en uppfattning om vilket motstånd han hade emot sig. Han behövde en sekund för att koncentrera sig, men angriparna gav honom ingen tid alls.

Då kom Michas välriktade pil flygande. Pilen träffade Nicolaus mitt i hans högra öga, trängde in i hans hjärna och stannade när den nådde det bakre skallbenet. Nicolaus skrek ut av smärta och det höga ljudet hördes vida omkring. Det gjorde ont. Mycket ont! Demonen var förvirrad. Han attackerades samtidigt från flera håll och hann inte tänka klart. Det gick alldeles för fort.

Nicolaus slet ilsket ut pilen från ögat och rött blod skvätte ut på den annars kritvita snön. Hans röda luva for i marken och då fick hans tredje oskadade öga syn på den unge mannen som avfyrat pilen. Nicolaus fylldes av rödglöd gat hat och mumlade snabbt en snabb trollformel mot sin angripare.

Micha kände plötsligt en otrolig smärta i magen. Han vek sig dubbel och ramlade omkull i den kalla snön. Hela hans synfält suddades ut, blev dimmigt och till slut helt vitt. Hans ögon immades igen och täcktes av ett lager med frostad is. I en sista tanke såg han Idanas ansikte, men sedan försvann alla tankar och han föll i en djup dvalliknande sömn.

Nicolaus träffades av ytterligare en sprängkula från Idana, vilket gjorde honom ännu svagare. Nu kunde människorna omkring honom se hur tjocka slingor av grå rök trängde ut från Nicolaus kropp för att fångas in i jadeflaskan, fylld med ättika. De röda kristallerna på flaskans botten glödde starkt och vätskans temperatur steg snabbt till nära kokpunkten. Sira, som höll i jadeflaskan, började bli orolig.

Även Antoine och Robert var beväpnade med pilbågar och de bombarderade nu den sårade demonen med ytterligare pilar. Samtliga av Roberts pilar missade sitt mål, men Antoine fick in en träff med en pil, vilken trängde djupt in i demonens vänstra axel. Nicolas sjönk ner på knä och hans huvud kändes tungt.

Rättskallar också! tänkte Nicolaus desperat. Jag kommer inte att klara av det här. Hur kommer det nu att gå för alla mina små oskyldiga änglar? Snälla älvdrottning, ge dem den styrka de behöver för att besegra ondskan, som redan tagit över alla vuxna människors sinnen. Mina krafter är snart slut, liksom min tid på denna jord.

Lilly fortsatte att spela och allt fler rökslingor for in i den gröna jadeflaskan, som Sira varit tvungen att sätta ner i snön, för att inte bränna sina fingrar.

Nicolaus suckade tungt och hans kropp föll ihop i den djupa snön.

Idana sprang fram till Micha och satte sig i snön bredvid honom. Hon tog hans hand och tittade in i de oseende ögonen.

”Micha? Vakna Micha! Vi vann! Demonen är så gott som besegrad.”

Inget svar kom från den unge mannen. Hon satte örat till hans bröstorg och lyssnade. Idana kände sig lättad när hon hörde hjärtslag, men de var svaga och hennes pojkvän verkade ha hamnat i någon slags koma. Det var inte säkert att han någonsin skulle vakna upp igen. Ett moln av raseri attackerade hennes sinne.

Nicolaus reste sig ytterligare en gång och plötsligt gick det som en elektrisk stöt genom hans omfångsrika kropp. En kraftig ljudvåg slog ut från honom. Robert och Antoine, som stod närmast, for handlöst omkull i snön. Nicolaus tredje öga i pannan var plötsligt borta.

Idana tog upp ytterligare en sprängkula från sin bältesväska och gick fram mot Nicolaus med bestämda steg. Hennes inre var i uppror, uppfyllt av hat mot den vidrige demonen som nästan dödat hennes pojkvän. Skulle han någonsin vakna igen?

Sira tittade på jadeflaskan, som fortfarande stod upp i snön. Vätskan hade blivit mörk, näst intill svart och det glödde svagt från de röda kristallerna i flaskans botten. Hon slängde en blick mot Nicolaus, som nu åter stapplade upp på fötter och såg att hans tredje öga i pannan försvunnit.

”Lilly! du kan sluta spela nu”, sade hon med trött röst. ”Demonen är borta.”

Lilly tog bort flöjten från sina läppar och pustade ut. Idana fortsatte dock framåt mot den gamle mannen. Hennes högra hand kramade lätt om sprängkulan. Nicolaus högra hand trevade tafatt efter pilen, som satt inborrad i hans vänstra axel. När han fick syn på den unga kvinnan, som kom gående mot honom, sade han med svag röst:

”Var är jag någonstans? Det gör ont och jag känner mig svag... Snälla, hjälp mig!”

Idana svarade inte utan slungade hårt iväg kulan. Sira såg vad sin syster skulle göra och utropade:

”Idana!... Neej!”

Då Nicolaus inte hade några demoniska krafter kvar så var han sårbar, som alla andra människor. Kulan träffade den gamle mannen i bröstet och gjorde slut på hans liv.

Idana tittade med tom blick på den trasiga kroppen framför hennes fötter och hon sade bittert:

”Det var för Micha! Nu är det bara Biskopen kvar...”

Kapitel 23

En kall nordlig vind, med enstaka små snöflingor, svepte in över Vitrolles stadsmur. Uppe på murkrönet, någon kilometer till väster om huvudporten, stod två män och huttrade under varsin tjock filt.

”Åh, vad jag är trött på det här satans vädret”, sade Yoseph Al Seram, en tjugoårig gammal pojke med svart krusigt hår och spenslig kroppsbyggnad.

”Åh lägg av nu! Du har ju bara varit med i vaktstyrkan i tre timmar”, sade Timothy Green, en femtiotreårig man med grå mustasch. ”Jag har arbetat som stadsvakt i trettio år och det här kalla vädret har drabbat riket i mer än sex månader nu. Om det är någon som skall komma med klagomål, så är det jag.”

”Jo, men under den här kalla tiden har jag arbetat i bageriet, där värmen flödar från de heta ugnarna. Jag är van med värme, inte denna eviga kyla. Du är ju mer härdad av vädrets oförsägbara nycker. När tror du våren kommer hit egentligen?”

”Ingen aning min unge vän. Men jag misstänker att det här tråkiga vädret har något med den där kusliga barnarmén som tålmodigt väntar där ute. Den bittra kylan verkar vara deras vän. Om någon skulle lyckas att skrämma bort de där barnen härifrån så kommer nog värmen tillbaka skall du se.”

Bådas blickar riktades norrut. Någon kilometer bort fanns den gigantiska barnarmén. De flesta av barnen stod bara stilla och stirrade mot staden med tomma intetsägande blickar. Andra gjorde olika ärenden åt tomtarna, som uppskattade att köra med de unga människorna.

Vitrolles var nu helt omringad på landsidan, ända ut till strandkanterna. Ett par dagar innan angreppet hade stadsborna lyckats att hacka upp två breda rännor i isen, där muren gick ut i vattnet på östra och västra sidan om staden. Rännorna förhindrade nu att barnen tog sig runt muren via isen. Varje dag var man dock tvungna att hacka bort mer is som bildats, så att rännan inte skulle växa igen. Man hade även satt ut en hel del

vakter vid båda rämnorna för att se till att barnen inte försökte sig på att simma eller bygga några broar över det kalla vattnet.

Ett par zaschiska vakter kom gående mot Yoseph och Timothy på murkrönet. En av dem, en ung man med ärrat ansikte, sade något på zaschiska. Yoseph, som var halvt zaschisk på sin fars sida, förstod vad mannen sade och svarade på samma språk:

”Vi har tyvärr varken någon mat eller dryck här uppe. Ni får prata med kaptenen nere i mässen. De borde ha något till er, även om förråden börjat sina.”

”Tack så mycket!” svarade mannen på zaschiska. ”Trevligt att kunna prata med en friesländare som förstår vårt vackra språk. Hört något mer om den där hemska vålnaden som härjar i staden?”

”Man har hittat ytterligare ett lik strax norr om Domkyrkan. Skall ha varit en elvaårig pojke den här gången. Vittnen talade om en vålnad iklädd en mörk kappa, som svävade upp till ett hustak. Läskigt! Vissa säger att vålnaden har fyra armar.”

”Det var inte bra... En armé med barn som kan anfalla staden när som helst och en hänsynslös mördare som nattetid löper amok inne i staden. Ju snabbare vi kan fara söderut igen desto bättre. Sådana här onaturligheter slipper vi där hemma.”

”Men det kan bli svårt att komma härifrån”, sade den andre zaschiske soldaten. ”Våra skepp är fastfrusna i isen och det skulle säkert ta en vecka att hacka loss dem. De Luitiska skeppen som var här en stund har lämnat oss och dessutom har ingen sett några andra skepp i närheten av staden på en hel månad. Det verkar som om man undviker att skicka hit fler skepp från södern. Det är väl kylan som skrämmer bort dem kan jag tänka!”

Fader José Bardot blev äntligen insläppt till Biskopens grandiosa kontor, vilket låg högt uppe i det gamla konungaslottets mittersta torn. Biskopen själv, som var iklädd en bred kapa vilken dolde hans extra par armar, stod vid en stor öppen fönsterlucka riktad mot norr. Han blickade ut med fundersam blick och verkade inte bry sig om den bistra kalla vinden, vilken

obarmhärtigt svepte in i rummet. Fader José huttrade till och gick fram till Biskopen.

”Ers Excellens? Ursäkta att jag stör, men jag har nyheter från Överste Magnus Douveux.”

Biskopen drog upp sin svarta huva och vände sig halvt mot prästen.

”Magnus? Vad har den mannen att förtälja?”

”Trupperna vägrar att lyda de order vi gett dem. Ingen av våra soldater vill följa med ut för att möta fienden i en snabb räd. Men Ers Excellens... Jag måste tyvärr medge att jag förstår dem. Ordern kanske inte var helt genomtänkt? De är ju bara barn! Vi kan väl inte bara gå ut och slakta en massa barn?”

Biskopens min visade inga känslor, trots att en av hans närmsta män just antytt att hans senaste order varit felaktig. Istället frågade han bara:

”Och hur har zascherna agerat?”

”De säger samma sak, Ers Excellens. Deras ledare General Ahib Nash Kabha nämnde dessutom något om att vi snart skulle få klara oss själva. Jag tror att den ofrälse barbaren har planer på att desertera Ers Excellens.”

”Jaså det har han?” Biskopen visade upp ett brett leende med gulnande tänder. ”Jag tror att jag får ta och prata en liten stund med vår kära sydländske General öga mot öga. Kanske bättra på hans självförtroende lite?”

”Men vad skall vi göra om den gigantiska barnarmén norr om staden anfaller oss Ers Excellens? Våra murar kommer att hålla dem borta en stund, men inte hur länge som helst. De är för många och inte många i staden verkar vilja ta vapen mot dessa barn.”

Biskop Dictionius stelnade till, tittade sedan mot prästen med intensiv blick och log.

”Självklart José! Att jag inte tänkt på det tidigare? Så klantigt av mig! De svaga människorna är ju så blödiga när det gäller deras barn. Nu krävs det krigare av lite tuffare virke. Du får ursäkta mig, men jag tänker gå ut och hämta lite förstärkingar.”

Fader José visste inte vad han skulle säga utan tittade bara förvånat på sin herre, som plötsligt klev ut genom fönsterluckan.

Istället för att handlöst falla till marken, dalade Biskopen långsamt neråt ett tiotal meter tills han planade ut och flög vidare mot nordväst. Han passerade ett par meter över stadens ringmur och lämnade staden bakom sig.

Yoseph Al Sheram tappade sitt spjut när Biskopen plötsligt flög förbi ett par meter ifrån honom.

”Vad i?...”

Timothy Green skrattade hjärtligt, gick fram till den unge vakten och dunkade honom vänskapligt i ryggen.

”Ta det lugnt Yoseph. Det där var bara vår käre Biskop Dictionius som hade vägarna förbi.”

”Kan Biskopen flyga?”

”Jovisst! Han har välsignats av Gud till att vara stadens och rikets helige beskyddare. Han kan flyga likt en ängel och har dessutom andra krafter, som gör att han kan beskydda oss i en tid av fara.”

Yoseph tittade med misstro på skepnaden, som fortsatte att sväva åt nordväst ett tiotal meter ovanför den snötäckta marken.

Välsignad av Gud? Tänkte Yoseph och fick en rynka i pannan. Skulle inte tro det! Varför skulle någon gud vilja dela med sig av sina krafter till den där själviske dödlige fetknoppen? Hans krafter kommer nog från en mörkare källa. Jag undrar varifrån!

När Biskopen kommit någon kilometer bort från staden flög han över en del av den gigantiska barnarmén. Först stirrade barnen bara upp mot den svävande fete mannen, men sedan var det en tomte som skrek ut en order. De barn, som var beväpnade med pilbågar och armborst, laddade då sina vapen för att skjuta ner den konstiga fågeln. Ett par pilar sköts iväg, men de missade sitt mål.

Biskopen for då ut med sina armar och en kraftig stötvåg träffade marken under honom. Barn flög iväg åt alla håll och eldgivningen slutade tvärt. Två barn, som befunnit sig precis under honom, dog direkt och många barn skadades svårt när de kastades iväg av stötvågen. Barnsoldaterna längre bort hade visserligen sett förödelsen, men de avskräcktes inte av detta,

utan skickade upp ytterligare pilar mot Biskopen. En av pilarna for rakt igenom hans kåpa och var bara någon decimeter från att träffa kött.

Dictionius tittade på hålet i kåpan och blev mer arg än rädd. Han gjorde ytterligare en gest med sina armar och sände ut ytterligare stötvågor mot folkmassan nedanför. Barn flög åt sidan. Sedan ökade han farten och snart flög han in över en tät skog, där de envisa barnsoldaternas vapen inte kunde nå honom längre.

En bit framför sig såg han sitt mål; Camargues stora träskmark. Det var speciellt en viss plats som intresserade honom. Sjuttio år tidigare hade två stora härar mött varandra i den östra delen av träsket och det hade blivit en fasansfull strid, där nästan samtliga kombattanter från Friesland och Espara avlidit. De dödas kroppar hade lämnats kvar för att sakta sjunka ner i dyn. Slagfältet hade förvandlats till ett dystert gravfält, vilket undveks av de flesta resenärer, som färdades förbi Camargue.

Träskvattnets syrefattiga miljö gjorde dessutom att de döda kropparna bröts ner extremt långsamt. Det betydde att de flesta liken fortfarande hade kvar rester av senor och muskler; något Biskopen tänkt utnyttja.

Dictionius landade på en öde snö- och istäckt mark, som tidigare utgjort centrum av slagfältet. Efter att ha samlat sig en stund sträckte han ut sina armar i luften, riktade händerna nedåt och började mässa på ett forntida språk. Den iskalla luften runt omkring honom fylldes av statisk elektricitet, som spred sig i en allt större cirkel runt omkring honom. Biskopens kraft var nu mycket starkare än de tidigare gånger han utfört denna hedniska rit och han behövde knappt anstränga sig innan han kände kontakt med den grå skymningens rike.

Snart skakade marken runt omkring honom och långa slingrande sprickor bildades i isen. De långsamt ruttnade kropparna begravda i träsket hade fått nytt liv. Naturlagarna ignorerades och sedan länge döda muskler fick ny onaturlig kraft.

Plötsligt sträcktes det upp en hand genom den snötäckta isen, bara någon meter från Biskopens fötter. En zombie, iklädd en delvis sönderrostad rustning, kröp sakta upp från den frusna jorden. Döda dimmiga ögon tittade upp mot Biskopen med hat i

blicken. Denna skendöda varelse var starkare än någon zombie Biskopen frammanat tidigare. Men dess mentala kraft var svag och även om den hatade den person, som väckt upp den från den eviga vilan, så var den tvungen att lyda. Varelsen sträckte ner en hand i sprickan han kommit upp ifrån och drog fram ett gammalt tvåhandssvärd. Det var rostigt, men fortfarande ett mäktigt vapen i strid.

Isen sprack upp på ytterligare platser runt omkring Biskopen. Dictonius skrattade hysteriskt när han såg vad hans krafter åstadkommit. Alla döda kroppar inom en radie av mer än en kilometer runt omkring honom hade vaknat till liv. En armé med skendöda frieslandiska och esparanska soldater fanns nu till hans förfogande.

Bea höll på att laga fjädern på en pil, när en främmande odör nådde hennes känsliga luktsinne. Hon rynkade på näsan och vände huvudet västerut, där lukten kom ifrån. Något rörde sig långs utmed skogsbrynet femhundra meter bort. Bea kisade med ögonen för att se bättre.

Soldater? Hur vågar de vuxna anfalla oss?

Bea översköldes av panikartade tankar. Hon behövde vägledning och trygghet. Bea andades ut och blundade. Hon koncentrerade sig och lät sina tankar bli ett med luften omkring.

Fader Nicolaus! Er första dotter Bea kallar på dig!

Hon väntade en stund, men till sin förvåning kom inget svar. En bekymrad rynka trädde fram i hennes annars släta panna.

Var är ni min herre och fader? Varför svarar ni inte? Snälla svara!...

Beas kropp genomförs av en kall rysning. Hade luften runt omkring henne precis blivit kallare? Någonting var fel! Beas blick gick till sin bror Lill-Klas, som stod och petade sig i näsan några meter till höger om henne. Plötsligt såg han förvirrad ut och vände sig mot sin syster?

”Vad är det som händer Bea?” frågade han med osäker röst. ”Var har Nicolaus tagit vägen? Jag känner inte hans närvaro längre.”

Runt omkring dem hände samma sak som för Lill-Karl. Barnsoldaterna kände sig plötsligt förvirrade. Det som fyllt deras

sinnen med den trygghet och mening de tidigare känt, var plötsligt borta. Det som orsakat detta var demonen Nicolaus plötsliga död och den kontakt han hade haft med barnen via deras leksaker var för evigt bruten. Men detta visste inte barnen.

Dock hade barnsoldaterna fortfarande ännu inte fått tillbaka sin egen vilja, utan de stod bara där och såg handfallna ut. Ingen ledde dem längre och de saknade mening med sin existens!

En ung tomt, som befunnit sig närmare skogen, kom springande mot Beas håll. Medan han sprang ropade han ut nya order:

”Uppställning soldater! Ta upp era vapen! Fienden är här.”

Barnen vände sig mot skogen och tittade på den fasansfulla armén som tågade ut därifrån. Det var Biskopens nya armé, bestående av trettontusen skendöda soldater. De tågade nu ut mot ytterligare ett slagfält, för att åter färga marken röd med blod. Barnarmén på den här delen av slätten norr om Vitrolles bestod av drygt hundrafyrtiotusen individer, så i antal var de överlägsna den nya fienden.

Den skenande tomten fortsatte att springa in mellan barnen medan han ropade ut order om att ta till vapen. Trots att kopplingen till Nicolaus nu hade släppt helt och hållet, så fanns en del av förhållningen fortfarande kvar i barnens sinnen och de lydde blint minsta order, som tomtarna gav dem. Dock inte med samma frenesi som tidigare. Barnen tog tag i sina vapen och gjorde sig redo att möta armén av zombies. De började marschera mot de skendöda.

Zombierna fortsatte framåt med målmedvetna steg. De var inte så snabba, men otroligt starka och svåra att ta död på. Två mardrömslika men helt olika arméer var på väg att mötas.

Kapitel 24

Överste Magnus Douveux stod i vaktornet intill huvudporten och tittade storögd på det blodiga slaget, vilket pågick någon kilometer norr om staden. Av någon anledning kände han sig illamående, som om hans inre var i uppror. Magnus vände sig mot sin adjutant och frågade:

”Vilka är det egentligen som strider där borta? Barnarmén där ute verkar lida svåra förluster. Våra zascher? ... Nej de har alltid hästar. Soldater från Gemark?”

”Jag tror inte det”, svarade adjutanten med tveksamhet i rösten. ”Vi besegrade ju de flesta av de gemarkiska trupperna och dessutom tror jag att inte ens de är tillräckligt hänsynslösa för att blodigt hugga ner andras och sina egna barn på ett slagfält. Det som sker där ute är inget annat än hänsynslöst mord på barn. Visserligen helt tokiga ungar, men ändå oskyldiga i hjärtat. Och troligen så finns även min son Juan där ute någonstans.”

Adjutanten suckade sorgset, tog upp en delvis frusen näsduk och snörvlade ljudligt. Han var orolig för sin son och dessutom ordentligt förkyld.

Strax därefter kom Biskopen uppför trappan till tornet. Han var för ovanligheten skull iklädd sin ceremoniella klädsel, med biskopsmössa och allt. Biskopen gick fram till Översten och blickade ut mot slagfältet. Ett saligt leende fyllde hans plufsiga ansikte.

”Underbart, eller hur?”

Översten sneglade på Biskopen och svalde. Hur kunde Biskopen säga något sådant? Hade han inget hjärta?

”Eh. Det är visserligen korrekt att hotet mot staden verkar ha försvagats ordentligt, men... Vet du något om vilka våra nya bundsförvanter skulle kunna vara?”

”Bara en tillfällig förstärkning sänd från Gud”, sade Dictionius och skrockade. ”Tyvärr så måste barnen offras, men det var tvunget för att rädda vår ärorika stad. Det var ändå för sent för barnens förlorade själar. Men se inte så molokna ut ni två!

Man får se det som att vår befolkning gallras ut lite grann. Nu blir risken för överbefolkning i alla fall lite mindre. Vi får starta om på nytt med nya barn! Människorna verkar ju inte ha några problem med att yngla av sig när det behövs.”

”Min son är ett av de barn som blev förhäxade”, sade Adjutanten med ihålig röst. ”Han och hans mor var i Saint Marie när barnarmén drog söderut. Min som blev galen och min fru mördades.”

Biskopen klappade honom tröstande på axeln och sade:

”Jag är säker på att både din fru och din son kommer till himlen. Skall även be för dem lite extra på mässan i eftermiddag. Men oroa dig inte! Du hittar nog snart en ny fru och då kan ni skaffa er ett nytt barn.”

Biskopen riktade en sista leende blick norrut och gick sedan nedför trappan igen. Han ökade på stegen och kom snart ut på gatan nedanför, där fyra av hans livvakter omedelbart hakade på. De hade dock svårt att hänga med i Biskopens tempo och fick småspringa för att inte hamna på efterkälken. Dictonius skulle hålla ett viktigt tal i Domkyrkan och ville inte bli sen.

Ett tiotal minuter senare öppnade Biskopen Domskyrkans sidoingång. Han sade till sina livvakter att stanna kvar utanför och klev in i den magnifika byggnaden. Dictonius gick genom en lång mörk korridor och kom till sist in till den stora salen.

Till hans förvåning var det alldeles tyst i salen. Var fanns alla hans präster? Den där unga budbäraren hade ju sagt att de andra prästerna frågat om hans närvaro.

De välvda taken ovanför honom var vackert dekorerade med bilder, delvis färglagda med bladguld. Den senaste bilden, som precis blivit färdigställd, föreställde honom själv, blickande upp mot himlens ljus. Biskopens huvud var omgärdat av en gloria av ljus och hans händer var sammanlänkade till bön.

Biskopen gick fram till podiet, men stannade plötsligt tvärt. Sju av hans högsta präster satt på en rad med ryggarna mot podiet. Alla bar munkavel och deras händer och fötter var hopbundna med kraftiga rep. De tittade upp på Biskopen med panik i ögonen och försökte att säga något, men endast kvävda mummel hördes.

Plötsligt tändes ett tjugotal facklor runt omkring i salen. Lika många män och kvinnor hade omringat Biskopen. De flesta av dem var medlemmar ur tjuvskräet inklusive Sira och Lilly, men där stod även Idana, Robert, Antoine, Ljiljana och den lille tomten Nutte.

”Anfall honom nu!” ropade Idana och slungade iväg en sprängkula mot Biskopen.

Samtidigt avfyrades pilbågar och armborst, alla med den fete gamle kyrkoledaren som mål. Biskopen träffades samtidigt av en sprängkula från Idana, en armborstpil med sprängladdning från Nutte och en kastkniv från Ljiljana. De pilar som avfyrats missade dock med en hårsman. Biskopen dödades inte av bombademanget, men skrek ut av bestört förvåning, snurrade runt ett varv i luften och föll platt med magen mot det kalla golvet. Biskopsmössan föll av honom. Hans röda rock med insydda guldbroderier hade redan trasats sönder och blivit sotigt på ett par ställen. Dictonius tredje öga i pannan blev nu synligt och det fylldes av hatisk illvilja.

Angriparna kände till att Biskopen hade fått en del övernaturliga krafter så därför var planen den att utföra en snabb och brutal överraskningsattack, där Biskopen inte hann utföra någon magi. Antoine hade också nämnt att det fanns en möjlighet att Biskopen förvandlats till en demon. Det var kanske till och med så att det var han som låg bakom de bestiala morderna, vilka drabbat Vitrolles under den senare tiden. På grund av Antoinnes misstanke var de väl förberedda.

”Där! Se det tredje ögat! Han är verkligen en demon!” utropade Idana.

Närmare dörren stod en flicka vars namn var Marie. Hon var en av de yngre tjuveleverna, som lyckats fly från Pelfortskolan i Saint Marie. Marie spelade nu på den flöjt Idana gett till henne när de planerat överfallet. Samtidigt öppnades en jadeflaska av Lilly.

Biskopens sinne skrek ut av dödsångest och ilska. Ilskan var dock starkast och han fick snabbt ihop en trollformel, som på någon sekund trollade fram ett tjockt lager av is, som omslöt hela hans kropp. Ett par pilar och ytterligare en kastkniv från

Ljiljana träffade islagret, men studsade iväg utan att skada demonen ytterligare.

Utanför Domkyrkan kom General Ahib Nash Kabha gående med ett följe bestående av sina tjugo finaste zaschiska krigare, inklusive Rudi Petite, hans närmaste vapendragare. Sedan det fasansfulla mötet med barnarmén i Germark hade Biskopens hypnotiska makt över honom släppt. Ahib hade från murkrönet sett vad som drabbat barnarmén norr om staden och även om det som hänt var fasansfullt, med hundratusentals döda barn, så var i alla fall hotet mot staden borta. Vitrolles behövde inte längre någon hjälp från zaschiska soldater och Ahib var inte intresserad av ytterligare råder norrut. Han ville hemåt och hade tänkt möta upp med Biskopen efter mässan. Ahib tänkte meddela att hans tjänstetid var slut och kräva en riklig belöning för de tjänster, som hans armé utfört under Biskopens fälttåg. Följeslagarna skulle vara bra att ha med för att säkerställa att Biskopen inte skulle försöka att slingra sig ur sin skuld.

Deras väg in i kyrkan spärrades dock av två vakter, iklädda tjocka skinnpälisar.

”Vad vara detta?” frågade Ahib bryskt.

”Mässan är inställd!” svarade vakten kort.

”Inställd? Varför det?”

”Biskopen är krasslig i halsen och kan inte hålla något tal idag.”

”Det är han inte alls det”, sade Rudi och stirrade på vakten med intensiv blick. ”Jag råkade höra honom tala med Överste Magnus i morse. Vad är det egentligen som föregår här?”

”Eh... Mässan är i alla fall inställd”, envisades vakten och började låta både irriterad och nervös.

Rudis lilla geckoödlas Castro kröp upp till halsen på sin husse och stirrade på vakten med sin underliga ödleblick. Vakten kunde då inte slita blicken från den lilla varelsen och stora svett droppar började rinna ner från hans panna. Castro kraftade lite lätt på Rudis hals med en lång klo.

”Jag tror att du har rätt”, sade Rudi till sitt lilla husdjur. ”Det här är en bedragare. Dessutom är han en tjuv.”

Ahib reagerade blixtsnabbt, slet tag i vaktens krage med sin vänstra hand och slog ner honom med sin högra. Den andra vakten tänkte precis ingripa, men hejdade sig när en av zascherna satte sin sabelklinga mot hans blottade hals. Vakten höjde försiktigt upp armarna i skyn för att visa att han gav upp.

Då hördes ljud inifrån kyrkan. Biskopen hade precis blivit träffad av Idanas sprängkula och underliga flöjttoner fyllde kyrkosalen. Ahib rusade mot porten och försökte att skjuta upp den med axeln. Dörren var dock spärrad med diverse bråte på insidan och vägrade att öppnas.

”Kom och hjälp till här!” ropade Ahib.

De andra zascherna sprang fram till porten och med en gemensam kraftansträngning lyckades de trycka upp den ena porthalvan. Stolar, bänkar och annat skräp for åt sidan med ett brak. Zascherna stormade in i kyrkan och tittade sig omkring. Ahib såg genast människorna som omringat Biskopen. Dictionius själv var underligt nog omsluten av ett lager is.

Vad har de gjort med honom? Tänkte Ahib.

Plötsligt exploderade Biskopens ishölje, när Idana träffat den med ytterligare en sprängkula.

Ahib förstod direkt att Dictionius liv var i fara och även om han inte tyckte om Biskopen som person, så hade han med en helig ed lovat att skydda riket mot inre och yttre fiender.

”Framåt män! Rädda Biskopen!”

Zascherna stormade in genom kyrkans mittgång. Några av dem sprang åt sidan utmed väggarna och laddade sina pilbågar. Den första pilen som avlossades träffade Marie i ryggen och musiken tystnade. Den lilla träflöjten for ur hennes händer, studsade ett par gånger på det kalla stengolvet och rullade in under en bänk.

Åh nej, inte nu... tänkte Sira då hon såg zascherna som stormade in i salen. *Vi som var så nära.*

Sira tvekade en sekund, men det gjorde inte hennes syster. Idana tog upp ytterligare en sprängkula och rusade fram mot Biskopen, som nu låg hopkurad i fosterställning på golvet. Hon tänkte inte låta några zascher hindra henne från att hämnas på mannen som plågat Friesland så länge. När hon kom närmare

hände något med Biskopens kropp. Den omgavs plötsligt av ljus och en våg av hetta slog emot henne. Idana fick upp handen och skyddade sina ögon. Hettan var borta efter ett par sekunder, men en del av Idanas hår hade krusat sig och ärmarna på hennes tunika hade börjat ryka, utan att fatta eld.

När hon tittade framåt igen såg hon att Biskopen hade rest sig upp och han tittade på henne med alla sina tre ögon. Dessutom såg hon först nu att han hade fyra armar istället för två. En snabb tanke korsade Idanas hjärna:

Idana din korkskalle... Hur hade du tänkt besegra en demon alldeles själv med en liten sprängkula?

Demonen Dictonius fick tag på knivskaftet på Ljiljanas kastkniv och slet ut den från sin hals. Endast ett par droppar med blod följde. Sedan sträckte han ut sin vänstra hand mot Idana och mumlade ett par ord. En ström av kall is träffade den unga kvinnan i bröstet. Hon for bakåt och hamnade på golvet mitt emellan två bänkrader. Idanas ögon hade blivit glasartade och hon stirrade rakt uppåt utan att röra på sig.

En våldsamt strid startade mellan tjuvarna och Ahibs grupp med zascher. Detta gjorde att den demoniske Biskopen fick ännu mer tid att återhämta sig. Projektiler for åt båda hållen och tjuvarnas skråledare Rebecca Pérec träffades i bröstet av en välriktad zaschisk pil. Hon var död innan hennes kropp träffade golvet.

Ljiljana sprang emot Biskopen från andra hållet och slungade samtidigt en av sina kaststjärnor mot demonens rygg-tavla. Biskopen snurrade dock runt blixtnabbt och fångade otroligt nog upp stjärnan i luften. Sedan for Dictonius snabbt rakt upp i luften. Han for ut med handen och skickade en kraftig stötvåg rakt mot Ljiljanas håll. Den tunna lönnmördarkvinnan for iväg in bland bänkarna och blev liggande där. Minst ett dussintal ben i hennes kropp hade blivit brutna.

Nutte fyrade av ytterligare en armborstpil mot Biskopen, men demonen viftade bara till med handen och en stötvåg fick pilen att missa sitt mål. Biskopens tre ögon började lysa och ett galet leende hade fastnat på hans läppar när han nu kände vad riktig makt kunde åstadkomma. Ett djuriskt frustande läte lämnade hans läppar. Biskopen hade slutligen blivit fullständigt galen.

Zascherna kom nu i närstrid med tjuvarna och deras allierade. Striden var mycket våldsamt och stridande från båda sidor slogs ner, skadades eller dog. Zschernas lätta rustningar, långa stridsvagnar och vapen anpassade till riktig strid gav dock ett visst övertag.

Sira, som endast var beväpnad med ett antal kastknivar, dök under en zschisk klinga och sprang ut till mittgången. Hennes blick fastnade en bråkdels av en sekund på sin syster, som låg stilla på marken. Det uppehållet var tillräckligt för att den nu flygande demonen skulle få syn på henne. Han svängde ut med armen och en kraftig vindstöt fångade upp Sira och kastade in henne i en pelare av sten. Siras huvud slog i stenen och hon föll ihop på golvet. Hon andades ut ett sista andetag och sedan blev hennes ögon alldeles livlösa.

Robert och tjuven Sluggo hade sprungit runt zascherna och angrep nu två av de zschiska bågskyttarna från sidan. Robert hade tappat bort den lille tomten under striden, men han hade sett vad som hänt med både Idana och Sira. Ett raseri fyllde honom och han avfyrade det armborst han plockat upp efter en stupad tjuv. Pilen genomborrade den närmsta zaschen i sidan och han föll stönande ihop på golvet. Sluggo angrep den andre bågskytten med ett kort sågtandat svärd.

Zaschen hann dock få upp sitt eget svärd och mötte tjuven med snabba svärdshugg. Zaschen fick snabbt ett övertag och hans kroksabel skar in ett djupt jack i Sluggos mage. Den starke tjuven visste direkt att hugget varit dödande. Han rusade fram i blint raseri och genomborrade motståndarens bröstorg med sitt korta svärd. Båda kombattanterna for omkull och fortsatte sin kamp, trots att bådas liv ändå snart var till ända.

Robert smet förbi de kämpande och tog sikte på porten, som lämnats obevakad. En pil for in i stenväggen någon decimeter bakom hans huvud. Robert ryckte till, men fortsatte framåt och kastade en sista sorgsen blick in mot kyrkosalen, innan han kastade sig ut genom kyrkoporten.

Kapitel 25

Robert Montpellier befanns sig utanför domkyrkans stora port och framför honom fanns det stora torget. Han kunde inte tänka klart. Det var som om någon fyllt hans hjärna med svart trögflytande lera. Alla hans vänner var döda. Hur kunde det ha hänt? Dessutom hade hans och Nuttes huvuduppdrag misslyckats totalt.

Robert fick syn på de två tjuvvakterna som lämnats utanför för att bevaka dörren. Båda hade blivit nerslagna och låg nu medvetslösa på marken. Roberts högra fot trampade på en lömsk isfläck. Han halkade till, tappade fotfästet helt och landade på rygg, precis innan en bred men kort stentrappa. Det gjorde ont men han ignorerade smärtan och kravlade sig upp på fötter igen. Då hördes höjda röster bakom honom vid kyrkporten. Två av de zasziska soldaterna hade också kommit ut genom porten. De hade nu fått syn på den flyende mannen.

Då blev det åter fart på Robert. Han tog den korta trappan ner med två långa steg och fortsatte sin vilda språngmarsch rakt över torget. Zaszerna tog upp jakten, men en av dem föll i den hala trappan och Robert fick snabbt ett lite ökat försprång, medan den andre hjälpte sin kamrat upp på fötter. De få människor, som befann sig på torget, backade undan när Robert älgade fram med långa kliv.

Han nådde snart de närmsta husen och sprang in på den breda Marknadsgatan, vilken ledde vidare söderut. Här fanns det mer folk och Robert fick sicksacka sig fram emellan människorna. Med en snabb titt över axeln noterade han att de två zaszerna också kommit in på Marknadsgatan.

Skit också!

De befanns sig dock fortfarande ett hundratal meter bakom honom. Robert tittade sig febrilt omkring och fann en smal tvärgata, som kantades av en juvelerbutik och en ostaffär. Robert svängde av till höger, krockade nästan med en äldre flintskallig man och fortsatte in i gränden, vilken var helt tom på

folk. Längre fram fanns en bastant mur. Han hade kommit in i en återvändsgränd.

Robert försökte få sina tankar att klarna medan han sprang. Det var försent att vända tillbaka till Marknadsgatan, så den här platsen fick duga. Han grävde fram sin bronsfärgade glob ur en ficka, stannade upp och började trycka på några till synes osynliga knappar på dess yta.

Plötsligt öppnades en dörr bredvid honom och en flicka, som såg ut att vara i tio- till tolvårsåldern, klev ut. Hon hade långt brunt hår, pigga ögon och en liten uppåtstickande näsa. I hennes vänstra armveck hängde en flätad korg fylld med små fina tygpåsar hopknutna med rosa rosetter. Flickan såg på Robert och spärrade upp ögonen.

”Hej Robert!” sade hon käckt och log ännu bredare. ”Är du så godissugen att du nu följer efter mig på mina leveranser?”

Flickan var Ronine och hon hade genast känt igen den unge mannen, som besökt hennes chokladbutik många gånger under det senaste året. Han var en av butikens trognaste stamkunder.

”Hej Ronine”, svarade Robert med stressad röst. ”Jag är lite upptagen för tillfället. Skulle du kunna tänka dig att titta bort en liten stund medan jag fixar en sak?”

”Nej! Varför skulle jag det?” svarade Ronine trotsigt och tittade intresserat på den underliga saken i mannens hand.

Robert svarade inte på frågan utan fortsatte att trycka på globens knappar. Snart började globen lysa upp i hans hand.

Plötsligt träffades Robert av en välriktad zaschisk pil, som trängde in i hans oskyddade rygg. Robert stelnade till i sina rörelser. Ronine flämtade till och en av godispåsarna föll ut ur korgen.

Zascherna hade hunnit ikapp sitt byte och de närmade sig nu Robert och Ronine med självsäkra steg. Robert stirrade rakt framåt och sjönk sakta ner på knä.

”Nej!” skrek Ronine, med panik i rösten och satte sig på knä framför honom. ”Dö intel!”

Roberts blick fastnade i Ronines stora gråtfyllda ögon. Något gick då uppför honom. Han tryckte in ytterligare en knapp på globens yta och tog sedan tag i flickans hand. Ett starkt ljus sköt ut från globen och svepte in dem båda. Ronine blev först

stel av skräck när hon kände att hennes kropp blev helt viktlös. Robert var fortfarande alldeles i närheten av henne och båda for in i en lång virvlande tunnel. Ronines rädsla ersattes sakta av en djup förundran och hon lät sig uppslukas av de osannolika sinnesintryck som fyllde henne. Robert tappade hennes hand och Ronine blev för en kort stund orolig för att hon skulle förlora en av sina bästa kunder för evigt.

Sedan återkom det starka ljuset och Ronine kände åter fast mark under sig. Ljuset försvann och hon tittade sig förundrat omkring. Robert satt på knä bredvid henne, fortfarande med en pil i ryggen. Men de var inte längre i Vitrolles...

De befann sig istället i en grönskande skogsglänta. Kylan var borta och hade ersatts av en fuktig, men ändå behaglig värme. Luften var lätt att andas och mycket uppiggande. Under dem fanns en matta av mjuka gröna blad och runt omkring dem stod höga träd vars like hon aldrig sett tidigare. Här fanns också stora ormbunkar och starka, men friska, dofter fyllde hennes näsa. En stor trollslända, som var över två decimeter lång, flög över deras huvuden och Ronine duckade ofrivilligt när den stora insekten kom lite för nära. På en buske med stora röda kladdiga blommor satt två handflatsstora fjärilar och sörplade i sig nektar. Platsen hade en aura, som var både stilla och lugnande.

”Har vi dött och kommit upp till himlen?” frågade Ronine försiktigt.

Robert tittade sig frågande omkring. Han vände blicken mot Ronine, blickade in i hennes oroliga ögon och log. Med en ansträngning sade han:

”Nej... Du har inte dött och det här är inte himlen. Jag är dock döende och har inte mycket tid kvar. Det finns en del saker som jag behöver förklara för dig, så lyssna på mig noga. Vi är kvar på Jorden, men har färdats bakåt i tiden; strax över sextiofem miljoner år bakåt till en liten ö långt väster om Friesland. Det var min far som först fann den här platsen. Han tyckte att det var ett fridfullt ställe där han kunde tänka i lugn och ro. Att jag valde denna plats beror på att vår närvaro här inte borde påverka framtiden. Om ungefär en vecka kommer en meteorit att störta ner bara några kilometer härifrån och allt det

du ser runt omkring oss kommer då att brinna upp och förvandlas till aska.”

Ronine svalde, men sade inget. Hon lade en stödjande hand på hans axel och studerade mannens ansikte. Roberts hy blev allt blekare och hon förstod att han inte hade långt kvar att leva. Yrade han?

Sedan fortsatte Robert med att mycket kortfattat berätta om hur Sira och Idana tidigare förintat demonen Nicolaus med hjälp av flöjtmusik, en jadeflaska och röda kristaller.

Robert fortsatte med att beskriva hur de hade utmanat den demoniske Biskopen i domkyrkan. Tårar rann nedför Ronines kinder när hon fick höra att båda hennes älskade kusiner mist sina liv under striden.

”Plågades de innan de dog?” frågade Ronine.

”Vad? Vilka menar du?”

”Mina kusiner; Sira och Idana.”

Robert höjde på ögonbrynen och tittade in i Ronines ögon. Han tänkte... Hur stor var egentligen chansen att han skulle springa ihop med en kusin till Sira precis innan han blev skjuten och döende? Var detta ödet?

”Deras död kom snabbt... Men nu åter till vårt nuvarande dilemma. Ehm... Skit också!”

Robert knep ihop ögonen av smärta och Ronine kramade försiktigt hans vänstra hand. Smärtan avtog så småningom något och Robert fortsatte:

”Det finns fler saker, som jag behöver berätta för dig. Jag föddes långt in i framtiden, nästan tusen år efter din tid. Det var en bra tid. De flesta människor var lyckliga, svält var ovanligt och Jorden drabbades inte av några större krig. Men så uppfanns tidsresandet och allt förändrades, dessvärre till det sämre.”

”Eh. Hur kunde ni märka att saker förändrats när ni själva levde i den tiden?”

”Du är en smart flicka du! Bara vissa av oss, vilka befann oss utanför den vanliga tidsströmmen, kunde se förändringarna. De som levde, eller rättare sagt kommer att leva, på Jorden märkte ingen förändring. Men låt mig få fortsätta.”

Ronine nickade och väntade med sina frågor.

”Användandet av tidsresor var givetvis mycket restriktiv, men en dag lyckades tre syskon färdas bakåt i tiden till din tid. Det var tre tjuvar, som trodde att de kunde göra sig ordentligt rika genom att stjäla dåligt bevakade skatter i vår historia. Men de tänkte inte på att deras närvaro i det förflutna även skulle påverka framtiden. På grund av tjuvarnas agerande drabbades vår tid av kaos. Allt fler människor blev olyckliga, haven smutsades ner, djurarter utrotades och nya krig blossade upp som från ingenstans. Jorden blev helt enkelt ett sämre ställe att leva på. Det var den internationella polisorganisationen IPS, som även jag tillhör, som upptäckte förändringarna. De tog då på sig uppgiften att försöka rätta till dessa misstag i det förflutna. IPS har sedan dess skickat ut ett mindre antal specialutbildade agenter, vilka haft till huvuduppgift att rätta till de ändringar, som tjuvarnas olyckliga besök lett till. Min far Jules Bernard Montpellier, som gick under kodnamnet Detektiven, var en av dem och jag blev hans efterträdare. Min far hade specialuppdrag att föra tillbaka de tre tjuvarna till deras egen tid och sätta dem bakom lås och bom. Han lyckades dock bara delvis med detta, men jag slutförde på sätt och vis hans uppdrag. Av de tre syskonen återstår nu endast en och hon är tillbaka där hon hör hemma. Så den delen av uppdraget är slutfört. Under sin tjänstgöring reste min far till olika tidsåldrar och han tog fram olika teorier om vilka ändringar som varit mest kritiska för de negativa förändringarna av framtiden. Efter hans död har jag gjort ytterligare resor för att kontrollera hans teorier och för ett par veckor sedan blev händelseförloppet äntligen mycket tydligt. På något sätt hänger allt ihop med systrarna Idana och Sira Gilette, dina kusiner, och det verkar vara oerhört viktigt att de överlever de våldsamma händelserna under Biskopens tid, samt att de får följa sina utstakade öden. Men...”

Robert bet ihop med tänderna och grinade illa. Han fortsatte:

”Men med detta misslyckades jag tyvärr totalt. Systrarna dog i förtid och framtiden kommer fortfarande att drabbas av girighet, krig, fattigdom och ångest. Det blev...”

Roberts andetag blev allt långsammare och hans hy hade fått en ohälsosam blek färg. Ronine satt tyst bredvid honom och stressade inte på honom.

”Min tid är ute. Nu är det dags för dig att fara vidare och lämna kvar mig här.”

”Lämna dig? Varför det?” frågade Ronine bestört.

”Då jag är döende så kan jag inte följa med dig dit du ska. Det skulle kunna leda till fruktansvärda konsekvenser i framtiden. Men du kan åka dit. Du måste berätta för min chef Eva, om vad som hänt. Kanske har hon några idéer om vad som kan göras härnäst.”

Robert mixtrade åter med sin glob, som den här gången började lysa upp med ett grönt sken. Han gav globen till Ronine och sade:

”Gå bort några steg och vrid sedan globen på detta sätt, ett halvt varv åt vänster. Och ... lycka till!”

Ronine reste sig upp och gick bort några meter från Robert. När hon precis skulle vrida globen enligt Roberts instruktioner, föll han långsamt omkull på sin vänstra sida och blev liggande stilla i den grönskande lövbädden. Robert var död. Ronines blick blev blank och hon vred om globen.

Snart omslöts hon av ett intensivt grönt ljus. Åter for hon in i en lång tunnel, men denna gång glänste de virvlande väggarna av ett intensivt grönt ljus. Hon undrade varför Robert inte kunde följa med henne den här gången. Och vart var hon egentligen på väg?

Kapitel 26

Plötsligt försvann det gröna ljuset och Ronine hade åter fast mark under sina fötter. Hennes hjärta pumpade fort och hon tittade sig omkring med stora ögon. Hon var inomhus i ett sparsamt möblerat rum, med vitmålade väggar och tak. De två underliga ljuskällorna, som var monterade i taket, bäddade in rummet i ett kallt vitt ljus. De två svarta dörrarna, som var placerade i var sin sida av rummet, var båda stängda och ingen av dem hade något synligt handtag.

Var hon fången? Ronine försökte att lugna sig och lyssnade efter ljud, som skulle kunna ge henne ledtrådar angående vilket håll hon borde gå åt.

Eva? Robert hade sagt att jag skulle ta kontakt med hans chef, som hette Eva. Men var har jag hamnat och hur hittar jag henne?

Ronine, som fortfarande bar på den flätade korgen under armen, gick fram till en av dörrarna och letade efter något slags handtag. När hennes hand svepte förbi en svart fyrkantig platta på väggen, så öppnades plötsligt dörren genom att ljudlöst glida in i ena väggen. Ronine backade förskräckt ett par steg bakåt.

Det är bara en dörr din fegis! Inget att vara rädd för! Kom igen nu! Det här klarar du av.

Ronine klev in genom dörröppningen och kom ut till en lång smal korridor, som böjde av åt höger, så att man inte såg dess slut. På hennes vänstra sida fanns två stora fönsterluckor. Dessa var beklädda med heltäckande glasskivor. På hennes högra sida hängde ett tjugotal tavlor med mycket naturtrogna och färgglada motiv. De föreställde olika växter, djur och människor med lustiga kläder.

Ronine stannade upp och tittade ut genom glaset. Där utanför fanns en stor mörk stjärnhimmel fylld av miljontals stjärnor och i mitten fanns ett stort blågrönt klot, som hon aldrig sett tidigare. Det påminde till viss del om månen, men verkade ändå helt annorlunda. Vart hade hon kommit egentligen?

Plötsligt hörde Ronine steg som närmade sig längre fram i korridoren. Hennes hjärta började åter rusa, men hon stod kvar och inväntade vad som skulle komma. Stegen hördes allt tydligare och snart blev två människor synliga framför henne. Det var en man och en kvinna, båda mörkhyade. Mannen bar röda byxor och en silverfärgad jacka, medan kvinnan bar svartfärgade byxor och en liknande silverfärgad jacka. De var involverade i ett intensivt samtal när de fick syn på Ronine. Då tystnade de båda. Mannen såg chockad ut, medan kvinnan mest såg nyfiken ut. Hon skärskådade Ronine med en intensiv blick och hennes ena hand började gräva i en ficka.

”Hej!” sade Ronine med klar röst. ”Jag heter Ronine. Robert skickade hit mig för att jag skulle tala med hans chef Eva. Någon av er kanske vet var jag kan hitta henne?”

Mannen sade något till kvinnan på ett språk, som Ronine inte kände igen. Kvinnan svarade honom kort, medan hon kastade snabba blickar mot den oväntade besökaren.

”Eva?” försökte Ronine igen och sträckte frågande ut med båda armarna.

”Kē li'ē khōja rahē Eva?” frågade kvinnan.

Ronine nickade och kvinnan visade med handen att hon skulle följa med dem. Mannen gestikulerade vilt och försökte att argumentera något emot kvinnan, men hon gav honom bara en sur blick, varefter han tystnade. Kvinnan log mot Ronine och sträckte ut en öppen hand mot henne. Ronine tog den och lipade mot den motvillige mannen.

Då hände det något med mannens buttra uppsyn. Hans bistra min försvann och ett brett leende spred sig i hans ansikte. Sedan brast han ut i ett rungande skratt. Ronine kunde inte låta bli, utan föll även hon in i skrattet. Kvinnan smålog lite, men skakade på huvudet och sade:

”Calō! Hama aisā nahīm hōnē cāhi'ē Eva Pratikṣā.”

Då återhämtade sig mannen och försökte att se mer allvarlig ut.

Kvinnan gick vidare med Ronine, som lät sig föras genom olika rum och ytterligare en korridor. Mannen följde snart efter, men höll sig några steg bakom dem. På vägen genom den underliga byggnaden passerade de ytterligare två människor; en

gammal man med grått skägg och orientaliskt utseende, som gav Ronine en busig blinkning och en ung smal brunett med skarpa ansiktsdrag, som gav den unga underligt klädda flickan en mycket frågande blick. I korridoren fanns ytterligare glasfönster och i dessa kunde Ronine endast se en stor mängd stjärnor i ett hav av mörker. Till slut kom de fram till en stängd dörr och kvinnan uttalade något mot en metallglänsande liten låda till vänster om dörren. Dörren gled ljudlöst upp genom att försvinna upp i taket.

Ronine höjde på ögonbrynen och undrade åter var hon hade hamnat någonstans. Kvinnan visade med handen att Ronine kunde gå in och hon lydde. Rummet hon klev in i var helt cirkelrunt till formen och hade vita väggar och tak. Väggarna var dekorerade med stora landskapsmålningar av olja och akrylfärg. Golvet såg ut att vara tillverkat av något slags fint träslag och till höger om henne fanns en stor soffgrupp med tre beigefärgade soffor och ett stort träbord. Rakt framför henne fanns ett ovalt format skrivbord av sten. Bakom bordet stod en skinnstol av svart läder. Hela rummet hade en trevlig, men Professionell, atmosfär.

En kortvuxen kvinna i sextioårsåldern hade klivit upp från stolen och var nu på väg att möta Ronine. Kvinnan var klädd i en löst sittande ljusblå tröja och blå jeans. Hon hade blont hår uppsklippt i en pagefrisyr, glasögon och pigga gråblå ögon. Kvinnan granskade Ronine, gav henne ett leende och sade:

”Välkommen till Station 1, högkvarteret för IPS verksamhet. Mitt namn är Eva och jag driver det här stället. Vad kan jag göra för dig?”

”Eh...” började Ronine.

Kvinnan som lett dit Ronine och mannen som följt med bakom, såg först förvånade ut när Eva talade till deras besökare på dennes egna främmande språk, men sedan vände sig Eva till dem:

”Isa laṛakī kō mārā lānē kē li'ē dhan'yavāda. Vaha apanē atīta sē ātā hai aura mērē mēhamāna hai.”

Mannen och kvinnan nickade unisont, svarade något kort och lämnade rummet. Ronine tittade på dörren som stängdes bakom dem och vände sig sedan mot Eva. Den äldre kvinnan

hade ett mycket vänligt leende och ögon fyllda av värme och medkänsla. Ronine kände att all hennes tidigare oro försvann. Hon kände på sig att det var dags att vara artig och introducerade sig:

”Jag heter Ronine och har skickats hit av Robert Montpellier. Han sade att jag skulle ta kontakt med dig när jag kommit hit.”

”Så Robert har avlidit?” sade Eva som ett konstaterande. ”Det var tråkigt att höra... Var han gammal när det hände?”

”Eh. Nej... Han var fortfarande mycket ung.”

Eva suckade. Hon fick något sorgset och drömmande i ögonen, men sedan koncentrerade hon sig åter på Ronine.

”Och jag gissar att det var något viktigt han ville att du skulle meddela mig?”

Ronine nickade.

”Kom så sätter vi oss och pratar i sofforna där borta. Vill du ha lite te?”

”Gärna!” svarade Ronine och neg artigt. ”Med mjölk om det går bra?”

Eva nickade, tryckte in en knapp på en liten mojäng, som satt fast vid hennes tröjkrage och talade åter igen på det underliga språk som användes på det här stället. De satte sig sedan i varsin soffa och Ronine kände att den var mycket mjuk och bekväm. Hon satte upp korgen, hon hela tiden burit, på bordet och tittade sig nervöst omkring.

Strax kom det in en man bärandes på en bricka av silver. Han var lång och smal, hade ljus hy, var klädd helt i svart och var näst intill flintskallig. Mannen satte ner brickan på soffbordet och serverade te i två vackra tekoppar av tunt porslin. Han hällde upp mjölk från en liten silverkanna och lämnade sedan rummet utan att säga ett ord. När mannen var borta sade Eva:

”Han är artig och snäll, men lite tystlåten vår käre Edward.”

Ronine nickade instämmande och läppjade på teet. Det var mycket gott. Sedan öppnade hon en av påsarna i sin korg och sträckte fram den mot Eva.

”Vill du ha? Jag har gjort dem själv.”

Eva höjde på ögonbrynen och tittade nyfiket in i påsen. Hon tog upp en stor rund tryffel med mörk choklad och bet försiktigt av en bit.

”Mmmm. Den är ju underbart god. Helt fantastisk!... Troligen de godaste chokladbit jag någonsin har ätit. Tänka sig?”

Ronine blev glad av berömmet och tog en likadan bit själv.

”Och vad har du att berätta?” frågade Eva och tog en ytterligare tugga av chokladtryffeln.

”Tyvärr är det mestadels dåliga nyheter är jag rädd”, började Ronine.

Sedan började hon berätta om vad som hänt i Friesland under det senaste halvåret, ända tills att hon för bara ett par timmar sedan oväntat träffat Robert på den ödesdigra återvändsgatan i Vitrolles och deras korta stopp i en främmande grönskande glänta. När hon var färdig med historien tittade hon sig fundersamt omkring.

”Du Eva?”

”Ja! Vad är det lilla gumman?”

”Var befinner vi oss egentligen?”

”Vi är i ett rymdskepp, drygt tusen mil ifrån planeten Jorden. Men för att vi inte skall påverkas av förändringar i tidsflödet, så har vi rest drygt hundra miljoner år bakåt i tiden. En perfekt plats för en hemlig organisation, som kontrollerar och styr upp tidsresor, eller hur?”

”Eh. Jo, det är nog bra... Robert sade något om att det var mycket viktigt för framtiden att just Idana och Sira överlever alla faror de råkar ut för och uppfyller sina öden. Men varför är just de så viktiga? Har det något med demonerna eller Biskop Dictonius att göra?”

Eva svalde det sista av sin tredje chokladbit, lutade sig fram mot Ronine och log mot henne.

”Det trodde vi först ... men våra senaste dataanalyser har visat att demonernas öde ändå var beseglat. Oavsett Idanas och Siras livsöden kommer dessa monster fortsätta att bekämpas av modiga människor och så småningom dö ut. Nej, det är inte demonerna som kommer att förstöra vår framtid. Och vad det gäller demonen Biskop Dictonius, så ställde han visserligen till med en hel del oreda de trettio närmsta åren efter att du

lämnade Friesland, men han fick aldrig odödlighetens gåva och dog i en svår form av tarmcancer. Nej, Idanas och Siras öden påverkar en annan del av vår historia; nämligen möjligheten att läsa av och känna andras medvetanden och förstå själens natur.”

”Har det något med de röda kristallerna att göra?” frågade Ronine, som kom ihåg att Sira berättat om dem några månader tidigare, när hennes kusin varit på besök i chokladbutiken.

”Det stämmer!” svarade Eva och lutade sig tillbaka i stolen. ”Det är mycket viktigt för mänsklighetens historia att Idana får fortsätta med sina studier om de röda kristallerna och att Siras son sedan fortsätter med denna forskning.”

”Vad? Får Sira en son?”

”Bara om hon inte dödas i den där domkyrkan... Hennes sons namn blir Albert och hans forskning kommer att lägga grunden för våra kunskaper om själens och medvetandes natur. I den gren av historien, som vi skulle vilja återskapa, spreds dessa läror snart över hela världen. Tekniken accepterades ofattbart nog även av alla de stora religionerna som något heligt. Folk lärde känna varandra och långsamt omformades världen till en fredligare plats. Det var möjligheten för människor att på riktigt känna en annan persons känslor, som ökade på empatin hos människorna. Vi kände en samhörighet ... som överspeglade vår eviga rädsla för döden.”

Eva andades ut, tog en kort paus och fortsatte:

”Men all denna tankeläsning gjorde så klart inte att allt blev perfekt på vår Jord. Det dök till exempel fortfarande upp nya krig lite då och då. Människan är till sin natur tyvärr en ganska vildsint djurart. Det är väl evolutionens fel! Men krigen blir i alla fall inte lika många och brutala om Idana och Sira får leva ut sina öden, vilket de gjorde innan de tre tjuvarna åkte bakåt i tiden. Jag hoppas verkligen att vi kan vända tiden på rätt kurs igen. Då kan forskningen om vårt medvetande åter få blomstra. Vetenskapsmän och filosofer i den historia jag själv växte upp med, fann mycket visdom när de studerade människans och andra intelligenta varelsers inre natur. Men detta var innan tjuvarnas tidsresa. Just nu så finns dessa kunskaper endast kvar hos de få människor, som befinner sig på denna farkost.”

”Jag förstår inte riktigt”, sade Ronine, som försökte hänga med i den äldre kvinnans förklaringar. ”Jag har aldrig riktigt funderat på de här frågorna. Vad menar du?”

”Jag skall försöka förklara en del... Vetenskapsmännen från min tid, innan den stora förändringen, beskrev själva medvetandet som en typ av matematisk bevisad naturkraft. Medvetandets riktiga existens finns mestadels i en dimension som tyvärr inte kan uppfattas av oss människor. Våra centrala nervsystem kopplar till denna dimension genom att, med hjälp av elektricitet, bilda magnetfält med olika geometriska strukturer. Det verkar just vara kopplingen mellan dessa magnetiska fält och denna dimensions struktur, som tillsammans skapar våra medvetanden. Utan denna koppling skulle vår evolution aldrig ha kunnat bilda riktigt tänkande varelser. Vissa radikala forskare från min tid trodde till och med att det fanns ett globalt medvetande på Jorden, som ständigt utvecklades och tog lärdom av de värddar det besökt.”

Ronine kliade sig i huvudet och såg allmänt frågande ut. Vad pratade damen egentligen om?

”Men så jag babblar på...” fortsatte Eva. ”Tillbaka till vårt aktuella problem. Vår nuvarande framtid har, som sagt var, tagit ett annat spår. Ett dåligt spår! Och ingen i vår nuvarande framtid känner till detta. Om vår organisation inte varit lokaliserade här i forntiden, så hade vi inte ens noterat skillnaden.”

”Jag tror inte att jag förstod allt det där du sade förut, men ... då måste vi väl försöka laga allt igen? Eller hur?” utbrast Ronine.

”Laga?”

”Ja! Någon får väl åka fram, bakåt eller ... ja ... tillbaka till min tid, innan den där galna Biskopen tog livet av mina kusiner.”

”Någon? Inte ens mina agenter har vapen som rår på Biskop Dictonius. Hans krafter är allt för stora. Dessutom är det alltid en stor risk att skicka ut agenter i känsliga tidsskeenden. Det kan få otrevliga oväntade effekter. Jordens framtid kan lika gärna bli ännu mörkare än den är nu. Men...”

Eva såg fundersam ut och gav Ronine ett slugt leende, som ändå var fyllt av värme.

”Ja?...”

”Kanske du själv skulle kunna fara tillbaka och hindra Idana och Sira från att gå in i den där domkyrkan, den där dagen?”

Eva böjde sig framåt mot Ronine och tog ömt tag i hennes händer.

”Vad sägs om en liten tidsresa tillbaka till den olyckliga dagen du kom ifrån? Är du villig att göra allt i din makt för att förhindra att Idana och Sira dödas?”

Ronine stängde sina ögon och funderade djupt. Sedan öppnade hon ögonen och log finurligt.

”Jag skall försöka! Men kan du istället ta mig tillbaka till dagen innan detta hände. Innan Idana, Sira och de andra lyckades förintna vinterdemonen Nicolaus. Jag har en idé, som kanske skulle kunna fungera! Då skulle mycket kunna ändras.”

”Dagen innan? Ja, det går väl bra. Jag litar på att du vet vad du gör. Men jag skulle även vilja fråga dig om en annan sak”, sade Eva med en mer allvarlig stämma.

”Vad då?”

”Kan du vara snäll och lämna kvar en av de där påsarna i korgen? Jag skulle gärna vilja smaka lite mer av din makalöst goda choklad.”

Kapitel 27

Ronine sprang genom snön i riktning chokladbutiken NINNAS OCH RONINES CHOKLAD. Hon var tillbaka! Det var tidigt på morgonen och allt det nya hon fått uppleva, snurrade fortfarande runt i hennes huvud. Hon hade en grov plan angående vad som behövde göras, men den var ofärdig och improvisation skulle krävas. Ronine öppnade dörren och dörrklockan plingade med sitt hemtrevliga ljud. Hon klev in i butiken och gnuggade sina frusna händer mot varandra. Ronine tittade igenkännande på hyllorna fyllda av chokladdelikatesser och fick syn på en flicka som stod bakom en bänk.

Åh, nej... Det hade jag glömt bort. Jag har ju nu hamnat två dagar bakåt i tiden. Då jobbade jag ju i butiken nästan hela dagen. Klantigt att jag inte tänkte på det. Hur gör jag nu?

"Välkommen till..." började den två dagar yngre Ronine som stod bakom disken.

Sedan tystande hon och stirrade oförstående på flickan vid dörren. Tösen såg ju precis ut som hon själv. Hade hon en tvilling, som hon inte kände till?

Ronine, som precis kommit tillbaka från sin underliga tidsresa, gick fram till flickan bakom disken och sade:

"Ursäkta Ronine, men det jag har att säga nu måste låta konstigt."

"Vem är du?"

"Jag är du ... men om ett par dagar. Inom de två närmsta dagarna kommer det att hända en massa saker, vissa saker extremt dåliga. Plötsligt for jag till en annan tid, träffade underliga människor och sedan for jag tillbaka till den här dagen. Glömde bara bort att jag redan fanns här."

Ronine gav sitt gamla jag ett snett leende.

"Vad?" sade Ronine bakom disken och tittade på sin tvilling med panikartad blick.

"Fattar du trögt eller? Jag är du om ett par dagar!"

"Är du jag?"

”Såklart jag är! Det är sådant som kan hända om man blir indragen i tidsresor. Jobbigt men sant! Det var inget jag själv planerade. Och nu måste du tyvärr försvinna härifrån ett tag.”

”Eh... Varför skulle jag det?”

”Vad skulle mamma och pappa säga om de såg oss båda här tillsammans?”

Ronine bakom disken funderade en stund och sade sedan:

”De skulle bli helt tossiga. Mamma skulle definitivt svimma. Du har rätt! Jag beger mig till en kompis så länge. Hur länge behöver jag vara borta?”

”Några timmar borde nog räcka.”

”Och vad händer sedan? Kommer jag att bli du och hälsa på mig själv här inne om två dagar?”

”Hur skall jag kunna veta det? Ingen aning faktiskt! Om jag skulle komma tillbaka hit så måste ju samma sak hända en gång till och det hoppas jag verkligen inte. Vi får väl ta det hela som det kommer. Men...”

”Ja?”

”Vad söt du är!”

”Tack, det var snällt sagt.”

De två tvillingarna gav varandra en kort lyckokram och sedan begav de sig åt varsitt håll. En Ronine satte på sig ytterkläderna och lämnade butiken, medan den andre Ronine tog av sig ytterkläderna och gick in genom bakdörren, som ledde till sin familjs lägenhet.

När Ronine kom upp till andra våningen såg hon sin bror och sina kusiner samtala med varandra. Robert, som hon nyligen sett dö under sin tidsresa, Idanas trevlige pojkvän Micha och den där konstige lille tomten var också där. Nutte stod i den bortre änden av rummet och värmde sin bakdel nära en sprakade och livlig brasa, vilken brann i husets gamla eldstad. Ronine gick in i rummet, satte sig i soffan bredvid Micha och lyssnade på samtalet.

”Det var synd att vi aldrig fick reda på om den där demonen Nicolaus befann sig i slottet eller inte”, fortsatte Antoine och stoppade i sig ytterligare en av de chokladkakor, som placerats fram i en träskål på bordet. ”Om vi hade träffat på honom hade vi säkert besegrat honom lätt.”

”Nicolaus befann sig inte där.” sade Robert sakligt.

”Inte där? Hur kan du vara så säker på det?” frågade Idana.

”För att han och drygt trehundrausen barn just nu befinner sig en kilometer norr om staden. De kom hit igår och anfallet mot staden kan börja när som helst! Det kan bli slutet för rikets vackra huvudstad.”

Idana tog då upp globen, som hon hade sin innerficka och sade:

”Då är det väl dags att vi gör upp med den där Herr Nicolaus. Vad sägs om en liten kortare resa den här gången?”

”Vart då?” frågade Ronine skeptiskt och satte armarna i kors. Idana vände sig mot sin yngre kusin.

”Hej Ronine. Jag såg inte att du kom in. Med hjälp av globen kan vi göra en liten resa norrut. Vi gillar sedan en fälla för den där demonen och så slår vi till.”

”Låter som en vansinnigt dålig och farlig idé”, sade Ronine och sneglade på Micha. ”Någon kan bli skadad. Kanske till och med hamna i koma!”

”Jag har inte sagt att det är ofarligt”, sade Idana ”men det finns en barnarmé norr om staden. Om vi tar hand om den där Nicolaus, så finns det en mycket stor chans att de förhäxade barnen blir normala igen. Då räddar vi hundrausentals barn och staden Vitrolles på en gång.”

Ronine grymtade missnöjt och satte armarna i kors.

”Ibland måste man göra det som är lite farligt”, fortsatte Idana. ”Vilket annat alternativ har vi? Om vi inte gör någonting, så blir den här staden invaderad och då är det väldigt många liv som svävar i fara.”

Ronine svarade inte, utan hennes blick hade istället fastnat på den mystiska flöjt, som hennes kusiner haft med sig. Den låg på ett litet bord i närheten av trappan och hon visste att det var ett nödvändigt hjälpmedel för att de skulle kunna besegra demonen.

Medan de andra diskuterade olika planer om hur de skulle kunna lura Nicolaus i en fälla, gick Ronine förstrött mot trappan. Hon väntade tills ingen hade ögonen på henne, tog upp flöjten och lät den glida ner i fickan. När hon var på väg ner från trappan frågade Sira:

”Ronine? Kan du hämta din fars pilbåge?”

”Eh... Jo det kan jag väl göra”, sade Ronine med nervös röst.

”Jättesnällt! Kan du också be...” började Sira då hennes blick fastnade på det tomma bordet bredvid trappan. ”Var är flöjten någonstans? Jag lade den på det där bordet för bara några minuter sedan.”

Ronine skyndade på stegen nedför trappan. Sira tittade misstänksamt på Ronines ryggtavla som försvann neråt.

”Ronine? Har du sett flöjten?”

Ronine ökade då på stegen ytterligare och började springa mot affären och utgången.

”Fort! Följ efter mig!” ropade Sira och reste sig från fåtöljen hon satt i. ”Ronine har tagit flöjten!”

De andra i rummet tittade först oförstående på Sira när hon suckade och började springa nedför trappan. Ett par sekunder efteråt började Idana också att springa mot trappan och snart hade alla tagit upp jakten på den flyende flöjttjuven.

Ronine knuffade upp dörren till chokladaffären med full fart och dörrklockan plingade med ett högt ljud. Hon svängde direkt till vänster och var åtminstone glad över att hon fortfarande hade sina vinterkängor på fötterna. Några sekunder senare knuffades dörren upp av Sira och dörrklockan plingade nu ännu högre. Strax efter henne kom Idana och ytterligare femton meter bakom kom resten av sällskapet. Den lille tomten muttrade och svor på sitt eget obegripliga språk.

”Stanna Ronine!” ropade Sira medan hon sprang. ”Vad tar du dig till, din förbaskade unge? Jag skall... Oops!”

Under lagret med snö fanns det isfläckar lite här och där och Siras tunna inneskor var dåligt anpassade till underlaget. Hennes vänstra sko fick inget fäste, vilket ledde till en ordentlig vurpa. Sira ramlade pladask på mage och fick ansiktet fullt med snö.

Ronine kastade huvudet bakåt medan hon sprang och hänlog mot sin kusin. Men hennes andra kusin var inte långt efter. Idana sprang förbi Sira, som fick klara sig upp igen på egen hand. Ronine svängde in på första gatan till vänster och fortsatte framåt. Hon smet smidigt emellan ett par äldre damer iklädda långa pälskappor och fortsatte framåt med full fart. Då

hon inte hade på sig någon jacka så började det bli kallt om överkroppen, men samma sak gällde hennes förföljare. Så länge som de sprang höll de sig i alla falla någorlunda varma.

Ronine kom fram till ett gammalt bageri och fick syn på sin gode vän Yoseph Al Seram, som bar på en stor säck med mjöl över ena axeln. Ronine hälsade snabbt på honom, pekade samtidigt menande bakom sig och sprang vidare. Yoseph tittade nonchalant mot Idana, som kom farande med långa vinstgivande steg. Precis innan Idana kommit fram till honom låtsades han lyssna på någon som ropade på honom. Han vred snabbt kroppen åt höger och fick säcken att svänga runt i en vid båge. Den tunga mjölsäcken träffade Idana rakt i ansikten och sprack upp i ena kanten. Idana däckades och hamnade på rygg i djup snön, omgiven av ett mindre dammoln med kornmjöl.

”Oj förlåt!” sade Yoseph ursäktande. ”Jag såg dig visst inte där.”

Han sträckte ut en hjälpande hand mot Idana. Sira hade dock sett vad som hänt och när hon kom ikapp sin syster började hon att skälla ut den unge mannen efter noter. Yoseph log och tog glatt emot Siras glåpord, medan han hjälpte upp Idana på fötter igen.

Ronine hade lyckats svänga in på ytterligare en gata och när Idana och Sira tog upp förföljandet igen, var hon spårlöst borta, tillsammans med flöjten.

Senare samma dag, en halv mil norr om Vitrolles stadsmur, var en armé av skendöda på väg österut genom en tät skog. Zombiarmén hade nyligen väckts upp av Biskop Dictonius och de skendöda var fyllda av hat och stridshunger. De hade fått order om att deras nya fiender, oavsett vilka de var, skulle förintas till sista man.

Bea höll på att laga fjädern på en pil, när en främmande odör nådde hennes känsliga luktsinne. Hon rynkade på näsan och vände huvudet västerut där den vidriga lukten kom ifrån. Något rörde sig längst skogsbrynet femhundra meter bort. Hon kisade med ögonen för att se bättre.

Soldater? Hur vågar de anfälla oss? Nicolaus? Hör du mig, Nicolaus min far?

Då Bea var en av de första, som hamnat under demonen Nicolaus makt, så var hennes länk till honom extra stark.

Vad är det min lilla Bea? hördes det inuti Beas huvud. Något att rapportera kära dotter? frågade Nicolaus med sin lena mentala röst.

En armé av något slag är på väg mot oss här på västra flanken. Jag vet inte vilka de är för några, men de luktar konstigt; ruttet på något sätt.

Ruttet säger du? Det låter ju inte bra. Det är väl den där onde trollkarlen i staden, som spelat ut ett av sina fula trick. Troligen har han väckt upp de döda för en sista liten strid. Stanna kvar där ni är! Vad än ni gör, anfall dem inte! Fly om de kommer för nära. Jag rapporterar till tomtarna och kommer till er så fort jag kan.

Bea nickade och sade till sin lillebror Lill-Karl och sin lillasyster Nora att göra sig beredda. Sedan spred hon Nicolaus order till barnen runt omkring henne. Alla skulle göra sig redo, men ingen skulle anfalla den annalkande styrkan från skogen. Barnarmén lydde den nya ordern, ställde upp sig i rader och inväntade att armén med skendöda soldater skulle komma till dem.

Zombiekrigarna marscherade ut från skogen och ut på fältet, som skiljde dem från deras fiender. De skendöda livades upp av doften från de levande barnen. Här fanns färskt blod! När de flesta av dem kommit ut från skogen ropade en självutnämnd ledare ut en order om attack. Då hans stämband för länge sedan hade ruttat, blev orden dock ganska svåra att höra, men alla förstod ändå innerbördens. Armén av skendöda sprang framåt med dragna vapen. Äntligen skulle deras vapen åter få skära in i färskt människokött. Barnarmén framför dem drog sig sakta tillbaka och bildade då en tjock tät samling av barnkroppar. I det främsta ledet hade man bildat en mur av sköldar och precis bakom dem fanns bågskyttarna.

Då kom något flygande i luften från öster. Det var en gammal släde dragen av åtta galopperande renar. Renarna frustade och deras guldmålade hovar glänste i solen. I släden satt den store Nicolaus och blickade ut över den skräckinjagande armén av skendöda. Han skrockade glatt, landade släden precis framför

sin egen armé och hoppade vigt av släden. Han såg att barnen framför honom var ivriga att möta fienden i strid och ett par tomtar sprang fram till honom för att be om råd. Han ignorerade tomtarna men hälsade glatt på Bea, Nora och Lill-Karl, vilka befanns sig i det främsta ledet med dragna vapen. De tre var hans favoritsoldater. Sedan vände han sig till alla barnen framför honom.

”Ho ho ho! Finns det några snälla barn här idag?”

”Ja!” ropade alla barnen i kör.

”Det var trevligt. Då får vi se vad vi kan göra åt det här andra lilla problemet. Döda människor borde stanna kvar i jorden. Det är synnerligen ohyfsat av dem att kravla sig upp från sina gravar för att plåga oss levande.”

Nicolaus vände sig om och blickade ut över fältet. Det återstod nu endast tvåhundra meter mellan honom och zombiearmén. Nicolaus började skratta hysteriskt med sin basröst och runt omkring honom bildades ett grönt moln, som snabbt spred sig runt omkring honom. När molnet kom till Lill-Karl rynkade han en aning på näsan. Den gröna röken hade en mustig jordliknande lukt. Molnet gjorde dock ingen skada på barnen, utan var mest irriterande.

Röken spred sig nu snabbt framåt och åt sidorna och omslöt snart även den annalkande fienden. Zombierna verkade först inte bry sig om den mystiska dimman utan fortsatte obevekligt framåt. Snart började något dock att hända med de skendödas kroppar. Deras döda hud täcktes snabbt av gula svampar, vilka växte ut i otrolig fart. Svamparnas tunna myceltrådar trängde in i det ruttna köttet och sög i sig av den sjuka näring, som fanns kvar i de skendöda kropparna. Zombiernas fart minskade allt mer och snart var de flesta av dem helt översållade av de gula svamparna. En stor del av de förmultnade senorna och musklerna förvandlades till jord och resten försvann när de sögs upp av svamparnas svällande fruktkroppar.

När zombierna endast hade ett femtiotal meter kvar till barnarméns främre front, så föll de första ihop i snön. Först var det bara ett tiotal, men snart ett femtiotal, ett hundratal... Hela armén av skendöda förintades snabbt av de gula svamparna som Nicolaus frammanat. Zombierna föll åter in i dödens vila.

Barnen och tomtarna påverkades inte alls, förutom att vissa av dem började nysa.

Bea och hennes två yngre syskon tittade fascinerat på de svampbeväxta benhögar, som låg utspridda på den snötäckta slätten framför dem. Inte en pil hade behövt skjutas och inte ett endaste barn hade blivit skadat. Det var en stor seger. Barnen log och många av dem började sjunga på en nordisk stridssång, som Nicolaus lärt dem.

Demonen vände sig söderut, där staden Vitrolles bastanta grå stadsmur syntes någon kilometer bort. Han kisade med ögonen och skrockade lågt för sig själv:

Så du vågade ge dig på mina barn med ett av dina fula trick? Du skall få betala dyrt för detta din nykomling. Du skall verkligen få betala!

Biskop Dictonius tog ner den kikare han hade fått köpa av ett zaschiskt befäl. Det var verkligen en fiffig uppfinning, som förstörde det som befann sig långt borta. Men Biskopen var inte glad över vad han sett. Dictonius hade med förundran sett den gröna dimman, som den rödklädde demonen frammanat. Röken hade förintat hans armé av skendöda på bara ett par minuter. En verklig katastrof! Biskopen kokade av ilska. Tydligt hade han underskattat sin nordiske motståndares krafter. Andra tyngre medel krävdes! Av någon konstig anledning vägrade hans egna hypnotiserade soldater fortfarande att angripa den förhatliga barnarmén. Dictonius förstod inte riktigt varför, men han misstänkte att även det berodde på något magiskt jäkelskap från demonen.

Men här hade Biskopen faktiskt fel. Demonen Nicolaus hade inte med detta att göra. Den hypnos Dictonius lagt på sin befolkning var visserligen stark, men den kunde inte spränga vissa fundamentala spärrar som fanns djupt inne i människornas sinne och att döda barn var tabu för de flesta personer med friskt sinne.

Biskopen blängde surt på ett par vakter bredvid sig. Det var svårt att se vad de tänkte på. Han funderade:

Kanske är det dags att kalla till sig ännu mörkare krafter?

Dictonius tog sedan trappan ner från murkrönet, där soldater från hans livgarde slog följe med honom, vilka bildade en levande mur på båda sidorna om Biskopen. De få stadsbor som var ute, gick snabbt åt sidan, när följet drog fram på gatan. En av de som backade var en tjuugoårig ung stadsvakt med korp svart krusigt hår.

Yoseph blev alldeles kall inombords. Hade han verkligen sett rätt? Biskopens mössa hade hamnat lite snett under gångmarschen och avslöjat något som liknade ett tredje öga i hans panna. Och Yoseph hade ju hört vad det betydde. Deras andlige och politiske ledare Biskop Dictonius var egentligen en demon!

”Såg du det där?” viskade Yoseph till sin vaktkollega Timothy Green.

”Vad menar du?” frågade Timothy som fick plötsligt ett blankt ansiktsuttryck med stirrande blick.

”I Biskopens panna! Det extra ögat?”

”Du pratar väl inte illa om vår kära Biskop nu? Han har blivit utvald av Gud själv till att rädda detta förtappade rike. Utan honom vore vi ingenting.”

”Eh...”

”Att förtala vår Biskop bestraffas med fängelse, det vet du väl? Vad var det förresten du sade min unge man?”

”Jag sade bara att ... Biskopen verkade vara missnöjd för något han sett därute norr om staden. Jag hörde nyss av Egil att det var någon ny slags armé, som plötsligt bara försvann i en grön dimma. Mycket mystiskt!”

”Ja, det låter konstigt. Egils syn är dock inte så bra längre, efter att han fyllde sextio. Att en grön dimma bara skulle dyka upp så där låter väl lite långsökt, eller hur? Men det finns ju en demon där ute med mystiska mörka krafter, så det var kanske han som lyckats trolla fram dimman. Men oro dig inte! Gud är på vår sida och våra präster ber för våra själar varje dag.”

”Oj, det var ju bra”, sade Yoseph och fick en orolig rynka i pannan. ”Eh. Kan du ursäkta mig en stund? Jag tror att jag måste gå på toaletten. Vi ses senare.”

Timothy log och vinkade bort honom med en gest. Yoseph gick nedför trappan och följde vägen, som ledde till det norra

vakthuset där det fanns ett antal utedass. Men istället för att gå in i vakthuset fortsatte han djupare in mot stadens centrum.

När Ronine, som varit hos en vän under några timmar, kom tillbaka till chokladbutiken möttes hon av en hop ilska människor, vilka ställde sig i en halvcirkel runt omkring henne. Hon tänkte på sin dubbelgångare som plötsligt dykt upp i affären och fick en klump i halsen.

”Var är flöjten?” spottade Idana ut. ”Lämna över den omedelbart!”

Ronine tittade oförstående på sin äldre kusin och sade:

”Flöjten? Har ni tappat bort flöjten?”

”Det är inget att skoja om”, utbrast Sira och började leta igenom Ronines kappsäck, som hängde på hennes rygg.

Ronine tänkte protestera, men lät sin kusin hållas.

När Sira inte hittade något där, började hon istället söka igenom Ronines kläder, men inga spår fanns efter någon flöjt.

Följande morgon kom Ronine (den tidsresande) och Yoseph Al Seram in i chokladaffären. Ninna, som stod bakom disken, tittade frågande på sin dotter.

”Ronine? Sitter inte du i husarrest uppe i ditt rum?”

”Eh. Oj!” sade Ronine och satte handen för munnen. ”Stackarn! ... Eh. Idana släppte ut mig i morse.”

”Så då har du lämnat tillbaka det du stal från dina kusiner?”

”Tänkte göra det nu!” sade Ronine och visade upp en gammal flöjt, som hon haft i fickan.

”Var det bara den där gamla saken du stal? Den ser inte särskilt värdefull ut. Varför tog du den?”

”Ett knasigt infall bara. Jag är hemskt ledsen mamma för att jag var så dum.”

Ronine fortsatte snabbt förbi sin mor, innan hon hann ställa några fler frågor, och gick in genom bakdörren. Yoseph gick fram till disken och hälsade artigt på Ninna. De samtalade ett litet tag om hur det var med respektive familj och sedan gick Yoseph efter Ronine, som då försvunnit uppför en trappa.

När Ronine kom in i det kombinerade vardagsrummet och köket så fick hon syn på sin far Pedro, sin bror Antoine och sina

två kusiner Idana och Sira. De satt alla runt ett stort runt bord och åt en sen söndagsfrukost. Antoine reste sig förvånad när han fick se sin syster träda in i rummet.

”Ronine? Hur kom du ut från ditt rum? Vi reglade ju dörren från utsidan.”

”Jag har mina små knep”, sade Ronine och visade upp flöjten. ”Jag smet bara ut för att hämta den här! Tänkte att ni kanske ville ha tillbaka den?”

”Vad är det med dig min lilla Ronine?” frågade hennes far med besviknen röst. ”Igår verkade du helt vimsig och vägrade erkänna stölden och här kommer du nu med stöldgodset.”

”Förlåt!” sade Ronine, men hennes flinande ansiktsuttryck visade inte att hon ångrade någonting. ”Jag lovar att aldrig göra något liknande igen.”

Sira gick fram till Ronine, tog tag i flöjten och lade ner den i sin bältesväska. Siras och Ronines blickar möttes ett par sekunder, men ingen av dem sade något.

Då kom även Yoseph upp till rummet och Sira tittade förvånad upp mot den unge mannen.

”Hej! Jag heter Yoseph!” sade han glatt och sträckte ut en hand till Sira. ”Jag tror att vi sågs lite kort på gatan igår.”

”Du?” utbrast Idana. ”Visst känner jag igen dig. Den unge mannen med mjölsäcken?”

Yoseph ryckte bara på axlarna och visade upp ett garnityr med kritvita tänder.

”Pappa?” sade Ronine med bedjande röst. ”Din gode vän Johannes sade att han behöver hjälp med att laga öppningsmekanismen till den västra porten. Tror du att du har tid att hjälpa honom idag?”

”Självklart!” svarade Pedro. ”Det är viktigt för stadens försvar att den fungerar tillfredsställande. Jag sticker direkt.”

Pedro lämnade en halvpuddingen smörgås på bordet och gick direkt nedför trappan för att hämta sina verktyg och ytterkläder. När han var utom hörhåll sade Antoine:

”Tror du inte att han blir arg när han får reda på att du lurat iväg honom till andra sidan staden för ingenting?”

”Det tar jag hand om när han kommer tillbaka. Nu finns det viktigare problem att diskutera och pappa skulle aldrig låta oss

sticka iväg på några farligheter. Yoseph! Berätta vad du såg igår!”

Yoseph tittade sig omkring, som för att undersöka om han kunde lita på dem eller inte och sade sedan:

”De flesta i staden lyder på något sätt fortfarande under Biskopens hypnos, men den har aldrig drabbat mig. Ronine berättade att ni inte heller har några varmare känslor för Biskopen och det har jag heller aldrig haft. När jag precis lämnat mitt vaktpass uppe vid murkrönet igår, fick jag syn på Biskopen. Han kom gående med sina livvakter. Då skymtade jag ett tredje öga i hans panna. Det gav mig en riktig chock skall ni veta. Hans panna är normalt dold under en tung biskopsmössa, men igår satt mössan lite snett på hans huvud. Och det tredje ögat betyder väl att han är en demon, eller hur?”

De andra i rummet var först tysta och fundersamma, men sedan sade Sira:

”Vi har faktiskt också haft misstankar om att han håller på att förvandlas till en demon, men din upptäckt bevisar det. Attans också! Det betyder att vi har två demoner att bekämpa istället för en. Kan bli krångligt. Vem av dem bör förgöras först?”

Antoine tänkte på något han läst i boken, som de hämtat hem från Vhalborg och ett ljus gick uppför honom. Han tänkte främst på varningen om att demoner måste undvika att läsa varandras tankar. Antoine började smida på en plan och efter en stund avbröt han de andras yviga diskussion.

”Ursäkta mig” sade han och höll upp händerna. ”Jag har en plan!”

De andra tystnade och tittade förvånat på honom. Antoine vände sig mot Idana och frågade:

”Vi kommer att behöva fler röda kristaller. Har du mer av dem?”

”Jodå! Jag har ett litet förråd hemma i Saint Maxes. Vad skall du med dem till?”

Antoine log finurligt mot henne och svarade:

”Hörde du inte det? Jag har en plan...”

Kapitel 28

Nicolaus hade klivit av sin ståtliga släde och inspekterade nu själv arbetet med att bygga belägringsstegar. Tomtarna agerade arbetsledare och drev på barnen, vilka med hög iver högg in på de träd, som växte i de små skogarna norr om muren. Nicolaus berömde många av barnen och bad dem fortsätta sitt goda arbete. Han var även mycket nöjd att höra att mattransporterna från norra Espara äntligen kommit fram. Matransonerna hade blivit knappa under den sista tiden och många av barnen hade börjat bli ordentligt hungriga. De behövde lite mat i magen om de skulle orka anfälla staden. Men han kunde inte vänta för länge. Planen var att attackera staden redan följande dag och då var det viktigt att så många stegar som möjligt hunnit tillverkas. Detta skulle bli den svåraste prövningen hittills för hans modiga barnarmé.

När han var på väg tillbaka till sin släde, kom en liten tomte gående mot honom med bestämda steg. Tomten hade en rund mage och yvigt grått skägg. På axeln bar han ett armborst. Bakom honom, ledd med ett rep runt halsen, gick en ung kvinna med blont hår. Kvinnans händer var hopbundna, hennes kläder var delvis trasiga och hennes ansikte smutsigt.

Nicolaus tyckte att han kände igen tomten sedan tidigare, men kom inte riktigt ihåg var och när han sett honom. Men det fanns ju så många av dem, så det var fullt naturligt.

”God dag herr Nicolaus!” sade Nutte och lät ena knäet sjunka djupt ner i snön. ”Jag har viktiga nyheter att rapportera.”

”Goda nyheter hoppas jag”, sade Nicolaus och slängde en nyfiken blick på den vuxna, men ändå unga, människan bakom Nutte.

”Jag och ett par av mina kollegor lyckades fånga den här gynnaren när hon gjorde inbrott i en bostad utanför staden. Hon var på väg tillbaka mot muren när vi fångade henne. Och titta här!”

Nutte vände på människan och drog upp hennes tunika på ryggen. På hennes vänstra skulderblad syntes en tatuering föreställande en nyckelpiga.

”Jaha, intressant”, sade Nicolaus. ”Och vad är det där?”

”Det är tjuvskråets sigill. Det här är en tjuv utsänd från Vitrolles för att göra inbrott i husen utanför. Efter vissa förstärkta förhörsmetoder berättade hon för oss att det finns en hemlig gång under muren, som bara tjuvskrået känner till. Gången skall enligt henne leda till en smedja i närheten av Domkyrkan och därifrån kan man ta sig nästan vart som helst i staden. I smedjan finns även en nedgång till kloaksystemet, med gångar till många olika platser i staden.”

”Det var ju praktiskt...”

”Dessutom nämnde hon att Biskopen skulle hålla något slags tal där ikväll. Men det är nog av mindre betydelse.”

”Det menar du inte? Vi kanske skulle besöka den där lilla kyrkan. Jag har länge velat träffa den där ondskefulle prästen ansikte mot ansikte. Han har varit stygg och försökt att skada mina barn. Därför behöver han straffas och det hårt.”

Nicolaus gick fram till den blonda unga kvinnan och studerade henne med intensiv blick. Sira valde att inte möta blicken och riskera att avslöja sig.

Tänk om han har kraften att läsa tankar utan några röda kristaller eller musik? Bäst att hålla sig lugn.

Sira riktade in sina tankar med bilder på vilda camarquehästar, vilka sprang fritt över de vida gräsfälten i den nordvästra delen av Camargueträsket.

Den gamle demonen nickade nöjt och sade:

”Vi kanske låter den här leva. Hon verkar ju inte helt fördärvad av vuxenlivet ännu. Verkar vara barnsligt förtjust i hästar! En människa som gillar djur så mycket, kan inte vara helt förtappad.”

Ett par timmar senare, när det fortfarande var några timmar kvar till mörkrets inbrott, var något på gång strax utanför Vitrolles norra stadsmur. I ett förfallet hus öppnades en lönn dörr. Denna hemliga dörr låg i anslutning till en trasig kakelugn, som inte använts på över hundra år. Huset stod ett trettiotal

meter från stadsmuren och var till största delen dold bakom en tät träddunge med aspar.

Sira höll upp en liten lykta i sina fortfarande hopbundna händer. Ljuset riktades mot lönngången och visade en smal gång, som gick snett ner i jorden i rak riktning mot Vitrolles stadsmur. Då gick det upp ett ljus för Sira och hon suckade.

Oh, nej! Gången är ju alldeles för smal för att den där tjocke demonen skall kunna komma med. Varför tänkte vi inte på det?

Sira vände på huvudet och tittade frågande på Nicolaus, som stod några meter bakom henne. Med dem fanns även Nutte och ett tjugotal andra tomtar, som hade med sig stora säckar med förhåxade leksaker, nyligen ditkomna från fabriken i norr. Nicolaus log bara tillbaka mot Sira med ett brett flin och visade med handen att hon skulle gå före.

Sira vände sig om igen och började gå nedför den smala trappan. Luften var tung att andas och Sira kunde inte undvika att känna en svagt påträngande klaustrofobisk känsla. Hon hade använt den här gången flera gånger tidigare och haft en liknande känsla även då. Men det var värre nu, när hennes händer var hopbundna och hon hade en galen demon alldeles bakom sig.

Under den senaste veckan hade ingången varit spärrad från insidan och utgången i Vitrolles hade dessutom varit bevakad av ett tiotal vakter. Hennes nye vän Yoseph hade tillsammans med sju personer från tjuvskräet, inklusive Sira och Lilly, lyckats *övertala* vakterna att hålla sin tjänstgöring på annan plats. Sedan hade de begett sig in i lönngången och med stora ansträngningar monterat ner spärren till den lönngång, som Sira nu gick in igenom.

När Sira kommit fem meter in i gången vände hon sig om. Till hennes förvåning hade Nicolaus också lyckats ta sig ner i gången trots sin stora mage och breda axlar. Demonens kropp hade på något mystiskt sätt formats om och anpassats till det begränsade utrymmet i gången. När tomtarna kom med sina stora säckar på axlarna stötte de först på problem. Tomtarna svor och gnällde på att säckarna var för stora. Nicolaus uttalade

då en trollformel, vilket gjorde att samtliga leksaker i säckarna krympte i storlek. Tomtarna såg först mycket förvånade ut, men ryckte på axlarna och fortsatte att gå ner i gången efter sin herre.

Luften i gången blev allt fuktigare och tyngre ju längre in de kom. Sira kände att den klaustrofobiska känslan blev allt starkare, men hon stålsatte sig och fortsatte framåt i den trånga gången. På ett ställe var hon tvungen att ta sig fram genom att krypa på alla fyra och även denna passage lyckades den tjocke demonen slinka förbi utan större ansträngning. Sira förstod aldrig riktigt hur han klarade av det konststycket.

Till slut kom de ut ur gången genom att öppna en hemlig dörr, som mynnade ut bakom en stor eldstad i en smedja. Sira kände en stor lättnad av att ha kommit ut igen. Smedjan var helt tom på folk och endast en liten pyrande glöd fanns kvar i den stora eldstaden. När alla tomtarna kommit ut uttalade demonen ytterligare en trollformel, vilket gjorde att leksakerna i tomtarnas säckar växte till normal storlek igen. Vissa av tomtarna gnällde något över detta. Det hade varit mycket behändigt att bära en liten säck, som endast vägt ett kilo, men nu gick vikten per säck upp till cirka femton kilo igen.

”Var skall vi nu då?” frågade Nicolaus och såg ner på Nutte, ”Följ bara efter mig min herre”, sade Nutte undernådigt. ”Nedgången till kloakerna ligger här borta. Då kan vi ta oss vidare utan att bli upptäckta av de patrullerande vakterna. Resten av vägen till Domkyrkans källare hittar jag själv utan den här tjuvens hjälp.”

”Jag tänkte faktiskt att vi tar gatorna istället. De luktar inte fullt lika illa. Om vi möter några vakter på vägen, tar jag hand om dem. Går det bra för dig?”

”Jodå!” sade Nutte och ryckte på axlarna. ”Jag hittar dit även ovan jord.”

”Det var bra. Då behöver vi ju inte den här tjuvens hjälp längre”, sade demonen, varefter han sträckte ut en hand mot Sira.

Gul rök bildades runt Siras huvud och hon började svaja. Sedan slöt hon ögonen, vinglade till och segnade ner på golvet likt en säck potatis.

”Vad?...” började Nutte, men tystnade när han såg Nicolaus frågande blick.

”Är du månne orolig för henne Nuffe?”

”Vad? ... Jag? Eh. Mitt namn är inte Nuffe”, svarade Nutte tveksamt, medan hans puls steg av nervositet. Hans kinder började bli röda, men lyckligtvis var det svårt att se då de doldes av ett tjockt grått skägg.

”Ho ho ho! Skojade bara Hutte. Inga tomtar bryr väl sig om människor? Men det gör faktiskt jag. Mitt liv är dedikerat till att både föra tomtarna till storhet och rädda de stackars människobarnen från de vuxna människornas förtryck. Jag tror att det fortfarande är möjligt att rädda människobarnen och ändra människoartens ondsinta natur till något gott. De behöver bara en god hand som visar dem vägen. Och den här människan...”

Nicolaus pekade på Sira som nu låg och snusade på golvet.

”... är faktiskt inte helt fördärvad ännu. Därför lät jag henne leva.”

Demonen klappade sig på magen och frågade:

”Och vart går vi nu ...? Eh?”

”Nutte! Mitt namn är Nutte” sade den lille tomtten med grinig men stadigare röst. ”Följ efter mig min herre. Domkyrkan ligger bara några hundra meter bort.”

Inne i Domkyrkan, framför det stora podiet, stod Biskopen och blickade upp mot altaret och det stora korset av gediget guld. Korset symboliserade guds ständiga närvaro i världen. Han bad en bön om guds förlåtelse för de synder han hade varit tvungen att begå och bad honom om extra styrka för att kunna ena världen under kyrkans styre.

Men snart blev Biskopen otålig. Han hade fått information om att Överste Magnus Douveux och fader José Bardot ville träffa honom här. De hade visst viktiga nyheter att berätta om barnarméns ogudaktige demonledare, som kallades för Nicolaus. En misstanke började gnaga i honom. Tänk om den där unge spenslige vakten lurat honom? Översten och prästen hade kanske inte alls några planer på att träffa honom?

Solen hade gått ner utanför och den stora kyrkosalen var tom, kall och dyster. Biskopen sniffade åter i luften. Vad var det

för okänd doft han kände? Svagt metallisk? Det var något med luften, som gjorde honom något mindre fokuserad än vanligt. Svaga röster från hans inre dök upp lite då och då, men han kuvade dem lätt med sin viljestyrka. Biskopen började undra om han verkligen var ensam i kyrkosalen. Han blundade med alla sina tre ögon och lät sin tanke söka sig utåt åt olika håll, likt svarta klibbiga trådar, vilka skulle fastna i varje själ de dök på.

Hans sökande avbröts abrupt av ljud, som kom från den stora porten. Det var vapenskrammel och skrik från en våldsam strid. Hans åtta livvakter, vilka stannat utanför porten, slogs mot någon okänd fiende. Oväsendet höll endast på ett tjugotal sekunder och sedan blev det tyst igen.

Biskopen gick framåt ett par steg och kastade av sig biskopsmössan, så att den hamnade på en av kyrkobänkarna. Hans samtliga tre ögon var nu koncentrerade mot huvudporten. Biskopen sträckte ut sina fyra händer utmed sidorna och knöt sin övre högra näve. Handen fylldes av en intensiv iskyla, vilken var redo att kastas ut i strid. Hans övre vänstra hand var lätt kupad och vindens raseri började byggas upp i styrka runt omkring hans fingrar. Vilka det än var som kom in genom porten, så skulle de få ett mycket stormande och isigt välkomnande.

Den stora porten började då byta färg från kopparröd till grön. Gångjärnen smulades långsamt sönder och sedan föll båda porthalvorna in med ett stort dunder och brak.

Vilken idiot! Porten var ju öppen, tänkte Biskopen bittert.

Utanför ingången stod den store Nicolaus och några av hans tomtar. Utspridda i snön låg de åtta livvakterna, som gjort allt för att stoppa inkräktarna, men misslyckats. En av småtomtarna hade strukit med under striden, men demonen hade avslutat striden snabbt och effektivt. Nicolaus tittade in i den svagt upplysta Domkyrkan och snörpte på munnen.

Verkar som om mässan inte börjat riktigt ännu. Stället verkar ju vara tomt förutom den där oerhört fule prästen där inne. Hm. Det är visst inte bara en präst. Jag ser krafter ... stora krafter och ett tredje öga. Trollkarlen är visst en demon. Tänka sig! Lika bra att jag sätter den där nybörjardemonen på plats. Han behöver veta hut!

”Mina kära små tomtar!” sade Nicolaus med hög röst. ”Jag behöver inte era tjänster längre. Sprid er i Vitrolles och gör ert jobb. Det finns många barn i den här staden, som längtat länge efter att få en liten gåva av glädje.”

Tomtarna sprang bort med snabba steg, glada att få sätta sig i säkerhet och utföra sina smygarjobb. Nutte började springa tillbaka mot smedjan, som de lämnat några minuter tidigare. Han var tvungen att se till att Sira mådde bra. Det hade varit dumdristigt att låta henne vara med i den här charaden. Han borde ha protesterat hårdare. Om något hade hänt henne, spelade kommande händelser kanske inte en så stor roll. Hans huvuduppdrag skulle ändå vara förlorat. Eva skulle bli riktigt missnöjd med honom.

Nicolaus trädde in genom portvalvet med långa säkra kliv. När han kom fram till de första bänkraderna lade han märke till att någon dekorerat bänkarnas överdelar med små röda kristallfragment. Det såg lite konstigt ut, men hans tankar avbröts när Biskopen talade till honom.

”Välkommen Nifelheims och hela Nordens härskande demon. Vad gör du och din ogudaktiga armé här nere i mittens rike? Den vinter du skapat är djävulens verk och många människor har fått lida för din omätliga ondska och girighet.”

”Stora ord för att komma från en uppblåst präst, som alldeles nyligen belönats med demonkraften. Jag ser bara makthunger i din ruttna själ. Empati saknar du tydligen helt. Jag ser också att du redan slukat många själar, men att du fortfarande skäms för detta. Du tillber din gud, ber om hans förlåtelse och predikar om kärlek, men djupt där inne älskar du ingen annan än dig själv och när du dör kommer du inte att vara älskad av någon. När din tid på Jorden är slut så kommer du inte att fara upp till den så kallade himmel du predikar om!”

”Vem säger att jag någonsin kommer att dö!” svarade Biskopen nonchalant.

De två demonerna befann sig nu endast fem meter från varandra och båda tittade på sin motståndare med förakt i ögonen. De var totalt uppslukade av varandra och ingen av dem tänkte på vad som fanns i deras närmsta närhet.

Det fanns ögon som tittade på dem från salens mörkaste skuggor. Och på samtliga bänkryggar i hela salen fanns fragment från röda kristaller. Idana hade slagit sönder samtliga röda kristaller hon hade i sitt förråd. Tidigare samma dag hade hon och Micha satt fast de små kristallfragmenten på bänkarnas ryggstöd med hjälp av kåda. Det hade tagit någon timma för dem att få fast alla hundrafemtio två fragmenten, men det var det värt.

”Dags för dig att dö din djävull!” utropade Biskopen och svängde fram sin högernäve mot Nicolaus.

En storm av snö for in över Nicolaus, som inte rörde sig det minsta för att avväga attacken. Istället skrattade han bara och sade:

”Försöker du verkligen besegra den kalla Nordens herre med snö och is? Det där krimskramset biter inte på mig.”

Biskopen bet ihop tänderna av ilska och svängde ut med sin vänstra hand. En kraftig vindstöt for ut mot Nicolaus. Nordens demon tog upp ena handen och en rund glasliknande sköld skapades omedelbart i luften framför honom. Vindstöten var dock kraftig och Nicolaus fick backa ett par meter innan han lyckades att kväsa Biskopens återkommande vindstötar med en kort trollformel, som gjorde att Biskopens vänstra stormhand stelnade till. Dictionius svor till, fokuserade sina tankar på handen och lyckades till sist bryta förtrollningen.

Sedan var det Nicolaus tur att gå till anfall. En stråle av grönbå dimma for ut mot Biskopen, men han svävade snabbt upp ett par meter i luften.

Det var i det läget som Idana kom fram från sitt gömställe bakom en pelare. Hon kastade iväg en keramisk burk, som for iväg i en hög båge. Burken landade sedan med en krasande ljud i gången precis emellan de två stridande demonerna. Biskopen skulle precis skrika ut en kraftig ljudvågstrollformel mot sin motståndare, när burken exploderade på golvet framför honom. Explosionen var näst intill ljudlös, men bildade ett kraftigt vitt ljussken, som fick de röda kristallfragmenten att knistra till i hela salen.

Både Biskopen och Nicolaus stelnade till av det oväntade ljusskenet. Innan någon av dem hämtat sig riktigt, hördes melankolisk flöjtmusik, som strömmade ner från en balkong ovanför dem.

Biskopen kände hur hans fokus ändrades. Hans tankar trevade runt i salen och drogs mot Nicolaus väsen, som lyste likt en brinnande fackla. När han fick kontakt gick en kraftig stöt genom hela hans kropp.

Nicolaus kände först en liknande utomkroppslig känsla och sedan träffades han av Dictonius förvirrade tankar, vilka slog in i hans sinne likt en murbräcka. Musiken fortsatte och båda demonerna skrek ut av vanda.

Sedan kopplades Nicolaus utåtriktade tankar även ihop med Biskopens sinne och båda tystade av chocken. De två mäktiga demonerna var nu totalt sammanlänkade med varandra, åt båda hållen samtidigt. Deras sinnen hade blivit ett. De rester av slukade själar, vilka fanns inspärade i båda demonerna, passade på att försöka göra sig fria, vilket ökade på förvirringen. Biskopens kropp började växa i storlek och snart hände samma sak med Nicolaus. Båda demonerna svällde upp likt ballonger. Rökstrimmor från flyende själar lämnade demonerna och började snart fylla kyrkosalen. Biskopen mun stod öppen och en kväljande svart rök välde ut från hans gap. Hans tre ögon glödde som eld.

Plötsligt exploderade hela hans kropp och huvud med en dov smäll. Illaluktande köttslamsor, organ och benrester for åt alla håll. Nicolaus slogs ner av stötvågen och föll ner på rygg, där han blev liggande medan hans kropp långsamt sjönk ihop till normal storlek.

Flöjtmusiken fortsatte att spela från balkongen och efter ett tjugotal sekunder började Nicolaus att röra sig igen. Han hade tappat sin röda luva och hans händer trevade runt omkring på golvet för att hitta den igen. Så småningom lyckades han resa sig till knästående.

Runt omkring i salen reste sig arton människor, mestadels tjuvar, som hållit sig dolda under den underliga demonkampen. Micha, Idana, Yoseph, Ljiljana och Robert var också där och samtliga riktade olika vapen & skäggiga mannen,

som sakta tog sig upp till stående igen. Idana gick sakta fram mot Nicolaus och höll upp en hand i luften, för att de andra skulle avvakta. Hennes högra fot trampade på något mjukt. Det var Nicolaus röda luva. Hon plockade upp den från golvet och fortsatte framåt.

Nicolaus vinglade till och tog några små steg innan han återfick balansen. Idana lyfte sin sprängkula, redo till kast, och gick ut i gången bakom honom. Den gamle demonen verkade då känna av hennes närvaro. Han vände sig om och tittade på den unga flickan, som närmade sig honom med försiktiga steg. Idana gjorde sig redo att kasta iväg sprängkulan men hejdade sig. Nicolaus tredje öga i pannan hade försvunnit. Kvar fanns endast hans två vanliga ögon, vilka lyste himmelsblå i den mörka lokalen.

”Nicolaus?” frågade Idana med spänd röst.

”Vad? ... Jo men visst! Nicolaus är ju faktiskt mitt namn”, svarade den rundmagade gamle mannen och kliade sig funderamt i huvudet. ”Men... Kan Fröken säga mig var jag är någonstans? Jag kommer inte riktigt ihåg hur jag kom hit.”

Tjuvarna och de andra, som placerat ut sig runt omkring Nicolaus, tittade förvånat på varandra.

”Skojar han eller?” sade Yoseph och höjde på sina mörka ögonbryn.

”Det verkar inte så”, sade Robert.

Han sänkte sitt armborst och gick fram mot Nicolaus. När han bara var några meter från den gamle mannen frågade han:

”Kommer du inte ihåg någonting?”

”Eh. Jo! Vänta! Lite svaga minnen börjar krypa tillbaka. Nisse lovade mig en leksakshäst av trä om jag tog fram en salva mot hans akne. Sedan... Nej, sedan är det blankt.”

Nicolaus såg frustrerad ut när han med stor ansträngning försökte gräva fram gamla minnen. Musiken tystnade och Ronines glada ansikte tittade ner från en balkong längre upp i kyrkosalen. Hon visade upp flöjten och ropade:

”Jag gissar att jag kan sluta spela på den här saken nu. Eller hur?”

”Jo, det går nog bra”, sade Idana och gick fram till den fortfarande förvirrade Nicolaus.

Hon talade lugnande till den rundmagade mannen, medan de övriga i salen långsamt samlades runt omkring dem. Yoseph snubblade till på något som låg på golvet. Han återfick balansen, tittade ner och rynkade på näsan. Där låg osande köttslamsor från Dictonius.

”Vad äckligt!” utbrast han.

Sluggo gick fram till honom och tittade på likdelen med ett roat uttryck.

”Bäst att vi sticker härifrån ganska snart. Om vakterna kommer in hit, kanske de bestraffar oss genom att tvinga oss städa upp här inne.”

Idana stödde Nicolaus när de tillsammans gick mot den stora utgången. Plötsligt blev två skepnader synliga i portvalvet.

”Har vi missat något?” hördes en bekymrad röst från en skäggig liten tomte.

Där stod den lille Nutte, som hade väckt upp Sira från sin sömn. Sira stod bredvid honom. Hon såg fortfarande nyvaken ut och gäspade stort.

Kapitel 29

Den kalla natten överraskades plötsligt av att en stark och varm sydlig sommarvind svepte in över det friesländska landskapet. Barnen i den stora armén norr om Vitrolles vaknade upp från sin dvalliknande sinnesnärvaro och undrade vad som stod på. De vände sina ansikten söderut och lät den ljumma vinden smeka deras kinder. De sträckte på sina ryggar och lät vinden rufsa om deras hår. Allt hade förändrats och barnen började titta på varandra med frågande och nyfikna blickar. Vad gjorde de här? De sista månadernas händelser täcktes av en suddig dimma, men nu började deras tankar långsamt att klarna upp. De mindes att de funnit en leksak i sin säng, men efter detta var allt borta.

De småtomtar, som befann sig utspridda i armén, märkte att något stort hade hänt. De tittade sig nervöst omkring och de flesta av dem valde att så tyst som möjligt smita undan, bort från de förvirrade barnen. Vem visste vad dessa små människor kunde ta sig till när Nicolaus hypnotiska makt över dem var borta. Kanske skulle de i hämndlystnad ge sig på tomtarna? En ström av tomtar spred sig därför sakta norrut, bort från Vitrolles och den nu passificerade barnarmén.

Innanför stadsmurarna kände människorna också att något stort hade hänt. Folket vaknade upp i sina sängar, öppnade fönsterluckorna och tittade ut. En frisk sydlig vind svepte in genom husen. De människor, som varit fasta under Biskopens demoniska hypnos, kände en förvirring när motstridiga tankar korsade varandra.

Idana och Sira gick med den gamle Nicolaus emellan sig och kände den ljumma vinden strömma in genom den stora portöppningen. När de kom till torget utanför Domkyrkan stannade de upp och njöt av den varma luften, som äntligen fått komma tillbaka till riket. Bakom dem gick Robert, Yoseph,

Ronine, Ljiljana och ett band av tjuvar. Alla stannade de uppför att njuta av värmen som svept in i staden.

Från den östra delen av torget kom en vaktpatrull bestående av ett tjugotal män gående. Deras röda uniformer visade att de tillhörde kyrkans livgarde. De leddes av den tunnhårige fader José Bardot, som just då var på väg till Domkyrkan för att möta upp med Biskopen. Den gamle mannen gick framåt med bestämda steg och hans ögon smalnades av när han såg anhopningen av folk utanför huvudporten. José Bardot hade aldrig blivit hypnotiserad av Biskopen. Det hade aldrig behövts, då hans lojalitet till kyrkan var starkare än någon hypnos. När han nu fick syn på Biskopens vakter liggandes utslagna i snön bredvid en grupp främmande människor, fylldes han av ett frustrerat raseri.

”Vad är detta?” utropade prästen ilsket. ”Förräderi! Ge upp och lägg ner era vapen! Ni är under arrest!”

Sira tittade på utslagna vakterna på marken, varav vissa endast var avsvimmade, medan andra dessvärre var avlidna.

Aj aj aj, det här ser ju inte bra ut...

”Det var inte vi...” började Robert.

Han sträckte ut armarna och visade sina tomma händer i ett försök att se oskyldig ut.

”Arrester dem!” ropade José.

Det högste befälet i patrullen nickade stumt och drog sitt svärd. De andra vakterna gjorde sig också redo och marscherade framåt på bred front. Ingen av dem var längre under Biskopens hypnos, men det var friesländska soldater, som hade uttalat en ed om att försvara riket och dess heliga kyrka från yttre och inre fiender. De skulle inte tveka att strida mot ett gäng med mördare och banditer.

”Skall vi inte ge upp?” frågade Robert och sneglade mot Idana och de andra.

”Vi har gått igenom för mycket för att släpas bort till en ruttan fängelsehåla. Dessutom räknar jag inte med en rättvis rättegång. Det blir nog galgen för oss! Nej!... Vi ger inte upp!”

”Fly?” sade Robert

”Vi är väl inga fegisar”, muttrade Nutte, som hade tagit fram sitt armborst. ”De där soldaterna ser inte så tuffa ut tycker jag. Ett gäng rödklädda mesar!”

Robert tittade tveksamt mot vakterna som närmade sig. Han fortsatte att sträcka upp sina händer. Sira sneglade på Robert och fnös. Hennes aktning och intresse för den unge läraren i kriminalteknik hade minskat rejält. Tjuvarna och deras vänner var redo att ta emot vakterna, som i sin tur skulle lyda order utan minsta tvekan. En blodig strid skulle när som helst bryta ut. Yoseph klev fram och ställde sig framför Sira. Han gav Sira ett snabbt leende och gjorde sig sedan redo att möta vakterna.

Vakterna skulle just möta tjuvarna när det hördes ett ljusst skrik av smärta från vakternas bakersta led. En pil hade träffat fader José Bardot mitt i högra skinkhalvan. Pilen var avfyrad av den zaschiske Generalen Ahib Nash Kabha. Bredvid Generalen stod hans närmaste man Rudi Al-Haitham, vars geckoödlas för närvarande krupit ner under hans tunika. Rudi hade sin pilbåge spänd till max och riktad mot en av vakterna.

”Sluta upp med det ni tänkt göra omedelbart, era luspudlar!” ropade Ahib med hög auktoritär röst. ”Jag bryr mig inte om vem som har rätten på sin sida i er strid och är faktiskt trött på att se människor ta livet av varandra. Den första person som svingar sitt vapen får huvudet genomborrat av min väns pil, oavsett om han är vakt eller inte. Rudi missar aldrig sitt mål!”

Vakterna och tjuvarna stelnade till och skickade en orolig blick på den stilige zaschiske mannen, som kom gående åt deras håll. Bakom honom fanns dessutom ett femtontal zaschiska soldater, alla beväpnade med pilbågar och böjda kroksablar.

Nutte, som siktat in sitt armborst mot en stor och fet vakt, sänkte sitt vapen och slängde också en blick åt Generalens håll. Soldaterna vände sig om och tittade ängsligt på fader José, som ömkligt stapplade omkring med en pil sittandes fast i baken. Prästen var dock inte kapabel att ge några order för tillfället och soldaternas närmaste befäl, en ung man med en stor svart mustasch, blickade oroligt åt olika håll och sade inte ett ord. Utan en tydlig ledare blev vakterna som handlingsförlamade.

Tjuvarna och deras vänner avvaktade, men stod fortfarande redo med sina vapen.

”Det var bättre!” sade Ahib när han gick in emellan de två grupperna, tätt följd av Rudi, vars geckoödlas Castro nu nyfiket tittade upp bakom hans hals.

Castros skinn hade bytt färg till en grönskimrande nyans i den ljumma vinden och han stirrade in i ögonen på de personer de passerade. De människor som mötte hans intensiva blick fick snart vända bort blicken i skam.

”Vinden har vänt och freden har äntligen kommit till det här riket.” fortsatte Ahib. ”Då skall ni väl inte börja slåss inbördes, likt ett gäng ouppfostrade småungar. Skäms på er!”

Generalen hade inga magiska krafter, men hans röst var stadig och auktoritär. Han talade likt en sträng far till sina olydiga barn. Både vakter och tjuvar böjde sina huvuden och skämdes för att de nyss varit redo att ha ihjäl sina landsfränder.

”Känn istället värmen som kommit tillbaka till den här vackra staden. Snön på hustaken har redan börjat smälta och ...”

”Pappa?” utropade Yoseph plötsligt, när han kände igen mannen, som gick fram emellan dem. ”Vad gör du här?”

Ahib blev så förvånad att han glömde bort vad han skulle säga. Han blick gick till den smala ynglingen, som kom gående emot honom med utsträckta armar. Det var länge sedan de senast sågs, men han kände ändå igen honom. En tår trängde fram från Ahibs vänstra öga.

”Min son? Du lever? Vad?...” började Ahib när en pisksnärt ven genom luften någon meter bakom honom.

Fader José hade hämtat sig något efter den första chocken då han träffats av en pil. När Ahib hade kommit fram till dem hade han dragit sin kniv och sakta smugit upp bakom den zaskiske Generalen. Precis innan han skulle hugga till med dolken snärtade piskan till. Rebecca hade sett vad som varit på väg att hända. Änden på hennes läderpiska lindade sig flera varv runt prästens hals, innan hon ryckte till och fällde honom till marken. Prästen tappade sin kniv och började slita i lädret runt sin hals. Om han inte fick loss piskan skulle han kvävas.

”Förlåt att jag störde er vackra återförening”, sade Rebecca och neg vackert för Generalen. ”Mitt förslag är att vi låter de här mycket dugliga soldaterna föra bort sin före detta prästledare till fängelsehålorna. Av vad jag redan sett så är det heliga samfundets makt slut i Friesland. En ny ordning, som är fri från religiöst förtryck, kommer snart att införas i detta rike.”

Ahib tittade in i hennes mandelformade mörka ögon och log. Han kunde bara inte slita blicken från den vackra kvinnan.

Soldaterna närmast José hade sett hans fega försök att likvidera Generalen. De nickade nu instämmande och drog upp den kämpande mannen på fötter. Soldaterna lossade på läderpiskan runt hans hals, men höll fast honom med starka händer. José insåg situationens alvar och höll sin stora mun stäng. Hans eget livgarde hade slutligen vänt sig emot honom.

Idana tittade fundersamt på Nutte, som gick omkring och letade efter något i snön. Den lille tomten såg buttrare ut än någonsin, trots att de klarat sig helskinnade från både demoner och kyrkvakter. Idana tyckte att han borde se lite gladare ut.

”Tappat något?” frågade hon med en smått retsam röst.

Nutte stirrade surt på henne och svarade:

”Det har inte du något med att göra, din irriterande flicksnärta.”

Idana suckade.

Några minuter senare gick Ahib och Rudi före soldaterna, som hade en bunden präst emellan sig. När de precis skulle lämna torget bakom sig för att gå in på Köpmannagatan, mötte de ett ungt par. Mannen och kvinnan höll på att lasta upp diverse varor på en vagn. Många av varorna luktade starkt av lavendel. Den unge mannen vände sig mot Ahib och sade:

”Bra jobbat där borta Herr General. Du verkar ha riktig talang för att leda folk.”

Ahib stannade till och synade ynglingen. Han var smal, hade ljust hår och en början till pipskägga på hakan. Kvinnan bredvid honom hade bruna ögon, nötbrunt vågigt hår och var slående vacker.

”Du verkar veta vem jag är”, sade Ahib, ”men tyvärr känner jag inte till ditt namn.”

”Jag är ingen speciell. Bara en enkel handelsman, som skall försöka frakta en last med tvålar och parfymer till Germark. Det här dåliga vädret och idiotiska kriget satte tyvärr stopp för våra planer, så vi fastnade här i Vitrolles. Men nu känner jag på mig att det kommer gå bättre igen. Men ursäkta om jag frågar... Du har inte funderat på att ställa upp i nästa presidentval? Jag tror att du skulle bli en mycket bättre ledare för Friesland än jag någonsin var.”

”Så du är?...”

”Mitt namn är Louis Verotte, tidigare mer känd som Konung Louis III. Tänk på förslaget General. När allt det här blåst över, lär det bli ett nytt demokratiskt val i riket och vad Friesland nu behöver, är en stark och rättvis ledare.”

Kapitel 30

Vintern hade slutligen släppt sitt grepp om den mäktiga Verdonfloden och mängder av smält snö och is forsade neråt mot Vitrolles och Mellanhavet. På vissa ställen uppstod mindre översvämningar, men de hann inte göra någon större skada utan dämades snabbt upp av den arbetsvilliga befolkningen.

Neaderna, vilka bodde i grottor några mil väster om Quinson, klarade sig bra genom att tillfälligt bosätta sig i de övre grottsystemen. Även flyktingar från Quinson delade deras grottor. Nyheten om att kriget nu var slut hade ännu inte nått dem, men det varma vädret väckte hopp. De skulle dock vänta tills floden lugnat ner sig innan det blev dags för dem att fara hemåt igen.

Idana, Micha, Nutte, Sira, Robert och Nicolaus befann sig ett par kilometer norr om staden Vitrolles tillsammans med hundratusentals barn, vilka inte längre var förslavade under någon demon. Idana, Micha och Nutte hade bestämt sig för att hjälpa till med att föra tillbaka den numera *mänskliga* Nicolaus och många av barnen till deras respektive hemländer. Det skulle bli en mödosam resa och de räknade med att de skulle vara borta minst fyra månader.

Medan Idana och Sira delade ut kläder till barnen fick Nutte syn på ett bekant ansikte bland barnen. Det var den magre pojken som undkommit vargarna uppe i Niefelheim. Han såg ut att må bra och hade inte längre några fläckar på huden som tydde på köldskador. Nutte fick en tår i ena ögat.

Tänka sig? Den lilla leksaksgrodan hjälpte honom faktiskt.

På slätten fanns även flera hundra andra frivilliga vuxna friesländare, vilka skulle hjälpa till att få barnen helskinnade he igen. Staden Vitrolles och byarna runt omkring hade också bidragit till den kommande hemresan genom att skänka ett par hundra vagnar fyllda med diverse förnödenheter, som man samlat in från huvudstadens Domkyrka och lite rikare kvarter.

Sedan hoppades de vuxna på att man skulle kunna införskaffa mer förnödenheter i de byar de passerade på vägen norrut.

Robert skulle bara följa med så långt som till Saint Marie, för att där försöka få gång aktiviteterna i Pelfortskolan igen. Robert och Nutte hade strax efter anfallet mot skolan hämtat tillbaka resterande elever och lärare, som tillfälligt transporterats till en djungel någonstans långt borta i öster och fört dem till Vitrolles. Inga av dem hade blivit uppätta av några tigrar... Robert hade fortfarande kontakt med de flesta av eleverna och ett par lärare. När han pratat med dem samma morgon, hade de flesta sagt att de fortfarande var intresserade av att komma tillbaka till skolan. Alla lärarna som överlevt skulle gå tillbaka till sina forna tjänster, men vissa av dem planerade att vänta kvar i Vitrolles ett tag innan de reste norrut. De flesta av de överlevande eleverna ville avsluta sin utbildning och hade lovat att komma tillbaka till skolan någon gång under augusti månad.

Idana hade samma morgon försökt övertala Nutte om att de skulle kunna använda hans glob till att föra hem barnen några i taget, men fick bara griniga svar i respons. Hon misstänkte nu starkt att den lille tomten faktiskt mist sin älskade glob. Troligen hade han förlorat den på torget dagen innan. Då varg inte befann sig i närheten, var den lille tomten nu begränsad till sina egna fötter, när han skulle ta sig någonstans.

Nicolaus verkade faktiskt trivas bra utan sina magiska demonkrafter och han längtade efter att få träffa sin lillebror igen. Han tyckte dock inte alls om värmen i Friesland och var mycket otålig av att komma iväg så fort som möjligt. Snön fortsatte att smälta och snart skulle det bli barmark på alla de större vägarna. Hans släde stod nu på slätten bredvid dem. Då Nicolaus förlorat sina magiska demonkrafter, försvann även slädens flygförmåga. Han hade drivit på alla sina åtta renar så gott som möjligt, men ändå inte lyckats ta sig fram mer än ett femtiotal meter, innan släden fastnade i ett stycke extra lerig mark. Då gav även de starka renarna upp. Istället började de beta av grästuvorna som stack upp genom den halvmälta snön. Nicolaus såg inte fram emot att behöva gå hela vägen. Han klagade på att hans ben var för korta, men Micha viskade till

Idana att det troligen var storleken på magen som var det riktiga problemet.

Micha föreslog att de kunde byta ut slädens medar till hjul och snart gick Micha och Nutte iväg till en gård i närheten, för att leta efter reservdelar och verktyg. De hittade snart en hel del användbara föremål och senare på dagen var släden ombyggd till en ståtlig vagn. Nicolaus var oerhört tacksam för vad de gjort och erbjöd platserna i vagnen till ett femtontal barn, som var för sjuka eller skadade för att kunna gå.

De flesta av barnen, som först varit handfallna och förvirrade när förhållningen släppt, började så sakteliga förstå vad som drabbat dem och de började diskutera sin situation med varandra. Många ville även prata ut med de vuxna frivilliga, som kommit från Vitrolles. Barnen var dock från många olika nationaliteter och ibland blev språket ett problem. De flesta barn, som kom från Friesland, skulle troligen vara hemma igen redan inom ett par veckor, men för Bea, Nora och Lill-Karl, vars hem fanns långt uppe i Jämthem, så skulle det bli en lång vandring. Idana gissade att det skulle dröja så länge som tre månader innan alla barn slutligen kommit hem igen.

Snart började stora grupper barn att vandra norrut. Idana tog ett känslösamt farväl till sin syster, som trots hennes övertalningsförsök, ville stanna kvar i Vitrolles. Tydligt hade Sira andra *viktiga* planer på gång. När Idana frågade henne om vad hon skulle göra, så kom det bara något vagt glidande svar om att hon behövde tid för att förbereda sig inför ytterligare en resa, kanske österut. Det var tydligt något mycket viktigt hon måste göra.

Idana kramade om sin syster och tårar rann nedför hennes kinder. Sira lämnade inte ifrån sig några tårar, men även hon kände sig sorgsen över att åter igen få skiljas från sin storasyster. De lovade varandra att de åtminstone skulle fira midvinterståndet tillsammans och tills dess var det lite mindre än ett halvår.

Sedan började barnens långa vandringen norrut.

Efter att ha vandrat hela eftermiddagen och början av kvällen kom Idana, Micha, som gick i en grupp om cirka tusen barn, fram till en liten öde by där de hittade tak över huvudet för dem alla. Medan Micha gjorde i ordning en provisorisk sängplats, vände han sig mot Idana och frågade:

”Du Idana? Har du funderat vidare något på vad du vill göra när vi kommer hem till Saint Maxes igen, när det nu inte finns några fler demoner att förgöra?”

”Hm... Jag skulle vilja fortsätta med alkemin. Kanske utvidga verksamheten med fler produkter liknande det där fiskagnet. Men...”

Idana stannade upp och funderade.

”Det är lustigt! Ronine verkade också intresserad av mina framtidsplaner i morse. Jag har aldrig hört att hon tyckt att alkemi är intressant förrän nu. Hon pratade väldigt mycket om våra tankeläsningsexperiment och tyckte att det verkligen skulle vara rätt bana för mig. Ronine var mycket envis! Hon tyckte inte att jag skulle slösa bort allt för mycket av min tid på olika sorters fiskagn. Vad är din åsikt Micha? Tycker du samma sak som Ronine? Skall jag fortsätta att forska på de röda kristallerna?”

”Nja... Vi hjälpte ju vår grannpojke och kanske kan vi även hjälpa andra med liknande problem. Själva idén att man kan läsa andras tankar är egentligen rätt så skrämmande. Och om kunskapen används till att kontrollera andra människor, så är det fruktansvärt. Biskopen var tydligen rätt så duktig på det innan han förintades. Men den verkliga intressanta möjligheten ligger inte i tankeläsning eller tankekontroll, eller hur? Det är att kunna dela med sig av sina känslor, som är själva poängen.”

”Jo, det har du rätt i”, sade Idana. ”Jag kommer nog att följa Ronines råd och jobba mer med kristaller och konstig musik framöver. Kanske kan man finslipa tekniken och göra någon slags behandlingsform, vilken kan bli lätt tillgänglig för alla som känner sig lite ensamma här i världen. Det finns mycket mer att utforska och nya dörrar att slå in!”

”Det låter väl bra”, sade Micha och kramade hennes hand. ”Men det finns ett problem. Du har ju inga stora röda kristaller kvar, eller hur? Vi var ju tvungna att krossa alla i kampen mot

de två demonerna. Nu återstår det bara en liten påse med små fragment... Tror du att experimenten fungerar lika bra med dem?"

"Hm... Vet inte riktigt. Men det får bli ett problem vi tar tag i någon annan dag. Vi blir kanske tvungna att resa långt söderut igen?"

"Några andra framtidsplaner?"

Idana tittade upp mot honom, blinkade kärleksfullt och log.

"Kanske det!"

Kapitel 31

Två månader senare hade Robert Montpellier öppnat delar av Pelfortskolan igen. De hade dock bara två olika klasser, uppdelade efter ålder, med totalt femtiotvå elever och fem lärare, vilka lärde ut diverse olika illigalt användbara discipliner. Robert hade röstats fram till att bli skolans nya rektor, men han var fortfarande även lärare i kriminalteknik. Skolan hade fått nytt liv och Robert hade även lyckats få ett samarbetsavtal med Borgmästaren i Saint Marie. Avtalet gav skolan en viss summa pengar varje år, i utbyte mot att inga invånare i Saint Marie skulle drabbas av några tjuvar, kidnappare eller lönnmördare.

Några veckor efter skolstarten satt Robert i sitt nya kontorsrum i norra flygeln på högsta våningen. Plötsligt avbröts han i sitt pappersarbete av att någon knackade på dörren. Han lade undan det prov han höll på att skriva, reste sig upp, gick fram till dörren och öppnade. Först såg han ingen, men sedan sänkte han blicken. Då fick han syn på Nutte, hans före detta arbetskollega.

”Skall du släppa in mig eller bara stå där och glo som en apa?” frågade Nutte med sin vanliga buttra röst.

”Oj, förlåt”, sade Robert och flyttade sig åt sidan så att den lille tomten kunde gå in. ”Välkommen in! Trevligt att se dig igen käre gamle vän.”

”Gamle vän? Det var väl lite att ta i. Före detta kollega stämmer bättre.”

”Ja ja... Det är i alla fall kul att se dig igen. Sätt dig nedför all del. Hur kom du hit så fort förresten? Skulle inte du följa med Nicolaus och alla de där barnen norrut? En resa dit och tillbaka borde ta minst fyra månader.”

”Frågor, bara massa frågor”, muttrade Nutte och satte sig på en liten fotpall framför en stor bokhylla.

Robert satte sig i fåtöljen bredvid, log mot den lille tomten och väntade tålmodigt.

”Ja, jag får väl svara då. Resan norrut med alla barnen gick förvånansvärt bra, mest tack vare alla hjälpsamma människor vi mötte på vägen. De erbjöd oss frikostigt av sin mat och dryck samt sängplatser, eller åtminstone tak över huvudet. Ju längre norrut vi kom desto fler barn lyckades vi återlämna till sina respektive familjer. Vissa barn som inte hade någon familj att återvända till, togs emot av någon annan nära släkting eller vän, som kunde ta hand om dem. När vi slutligen kom fram till Nifelheim lyckades vi även återföreنا Nicolaus med sin tokige bror och jag tror faktiskt att vi kommer att höra en hel del mer från den där tjocke leksaksmakaren i framtiden. Han har stora planer! Och sedan kom jag tillbaka till basläger alfa, där jag skrev in ett kodat nödrop mitt ibland väggmålningarna från stenåldern. Någon i framtiden måste ha läst meddelandet, för dagen efter fick jag hjälp. Eva skickade en kurir, som gav mig ytterligare en glob, så att jag kunde ta mig hit idag.”

”Det var ett smart av dig Nutte”, sade Robert och log.

”Så klart! Det är tur att man inte har lika mycket bomull i skallen som ni människor. I alla fall... Kuriren meddelade att framtiden fantastiskt nog hamnat på rätt spår igen, dock med vissa lustiga ändringar av mindre betydelse. Till exempel så skapas det en ny helgdag mitt i vintern den tjugofjärde december. Idana och Sira kommer alltså att följa sina öden och få världen på rätt köl igen, om nu inte någon ytterligare tidsresenär skulle förstöra allt igen. Enligt historieböckerna får systrarna tag på en stor mängd röda kristaller, som de jobbar vidare med, så jag antar att det blir ytterligare en resa söderut för dem någon gång i framtiden. Dock meddelade kuriren att chefen var mycket missnöjd med att en glob fortfarande var i fritt omlopp under den här tidsepoken. Det är fortfarande en stor osäkerhetsfaktor, som kan få mycket allvarliga konsekvenser i framtiden.”

Nutte skiftade ställning på pallen och vände sig mot Robert.

”Men hur går det för det här riket då? Kommer Friesland att få någon ny ledare snart?”

”Som du redan känner till så är datumet redan satt för nyvalet och många olika kandidater från olika partier har hållit tal i rikets största städer.” sade Nutte.

”Jo det vet jag!” sade Robert. ”De flesta av zascherna har farit hem över havet, men den där zaschiske Generalen Ahib Nash Kabha och några av hans närmsta män har valt att stanna kvar. Ahib verkar faktiskt vara den starkaste kandidaten hittills med sitt så kallade frihandelsparti. Det är mycket troligt att han vinner valet och jag ser inte att det skulle vara något problem för projektet. Eller hur?”

”Nej den delen kan vi nog låta vara kvar som den är. Hur är det förresten mellan dig och Sira? Jag såg blickarna ni gav varandra för en tid sedan?”

”Sira har en ny pojkvän nu”, sade Robert och suckade. ”Hon och hennes pojkvän Yoseph och den där lerfiguren Sebastian kom förbi för någon månad sedan. Planerade visst en resa österut.”

”Kanske lika bra det... En kärleksaffär mellan dig och Sira skulle kunna förändra framtiden. Betyder det att du nu följer med mig tillbaka till huvudkvarteret i vår egen tid?”

”Nej! Jag har beslutat att stanna kvar här och jobba som rektor för Pelfortskolan. Jag trivs bra i den här tiden och längtar inte tillbaka.”

”Hm. Är du säker på det? Varken jag eller någon annan på firman lär någonsin bli tillbakaskickade hit igen. Du kommer inte få en andra chans.”

”Helt säker!” sade Robert och nickade.

Sedan såg han mer fundersam ut.

”Du Nutte? Skulle Siras plötsliga resa österut kunna ha något med din försvunna glob att göra? Hon nämnde Chipanprovinsen och den ligger mycket långt borta. Tänk om hon inte tänkt resa till havs eller till fots, utan bara transfererar sig dit. Hon fanns ju på platsen där globen försvann och av vad jag hört så är hon en ganska skicklig ficktjuv.”

Nutte stirrade tillbaka på honom, fick något vilt i blicken och utbrast:

”Åh skit också! Den lilla tjuvaktiga lymmeln!”

Många hundra mil längre österut i den nordvästra delen av Chipanprovinsen låg en lång bergskedja där många berg var så höga att dess snötäckta toppar passerade molnen. Mellan två av de högsta bergen fanns en gammal vandringsled, som inte använts på över femtio år. Handelsmän undvek stigen och det pratades om att människor försvunnit spårlöst när de tagit den vägen. Leden slingrade sig upp i vida kurvor och ledde sedan in till ett bergspass.

En gammal getabock tuggade på det karga gräset, som växte uppe i passet. Han avbröt sitt ätande när han hörde något. Getabocken tittade neråt och fick syn på fem gestalter, vilka kämpade sig uppåt. Det var två unga kvinnor, en ung man, en stor golem och en liten fluffdrake. En av kvinnorna hade ett typiskt österländskt utseende, med långt svart hår, som var ordnat i en lång fläta. Den andra kvinnan såg mer västerländsk ut, med mellanblont hår, som var uppklippt i en för tiden modemässig pagefrisyr. Båda kvinnorna var vackra, men ändå olika. Den unge mannen hade spenslig kroppsbyggnad, mellanmörk hy, krusigt svart hår och pigga mörkbruna ögon. Gruppen vandrade uppåt i jämn takt. Nja alla använde inte sina ben. Den lilla fluffdraken satt på golemens axel och vilade sina små ben. Getabocken såg inget hotfullt från gruppen och stod därför bara kvar och åt färdigt sin lunch.

När den lilla gruppen kommit upp på en vidsträckt bergskam, stannade de en stund för att betrakta omgivningen. Åt väster syntes den nedgående solen. Den skulle strax sjunka ner bakom en bergssluttning längre västerut. Framför dem åt norr fanns en vidsträckt dalsänka omgiven av höga snötäckta bergstoppar. Den västra sidan av dalen kantades av tät granskog och längre ner i dalen syntes även en grönskande grässlätt, där en ringlande flod bröt sig igenom landskapet likt en blå slingande orm. En stor brun örn gled majestätiskt fram genom luften ett par hundra meter till höger om dem.

”Underbart vackert, eller hur?” sade Yoseph och torkade bort lite svett från pannan. ”Fast det är jobbigt att andas i den här tunna luften. I vanliga fall blir jag inte så här trött efter en liten promenad.”

Sira nickade instämmande. Det hade varit en lång vandring, men enligt Angels gamla karta, så borde de nu vara nära målet. Sira gick fram till sin pojkvän och lade en hand på hans axel.

”Det är fint här!” höll hon med. ”Men jag skulle uppskatta omgivningen ännu mer om du tog min ryggsäck på vägen tillbaka. De här läderremmarna börjar skära in sig i mina ömtåliga axlar.”

Yoseph svarade inte och låtsades istället vara intresserad av den ålderstigna kartan, som Angel höll på att vika ut. Efter att ha betraktat kartan en stund pekade hon ner mot den östra sidan av dalen och sade:

”Om jag tolkar den här gamla kartan rätt, så skall grottan finnas där borta. Den borde ligga bara några hundra meter härifrån, strax under det där klipputsprånget. Kom så går vi!”

Gruppen fortsatte ner längs den gamla vandringsleden, men efter hundrafemtiometer lämnade de stigen och svängde av åt höger genom ett stenigt bergslandskap. Och sedan dröjde det inte länge förrän de fick syn på sitt mål. En mörk grottöppning syntes bara ett par hundra meter framför dem.

”Glöm nu inte att vara tysta när vi närmar oss ingången”, sade den lilla fluffdraken Chip. ”Vi vill inte väcka henne när hon sover. Hon kan vara grinig! Vänta här en stund. Jag flyger före och rekognoserar.”

Fluffdraken fällde ut sina korta vingar och flög upp från Sebastians axel.

”Var försiktig min lille vän”, sade Sebastian och vinkade tafatt med sin högra hand.

Det var nu två veckor sedan Sebastian och Chip träffats för första gången. Under den tiden hade de blivit mycket goda vänner och Sebastian hade slutligen kommit över sorgen när den gamla zombien Rosie slutligen gått bort, en vecka efter att

hennes huvud blivit avhugget i striden mot barnarmén i Quinson.

Medan fluffdraken flög framför dem, fortsatte de fyra människorna att försiktigt närma sig grottingången. Alla noterade oroligt den smala rökstrimma, som sakta ringlade sig ut från grottans mörka öppning och fortsatte uppåt längs klippväggen. Hon var definitivt hemma!

När de kommit halvvägs till öppningen uppenbarades plötsligt ett ljusklot ett trettiotal meter framför dem. Ljuset försvann och där stod en liten tomte med grått skägg. Han såg mycket bestämd och sur ut. Tomten fångade in Sira med sina mörka ögon, höll upp en guldskinande glob i luften och sade med hög röst:

”Aha! Nu har jag dig allt din förgrymmade tjuvusling!”

Sira, Yoseph, Sebastian och Angel stirrade först bara med häpnade blickar på den lilla figuren, sedan vändes deras blickar sakta uppåt.

”Förvånad att se mig kan jag tänka mig? Den här nya förbättrade globen kan ta mig precis dit jag vill och du hade lämnat efter dig ett spår som var rätt så enkelt att följa. Sira din fingerfärdiga ärketjuv! Nu är det dags för dig att lämna tillbaka min glob.”

De andra backade försiktigt ett par steg bakåt samtidigt, som de höll ögonen fixerade på grottans öppning.

”Varför smiter du Sira? Tror du verkligen att du och dina feqa följeslagare kan undkomma mig. Jag kommer att vara som en blodigel i ditt öra ända tills du lämnat tillbaka det som är mitt. Jag kommer aldrig att ge upp! Så det så!”

”Spring!” Ropade Sira.

Sira, Yoseph och Angel vände tomten ryggen och började springa ner mot dalen nedanför. Sebastian stod först kvar en stund, innan han förstod att de andra försvunnit. Han tvekade ett par sekunder, men började sedan spring framåt, rakt mot den lille tomten.

”Vad? Utmanar du mig din nedrans lergubbe? Kom an bara ditt stela lergods, så bankar jag sönder dig till småflis!”

Nutte drog snabbt fram sitt armborst och siktade vapnet mot Sebastian. Då hörde han någon bakom sig och stelnade till. Det var tunga steg, följt av ett hasande ljud och ett utdraget djupt väsende. Nutte vände sig om och fick då syn på en gigantiskt stor grönfärgad drake, som var på väg i full fart rakt emot honom. Den var minst femtio meter lång och hade ett par svarta vingar, som var hopfällda längs med ryggen. Drakens hårda fjällpansar glänste i eftermiddagsljuset och den öppnade en stor mun, som innehöll alldeles för många och vassa tänder. Detta var en av Chipanprovinsens legendariska jättedrakar och dess namn var Tianlong. Men detta kände inte den lille tomten till. Han hade missat vissa efterforskningar i sitt förföljande efter Sira.

”Förbannat gulslemmigt skit också!” utbrast Nutte med vidöppna ögon. ”En drake!...”

Den lilla fluffdraken Chip kom då inflygande från sidan och blåste ut ett moln av blå rök runt den stora drakens huvud. Den stannade då till någon sekund och ruskade irriterat på huvudet, men fortsatte sedan framåt. Jättedraken andades in och lät den heta glöden i sitt svalg fatta eld.

Då kom Sebastian fram till den lille tomten. Han lyfte upp Nutte i luften och vände på sig om så att ryggen kom emot draken. En kaskad av gulröd eld slungades ut från den stora drakens vidöppna käft. Elden träffade Sebastian bakifrån, men då han var en golem så tyckte han bara att den intensiva hettan kliade lite skönt. Nutte, som såg eld passera på båda sidorna om sig, fick något panikartat i blicken. Hans luva började rycka och vissa hårstrån i hans långa skägg fattade eld.

Sedan var elden borta. Nutte vred sig om i Sebastians grepp och kom loss. Han såg att draken fortfarande var på väg rakt emot dem. Han funderade en kort stund på att fly, men satsade istället på att rusa rakt in under vidundrets krumma ben. Nutte fortsatte rakt framåt och snart befann han sig bakom draken. Sebastian stod ensam kvar, beredd att möta draken med sina bara nävar. Men draken stannade bara upp och fnös föraktfullt ut ett rökmoln, som förblindade honom.

Plötsligt kände draken ett sting efter en explosion på sin bakdel. Nutte som befann sig strax framför grottans ingång hade träffat honom med en av sina explosiva armborstpilar. Vapnet hade dock inte gjort mer skada än att vara lite irriterande. Draken vände sig ilsket om mot den uppstudsige tomten. När den vände sig om svepte dess tjocka svans mot Sebastian, som for iväg upp i luften likt en vante. Lyckligtvis landade han ganska mjukt bland tuvor av gräs och skadades inte mer än att han fick ett antal nya repor.

Nutte laddade en ny pil på sitt armborst, men ångrade sig när han såg den stora gröna draken rikta in sig mot honom. Drakens gula ögon tycktes fyllda av djurisk hunger och illvilja. Hans lilla vapen skulle inte räcka. Enda chansen för tomten var nu att fly!

Nutte började springa mot grottingången. Hans vänstra fot snavade dock på en lös sten och han föll handlöst ner i en liten håla, som varit dold utifrån. Armborstet landade på marken på andra sidan hålet. Draken sprutade ut en ny eldkaskad mot Nutte, men då var den lille tomten redan försvunnen. Nutte tumlade runt neråt och landade tungt på en kant, rullade vidare neråt, föll ytterligare ett par meter. Sedan träffade han ett lager av grus och hans lilla tomtekropp rutschade nedför en brant backe, tills han slutligen stannade på plan mark ett tiotal meter under markytan.

Nutte var först för vimmelkantig för att göra något. Han stönade svagt och förvirrande bilder på drakar och en flinande Sira fyllde hans sinne. Men efter någon minut kom han till sans igen. Nutte satte sig upp, grävde i sin ficka, tog upp en liten ficklampan och tände den. En gulvit ljusstråle lyste upp mörkret runt omkring honom. Han befann sig i en rund liten grottkammare, inte mer än fem meter i diameter. På väggarna syntes grottmålningar målade med grön färg. De flesta av bilderna föreställde flygande drakar. Till tomtens förvåning föreställde en av bilderna en människa, som red på en drake. Nutte skakade skeptiskt på huvudet och svepte vidare med ficklampan.

Då fick han syn på något intressant. Mitt i den lilla kammaren stod en stor träkista. Nutte kände åter nyfikenheten stiga inom honom. Han gick haltande fram till kistan och kände på locket. Det var inte låst och öppnades på knarrande gångjärn. Nutte ställde sig på tå och lät ficklampans sken lysa upp kistans innehåll. Han andades in av förvåning.

Hela kistan var full av stora röda kristaller och ljusstrålen fick dem att gnistra likt levande varelser. Det var samma slags kristaller som Idana tidigare hittat långt nere i sydländerna. Detta var en skatt värd en riktig förmögenhet. Tillräckligt för att kunna köpa ett mindre konungarike.

Nutte suckade och satte sig på marken.

Åh Sira, din jobbiga lilla tjuvflicka... Så det var så här det kom sig att ni fick tag på alla kristallerna?

* * * *